Biblioteca Polirom

Martin Amis

London Fields

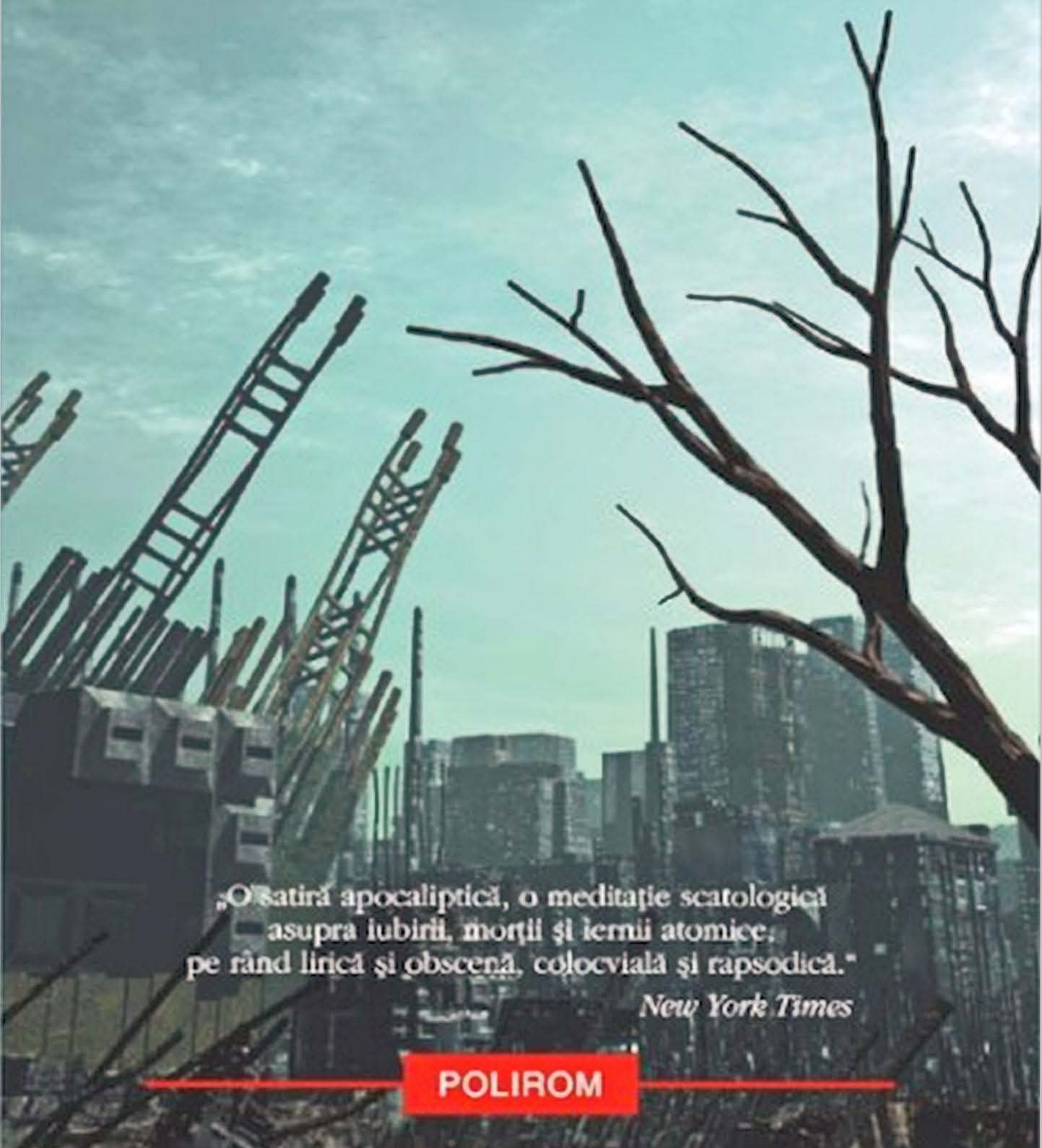

„O satiră apocaliptică, o meditație scatologică
asupra iubirii, morții și iernii atomice;
pe rând lirică și obscenă, colocvială și rapsodică."

New York Times

POLIROM

B
BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„O poveste adevărată, o poveste de dragoste şi povestea unei crime – sarcastică, erotică şi într-un limbaj uimitor."

Independent

„***London Fields***, cu titlul său pastoral, nemilos pentru decorurile din inima oraşului, vibrează, precum întreaga operă a lui Amis, sub puterea câmpurilor de forţă ale unor energii sinistre, distructive. În adâncimile fabulei sale suprarealiste sunt patru personaje sechestrate într-un aliniament letal."

Sunday Times

„Cel mai ambiţios, inteligent şi izbutit roman al lui Amis de până acum. Protagonistul, Keith Talent, este o creaţie de un comic uluitor, face parte din celebra ligă a escrocilor minori, minţind şi înşelând la acelaşi calibru cu Pinkie Brown al lui Greene sau cu Rinaldo Cantabile al lui Saul Bellow."

Observer

„Amar, adesea de un umor brutal, romanul ***London Fields*** este o lectură hipnotică."

Publishers Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1464-6

9 789734 614646

www.polirom.ro

Foto copertă: © Mark Plumley/Dreamstime.com

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Martin Amis, *London Fields*

Copyright © 1989 Martin Amis
All rights reserved.
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

AMIS, MARTIN

London Fields/Martin Amis; trad. de Cornelia Bucur – Iaşi: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1464-6

I. Bucur, Cornelia (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Martin Amis

London Fields

Traducere din limba engleză
de Cornelia Bucur

POLIROM
2009

Martin Amis (n. 1949), fiul scriitorului Kingsley Amis, este considerat de critici drept una dintre cele mai influente și mai inovatoare voci ale literaturii britanice moderne. *The Rachel Papers* (1973) este primul său roman, scris în timp ce Amis lucra ca secretar de redacție la *Times Literary Supplement*, și a fost distins cu Somerset Maugham Award în 1974. În 1975 îi apare al doilea roman, *Dead Babies* (*Născuți morți*, Polirom, 2004). Între 1977 și 1979 Amis este redactor literar la *New Statesman*, perioadă în care publică al treilea roman, *Success* (1978). În 1981 îi apare volumul *Other People*, iar în 1984 romanul *Money* (*Banii*, Polirom, 2006), prima carte dintr-o trilogie ce se desfășoară la Londra și din care mai fac parte *London Fields* (1989), respectiv *The Information* (1995). *Time's Arrow* (1991; *Săgeata timpului*, Polirom, 2005) a fost nominalizat la prestigiosul Booker Prize. În 1997 a publicat *Night Train*, o pastișă a romanului polițist american, în 2003 romanul *Yellow Dog*, în 2006 *House of Meetings* (*Casa Întâlnirilor*), iar în 2008 *The Pregnant Widow*. *Experience*, autobiografia sa apărută în 2000, a fost distinsă cu James Tait Black Memorial Prize. Martin Amis a mai publicat și câteva antologii de povestiri și volume non-ficționale, printre care merită amintit volumul *Koba the Dread* (2002), centrat pe figura lui Iosif V. Stalin și pe istoria Rusiei. *London Fields* este un roman cinic și crud, abordând teme foarte diverse, de la sadomasochism și violența gratuită la amenințarea războiului nuclear și distrugerea biosferei. Nicola Six, una dintre protagoniste, este înzestrată cu darul previziunii, inclusiv cunoașterea datei precise la care va muri asasinată, însă nu știe încă cine va fi autorul. Ceea ce urmează este un joc întunecat cu moartea, o orchestrare minuțios plănuită a propriei distrugeri, în care principalii suspecți sunt testați și provocați să acționeze, iar indiciile și contraindiciile se acumulează progresiv, în detalii dense și sordide, totul filtrat prin perspectiva unui ziarist în pană de inspirație și măcinat el însuși de o boală misterioasă, pentru care întreaga poveste este mană cerească.

Tatălui meu

Notă

Două cuvinte despre titlu. Mai multe idei s-au născut aproape de la sine. O vreme, m-am amuzat cu *Săgeata timpului*. Apoi, *Millennium* mi s-a părut minunat de îndrăzneţ (o convingere răspândită, în ziua de astăzi totul se cheamă Millennium). Am cochetat chiar, în nopţile târzii, cu *Moartea iubirii*. În cele din urmă, concurentul cel mai serios s-a dovedit a fi *Victima*, care mi s-a părut deopotrivă sinistru şi cu cârlig. Am şovăit asupra compromisurilor de tipul: *London Fields sau Victima: varianta finală*...

După cum vedeţi însă, am continuat să am o încredere ironică în naratorul meu, care ar fi fost încântat, fără îndoială, să-mi aducă aminte că există două feluri de titluri, două categorii, două ordine. Primul fel de titlu decide asupra unui nume pentru ceva ce deja există. Al doilea fel de titlu este prezent pe tot parcursul cărţii: trăieşte şi respiră – sau încearcă – pe fiecare pagină. Ideile mele (care m-au costat multe ore de somn) sunt toate din prima categorie. *London Fields* face parte din a doua. Aşa că mai bine să-i spunem *London Fields*. Titlul acestei cărţi este *London Fields*. *London Fields*...

M.A.
Londra

Este o poveste adevărată, dar nu-mi vine să cred că se întâmplă.

Pe deasupra, e o poveste cu o crimă. Nu-mi vine să cred ce noroc am.

Şi o poveste de dragoste (cred), lucru cum nu se poate mai ciudat, la finalul acestui veac, într-un blestemat final.

Este povestea unei crime. Ea nu a avut loc încă. Dar va avea (să facă bine să aibă). Ştiu cine e criminalul, ştiu cine e victima. Ştiu când, ştiu unde. Ştiu mobilul (mobilul ei) şi ştiu mijloacele. Ştiu cine va fi momeala, mălai-mare, bietul mânz, distrus cu desăvârşire. Şi nu cred că i-aş putea opri, nici dacă aş vrea. Fata urmează să moară. Asta şi-a dorit dintotdeauna. Nu-i poţi opri pe oameni, odată ce s-au pornit. Nu-i poţi opri pe oameni, odată ce au început să creeze.

Ce dar. Pagina aceasta este pătată pentru scurt timp de lacrimile mele de recunoştinţă. Romancierii nu au, de obicei, norocul ăsta, nu-i aşa, să se întâmple un lucru în realitate (ceva unitar, dramatic, cu un început şi un sfârşit şi destul de vandabil), pe care ei doar să îl aştearnă pe hârtie.

Trebuie să-mi păstrez calmul. Am un termen de respectat aici, nu uitaţi. Ah, freamăt încărcat de sensuri. Cineva îmi mângâie sufletul cu degete delicate. Moartea e ceva la care oamenii se gândesc mult.

Acum trei zile (numai?), am luat zborul de noapte de la New York. Practic, eram singur în avion. M-am întins, milogindu-mă patetic şi frecvent de

stewardesă să îmi aducă apă rece și codeină. Zborul de noapte însă și-a avut efectele așteptate. Of, Doamne, arăt de parc-aș fi Câinele din Baskerville... Trezit cu o brioșă lipicioasă la unu și jumătate noaptea, ora mea, m-am mutat pe un loc de la fereastră și am urmărit, prin ceața luminoasă, câmpurile formând regimente înșirate ca la paradă, tristele comitate, o armată cât întreaga Anglie. Apoi orașul însuși, Londra, întins și meticulos ca o pânză de păianjen. Eram singur în avion pentru că nici un om cu mintea întreagă nu voia să vină în Europa, nu acum, nu deocamdată ; toată lumea voia să plece, după cum confirmau cei de la Heathrow.

Mirosea greu a somn. Somnopolis. Mirosea greu a somn, a griji și neliniști insomniace, a evadări chinuite. Pentru că, în miez de noapte, suntem toți poeți sau prunci, luptându-ne cu ființarea. La Sosiri nu era mai nimeni în afară de mine. Toată activitatea aeroportului se concentra la Plecări. Stând pe culoarul blocat și ascultând instrucțiunile la conservă, m-am uitat în jos la locurile de parcare pentru avioane și la pistele de decolare, prin insulta stratificată a ploii din zori : toți rechinii cu aripioarele înălțate, vulpile-de-mare, rechinii-balenă, rechinii-albi – ucigași. Toți niște ucigași.

Cât despre apartament... ce mai, îmi taie răsuflarea. Vorbesc serios. Când deschid ușa, încep : oo-ho-hoo ! Locul ăsta mă omoară. Toate astea în urma unui anunț din *New York Review of Books* ? E clar că eu sunt cel câștigat. Da, i-am tras-o lui Mark Asprey, direct și personal. Hălăduiesc prin încăperi și mă gândesc cu rușine la micul meu bârlog chinuit din Hell's Kitchen. La urma urmelor, e colegul meu scriitor și aș fi fost mai mulțumit dacă nu de o echivalență perfectă, măcar de paritate, într-un sens larg. Desigur, până și eu am o bănuială că decorul demonstrează un bun-gust îndoielnic.

Ce scrie Mark Asprey? Musicaluri? Notele pe care le așterne pe hârtie sunt fermecătoare. „Dragă Sam, bine ai venit!", începe el.

Nici un singur obiect de-aici nu se mulțumește să fie pur și simplu practic sau la îndemână. Peria de closet este un sceptru mustăcios. Robinetele de la bucătărie se contorsionează sub formă de gargui. Văd bine, am de-a face cu un om care își încălzește cafeaua de dimineață pe flacăra vânturată a unor dansatoare cercheze. Domnul Asprey este burlac, aici nu încape îndoială. De pildă, pe pereți sunt, în număr mare, fotografii cu autograf: manechine, actrițe. Din punctul ăsta de vedere, dormitorul e ca un bar denumit La Doi Italieni. Dar el e londonez; și nu pastele i le laudă ele. Inscripția muncită și semnătura aplecată: automolestarea aplicată gâtlejului fragil, legendar.

Pe deasupra, pot să mă folosesc de mașină, instrumentul de transport din punctul A în punctul B, care mă așteaptă docil în fața casei. În bilet, Mark Asprey se scuză pentru ea, informându-mă că are și una mai bună, una mult mai bună, ancorată în fața căsuței de la țară, sau a casei de la țară, sau a conacului de la țară. Ieri am ieșit clătinându-mă să o văd. De ultim model, mașina se străduiește să atingă o stare de invizibilitate cenușie, de piatră. Chiar și privirea mea cercetătoare a găsit-o deplasată și stânjenitoare. Între caracteristici se numără îndoituri false, o meșă de rugină detașabilă și zgârieturi de cheie, aplicate ca abțibilduri pe vopsea, peste tot. O strategie englezească: prevenirea invidiei. Lucrurile s-au schimbat, lucrurile au rămas la fel în ultimii zece ani. Aura de cârciumă a Londrei, ea s-a intensificat, asta e sigur: fumul și nisipul sau praful construcțiilor, izul de closet, străzile ca un covor oribil. Nu mă îndoiesc că surprizele vor apărea când am să încep să cercetez, dar am avut întotdeauna senzația că direcția în care se îndreaptă

Anglia e previzibilă. America era cea care trebuia ținută sub supraveghere...

Am urcat în mașină și am dat o tură. Și spun „tură", încercând să redau amețeala care m-a lovit când m-am întors în apartament și care m-a ținut zece minute. Buimăceală și o nouă senzație de greață, una morală, venită din adâncul trupului, de unde vine moralitatea (ca atunci când te trezești dintr-un vis dezgustător și cauți speriat sângele de pe mâini). Pe scaunul din față, de lângă șofer, sub zdreanța elegantă a unui fular de mătase alb, stă o unealtă grea. Pesemne Mark Asprey se teme de ceva. Cred că se teme de săracii din Londra.

Au trecut trei zile și sunt gata – gata să mă apuc de scris. Auziți cum îmi trosnesc degetele. Viața reală se desfășoară atât de rapid, că nu mai pot tărăgăna. E de necrezut. Două decenii de torturi pretențioase, două decenii de ne-începuturi și acum, brusc, sunt gata. Oricum, anul acesta e dintotdeauna menit să fie anul purtărilor stranii. Îngăduiți-mi să spun, cu cuvenită modestie și prudență, că am toate ingredientele unui mic thriller dinamic. Și original, în felul lui. Nu unul în care asasinul se dezvăluie la urmă. Mai degrabă unul care dezvăluie motivele. Mă simt slăbit și captivat. Mă simt verde intens. Cred că sunt mai puțin romancier și mai mult un scrib sperios, care ia notițe pentru darea de seamă a vieții. Teoretic, sunt, presupun, și complice înainte de săvârșirea faptei, dar deocamdată asta nu mă interesează. Azi m-am trezit întrebându-mă: dacă Londra e o pânză de păianjen, locul meu unde e? Poate eu sunt musca. Sunt musca.

Repede. Am fost întotdeauna convins că voi începe cu victima, cu ea, cu Nicola Six. Dar nu, nu e bine. Hai să începem cu răufăcătorul. Da. Keith. Hai să încep cu criminalul.

Capitolul 1: Criminalul

Keith Talent era un individ rău. Keith Talent era un individ foarte rău. S-ar putea spune chiar că era individul cel mai rău. Nu cel mai rău din lume, nu cel mai rău din câţi au existat vreodată. Au fost, ce-i drept, şi oameni mai răi. Unde? Păi, sub reflectoarele de la CostCheck, de exemplu, cu cheile maşinii, maioul bej şi baxul de Băuturi Dubioase, îmbrânceala de la uşă, ameninţarea urâtă şi cotul pus în gâtul negru al femeii care urlă, apoi maşina, cu rugina ei, şi blonda care aşteaptă, şi mai departe, la următoarea lovitură, indiferent care, indiferent ce trebuie făcut. Gurile celor mai răi indivizi... ochii lor. În ochii ăia, un univers minuscul şi nesurâzător. Nu, Keith nu era chiar atât de rău. Avea şi câteva calităţi. Nu ura oamenii din principiu. Avea o abordare cel puţin multirasială – fără să se gândească, fără să se poată abţine. Întâlnirile intime cu femei de nuanţe stranii îl îndulciseră oarecum în direcţia asta. Calităţile lui, toate, aveau nume. După toate Fetnabele şi Fatimele pe care le cunoscuse, după Nketchile şi Iqbalele, Michikele şi Boguslavele, Ramsarwateele şi Rajashwarele, Keith era, într-un anume sens, un om de lume. Acestea erau fisurile din armura lui neagră ca tăciunele, binecuvântate fie ele.

Deşi îi plăcea aproape totul la el însuşi, Keith îşi detesta trăsăturile care-l mai spălau de păcate. După părerea lui, ele constituiau unicul său defect

important, unica sa imperfecțiune tragică. Atunci când sosise clipa, în biroul lipit de platforma de încărcare a fabricii din apropierea autostrăzii M4, de lângă Bristol, cu chipul lui mare înghesuit în nailonul înțepător și femeia mândră clătinând din capul tremurător la el, cu Chick Purchase și Dean Pleat urlând amândoi: „Hai odată! Hai odată!" (își amintea și acum gurile lor acoperite cu plasă schimonosindu-se), Keith dăduse clar greș în împlinirea propriului potențial. Se dovedise incapabil să o doboare cu bâta pe asiatică, făcând-o să cadă în genunchi, și să continue să o lovească până când bărbatul în uniformă deschidea seiful. De ce dăduse greș? De ce, Keith, de ce? Într-adevăr, nu se simțea deloc bine: jumătate de noapte petrecută într-o mașină parcată pe un drum de țară, în râgâielile și căldura emanată de picioarele unor infractori; fără mic dejun, fără golirea mațelor; și acum, peste toate astea și ca să le pună capac, oriunde se uita vedea iarbă verde, pomi înfrunziți, dealuri molcome. În plus, Chick Purchase îl schilodise deja pe al doilea om de pază, iar Dean Pleat sărise iute peste tejghea și, cu conștiința datoriei împlinite, îi arsese femeii una cu patul armei. Așadar, ezitările lui Keith nu schimbaseră nimic, în afara perspectivelor sale de a face carieră în domeniul jafurilor armate. (E greu când ești la vârf, dar e greu și când ești la fund; după aceea, numele lui Keith rămăsese pe veșnicie pătat.) Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o cu plăcere. Dar nu avea... nu avea talent pentru asta.

După aceea, Keith întorsese pentru totdeauna spatele jafurilor armate și trecuse la taxele de protecție. La Londra, într-un sens general, acestea însemnau lupta pentru droguri; în zona din vestul Londrei pe care Keith o numea casă, însemnau lupta pentru droguri cu negrii – iar negrii sunt mai buni la lupte decât albii, între altele pentru că e o activitate pe care o practică toți (nu există civili).

Protecția funcționează prin escaladare și escaladarea dominării: victoria este de partea acelora capabili de saltul exponențial, a acelora care pot uimi permanent prin violența lor. Keith a avut nevoie de câteva bătăi crunte și de primele semne că începea să-i placă mâncarea de spital pentru a conchide că nu era făcut pentru acest domeniu. Într-una din perioadele de convalescență, când petrecea o mulțime de timp prin cafenelele cu terasă de pe Golborne Road, pe Keith a început să-l preocupe o anume enigmă. Ea era următoarea: cum se face că vezi adesea bărbați negri cu fete albe (întotdeauna blonde, întotdeauna, probabil pentru a obține efectul maxim de contrast) și niciodată bărbați albi cu fete de culoare? Negrii îi băteau pe albii care umblau cu negrese? Nu, sau nu prea des; deși trebuia să fii discret și experiența îi arătase că arareori se formau relații de durată. Atunci care era explicația? Și răspunsul i-a venit într-o strălucire de inspirație. Negrii le băteau pe negresele care umblau cu albi! Bine-înțeles. Mult mai simplu. A meditat asupra acestei înțelepciuni și apoi a extras o morală, una pe care, în adâncul sufletului, o înțelesese demult. Dacă vrei să fii violent, fă-o numai cu femeile. Fă-o numai cu cei slabi. Keith a renunțat la taxele de protecție și a întors o filă nouă în viață. După ce a renunțat la infracțiunile cu violență, Keith a prosperat, urcând constant până pe culmile noii sale profesii: infracțiunile fără violență.

S-a apucat de escrocherii. Iată-l la colț de stradă, cu trei sau patru colegi, cu trei sau patru alți escroci; râd și tușesc (tușesc tot timpul) și flutură din brațe ca să se încălzească, arată ca niște păsăroi dizgrațioși... În zilele mai bune, se trezea devreme și lucra prelungit, ieșind în lume, în societate, cu intenția de a o escroca. Keith îi escroca pe oameni cu serviciul lui de limuzine, care asigurau transportul la aeroporturi și gări; îi escroca, de asemenea, cu parfumurile

și coloniile vândute la tarabele de pe Oxford Street sau din Bishopsgate (principalele două erau din gama de parfumuri Scandal și Outrage); îi escroca și cu pornografia nepornografică din camerele dosnice ale magazinelor care închiriau pe termen scurt; și îi escroca pe oameni oriunde îi găsea, pe stradă, cu cutia de carton sau lada de plastic întoarsă cu fundul în sus și cu cele trei cărți de joc măsluite: găsește dama! Aici, adesea, granițele dintre infracțiunea cu violență și sora sa mai mică și nonviolentă erau foarte dificil de stabilit. Keith câștiga de trei ori mai mult decât prim-ministrul, dar nu avea niciodată bani pentru că pierdea zilnic din greu la Mecca, unde funcționau contabilii hipodromului de pe Portobello Road. Nu câștiga niciodată. Uneori reflecta asupra acestui fapt, din două în două săptămâni joia, la ora prânzului, când, îmbrăcat în cojocul de oaie, cu capul aplecat deasupra foii cu știri de la curse, stătea la coadă pentru ajutorul de șomaj, după care se suia în mașină și mergea la contabilii hipodromului de pe Portobello Road. Și așa ar fi putut trece toată viața lui Keith, an după an. Nu avea calitățile necesare pentru a deveni criminal, în orice caz, nu de unul singur. Avea nevoie de victimă. Străinii, americanii cu cecuri și canini ca niște colți, japonezii cu expresii furișe ca obiectivele foto, care stăteau țepeni în fața cutiei de carton sau a lăzii de plastic, nu găseau niciodată dama. Dar el a găsit-o. Keith a găsit-o.

Desigur că avea deja o damă a lui, pe micuța Kath, care-i pusese de curând în brațe un copil. Una peste alta, Keith fusese încântat când rămăsese gravidă: îi plăcea să spună glumind că era o modalitate nouă și simplă de a-și băga nevasta în spital. Hotărâse că pruncul, după venirea pe lume, avea să poarte numele de Keith – Keith jr. În mod surprinzător, Kath avea altă părere. Dar Keith a rămas de neclintit, clătinându-se o singură dată, când s-a

gândit să-l boteze Clive, la fel ca pe câine, un alsacian mare, bătrân și imprevizibil. Dar s-a răzgândit din nou ; avea să-l cheme Keith... Înfășurat în albastru, pruncul a sosit acasă, împreună cu mama. Keith însuși i-a ajutat să coboare din ambulanță. În timp ce Kath se apuca de gătit, Keith s-a așezat lângă foc, încruntându-se la nou-sosit. Copilul acesta avea ceva în neregulă, ceva în mare neregulă. Problema era că pruncul era fetiță. Keith a privit în adâncul propriului suflet și s-a regrupat.

— Keithette, l-a auzit Kath murmurând, în timp ce genunchii îi atingeau linoleumul rece. Keithene. Keitha. Keithinia.

— Nu, Keith, a spus ea.

— Keithnab, a zis Keith cu aerul unei descoperiri întârziate. Nkeithi.

— Nu, Keith.

— Și de ce mama dracului e așa galbenă ?

După câteva zile, ori de câte ori Kath se referea prudent la fetiță spunându-i Kim, Keith nu-și mai înjura nevasta și nici n-o mai trântea cu prea multă convingere de perete. Kim era, la urma urmelor, numele unuia dintre eroii lui, al unuia dintre zeii lui. Iar Keith a înșelat intens în săptămâna aceea, a înșelat parcă pe toată lumea și mai ales pe soția lui. Și Kim Talent i-a rămas numele, Kim Talent, micuța Kim.

Omul avea ambiție. Visul lui era să ajungă în vârf ; și nu era doar o joacă. Nu avea nici intenția și nici dorința de a rămâne toată viața un escroc. Până și el găsea perspectiva aceasta demoralizatoare. Iar simplele escrocherii nu aveau să-i aducă niciodată lucrurile pe care le dorea, bunurile și serviciile pe care le dorea, nu atâta timp cât seria de victorii decisive asupra contabililor hipodromului continua să-i scape printre degete. Simțea că Keith Talent fusese adus pe lume pentru a face ceva puțin

diferit. Ca să fim drepţi, nu se gândea la crimă, sau nu încă, decât poate într-o nebuloasă *potentia* care precedă orice gând sau acţiune... Caracterul înseamnă destin. Lui Keith i se spusese adesea, de către diverşi magistraţi, că avea „un caracter urât" şi el recunoscuse întotdeauna cu drag acest lucru. Dar oare aceasta însemna că urma să aibă şi un destin urât? Poate atunci când se trezea devreme, în timp ce Kath cobora târâş din pat, ca să se ocupe de micuţa Kim, sau când stătea înţepenit într-unul din blocajele de circulaţie care îi înlănţuiau de regulă ziua, Keith urmărea o altă imagine mentală, una a bogăţiei, faimei şi a unui fel de superlegitimitate cu sclipici – ţepuşele cromate ale unui posibil viitor în campionatele mondiale de Darts.

Jucător ocazional de darts sau aruncător de săgeţi întreaga viaţă, începând de la tăblia goală a uşii de la bucătărie, Keith începuse în ultima vreme să se ia în serios. Desigur, participase dintotdeauna la concursuri în echipa barului local şi urmărea rezultatele din acest sport: mai că se auzeau heruvimii cântând când, în serile acelea deosebite (de trei sau patru ori pe săptămână), Keith îşi aşeza ţigările pe braţul canapelei şi se pregătea să se uite la darts, la televizor. Acum avea însă un interes de partea cealaltă a ecranului. Spre mirarea lui elaborată şi ascunsă, Keith se trezise în sferturile de finală la Sparrow Masters, o competiţie anuală între baruri, în care se înscrisese cu nonşalanţă cu mai multe luni în urmă, sfătuit de diverşi prieteni şi admiratori. La capătul acestui drum îi încălzea şansa unei finale televizate, a unui cec de 5 000 de lire şi a unui meci, de asemenea televizat, cu eroul şi idolul lui în materie de darts, Kim Twemlow. După aceea, ei bine, după aceea, totul era televiziune.

Iar televiziunea reprezenta tot ceea ce îi lipsea lui şi era plină de oameni pe care nu-i cunoştea şi asemenea cărora nu avea să fie niciodată. Televiziunea

era marea vitrină ușor electrificată de care Keith își lipea nasul. Și acum, printre atâtea fire de praf săltând, printre premiile imposibile, zărea o portiță, sau o săgeată, sau o mână (ținând o săgeată) care îl chema, și totul spunea: darts. Pro-darts. World Darts. Și iată-l în garaj, antrenându-se cu orele, cu ochii usturându-l de frumusețea inefabilă, chinuitoare a țintei nou-nouțe, furate chiar în ziua aceea.

Ce anacronism măreț. Keith disprețuia aerele și excesele infractorului modern. Nu avea timp pentru sala de gimnastică, restaurantul cu pretenții, dama plină de rotunjimi, vacanța în străinătate. Nu făcuse în viața lui mișcare (decât dacă puneai la socoteală jaful, fuga și apoi bătaia încasată); nu băuse niciodată de bunăvoie un pahar cu vin (sau doar când era atât de beat, încât nu mai conta ce bea); nu citise nicicând vreo carte (excludem aici *Darts: Cum să stăpânim această disciplină*); și nu ieșise deloc din Londra. Decât o dată. Când fusese în America...

Acolo plecase cu un prieten, tot un tânăr escroc, tot jucător de darts, tot cu numele de Keith, Keith Double. Avionul era plin ochi, iar cei doi Keith aveau locuri la distanță de două rânduri unul de celălalt. Își potoliră spaima bând din greu, grație amabilității stewardeselor și pungilor de la magazinul duty-free, și zbierând o dată la fiecare zece secunde: „Noroc, Keith!". Ne putem imagina amuzamentul celorlalți pasageri, care contabilizară mai bine de o mie de astfel de zbierete pe parcursul zborului de șapte ore. După debarcarea la New York, Keith Talent fu internat la spitalul de stat din Long Island City. Trei zile mai târziu, când începu să iasă târâș-grăpiș pe casa scării la fumat, se întâlni cu Keith Double. „Noroc, Keith!" Se dovedi că asigurarea de sănătate obligatorie acoperea și intoxicația etilică, astfel că toată lumea se arătă mulțumită și deveni încă și mai mulțumită când

cei doi Keith se însănătoşiră la timp pentru a prinde avionul înapoi spre casă. Acum, Keith Double lucra în publicitate şi, de curând, se întorsese în America; Keith nu se întorsese; el continua să escrocheze oamenii pe străzile Londrei.

Iar lumea şi istoria nu puteau fi reordonate într-un mod care să fie logic pentru el. La o oarecare distanţă spre nord, pe plaja din Plymouth, Massachusetts, stătea odată un bolovan mare, despre care se spunea că era prima bucată din America pe care puseseră piciorul Pelerinii. Identificată în secolul al XIX-lea, această primă mostră de proprietate imobiliară americană trebuia mutată mai aproape de ţărm pentru a corespunde aşteptărilor legate de felul în care va fi decurs întâmplarea. Pentru a-l mulţumi pe Keith, pentru a obţine un rezultat satisfăcător, era nevoie de reamenajarea întregii planete, căci avea în gând transmutări uriaşe de decor şi o refacere colosală a aranjamentelor. Şi atunci faţa aceea desprinsă din tabloide avea să se încreţească, bosumflându-se.

Keith nu arăta a criminal. El semăna cu câinele unui criminal (nu vreau să-l jignesc pe Clive, câinele lui Keith, care semnase de prezenţă cu mult înainte şi cu care Keith nu semăna câtuşi de puţin). Keith semăna cu câinele unui criminal, cu aerul familiar al unui spintecător, hoţ de hoituri sau profanator de morminte. Ochii lui aveau o strălucire stranie – te făceau să te gândeşti o clipă la sănătate, sănătatea ascunsă, adormită sau cine ştie cum, în mod misterios, absentă. Deşi adesea injectaţi, ei păreau să te pătrundă. Lumina ţâşnea din ei. O splendoare unidirecţională, nu în totalitate plăcută sau încurajatoare. Ochii lui erau ca televiziunea. Faţa însăşi era leoninâ, buhăită de poftă, ca o blană moale şi uscată. Trăsătura care încununa chipul lui Keith, părul, era deasă şi cu firul gros, dar arăta veşnic ca şi cum ar fi fost proaspăt spălat, imperfect limpezit şi apoi, încă unsuroasă de la şamponul ieftin, uscat

încet într-un bar aglomerat - baia termală a alcoolului, decolorarea fumului de țigară. Ochii aceia și severitatea lor urbană... Ca veselia dezolantă a unui spital de copii fără fonduri (Bun venit în salonul Peter Pan!) sau ca Rolls-Royce-ul crem al unui mafiot, parcat în amurg între o stație de metrou și o tarabă cu flori, ochii lui Keith Talent luceau de uriașele concesii făcute banilor. Și crima? Ochii – era destul sânge în ei pentru ea? Nu acum, nu încă. Avea talent, ascuns undeva, dar era nevoie de victimă pentru a-l scoate la lumină. Curând avea să dea peste femeie.

Sau ea să dea peste el.

Chick Purchase. Chick. Totalmente nepotrivit pentru un asemenea bătăuș și satiroman. Diminutiv de la Charles. În America, i s-ar fi spus Chuck. În Anglia, pare să fie Chick. Ce mai nume. Ce mai țară... Desigur, scriu aceste cuvinte în tăcerea plină de venerație care urmează încheierii primului capitol. Încă nu îndrăznesc să-l parcurg. Mă-ntreb dacă voi îndrăzni vreodată.

Din motive care nu-mi sunt încă limpezi, am impresia că am adoptat un ton jovial și superior. Sună învechit și corupt: ca și Keith. Dar nu uitați: Keith e modern, modern, modern. Oricum, nădăjduiesc să mă perfecționez. Și în curând va trebui să mă confrunt cu victima.

Mi-ar plăcea să pot explica, în detaliu, cât de bine este că, după atâția ani, pot să mă așez la masă și să scriu literatură. Dar hai să nu ne amăgim. Toate astea se întâmplă în realitate.

De unde știu, de exemplu, că Keith se ocupă cu înșelătoriile? Știu, pentru că a încercat să mă jecmănească și pe mine, pe drumul de la Heathrow încoace. Stăteam de o jumătate de oră lângă indicatorul pe care scria Taxiuri, când automobilul Cavalier albastru imperial a făcut a doua tură și a tras la trotuar. Și iată-l coborând.

— Taxi, domnu'? a zis el și mi-a luat valiza cu un gest eficient, de profesionist rutinat.

— Asta nu-i taxi.

Atunci mi-a spus:

— Nu-i nici un pericol. Aici n-o să găsești un taxi, amice. N-ai nici o șansă.

Am întrebat de preț și mi-a dat unul: o sumă exorbitantă.

— Limuzină, ce vrei, mi-a explicat el.

— Nu-i nici o limuzină. E o mașină ca oricare alta.

— Atunci mergem după aparat, bine? mi-a propus el, dar eu mă urcam deja în spate și adormeam înainte să apuce el să demareze.

M-am trezit puțin mai târziu. Ne apropiam de Slough, iar aparatul arăta 54,50 de lire.

— Slough!

Ochii lui mă ardeau; era în gardă.

— Stai o clipă, stai o clipă! am început.

Boala sau condiția asta are o calitate: n-am fost în viața mea atât de curajos. Îmi dă autoritate, o simt. Ca atunci când cauți cuvintele potrivite și le găsești, așa găsesc și eu autoritatea.

— Ascultă, eu știu pe ce lume sunt. N-am venit aici ca să văd Harrods, palatul Buckingham și Stratford-on-Avon. Nu spun lire sterline, Trafaljar Square sau Barnét. Slough? Fii serios! Dacă vrei să mă răpești sau să mă omori, putem discuta. Dacă nu, du-mă la Londra pe suma la care ne-am înțeles.

A tras la marginea drumului, fără să se grăbească. Dumnezeule mare, mi-am spus, chiar vrea să mă omoare. S-a întors pe scaun și mi-a mărturisit cu un rânjet:

— Adevărul e că, mi-a spus el, adevărul e că... OK, te-am văzut adormit și m-am gândit: a adormit; pare mort de oboseală; știu, o să trec s-o văd pe mama. Lasă ăsta – a continuat el, smucind din cap în direcția aparatului de marcat, un obiect curios, probabil de producție proprie, care acum arăta 63,80 de lire – nu te superi, nu? (Și a făcut un semn către un șir de case cu pereți de piatră aparentă – eram, după cum am văzut, într-un fel de cartier de cămine, cu petice de verdeață și fără magazine.) E cam bolnavă. Nu stau mai mult de cinci minute. OK?

— Ce-i asta ? am întrebat, referindu-mă la sunetele emise de aparatul de radio al mașinii, niște bufnituri urmate de voci care țipau numere, pe fondul dezlănțuit de urlete și încurajări.

— Darts, mi-a răspuns el și a închis radioul. Te-aș invita înăuntru, dar... mama e bătrână. Uite. Citește asta.

Și uite-așa, am rămas pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce șoferul meu se ducea să-și vadă mama. În realitate, nu făcea câtuși de puțin asta. În realitate (după cum avea să-mi mărturisească mândru ulterior) se dădea în bărci cu sumar îmbrăcata Analiese Furnish prin sufragerie, în timp ce actualul ei protector, care lucra de noapte, dormea buștean în camera de deasupra.

Țineam în mână o broșură de patru pagini, pe care mi-o dăduse cu forța criminalul (care, desigur, încă nu devenise criminal; mai avea ceva până acolo). Pe spatele ei era o fotografie colorată a reginei și, suprapusă grosolan, o sticlă de parfum: „Outrage, de la Ambrosio". Pe copertă era o fotografie alb-negru a șoferului meu, zâmbind înșelător. Legenda era:

KEITH TALENT

* Transporturi de lux și servicii de curierat
* Limuzină proprie
* Consultant pentru cazinouri
* Produse de lux și cumpărături făcute de celebrități
* Lecții de darts
* Reprezentantul la Londra pentru Ambrosio din Milano, parfumerie și blănuri.

Urmau câteva informații suplimentare despre parfumuri, Scandal, Outrage și gamele mai puțin importante denumite Mirage, Disguise, Duplicity și Sting, iar dedesubt, între ghilimele, însoțite de o adresă și de un număr de telefon, cu greșeli de

ortografie: Keith imi spune/Și fac parfumuri bune. Cele două pagini centrale ale broșurii erau albe. Am împăturit-o și am băgat-o în buzunar, cam nehotărât; de-atunci încoace însă, s-a dovedit a-mi fi de mare ajutor.

Cu pași legănați și două ajustări neglijente ale curelei, Keith a apărut pe alee.

Aparatul delabrat arăta 143,10 lire când mașina a oprit și eu m-am trezit din nou. Cu mișcări încete, am coborât din automobilul care mirosea a remorcă în care se dormise, ca dintr-un al doilea avion, și m-am îndreptat de spate în fața casei – și casa masivă, ca o gară veche.

— America? Îmi place la nebunie, tocmai spunea Keith. New York? Îmi place la nebunie. Madison Square. Park Central. La nebunie-mi place.

S-a oprit cu o tresărire, în timp ce ridica geanta mea din portbagaj.

— E o biserică... a spus el pe un ton de mirare.

— A fost prezbiteriu sau casă parohială, cam așa ceva.

I-am arătat placa instalată sus, pe zidărie, cu inscripția: Anno Domini 1876.

— 1876! a exclamat el. Carevasăzică vreun preot a fost stăpân aici.

Se vedea limpede pe fața lui că medita acum la tragica lipsă de căutare a preoților în ziua de astăzi. Da, oamenii doreau în continuare marfa, lucrurile pentru care preoții și alții ca ei funcționau ca intermediari. Dar pe preoți nu-i mai doreau.

Cu gesturi de amabilitate exagerată, Keith mi-a dus geanta, traversând grădina din fața casei, împrejmuită cu gard, și a rămas acolo în timp ce eu luam cheile de la doamna de la parter. Acum, viteza luminii nu se manifestă mereu în viața de zi cu zi, ci doar când lovește trăsnetul. Viteza sunetului ne este ceva mai familiară: omul acela din depărtare,

cu ciocanul. Oricum, apariţia unui Mach-2 este bruscă şi de el ne ferecam acum brusc, Keith şi cu mine: frecvenţele combinate ale unui grup de trei avioane cu reacţie, care sfâşiau cerul pe deasupra acoperişurilor.

— Doamne fereşte! a făcut Keith, iar eu l-am imitat.

— Asta ce mai e?? am întrebat.

Keith a ridicat din umeri cu calm şi cu o uşoară superioritate.

— Învăluit în mister, nu' aşa? Totul acoperit de mister.

Am intrat pe o altă uşă principală şi am suit nişte trepte largi. Cred că eram cam la fel de impresionaţi de opulenţa şi decoraţiunile apartamentului. Bârlogul ăsta nu-i de colo, trebuie să recunosc. După câteva săptămâni petrecute aici, până şi marele Presley ar fi început să tânjească după eleganţa şi simplitatea de la Graceland. Keith îşi arunca privirile strălucitoare de jur împrejur, cu aerul crud, dar profesionist al hoţului de meserie. A doua oară în aceeaşi dimineaţă, am examinat cu nonşalanţă posibilitatea de a fi ucis. Keith avea să iasă de-acolo zece minute mai târziu, cu sacul meu pe umăr, umflat cu piese de valoare. El însă m-a întrebat cine e proprietarul locuinţei şi cu ce se ocupă.

I-am spus. El m-a privit sceptic. Ceva nu se lipea.

— În cea mai mare parte pentru teatru şi televiziune, am adăugat.

Acum era clar.

— Pentru televiziune? a repetat el lejer.

Fără un motiv anume, am adăugat:

— Şi eu lucrez în televiziune.

A dat din cap, mult mai lămurit. Dar şi oarecum mai potolit. Bineînţeles, îşi spunea, ăştia din televiziune se cunosc toţi între ei şi zboară tot timpul între un oraş şi altul şi îşi împrumută unul altuia

apartamentele. E chestie de bun-simţ. Da, dincolo de activitatea de suprafaţă din ochii lui Keith se forma imaginea unei elite celeste, care haşura troposfera în cruciş şi-n curmeziş, asemenea sateliţilor de televiziune, pe deasupra, pe deasupra tuturor.

— Mda, mă rog, o să apar şi eu la televizor. Sper. Peste vreo lună sau două. Darts.

— Darts?

— Darts.

Aşa a început. A mai stat trei ore şi jumătate. Oamenii sunt uluitori, nu-i aşa? Sunt dispuşi să-ţi spună orice, dacă le dai timp. Iar eu am fost dintotdeauna un ascultător bun. Am fost dintotdeauna un ascultător talentat. Vreau cu sinceritate să aud, nu ştiu de ce. Desigur, în momentul acela nu mă interesa câtuşi de puţin; habar n-aveam ce se petrece, ce ia naştere sub ochii mei. În cincisprezece minute mi se povestea, cu detalii şocante, despre Analiese... şi Iqbala, şi Trish, şi Debbee. Menţiuni laconice, dar nestingherite despre soţie şi fiică. Apoi toate lucrurile alea despre delictele violente şi Chick Purchase. Şi New York. Ce-i drept, i-am dat să bea cam mult: cutii de bere, sau bere blondă, aşezate în grămezi ca nişte bombe pe rafturile frigiderului lui Mark Asprey. În cele din urmă, mi-a cerut 25 de lire pentru cursă (tarif special pentru televiziuni, probabil) şi mi-a dat un pix în formă de săgeată, cu care aştern acum aceste cuvinte. De asemenea, mi-a spus că poate fi găsit în fiecare zi, la prânz şi seara, într-un bar cu numele de Crucea Neagră, pe Portobello Road.

Acolo aveam să îl găsesc, într-adevăr. Nu doar eu, ci şi femeia.

După plecarea lui Keith, m-am băgat imediat în pat. Nu c-aş fi avut de ales. Douăzeci şi două de ore mai târziu, am redeschis ochii, întâmpinat de o priveliştе nedorită şi supărătoare. Eu însumi, în

oglinda de pe tavan. Mai e o oglindă la capul patului şi încă una pe perete. E o cameră a oglinzilor, un iad al oglinzilor... M-am uitat. Nu arătam prea bine. Parcă mă rugam de cineva, de mine, de mine însumi. Slizard zice că trebuie să mai rabd vreo trei luni, după care se va schimba totul.

De-atunci încoace, n-am stat locului; da, am organizat câteva ieşiri timide. Primul lucru pe care l-am observat pe stradă (era să calc în el) m-a izbit ca fiind tipic englezesc: o pâine albă, înmuiată de apă, precum creierii unui animal mult mai prost decât o oaie. Până acum însă, lucrurile nu stau chiar atât de rău cum vor să creadă unii. Măcar sunt inteligibile, mai mult sau mai puţin. Am lipsit zece ani şi ce s-a întâmplat între timp? Zece ani de Relativ Declin.

Dacă Londra ar fi un bar şi ai vrea să-i afli întreaga istorie, unde te-ai duce? Te-ai duce la un bar londonez. Acea singură clipă de la Crucea Neagră a dat naştere întregii istorii. Keith e arvunit. Keith e cool. Iar eu îl cultiv acum pe cel de al treilea, momeala, mânzul, pe Guy Clinch, care, spre groaza mea, pare o fiinţă omenească de-a dreptul încântătoare. Descopăr că am un talent deosebit pentru investigaţii. Dar nimic din toate acestea nu s-ar fi pus în mişcare fără fată. Fără fată, n-aş fi avut nici o speranţă. Nicola Six a reprezentat miracolul, darul absolut picat din ceruri. Pentru mine, e perfectă. Iar acum va lua totul în mâinile ei.

Englezii, Domnul să-i binecuvânteze, discută despre vreme. Dar, în ziua de azi, tot restul lumii face la fel. În momentul acesta, vremea e supraatmosferică şi, de aceea, într-un fel, suprameteorologică (oare mai poţi să-i spui „vreme"?). Va rămâne la fel tot restul verii, aşa se aude. Aprob,

cu o precizare. Și-a ales greșit anul pentru asta: anul pentru un comportament straniu. Eu, unul, sunt prudent. Vremea, dacă mai putem să o numim așa, este adesea foarte frumoasă, dar pe mine pare să mă aducă în pragul nebuniei, ca orice alt lucru de altfel, în ziua de azi.

Capitolul 2: Victima

Taxiul negru se va îndepărta, definitiv şi irevocabil, cu şoferul plătit – plus un bacşiş frumos – de către victimă. Care va înainta în fundătură. Maşina grea o va aştepta; farurile se vor aprinde în timp ce avansează lent spre ea. Se va opri cu motorul în ralanti, în vreme ce portiera din dreptul pasagerului se deschide.

Faţa lui va fi învăluită în întuneric, dar ea va vedea sticla spartă de pe locul pasagerului şi unealta pregătită în poală.

— Urcă.

Ea se va apleca înainte.

— Deci tu eşti, va spune, recunoscându-l cu emoţie. Mereu tu.

— Urcă!

Şi ea va urca...

Ce înseamnă soarta aceasta sau starea (şi poate, ca şi cuvântul în sine, ea înclină către genul feminin: un final feminin), ce este ea, ce înseamnă să fii victima unui omor?

În cazul Nicolei Six, înaltă şi brunetă, în vârstă de treizeci şi patru de ani, a însemnat legătura cu o iluzie de o viaţă, nu complet scăpată de sub control. De la bun început, din clipa în care gândurile ei au început să fie consecutive, Nicola a fost conştientă de două lucruri stranii. Al doilea lucru straniu era că nu trebuie să vorbească nimănui, niciodată, despre

primul lucru straniu. Primul lucru straniu era următorul: știa întotdeauna ce urmează să se întâmple. Nu tot timpul (darul nu era consultat în mod obsesiv) și nu până la ultimul amănunt; dar știa întotdeauna ce urmează să se întâmple. De la bun început, avusese o prietenă, pe Enola, Enola Gay. Enola nu era reală. Enola se născuse în mintea Nicolei Six. Nicola era doar un copil și știa că așa va fi mereu.

Vă puteți imagina cum se desfășoară lucrurile. Nicola are șapte ani, de pildă, și părinții o duc la picnic, împreună cu încă o familie: și ce să vezi, o să fie și Dominique acolo, poate o prietenă, o prietenă în carne și oase a copilului singur la părinți. Dar mica Nicola, adâncită în vise romantice și perfect mulțumită cu Enola, nu vrea să meargă (uite cum țipă și se agață!). Nu vrea să meargă, pentru că știe că după-amiaza se va sfârși dezastruos, în sânge, iod și lacrimi. Și așa se și întâmplă. La o sută de metri de grupul adulților (atât de impenetrabil aranjați de jur împrejurul cearșafului pătrat, la soare), Nicola stă pe o culme cu noua ei prietenă, drăgălașa Dominique. Și, desigur, Nicola știe ce urmează să se întâmple: fetița o să șovăie sau o să se împiedice; întinzându-se să o țină, ea o să-și împingă din greșeală tovarășa de joacă în jos la vale, printre stânci și mărăcini. Apoi o să trebuiască să fugă țipând, să meargă în tăcere cu mașina până undeva și să stea pe o banchetă de spital, cu picioarele spânzurându-i și cerând moale o înghețată. Și așa se și întâmplă. Când avea patru ani, a văzut la televizor avertizările și cercurile concentrice ale distrugerilor, cu Londra ca o țintă de tir în centrul planșei. Și a știut ce urmează să se petreacă. Nu era decât o chestiune de timp.

Când era cuminte, Nicola era chiar foarte cuminte. Dar când nu era... Pentru părinți nu simțea nimic, nici de bine, nici de rău: aceasta era taina

ei nerostită, interioară. Oricum, au murit amândoi odată, după cum ştiuse dintotdeauna că aveau să moară. Şi-atunci, la ce bun să-i iubească? La ce bun să-i urască? După ce a primit telefonul, a pornit gânditoare cu maşina către aeroport. Maşina însăşi era ca un tunel eolian îngheţat. Un angajat al aeroportului a condus-o în salonul VIP, unde erau un bar şi patruzeci sau cincizeci de persoane, în diferite grade de suferinţă. A băut paharul de coniac pe care un steward i l-a pus cu forţa în mână. „Gratis", i-a confirmat el. În salon a fost adus un televizor. Şi apoi, incredibil (Nicola era consternată), le-au arătat imagini pe viu cu rămăşiţele împrăştiate ale avionului şi sacii cu cadavre aliniaţi pe un câmp din Franţa. În salonul VIP au început scenele de protest şi de respingere violentă. Un bătrân disperat îi tot oferea bani unui ofiţer de la relaţii publice, în uniformă. Cu mintea rece, Nicola a mai băut un pahar de coniac, întrebându-se cum era cu putinţă ca moartea să-i ia pe oameni prin surprindere într-o asemenea măsură. În noaptea aceea, a făcut amor acrobatic cu un pilot de neiertat. Avea nouăsprezece ani şi se mutase de mult de-acasă. Cu un farmec puternic, magic, incontrolabil, Nicola nu era totuşi frumoasă. Dar era deja ca un vânt vitreg, care nu aducea nimic bun.

Privit de la distanţă – dacă te gândeai la epavele umane pe care le lăsa în urmă, la căderile nervoase, la carierele distruse, la ameninţările cu sinuciderea, la căsniciile maculate (şi la divorţurile urâte) –, darul Nicolei de a vedea viitorul îi adusese una sau două certitudini categorice: că nimeni n-o s-o iubească niciodată destul şi că aceia care o iubeau nu meritau să îi lase să o iubească destul. În mod obişnuit, aventurile Nicolei sfârşeau în pragul apartamentului ei de la mansardă, cu bărbatul momentului rupând-o la fugă pe coridor, cu pantalonii în vine, o haină sfâşiată azvârlită peste

cămaşa sfâşiată, urmărit îndeaproape de Nicola însăşi (ba în cămaşă de noapte, ba în chiloţi, ba goală pe sub un prosop doar pe jumătate strâns pe lângă ea), fie grăbindu-l de la spate cu o înjurătură şi o scrumieră bine ţintită, fie încercând să-i recâştige iubirea cu scuze, cu mângâieri sau pur şi simplu cu forţa. Şi într-un caz, şi în altul, bărbatul momentului îşi continua de fiecare dată drumul. Adesea, ea îl urma tocmai până în stradă. De câteva ori, atacase maşina care îl aştepta cu o cărămidă. De alte câteva ori, se întinsese pe jos în faţa ei. Şi toate acestea nu schimbaseră nimic, bineînţeles. Maşina pornea din loc cu viteza maximă pe care i-o permiteau caracteristicile mecanice, chiar dacă, trebuie să recunoaştem, uneori în marşarier. Bărbaţii Nicolei şi viteza lor de evadare... Întoarsă în apartament, încercând să oprească sângele care-i curgea din venele mâinilor sau poate apăsându-şi un cub de gheaţă pe buză (sau o felie de carne crudă pe ochi), Nicola se privea în oglindă, examina resturile şi se gândea ce ciudat, cât de ciudat era că avusese dreptate de la bun început. Ştiuse că aşa avea să se sfârşească. Şi uite că aşa era. De aceea, jurnalul pe care îl ţinea era doar cronica unei morţi anunţate...

Una dintre persoanele acelea care nu ar trebui să pună strop de alcool în gură, Nicola bea foarte mult. Dar nu era întotdeauna la fel. Cam de două ori pe lună, dimineaţa, întărită de mândrie, asurzită de aspirină (şi încurajată de câteva cocktailuri), contempla o reformă serioasă: de exemplu, numai două cocktailuri enorme înainte de cină, maximum-maximorum o jumătate de sticlă de vin la masă şi apoi un singur pahar de whisky sau un digestiv înainte de culcare. Se ţinea adesea de noul regim până la şi, bineînţeles, inclusiv paharul de whisky sau digestivul dinainte de culcare din a doua zi. La momentul acela, culcarea începea să pară foarte îndepărtată. Înainte de culcare, veneau urletele şi

îmbrâncelile. Şi cum rămânea cu timpul de după culcare sau după prima culcare, când încă mai erau de făcut fie una, fie alta? Şi astfel, dădea greş întotdeauna. Se vedea limpede dând greş (uite-o, era ea, dând greş) şi de aceea dădea greş. Dacă bea singură? Da, bea singură. Bineînţeles. Şi de ce bea singură? Pentru că aşa era, singură. Şi acum era mai des singură noaptea decât altădată. Se dovedise că ceea ce era de neîndurat era tamponul de timp dinainte de venirea somnului, drumeagul dintre ziua lungă şi noaptea uriaşă, un pic de moarte în care mintea era încă vie, fluturând. Şi astfel, paharul se trântea pe masa rotundă; scrumiera teoretic inodoră scotea ultimul colac subţire; în fine, pasul legănat ca de copil, înaintarea bâjbâită până în aşternutul detestat. Aşa era menit să se sfârşească.

Celălalt sfârşit, adevărata moarte, ultimul lucru care exista deja în viitor creştea acum în dimensiuni, iar ea îi ieşea înainte, ca să o înfrunte sau să o întâmpine. Unde avea să-l vadă pe criminal, unde avea să-l găsească – în parc, la bibliotecă, într-o cafenea tristă sau trecând pe lângă ea pe stradă, pe jumătate gol şi cărând o scândură pe umăr? Crima avea un loc şi o dată, ba chiar şi o oră: la câteva minute după miezul nopţii, în ziua în care împlinea treizeci şi cinci de ani. Nicola va înainta păcănind din tocuri prin întunericul străzii înfundate. Apoi maşina, geamătul frânelor, uşa deschizându-se şi criminalul (cu chipul în umbră, cu unealta în poală, cu o mână întinsă pentru a o apuca de păr) spunând: „Urcă. Urcă!". Şi ea va urca.

Era stabilit. Era scris. Criminalul nu era încă criminal. Dar victima fusese întotdeauna victimă.

Unde avea să-l găsească şi cum o să-l viseze, cum o să-l invoce? În dimineaţa cea mai importantă, s-a trezit udă din obişnuitele coşmaruri. A intrat drept în baie şi a zăcut acolo mult timp, cu ochii

mari, cu părul strâns în vârful capului. În zilele importante se simțea întotdeauna cercetată, obiectul unei cercetări indecente și intense. Capul îi apărea acum mic sau îndepărtat ca printr-un telescop, pe fundalul refracțiilor unduitoare ale uriașei din apă. Se ridică din baie cu o bruscheţe dramatică, oprindu-se înainte de a întinde mâna după prosop. Și rămase goală în centrul încăperii încălzite. Gura îi era plină și neobișnuit de mare. Mama îi spunea mereu că aia e gură de curvă. Parcă avea câte un centimetru suplimentar la fiecare colţ, ca gura fetei clovn din imaginile pornografice. Doar că obrajii fetei clovn erau daţi cu alb, mai albi decât dinţii. Chipul Nicolei fusese întotdeauna întunecat, iar dinţii aveau un luciu umbrit și stăteau înclinaţi spre înăuntru, parcă vrând să compenseze lărgimea buzelor sau pur și simplu supţi de sufletul devorator. Ochii își schimbau culoarea grăbiţi, lacomi, după lumină, dar nuanţa lor de bază era un verde vehement. Avea ideea aceasta despre moartea iubirii...

Funeraliile, incinerarea la care ar fi trebuit să participe în ziua aceea nu era importantă. Nicola Six, care abia dacă o cunoștea sau și-o amintea pe moartă, fusese nevoită să petreacă o jumătate de oră plicticoasă la telefon până să se facă invitată. Moarta îi fusese pentru scurt timp patroană la magazinul de antichităţi, cu ani în urmă. Timp de o lună sau două, victima stătuse degeaba și fumase în hruba fără pic de farmec din apropiere de Fulham Broadway. Apoi nu mai stătuse. Așa se întâmplase cu toate slujbele din ultimul timp ale Nicolei, din care avusese, o vreme, destul de multe. Se angaja și apoi, după serii tot mai lungi și, în cele din urmă, suprapuse de întârzieri dimineaţa, pauze de prânz de câte patru ceasuri și plecări mai devreme de la serviciu, se considera că „dezamăgise pe toată lumea" (nu era niciodată de faţă) și nu mai venea deloc. Știa întotdeauna când sosise momentul și alegea

tocmai ziua cu pricina. Faptul că știa că lucrurile aveau să se sfârșească așa dădea tensiune fiecărui nou loc de muncă, încă din prima săptămână... În trecutul ceva mai îndepărtat lucrase ca redactor la o editură, chelneriță, telefonistă, crupier, agent de voiaj, manechin, bibliotecară, fata cu sărutările de comandă, arhivar și actriță. Ca actriță ajunsese destul de departe. Pe la douăzeci și ceva de ani jucase la teatre de repertoriu, Royal Shakespeare, în pantomime și câteva piese de televiziune. Avea și acum un cufăr plin cu costume și mai multe casete video (săraca fetiță bogată, tânăra mireasă plină de vioiciune, voluptuoasa dezgolită, întrevăzută înnebunitor prin fum și văluri). Actoria era o formă de terapie, deși rolurile dramatice creaseră și mai multă confuzie în capul ei. Cel mai fericită era când juca în comedii, farse, scheciuri bufe. Perioada cea mai stabilă din viața ei o reprezentase anul acela petrecut la Brighton, în rolul principal din *Jack și vrejul de fasole*. Faptul că jucase în travesti păruse să o ajute. Îl interpretase pe Jack în scurteică și pantaloni mulați, negri, cu părul strâns. Un milion de mame se întrebaseră cum se făcea că fiii lor veneau acasă verzi la față și cu febră, pentru a se duce moi la culcare, fără să mai mănânce. Apoi însă, actrița din ea pierduse ancora și Nicola se întorsese plutind în derivă către viața reală.

Cu un prosop în jurul mijlocului, se așeză în fața oglinzii, ea însăși amintire a vremurilor teatrale, cu rama sa de becuri nemiloase. Simți din nou priviri pline de dușmănie alunecându-i pe spate. Se ocupă de propria față cu grija unui pictor, culori funebre, negru, bej, roșu sângeriu. Ridicându-se, se întoarse către pat și reevaluă hainele de înmormântare, cu doliul lor fără cusur. Până și complicata lenjerie intimă era neagră; până și clipsurile portjartierului erau negre, negre. Deschise șifonierul pentru a scoate la iveală oglinda mare și rămase în profil,

cu o mână lipită de burtă, simțind tot ce ar trebui să simtă o femeie într-un astfel de moment. În timp ce se așeza pe pat și se înclina, punându-și primul ciorap negru, amintiri ale minții și trupului o purtară înapoi către alte băi rituale, autocercetări, pregătiri intime. Un weekend afară din oraș cu cine știe ce nou bărbat al momentului. Stând în mașină, după un prânz îmbelșugat, în timp ce se târau prin Swiss Cottage în direcția autostrăzii sau prin îmbârligăturile din Clapham și Brixton și mai departe (unde Londra pare să nu vrea să cedeze terenul, ci doar să se ciucească deasupra câmpiilor acelora, până pe stânci, pe faleză, până la apă), Nicola simțea o presiune în chiloții subțiri, de cea mai bună calitate, ca a opusului sexului, ca un nou himen rozaliu, care tocmai se formează. Până ajungeau la Totteridge sau la Tooting, era iar virgină. Perplexă, se întorcea către dezamăgirea volubilă, către eroarea bâlbâită care stătea alături, cu mâinile pe volan. După o privire aruncată copacilor în penumbra înserării, câte unei biserici sau vreunei oi nedumerite, Nicola bea puțin la hotel sau în cabana împrumutată și adormea neprihănită, cu mâinile încrucișate pe inimă, ca o sfântă. Adormit bosumflat, bărbatul momentului se trezea totuși descoperind că era practic cu tot torsul în gura ei; iar vremea prânzului, sâmbătă, aducea întotdeauna dezmățul pe toate fronturile. Nu rezista mai niciodată până duminică. Weekendul lua sfârșit în seara aceea: întoarcerea mirată și tăcută pe autostradă, drumul în minitaxiul pentru un singur pasager, de o lungime și o scumpete înfiorătoare, sau Nicola Six stând singură pe un peron de tren ud, dreaptă și fără să clipească, ținând în mână o valiză plină cu pantofi.

Un lucru însă să fie clar: avea puteri mari, foarte mari. Toate femeile ale căror chipuri și trupuri umplu cât de cât tiparele contemporane sunt conștiente de aceste privilegii și minuni. Cât sunt în

floare, oricât de scurt şi de relativ, ele ocupă centrul erotic. Unele se simt pierdute, altele înconjurate sau supuse presiunilor, dar sunt acolo, în pustiul larg cât China al veneraţiei care are duritatea tecului. Pentru Nicola Six, jindul sexului se traducea, se intensifica fabulos, venindu-i sub forma iubirii umane. Avea puterea de a inspira iubirea, aproape oriunde. Nu doar că făcea bărbaţi în toată firea să plângă. Pacifişti de un chintal îşi făceau loc cu forţa prin mulţimi de manifestanţi, ca să fie acasă dacă se-ntâmpla să sune ea. Taţi de familie îşi abandonau copiii bolnavi ca să stea în ploaie sub fereastra ei. Constructori semianalfabeţi şi bancheri îi trimiteau serii de sonete. Pauperiza gigolo, castra armăsari, spitaliza cuceritori. După aceea, nu mai erau la fel, îşi pierdeau capetele. Chestia la ea (care era, de fapt, chestia la ea?), chestia la ea era că trebuia să primească toată această iubire şi să o înapoieze în forma ei opusă, nu doar anulată, ci asasinată. Firea omului îi e destin; iar Nicola ştia care e destinul ei.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcată de moarte, chema taxiul negru, bea două ceşti de cafea neagră şi gusta cu poftă din tutunul negru al unei ţigări franţuzeşti.

În Golden Greers dădu drumul taxiului, care se îndepărtă pentru veşnicie. Ştia că, pentru drumul de întoarcere, o să găsească pe cineva să o aducă; la înmormântări se găsea întotdeauna câte cineva. Cerul de deasupra clădirii de cărămidă roşie în care intrase era, fără dubiu, destul de trist ca să-ţi iei rămas-bun de la el fără păreri de rău. Ca de obicei, întârziase, dar salva de priviri palide nu o străpunse. Fără a încerca să se facă nevăzută, păşi egal către fundul sălii şi se strecură pe o banchetă goală, din care păreau a fi destule. Moarta nu era condusă de prea multă lume pe ultimul drum. Aşadar,

cu atâta te alegeai : perciunii buboşi şi paloarea de masturbator a unui Ted îmbătrânit, în costum negru, şi funeralii laice. Nicola simţea, în egală măsură, nevoia unei ţigări şi a replicii auzite uneori : o viaţă scurtă, plină de tristeţe. O stârnea întotdeauna mai cu seamă – de aceea şi venea – spectacolul bătrânilor îndureraţi, mai ales al femeilor. Biete oi, oi derutate (până şi natura simplă le derutează), conştiincioase ca nişte bocitoare profesioniste, dar parcă prea pricepute, prea pătimaşe, cu părul acela ca pămătuful de şters praful, cu trupurile fragile în spasmele durerii animalice, cu groaza aceea egoistă... Nicola căscă. Totul în jurul ei arăta a şcoală, busturile şi plachetele şi toate panourile care foloseau lemnul pentru a amuţi şi a înăbuşi. Abia dacă mai observă sicriul adus discret pe role, ştiind că era gol şi că trupul fusese deja vaporizat de flăcări.

După aceea, în Spaţiul de Dispersare, (o mierlă greoaie zbura jos şi pieziş pe deasupra ierbii îmbibate cu apă), Nicola Six, arătând şi vorbind foarte, foarte bine, le explică diverselor persoane interesate cine era şi ce căuta acolo. Bătrânii găseau alinare văzând atâta pioşenie la cineva relativ tânăr. Îşi aruncă peste adunare privirile premonitoriu întrebătoare, ridicând uşor din umeri a dezamăgire, în sinea ei. În parcare, mai mulţi se oferiră să o ia cu maşina; acceptă o ofertă, cam la întâmplare.

Şoferul, care era cumnat cu fratele moartei, o lăsă pe Portobello Road, conform instrucţiunilor. Nicola îşi luă rămas-bun drăgălaş de la el şi familia lui, întinzându-le o mână înmănuşată şi primind mulţumirile şi laudele lor pentru participare. Continuă să-i audă mult după ce maşina se îndepărtase, stând în stradă şi rearanjându-şi voalul. Ce frumos din partea ei că venise! Ce piele! Ce păr! Pe tot drumul de întoarcere, Nicola se gândise ce bine ar arăta o ţigară rotundă şi albă între degetele ei negre. Dar rămăsese fără ţigări după ce aproape se

gazase cu tutun mergând spre Golders Green. Acum se îndreptă spre Portobello Road, unde văzu un bar cu un nume simpatic. „Televizor şi darts", era recomandarea care continua pe panoul pictat de pe uşă, de care fusese fixat un carton pe care scria: „şi pimball". Tot cerul Londrei părea să se adune deasupra ei, cu tunetele gata să se dezlănţuie...

Intră la Crucea Neagră. Intră în bar şi în penumbra lui. Simţi cum întregul loc îşi ţine respiraţia în timp ce uşa se închide în urma ei, dar la asta se aşteptase. Avea să fie o zi foarte tristă (o zi care nu va veni niciodată) aceea în care o să intre într-o încăpere pentru bărbaţi, un closet public plin, ca ăsta, fără a face capetele să se întoarcă, fără a stârni gemete sau şoapte. Se îndreptă direct spre bar, îşi ridică voalul cu amândouă mâinile, ca o mireasă, aruncă o privire tuturor actorilor de pe scenă şi înţelese pe loc, cu durere, cu un şoc încărcat de sensuri, cu intensă recunoaştere, că îl găsise pe el, pe criminal.

Când, într-un târziu, se întoarse acasă, Nicola îşi întinse jurnalele pe masa rotundă. Făcu o adnotare, neobişnuit de la obiect şi de detaliată: adnotarea de pe urmă. Caietele pe care le folosea erau italiene, cu copertele împodobite cu cuvinte latineşti... Îşi îndepliniseră menirea şi acum se întrebă cum să facă să scape de ele. Povestea nu ajunsese la final, dar viaţa da. Făcu un teanc din caiete şi întinse mâna după o panglică. „L-am găsit. Pe Portobello Road, într-un bar cu numele de Crucea Neagră, l-am găsit."

Cred că Montherlant a spus că fericirea scrie cu cerneală albă, care nu se vede pe pagină. Asta știm cu toții. Scrisoarea cu timbru din străinătate, care vorbește despre vremea frumoasă, mâncarea bună și hotelul confortabil, nu este nici pe departe la fel de plăcută la lectură ca aceea care povestește despre cabane igrasioase, dizenterie și burnițe. Cine altcineva în afara lui Tolstoi a mai făcut fericirea să danseze pe foaia de hârtie? Când ajung la Capitolul 3, când ajung la Guy Clinch, va trebui să o fac și eu – dacă nu fericirea, măcar bunătatea. O să fie greu.

În clipa în care o văzu pe Nicola Six, Keith Talent scăpă din mână a treia săgeată. Înjură. Un vârf de tungsten în greutate de 32 de grame îi străpunsese degetul mare de la picior... Am crezut că o să-mi reușească un joc de cuvinte aici. Săgeata lui Cupidon sau ceva asemănător. Săgețile dorinței? Dar ceea ce trezise Nicola Six în sânul lui Keith Talent nu era dorință. Nu în primul rând. Aș zice că lăcomia și teama ocupaseră primul loc. La masa de pinball, unde se întinsese mai mult decât îi era plapuma, Guy Clinch îngheță în mijlocul elanului; se auzi bila rostogolindu-se în șănțuleț. Apoi tăcere.

În timp ce scena se desfășura, eu mă topeam, cum se spune, în peisaj. Bineînțeles că habar n-aveam ce se întrupează sub ochii mei. Habar n-aveam? Mă rog, poate doar un pic. La clipa aceasta dintr-un local public, dintr-un bar, o să trebuiască să revin de multe ori. Prelingându-mă de-a lungul tejghelei, am fost intrigat în sensul civil al cuvântului – dar intrigat puternic. Fiecare bar își are superstarul

lui, eroul lui, recordmanul lui, iar Keith era Cavalerul de la Crucea Neagră: era obligat să iasă din rând și să se ocupe de turistul rege. Trebuia să o facă pentru băieți: pentru Wayne, Dean, Duane, pentru Norvis, Shakespeare, Big Dread, pentru barmanul Godfrey, pentru Fucker Burke, pentru Basim și Manjeet, pentru Bogdan, Maciek, Zbigniew.

Keith acționa în numele masculinității. Acționa, de asemenea, în numele clasei lui. Al clasei! Da, încă mai există. Ce rezistență teribilă, împotriva loviturilor istoriei. Ce-o mai fi și tâmpenia asta străveche? Sistemul claselor sociale pur și simplu nu-nțelege când i-a sunat ceasul. Am impresia că nici măcar un holocaust nuclear n-o să facă mai mult decât să-l șifoneze ușor. Târându-se prin haznaua plină de iod care va fi fost Anglia, oamenii or să continue să țină îndârjit la accente și la degetul mic ridicat, la numele de fată și la „divane" sau „sofale", la modul corect în care se mănâncă un gândac în societate. Zău așa. Începi prin a-i tăia capul sau o iei de la picioare? Clasele nu-l preocupaseră niciodată pe Keith; nu se gândise nicicând la ele „ca atare"; ca parte a unei epoci apuse, indiferent ce va fi fost aceea, clasele nu-l interesaseră niciodată. S-ar fi mirat grozav dacă i-ai fi spus că ideea de „clasă" îi otrăvea fiecare clipă din viață. În orice caz, subliminal sau altminteri, clasa îl împinsese pe Keith să atragă un al treilea personaj în relația sa cu Nicola Six. Clasa îl făcuse să îl bage în joc pe Guy Clinch. Sau poate victima. Poate ea avea nevoie de el. Poate amândoi aveau nevoie de el, ca de un combustibil.

Dar eu, eu am nevoie de el? Da. Evident. Guy a intrat cu forța în viața mea, ca și în a celorlalți doi.

Am plecat de la Crucea Neagră pe la patru. Era a treia oară când mă duceam acolo. Aveam nevoie de companie, așa cum era ea în cea mai mare parte,

înfricoşătoare, şi mă simţeam bine acolo, sub tutela lui Keith. El m-a prezentat poleacilor şi negrilor sau m-a etalat în faţa lor. M-a provocat la un biliard american. Mi-a arătat cum să fur la jocurile mecanice. Am plătit o mulţime de rânduri de băutură şi am îndurat o mulţime de bancuri nemiloase pe tema sucurilor mele de portocale, a apelor minerale şi a paharelor de cola. Luându-mi inima în dinţi, am mâncat o plăcintă cu carne de porc. Până acum, doar o singură bătaie adevărată. O ploaie incredibilă de pumni şi ghionţi, încheiată cu Keith lovind atent cu piciorul anume porţiuni ale unei siluete prăbuşite şi înţepenite în pragul uşii de la toaleta pentru bărbaţi; pe urmă, Keith s-a întors la bar, a luat o gură de bere şi a revenit să-i mai tragă câteva picioare. S-a aflat că vinovatul umblase la săgeţile lui Dean. După sosirea şi plecarea ambulanţei, Keith s-a calmat.

— Nu cu săgeţile omului, repeta el aproape în lacrimi, clătinând din cap, în timp ce ceilalţi îi aduceau pahare cu coniac. Nu se face aşa ceva... nu cu săgeţile omului.

Am plecat de la Crucea Neagră pe la patru. M-am întors acasă. M-am aşezat la biroul din nişa cu fereastră a lui Mark Asprey, sau din camera de studiu, sau bibliotecă. În realitate, e mai mult o sală a trofeelor. În realitate, tot nenorocitul de apartament e o sală a trofeelor. Când mergi din sufragerie în dormitor – şi mă gândesc la fotografiile cu autograf, la imaginile erotice –, te întrebi de ce n-a atârnat o galaxie de chiloţi tanga pe pereţi. Aici însă, lucrurile stau altfel. Aici eşti înconjurat de cupe şi eşarfe, de premii Tony şi Guggenheim, de diplome şi certificate înrămate. Apreciat şi lăudat în egală măsură de lumea criticii, de mass-media şi de mediul universitar, Mark Asprey are titluri onorifice, pălării de carton, trei robe diferite de la Oxford, Cambridge şi Trinity College, din Dublin. Trebuie

să arunc o privire cărților lui, care sunt numeroase, în ediții numeroase, în numeroase limbi. Maghiară. Japoneză.

Am plecat de la Crucea Neagră pe la patru. M-am întors acasă. M-am așezat, întrebându-mă de ce nu sunt în stare, de ce nu pot să scriu, de ce nu reușesc să născocesc nimic. Și atunci am văzut-o.

Peste drum de biblioteca lui Mark Asprey, cea cu bovindou, este o porțiune înverzită cât un cvartal, cu două straturi de flori (flori umile, flori etnice) și o bancă de lemn, unde se așază uneori bătrâni care parcă pâlpâie în bătaia vântului. Pe acest petic înverzit, regretabil, dezamăgitor (cum de suportă Asprey?) este și un loc unde se aruncă gunoiul: nimic spectaculos, nu e o groapă de gunoi și nu vezi nici căzi de baie, nici cărucioare abandonate, doar obiecte selectate și părăsite, reviste, jucării vechi, câte un pantof de tenis, un ceainic. Este o temă londoneză – încercarea de a organiza un spațiu verde parcă atrage ea însăși resturile. Cilindrii de plasă instalați pentru a proteja pomii tineri seamănă suficient de bine cu niște containere, drept care lumea îngrămădește în ei cutii de bere, șervețele folosite, ziarele de ieri. În vremuri de dezorientare și anxietate în masă... Dar la asta putem reveni. Să continuăm povestea. Deci, iată fata: pe Nicola, victima.

Stăteam la masa mare de lucru a lui Mark Asprey... se prea poate chiar să-mi fi frânt mâinile. O, Doamne, lanțurile astea! Boala de care sufăr de douăzeci de ani, dezamăgirea lentă a ne-scrisului – poate exacerbată (recunosc, e o posibilitate) de succesele depline și pe larg ilustrate ale lui Mark Asprey în domeniu. Mi-a stat inima când am văzut-o: o lovitură ușoară, dinăuntru. Îmbrăcată tot în doliu, cu pălărie și voal. În mâinile cu mănuși negre avea un obiect solid, legat cu panglică roșie, a cărui greutate o sprijinea pe un șold, ținând-o strâns, ca

pe un copil care trebuia alinat. Apoi și a ridicat voalul și și-a arătat fața. Arăta atât de .. dramatic Arăta precum vampa din reclamă, chiar înainte ca dobitocul din elicopter sau de pe submarin să-și facă apariția cu sărurile de baie sau cu ciocolata. Oare mă vedea, cu soarele coborât în spatele ei? Nu-mi dădeam seama, dar mi-am spus: Nicola știe. Ea știe cum se reflectă lumina în ferestre. Știe tot ce se poate face într-o cameră fără perdele, ce adultere, ce fantastice trădări...

Nicola s-a întors, s-a clătinat, și-a recăpătat echilibrul. Apoi am coborât și mi-am luat darul. Neștiind ce e, m-am așezat pe bancă și am tras de nodul făcut la panglică. O mână adorabil de grăsuță și de feminină, haos, o inteligență amenințătoare. Vinovăția pornografică m-a făcut să roșesc. Am ridicat privirea și am văzut o jumătate de Nicola Six, la zece metri depărtare, tăiată de trunchiul unui copac tânăr, neascunzându-se, ci privindu-mă intens. Privirea ei fixă conținea... doar limpezime, o mare limpezime. Am gesticulat, parcă vrând să-i înapoiez ceea ce țineam în mâini. După o pulsație a timpului, s-a îndepărtat rapid, pe sub mâinile frânte ale copacilor.

Tare-aș vrea să pot imita glasul lui Keith. T-urile sunt accentuate violent. Un pocnet gutural, ca prima nanosecundă dintr-o tuse sau dintr-un hârâit din gâtlej, îi însoțește k-urile. Când pronunță cuvântul „haotic", pe care îl pronunță adesea, parcă scoate un horcăit. „Masă" sună ca „mafă". Uneori zice: „Sun' teorie", ceea ce înseamnă că vorbește teoretic. „Foaie" sună la fel ca „moaie" sau „zoaie". Foarte adesea, ai impresia că Keith Talent are un an jumate.

Adevărul este că trebuie să fiu mai atent cu vârsta personajelor mele. Am crezut că Guy Clinch are vreo douăzeci și șapte de ani. Are treizeci și cinci. Am crezut că Keith Talent are vreo patruzeci și doi. Are douăzeci și nouă. Am crezut că Nicola

Six... Nu, ea am ştiut întotdeauna câţi ani are. Nicola Six are treizeci şi patru de ani. Mă tem pentru ei, cei mai tineri decât mine.

Până atunci, timpul îşi vede de treaba lui imemorială, aceea de a face pe toată lumea să arate şi să se simtă ca dracu'. V-aţi prins? Până atunci, timpul îşi vede de treaba lui imemorială, aceea de a face pe toată lumea să arate şi să se simtă ca dracu'.

Capitolul 3 : Momeala

Guy Clinch era un om bun... sau măcar unul de treabă. Nu-i lipsea nimic şi nu avea de nici unele. Dispunea de o sumă uriaşă de bani, de o sănătate de fier, frumuseţe, înălţime, o minte capricios de originală ; şi n-avea pic de viaţă în el. Era complet deschis. Guy poseda, în persoana lui Hope Clinch, o soţie inteligentă, eficientă (casa lor era o capodoperă), americancă în tot ce are naţia aceasta mai bun (şi bogată) ; şi apoi mai era indubitabila vigoare a copilului... Dar, când se trezea dimineaţa, nu avea... nu avea viaţă în el. Nu avea decât nevieţuire.

Cea mai fericită perioadă din căsnicia de cincisprezece ani a lui Guy venise odată cu sarcina lui Hope, un interludiu relativ recent. Ea acceptase cu graţie înjumătăţirea coeficientului de inteligenţă, iar el se trezise că are de-a face cu un egal în planul intelectului. Dintr-odată, începuseră să discute despre renovarea casei, despre nume de copii, mobila pentru camera nou-născutului, roz dacă e fetiţă, bleu dacă e băiat... materialismul tandru, toate cu un scop. Nicicând complet lipsită de ei, casa roia de ei acum, de ţipetele, înjurăturile şi tropăielile meşterilor. Guy şi Hope trăiau un timp al hormonilor. Draperia cu hormoni, covorul cu hormoni. Greţurile trecuseră. Avea poftă de piure de cartofi. Apoi hormonul cuibăritului : o pasiune bruscă pentru cusut, pentru ac şi aţă. Văzând cât era de mare, telalii din Portobello Road (şi poate Keith Talent se aflase printre ei) o

îmbiau către tarabe, spunându-i sever, poruncitor: „Uite-aici, drăguțo. La mine găsești ce-ți trebuie". Și Hope scormonea prin fundul cutiilor de carton umede – bucăți de catifea, petice de satin. În luna a opta, când mobila își începuse sarabanda prin casă, Hope stătea cu rotunjimi regale în fața televizorului, țesând și peticind (și uneori întrebându-se: „Ce naiba fac?"), iar Guy își consulta simțurile, se scărpina în cap și șoptea pentru sine (nereferindu-se la copil): „Vine... E pe drum".

Ah, cât tânjise după o fetiță! În penumbra rară a clinicii private, cea mai scumpă pe care o găsiseră (Hope nu avea încredere în nici un serviciu medical care nu se întindea cercetător către zona miilor de lire: îi plăceau facturile lungi ca niște pergamente, cu fiecare șervețel de hârtie și fiecare dumicat de pâine enumerat sec; nu o atrăgeau câtuși de puțin chilipirurile sau reducerile de preț făcute de Ministerul Sănătății), Guy își făcuse datoria plimbându-se de colo-colo, moțăind și suferind, în vreme ce specialiști titrați băgau capul pe ușă, veniți de la dineuri sau aflați pe drum către terenul de golf. O fată, o fată, o fată ca oricare alta – Mary, Anna, Jane. „E fată – se auzea spunând la telefon (cui, nu știa nici el). Două kile șapte sute. Da, fată. Puțin sub trei kile." Ar fi vrut să stea cu Hope pe timpul nașterii, dar aceasta îl izgonise și din sala de travaliu, și din cea de nașteri – din motive formulate sobru, dar fără replică, legate de mândria sexuală.

Copilul își făcuse intrarea în lume treizeci și șase de ore mai târziu, la patru dimineața. Cântărea aproape șase kilograme și era băiat. Lui Guy i s-a îngăduit să viziteze rapid apartamentul lui Hope. Acum, privind în urmă, vedea imaginea mamei și a fiului giugiulindu-se cu expresii încântate, parcă odihnindu-se după o zbenguială plăcută și nebunească: după cum arătau, o bătaie cu pizza. Erau de față alți doi specialiști. Unul scruta între picioarele lui Hope, cu cuvintele:

— Da, e greu de spus ce unde merge.

Celălalt măsura stupefiat capul copilului. A, băieţelul era perfect din toate punctele de vedere. Şi era un monstru.

Guy Clinch avea de toate. Ba chiar avea câte două din fiecare. Două maşini, două case, două bone în uniformă, două smochinguri din fir de mătase cu caşmir, două rachete de tenis din grafit şi tot aşa. Dar avea un singur copil şi o singură nevastă. După naşterea lui Marmaduke, lucrurile s-au schimbat. Ca să se inspire, a recitit *Egoistul*, precum şi capitolul din Wollheim despre Ingres şi tatăl care se topeşte. Cărţile de puericultură îl pregătiseră pentru schimbare; şi literatura, până la un punct. Dar nimeni nu-l pregătise, nici pe el, nici pe altcineva, pentru Marmaduke... Pediatrii renumiţi se minunau de hiperactivitatea lui şi îngenuncheau asemenea magilor dinaintea geniului lui pentru colici. La fiecare jumătate de oră, seca sânii dureroşi ai mamei; adesea, adormea puţin pe la miezul nopţii; restul timpului şi-l petrecea urlând. Părinţii, torţionarii şi cei care fac curăţenie după holocausturi sunt singurii nevoiţi să suporte zgomotul unei atât de mari suferinţe omeneşti. După ce lucrurile s-au mai îmbunătăţit, ceea ce s-a întâmplat, chiar dacă numai vremelnic (căci Marmaduke, care deja hârâia uşor şi astmatic, avea să capete curând podoaba eczemei), Hope a continuat să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului în pat, cu sau fără Marmaduke, dar niciodată cu Guy. Acesta stătea întins întreaga noapte, îmbrăcat, pregătit de dezastru, într-una din cele două camere de oaspeţi, întrebându-se cum se făcea că viaţa lui se preschimbase deodată într-un film de groază, interesant şi tensionat (poate într-un decor Regency). Modul său obişnuit de locomoţie prin casă a devenit mersul tiptil. Când Hope îl striga pe nume – „Guy!" – şi el replica: „Da?", nu urma niciodată un răspuns, pentru că numele acela

însemna: „Vino-ncoace". Se înființa și îndeplinea sarcina dată, apoi dispărea iar. Acum, când Hope avea ceva de cerut, prima dată suna ca și cum ar fi fost a doua, iar a doua oară suna ca și cum ar fi fost a noua. Guy încerca din ce în ce mai rar să ridice pruncul în brațe (sub privirile bănuitoare ale bonei sau ale asistentei de noapte, sau ale alteia dintre admiratoarele bine plătite ale lui Marmaduke), spunând, cam țeapăn:

— Salut, pui de om.

Marmaduke se întrerupea, trecându-și în revistă opțiunile; iar chipul timid-întrebător al lui Guy părea să invite întotdeauna, cumva, la un deget băgat în ochi, un jet de vomă sau măcar la un strănut exploziv. Guy s-a surprins neplăcut bănuind-o pe Hope că lăsa special unghiile copilului netăiate, ca să se poată lupta mai bine cu el. Fața îi era, fără îndoială, puternic scrijelită; avea zile când arăta ca un violator hotărât, dar lipsit de talent. Se simțea excedentar. Întâlnirea, rendez-vous-ul nu avusese încă loc.

Așadar, două din fiecare, mai puțin buze, sâni, ziduri ale intimității, brațe care să-l strângă, picioare care să-l strângă. Dar nu asta era problema. Ceea ce ar fi trebuit să se apropie, în realitate, se îndepărtase. De aceea, viața se putea coborî asupra lui în orice clipă. Era deschis la orice.

Guy și Hope fuseseră plecați de două ori după nașterea copilului, la sfatul doctorului; al lor, nu al lui Marmaduke. Îl lăsaseră în grija a cinci bone, plus un pluton încă și mai costisitor de trupe de comando medicale. Despărțirea de el fusese stranie și Guy înțelesese perfect temerile lui Hope, pe drumul spre Heathrow. Spaimele mai trecuseră cu timpul și cu ajutorul convorbirilor telefonice la intervale de câte o jumătate de oră. Urechea internă era acordată la suferința pruncului. Dacă ascultai atent, orice zgomot semăna cu plânsul de copil.

Mai întâi Veneţia, ceaţa, apa rece şi tulbure – şi miraculos de nepăsătoare. Guy nu se simţise în viaţa lui mai aproape de soare; era ca şi cum ar fi stat într-un nor, sus, într-o mare înnorată. Dar multe dimineţi stăteau sub semnul unei stări de spirit şi a unui cer întunecate (umede, joase), cel mai bine exprimate de aerul torturat şi neturistic din cartierul evreiesc sau de dedesubtul stropit al câte unei punţi (unde flăcările palide piuiau ca paraziţii într-un aparat de radio, trădate scurt de fundalul mai întunecat), sau când te pierdeai printre cutiile de carton din ce în ce mai mici, prin mulţimea de frumuseţi, şi te-ai fi putut asemăna cu îndrăgostiţii lui Shakespeare până se auzea câte un nenorocit de strănut de la fereastra vreunui birou din apropiere, urmat de nasul golit lacom în batistă şi de ţăcănitul reluat plat al unei maşini de scris sau de socotit.

În cea de a cincea zi, soarele izbucni din nou, inexorabil. Se plimbau la braţ pe Zattere, în direcţia cafenelei unde îşi făcuseră obiceiul de a lua gustarea de la ora zece. Lumina se pusese la treabă pe apă şi soarele torpila fiecare pereche de ochi omeneşti. Guy ridică privirea: pentru el, cerul era simbolul Revelaţiei în stil veneţian. Spuse:

— Tocmai mi-a venit o idee încântătoare. Va trebui pusă în versuri (îşi drese glasul) cam aşa:

Soare, soare, cu... unsoare:
Norii-s *putti*-n mâna lui!

Îşi continuară mersul. Chipul oval al lui Hope arăta hotărâre. Sucurile din maxilarul ei negociau deja sendvişul cald cu şuncă şi caşcaval pe care avea să-l savureze în curând; apoi carneţelul, micul ghid Amex, cafeaua cremoasă.

— Un joc de cuvinte complet nereuşit, am impresia, murmură Guy. Of, Doamne.

Se izbiră de o masă compactă de turişti. Îşi făcură loc cu Hope în frunte, cu braţele smulse din încheieturi. Guy se grăbi să o ajungă din urmă.

— Turiştii ăştia! spuse el.

— Nu te mai văicări. E o prostie. Tu ce crezi că eşti?

— Da, dar...

— Nici un da, dar.

Guy şovăi. Se întorsese cu faţa la apă şi îşi strâmba gâtul într-un fel de suferinţă obscură. Hope închise ochii cu un aer exasperat şi aşteptă.

— Stai puţin, Hope, spuse el. Uită-te, te rog. Dacă mişc capul, se mişcă şi soarele pe apă. Ochii mei joacă un rol la fel de important ca soarele.

— ... *Capisco.*

— Dar asta înseamnă că... pentru toţi cei de-aici, soarele de pe apă e altul. Nu există doi oameni care să vadă acelaşi lucru.

— Vreau sendvişul ăla.

Porni mai departe. Guy întârzia, cu mâinile încleştate:

— Dar asta înseamnă că nu avem nici o speranţă. Nu crezi? Nu mai avem... nici o speranţă.

Aceleaşi cuvinte le şopti seara, la hotel, şi continuă să le şoptească şi după întoarcerea la Londra, legănat în vagonul somnului, cu câteva clipe înainte ca Marmaduke să-l trezească printr-un şut.

— Dar asta înseamnă că nu avem nici o speranţă... Absolut nici o speranţă.

După ce beneficiase de o sănătate de fier şi de o stare de spirit excelentă pe timpul absenţei lor, Marmaduke se îmbolnăvi dramatic, la doar câteva ore după întoarcerea lor. Fără discriminări, îşi încercă puterile cu toţi virusii şi toţi microbii acelui început de primăvară. Înzdrăvenit după oreion, reacţionă catastrofal la ultimul dintre vaccinurile împotriva tusei convulsive. Gripele grave se înlănţuiră cu

maximă eficiență. Acum, doctorii îl vizitau, nechemați și neplătiți, din simplă curiozitate profesională. Ajuns în punctul acesta și fără un motiv limpede (Sir Oliver întrebase dacă poate scrie un articol pe tema aceasta), sănătatea lui Marmaduke se îmbunătăți radical. Păru să se lepede de firea bolnăvicioasă ca de o piele moartă sau un apendice inutil și, din larva febrilă a vechiului Marmaduke, țâșni un *wunderkind* musculos, cu ochi limpezi, cu limba rozalie și (după cum avea să se vadă) de o răutate fără cusur. Schimbarea se făcu pe neașteptate. Guy și Hope ieșiseră într-o zi la plimbare, lăsând obișnuitul coșmar gastroenteritic să bălească pe podeaua bucătăriei; se întoarseră după prânz și îl găsiră pe Marmaduke învârtindu-se prin salon cu mâinile în buzunare, sub privirile mai multor bone amuțite. Nu mersese niciodată de-a bușilea. Dar păruse să fi priceput că poate provoca mult mai multe bătăi de cap și se poate distra mult mai bine dacă e sănătos tun. Prima mișcare fu să se dispenseze de somnul de la miezul nopții. Soții Clinch angajară ajutoare suplimentare sau încercară. Un copil suferind era una; un țânc de o răutate vânoasă era cu totul alta. Până acum, relația dintre Guy și Hope, sau a fiecăruia dintre ei cu copilul, avusese o natură în mare parte paramedicală. După renașterea lui Marmaduke, ea devenise... nu paramilitară. Militară de-a dreptul. Singurii care rezistau mai mult de o oră sau două erau infirmierii dați afară de la spitalele de nebuni. În casă, în perioada aceea, exista un fel de trupă de intervenție formată din bărbați voinici, plus câteva bone și dădace profund marcate. Amețit, dar fără resentimente, Guy calculă că Marmaduke, acum în a noua lună de viață, îl costase deja un sfert de milion de lire sterline. Plecară din nou în străinătate.

De data aceasta, merseră cu avionul până la Madrid, cu clasa întâi, petrecură trei nopți la Ritz,

după care închiriară o maşină şi se îndreptară spre sud. Maşina părea suficient de puternică şi de luxoasă; în orice caz, era răsunător de scumpă. (Hope protestă împotriva asigurării. Guy studie documentul cu chenar auriu: veneau să te ia cu elicopterul, aproape indiferent de pretext.) Dar, în timp ce mergeau, în timp ce mergeau lucind într-o seară prin pădurile rare de pe ţărmul sudic al peninsulei, un cutremur sau un traumatism uriaş păru aproape să desfacă în bucăţi motorul, dintr-o lovitură – marele, multiplul final? Oricum ar fi fost, maşina era în mod clar de domeniul trecutului. Pe la miezul nopţii, Guy nu mai putu să împingă. Se zăreau lumini: nu multe şi nu prea strălucitoare.

Cei doi soţi Clinch găsiră adăpost într-o *venta* sărăcăcioasă. Văzând firul dezgolit al becului, umezeala ca de toaletă şi patul dezordonat, Hope izbucni în plâns înainte ca *señora* să fi ieşit din cameră. Toată noaptea, Guy stătu întins alături de soţia sa ameţită de medicamente, ascultând. Pe la cinci, după un interval care îi amintea de moţăielile lui Marmaduke, tărăboiul de weekend de la bar, cu contrapunct de tonomat şi jocuri mecanice, lăsă ostenit locul bârfelor stridente din curtea de animale, cu cotcodăceli, hămăieli, ciripituri, mugete şi guiţături pretutindeni. Cel mai rău – sau mai apropiat – era un tembel de cocoş, care cânta partitura de tenor alături de altistul vecinilor, zgâlţâind încăperea cu apelul de sculare. Guy decise că expresia „cucurigu" era unul dintre marile eufemisme ale lumii. La ora şapte, după un solo de tenor mai insuportabil decât altele (ca şi cum cocoşul ar fi anunţat, în fine, intrarea cine ştie cărui supercocoş imperial), Hope se ridică smucit, înjură fluent şi dezgustător, îşi trase un valium şi o mască pentru ochi, după care se ghemui din nou, cu faţa lipită de genunchi. Guy zâmbi stins. Fusese o vreme când reuşea să citească dragostea în forma adormită a

soției sale; chiar și în conturul păturilor o putuse citi...

Ieși în curte. Cocoșul, acest *gallo* grotesc, stătea în cotet – da, la câțiva centimetri de pernele lor – și îl fixa cu pompă incontestabilă. Guy îi întoarse privirea, clătinând lent din cap. Găinile formau suita, sprijinindu-l tăcut și neezitant prin praf și gunoaie. Cât despre cei doi porci, ei erau din topor chiar și după standardele curții de animale. Un alsacian negru, pe jumătate încă pui, moțăia într-un fost butoi de gaz. Simțind o prezență, se ridică brusc, trezindu-se mototolit și mirat, cu nisip uscat prins sub falca prelungă, și se apropie de el cu prietenie obligatorie. E cățea, își spuse el; și legată. Se duse să o mângâie și se încâlciră, încâlciți, se pare, de însăși amiabilitatea câinelui, de amiabilitatea sa săltăreață și sucită.

În tușe pastel, noua prosperitate se întindea și către est, și către vest, dar locul acesta rămânea mizer din pricina vântului. Vântul îl seca de sânge și îl sărăcea. Ca și cocoșul, vântul făcea ceea ce face de obicei vântul, fără să-i pese de ce. Aerul cald se ridică, aerul rece îi ia locul: de aici, într-un fel sau altul, trasul și-mpinsul, fermoarele frenetic deschise ale acestei coaste de glaspapir. Îmbrăcat în pantaloni scurți, Guy coborî de pe verandă și trecu pe lângă mașină (mașina îi evită privirea), până pe plaja zdrențuită. O motocicletă cu un biet măgar legat de ataș – altceva nimic. Până și cerul era pustiu, golit de vânt, o Africă neclintită de albastru. Jos pe plajă, vântul i se agață de gambe ca un decapant industrial; Guy traversă cocoașa întărită de nisip umed și contemplă marea încrețită, care i se desfăcea înainte fără ospitalitate. Nesimțindu-se nici înviorat, nici dimpotrivă, nesimțindu-se mai aproape de viață decât de moarte, simțindu-se ca de treizeci și cinci de ani, își continuă hotărât drumul, abia clipind la trecerea peste bariera scrotului; și apa păru că

se crispează și se retrage, scârbită de această atingere omenească, în timp ce el își croia drum spre adânc, inspirând profund, și se arunca înainte, în îmbrățișarea în care înotătorul strânge marea... Douăzeci de minute mai târziu, în vreme ce urca din nou, cu pași mari, pe plajă, vântul se repezi asupra lui cu toată puterea și, cu bucurie dezlănțuită, nisipul îi căută ochii și dinții, platoul fără păr al pieptului. La o sută de metri de drum, Guy se opri și se închipui abandonându-i-se (s-ar putea să lipsesc ceva timp), lăsându-se să cadă în genunchi și culcându-se adunat pe-o parte sub salva de alice înghețate a vântului.

Se așeză la coadă la cafea, în *venta* care începuse să se trezească. Fiicele stabilimentului spălau pe jos; doi bărbați conversau îndrăzneț de la capetele opuse ale încăperii întunecate. Guy rămase drept, în picioarele goale, cu părul și pielea stropite cu fire minuscule de nisip. O femeie interesată, dacă s-ar fi întâmplat să îl urmărească fie și cu coada ochiului, l-ar fi putut găsi pe Guy Clinch bine făcut, clasic și, mai presus de toate, sănătos; dar în înfățișarea lui plăcută era ceva fără rost sau inutil; totul părea irosit pe el. Guy știa asta. Antonio cel bondoc și hirsut, rezemat de stâlpul de lângă ușă, cu o mână așezată moale pe burta rotundă – și meditând cu mulțumire la pânza roșie ca sângele care-i acoperea șoldurile, cu efectul pozitiv de franjuri acolo, la vintre –, nici nu-l observă pe Guy, nici nu-l observă. Iar fiicele cu mopuri nu se gândeau decât la Antonio, nepăsătorul, bețivul Antonio, care își bătea măgarul, și la săculețul lui cu năzbâtii, stacojiu... Guy bău cafeaua excelentă și mâncă pâine înmuiată în ulei de măsline afară, pe veranda ale cărei scânduri bocăneau. Apoi îi duse o tavă lui Hope, care își smulse masca de pe față, dar rămase întinsă, cu ochii închiși.

— Ai făcut ceva?

— Am înotat, spuse el. E ziua mea.

— ... La mulți ani.

— Se pare că tânărul Antonio se pricepe de minune să mânuiască o cheie franceză.

— Zău? Mașina e moartă, Guy.

Cu câteva clipe înainte, pe veranda zgomotoasă, se petrecuse un lucru ridicol. Auzind un scâncet ritmic undeva, nu prea departe, Guy își dusese mâinile la tâmple, ca pentru a opri în loc gândul care îi trecea prin minte (și nu-i stătea în obicei; nu-i stătea în obicei să nutrească gânduri pornografice). Gândul era așa: Hope dezbrăcată și răstignită, folosită brutal de un Antonio întărâtat... După aceasta, Guy luase ultima bucată de pâine și, ieșind în curte, i-o oferise câinelui din butoiul de tablă (mai aruncase, de asemenea, încă o privire nedumerită cocoșului, stupidului *gallo*). Câinele scâncea ritmic, dar nu se arăta interesat de mâncare. Murdară și cu un aer blând, cățeaua nu voia decât să se joace, să țopăie, să fraternizeze, și se tot împiedica de lesă. Bucata de sfoară jegoasă – de vreo doi metri – îl întristă pe Guy într-un mod în care cruzimea sau nepăsarea spaniole nu-l mai întristaseră până atunci. Aici, în curtea asta, pe bucata de coastă goală, ciufulită de vânt, unde singurul lucru existent din abundență și gratuit era spațiul, câinelui nu i se îngăduia nici un pic. Atâta sărăcie, și iar sărăcie, de două ori mai multă, de trei ori, exponențial. „Am găsit, își spuse Guy în gând (deși cuvintele nu-i veneau, nu încă). E... Am găsit-o și e... E..."

— Așadar?

— Nu vrei să rămânem aici? Câteva zile. Marea e plăcută, spuse el, după ce intri. Până reparăm mașina. E interesant.

Hope își pregătise impresionanta rază a mușcăturii pentru a ataca prima porțiune de pâine prăjită. Se întrerupse.

— Nu pot să sufăr locul ăsta. Sper că nu te-apucă melancoliile, Guy. Uite ce e, o-ntindem de-aici. O ștergem rapid.

Și astfel, devenise genul de zi în care suni la companiile aeriene și la consulate și la firmele care închiriază mașini, ca într-un vis sordid cu legături telefonice proaste și o spaniolă la fel: în seara aceea, pe heliportul din Algeciras, Hope îl blagoslovi pe Guy cu primul surâs după douăzeci și patru de ore. În realitate, aproape totul se făcu (între mese, băuturi și partide de înot) din turnul de control al unui hotel de șase stele aflat ceva mai jos pe coastă, plin de nemți bogați, a căror jovialitate greoaie și înfățișare lipsită de farmec îi aminteau (Guy se văzu nevoit să recunoască) de Marmaduke.

Ulterior, totul se dovedi a fi relativ ușor – nu clar și nu practic, dar nici dificil. Guy Clinch se uită în jur, prin viața lui, căutând o dimensiune prin care să se propage o forță nouă. Și constată că viața lui era cusută strâns peste tot, era ca o mochetă de la un perete la altul. Era închisă. În modulațiile subtile și tăcute de dezgust ale lui Hope, purcese să o deschidă. Guy avea o slujbă. Lucra la firma familiei. Adică stătea degeaba într-un apartament ca o bijuterie din Cheapside, încercând să nu scape din ochi hidra fertilă, prăsindă a finanțelor familiei Clinch. (Și ea era asemenea lui Marmaduke: oare ce-avea să-i mai treacă prin cap?) Tot mai des, Guy începu să bată străzile, în loc să se ducă acolo.

Teama îi era ghid. La fel ca toate celelalte case din intrarea în semilună, a lui Guy stătea retrasă de la drum, ceea ce era foarte bine, ceea ce era frumos și mare; dar teama îl împingea acolo unde apartamentele și magazinele se înghesuiau fascinate la marginea străzii ca o gloată în fața cuștii cu urși, cu săli de jocuri, crâșme catastrofale, cantine ale săracilor, adăposturi pentru militari, cu viața

întinsă pe tarabe, pe mese de ping-pong, pe rulote decapitate – magia neagră şi foamea, căciulile şi paltoanele, Keith-ii şi Kath-ele din Portobello Road. Desigur că Guy mai venise aici, după câte un pui hrănit cu boabe sau un sac de cafea nicaraguană. Dar acum căuta acel lucru anume.

„Televizor şi darts", zicea pe firmă. „Şi pinball". Prima dată când intrase la Crucea Neagră, Guy era un om care trecea dincolo de uşa întunecată a propriei frici... Şi supravieţuise. Trăia. Locul era o ruină inofensivă în lumina sa boreală: o adunătură de negri şi de rastafarieni care jucau biliard american pe întinderea jilavă a postavului, cenuşiul metalic, bolnăvicios al albilor (care arătau ca în documentarele de război), zăngănitul jocurilor mecanice, cuptorul fumegând pentru încălzit plăcintele. Guy ceru ceva de băut pe singurul ton pe care îl cunoştea; nu-şi înfoia nici părul, nici accentul; nu avea sub braţ nici un tabloid, deschis la pagina despre curse. Cu un pahar cu vin demidulce, se apropie de masa de pinball veche, model Gottlieb, cu teme din *O mie şi una de nopţi* (ispititoarea, diavolul, eroul, fecioara) – Ochiul de tigru. Ochiul de tigru... Un adolescent irlandez decrepit rămase la câţiva centimetri distanţă, murmurând: „Cine-i şeful, cine-i şeful", atâta timp cât i se păru că este nevoie. Ori de câte ori Guy ridica privirea, un inspăimântător veteran al barului, cu faţa zbârnâind în piatra încorsetată, îl privea acru, la fel ca bătrânul pentru care opreşti la trecerea de pietoni şi care traversează încet, cu suspiciune neabătută: fără pic de iertare, în veci. Acuzaţiile incomprehensibile ale negresei asudate fură, în cele din urmă, amuţite cu o hârtie de cinci lire. Guy stătu o jumătate de oră, apoi ieşi. Lua cu el atâta teamă, încât, de fiecare dată când revenea, rămânea cu siguranţă mai puţină. Vizitele făcute seara erau însă o altă poveste.

Keith era elementul cheie, Keith şi charisma lui de bar. Keith era campionul barului. Cel mai agomotos

şi mai peremptoriu când cerea de băut, cel mai violent când agresa jocurile mecanice, cel mai bun la darts – o forţă în darts la Crucea Neagră... Era limpede că Keith trebuia să facă ceva cu Guy, mult prea ieşit din comun pentru a fi lăsat în pace, cu anticarisma lui de bar. Keith trebuia să-l exileze, să şi-l facă prieten, să-l bată. Să-l omoare. De aceea, într-o zi băgă săgeţile în pungă şi traversă toată lungimea barului (obişnuiţii localului se întrebau când avea să se întâmple asta), se aplecă peste masa de pinball cu o sprânceană ridicată şi cu limba între dinţi... şi îi cumpără lui Guy ceva de băut. Buzunarul din spate, bancnotele de zece lire înfăşurate. Casa lui Keith avea multe încăperi. Întregul local se zgudui de aplauze neauzite.

Noroc, Keith! Pe urmă, Guy deveni de-al casei. Intra pe uşă păşind aproape ţanţoş şi îi striga pe barmani pe nume: God sau Pongo. Pe urmă, nu mai fu nevoit să le facă cinste negreselor şi nici să cumpere droguri de la negri. Heroina, cocaina, Temazepamul sau dihidrocodeina le refuzase întotdeauna, eludându-le cu ajutorul micilor achiziţii de narcotice. Ducea haşişul şi iarba acasă şi le trecea prin tocătorul de gunoi menajer; nu le arunca la pubelă, de teamă că s-ar fi putut să le găsească un copil sau un câine, precauţie inutilă, dat fiind că haşişul nu era haşiş şi iarba nu era altceva decât iarbă... Acum, Guy putea sta în adăpostul cald şi umed al barului, urmărind. Aici, principala calitate a vieţii era incredibila sa iuţeală, felul în care oamenii se maturizau şi îmbătrâneau în numai o săptămână. Asemenea planetei în secolul douăzeci, cu un fantastic *coup de vieux*. Aici, la Crucea Neagră, timpul era un metrou al cărui mecanic se prăbuşise greu peste comenzi şi care gonea de la o staţie la alta. Guy crezuse întotdeauna că viaţa era cea pe care o căuta. În realitate, trebuie să fi fost moartea – sau conştiinţa morţii. Candoarea morţii. Am găsit-o, îşi

spuse el. E crudă, e serioasă, e frumoasă, e săracă ; merită orice compliment sau adjectiv pe care vrei să i-l atașezi.

Astfel, când Nicola intră la Crucea Neagră în ziua tunetului, când se așează la tejghea și își ridică voalul... Guy era pregătit. Era larg deschis.

— Târfă, spuse Keith, scăpând cea de a treia săgeată.

Fiindcă era săgeată, un mic proiectil de plastic și tungsten, aceasta se combinase cu gravitația și se lansase eficient spre centrul Pământului. Obiectul care îi oprise înaintarea fusese piciorul stâng al lui Keith, apărat doar de plasa rărită a unui pantof de tenis ieftin: se și vedea mica țintă însângerată. Dar la Crucea Neagră, în ziua aceea, mai era un aruncător de săgeți sau darter; poate acest *putto* zâmbăreț pândea dintre decorațiunile mesei de pinball, dintre Sinbazi și sirene, dintre gnomi și genii. Ochiul de tigru! Zărindu-i ochii verzi și gura largă, Guy se prinse cu mâinile de marginile mesei, căutând alinare sau sprijin. Bila se rostogoli în șănțuleț. Apoi liniște.

Nicola își drese glasul și îl întrebă ceva pe Godffrey, barmanul, care clătină din cap cu îndoială.

În vreme ce se întorcea pe călcâie să plece, interveni Keith, șchiopătând, oricum, înaintând de-a lungul barului cu zâmbetul său înșelător. Guy îl urmărea minunându-se. Keith spuse:

— Nu-i pericol. Aici nu se vând țigări franțuzești, drăguțo. Niciodată. Aici? Nu-i pericol. Carlyle!

Apăru un băiețel negru, gâfâind triumfător, ca și cum și-ar fi îndeplinit deja misiunea. Keith îi dădu instrucțiunile, bancnota mototolită de cinci lire, apoi se răsuci, măsurând. Moartea nu era ceva nou la Crucea Neagră, ea era ceva de fiecare zi, de doi bani legătura; dar taioare de doliu, pălării... voaluri?? Keith își scotoci memoria, păru să-și

scotocească gura în căutarea a ceva potrivit de spus. În cele din urmă, rosti:

— Pierdere grea, hai? God, dă-i un coniac. Are nevoie. Sper că nu era cineva apropiat.

— Nu. Nu era cineva apropiat.

— Cum te cheamă, păpușă?

Îi spuse. Lui Keith nu-i veni să creadă cât noroc avea.

— Sex!

— Six. De fapt, e Six.

— Seeks! Calmează-te, Nicky. Aici vine tot felul de lume. Hei, cocoșel. Guy...

Guy pătrunse acum în câmpul ei de forță. Concentrat, își confirmă linia de puf întunecat de deasupra gurii ei. Vedeai femei ca ea uneori, prin barurile teatrelor și sălilor de concert, prin unele restaurante, în avioane. Dar nu le găseai la Crucea Neagră. Și ea părea că stă să leșine în orice clipă.

— Bună ziua, spuse el (în zona vederii lui periferice, Keith dădea încet din cap), întinzând o mână în direcția mănușii negre. Guy Clinch.

Degetele nădăjduiseră la amperii recunoașterii, dar nu simți altceva decât o moliciune netedă, senzația de umezeală emanată probabil de altcineva: Micul Carlyle intră exploziv pe ușă.

— Trebuie să-mi îngăduiți să le plătesc, spuse ea, scoțându-și o mănușă.

Mâna care ataca acum celofanul era roasă la cinci capete.

— Am făcut cinste, zise Keith.

— Presupun, spuse Guy, presupun că ar putea fi un fel de pomenire.

— Nu era cineva din familie? zise Keith.

— O doamnă cu care am lucrat mai demult.

— Tânără?

— Nu, nu.

— Chiar și-așa. Îți face cinste, continuă Keith. Arată respect. Chiar dacă era o babătie. Până la urmă, asta ne-așteaptă pe toți.

Discuţia merse mai departe. Cu o smucitură puternică de autoreproş, Guy plăti un rând de băuturi. Keith se aplecă în faţă, murmurând, cu palmele făcute căuş, pentru a aprinde a doua ţigară a Nicolei. Aceasta însă fu repede terminată sau abandonată, iar fata îşi coborî voalul, spunând:

— Vă mulţumesc. Aţi fost foarte amabili. La revedere.

Guy o urmări din ochi, la fel ca şi Keith: curbura delicată a gleznelor, forţa şi francheţea şoldurilor; şi concavitatea aceea a fustei negre şi strâmte, în spaţiul revelator de dedesubt.

— Extraordinară, făcu Guy.

— Mda, destul de bună, zise Keith, ştergându-se la gură cu dosul mâinii, căci se pregătea şi el de plecare.

— Sper că nu...

Keith se întoarse pe călcâie, ca un avertisment. Privirea îi căzu asupra mâinii, a mâinii lui Guy (prima lor atingere), care îl ţinea uşor de braţ. Mâna se înmuie şi căzu.

— Zău aşa, Keith, râse Guy palid. Abia a venit de la înmormântare.

Keith îl măsură din creştet până-n călcâie.

— Da' viaţa merge-nainte, nu? spuse el, cu mare parte din obişnuita veselie, întinzându-şi cutele canadienei şi pufnind bărbăteşte. Visăm la ea, continuă el ca şi cum ar fi vorbit străzii de-afară. O cerşim. Ne rugăm pentru ea.

Îşi făcu loc pe uşile negre. Guy ezită o clipă, o clipă de bar, apoi îl urmă.

În seara aceea, în Landsowne Crescent, la ora 20:45, la doar câteva minute distanţă de întâlnirea amoroasă de douăsprezece ore cu Marmaduke, Guy şedea pe a doua sofa din al doilea salon, cu un neobişnuit al doilea pahar de băutură, reflectând: cum o să aflu vreodată ceva, înconjurat de atâta

căldură şi spaţiu, de acest superadăpost? Vreau să mă simt precum săritorul de la trambulină, când revine pe pământ, în braţele gravitaţiei. Să ating pământul cu greutatea lui – doar să-l ating. Doamne, scoate-ne la iveală, ia-ne vatelina şi acoperişul.

I-am văzut plecând.

Keith a urmat-o pe Nicola, ieșind de la Crucea Neagră. Guy l-a urmat pe Keith.

Îmi pare nespus de rău că nu l-am urmat pe Guy, dar eram abia în primele zile, înainte de a începe să mă ocup cu adevărat de caz.

De jur împrejurul meu se încheagă o rutină promițătoare. Reușesc să termin un capitol în două zile, chiar și cu activitatea de teren pe care trebuie să o depun. Acum, la fiecare a treia zi fac muncă de teren, apoi scrâșnesc și jubilez în carnetul de notițe. Scriu. Sunt scriitor... Poate pentru a compensa masivitatea amenințătoare a creației lui Mark Asprey, mi-am scos cele două cărți publicate deja și le-am pus aici, pe birou. *Memoriile unui ascultător. Din gură-n gură*. De Samson Young. Eu. Da, tu. Stilist apreciat în America mea natală. Memoriile mele, activitatea mea jurnalistică, aclamate pentru onestitatea lor, adevărul lor. Nu sunt unul dintre tipii aceia care se încântă ușor, pe care-i prinzi cu minciuna. Pe care-i prinzi îmbunătățind realitatea. Pot să înfrumusețez, să-mi iau oarece libertăți. Dar să inventez fapte de viață ca atare (de exemplu) ar fi peste puterile mele.

De ce? S-ar putea să fie din cauză că, de felul meu, sunt un tip foarte cumsecade. Oricum, în momentul acesta, realitatea se dovedește a fi neîmbunătățibilă și nimeni nu știe asta.

Sunt atât de încordat din pricina primelor trei capitole, încât abia mă abțin să nu i le expediez prin poșta rapidă – sau chiar pe fax – lui Missy

Harter, de la Hornig Ultrason. Mai sunt și alții pe care i-aș putea aborda. Editorii întreabă regulat de primul meu roman. Editorii visează noaptea primul meu roman. Și eu la fel. Îmbătrânesc, și încă într-un ritm aparte. Missy Harter a fost, desigur, întotdeauna cea mai insistentă. Poate am să o sun. Am nevoie de încurajare. Am nevoie de un stimulent. Am nevoie de bani.

Azi-dimineață a trecut Keith pe-aici. Presupun că se pregătește pentru o spargere, fiindcă apartamentul e plin de troace portabile.

Voia să folosească aparatul video. Bineînțeles că are și el video; probabil are câteva zeci, pe undeva. Dar ăsta, zice el, e mai special. Apoi a scos o casetă din învelitoarea de plastic. Pe copertă se vedea un tors de bărbat, gol, a cărui treime inferioară era acoperită de două cascade discrete de păr blond și des. Pe etichetă era prețul: 189,99 de lire.

Se intitula *Când organismele scandinave dau din gură*. S-a dovedit a fi potrivit – ba chiar foarte inspirat. Am stat împreună cu Keith o vreme și m-am uitat la cinci bărbați între două vârste, așezați la o masă și vorbind în daneză, în suedeză sau în norvegiană, fără subtitluri. Din când în când, se înțelegea câte un cuvânt. „Radioterapie." „Toaletă pentru handicapați."

— Unde-i telecomanda? a întrebat Keith nemulțumit.

Avea nevoie de butonul de Repede Înainte, de cel de căutare. Am găsit telecomanda, care însă a părut să nu funcționeze. Keith a fost obligat să urmărească tot filmul: un program educațional, cred, despre administrarea spitalelor. M-am furișat în birou. Când m-am întors, cei cinci încă mai vorbeau. Apoi totul s-a terminat cu un scurt generic de final. Cu ochii în pământ, Keith a zis:

— Fir-ați ai dracului!

Ca să-l mai înveselesc (între altele), l-am rugat să-mi dea lecții de darts. Tarifele lui nu sunt mici.

Și eu am nevoie de butonul de Repede Înainte. Dar trebuie să las lucrurile să se desfășoare în ritmul impus de ea. Pot să umplu, chinuit, Capitolul 4 cu confesiunile sexuale ale lui Keith (crude, detaliate și interminabile), care, în momentul acesta, sunt neprețuite.

Guy Clinch se dovedea a fi ușor de atras, de cultivat, de crescut. Era și păcat să-i iei banii. Încă o dată, mâna destinului.

Știind că Keith era altundeva (ocupat să înșele: o văduvă vârstnică – alt material de finețe), am pândit la Crucea Neagră, în speranța că va apărea Guy. Pentru prima dată, am observat un anunț glumeț în spatele barului: ÎNJURATUL INTERZIS, CE MAMA DRACULUI. Și ce căuta o mochetă acolo? La ce folosește o mochetă într-un astfel de loc? Am comandat un suc de portocale. Unul dintre negri – care își luase numele de Shakespeare – mă țintuia cu o privire în care era fie afecțiune, fie dispreț. Shakespeare e, de la distanță, cel mai puțin avut dintre negrii de la Crucea Neagră. Paltonul de vagabond, pantofii de vinilin, cârlionții niciodată spălați. E șamanul local: are o misiune religioasă. Părul îi arată ca un rântaș cu ceapă.

— Încerci să te lași? m-a întrebat el lent.

De fapt, a trebuit să-l pun să repete de patru sau cinci ori, până să înțeleg. Pe fața lui stafidită nu s-a văzut nici un semn de nerăbdare.

— Nu beau alcool, i-am răspuns.

A rămas cu gura căscată. Bineînțeles, abstinența, atât de populară în America, aici nu a fost niciodată mai mult decât o simplă modă trecătoare.

— Serios, am adăugat. Sunt evreu...

Ce senzație, să spui așa ceva într-un bar de negri. Imaginați-vă cum ar fi s-o spui la Chicago

sau la Pittsburgh. Imaginați-vă cum ar fi s-o spui la Detroit.

— Noi nu prea bem.

Treptat, ca acționați de un buton, ochii lui Shakespeare – din câte mi s-a părut, la fel de îngălbeniți și de injectați ca ai mei – s-au umplut de bucurie. Unul dintre motivele de jenă pe care mi le dă propria condiție: deși încurajează, sau obligă, la o viață cu obiceiuri liniștite și raționale, mă face să arăt precum Caligula după un an foarte încărcat. Și, cu toate violurile și sclavele, cu toate pedepsele elaborate și torturile subtile pe care le-am inventat...

— Se vede în ochi, băiatule, mi-a spus Shakespeare. Se vede în ochi.

Și iată-l intrând – pe Guy – cu o fluturare de păr blond și de manta de călăreț. L-am urmărit luându-și ceva de băut și postându-se la masa de pinball. Cu superioritate, m-am minunat de transparența lui, transparența lui pâlpâindă, palpitândă. Apoi m-am tras mai aproape, am pus o monedă pe geamul aparatului (conform etichetei jocului de pinball) și am spus:

— Hai să jucăm în doi.

Pe față: obișnuita succesiune de teamă și deschidere; apoi plăcere. L-am impresionat cu cunoștințele mele despre pinball: cinci tăcut, doi aruncat, privirea peste umăr și așa mai departe. Oricum eram aproape amici, dat fiind că înfloream sub patronajul lui Keith. Și-apoi, era complet disperat, la fel ca mulți dintre noi în ziua de astăzi. Într-un oraș modern, dacă nu ai nimic de făcut (și dacă nu ești falit, pe străzi), e greu să găsești oameni cu care să nu faci nimic. Am ieșit împreună și ne-am plimbat pe Portobello Road o vreme, după care – minunată e limba engleză – m-a invitat acasă, la ceai.

Odată intrat în uriașa clădire, am descoperit noi modalități de invazie. Am văzut capuri nisipoase și capete de pod. Pe Hope, înfricoșătoarea lui soție, am neutralizat-o repede. Poate arătam ca un gunoi

cules de Guy de la bar (pe talpa pantofului), dar un pic de jargon media și numele câtorva familii din Manhattan au îmbunat-o curând. Am cunoscut-o pe sora ei mai mică, Lizzyboo, pe care am cântărit-o, în vederea unei eventuale promovări. S-ar putea însă ca actuala bonă să fie mai pe măsura mea : o ființă ca o rață, nu prea tânără, cu o expresie promițător de goală. Cât despre fata în casă, Auxiliadora, n-am mai ezitat și am angajat-o pe loc pentru apartament.

Regret că trebuie s-o spun, dar Mark Asprey a fost elementul decisiv. Toată lumea rămâne încremenită când las să scape faptul că îl cunosc pe marele creator. Hope și Lizzyboo îi văzuseră ultimul succes din West End, *Pocalul*, pe care Asprey îl escortează în chiar această clipă pe Broadway. Întrebată conștiincios de către mine dacă i-a plăcut, Lizzyboo a răspuns :

— De fapt, am plâns. De fapt, am plâns de două ori.

Guy nu cunoștea opera lui Asprey, dar a completat, ca pentru sine :

— Să fii așa, scriitor. Doar să stai la masă și să-ți faci treaba.

M-am luptat cu dorința de a pomeni de cele două cărți ale mele (dintre care nici una nu și-a găsit un editor englez ; trebuie făcut ceva în legătură cu asta ; încă doare ; încă ustură delicios).

Așadar, falșii scriitori se recunosc de obicei între ei. Când am rămas singuri în bucătărie, Guy m-a întrebat cu ce mă ocup și i-am spus, accentuând relațiile cu diverse reviste literare și inventând complet o consultanță cu Hornig Ultrason pe partea de literatură. Pot să și inventez ; pot să și mint. Atunci cum se face că nu sunt în stare „să inventez" ? Guy a spus :

— Zău ? Ce interesant.

Am trimis o undă de presiune în direcția lui ; ba chiar îmi frecam arătătorul și degetul mare pe sub masă, când el a spus :

— Am scris şi eu câte ceva...

— Nu zău?

— Vreo două povestiri. Sau mai degrabă nişte note de călătorie prelucrate.

— Mi-ar face mare plăcere să arunc o privire, Guy.

— Nu sunt cine ştie ce bune.

— Lasă-mă pe mine să judec.

— Sunt cam autobiografice, mă tem.

— Aha, am zis. Nu-i nimic. Ăsta nu-i motiv de îngrijorare. Acum câteva zile, am continuat, Keith a urmărit-o pe fata aia?

— Da, mi-a răspuns el imediat.

Imediat, pentru că Nicola era deja prezentă în gândurile lui. Şi pentru că dragostea se deplasează cu viteza luminii.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar a vorbit cu ea.

— Mie Keith mi-a spus altceva, am zis.

— Ce ţi-a spus?

— Nu contează ce mi-a spus. Keith e un mincinos, Guy... Ce s-a-ntâmplat?

Ceva mai târziu, am văzut copilul. Mamă, Doamne.

Sunt ca un vampir. Nu pot să intru până nu sunt invitat să trec pragul. Odată intrat însă, nu mă mai dai afară.

Şi revin ori de câte ori am chef.

Uite o simetrie plăcută. Toate trei personajele mi-au dat câte ceva scris de ele. Broşura lui Keith, jurnalele Nicolei, proza lui Guy. Lucruri aşternute pe hârtie din motive diferite: mărirea de sine, comunicarea cu sine, exprimarea de sine. Una oferită de bunăvoie, altele lăsate în voia sorţii, celelalte obţinute cu momeli.

Probe documentare. Asta scriu? Un documentar? În ce priveşte talentul artistic, în ce priveşte modelarea creatoare a existenţei, Nicola e învingătoarea. Ea ne întrece pe toţi la scris.

Trebuie să pătrund în casele lor. Aici, ca și în toate celelalte domenii, cu Keith va fi mai complicat. Probabil, și probabil pe bună dreptate, îi e rușine cu locuința lui. Mai mult ca sigur o să invoce o regulă proprie – Keith, cu tenacitățile lui, cu protocoalele lui idioate, cu codurile lui penale, cu loialitățile lui feroce, lacrimogene. Da, Keith o să-mi pună probleme.

Cu victima, am o idee îndrăzneață. Va fi o mișcare în direcția adevărului, iar eu de adevăr am nevoie. În Guy mă pot încrede într-o oarecare măsură ; pot să țin cont de supraevaluările lui meditative, de orbirile lui selective. Dar Keith e un mincinos și va trebui să verific de două ori sau chiar să triplez tot ce-mi spune. Trebuie să ajung la adevăr. Nu am timp să mă mulțumesc cu mai puțin.

Trebuie să pătrund în casele lor. Trebuie să pătrund în mințile lor. Trebuie să merg mai adânc... ah, mai adânc.

Am avut toți zile frumoase și zile cu furtună, care ne-au arătat cum e să trăiești pe o planetă. Dar recentele convulsii au împins totul mai departe. Ele ne arată cum e să trăiești într-un sistem solar, într-o galaxie. Ne arată – și, în timp ce așternt cuvintele astea, mi se face greață – cum e să trăiești într-un univers.

Mai ales vânturile. Ele mătură orașul, mătură întreaga insulă, parcă frăgezind-o pentru o violență exponențial mai mare. În ultima săptămână, vântul a ucis nouăsprezece oameni și treizeci și trei de milioane de copaci.

Și acum, în amurg, în fața geamului meu, copacii clatină din cap ca niște dansatori într-o discotecă, sub lumina de stroboscop a vieții de noapte demult trecute.

Capitolul 4: Fundătura

„Să visezi. Să implori. Să te rogi."

Keith ieşi împingând uşa de la Crucea Neagră şi îşi strânse cordonul stând acolo, pe scara de piatră, sub firma care anunţa „Televizor şi darts". Privi în dreapta, privi în stânga; mormăi. Uite-o. Uite-o pe Nicola Six. Ieşea în evidenţă ca un şuvoi de cerneală neagră pe fondul răvăşit, în pasteluri de talcioc, al străzii comerciale. Trecută de tarabe, înainta la întâmplare, şovăind, şovăind. Dacă s-ar fi gândit cumva că Nicola îl aştepta sau că îl ademenea, că îl inclusese în vreunul din planurile ei, Keith ar fi alungat ideea. Dar era o invitaţie presantă în felul în care rătăcea alene, în alternarea lentă a greutăţii pe sub fusta neagră şi strâmtă. Pentru scurt timp, Keith nutri ciudatul gând că Nicola îl urmărea; ceea ce nu putea fi adevărat, dat fiind că el o urmărea pe Nicola, iar Nicola nu se întorsese. Ceva îl trăgea înainte. Mă ispiteşte, îşi spuse şi porni pe urmele ei. Frumuseţea, extremă şi totuşi ambiguu disponibilă: asta îi spusese, în mare, intrarea Nicolei la Crucea Neagră lui Keith. Care însă nu cunoştea natura, nu cunoştea marca acestei disponibilităţi. Keith râgâi fierbinte. O să afle.

Acum, Nicola îi apăru din profil, oprindu-se să cerceteze porţelanul ieftin de pe o tarabă acoperită. Ridicând capul, schimbă câteva cuvinte cu proprietarul tarabei, un escroc pe care Keith îl cunoştea bine. Îşi ridică voalul... Când îşi ridicase voalul la

bar, Keith o privise cu mult interes, desigur, dar fără dorință. Nu, nu tocmai cu dorință; vârful ascuțit al săgeții înfipte în picior blocase dorința, durerea fusese prea mare pentru dorință. Nicola era înaltă, mai înaltă decât Keith, pe tocuri, și parcă delicat construită, unduirea gleznei oglindind unduirea gâtului. Arăta a model, dar nu modelul pe care îl prefera în general Keith. Arăta a manechin, iar Keith prefera în general celălalt gen, cel cu nuri. Atitudinea modelului cu nuri anunța în gura mare că puteai face ce voiai cu el. Atitudinea manechinului anunța în gura mare că putea face ce voia din tine. În plus, și mai important, Keith prefera femeile scunde, cu picioare scurte și groase, sâni mari (teoretic fără limită) și funduri grase – femeile făcute ca Trish Shirt și Peggy Obbs, ca Debbee Kensit (mai specială) și Analiese Furnish. Picioarele păreau să aibă o importanță aparte. Keith nu se putea împiedica să observe că picioarele pe care le desfăcuse cel mai adesea, picioarele pe care le găsea cel mai adesea atârnându-i pe umeri, erau de obicei cu glezne deosebit de groase, erau de fapt, de obicei, lipsite de glezne și cu pulpe deosebit de groase. Trăsese concluzia că picioarele groase îi plăceau cel mai mult. Descoperirea îi făcuse plăcere la început, apoi îl nedumerise și chiar îl îngrijorase, pentru că nu se considerase niciodată pretențios. Gleznele Nicolei: te și mirai că reușesc să susțină toată înălțimea și greutatea aceea. Poate nici nu era genul lui. Ba da, era. Ceva îi spunea că este cu siguranță, în adânc.

Nicola porni mai departe. Keith o urmă. Lăsând la o parte toate celelalte variante, îl interesa în același mod în care îl interesau Guy sau bătrâna doamnă Barnaby. Era în categoria A1. Keith nu era genul de om care să-i dezaprobe pe cei cu foarte mulți bani. Îi plăcea să știe că există oameni cu foarte mulți bani, ca să-i ușureze de ei. Cu toată părerea de rău, dar lui Keith nu i-ar fi plăcut să

trăiască într-o societate în care nimeni nu merită jefuit. În nici un caz. Astfel, în timp ce se ținea pe urmele Nicolei pe strada plină de tarabe, meditând că era posibil să aibă un fund mai mare decât părea și că, oricum, de multe ori slăbănoagele compensau la pat, acumula și informații

Aștepta până când Nicola se apropie de florărie și rămase în fața ei, scoțându-și mănușile. Atunci intră. Înclinând din cap și îndreptând un deget acuzator către bătrânul Nigel (care îi era dator și avea motive întemeiate să se teamă de el) și mișcându-se cu obișnuita stângăcie plină de siguranță, smulse o mână de foi de hârtie cafenie din cui și se strecură pe lângă tarabă, culegând buchetele pline de apă din gălețile de plastic și spunând:

— Descoperă limbajul florilor. Și lasă vorba lor alinătoare... (se întrerupse, încercând să-și recapete suflul) să-ți alunge grijile toate (n-are verighetă, constată; asta văzuse chiar și prin mănușă, de la Cross). Narcise. Gladiole. Câteva. Câteva. Toate. Într-un moment ca ăsta (și îi întinse buchetul sugrumat). Ce rost are să te abții? Fac cinste (își roade unghiile, dar mâinile îi sunt leneșe; îngrozitor de leneșe). Mergi încolo? Dacă nu, am Cavalierul parcat după colț.

Aproape fără să o atingă, cu mâinile doar urmându-i conturul umerilor, Keith o îndrumă pe Nicola să își continue drumul. Deux-pièces scump. Deloc ieftin.

— Văd o fată ca tine. Cu capul așa, în nori. Ziceai că ai apartamentul tău (ea înclină din cap, zâmbind). Acum (gura aia; și voalul contribuia). Eu? Eu sunt Meșterul Drege-Tot. Domnul Mâini-de-Aur. Știi tu, se arde o siguranță. Curge boilerul sau nu mai merge soneria. Ai nevoie de cineva cu relații (pantofii: cinci sutare, pe puțin). Pentru că eu știu. Știu că e greu, Nicky, să mai găsești servicii bune în ziua de azi. Ca să fiu sincer – spuse el și mândria

rănită îl făcu să închidă ochii – nu-nțeleg incotro se-ndreaptă țara asta. Pe cuvânt dacă-nțeleg.

Ea încetini pasul; cu un gest scurt își scoase pălăria și desfăcu agrafa neagră care îi ținea cocul. Cu o ondulare a gâtului, își scutură părul. Doamne, ce scumpete! Își continuară drumul. Televiziune.

— Nu vreau să zic decât că astea toate le poate face un bărbat. Pentru orice problemuță. Cheamă-l pe Keith. Aici e?

Ajunseseră la intrarea în fundătură.

— Acolo locuiesc, spuse ea. Mulțumesc pentru astea.

În timp ce încetinea, se întorcea pe jumătate și pornea din nou, apoi încetinea iar, Nicola își făcea vânt cu partea lată a unei mănuși. Avea obrajii îmbujorați. Ba chiar își băgă un deget făcut cârlig pe sub decolteul în V al hainei și trase. Și ce țâțe, reflectă el. Paraşuta. În mod straniu, această ultimă descoperire începu să aibă un efect descurajator asupra lui Keith Talent. Fiindcă, pentru el, perfecțiunea nu era bună. Își imagină, plin de speranță, că are vreo cicatrice mare pe undeva sau cine știe ce alt defect pe care el, unul, era dispus să i-l treacă, mărinimos, cu vederea. Sau dacă nu, atunci își punea nădejdea în instabilitatea ei mentală. Starea unghiilor ei îl mai liniștea. O liniște înghețată însă. Conform standardelor lui Keith, nu arătau chiar atât de rău. Erau roase, dar nu din carne. Mai rămânea accentul, evident străin (Europa, își spuse Keith, de undeva din centru), și poate, acolo de unde venea, oamenii aveau obiceiuri interesante. Mă rog, nu strica să încerce, se decise, deși stricase multe încercând din răsputeri, de vreo două ori până acum. Ea spuse:

— Ce vreme sufocantă, nu ți se pare?

— Toridă, zise Keith.

— Doamne.

— Aproape, zise el zâmbind glumeț-nefericit și adăugând cu voce joasă, îngroșată: Orice vrei tu, iubire. Absolut orice.

— Dacă mă gândesc bine, spuse ea pe un ton atât de limpede și de banal, încât Keith se trezi că ia scurt poziția de drepți, am vreo două chestii de care ar trebui să se ocupe cineva. De pildă, aspiratorul. Ești foarte drăguț.

— Ce număr de telefon ai, Nick? o întrebă Keith sever.

Ea șovăi; pe urmă, păru să-și acorde sieși aprobarea.

— Ai un pix?

— N-am nevoie, zise Keith, încurajat. Am memorie bună la cifre.

Și, cu aceasta, căscă gura și își așeză limba mare peste dinții inferiori, în timp ce ochii lucioși i se prelingeau în jos pe trupul ei. Glasul ei îi dădu cele șapte cifre cu un tremur.

— O dulceață, făcu Keith.

Gânditor, se întoarse pe propriile urme până la Crucea Neagră. Se gândea să bea câteva pahare, ca să-și încălzească brațul cu care arunca; pe urmă, câteva partide serioase de darts. Pe Portobello Road se întâlni cu Guy Clinch, aparent adâncit în contemplarea unui stand cu cărți furate. Pe Keith nu înceta să-l uimească faptul că pe cărți se puteau lua bani.

— Salut, spuse el și se opri să schimbe câteva cuvinte.

Reflectă. Cercul lui de cunoștințe se lărgea. Practic, prin intermediul lui Guy o cunoscuse pe Lady Barnaby. Așa merg lucrurile: de la unul la altul... Bineînțeles, Keith se mai împrietenise și altă dată cu tipi asemenea lui Guy: la pușcărie. Erau acolo pentru fraudă, în cea mai mare parte, pentru droguri sau pentru neplata pensiei alimentare. Gulere albe.

Erau OK (şi Guy era OK); erau umani; îţi arătau respect, pentru că nu doreau să ia bătaie toată ziua, bună ziua. Dar Guy nu era la puşcărie. El stătea într-o casă imensă de pe Landsowne Crescent. Keith era convins că oamenii asemenea lui Guy îi admirau şi chiar îi invidiau pe muncitorii ca el. Nu se ştie de ce. Poate pentru că muncitorii munceau mai mult, dar se şi distrau mai mult. Când Guy îşi făcu acum curaj şi îl întrebă: „Ai avut noroc?", vrând să spună cu Nicola, Keith îl concedie cu o fluturare din mână şi un hohot gemut, al celui care cunoaşte viaţa aspră şi care are şi-aşa prea multe gagici.

Se despărţiră. Planurile lui Keith suferiră o modificare. Băgă capul pe uşă la Mecca, la contabilii hipodromului, preţ de câteva minute costisitoare, apoi se grăbi la treabă.

Keith folosi ciocănelul greu. Uşa se deschise încet şi o faţă rugătoare se ivi clipind. Plini, la început, de îngrijorare, ochii de un albastru deschis parcă se clătiră cu bucurie.

— Hei, Harry! Bună ziua.

— Bună ziua, Lady B., spuse Keith, intrând cu paşi mai pe lângă ea, în casă.

Lady Barnaby avea şaptezeci şi şapte de ani. Nu era una dintre gagicile lui Keith. Nicidecum.

În zilele de burlăcie, Keith fusese un adevărat Romeo. Fusese un cuceritor în toată regula. Pe bune, fusese o figură. Nici măcar Clive, câinele, la vremea lui, nu fusese mai pofticios sau mai puţin pretenţios sau mai puţin capabil să lase izul de femelă să treacă pe lângă el fără să-i ia urma cu nasul în pământ şi limba aruncată pe umăr, ca un fular. Apoi interveniseră schimbarea şi responsabilităţile: Kath, nevasta, şi fetiţa lor, micuţa Kim. Acum totul era altfel. În ziua de azi, Keith îşi ţinea în frâu firea năbădăioasă, limitându-se la genul de

idile evanescente care ies în calea oricărui tânăr om de afaceri modern în decursul călătoriilor (soția sau sora, fiica sau mama cine știe cărui escroc din East End, poate, unde Keith se ducea să-și ia parfumurile), plus câte o scăpare ocazională ceva mai aproape de casă (Iqbala, mama divorțată din apartamentul vecin), plus câte o întâlnire întâmplătoare, când norocul zâmbește tinerilor îndrăgostiți (la ora închiderii, în toaleta barului), plus trei prietene constante, pe termen lung: Trish Shirt, Debbee Kensit, mai specială, și Analiese Furnish. Și-atât.

Foarte interesantă, în felul ei, foarte reprezentativă și modernă era Analiese. Zburdalnica, poznașa, visătoarea și iresponsabila Analiese, cu atacurile ei de panică, cu leșinurile și crizele ei orbitoare de isterie, era, după părerea lui Keith, țicnită. Citea cărți și scria poezii. Trimitea scrisori celebrităților din toate domeniile. Pierdea vremea în fața studiourilor de televiziune, a sălilor de concert, a Institutului de Artă Contemporană. În epistolele pe care le trimitea celor ale căror chipuri le văzuse la televizor și prin ziare, Analiese Furnish punea adesea și propria fotografie; ca rezultat, de multe ori primea și răspuns. Nu pentru că fotografiile ar fi fost deocheate, dezbrăcate sau dezgolite. O, nu. Făcute de unul sau altul dintre protectorii ei (niște molâi cu limba legată, pretendenți platonici: nutrea convingerea, absolut eronată și cu o caracteristică lipsă de imaginație, că o iubeau pentru puterea minții ei), aceste fotografii o înfățișau pe Analiese în ipostaze meditative, privind pe câte o fereastră, sau în peisaje silvestre, aplecându-se în rochia ei, poate pentru a savura atingerea unei flori. Cu toate acestea, răspunsurile erau prudente, ademenitoare, cercetătoare. De ce? Ce spuneau fotografiile? Mărimea ochilor vorbea despre o viață imaginară intensă; fruntea era fruntea cuiva care putea fi mințit, și chiar cu succes; iar gura amplă și roșcatul tropical

al părului lăsau să se înţeleagă că, atunci când ţi se dăruia, Analiese se dăruia total, fără rezerve, şi că probabil n-o să se apuce să te sune acasă. În ce priveşte acest din urmă detaliu însă, aparenţele erau înşelătoare. Analiese însăşi era înşelătoare, dar nu în mod previzibil. De asemenea, avea o siluetă vădind forţa şi frumuseţea feminină plină, cu excepţia picioarelor (grase şi întotdeauna ascunse până în ultima clipă ; picioarele acestea erau năpasta vieţii ei). Ceea ce făceai cu celebrităţile nu era din vina ta. Aici se aplicau alte reguli. Erai luat pe sus. Şi, când se termina totul (şi de obicei se termina repede), ei bine, rămâneai ameţit, cu albumele şi caietele cu decupaje din reviste, cu visele, cu telefoanele date soţiei şi copiilor lui, cu scrisorile trimise editorilor tuturor ziarelor de scandal.

Keith o cunoscuse pe Analiese pe stradă. Aceasta se apropie de el şi îl întrebă, cu glasul ei răguşit şi teatral, dacă era vedeta de televiziune Rick Purist – Rick Purist, a cărui faimă se datora concursului de cultură generală televizat. Keith şovăi. La fel ar fi şovăit pustnicul medieval, întrebat de bietul cerşetor ajuns cu greu, prin pădurea umedă, până la bordeiul lui, dacă nu este cumva împăratul Frederic sau Balduin al IX-lea, conte de Flandra, ridicat din morţi şi venit să îl mântuiască, să îi ofere sprijin, să îl elibereze din ghearele nenorocirii. Da, pustnicul trebuie să se fi întrebat, în zdrenţele sale : sunt sau nu sunt ? O vreme, s-ar putea să fie distractiv. Pe de altă parte... Keith aruncă o privire pieptului tresăltând al lui Analiese şi decise să se încreadă în instincte. Recunoscu adevărul : da, el era Rick Purist. În felul acesta, fonemul iniţial, care dăduse tonul relaţiei dintre ei – un „ihî" nearticulat –, fusese dintr-u-nceput o minciună. Acceptă o invitaţie la ceai, în garsoniera ei din West Hampstead. Keith bău sherry, în timp ce ea îi arăta amintirile de la mărimile zilei şi îi vorbea despre însemnătatea

sufletului uman. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, trăgându-și cu mâini de plumb pantalonii pe el și îndreptându-se spre ușă, Keith azvârli o privire peste umăr, înspre sofa, sperând cu hotărâre că n-are s-o mai vadă pe Analiese. Într-o seară însă, două sau trei luni mai târziu, i se făcu drag și dor și o sună la ora trei noaptea, de la Crucea Neagră. Ea îi citi un poem pe care i-l compusese. Keith se duse totuși. După o lună, deschise ziarul de scandal preferat și găsi un articol intitulat „Ceasuri furate cu Rick de la televiziune", alături de o fotografie în care Analiese, în rochie lungă, savura parfumul unui boboc plantat de primărie. Mai era o poză cu Analiese, fără floare și fără rochie lungă (și tăiată de la genunchi). Și încă una, cu un Rick Purist mirat: într-adevăr, aducea într-o oarecare măsură cu Keith. Din textul scris negru pe alb, Keith află că e „foarte romantic" și „un amant fenomenal" care era, pe deasupra, „clădit pentru iubire". Rick Purist nega totul. Soția lui Rick, Traci, stătea alături de el. Entuziasmul care îl cuprinse pe Keith nu poate fi descris în cuvinte. Cumpără treizeci de exemplare ale ziarului și se pregătea să le răspândească prin Crucea Neagră. Dar își dădu seama, în ultima secundă, că ar fi fost o reacție nepotrivită față de o clipă de noroc complet neașteptat. Totuși, intens erotizat, îi făcu o vizită lui Analiese în aceeași săptămână. Între timp, aceasta aflase, spre paguba și rușinea ei (sau spre paguba și rușinea editorilor ziarului), că Keith nu era Rick Purist. Dar uită și iertă, inventându-i istorii noi: Keith cel schimbător, bărbatul fără nume, o combinație de pseudonime, un Proteu și un Pimpernel. Keith nu pricepea, dar îi plăcu mult. Nu i se mai întâmplase ca nestatornicia și nepăsarea lui rece să fie văzute și lăudate ca principalul lui farmec.

Evident, apărură și mici complicații. Evident. Uneori, când intra clătinându-se în garsonieră la

ore târzii din noapte, Analiese nu era singură. Mai găsea câte un chelios sau un aragaz-cu-patru-ochiuri adorator, câte un păMpălău tocilar şi bleg dormind pe un scaun sau pe jos, ca un câine, situaţie în care Keith îi expedia în noapte cu câte o batjocură şi (hopa!) câte un şut în fund, se aduna el însuşi de pe jos şi se băga în pat lângă Analiese, cu căldura ei, cu sânii şi râsul ei. Alteori o surprindea în pat cu celebrităţi. Asta nu se întâmpla foarte des (Keith nici nu se ducea acolo prea des), iar celebrităţile nu mai erau prea celebre; dar se mai întâmpla. Un interpret de muzică clasică, vreun poet speriat de moarte: erau celebrităţile – necititoare de tabloide – la care era redusă acum Analiese. Fără resentimente. Ce era corect era corect. Keith trăgea câteva guri din ce se găsea prin casă, făcea câteva glume şi îşi vedea de drum, de obicei până la Trish Shirt. Odată o găsi în pat cu Rick Purist. Analiese încerca să îndrepte (după cum îi explică ulterior) răul pe care îl făcuse căsniciei lui Rick. Lampa de pe noptieră se aprinse: Keith şi Rick semănau, într-adevăr. Keith rămase cu ochii holbaţi. Îl văzuse pe Rick la televizor! Era unul dintre cele mai neobişnuite momente din neobişnuita viaţă a lui Keith. Îşi văzu repede de drum... Şi totul păru să se încheie aici. Acum, Analiese locuia în Slough; iar Keith era un om ocupat.

Şi Debbee? Mica Debbee? Mda, Debbee chiar era specială. Brunetă, rotunjită, botoasă, totul circular, ovoidal, Debbee chiar era „specială". Debbee era specială pentru că Keith se culcase cu ea încă de când avea doisprezece ani. Pe de altă parte, nu era singurul. Totul cuşer şi sigur, pentru că îşi legase trompele şi nu trebuia decât să-i faci cadouri în valoare de şaptezeci şi cinci de lire maică-sii, care nici ea nu era de colo. Keith se purta extrem de corect cu Debbee Kensit. Cu respect. Consideraţie. Nimic murdar. Dragoste naturală. Când te despărţeai

de ea, pe patul mic, din camera mică pe pereții căreia spiriduşii şi piticii, zânele rătăcite ale copilăriei se zăreau şters, aveai o senzație stranie; plus izul alb al cărnii foarte tinere. Dolofană şi aranjată (şi cu picioare grase) pe cearşaful de dedesubt, stătea întinsă mica Debbee. Şocant de dezgolită: fără ciucuri, fără accesorii, fără uniformă de şcolăriță. Toate acestea se găseau din belşug în sertarul de sus al scrinului; dar Debbee îl aştepta întotdeauna goală pe Keith al ei, aşa cum o făcuse mama. Nu-i propunea să poarte nici unul dintre accesoriile acelea, nu, nu lui Keith. Iar lui Keith îi era întotdeauna prea ruşine ca să i-o ceară. În toamna trecută, Debbee împlinise cincisprezece ani. În trecut, Keith trecuse pe-acolo ori de câte ori îşi putuse permite (sau chiar mai des: uneori îi dăduse cu bună ştiință doamnei K. cecuri fără acoperire). Din noiembrie încoace însă, era văzut mai rar pe-acolo. Dar Debbee avea să fie mereu specială pentru Keith. O să fie mereu specială. Cel puțin, până împlinea optsprezece ani. Sau şaisprezece.

Şi, în cele din urmă, invariabil în cele din urmă, venea Trish Shirt, blondă şi palidă, care începea să se treacă, slăbuța Trish (dar cu picioare solide), care nu-şi amintea câți ani are sau ce nuanță de blond îi fusese părul când îşi începuse cariera, cu atâția ani în urmă. Locuia sub un supermarket de pe Ladbroke Grove, ceea ce era convenabil şi chiar necesar, pentru că detesta să iasă în oraş. Trish avea nevoie de câteva pahare mari de vodcă până să aibă curajul să înfrunte luminile înşiruite şi mărfurile puse în colivii. Keith îi aducea ajutorul de şomaj, scutind-o de spaimele bisăptămânale şi reținându-i banii dați pe băutură, scutind-o astfel de o tortură mult mai frecventă. Toate acestea îi sporeau considerabil puterile. Pentru Trish, Keith era un zeu. „Sunt în stare de orice pentru tine, Keith. De orice", îi spunea ea. Iar Keith o lua în serios.

Dar, de fiecare dată când ieşea de la CostCheck, strângând în mână cheile de la Cavalierul greoi, sau când se îmbrăca (sau doar îşi trăgea fermoarul) pe tăcute în timp ce îi privea trupul palid, Keith se jura că această vizită va fi şi ultima. Şi, de fiecare dată când împingea uşa din placaj, de fiecare dată când Trish îi ieşea în întâmpinare în genunchi, Keith era puţin mai furios decât până atunci. Pentru asta trebuia să o plătească pe Trish. Doamne, Dumnezeule, ce-şi făcea cu mâna lui? Ce căuta aici, cu ea, cu tot ce era în jur, când le avea pe mica Debbee, iubitoarea de bărbaţi, şi pe sinuoasa Analiese (şi pe Peggy, şi pe Iqbala, şi pe Petronella, şi pe Fran?). Ce-i drept, Trish avea ceva în plus, Trish avea o anume calitate. Era cea mai apropiată.

Cum se explica succesul lui Keith la femei, atât cât era el? Cum se explica talentul lui? Avea un dar. Keith ştia ce gândesc femeile. Fără îndoială, nu e un lucru simplu. E o realizare importantă în ziua de azi, cu femeile de azi.

Pe de altă parte, de cât talent avea cu adevărat nevoie? Una era beţivă, alta nebună şi una avea doar cincisprezece ani. Marele amorez. Aşadar, astea erau gagicile lui Keith.

În mod cu totul ciudat, cel mai aproape fusese de sentimentul iubirii cu Chick Purchase. Ani de zile, Chick îi invadase şi îi uzurpase gândurile; Keith îl ura de-adevăratelea, cu patimă. Tot Keith l-ar fi putut iubi... Totul începuse cu disputa aceea profesională, de la fabrica de lângă Bristol, unde ajungeai din autostrada M4. Dar se auzeau şi zvonuri, legende despre un incident apărut la o petrecere, un incident în care fuseseră implicaţi Keith şi sora lui Chick, Charlotte Purchase. Unii vorbeau despre propuneri indecente; alţii de o tentativă de viol. Indiferent care era adevărul, Keith, abia ieşit din spital după un raid îndrăzneţ organizat împotriva unui rival, fusese reospitalizat cu promptitudine

de către Chick. Privind acum în urmă, cu claritate matură, Keith susţinea că povestea despre tentativa de viol (despre care afirma că fusese un succes răsunător) era o tâmpenie şi că la baza acestei duşmănii stătea o istorie mai sumbră, un lucru despre care nici un bărbat nu putea vorbi cu uşurinţă. La barul de la Crucea Neagră, părerea generală, exprimată în şoapte temătoare, era că cei doi se certaseră din cauza unui scor la darts, asupra căruia nu căzuseră de acord. Oricum, ce era făcut nu se mai putea îndrepta. Iar Keith l-ar fi putut iubi pe tip.

— Şi tu ce mai faci, Harry? îl întrebă buna Lady Barnaby.

— Bine, spuse Keith. Fac bine, Lady B. Toate bune?

Keith făcu un tur rapid al casei, verificând boilerul înlocuit, duşumeaua reparată şi raşchetată a bucătăriei, mobila mutată din loc, ochiul de geam nou... Cel vechi fusese spart de Keith, personal, cu câteva zile în urmă, ca să-l ajute să facă mai repede cunoştinţă cu Lady Barnaby. Guy Clinch fusese acela care îi atrăsese atenţia asupra bătrânei doamne, arătându-i o siluetă încovoiată pe Ladbroke Grove:

— L-am cunoscut pe soţul ei... Acum, casa e mult prea mare pentru ea.

Keith făcu ceea ce făcea atunci când voia să cunoască o persoană de sex opus. O urmări până acasă. Urmă cărămida învelită în batista jegoasă.

— Scuzaţi-mă, domniţă, spuse el gâfâind, când, în cele din urmă, Lady Barnaby se apropie de uşă (privind prin fanta cutiei de scrisori), dar nişte puştani negri v-au spart geamul de jos cu o cărămidă. Am fugit după ei, dar micii... dar mi-au scăpat.

Ură ceva până să-i dea drumul în casă. Bătrânica era teribil de agitată: fusese la un metru sau doi de sticla care se făcuse ţăndări, fredonând, lângă

un aranjament floral. Îi plânse pe umăr. Băură o jumătate de sticlă de coniac. Keith o calmă cu poveşti despre experienţele sale mai neplăcute cu fraţii noştri de culoare... Începând din ziua aceea, Keith o vizita permanent pe Lady B., făcând tot felul de treburi prin casă sau mai degrabă supraveghindu-le. El habar n-avea cum se fac, dar le dădea mai departe diverşilor meşteri pe care îi cunoştea în White City. Lady Barnaby îi era teribil de recunoscătoare. Afirma adesea că o unge pe suflet faptul că încă mai există oameni ca el.

— Ei, Harry? Ce părere ai? îl întrebă ea, jenată.

Jenat, Keith lovi boilerul cu palma, declarându-l o capodoperă. În realitate, până şi el îşi dădea seama că e pe cale să păţească ceva foarte grav. Nu-i făcea plăcere să se afle în aceeaşi încăpere – sau chiar la acelaşi etaj – cu bomba amorsată, în cămaşa ei căptuşită.

— Meşteşug curat, spuse el.

— Dar ascultă-l, Harry. Zdrăngăne oribil. Şi face un zgomot, parcă scuipă.

— Sunt doar gurile de aerisire care se adaptează la debitul nou, mai mare, Lady B. E... armătura. Armătura e de vină.

— Aşteaptă-mă!

În bucătărie, Keith spuse:

— O să vă simţiţi minunat în Iugoslavia, Lady B. Ce? Sunteţi sigură! Am văzut cu ochii mei cum vă lăsa gura apă uitându-vă prin broşura aia. Apartament propriu, piscină proprie, restaurant de cinci stele. O să fie raiul pe pământ, drăguţo. Raiul pe pământ. (Rapid, Keith se gândi la pachetul cu servicii de vacanţă pe care îl clocise împreună cu tovarăşul lui, în prăvălia din apropiere de Harrow Road: hotelul, pe jumătate ridicat, pe jumătate mucegăit; umbra fabricii abandonate; coasta arsă de soare.) Nu se ştie niciodată, s-ar putea să cunoaşteţi pe cineva care să vă placă.

— Harry!

— Nu, serios. Pentru că sunteţi o doamnă foarte drăguţă. Zău aşa, Lady B. Nu ca maică-mea. Uite cum zic eu: vă duc cu maşina la aeroport, vineri dimineaţă. Să n-aud. Nimic mai uşor. Bine, ne vedem atunci. Şi, dacă apar probleme, Lady B., ştiţi ce aveţi de făcut. Nu contează ce apare, îl chemaţi pe Keith. Pe Harry, vreau să zic.

Keith luă un prânz întârziat la Amristar, apoi se întoarse la Crucea Neagră, unde jucă darts timp de unsprezece ore.

Expeditiv până la disperare în cele mai multe lucruri, Keith era un romantic mărturisit când venea vorba despre jocul de darts... Povestea era cam aşa: o casă în Twickenham, sau pe-acolo, în vecinătatea Twickenhamului. Un aviariu. Parchează nevasta şi copilul. Creşte ogari. Fă-ţi un nume. Intră pe lista antrenorului echipei naţionale şi aruncă la ţintă îmbrăcat în tricoul cu însemnele Angliei. Un ambasador al sportului, un argument în favoarea acestui joc. Trage-i-o câte o dată fiecărei barmaniţe din Marea Britanie – nu există pe lume femeie care să intre într-un bar şi să reziste unui celebru jucător de darts, unei personalităţi. Turnee în Scandinavia, Australia, Canada, State. Alcătuieşte-ţi o bibliotecă personală cu toate victoriile înregistrate pe video. Apari la televiziune, un chip cunoscut de milioane de oameni. La televizor, nu' aşa. La televizor, la televizor...

Ceva mai devreme în vara aceea, în timp ce completa (cu mari eforturi şi dificultăţi) formularul de înscriere pentru concursul Duoshare Sparrow, competiţia interbaruri la nivel de vârf în care acum avea rezultate atât de bune, Keith cântărise cu mari chinuri timp de mai multe zile până să răspundă la rubrica intitulată „Pasiuni extraprofesionale". Vrusese să scrie „darts" şi gata. Dar jocul

de darts era pentru el o profesie. Era ca şi cum ar fi spus că pasiunile lui erau înşelătoriile, spargerile şi tăinuirea. În plus, câştigase două premii de susţinere din partea Organizaţiei Britanice de Darts – finanţări, burse pentru darts, cum ar veni, ca să-l ajute în încercarea de a trece la profesionism. Nu-i era totul foarte limpede (iar bursele îl susţinuseră vreo cincisprezece minute fiecare la contabilii hipodromului), dar nici un aspirant din lumea afacerilor mărunte n-o să spună că şi-a făcut un hobby din „extinderea depozitului de cherestea" sau din „administrarea tutungeriei", nu? Şi-atunci, care erau pasiunile lui Keith? Nu putea să scrie „Gagicile". Ar fi făcut legătura cu Kath. Nu putea să scrie „Caii", „Plimbările cu Clive" sau „Mersul la cârciumă". „Biliardul" şi „Jocurile mecanice" aveau, dacă nu altceva, măcar pecetea autenticităţii... Cochetase cu câteva invenţii: explorarea grotelor, raliurile, cultivarea legumelor. Dar mândria lui se răzvrătea împotriva acestei impposturi. Cultivarea legumelor? Ar trebui să fii... În cele din urmă, îşi cercetase cugetul pentru ultima oară, încleştase mâna pe pix şi scrisese: „Televiziunea".

Era adevărul adevărat. Se uita mult la televizor, întotdeauna se uitase, an după an, veacuri întregi de televiziune. Mamă, ce mai consuma Keith la tubul ăla! Şi tubul îl consuma pe el, îl bombarda cu catozii sfârâind ca un cancer. Televiziunea, îşi spuse, sau Realitatea Contemporană, sau Lumea. Lumea televiziunii era aceea din care învăţa cum era lumea. Ce efect are timpul petrecut în faţa televizorului asupra unei persoane contemporane, a unei persoane asemenea lui Keith? Faptul că ar fi renunţat la o vizită la Prado sau la Luvru pentru zece minute de singurătate cu un catalog cu lenjerie de damă – aceasta era, poate, o ciudăţenie personală. Dar televiziunea se năpustea asupra lui Keith la fel cum se năpustea asupra oricui altcuiva; iar el nu avea nici

un mijloc de apărare. Nu o putea evalua sau filtra. De aceea, era convins că televiziunea este realitate. Revoltele din Kazahstan erau reale, emisiunile despre obiectele de colecţie erau reale (şi Keith le urmărea dintr-un spirit de devotament profesional), sinuciderile în masă din Sun City erau reale, jocul de darts era real. Dar, pentru el, la fel de reale erau şi *Syndicate* sau *Edwin Drood, musicalul*, *Bow Bells* şi *Căminul în care curge sânge*. Nu o realitate activă, ca de pildă jocul de darts, unde camera video spiona şi trăgea, îndatoritoare, cu urechea. Nu, o realitate exemplară, în întregime şi graţios interconectată, în care nimic nu durea prea tare şi nimeni nu îmbătrânea vreodată. Era ca un număr la trapez, pe care artiştii îmbrăcaţi în paiete şi rochiţe de balet (uite la gagica aia!) îl realizau la mare înălţime, deasupra rumeguşului, a cojilor de alune şi a excrementelor de câine, acolo, sus, dincolo de plasa întinsă, zbârnâind, a banilor.

În zilele care au urmat primei lor întâlniri, imaginea Nicolei Six a început să afecteze mintea lui Keith. Funcţiona la fel ca televiziunea. Se gândea adesea la ea: în timp ce inspecta o vitrină de pe Oxford Street, în timp ce-şi fugărea dorinţele împrăştiate în ultimele clipe dinainte de a adormi, în timp ce termina cu Trish Shirt. Chiar dacă multe dintre gândurile acestea erau, cinstit vorbind, pornografice (dar un porno clasic, ştiţi, nu porcăriile care ţi se servesc aici), nu toate erau aşa. Se vedea într-un slip brodat, pe şezlong, încruntându-se la o foaie de bilanţ pe marginea piscinei private, cu trambulină, în timp ce Nicola, în bikini şi pe tocuri, îi aducea ceva de băut şi îi ciufulea tandru părul. „L.A., nu' aşa", şoptea el. Sau Keith în smoching, pe terasă, la marginea oraşului Palermo: o masă cu tăblie de sticlă, lumânări şi ea, într-o rochie vaporoasă. Antreprenor de anvergură internaţională, cu afaceri în toate colţurile pământului. Izbăvit şi scăpat de

necazuri. De cealaltă parte. Unde mai putea ajunge, cu ajutorul jocului de darts. Unde îi era locul.

O lăsă un timp, apoi o sună.

În după-amiaza aceea, își făcu ieșirea de la Crucea Neagră cu un aer de calm studiat, căutat. Afară era încă lumină; manșetele evazate ale pantalonilor îi fluturau grațios în timp ce se îndrepta către Cavalierul greoi. Cu buzele strânse și împinse sever înainte, își făcu drum prin traficul pe două coloane.

În realitate, Keith era nemulțumit. Nu-i plăcuse prea mult vocea ei, la telefon. Era posibil ca glasul acela să nu facă altceva decât să-i irosească timpul prețios. Sau poate făcea pe nebuna. Dar asta nu l-ar fi deranjat. Pentru că nu exista bărbat care să facă pe nebunul mai bine ca el – el, cu nepăsările lui șuvoi. Ca de pildă întârzierile. Keith întârzia întotdeauna la întâlniri și în special la prima. Și, dacă avea ceva de rezervă, în cele mai multe cazuri nu mai apărea deloc.

— Ajung într-un minut, spusese Keith.

Acum parcă pe banda a doua în față la Indian Mutiny, pe Cathcart Road. Așezat la masa lui obișnuită, Keith mâncă rață Bombay cu pâine nedospită, în timp ce personalul îi pregătea cu drag porția de *vindaloo* de oaie.

— Sosul napalm, domnule? îl întrebă Rashid.

La bucătărie, erau ocupați încercând să îi satisfacă imperiala pretenție: aceea de a produce un curry atât de iute, încât să nu-l poată mânca. Mâncarea sosi. Fețe însuflețite, dar tăcute îl urmăreau prin ferestruica bucătăriei.

— Cam slab, spuse Keith când își recăpătă glasul.

În ziua aceea, la Indian Mutiny nu mai erau alți clienți. Keith mestecă lent. Părul său leonin lucea argintiu în penumbră. Lacrimile i se prelinseră, centimetru cu centimetru, pe obrajii uscați.

— Fad, Rashid, spuse Keith ceva mai târziu, plătind și lăsând un bacșiș insuficient. Ce te chiorâști așa? E cinci la sută. Fad. Fără nici un gust.

— Nicky? Keith, spuse Keith, după ce apăsase prelung pe butonul interfonului.

Mai apăsă o dată și ușa cedă apăsării lui. Se întoarse și se uită peste umăr, la fundătură.

Keith contemplă treptele. Oaia din *vindaloo* îi smulse o nouă râgâială enormă. Oprindu-se doar cât să inspecteze o broască și să ridice un plic cafeniu spre lumină, și cât să se rezeme cinci minute de perete, cu fruntea sprijinită de încheietura mâinii, Keith își începu ascensiunea anevoioasă.

Ajunse sus, unde dădu de o ușă. O deschise.

— Fir-ar! spuse.

Alte trepte.

Nicola stătea pe buza acestui ultim palier, îmbrăcată într-o rochie de lână moale, de culoarea unei pisici siameze, cu trei dintre cei nouă nasturi, cele nouă vieți, deja descheiați și cu cercei ca ochii de tigru în pungile părului negru, cu colierul de argint și cu inele ca niște țepușe pe toate degetele mâinilor încleștate.

— Vino sus.

— Șampanie, spuse Keith și adăugă: Noroc! Fir-ar.

O urmă pe culoar, până în salon, încârligându-și un deget la câțiva milimetri de fundul ei. Apoi, trăgând adânc pe nări, înfruntă încăperea, cu aritmetica ei mentală. Nicola se întoarse cu fața la el, iar Keith își continuă calculele. Suma creștea. Inclusiv bijuteriile. Investiții. Televizor, constată el. Când o văzu ducându-și o mână la gât, începu să bâjbâie, izbindu-se de pereții minții, în căutarea unui joc de cuvinte pe tema „beregată". Nu găsi nimic. Spuse:

— Formidabil.

— ... Vrei ceva de băut?

— Mai întâi datoria, draga mea, spuse Keith, care era deja destul de amețit.

Una peste alta, regreta lucrul acesta, pentru că mahmureala face foarte rău la darts. Dar cele şapte halbe de bere i se păruseră necesare (n-ai încotro, cu aşa ceva), la fel ca şi succesiunea de pahare de coniac cu care încheiase masa. Se întrebă de ce. Nu-i stătea în fire, la o oră atât de devreme. Nu c-ar fi avut vreo importanţă, căci Keith ţinea la băutură. Nimeni nu vedea vreo diferenţă. Îşi aminti, modest, de câte ori trecuse prin uşa de placaj a lui Trish Shirt şi se oprise drept în perete, iar ea nu spusese o vorbă. Keith o scotea cu bine la capăt.

— Eşti deja băut, nu-i aşa, Keith ? spuse Nicola.

— Am sărbătorit puţin, zise el calm.

Dar... aşa ceva nu se face, reflectă el. Nu se spune. Nu, nu se spune. Aşa ceva pur şi simplu nu se face... Keith se uită în jos, la picioare, călcă greşit şi îi simţi privirile trecându-i doar pe deasupra părului ca uscat în bar. Picioarele Nicolei stăteau – constată – combativ desfăcute, iar ultimul nasture al rochiei îi era descheiat. Rochia Nicolei: Keith intenţionase, în faza de început a relaţiei lor, să-şi bage mâna pe sub ea. Dar nu acum, îşi spuse. Cu nici un chip.

Ea se uită la ceas şi zise:

— Putem să începem.

Şi Keith se trezi condus în bucătărie. Întunecat şi fără nici un rost, pipăi aspiratorul defect, se zgâi în tocătorul de gunoi menajer, care se bloca mereu, manevră scândura de călcat fără balamale.

— N-o să meargă, spuse Nicola.

Sunt un om ocupat, medită Keith. Nu pot să las totul baltă. Vin până aici...

— Vin până aici, spuse el. Sunt un om ocupat. Nu pot să las totul baltă.

— Uite maşina de măcinat cafea.

Râşniţa îşi făcu apariţia. Amândoi rămaseră cu privirile pironite asupra ei. Lui Keith i se părea că nu-i lipseşte nimic.

— Crezi că e siguranța? îl întrebă ea pe un ton confidențial.

— Tot ce se poate.

Mașina de măcinat, își spuse. Asta e. Macin-o. O...

Ea îi întinse o șurubelniță, urmărindu-l cu interes.

— Eu nu pot. Șurubul e strâns prea tare.

Șurubul, repetă Keith în gând. Prea tare. Se miră, încă o dată, că pe buzele lui, care zâmbeau leneș, nu se găsea nici o glumă, nici o vorbă de duh care să spargă gheața. Stai puțin: uite-o că vine. Șurub. Dacă e... nu se poate...

Apucă scula cu sete. Lama pătrunse scrâșnind în capul zgâriat... și alunecă, înfigându-i-se lui Keith în partea cărnoasă a degetului mare.

— Futu-i! exclamă el, scăpând totul din mână.

Acum nu mai aveam de ales, trebuia să închei capitolul acolo unde ajunsesem. La rândul meu, trebuia să las totul din mână. Poate reușesc să mă întorc mai târziu și să atenuez tranziția, dacă mai am timp.

Versiunea lui Keith nu mai avea pic de credibilitate. Face amor cu el în baie? Îi oferă bani? Nu. Nu. Trebuia să intervin (nu-i tihnă pentru păcătoși). Trebuia să ajung acolo.

Până la punctul acela, narațiunea lui Talent fusese atât de cumplit de sordidă, încât nu putea fi altfel decât pedant de adevărată, după părerea mea. Ea îmi fusese relatată nu doar mie, ci și lui Dean, lui Thelonius, Fucker și Bogdan, la Crucea Neagră. Lumea căzuse în mod tacit de acord că Keith ieșea basma curată din povestea asta.

Cum vi se pare? Nu uitați: contemporan, contemporan. Pentru că totul era un tribut adus indiferenței lui. Faptului că lui Keith nu-i păsa de nimic. Deschizând calea pentru victorii și mai mari în arena sexului, unde, desigur (în versiunea lui Keith), domnea o mitomanie impenetrabilă.

În dimineața asta, un adevărat șoc. Un gândac – în apartamentul lui Mark Asprey. A străbătut întreaga lungime a bucătăriei, de sub un aparat menit să ne economisească efortul sub altul. Arăta ca o trăsurică minusculă, cu un vizitiu agitând o bicișcă mititică.

Acum știam că ajunseseră și aici, cei negri și grași, colonizând teritoriul. Dar chiar și în apartamentul lui Mark! E clar că sunt și în famuha Cheșcă.

Mă aşteptam şi speram ca primul gândac de bucătărie să respecte tradiţia locală. Credeam că se strâng toţi acasă la Keith. Dar poftim de explică-i unui gândac ce-i aceea clasă. Gândacii nu-i înţeleg pe englezi, aşa, ca mine. Eu îi înţeleg pe englezi. Mă şi jenez să spun că sunt mândru de asta.

Eu sunt cel care vrea să meargă la Keith acasă. Tânjesc să fiu invitat. Cu lecţiile de darts, care se dovedesc a fi incredibil de oribile, nu ajungi decât până în garaj. Blocul turn care se ridică singuratic în capătul lui Golborne Road : îl văd de la fereastra dormitorului. Mă ocup de problemă.

Auxiliadora o să înceapă să vină de săptămâna asta. Mă copleşesc invitaţiile din Landsowne Crescent. Mă şi văd stând în faţa uşii dormitorului principal, gol puşcă, ţinând în braţe hainele strânse ghem şi bătând la uşă.

Aşa că am legat jurnalele cu panglica originală şi m-am dus acasă la Nicola. Uite-aşa, pur şi simplu. Spre deosebire de Guy Clinch, eu am adresa ei şi numărul de telefon. Am, de asemenea, toate adresele şi numerele ei de telefon de până acum. Sunt toate acolo, pe prima pagină : călătoria ei de nomadă prin oraş. Chelsea, Blackfriars, Regent's Park, Bloomsbury, Hampstead şi tot aşa. Şi acum fundătura. N-a mai fost niciodată atât de departe spre vest. Nicola Six a trăit „prin amabilitatea" unui mare număr de oameni. Care însă nu au fost destul de amabili şi de aceea a plecat mai departe.

Pe plăcuţă scrie : „6-Six".

— Da ?

Vocea suna vinovat, sfidător. Nimănui nu-i place să fie luat pe nepregătite acasă, după-amiaza târziu. Nimănui nu-i place să fie luat pe nepregătite. Şi s-ar fi putut să fie Keith în locul meu. Am spus :

— Mă numesc Samson Young. Bună ziua. Ne-am cunoscut la bar, îţi aminteşti, la Crucea Neagră ?

Şi ceva mai târziu, în aceeaşi zi, ne-am văzut iar pe stradă? Am ceva ce-ţi aparţine şi aş vrea să-ţi dau înapoi...

— Nu le vreau.

— Ba le vrei.

— Ba nu.

— Bine, atunci încerc la poliţie.

— Fir-ar a naibii de treabă! am auzit-o spunând. Altul care ia totul literal. Uite ce e, întoarce-te peste o oră.

Am luat-o pe ghicite. Ăsta e scrisul: o sută de ghicitori, o mie de lovituri date încrederii în tine însuţi, o sută de decizii pe pagină. Am spus:

— Nu e nevoie să te îmbraci frumos special pentru mine. Nu fac parte din jocul ăsta. Sunt... dezinteresat. N-o să stau mult şi nu mă interesează cum arăţi. Nu vreau să te conving să nu...

A urmat o clipă de tăcere. Apoi Nicola a închis. Altă tăcere. Apoi s-a auzit un bâzâit şi mi-am făcut loc pe uşă.

Mi-a trebuit cel puţin la fel de mult cât îi trebuise lui Keith să ajungă sus. Am trecut pe lângă chestiile obişnuite: biciclete la pândă, detestata corespondenţă în plicuri cafenii, oglinzi, ghivece cu plante. La ultima odihnă, dincolo de uşa interioară, se simţea cu mult înainte ca ea să apară pe trepte. Acum, nu sunt cine ştie ce fustangiu şi am dat greş în dragoste, dar am simţit aceste puternice aure feminine, aceste unde de şoc feminine. Însă nimic care să se compare cu asta, cu intensitatea aceasta încordată, gata să sară fie într-o direcţie, fie în cealaltă. Gata la cel mai mic semn. Şi, când şi-a făcut apariţia în capul scărilor – în capotul alb, cu părul căzut pieziş peste faţa nemachiată – am nutrit urâtul gând că tocmai avusese cincisprezece bărbaţi deodată sau cincisprezece menstruaţii. Am urmat-o în dormitorul cu tavanul jos.

— E tipică, am spus. Plăcut anarhică.

Adică începerea. Nu reuşeam s-o fac să ridice ochii spre mine. Purtarea ei vădea fie o mare reţinere, fie chiar teama fizică. Dar e greu să-ţi dai seama ce se întâmplă de la prima întâlnire.

— Vrei să bei ceva?

— Bea tu.

Pe masa de lângă fereastră stătea o sticlă de vin roşu, pe jumătate goală. Pe o altă masă, florile de la Keith se ofileau în vază. Nicola a ieşit din cameră; am auzit jetul de apă; apoi s-a întors cu paharul clătit. Dopul a ieşit fără zgomot. Pe fundalul luminii clare venite de la geam, paharul purta două urme vagi de roşu, vin pe fund, ruj la buză. Ea nu era rujată acum. Iar capotul nu fusese spălat în ultima vreme. Totul cu oarecare mândrie. La urma urmelor, trupul îi fusese adorat cu nesăbuinţă, centimetru cu centimetru. Până şi secreţiile, până şi dejecţiile (probabil aşa i se părea), până şi praful ei era de adorat. Mirosea a somn tragic şi tutun. Nu a fum de ţigară, ci a tutun – închis la culoare şi umed.

Două scaune de răchită stăteau faţă în faţă lângă măsuţa cu lampă pe ea. S-a aşezat pe un scaun şi şi-a pus picioarele pe celălalt. Telefonul era la îndemână. Aşadar, aceasta era postura în care vorbea la telefon. Am început să sper: era dispusă să comunice. O priveam, dar ea refuza să mă privească. Se uita oriunde, numai la mine nu.

— Stai jos, mi-a spus ea ostenit, arătându-mi canapeaua.

Am pus jurnalele pe jos, la picioare.

— Deci le-ai citit.

— N-a fost greu, am zis. Nu le-am mai putut lăsa din mână.

A zâmbit ca pentru sine, tainic, aşa că am adăugat:

— Te descurci foarte bine în exprimare, la fel ca în multe altele. Adevărul e că sunt invidios.

— Tot? Ai citit tot?

— Da.

A roşit – spre propria jenă violentă. O vreme, am asistat la un adevărat spectacol de lumini pe tenul măsliniu, îngroşat în violet. Da, pe întuneric erau prezente şi ceva nuanţe de trandafiriu. Şi-a îndreptat tivul de la capot şi a spus:

— Deci ştii tot despre sex şi...

— Despre sex şi... slăbiciunea ta? Preferinţa ta? Spaima ta?

— Perversiunea mea.

— Aha. E un lucru obişnuit.

— Da?

Acum s-a uitat la mine. Buza de jos îi stătea răsfrântă cu ostilitate cumpănită. Trebuie să fiu atent, mi-am spus. Sau s-ar putea să se termine totul. Şi, dacă voiam adevărul de la ea, atunci trebuia să-i ofer şi eu adevărul. Iar eu am neapărată nevoie de adevăr.

— Intenţionezi „să te duci la poliţie"? m-a întrebat.

— Cei mai mulţi dintre noi avem câte o suferinţă. N-am venit aici ca să te judec.

— Mulţumesc. Dar de ce-ai venit?

Eram cât pe ce să-i mărturisesc, dar am spus:

— Sunt un simplu observator. Sau ascultător.

— Şi mie ce-mi iese din afacerea asta? Pentru mine, nu reprezinţi decât o complicaţie nedorită.

— Poate că nu. Poate reuşesc să simplific. Ce afirmi despre moartea iubirii mă intrigă... Nicola, îngăduie-mi să fiu jurnalul tău.

Ajunşi aici, pesemne a luat o hotărâre. Am aflat de ce, chiar înainte de a pleca. Am început cu vizita lui Keith şi am vorbit vreo trei sferturi de oră. Mi-a răspuns la toate întrebările, chiar şi la cele impertinente, cu limpezime echilibrată şi concentrare intensă. A trebuit să-mi stăpânesc dorinţa de a lua notiţe. În plus, a adăugat un tur al apartamentului: prin holul interior, până în dormitor şi înapoi.

— O să mă ţin de cuvânt şi-o să mă fac nevăzut, am zis. Pot să te sun mâine? A, eşti Scorpion, nu-i aşa? Când e ziua ta?

Fusese o lovitură urâtă. Ce se-ntâmplă cu mine? Cine mă cred? Dar pe ea n-a părut să o deranjeze.

— Nu e Noaptea lui Guy Fawkes?

— Ba da. Noaptea Rugului.

— Şi ştii că e şi ziua eclipsei totale?

— Da, ştiu. E grozav, nu-i aşa?

Ne-am ridicat amândoi în picioare. Şi am făcut ceva ce oamenii nu fac aproape niciodată în viaţa reală. Ne-am privit – timp de douăzeci de secunde, treizeci, patruzeci. Mi-a fost foarte greu, cu ochii mei. În tresărirea ei de o clipită, am observat că dinţii, puternic înclinaţi, purtau semnele unei uşoare neglijenţe. Petele colorate (verticale, răşinoase) erau ele însele o fatalitate. Dar ce rost avea să-mi bat capul? Petele acelea mi-au provocat primul şi unicul impuls erotic din după-amiaza aceea, nu conturul cald al sânilor, nici certitudinea goliciunii pe dedesubtul bumbacului dulce, jegos. De mult timp nu mă mai privise nimeni în felul acela; eram mişcat. S-a pregătit pentru o întrebare sau o afirmaţie şi am ştiut ce urmează, am ştiut că o meritam pe deplin.

— Eşti...

— N-o spune! am zis (luându-mă pe mine însumi prin surprindere) şi mi-am acoperit urechile cu palmele. Te rog. Nu încă. Te rog, n-o spune.

Şi acum a ridicat o mână, pentru a înăbuşi sau a acoperi un surâs care ştia că e răutăcios.

— Dumnezeule mare, a zis, chiar eşti.

Pe drumul înapoi, doi copii spurcaţi la gură mi-au oferit o mână de bomboane: Jimmies sau Smarties. Am chibzuit puţin, ascultând obscenităţile chiţăite, irosite de puştii de şapte ani.

Ar trebui să fiu mai atent la ce fac, înainte de a primi aşa bomboane de la nişte copii necunoscuţi.

Înainte de a pleca, Nicola mi-a înapoiat jurnalele și mi-a spus să le arunc undeva, într-o pubelă. Am încercat să le primesc cu indiferență. Nu-i puteam mărturisi că îmi petrecusem o jumătate de zi xeroxându-le în întregime. Mark Asprey are un xerox, o mică bijuterie. Pare să funcționeze ca un prăjitor de pâine, când funcționează, ceea ce acum nu face. Mă dusesem la papetăria ținută de imigrantul din Bangladesh, de pe Queensway. Era destul de complicat și mă costase destul ca să-mi creeze o stare de panică financiară. Imediat, cedasem nervos și o sunasem pe Missy Harter, la Hornig Ultrason. Evident, nu vorbisem cu ea personal, dar mă rățoisem la asistenta ei, Janit. Nu-i tocmai adevărat. Mă rățoisem la asistenta asistentei lui Missy Harter, Barbro: asistenta lui Janit. Vezi Doamne, Missy Harter urma să mă sune.

Bineînțeles că e prea devreme ca să încep să mă gândesc la un avans. Sau era în momentul acela, acum vreo două ceasuri. Dar nu văd cum mai pot să mă opresc, acum că mi-am descoperit o cauză comună cu victima.

Sunt ridicol de mulțumit, în Capitolul 4, de bucata aceea despre împăratul Frederic și Balduin al IX-lea, conte de Flandra. Când Analiese se apropie de el pe stradă și el se întreabă dacă să marșeze pe povestea cu Rick Purist sau să rămână la Keith. Am furat-o din *În urmărirea Mileniului*, a lui Norman Cohn. La fel ca toată lumea, mă hotărăsc din ce în ce mai greu să pun mâna pe-o carte, dar încă mai reușesc scurte încleștări cu Cohn, cu inteligența lui fascinată, totalmente angajată. În același timp, am ajuns aproape la jumătatea istoriei într-un volum a Americii, scrisă de Hugh Brogan. În curând, va trebui să apelez la rafturile lui Mark Asprey (sau la scrierile lui Mark Asprey), care nu arată prea promițător.

Aceşti pseudobalduini şi pseudofrederici, eremiţi medievali (de multe ori vagabonzi medievali), zeificaţi de populaţiile disperate, de inspiratele hoarde de săraci. Unii dintre ei au dus-o destul de bine. Au condus răscoale; au luat cu asalt cetăţi şi au pus stăpânire pe palate. S-au culcat cu toate femeile care le-au ieşit în cale şi au petrecut de parcă venea sfârşitul lumii – o vreme. Dar toţi au plătit pentru asta – pe rug. Şi atunci, pseudopseudobalduinii şi pseudopseudofredericii au răsărit să le ia locul, înviaţi rapid din morţi. Şi pe urmă s-au prăjit şi ei.

Până şi în Noul Testament se spune că Apocalipsa va să vină „curând". În vremuri de derută şi anxietate în masă... Dar încerc să ignor situaţia mondială. Sper că va dispărea. Nu lumea. Situaţia. Am nevoie de timp pentru a-mi vedea de această mică evadare nevinovată. Am nevoie de timp ca să ajung în London Fields.

Periodic, mă întreb dacă voi putea să nu includ situaţia mondială în roman: criza, căreia acum i se spune uneori Criza (nu se poate să vorbească serios!). Poate e ca vremea. Poate nu e posibil să o ignori.

Va ajunge oare la finalul pe care pare să-l dorească atât de mult – oare Criza va ajunge la Final? Oare stă în firea fiarei? Vom vedea. Eu sper că nu. Ar însemna să pierd un mare număr de cititori potenţiali şi toată munca mea va fi fost în zadar. Şi asta chiar ar fi o porcărie.

Capitolul 5 : Orizontul spaţiu-timp

Asemenea florilor de pe mormântul în care odihneşte mama unui pungaş sentimental, buchetul lui Keith se apleca trândav în vază, pe masa rotundă. Nicola privise întotdeauna cu neîncredere florile acestea. Culorile lor îi aminteau de crema de vanilie, de blamanjele, gustări cu şuncă plumburie servite pe farfurii pastel, versiunea deshidratată a priveghiului proletar al unui tătuc tiran sau papagalul bunicii cu minţile duse de treizeci de ani.

Descoperi că, departe de a înveseli apartamentul, aşa cum îi promisese Keith, florile îl făceau aproape de nelocuit. În India (unde Nicola fusese o dată), anumite culori sunt asociate cu însemnele anumitor caste. Erau flori pentru castele inferioare, flori ale nici unei caste, flori de care nu aveai voie să te atingi. Dar nu le aruncă. Nici nu se atinse de ele (nu era bine să pui mâna pe ele). Era aşteptat Keith Talent, aşa că florile trebuiau să rămână. Nicola încă nu ştia că ochii albaştri ai lui Keith erau orbi la flori sau insensibili la flori. Nu vedea florile şi nu avea să le remarce absenţa. La fel cum imaginea vampirului (altă fiinţă care nu-ţi poate trece pragul nechemată) nu se reflectă în oglindă, tot aşa florile, cu excepţia statutului de nume comun (ştia că păsărilor le plac, că albinelor le plac), nu emit nici un mesaj pentru ochii albaştri ai lui Keith.

Telefonă la timp, în ziua în care muriră florile. Pe când ridica receptorul, simţi... simţi ce simţi

când auzi soneria sunând în miez de noapte. O greşeală neplăcută sau o veste foarte proastă. Se strădui să se calmeze. După ţărăiturile repetate, punctate ele însele de obscenităţile răguşite ale lui Keith, auzi zbieretele şi ţipetele sugrumate de la Crucea Neagră, la ora trei şi un sfert. Deşi erau deschise acum aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru (şi unul era chiar la intrarea în fundătură), barurile continuau să explodeze la ceea ce, pe vremuri, era ora închiderii : amintiri codificate profund în genele localurilor... Tonul lui Keith era plat şi amical, compătimitor parcă pentru o povară comună (un aparat casnic defect ; un meşter neglijent ; viaţa, viaţa), ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani de zile – ceea ce, într-un fel, aşa şi era, îşi spuse ea.

— Atunci uite ce e, păpuşă, zise el cu intonaţia aceea cântată, lugubră, mda. Hai că vin acum. Perfect, adăugă el, după ce Nicola spuse da.

Se aranjă cu deosebită grijă pentru vizita lui Keith.

Când era mică, Nicola avea o prietenă pe nume Enola Gay. Enola era părtaşă la toate planurile şi eschivele Nicolei, la crizele de personalitate şi grevele foamei, la toate actele ei de terorism familial. Avea acelaşi dar sau talent de a şti întotdeauna dinainte ce urmează să se întâmple. Enola nu exista. Nicola o inventase. La vârsta adolescenţei, Enola făcuse un lucru îngrozitor. După aceea, păstrase o taină îngrozitoare. Enola născuse un copil îngrozitor, un băieţel pe nume Little Boy.

— Enola, şoptea Nicola pe întuneric. Ce-ai făcut, fetiţă rea ce eşti ? Enola ! Enola Gay...

Oricât ar fi fost de îngrozitor copilul, prin el, Enola căpătase strălucirea multor sori. Nicola ştia că ea nu va genera în veci asemenea lumină. Era vie ; era divin de strălucită ; când mergea pe stradă, părea luminată de un cameraman personal. Dar

nu era aceeaşi lumină pe care o aprindea în Enola Gay. Lumina aceea venea din forţa primordială feminină : propagarea. Dacă Nicola ar fi avut lumina aceea, forţa ei s-ar fi putut apropia de infinit. Dar nu o avea şi nu o va avea niciodată.

În cazul ei, lumina se propaga în sens invers... Gaura neagră, de atâta timp anticipată în teorie, era acum, spre deliciul Nicolei, un adevăr astronomic confirmat : Cygnus X-1. Era un sistem binar ; gaura neagră se găsea pe orbita unei stele cu masa de treizeci de ori mai mare decât a Soarelui nostru. Gaura neagră cântărea cât de zece ori masa Soarelui, dar nu era mai mare în diametru decât Londra. Nu era nimic ; era doar o gaură ; scăpase în afara spaţiului şi timpului ; se prăbuşise în propriul ei univers. Prin însăşi natura ei, nu se lăsa cunoscută : inabordabilă, neluminabilă. Nimic nu se mişcă destul de repede pentru a scăpa de ea. Pentru Pământul-mamă, viteza de evadare este de unsprezece kilometri pe secundă, pentru Jupiter de cincizeci şi nouă de kilometri pe secundă, pentru Soare de şase sute şaisprezece kilometri pe secundă. Pentru Sirius, prima pitică albă descoperită, viteza de evadare este de 7885 de kilometri pe secundă. Dar pentru Cygnus X-1, lebăda neagră, nu există viteză de evadare. Nici măcar lumina, care se propagă cu aproape 300 000 de kilometri pe secundă, nu poate evada. Asta sunt, îşi şoptea ea după sex. O gaură neagră. De mine nu scapă nimeni.

Sodomia o durea pe Nicola, dar nu literalmente ; mai degrabă prevalenţa ei localizată, dacă se poate spune aşa, o durea atât de tare. Era unicul lucru pe care nu-l înţelegea la sine însăşi şi pe care nu şi-l putea ierta. Cât de generalizată era prevalenţa (şi o umilinţă insolită, aceasta, de a căuta siguranţa printre cât mai mulţi oameni)? Nu era ca masturbarea, despre care toată lumea ştia, în taină, că toată lumea o practică în taină, cu excepţia câte

unui fanatic, struț sau mincinos. Până la treizeci de ani, masturbarea era un secret știut de toți. După aceea, devenea un secret păstrat secret. În punctul acela, până și literatura modernă înceta să mai vorbească despre el, aproape. Nicola considera că tăcerea aceasta era, în parte, vinovată pentru dimensiunile industriale pe care le-a luat pornografia contemporană – pornografia, o formă în care masturbarea era singurul subiect. Toată lumea se masturbează întreaga viață. Una peste alta, literatura respinge responsabilitatea acestui adevăr. De aceea, pornografia trebuie să compenseze. Nu cu eleganță sau cu optimism, ci pe măsura puterilor sale.

Când venea vorba de sodomie... Instinctul îți spunea că în nici un caz nu era practicată de toată lumea, dar și aici puteai avea îndoieli. Nicola își amintea că citise undeva, roșind de plăcere, că în șaptezeci și cinci la sută din cazurile de divorț inițiat de soție contra soțului, sodomia apărea menționată la un capitol sau altul, variind de la „acte de cruzime" până la „pretenții exagerate". Cât de exagerată era? Cât de crudă? Ce însemna atunci când femeia o dorea? Punctul acela ispititor, atât de aproape de sora sa mai bună... Dar, oriunde ar fi fost (la subraț, în spatele genunchiului), își avea atracția lui. Într-o interpretare literală, hai să luăm gura. Gura se află la distanță mare. Și, cu toate acestea, își capătă și ea porția.

Dar literatura continua să vorbească despre sodomie, și încă din ce în ce mai mult. Ceea ce o consola imens pe Nicola. Acum, dacă ar fi putut să o ia ca pe o temă a secolului douăzeci... La fel cum Keith Talent s-ar fi mândrit să-și reprezinte țara îmbrăcat în tricoul național, tot așa Nicola, cu portjartier, ciorapi și brățară la gleznă, era perfect pregătită să își reprezinte veacul. Totul începuse, după părerea ei, cu Joyce, în mod limpede interesat: „o nostalgie mâloasă". Lawrence se arătase interesat: pământ,

sânge, voinţă (da, şi degradare forţată). Beckett se arătase interesat: dorinţa imatur necomplicată (după părerea Nicolei) de a provoca durere şi, preferabil, răni părţilor femeieşti. Cât despre americani, ei păreau cu toţii interesaţi: pentru John Updike, era doar unul dintre lucrurile pe care le făceau oamenii în mod obişnuit şi tot ceea ce făceau oamenii prezenta interes pentru Updike; la Norman Mailer nu trebuia să cauţi prea mult (o modalitate de a-ţi pierde vremea, înainte de violenţe mai mari); Philip Roth, cu ceea ce trebuie să fie o ironie burlescă, o ironie burlescă de budoar, se referă la ea ca „iubire anală". V.S. Naipaul, pe de altă parte, care se arăta foarte interesat, vorbea despre „o mesă sexuală neagră". Mă rog, neagră, oricum. Iar o gaură neagră era masă, masă pură, masă infinită.

Nu, nu toată lumea o practica. Dar Nicola da. La un moment dat (şi îşi promitea mereu că n-o să o facă şi o făcea mereu), Nicola avea tendinţa de a redirecţiona mişcările iubitului, acolo, în sistemul binar... Avea un fel de a se pregăti, folosind al treilea deget de la mâna stângă. Degetul căsătoriei. Simplitatea prosteasca a simbolismului era stupefiantă: degetul căsătoriei, în căutarea unui alt fel de inel, în locul pe unde nu ieşeau copiii. Era singurul moment în care îşi pierdea stăpânirea de sine. Nu în timpul (bineînţeles că nu), ci ulterior, după aceea, cu lacrimi tăcute de spaimă. Cât plânsese din cauza asta? Câte lacrimi vărsase? Câţi centimetri cubi pe an?

Ceea ce o întrista şi o scotea din minţi era abandonarea puterii, atât de dorită, capitularea atât de aproape. Şi puterea era ceea ce căuta Nicola. Avusese o viaţă delicioasă; dar era promiscuă din principiu, ca semn al emancipării, al libertăţii spirituale, al libertăţii faţă de bărbaţi. Se considera lipsită de pofte şi era mândră de performanţele strălucite şi fără patimă la pat. Urma însă rearanjarea subtilă

și șoapta plină de umilință... Iar asta, într-un fel sau altul, otrăvea totul. Încă o dată, nu literalmente. Chiar dacă îi plăcea să facă ceea ce nu făcea nimeni altcineva, deși îi plăcea pericolul, Nicola nu agrea genul ăsta de pericol, cel al vandalizării fără nici un fel de formă. Era promiscuă, dar amanții ei nu erau (în schimb, de cele mai multe ori erau însurați); și ginecologul o asigurase într-o seară, pe când mai avea încă timp să se ocupe de lucruri atât de îndepărtate, că, dacă o făceai la urmă, nu era periculos. Păi, când altcândva s-o faci, când să faci ultimul lucru? El însuși era ultimul lucru. Și întotdeauna punea capăt relației. Iar Nicola se consola într-o oarecare măsură: poate era felul ei de a expedia iubirea pe ușa din dos.

Cealaltă singură consolare era una de natură artistică. Măcar era în ton cu mâhnirea ei mai adâncă; măcar sodomia nu făcea decât să se adauge. Cei mai mulți oameni au câte un dublu. Trupele au fani. Pentru orice bărbat se găsește câte o târfă și viceversa. Meseriașii au meseriașe; pentru furioși se găsesc furioasele; la fel și pentru ursuzi, certăreți, sângeroși. Tot așa, sinucigașul ratat trebuie să-și găsească un criminal. Tot așa, criminalul trebuie să găsească o victimă.

După vreun sfert de oră, Nicola era sigură că Keith avea să întârzie, că avea să întârzie mult. Își schimbă planul. Adoptă Planul B. Însăși viața ei beneficia de un Plan B sau beneficiase: acela de a merge mai departe. Dar semnele anticipate ale vârstei mijlocii rezolvaseră problema. Odată cu aceste semne, altele: a doua jumătate a vieții; și moartea de bătrânețe. Erau semne foarte interesante, pline de informații – dar nu, mulțumesc. Îmbătrâneai repede, asemenea planetei. Asemenea planetei, nu puteai decât să te închini în fața minunilor medicinei moderne, a ceea ce putea face lumea modernă. Dar

ceea ce putea face nu însemna nimic pe lângă ceea ce era deja făcut. Trebuia să te încrezi în șansa cosmică. Intervenția chirurgicală, operația estetică, transplantul celest. Ploaia divină.

Își modifică planurile imediate. Dacă ar fi fost punctual, Keith ar fi „surprins-o" pe Nicola în pantaloni scurți de tenis, tricou și șapcă de baseball întoarsă cu cozorocul la spate, ținuta pe care o purta când, într-un extaz de iritare, făcea curățenia săptămânală. Dar el întârzie. Așa că Nicola se dezbrăcă de pantalonii scurți, îi înlocui cu blugii și plecă liniștită la cumpărături, cu sacoșa de pânză.

Când mergea pe stradă, Nicola părea luminată de un cameraman personal, nu excesiv de artistic, un singur spot de lumină, venit de la zei. Avea o aureolă albăstrie, albastrul sexului sau al tristeții. Toți ochii disponibili în fundătură ajungeau la ea: constructorii din casele eviscerate, un agent de vânzări dintr-o rablă de mașină ieftină, un bărbat singur acasă, lipindu-și cu un rânjet fața de sticla geamului. La intersecție erau trei magazine: tutungerie (și oficiu poștal); magazin alimentar cu produse asiatice (și magazin de băuturi); și, anacronică, o agenție de turism, un magazin care vindea călătorii. Inițial, Nicola cumpără siguranțe și își luă țigările franțuzești. Ființa mărunțică și bătrână din spatele tejghelei (imposibil de conceput că fusese odată femeie) îi comanda special țigările, iar Nicola se simțea oarecum obligată să o anunțe să nu o mai facă; pot să-i spun că m-am lăsat, medită ea. De la magazinul alimentar, cumpără lămâi, apă tonică, suc de roșii și ceea ce spera din tot sufletul să fie ultima ei sticlă de dezinfectant pentru toaletă. Tutungioaica o încărcă la preț, băcanul o înșelă la cântar... Trecând pe lângă agenția de voiaj, cu lista ei impresionantă de destinații (și prețuri, reduse isteric în condiții normale, dar acum mărite cu brutalitate: până și Amsterdamul costa o avere), Nicola își dădu

brusc seama că nu va mai pleca niciodată nicăieri, niciodată. Sau va pleca? Nici măcar pentru câteva zile, cu Guy, în Aix-en-Provence, sau un weekend cu Keith, în Ilfracombe sau Jersey sau vreun alt paradis al comerțului fără taxe? Nu. Pur și simplu nu mai avea când.

La întoarcere, în apropiere de intrarea în fundătură, fu ținta privirilor aruncate de doi zidari care ședeau pe jumătate goi și mâncau ouă fierte și beau bere pe treptele verandei unei case din colț, pe care se prefăceau că o renovează sau o renovau superficial. Nicola îi mai văzuse și altă dată, cei doi erau reprezentativi. Unul avea vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, era zvelt și bronzat, absolut încântat de această dezlănțuire a propriilor forțe; celălalt, mai vârstnic, pe la treizeci de ani, durduliu, cu păr lung și dinți puțini, cam delabrat, ca și cum ar fi îmbătrânit cu un an la fiecare două sau trei luni. La apropierea Nicolei, băiatul se ridică în picioare.

— Miss Univers! începu el cu glas tremurat și o expresie de ispită ironică pe față. Acordă-ne un surâs. Te rugăm! Hai, învesel ește-te. S-ar putea să nu se întâmple.

Nicola surâse. Nicola se întoarse către el din mers și surâse superb.

Se aranjă cu multă grijă pentru vizita lui Keith, în ciuda faptului că știa cum vor evolua lucrurile sau aproape. Desigur, se afla într-o relație stranie cu realitatea (deși gândul acesta nu cântări prea greu în mintea ei), cu blândețe dându-i o formă pe care știa că deja o are – undeva, într-o *potentia* fantomatică... Alegând, pur și simplu, următorul lucru care i se păru natural, făcu ceea ce ea numea baia curvelor, stând cu picioarele pe un prosop, goală, dinaintea lavoarului și a oglinzii. În timp ce se spăla, își făcu un plan erotic. Ar fi fost umilitor

și inutil să se gândească la el prea amănunțit; dar trebuia pregătit. Luând un exemplu la întâmplare, tăciunele incântător de la subsuori, atât de aromat, atât de erogen, atât de des lăudat și îmbăloșat, în mod limpede de mare valoare, s-ar putea să trebuiască să dispară. Era posibil ca el să le vrea rase Nu încă. Depindea.

Lenjeria o alese fără urmă de șovăială: port-jartier, ciorapi, sutien – toate albe de data aceasta, toate albe. Se așează pe pat, aplecându-se spre spate, apoi se înălță cu capul sus, făcând ajustările necesare. Nicola era uimită... Nicola era consternată de cât de puține femei înțelegeau cu adevărat importanța lenjeriei. Era scandalos. Dacă ideea sau una dintre idei (și cine avea vreuna mai bună?) era să faci din bărbați niște sclavi, la ce bun să-ți înjumătățești șansele prin ceva atât de banal ca o decizie proastă la cumpărături? În călătoriile ei, Nicola stătuse adesea în aceleași dormitoare, cabine, budoare și săli de toaletă, urmărind debutante, divorțate ieșite după pradă, gazde tinere, chiar și animatoare de relativ succes lepădându-se cu unduiri de rochiile de cocktail sau de ținutele de bal pentru a da la iveală un coșmar de chiloți cu mânecă, ciorapi cu chilot, izmene sau chiloți bărbătești. O prostituată prosperă cu care umblase o vreme la Milano purta invariabil pantalonași care îi aminteau, prin textură și nuanță, de bandajele elastice pentru monturi. Față de colege efemere de apartament și de fete neatrăgătoare de pe la petreceri, ca și față de alte rivale mai puțin dotate, Nicola își mai dezvăluise imprudent din cunoștințele în domeniul lenjeriei. Nu avea nevoie de mai mult de zece secunde. Șase luni mai târziu, cele care ascultaseră cu atenție aveau casele lor în Pimlico și arătau cu cincisprezece ani mai tinere. Dar cele mai multe nu ascultau. Fie făceau prea multe eforturi, fie se iubeau pe sine prea puțin, fie le lipsea pur și simplu talentul;

plus capriciile mărunte, ca de pildă mitul persistent și fals al lenjeriei negre, care demonstra în mod corect instinctul de bordel, care era mai bună decât boxerii și bustiera, dar care rata mesajul. Poate femeilor nu le venea să creadă cât erau, în realitate, de nepretențioși bărbații – cum totul se putea decide în cinci minute în magazinul de ciorapi. La acest final anume al acestui secol anume, bărbații doreau o lenjerie albă ca zăpada și mulată, lenjerie albă. Doreau forma feminească definită și încadrată, ambalată și decorată, stilizată, desenată și arătând, măcar o clipă, iluzoriu de pură. Doreau minciuna imaculată a virginității. Bărbații erau atât de nesofisticați. Dar ce însemna aceasta pentru gândurile femeilor, pentru gândurile femeilor precum Nicola Six?

Niciodată, în viața ei, Nicola nu aruncase definitiv un obiect de îmbrăcăminte. Al doilea dormitor, mare, al apartamentului devenise un superdulap, în care era ca într-un butic cu costume, rochii de seară, costumații și recuzită de teatru, curele, eșarfe și pălării. Imelda Marcos însăși s-ar fi minunat văzând hectarele de pantofi... Dacă ar fi fost ca acum să o îmbrace Keith, dacă era să o îmbrace Keith (speculă ea), încotro s-ar fi îndreptat lucrurile? Ce-ar fi vrut să vadă în capul scărilor? Pe Nicola în cizme roz, înalte, fustă mini, supraelastică, și bluză mulată strâns. Da, ori asta, ori pe Nicola în rochie de bal decoltată, de culoarea opalului, cu mănuși ca fildeșul, lungi până la cot, cu mantie cărămizie, căptușită cu blană de samur, cu parură de diamante și pene de egretă în păr. Regina diamantelor, regina inimilor. Desigur însă că nu puteai proceda chiar așa.

— Urcă, spuse ea.

În timp ce Keith o urma tropăind în apartament, Nicola făcu un lucru care nu-i stătea în fire: își blestemă soarta. Apoi se răsuci pe călcâie și îl cercetă,

din creştetul arid până la tocurile de cubanez, în timp ce el îşi arunca privirile albastre de hoitar prin cameră: Keith, dezbrăcat de tot farmecul pe care i-l dădeau strada şi cârciuma. Nu era postura, nici şoldurile şi fundul slăbănog, nici izul neplăcut al corpului lui (mirosea ca şi cum tocmai ar fi mâncat o cămilă cu păr ca mustarul) sau furişarea beată a ochilor, oricât ar fi fost de neatrăgătoare aceste trăsături. Dar Nicola văzu deodată, cu un şoc (am ştiut dintotdeauna, îşi spuse ea), că în el capacitatea de a iubi era moartă. Nu existase niciodată. Keith nu putea ucide din dragoste. Nu era în stare nici să treacă strada sau să vireze maşina din dragoste. Nicola ridică ochii spre cer, la gândul a ceea ce presupunea aceasta pentru ea, din punct de vedere sexual. Sincer vorbind, avusese întotdeauna convingerea că, într-un fel sau altul, dragostea avea să fie prezentă în clipa morţii.

— Atunci, hai să-i dăm drumul, spuse ea, conducându-l pe Keith spre bucătăria cu aparatele ei defecte.

Ajunsă acolo, îşi strânse braţele la piept urmărind, din ce în ce mai mirată, relaţia evidentă dintre Keith şi lumea obiectelor neînsufleţite. Câtă neajutorare flexată şi tremurândă, câte ieşiri temperamentale şi înjurături adresate aparatelor. Nici ea nu era prea îndemânatică în bucătărie; de exemplu, nu scosese niciodată nimic cât de cât comestibil din cuptorul electric, acum demult scos din funcţiune. Dar această frenetică şarlatanie casnică... Keith se aplecă asupra scândurii de călcat asemenea tipului din bancul cu şezlongul. În mâna lui, furtunul aspiratorului se transformă într-un piton furios. După aventura finală cu ştecărul râşniţei de cafea şi şurubelniţa, Nicola îi întinse un şerveţel de hârtie pentru degetul mare spintecat şi spuse pe un ton nedumerit:

— Dar eşti complet neajutorat. Sau doar băut?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, zise Keith grăbit. Vezi tu, în mod normal nu fac cu mâna mea asemenea lucruri. Am o echipă în White City. Meseriaşi adevăraţi. Aşa.

Cu mare greutate – de-acum, pe bachelită erau sânge, sudoare şi lacrimi –, Keith izbuti, în fine, să scoată capacul. Alături, se uitau în jos, la tricolorul pastelat al intestinelor ştecărului. Feţele le erau una lângă alta; Nicola auzea gâfâitul uşor, sugrumat, care ieşea din gura căscată a lui Keith.

— Pare OK, se oferi el.

— Poate e siguranţa.

— Mda, poate.

— Schimb-o, îi sugeră ea, oferindu-i o siguranţă nouă din punga de hârtie.

Ciobindu-şi o unghie îngălbenită, înjurând, scăpând şuruburi din mână şi încurcând siguranţele, Keith îndeplini sarcina. Apoi înfipse ştecărul în priză, apăsă pe comutator şi dădu scurt drumul la râşnită. Nu se întâmplă nimic.

— Hmm, zise el după o vreme. Nu e siguranţa.

— Atunci, poţi măcar să te uiţi puţin la scaunul de la closet.

Baia era neaşteptat de spaţioasă – mochetată şi cu mult loc inutil; între cada grăsună şi divanul roşu părea să fie distanţă mare. Iată o încăpere, iată un mobilier care văzuse multă goliciune, multe secreţii, spălări şi reflexii. Prin fereastra rotundă de deasupra căzii, soarele îşi trimitea razele de reflector. Faţa lui Keith licări sau se undui, în timp ce Nicola închidea uşa după ei.

— Toaleta, anunţă el cu claritate brutală.

Se apropie de scaun şi săltă capacul de lemn. Nicola simţi brusc o furnicătură – o furnicau subsuorile. Ştia la ce se uită Keith: la mica pată de materii fecale de pe suprafaţa înclinată, albă şi rece. O văzuse ceva mai devreme şi îşi pusese în cap să cureţe vasul. Dar ştia că, dacă nu o face

imediat, n-o mai face deloc. Şi nu o făcuse imediat. Aşadar, n-o mai făcuse deloc.

— Capacul se mişcă, spuse ea. Şi alunecă.

Keith îngenunche, moşmondind nesigur la capac, iar Nicola se aşeză pe divanul roşu. Adoptă o poză gânditoare, cu bărbia sprijinită în pumn. Keith îi aruncă o privire şi văzu tot ce era de văzut: caşmirul gri deschis, ciorapii albi, pielea cafenie a pulpei stângi, încrucişate.

— Ce toaletă clătinată, îi spuse Keith gângurind. Aşa ceva nu se poate. Poţi să te loveşti. Poate să-ţi distrugă viaţa conjugală.

Nicola se uita atent la el. Orbitele ochilor i se tensionaseră infinitezimal. Mai multe replici i se înghesuiră în minte, ca elevii care ridică mâinile pentru a fi pe placul unei profesoare drăguţe. Una era: „Ieşi afară, mocofan ce eşti"; alta, în mod remarcabil, era (şi trebuia rostită plat şi monoton): „Îţi place sexul porcos, Keith?". Dar păstră tăcerea. Cui îi mai păsa? Oricum, nu va mai avea nici un fel de viaţă conjugală. Se ridică în picioare.

— Îţi curge sânge. Poftim.

Apucă o cutie de tablă de pe raft. Pe când se apropia de el, lumina se schimbă.

Acum, aplică un plasture pe carnea degetului mare, uşor tremurând, al lui Keith. Văzută de-aproape, carnea are aspect genital: cu suliţele minuscule ale părului, cu porii minusculi. Dacă mâinile îi arătau ca organele genitale, cum îi arătau organele genitale, văzute de-aproape? Efectele psihologice ale acestui gând îi spuseră din nou că el era alesul. Mâinile amândurora căzură pe lângă corp. Ameţiţi în mod diferit, văzură, pe fondul vasului rece de toaletă, sângele aprins scurgându-se prin fecalele ei întunecate. E scârbos, îşi spuse ea. Dar acum e prea târziu.

— Pe-aici, spuse tare.

După alte cinci secunde, Keith stătea în hol, în timp ce Nicola îl încărca vioaie cu scândura şi fierul

de călcat, aspiratorul, râșnița de cafea. În timp ce făcea asta, îi vorbea ca și cum ar fi fost subuman sau doar reprezentativ. Te rog frumos. Mi-ar fi de mare ajutor. De asemenea, dacă vrei. Extrem de recunoscătoare... Era mai înaltă decât el. Tocurile de cubanez ale lui Keith începură să se tragă înapoi, spre scară. Ridică ochii spre ea, atât de împovărat. Arăta ca un muzicant ambulant. Arăta ca omul-orchestră.

— Ar trebui să-ți dau și un avans, spuse ea și întinse mâna după ceva așezat pe servantă, apoi se apropie. Tipul de la Crucea Neagră. Guy.

— Da, Guy, zise Keith.

— E cineva... cineva important, nu-i așa, Keith?

— Categoric.

— Serios?

Nicola se așteptase să se opună oricărei observații pozitive la adresa lui Guy. Dar tonul îi era respectuos, chiar admirativ. În clipa aceea, părea să aibă nevoie de tot sprijinul și prestigiul pe care le putea căpăta prin asociere.

— Categoric. Lucrează în City. Are un titlu. L-am văzut pe carnetul de cecuri. Onorabilul, nu' așa, adăugă Keith viclean.

Nicola făcu un pas înainte. Între degete, rula două hârtii de câte cincizeci de lire. Keith se răsuci, pregătindu-se.

— Stai, spuse ea. O să le scapi pe toate.

Purta o cămașă neagră, de plasă, cu un buzunar aplicat. Dar în el avea săgețile. De aceea, rulă strâns banii și îi băgă în gură.

— E bogat? îl întrebă ea.

Keith împinse bancnotele făcute sul într-un colț al gurii, cu buze care păreau obișnuite să țină bani.

— Categoric.

— Foarte bine. Tu și cu mine putem face ceva. Ceva din care să iasă bani. Spune-i să-mi dea un telefon. Vrei? Cât mai curând.

Keith se răsuci iar, dând din cap.

— Mai e un singur lucru.

Şi care era el, acest ultim lucru? Simţi deodată tentaţia de a-şi sălta rochia în talie, de a face o piruetă şi o plecăciune, ca o fetiţă îngrozitoare, cu un tătic îngrozitor. Spuse, cu capul sus:

— Mă cheamă Nicola. Nu Nicky sau – buzele i se strânseră într-un surâs plat – „Nick".

— Bine.

— Spune-l

Îl spuse.

Ochii ei reveniră la cămaşa de plasă neagră. Puse un deget pe unul din pătratele mari din centru.

— Chestii ca asta, zise ea gânditoare, ar trebui să stea pe picioarele mele, nu pe pieptul tău. La revedere, Keith.

— Mda, salut.

Nicola se întoarse în salon şi îşi aprinse o ţigară. Îl auzi coborând bocănit scările – Keith, cu banii în gură. Timp de un minut sau două, fumă concentrată, cu capul lăsat în jos, apoi trecu la geamul înalt din hol. Îl văzu vizavi, aplecat sugestiv peste portbagajul deschis al maşinii. Era maşina potrivită: maşina criminalului. Cu un gest tineresc, Keith ridică ochii spre cerul serii, a cărui nuanţă de roz reuşi, ca de obicei, să-i sugereze opusul sănătăţii, asemenea chipului unui beţiv palid. Privirile li se întâlniră prin sticlă. Keith se pregătea să încerce un gest de recunoaştere, când îl apucă strănutul. Ecoul strănuturilor – subţiratice şi împroşcate – ajunse la Nicola cu viteza sunetului: strănutul de mitocan al lui Keith. Cu palma la gură, reuşi să dea ocol maşinii şi să se suie în ea, apoi porni lent spre capătul fundăturii.

— Strănută ca un mitocan, rosti Nicola pentru sine.

Era ora şase. Căscă lacom şi se duse în bucătărie, după şampanie. Întinsă pe sofa, îşi schiţă următoarele

câteva mutări sau apăsa pe buton, revelând contururi deja existente. Guy avea să sune pomâine. O să aranjeze o întâlnire în parc. O să aleagă o zi friguroasă, ca să poată să poarte haina de blană blondă. Pe dedesubtul ei măcar, putea păstra câteva secrete ademenitoare. Umerii i se scuturară de un râs tăcut. Când rădea, i se scutura tot trupul. Tot trupul ei rădea.

În cărţile de popularizare a ştiinţei, când voiau să te ajute să-ţi imaginezi o gaură neagră, evocau de obicei un foton de lumină în mişcare sau (mai popular şi mai falic) un astronaut într-o navă spaţială : un om într-o rachetă. Apropiindu-se de gaura neagră, călătorul dădea peste „discul de acumulare", materie care se învârtea în cerc, scursă din steaua vecină (şi conţinând, poate, rămăşiţele altor oameni, ale altor rachete); apoi, ca noţiune, „raza Schwarzschild", care marca punctul în care viteza de evadare era egală cu viteza luminii. Acesta era „orizontul spaţiu-timp", unde timpul şi spaţiul se comprimau, uşa rotativă ce dădea spre uitare, dincolo de care nu exista decât un viitor, un singur viitor posibil. Acum nu mai e scăpare : pe parcursul căderii fulgerătoare, întreaga veşnicie a trecut în afară. Prinşi în geometria imploziei, omul şi racheta lui pătrund în gaura neagră.

Sau să privim lucrurile altfel. Nicola Six, considerabil incomodată, stă acolo, sus, în farfuria zburătoare, care se apropie de orizontul spaţiu-timp. Încă nu a trecut dincolo de el. Dar e teribil de aproape. Are nevoie de toată puterea de propulsie în revers, până la ultima picătură, ca să se smulgă...

Nu, nu merge. Nu merge, pentru că ea a trecut deja în partea cealaltă. Toată viaţa a trăit de partea cealaltă a orizontului spaţiu-timp, călcând gravitaţia în timpul din ce în ce mai lent. Ea e. E unicitatea goală. E dincolo de gaura neagră.

Telefonul sună la fiecare sfert de ceas. Este Ella, din L.A., sau Rhea din Rio, sau Meroulka din Maroc. Trebuie să le întrerup gânguritul înfierbântat, ca să le dezvălui un adevăr indigest: nu sunt Mark Asprey. El e la New York. Le dau numărul meu de-acasă. Închid grăbite, parc-aş fi vreun pervers.

Scrisori parfumate, cu contururi de buze rujate, se strâng grămadă pe covoraşul din faţa uşii. Fetele vin pe-aici tot timpul; organizează adevărate mitinguri. Când le spun tuturor acestor icoane şi cadre, mici ducese, frumuseţi şi *poules de luxe* că Mark Asprey nu-i acasă, sunt distruse. Trebuie să mă întind ca să le sprijin. Acum vreo două dimineţi, pe verandă stătea o fiinţă încântător de emoţionată pe nume Anastasia, în speranţa de a obţine câteva minute cu Mark. Când i-am dat vestea, am crezut că va trebui să chem salvarea. Nu, nu-i plăcut pentru mine, un tip care n-a avut prea mult noroc în dragoste sau în artă, aşa cum stau în hol, scărpinându-mă gânditor în cap, şi ridic ochii către prinţesele de vis înrămate şi inscripţiile mâzgălite în grabă de-a curmezişul grumajilor lor. *Pentru al meu Apollo. N-o face nimeni ca tine. Ah, sunt a ta întreagă...*

Anastasia s-a purtat cum nu se putea mai frumos (am îmbrăţişat-o strâns, iar ea s-a îndepărtat cu scuze şoptite şi chipul o mască înlăcrimată). Dar altele, cele mai împopoţonate, se uită la mine cu dezgust neîncrezător. Pot oare să le condamn, mai ales că sunt în mijlocul capitolului, epuizat, exaltat, învăluit în vină şi nebărbierit până în albul ochilor?

Aseară am primit un apel telefonic neobişnuit. Era pentru mine.

La auzul sunetului, al crepitației subtile emise de cei 5000 de kilometri, m am gândit că s-ar putea să fie Missy Harter sau Janit, sau măcar Barbro. Era Slizard.

Țin foarte mult la el, ca persoană, dar telefoanele de la dr. Slizard nu-mi fac pulsul să crească. Vrea să mă duc să mă văd cu niște tipi de la un institut de cercetări, pe malul celălalt al fluviului.

— Cum mai e America?

— Descreierată, ca un laser cu raze X, mi-a răspuns.

Slizard recunoaște că vizita nu e absolut necesară, dar vrea să-i fac pe plac.

— Trimite-mi pastilele, i-am spus.

Și i-am mai spus că mă mai gândesc.

— Spune-mi, Auxiliadora, am început, de când lucrezi la familia Clinch, la Hope și Guy?

Auxiliadora a fost grozavă. Mi-a dat, în timp ce-și făcea treaba, material pentru cel puțin trei capitole, într-un sfert de oră. O fi fost ea menajeră bună, Auxi, dar, în materie de clevetiri, era senzațională: mânjea și murdărea totul. Le citea scrisorile și trăgea cu urechea la conversațiile telefonice; scotocea la fel de bine prin coșuri de gunoi și de rufe murdare, cu același profesionalism de medic legist. Lumini interesante aruncate asupra lui Lizzyboo. Informații valoroase despre Marmaduke. Am ascultat-o, așezat îndrăzneț la biroul lui Mark Asprey - nu la masa de lucru din birou, ci la aceea de scris, din salon (la care îmi imaginam că își rezolvă corespondența amoroasă). Mă recuperam după Capitolul 5. Chestii grele, în parte. Deja parcă o aud pe Missy Harter spunându-mi că America n-o să se arate interesată de ele (mai ales dacă ne așteaptă o lansare într-un bar, spre sfârșitul primăverii, când criza și anul purtărilor ciudate se vor fi încheiat amândouă, într-un fel sau altul). Dar Nicola însăși este o chestie

grea. Nicola e grea. Presupun că aș putea să mai îndulcesc tonul, dacă am timp. Să-l îndulcesc, dar cum? Probabil aș putea să „inventez" câte ceva, cum cred că se spune. O bătăiță la fundulеț sau ceva de genul ăsta. Cu ea deasupra. Urme de supturi. Dar eu nu pot să inventez. Pur și simplu nu sunt în stare. Mamă, ce narator fidel sunt. Stăteam la birou în timp ce, cu același elan, Auxi făcea curat în apartament și împrăștia mizerii, luând notițe cu mișcări lenețe (și anticipând cu căldură paradisul conjugal, căminul imaculat din Capitolul 6), când s-a auzit un zăngănit ușor de chei, o ușă trântită și o altă femeie a intrat cu pași mari, precipitați, în cameră.

Tot spaniolă. O chema Incarnation. Și era menajera lui Mark Asprey. Mi-a spus toate acestea în englezește, apoi i-a repetat cam același lucru Auxiliadorei, într-un potop andaluz, împănat cu imprecații. Am căutat în grabă biletul de bun venit de la Mark: bineînțeles, avea și un P.S. despre „comoara" lui spaniolă, plecată în vacanță în Granada natală, dar care urma să se întoarcă foarte curând.

Situația era extrem de jenantă. Ba chiar înfricoșătoare. Săptămâni întregi nu-mi fusese atât de frică. Am condus-o pe Auxi la ușă, mi-am cerut scuze și i-am plătit. Apoi m-am dus și m-am ascuns în birou. Când Incarnation m-a scos de-acolo, m-am mutat la loc în salon, unde am găsit masa mare, din lemn de nuc – până acum goală, cu excepția unui bol cu plante parfumate – infestată de gonguri, cupe și obeliscuri noi (dezgropate de Incarnation de prin cine știe ce cufăr fără fund, cu comori) și vreo zece fotografii ale lui Mark Asprey, ținând discursuri de mulțumire, asaltat de starlete sau încruntându-se în conversații cu colegi mintoși, în atitudini respectuoase... Seamănă cu prințul Andrew. Poate chiar e prințul Andrew: prințul pe când era burlac, înainte să se îngrașe cu mâncarea gătită de Fergie.

Ochii zâmbitori, înghesuiți de carnea obrajilor. Aviditatea exacerbată a dinților.

Cină, diseară, la Landsowne Crescent. O să fie și Lizzyboo acolo.

Pe drum, trebuie să mă opresc în fundătură: cocktailuri cu Nicola Six.

La subiectul ăsta, sunt aproape gata să renunț la speranța de a mai pătrunde în locuința lui Keith. Mai am o singură idee, fără șanse prea mari: Kim, copila. Fetița.

Casa lui Keith nu e un cămin. (Și nici casă nu e.) E un loc unde stau nevasta și copilul, un loc unde Keith trage în așteptarea succesului celui mare la curse sau la darts. Deși se pierde adesea în laude față de câinele Clive, nu pomenește niciodată de fiica lui, Kim, decât când e foarte beat. Și-atunci spune: „O iubesc nespus pe fetiță" și: „Fetița înseamnă totul pentru mine". Dar, dacă îl încurajez sau dacă îl îmboldesc, catadicsește să se plângă de lenea și lipsa de energie ale lui Kath în ce-o privește pe fată.

— Adică, mi-a spus el la Crucea Neagră sau poate la Golgota, clubul unde se duce să bea (la Golgota e deschis non-stop; dar la fel e și la Crucea Neagră), ce se-așteptă? Se văicărește întruna. Copilul așa, copilul pe dincolo. Nu poa' să doarmă. Da' asta e treaba femeii, copiii.

— Poate fi foarte dificil, Keith, l-am prevenit. Eu am avut copii în grijă, sugari. Își adoră mamele, dar le și torturează. Le torturează cu arma somnului.

M-a privit meditativ. Nu e nevoie de telepatie ca să-ți dai seama ce gândește. În primul rând, nu gândește prea mult. Însuși efortul musculaturii neutilizate îi încrețește fruntea. Keith și fața lui de ziar de scandal. Șocul. Groaza. Nu era nevoie decât să-i citești tresăririle și încruntările. Acum ele spuneau: „Ce-i trebuie la un bărbat să aibă grijă de copii?". A zis:

— Mda, da' asta nu-i muncă adevărată. Jumate din timp îi lași acolo, în... în chestia aia ca un țarc. Și tu de ce te-ai ocupat de copii?

— Acum doi ani, mi-am pierdut fratele. (Era adevărat. Dar și impardonabil. David. Iartă-mă. Îți rămân dator. E din cauza poveștii ăsteia cu scrisul.) Așa, și aveau un băiat de doi ani și unul nou-născut. Am fost alături de ei.

Chipul lui Keith spunea: „Ce trist. Se mai întâmplă. Nu mai vorbi".

Dar am continuat. Am spus:

— Kath nu are nevoie decât de un ceas sau două în fiecare zi, în care să se ocupe altcineva de copil. Asta o s-o schimbe complet. O fac eu, bucuros. Guy angajează asistenți bărbați, am strecurat eu. Mă duc cu ea în parc. Ador copiii.

Era limpede că ideea nu-l încântă (a început să vorbească despre darts). Nu, am reflectat, aici ai pierdut. Copiii mici, făpturile omenești mici erau chestii pentru femei. Singurii bărbați care iubesc copiii sunt travestiții, tipii cu probleme hormonale, obsedații sexual. Pentru Keith, era un teren foarte nesigur. Pedofilul – perversul, ciocolată – era speța cea mai josnică, iar el mai dăduse peste asemenea indivizi. La închisoare. Despre închisoare vorbea fără rețineri. La închisoare avusese posibilitatea de a bate măr pedofili. Și profitase de ea. La închisoare, ca oriunde altundeva, lumea are nevoie de cineva la care să se uite de sus, cineva vizibil mai rău. Ucigașul de bunicuțe tot mai prindea câte un loc pe bicicleta ergonomică, asasinul de profesie mai primea câte un cârnat în plus duminica, la micul dejun, dar ciocolată... Pe neașteptate, Keith mi-a spus de ce: motivul ascuns, din spatele tuturor motivelor vizibile. Nu l-a pus în cuvinte, dar i l-am văzut așternut pe frunte. Deținutul îl detesta pe pedofil nu doar pentru că avea nevoie de cineva la care să se uite de sus și nici doar din sentimentalism

ieftin, ci pentru că acesta era unicul loc rămas pentru sentimentele sale de părinte. De aceea, când îl crestai pe ciocolată cu briciul introdus ilegal în închisoare, nu făceai altceva decât să le arăţi băieţilor ce tată bun eşti.

I-am fost recunoscător lui Keith pentru dezvăluire. Aşa e, acum îmi amintesc, eram la Hosni, cafeneaua musulmană unde Keith se recuperează uneori după Golgota şi Crucea Neagră. Chiar atunci, a trecut pe lângă masa noastră unul dintre semiobişnuiţii barului. S-a aplecat şi mi-a spus:

— Să ştii că te-am citit. Eşti un peşte-n aspic.

Am primit şi o explicaţie căznită. Peşte = biban = jidan. Aspic = jeleu = yankeu.

— Of, Doamne, a spus Keith. Of, Doamne, a repetat el cu plictiseală iconoclastă, ce nu pot să sufăr tâmpenia asta. „Migdalele tale nu cântă nici jumate." Of, Doamne. O să te potoleşti vreodată cu chestia asta? Crezi că te potoleşti?

În mare parte, apartamentul lui Mark Asprey mă simpatizează. Dar o parte a lui mă detestă. Becurile mă detestă. Se arde câte unul la fiecare sfert de oră. Aduc şi aprovizionez. Oglinzile mă detestă.

Porţiunile din apartamentul lui Mark Asprey care mă urăsc cel mai tare sunt ţevile. Ţipă şi se răstesc la mine. Uneori noaptea. M-am gândit chiar şi la măsura disperată de a-l aduce pe Keith să se uite la ele. Sau măcar să le asculte.

După ultima furtună, după ultima criză, ultimele pandalii sau ultimul acces de furie, cerul este imaculat şi distant, tot numai dulceaţă şi lumină, făcând asfaltul să lucească stins. Cearşafuri şi perne pe patul larg al cerului.

Încă nu am nici o veste de la Missy Harter.

Capitolul 6: Porțile minciunii

În vis, Guy Clinch se trase mai aproape de trupul gol și catifelat al femeii fără chip. Timp de o clipă dintr-un vis, ea se preschimbă într-un prunc de treisprezece ani care surâdea gângurind, apoi redeveni femeie fără chip. Nici măcar cu un chip de prunc. Nu era un vis erotic. Era un vis de iubire, un vis despre iubire. Se trase mai aproape de curgerea... da...

În realitate, în viața reală, Guy se trăgea mai aproape de o cu totul altfel de situație. La câțiva centimetri de mâna lui stătea întinsă Hope, în halat, trează, fără să clipească și departe de a fi fără chip: ovalul prelung, cu ochii căprui, migdalați. La câțiva centimetri de capul lui, pe nenumăratele perne, stătea ghemuit Marmaduke, cu mâinile împreunate și ridicate. Când mâna lui Guy pătrunse în interiorul haloului de căldură emanat de trupul soției, pumnii îngemănați ai lui Marmaduke se abătură asupra fetei lui expuse.

— Au! făcu Guy.

Carnea i se strânse în valuri. Ridică ochii la timp pentru a vedea venind, tulbure, cel de-al doilea pumn al lui Marmaduke.

— Au!! făcu el.

Fără chef de joacă, se ridică în șezut și îl împinse pe Marmaduke jos, pe podea.

— Ia-l, spuse Hope, ca în transă.

— A făcut prostii?

— Şi grăbeşte-te cu micul dejun.

— Vino-ncoace, diavol mic ce eşti.

Îl culese pe Marmaduke, care profită de ocazie pentru a-şi înfige dinţii până la gingie în gâtul lui. Guy icni şi trecu la încercarea de a desface cu forţa falcile copilului. Hope spuse:

— Trebuie schimbat. Cred că iar şi-a mâncat aproape tot scutecul.

— Plin sau gol?

— Gol. Ţine-l de nas. O să se dea bătut în două minute.

Guy strânse nările lipicioase. Dinţii lui Marmaduke se încleştară şi mai tare. Secundele treceau. În cele din urmă, lăsă din gură bucata de carne, lateral, ca să o sfâşie mai tare, şi strănută de două ori drept în faţa tatălui. Ţinând copilul care urla în faţă, cu braţele întinse, ca pe o minge de rugby sau un recipient cu plutoniu, Guy se grăbi spre baia lipită de dormitor. Aceasta îi lăsa lui Marmaduke, pentru moment, o singură opţiune – o lovitură cu călcâiul în vintre – pe care o încercă acum, conştiincios. Guy îl lăsă cu faţa în jos, în cel mai îndepărtat colţ al mochetei. Reuşi să închidă şi să încuie uşa şi se ghemui pe scaunul de closet, înainte ca Marmaduke să se repeadă iar către el... Două erau motivele pentru care Guy prefera poziţia aşezat: primul, că era mai comod pentru erecţia cum nu se putea mai zdravănă cu care se trezea întotdeauna; al doilea, că, prefăcându-se că suge maneta de acţionare a apei, Marmaduke îi trântise o dată capacul cu atâta bruscheţe şi forţă, lovindu-l pieziş, încât avusese scula învineţită o lună şi jumătate. În vreme ce el folosea hârtia igienică pentru a opri şuvoiul de sânge care îi curgea din gât, Marmaduke se învârtea urlând prin baie, căutând obiecte bune de spart.

— Apte, spuse Marmaduke. Pine. Apte. Pine. Apte! Pine! Apte! Pine! Apte! Pine!

— Vine, intonă Guy.

Lapte cu pâine prăjită, reflectă Guy. Un fel de mâncare american, servit cu miere sau melasă. Lui Hope îi place, ca și lui Lizzyboo. Hopa, lipsește ceva : strecurătoarea.

Marmaduke se opri, urmărindu-și cu priviri dușmănoase tatăl care se clătina, omul cu două perechi de mâini.

— Pine, spuse el pe un ton mult mai amenințător. Pine tata. Tata. Pine tata ! Tata pine ! !

— Da, da !

Stătea acolo, ungând abil pâinea cu unt, în vreme ce Marmaduke se agăța cu ghearele de picioarele lui goale. Apoi veni și clipa așteptată, când Marmaduke se repezi la cuțit. După o luptă pe viață și pe moarte sub masă, Guy izbuti să îl dezarmeze și se ridică în picioare, ținându-se de nas, acolo unde îl mușcase Marmaduke. Iar cuțitul. Era mort după toate cuțitele. O chemare, dar pentru ce ocupație ? Prieteni și rude, veniți în vizite rare și din ce în ce mai scurte, declarau întotdeauna că Marmaduke, când se va face mare, va intra în armată. Dar nici măcar bătrânul tată al lui Guy, general de brigadă în al Doilea Război Mondial, nu păruse prea încântat de această perspectivă.

Acum, se lăsă pe vine și întinse o bucată de pâine prăjită spre gura băloasă a lui Marmaduke.

— Dumnezeule mare, murmură el.

Propusese de multe ori să ceară opinia unui specialist în legătură cu felul în care mânca Marmaduke. La urma urmelor, cereau opinia specialiștilor pentru aproape tot ce făcea în rest. Copilul fusese, desigur, la mai mulți dieteticieni cu faimă și i se impuseseră diete menite să îl mai sece de energie. Ultima, după afirmațiile doctorului, în cabinetul cu lambriuri din lemn de tec, ar fi redus un alergător olimpic la o stare de neajutorare bleagă în numai câteva zile. Dar nu avusese nici un efect

asupra lui Marmaduke, căruia, apropo, îi plăcuseră întotdeauna cartofii prăjiți, hamburgerii, glutamatul de sodiu și toate celelalte porcării... Guy mai văzuse copii lacomi, dar nici pe departe ca ăsta. Disperarea hămesită, repezeala cu care înfuleca, dumicații alunecându-i șiruri-șiruri pe gât, saliva lucioasă. Pe la jumătatea celei de-a cincea cărămizi compuse din miere, unt și pâine integrală arămie, Marmaduke scuipă o gură plină și o îndesă între plăcile de gresie cu un picior încălțat în botoșel, semn al saților temporare. Guy îi înfipse un biberon și îl duse sus, ținându-l departe de corp. Îl încuie în dormitor, apoi se întoarse după tavă.

Hope zăcea pe spate, în barja de perne. Așa mai mergea: tava cu ceaiul, telefonul, mapa cu corespondența. Personalul sumar de weekend sosise și îl întreținea pe Marmaduke în camera de sus; doar când și când se auzeau țipetele lui și ale lor sau câte o bufnitură care-ți oprea inima în loc. Guy se întinse pe canapea, cu ziarele. Hope își arunca privirea crudă de la o invitație cu margini aurite la alta. Spuse:

— Ieri am văzut-o pe Melissa Barnaby. În spate.

— Da? spuse Guy.

Lady Barnaby: buna și trista Lady Barnaby, cu ochii ei lăptoși. Pe vremuri, îl supraveghease pe Marmaduke o dată sau de două ori. Nu. O dată. Telefonul sunase la restaurant, tocmai când se serveau cocktailurile...

— Arăta relativ bine. Mi-a zis că se simte cu zece ani mai tânără. A dat peste un băiat admirabil. I-a reparat toată casa. Și acum pleacă în Iugoslavia pentru două săptămâni.

— Ce frumos.

— Așa ceva ne trebuie și nouă.

— Ce, o vacanță în Iugoslavia?

— Un băiat admirabil.

— Aici zice că turiştii sunt sfătuiţi să nu viziteze ţările CAER. Nişte tâmpiţi. Zidul Tăcerii e pe cale de a fi dărâmat. Iubito, o întrebă el, cum a fost? Ai apucat să dormi vreun pic?

— Puţin, cred, de la cinci la cinci şi-un sfert. M-a schimbat Lizzyboo. A fost îngrozitor.

Somnul lui Hope era un subiect sacru în casa aceasta – poate chiar mai sacru, privit cu mai multă grijă şi preocupare decât subiectul Marmaduke însuşi. De curând, Guy dăduse peste o descriere ştiinţifică a cantităţii de somn de care avea parte – sau susţinea că are parte – Hope în nopţile petrecute cu copilul. O găsise în speculaţiile cu privire la primele clipe de existenţă a Universului, la câteva nanosecunde după Big Bang. „A trilioana parte din timpul cât îi ia luminii ca să traverseze un proton." Zău, nu era deloc mult... În nopţile alternative, când de Marmaduke se ocupa Guy, acesta apuca, de obicei, să doarmă trei sferturi de oră bune şi adesea moţăia în timp ce copilul trăgea obosit de el sau se dădea cu capul de pereţii capitonaţi.

— Biata de tine.

— Biata de mine. Guy, spuse Hope ţinând în mână un document de hârtie cerată, ce e porcăria asta?

Guy continuă să citească sau măcar rămase cu ochii aţintiţi asupra paginii. În ultima lună, donase 15 000 de lire organizaţiilor de caritate şi se simţea extrem de vinovat.

— Cincisprezece mii!? spuse Hope. Pentru Salvaţi Copiii, nu?

Ea însăşi donase o sumă similară cu o lună în urmă, dar galeriilor de artă, operelor, orchestrelor simfonice şi altor depozitare ale puterii în societate.

— Şi cum rămâne cu copilul nostru? Pe el cine-l salvează?

— Marmaduke o să aibă bani destui, spuse Guy.

— Ai văzut în ce ritm îi consumă? N-are decât un an şi jumătate şi deja e cu fundul jeanşilor

gaurit. Al jeanşilor lui Osh Kosh B'Gosh! Trebuie să faci psihoterapie, Guy. De când a început povestea asta te-am implorat să faci psihoterapie.

Guy ridică din umeri.

— Suntem avuţi, spuse el.

— Ieşi de-aici. O să fac cancer din cauza ta.

După ce-şi goli intestinele rapid şi eficient, Guy făcu un duş, apoi se bărbieri: săpunul franţuzesc, briciul ucigaş. Se îmbrăcă într-o adunătură neasortată de articole foarte scumpe şi durabile, unele dintre ele moştenite, haine purtate de tatăl lui, de veri sau unchi excentrici. Dulapul îi era un City de costume, dar acum, în majoritatea timpului, nu mai trebuia să exprime nimic prin îmbrăcăminte. Omul exterior îşi pierdea trăsăturile. Curând avea să rămână doar cel dinăuntru, zâmbind şters. Un sacou de tweed cu croială fluidă, pantaloni kaki fără nici o formă, o cămaşă albastru viu, pantofii bocănitori (Guy avea nişte picioare enorme). Pe când cobora scara, dădu peste un spectacol rar: Marmaduke, instalat confortabil în braţele mamei. Hope îl ţinea protector şi certa o bonă, o scandinavă musculoasă pe care Guy n-o mai văzuse până atunci. În pumnul stâng, strângea trofeul: o şuviţă de păr lung şi blond.

— Şi tu unde pleci? spuse Hope, întorcându-se de la un acuzat la altul.

— Ies. Ies.

— Unde? Pentru ce?

— Să văd ceva din viaţă.

— Aha. Viaţa. A, pricep. Viaţa!

Din reflex, dar cu toată prudenţa necesară (şi o privire atentă aruncată spre mâna liberă a lui Marmaduke), Guy se aplecă grijuliu să îşi sărute soţia de la revedere. Pe urmă, totul i se întunecă dinaintea ochilor.

Când îi reveni vederea, era la Landbroke Grove. Panta înclinată a lui Landsowne Crescent trecuse

gonind pe lângă el în soare, izbucnind și șiroind în splendide hemoragii; și abia aici, pe strada principală, cu zgomotele și primejdiile ei create de om, simți nevoia reală de a vedea limpede. Aceeași furculiță: degetul arătător și cel mijlociu de la mâna dreaptă a lui Marmaduke, vârâte scormonitor în orbitele nevinovate ale lui Guy. O făcea cu o îndemânare remarcabilă, nu puteai să nu recunoști; și exact la momentul potrivit. Clătină din cap cu admirația plină de respect pe care o încerci față de un fenomen și își aminti de asistenta înaltă de un metru optzeci, pe care o văzuse cu o săptămână înainte coborând în fugă scara de la intrare, fără a se mai opri nici măcar ca să-i dea în judecată, acoperindu-și nasul cu o batistă plină de sânge. Procesele pentru rănire erau o altă cale prin care Marmaduke îl usca pe Guy de bani. Până acum, nici unul nu avusese consecințe serioase, dar câteva erau încă pe rol. Marmaduke și permanentele sale crize de personalitate; singurul lucru care-l mai potolea era o criză parentală, una care-i lăsa pe actorii adulți tremurând, plângând și clătinându-se pe picioare mult după ce criza inițială a lui Marmaduke reîncepuse... Guy se opri în plină stradă și clipi de două ori, cu toată fruntea. Ridică o mână. Cu două plesnituri ușoare, își dezlipi pleoapele de jos și așteptă lacrimile să le spele. Începuse să intre în lumea duplicității. Pătrundea pe porțile minciunii, cu lanțurile lor de crini. Și întreaga Londră îi dansa în fața ochilor.

Ce fel de om era? Cât de neobișnuit? Guy dona bani organizațiilor de caritate. Pentru toți cei din cercul său, caritatea începea acasă. Și tot acolo se sfârșea. Sau poate nu tocmai: ea se întindea pe încă un kilometru sau doi, până în cartierul vecin, ajungând la ușa unui mic apartament cu o femeie înăuntru. Aceștia erau bărbați care se crispau când îi atingeau soțiile; și tresăreau prea devreme pentru

a le mai săruta de bună ziua sau la revedere. Iar Guy nu era așa.

Adevărul era, adevărul era că... el mergea doar drept înainte. Dorințele lui descriau un arc perfect. Poate avea cel puțin câte două obiecte din fiecare categorie, dar femei nu avea decât una. Și Hope era aceea, unica lui iubire. Când se cunoscuseră, la Oxford – asta fusese cu șaisprezece ani în urmă –, Guy avea ceva ce lui Hope îi plăcuse. Îi plăcuse părul lui blond, cu cârlionți la capete, casa lui la țară, rușinea față de propria înălțime, casa din Landsowne Crescent, obiceiul lui de a-și coborî pleoapele când soarele era prea puternic, titlul lui, pasiunea lui pentru cireșe (în special cele coapte), venitul lui personal considerabil. Se mutaseră împreună în ultimul an de facultate și învățau împreună, la mese așezate față în față, în salonul dublu („*Samson Agonistes* e poem epic sau tragedie?" „Care au fost efectele pe termen lung ale atacului de la Pearl Harbor, prin comparație cu Sarajevo sau München?") și se culcau împreună, viguros, în micul pat dublu. Amândoi fuseseră nefericiți în familie, amândoi se simțiseră neiubiți; acum erau fiecare o familie pentru celălalt. Așadar căsătoria, apoi Londra și City-ul și... Ambițiile sociale ale lui Hope îl luaseră pe Guy pe nepregătite. Surpriza se mai tocise după o vreme (la dineul cu numărul o mie, poate), ceea ce nu se poate spune și despre ambiții. Acestea nu se toceau, ci străluceau cu intensitate tot mai mare. Unul dintre rezultate era acela că Guy întâlnea numeroase femei frumoase, realizate și neîmplinite, dintre care măcar zece îi făcuseră avansuri prin colțuri mai retrase, prin baruri aglomerate sau la finalul balurilor mascate. Nu se întâmplase nimic serios. Avansurile erau suficient de subtile pentru ca el nici măcar să nu le observe. Ce-i drept, o dată la câțiva ani „se îndrăgostea" în taină. Nevasta roșcată a dirijorului italian. Fiica în vârstă de șaptesprezece

ani a moştenitoarei imperiului IT. Era ca o boală care trecea după o săptămână, două: virusul iubirii, respins eficient de un sistem imunitar hotărât. De departe cel mai îngrijorător şi mai dramatic era cazul lui Lizzyboo, masiva soră mezină a lui Hope. Hope înţelesese că ceva e în neregulă în clipa când îl găsise pe Guy în camera de oaspeţi, plângând cu pantofii de balet ai lui Lizzyboo în braţe. Atunci, Lizzyboo fusese trimisă de-acasă: cu şapte ani în urmă. Acum, totul era uitat sau nici măcar uitat, ci devenise o scandaloasă glumă de familie. Hope însăşi întreţinea în mod normal prietenii cu mai mulţi bărbaţi (un filozof petrecăreţ, un arhitect spilcuit, un ziarist puternic), dar era atât de controlată şi de impecabilă, încât lui Guy nu-i trecuse niciodată prin minte că... nu, nu, nimic de felul ăsta. În ce-l privea, lumea restului femeilor lua forma unei mari galerii de artă, asemenea Ermitajului, în care strălucirea şi geniul se înghesuiau, dar unde era atât de puţin aer, atât de multă lume, totul era atât de public... O galerie prin care, uneori, hoinărea câte un ceas sau prin care trecea în grabă, privind drept înainte (cu pătratele de sublim alunecând pe lângă el ca nişte automobile), sau unde putea fi găsit alteori, chiar dacă nu prea des, stând dinaintea unei ferestre luminate şi frângându-şi mâinile...

Când te căsătoreşti de tânăr, melancolia dă peste tine la treizeci de ani, cu gânduri despre şansele irosite. Pentru Guy era şi mai rău. Hope era puţin mai mare decât el şi cunoscuse destui bărbaţi la Oxford, ceva mai înainte la NYU şi chiar şi în Norfolk, Virginia. De unde şi noua aventură: îşi depăşiră anxietăţile ecopolitice şi deciseră să facă un copil. Chiar şi aici apărură dificultăţi: pentru Guy. Un proces care începuse prin trecerea fără supărare de la chiloţii strâmţi la boxeri se sfârşise prin a-l aduce fără cunoştinţă, cu picioarele în sus pe o masă, în timp ce o echipă de chirurgi japonezi

cu un laser cu particule îi rearanja circuitele. Şi iată-l, după un deceniu de tentative: Marmaduke Ani de zile se întrebaseră îngrijoraţi ce fel de lume era aceea în care se pregăteau să aducă un copil Acum se întrebau ce fel de copil aduseseră pe lume. Golul sau hăul pe care copilul ar fi trebuit să-l umple – da, Marmaduke îl umpluse cu vârf şi-ndesat; Marmaduke era capabil să umple Marele Canion cu urletele lui. Părea că, de aici înainte, un amestec de epuizare fizică, depresie şi mirare avea să-i oblige să îşi fie credincioşi unul altuia. Majoritatea psihiatrilor şi a terapeuţilor erau de acord că teama nefondată a lui Hope de a nu rămâne iar însărcinată avea să treacă în curând. Ultima încercare de a face dragoste adusese în joc pastila anticonceptională, steriletul, buretele şi trei prezervative, plus un *coitus interruptus* aproape imediat. Asta fusese în iulie. Acum era septembrie.

Dar nu intenţiona să calce pe de lături. Mergea doar drept înainte, ca săgeata. Divagaţiile, rătăcirile, Guy le găsea umilitoare. Ar fi fost un dezastru pentru care nu exista iertare. Nu exista încă o şansă. L-ar fi omorât. Fata de la Crucea Neagră, cu gura aceea extraordinară – n-o va mai vedea niciodată. Aşa era bine. Gripa, malaria pe care i-o transmisese va trece într-o săptămână. Gândul unei vieţi cu un gol acolo unde stătea acum (sau zăcea ostenită) Hope era destul ca să-l facă să încremenească în mijlocul străzii şi să-şi ciufulească părul cu mâinile ridicate ca nişte gheare. Porni mai departe, cumpătat. Nu va călca niciodată pe de lături.

— Asta-i viaţa, spuse tânărul. N-ai ce-i face. Se-ntâmplă şi chestii din astea.

Se întrerupse şi, fără să se îndrepte complet, se aplecă în faţă şi scuipă afară, în stradă, prin uşa deschisă.

— OK, reluă el. M-am luat la bătaie și am încasat-o, asta-i viața. Nu mă plâng. Așa e drept. Asta-i viața.

Guy sorbea din sucul de roșii, aruncând din când în când câte o privire foii volante. Dumnezeule mare: deci asta era viața?! Tânărul își continuă povestirea. Cele două fete cărora le-o relata îl ascultau în atitudini de înțelegere lejeră.

— Am sărit calul. Și-am primit o lecție, zise el ridicând din umeri. Asta e.

Pe un ton de conversație filozofică și oprindu-se des ca să scuipe sânge în stradă, tânărul descrise cum această foarte recentă altercație îl costase un nas și un pomete spart, plus pierderea mai tuturor dinților de sus. Guy împături ziarul și rămase cu ochii în tavan. Rapiditatea schimbării. Oricare persoană din cercul lui Guy care ar fi suferit leziuni asemănătoare ar fi fost obligată să se stabilească în Elveția un an sau doi, pentru o reconstrucție totală. Și uită-te la amărâtul ăsta, revenit la bar a doua zi de dimineață, cu berea și ziarul de scandal sub nas, cu fața zdrobită și câte un scuipat sonor prin ușa deschisă. Deja schimbase subiectul și vorbea despre vreme și despre prețul berii. Iar cele două fete nu-l disprețuiau pentru asta, în special bruneta cu cicatrice; cu puțin noroc și dacă avea unde, era posibil să plece cu ea acasă. Viața merge mai departe. Iar aceasta era într-adevăr viață, cu adevărat, o viață de care nu se îngrijește nimeni și care nu-și poartă de grijă.

Intră Keith, stârnind obișnuitele murmure joase în local. Îl zări pe Guy și îndreptă către el un deget, apoi smuci din degetul mare spre spate, indicându-l pe John Dark: John Dark, polițistul corupt – caraliul vândut, sticletele bătuit, gaborul șpăgar. Dark era scund și spilcuit, genul fără păr, dar cu dinții buni, expert în pulovere oribile. Era singurul dintre clienții fideli ai localului care îl privea pe Guy cu o interogație

critică, parcă el (Guy) ar fi trebuit să fie mai atent cum se poartă. Poziția lui Dark era ambiguă. Avea o oarecare prestanță ; și totuși, aproape toată lumea îl trata cu dispreț teatral. Mai ales Keith... Guy deduse că acesta avea să i se alăture într-o clipă. Și într-adevăr, după câteva vorbe schimbate cu Fucker despre Cavalier (Fucker fiind expertul barului în materie de mașini), Keith se apropie, aplecându-se serios peste masa lui Guy.

— O știi pe gagica aia de-a fost aici ? Nicola ?

— Da, știu la cine te referi.

— Vrea să-i...

Keith se uită în jur, nemulțumit. Cam iritat, răspunse salutului și urărilor de bun venit ale lui Norvis, Dean, Thelonius, Curtly, Truth, Netharius, Shakespeare, Bogdan, Maciek și ale celor doi Zbig.

— Aici nu putem vorbi, spuse el și propuse să se mute la Golgota, barul unde obișnuia să bea, pentru a discuta la un pahar liniștit de *porno*, băutura pe care o consuma întotdeauna acolo (un lichior din Trinidad). E o chestie mai delicată.

Guy ezită. Mai fusese o dată la clubul unde bea Keith. Golgota, deși cu nimic mai intim sau mai puțin zgomotos decât Crucea Neagră, era în orice caz mai întunecat. Apoi se trezi că spune :

— Nu vrei mai bine să mergem la mine acasă ?

Keith ezită. Guy se gândi că poate invitația fusese jignitoare, dat fiind că era una pe care Keith nu i-o putea întoarce. O ofertă unică, la care nu primeai banii înapoi. Dar Keith aruncă o privire către ceas și spuse pe un ton firesc :

— E bine-așa.

Traversară împreună aglomerația de pe Portobello Road, Guy înalt și îndrăzneț în lumina soarelui, Keith mai îndesat, mai pătrățos, cu mâinile băgate adânc în buzunarele hainei, cu pantalonii evazați strânși sugrumat pe lângă glezne de vântul care bătea jos, cu tabloidul făcut sul sub braț, ca un

telescop. Afară, pe stradă, nu puteau vorbi despre Nicola Six, pentru că despre ea se duceau să discute la Guy acasă. Cotiră pe un bulevard mai liniștit și propria lor tăcere începu să se audă mai tare. Guy alese un subiect care îi fusese adesea de ajutor în trecut.

— Te duci la meci?

Amândoi erau suporteri ai echipei locale, Queens Park Rangers, și de ani de zile se prezentau în Loftus Road sâmbăta după-amiaza. Era posibil să se fi întâlnit de câteva ori, deși foarte puțin probabil: Guy stătea în lojă, cu plăcintele și Bovrilul lui, în timp ce Keith era întotdeauna de găsit la peluză, cu sticla de whisky.

— Azi joacă în deplasare, spuse Keith cu țigara în gură. Cu United, nu' așa? Da' am fost săptămâna trecută.

— Cu West Ham. A fost ceva de capul lor?

În ochii lui Keith se stinse lumina când rosti:

— În prima repriză, Hammers au sondat flancul stâng. Cu tot spațiul lăsat gol, viteza lui Sylvester Drayon era normal să-i ridice probleme numărului doi de la gazde. Cu doar câteva minute înainte de fluierul care anunța sfârșitul reprizei, aripa neagră a intrat în fața fundașului stânga și a centrat în cruce, la întâlnire, lovitură transformată de Lee Fedge, tunarul din East London, cu o precizie milimetrică. După pauză, norocul a început să le surâdă celor de la Rangers, care și-au exploatat superioritatea la loviturile pe sus. Oamenii lui Bobby Bondavich au opus o rezistență îndârjită și întrebarea era dacă albaștrii vor putea să transforme presiunea exercitată în goluri. În minutul 74, Keith Spare a trimis o pasă care a spart apărarea oaspeților și Dustin Housely a înfipt în plasă punctul egalizator. Egalitatea părea să fie rezultatul cel mai plauzibil, până când o decizie controversată de acordare a unui penalty a rupt echilibrul, cu cinci minute înainte

de fluierul final. Din punctul de la unsprezece metri, Keith Spare nu putea greși. Astfel, echipa din Shepherd's Bush a fost învingătorul surpriză, cu 2-1, al... al formației care are drept imn melodia „Baloanele-s pasiunea mea".

Suspinul întârziat al lui Keith, din cauza efortului, îi amintise lui Guy de sunetul pe care îl scotea uneori Marmaduke, după ce obținea câte un rar succes cu formule extenuante precum „mai vreau cartofi" sau „cuțitul al meu". Spuse:

— Băiatul cel nou de la mijloc, Neil... S-a descurcat?

— Noel Frizzle. Și-a justificat selecția, îi răspunse Keith rece.

Își continuară drumul. Bineînțeles, Guy se mai purtase prietenos și cu alți oameni asemenea lui Keith: în City. Dar cei asemenea lui Keith din City purtau costume de o mie de lire și ceasuri de platină, vânturând cărți de credit *uranium*; în weekenduri, plecau cu iahtul sau îmbrăcau jachete roșii și, călare, fugăreau câte un iepure sau o nevăstuică; făceau colecție de vinuri (la vremea prânzului intonau laude la adresa sticlelor de Pomerol sau Gevrey- Chambertin) și de ediții princeps (îi auzeai adesea vorbind despre cât se putea obține astăzi pe un exemplar din *New Year Letter* sau din *Expresul de Stambul*). Nu erau săraci, așa cum era Keith. Keith avea pumnii de bancnote de cinci lire, sulurile de câte zece și teancurile de cincizeci; dar Keith era sărac. Toată ființa lui o mărturisea. Și de aceea, Guy îl respecta, îl compătimea, îl admira și îl invidia (și uneori i se părea chiar că, într-un mod nedeslușit, îi plăcea de el).

— Am ajuns, spuse Guy.

Presupusese că soția avea să fie plecată în oraș sau în pat. Fusese plecată în oraș și urma să se bage curând în pat, dar Hope era acolo, drept în

mijlocul holului, când Guy îl pofti pe Keith Talent să intre. Lucrurile mergeau destul de bine, își spuse Guy. Când făcu prezentările, Hope investi o energie considerabilă în a-și disimula uimirea și dispreţul, iar Keith se limită la o aplecare onestă a capului (și la un zâmbet nu la fel de onest); nu păru câtuși de puțin stânjenit, până când Hope menționă că Lady Barnaby era jos, unde își lua rămas-bun de la Marmaduke, înainte de a pleca haihui prin Iugoslavia.

— Dacă aveți musafiri... spuse Keith trăgându-se înapoi, către ușă.

De la nivelul de dedesubt se auzi un strigăt aspru de triumf copilăresc, urmat de un urlet neforțat. Lady Barnaby urcă în goană treptele, ținându-și fruntea într-o mână și ochelarii în cealaltă. Guy înaintă grăbit, dar Lady Barnaby păru să își revină foarte rapid.

— N-am nimic. N-am nimic, spuse ea.

— Ești sigură? Melissa, dă-mi voie să ți-l prezint pe Keith Talent, un prieten.

Acum, Keith părea copleșit de situație. Poate titlul e de vină, reflectă Guy. Bine că nu știe și de-al meu.

Lady Barnaby ridică privirea clipind cu recunoștință, duse ochelarii la ochi și făcu semn încet cu capul către suportul pentru pălării.

— Doamne ferește! spuse Guy. Marmaduke a făcut asta? Cum? Trebuie să ne lași să ți-i plătim. Doar n-a făcut-o cu mâna goală.

Acum, în capul scărilor stătea o bonă, care explică resemnată ce se petrecuse. Neinspirată, Lady Barnaby se apropiase de taburetul înalt ca să-și bucure ochii cu imaginea copilului. Marmaduke îi împăienjenise ambele lentile cu o lovitură abilă cu cleștele de zahăr.

— Mai ai vreo pereche? o întrebă Guy. Hopa! Draga mea, cred că ar trebui s-o conducă pe Melissa până acasă.

În salon, Keith ceru coniac şi îl primi. Îl bău, apoi mai ceru unul. Guy, care nu se înţelegea întotdeauna prea bine cu alcoolul, îşi turnă un derizoriu Tio Pepe. Se aşezară faţă în faţă, pe sofalele largi. Guy simţea că luase decizia potrivită. Era plăcut să auzi asta în propria ta casă; acum nu mai avea ce să strice.

— Uite cum stau lucrurile, spuse Keith, trăgându-se ceva mai aproape. M-am dus pân-acolo, înţelegi? Să văd dacă pot s-o ajut cu ceva. Mai fac chestia asta. E ca o a doua slujbă. Are un apartament frumos. Şi m-am gândit, pe lângă asta... (Keith lăsă propoziţia în suspensie.) Acum, ştii cum sunt eu.

Dar Guy nu ştia cum este Keith. Aşteptă.

— Ştii, continuă Keith, m-am gândit că are nevoie să-i poarte cineva de grijă.

— Apartamentul?

— Nu, ea.

— Cum adică?

— Of!

Îl lămuri.

— Şi? întrebă Guy cu stomacul strâns.

— Păi, uneori cu gagicile e greu de ştiut. E cam ciudată. O enigmă, nu' aşa – ştii genul. Jumate din timp e de s-o mănânci din ochi. Şi lihnită pe deasupra. Şi pe urmă, deodată, e mare doamnă, mă-nţelegi.

— Carevasăzică nu s-a întâmplat nimic.

Keith meditä. Pe puţin o amintire plăcută părea să-l gâdile pe la nas. Dar spuse:

— Noo. Ducă-se-nvârtindu-se. Şi, când dau să plec, cum îţi zic, mă-ntreabă de tine. Cică să-i dai un telefon. Cică vrea s-o ajuţi.

— La ce?

— Nu mă-ntreba pe mine, băiete, spuse Keith privind de jur împrejur prin cameră şi înapoi. Poate-i plac doar ăi de-aceeaşi teapă cu ea. Eu sunt un nimic, asta sunt. Un gunoi.

Era greu de ştiut cum ar fi trebuit să reacţioneze, pentru că Keith zâmbea. Zâmbise tot timpul, atunci când nu tuşise.

— Hai, Keith, zău aşa, spuse Guy palid.

Se deschise uşa. În prag stătea, inexorabil, Hope.

— Eu mă duc să mă culc. Kenneth, urmă ea, vrei să stingi ţigara, te rog? Am dus-o acasă şi s-a mai calmat. Îi e puţin teamă să plece în Iugoslavia cu o singură pereche de ochelari. Boilerul scoate nişte zgomote îngrozitoare. Norocul ei e că e surdă. M-am bucurat când am ieşit de-acolo. Dacă folosiţi bucătăria, vreau să strângeţi tot în urma voastră. Să nu văd nici o urmă.

— Gagicile, spuse Keith după plecarea lui Hope, trăgând ultimele fumuri din ţigară, cu o mână sub scrumul lung, în timp ce Guy căuta o scrumieră. Cu ele nu poţi să trăieşti, da' nici fără ele. Ascultă-mă pe mine. Nevastă-ta e trăsnet. Şi nici copilul nu-i deloc rău. Deloc.

Duplicitatea îi lua timp. Până şi decizia de a nu avea nimic de-a face cu duplicitatea îi lua timp. După plecarea lui Keith, care avea ceva de făcut prin cartier, Guy petrecu o oră hotărându-se să nu o sune pe Nicola Six. I se părea că impulsul de a o suna era nevinovat, dar cum ar fi putut fi? Era puţin probabil să dea fuga sus, ca să-i împărtăşească experienţa aceasta soţiei lui. Într-un fel, era păcat, cugetă el plimbându-se prin încăpere, dat fiind că nu-şi dorea decât mulţumirea rezultată din satisfacerea curiozităţii. A simplei curiozităţi. Curiozitatea era, totuşi, un lucru periculos.

La ora patru, lăsând-o pe Hope dormind şi pe Marmaduke în siguranţă, dincolo de cordonul de bone, Guy ieşi să dea un telefon rapid. Anticipa că o să-i ia doar vreo zece minute să afle dacă putea face ceva pentru a o ajuta pe biata fată – şi era o cabină telefonică chiar la intersecţia lui Landsowne

Crescent cu Ladbroke Grove .. În cabină nu era nimeni. Dar nici telefon nu era Nici urmă de telefon Şi nici un semn sau vreo ramăşiţă în următoarele cinci sau şase pe care le încercă. Aceste mici ruine de sticlă păreau să slujească doar ca toalete publice sau adăposturi de ploaie, sau ca sedii în care îşi desfăşurau afacerile prostituatele liber profesioniste şi clienţii lor. Guy rătăci în cercuri tot mai largi, de la un *pissoir* vandalizat la altul. Nu mai folosise de ani de zile un telefon public, dacă va fi folosit vreodată aşa ceva. Nu ştia ce se întâmplase cu ele şi cu vandalismul, deşi o privire mai serioasă aruncată vagabonzilor care îl măsurau amuzaţi, în vreme ce scotocea pe după sticla întunecată sau stătea acolo, clătinând din cap, cu mâinile în şold, i-ar fi dat de înţeles că vandalismul câştigase detaşat cursa împotriva cabinelor telefonice. Vandalismul trecuse la forma umană. Acum, oamenii se tratau pe ei înşişi ca pe nişte cabine telefonice, smulgându-şi viscerele şi aruncându-le la gunoi, acoperindu-şi suprafeţele cu desene obscene şi graffiti...

Cu sentimentul că e deja caraghios, Guy se aşeză la coadă la un telefon din oficiul poştal central de pe Queensway. Pe podeaua care mirosea şi pe care o simţeai sub picior ca pe un peron de gară umed, Guy stătu la rând laolaltă cu petiţionarii acriţi din oraş, parcă toţi cu câte un registru, un ordin sau o somaţie în braţe. Îi veni rândul. Îi tremurau mâinile. Numărul acela: uşor de ţinut minte, imposibil de uitat. Spre groaza lui, îi răspunse, ştiind foarte bine cine era: „A, da". Îi mulţumi că sunase, destul de distant, şi îl întrebă dacă se puteau vedea. Când, urmând indicaţiile lui Keith (şi tăcerea Nicolei), el propuse apartamentul ei, fata protestă, murmurând ceva despre „reputaţia" ei, ceea ce îl mai linişti pe Guy, împreună cu accentul ei străin, care acum nu i se mai părea atât franţuzesc, cât est-european şi intelectual... Urmă o altă tăcere, una care scăzu

douăzeci de penny din investiția inițială a lui Guy, de cincizeci. În parc, mâine? Duminică, la Serpentină. Apoi îi dădu instrucțiunile și îi mulțumi.

Telefonul îi luase două ceasuri și jumătate. Guy ieși în stradă și se încheie la nasturii hainei, apărându-se de frigul neașteptat. Norii, care se comportau atât de ciudat în ultima vreme, se strânseseră într-un unic cilindru, de la est la vest, ca un prosop divin rulat, ca dâra lăsată de un avion cât America de mare. Alergă extaziat până acasă, unde dădu liber bonelor, înghiți țipetele lui Hope și petrecu șaisprezece ore singur cu Marmaduke.

Luni dimineață, în zori, Guy ședea în lumina palidă din bucătărie. O schimbase pe Lizzyboo pe la trei noaptea și o ajutase să se panseze, după o serie de scene remarcabile, desfășurate în camera copilului. După aceea însă, pe la cinci, se petrecuse ceva ca o minune. Marmaduke adormise. Primul impuls al lui Guy fu să cheme salvarea; dar era mai calm acum, mulțumit să îl urmărească pe ecranul de televiziune cu circuit închis, controlându-l cam din cinci în cinci minute, verificându-i temperatura și pulsul. Deocamdată, Guy rămase așezat, șoptind cuvinte de mulțumire și ciupindu-se, uimit de toată liniștea aceasta.

Fără zgomot, se apropie de ușa dublă ce dădea spre grădină. Grădina licărea surâzându-i prosteşte, acoperită de rouă. Guy se gândi la Nicola Six și la valurile neîntrerupte și inexplicabile de suferință pe care planeta i le destinase, cumva – buzele, ochii întorși de durere. Clipi și își imagină că vede o fată cu cozi negre jucându-se singură pe sub cortina salciei. Poate era Enola, poate era Enola Gay. Enola, căutându-l pe Little Boy.

Guy descuie ușa spre grădină.

„Gălina, gălina", ar fi spus Marmaduke (până acum fusese „găina, găina"), dacă ar fi fost acolo, să-l avertizeze. Dar Guy trecu dincolo de ușă.

Duminică se plimbase cu Nicola Six în London Fields... Îngenuncheaţi, copiii îşi lansau bărcuţele în răcoarea vălurită a apei; ambarcaţiunile mai mici se clătinau cu atât mai tare, ca şi cum, prin agitaţia lor, ar fi putut compensa lipsa volumului; printre ele, una cu pânze negre, nefamiliară... Povestea ei îi revenea acum în minte ca o serie de imagini pictate sau de *tableaux vivants* – ba nu, mai degrabă ca amintirile dintr-o viaţă anterioară: orfelinatul şi şcoala plătită de stat; anii ca guvernantă, soră medicală, novice; viaţa actuală, marcată de fapte bune şi o izolare studioasă. Impecabilă, inocentă şi tragică în haina de blană blondă... Guy îşi duse degetele la pleoape, apoi înălţă capul, rămânând cu ochii în gol. În zilele petrecute singur cu Marmaduke, cum mai încercase să facă din fiecare clipă una a descoperirilor minunate. Tati se îmbracă! Pantaloni, cămaşă, pantofi, da, pantofi. Uite: baia. Robinet, burete, bărcuţă! Acum – ha, ha, ha! – tati face cafeaua. Exact, cafeaua. Nu ceaiul. Cafeaua! A, ia uită-te afară. Grădina, şi florile, şi iarba, şi o păsărică... uite cum cântă! Şi ce nori frumoşi... Mirările vieţii obişnuite nu făcuseră prea multă impresie asupra lui Marmaduke, care îşi făcea loc prin întâmplările zilei, împingând cu ambiţia obişnuită, încruntată. Dar acum, într-un fel sau altul, minunile începeau să apară în viaţa lui Guy. Se trezea şi gândea: Aer! Lumină! Materie! Serioasă, săracă, frumoasă – cum voiai să o numeşti.

Marmaduke începea să mişte. Marmaduke se trezea din somn. Marmaduke urla. E viu. Slavă cerului, îşi spuse Guy. N-o să mă ating de ea. Nu, n-o să mă ating de ea. În veci.

Zău dacă nu l-a jucat pe Guy Clinch pe degete, cum a vrut ea. Fără jumătăţi de măsură. Nici nu ştiu cum se abţine să nu râdă.

L-a jucat pe degete, cum a vrut ea. Câte degete? Şase. Şase. Six.

Un lucru trebuie spus despre Londra: nu mai vezi atâţia rahaţi de câine peste tot. Prin comparaţie cu New Yorkul, e *cloaca maxima*. Dar nu se compară cu ce era pe vremuri, când străzile oraşului erau practic pavate cu rahat de câine.

Explicaţie. Englezilor le plac în continuare câinii, nu ştiu de ce. Dar câinii nu mai trăiesc la fel de mult ca pe vremuri. Nimic nu mai trăieşte la fel de mult. E straniu. Fiindcă te-aştepţi ca irbişii, papagalii ara şi antilopele *tsessebe* să dispară de pe faţa pământului, în cele din urmă. Dar câinii? Îmi şi închipui un Clive gras, stând într-o grădină zoologică.

Cum ne vom mai învăţa copiii să vorbească după ce vor fi dispărut toate animalele? Pentru că despre animale doresc să vorbească mai întâi şi mai întâi. Da, şi despre maşini, şi despre papa, şi mama, şi tata. Dar animalele sunt acelea care îi scot din muţenie.

Relatarea meciului, făcută de Keith. Am ascultat numeroase asemenea rezumate din partea lui, ale unor partide de box, de snooker şi, desigur, de darts. La început, am crezut că învăţase pe dinafară fragmente din pagina de sport a tabloidelor. Total mente greşit.

Nu uitaţi: e modern, modern, în ciuda tocurilor şi a pantalonilor evazaţi. Când se duce la un meci,

înşiruirea asta de clişee de corespondent local este ceea ce vede el în realitate.

O seară relativ plăcută acasă la familia Clinch, săptămâna trecută. Un editor cu soţia, un arhitect cu soţia, directorul Galeriei Naţionale de Portrete cu soţia, o sculptoriţă cu soţul. Un jucător de tenis singur, pe nume Heckler, numărul şapte din Africa de Sud. Toţi bărbaţii erau extrem de atenţi cu Hope şi m-am gândit că poate se culcă cu unul din ei sau are s-o facă în curând, ceea ce va anima şi mai mult lucrurile.

Eu, eu o cultiv pe Lizzyboo. O fată de o frumuseţe plinuţă. E, de asemenea, volubilă, indiscretă şi, cred, nu prea deşteaptă. E perfectă pentru mine.

Ei, da, poate am şi eu un interes amoros. Îmi trebuie. Stau aici, la biroul mare al lui Mark Asprey. Încarnacion i-a împărţit, adoratoare, corespondenţa în două teancuri: scrisorile de dragoste şi cecurile cu drepturile de autor. Printre tocuri şi călimări vechi, stă un minunat set cu instrumente pentru geometrie – arab, din secolul al XIX-lea. Încheietoarea se desface glisând mulţumitor. O să-l încerc.

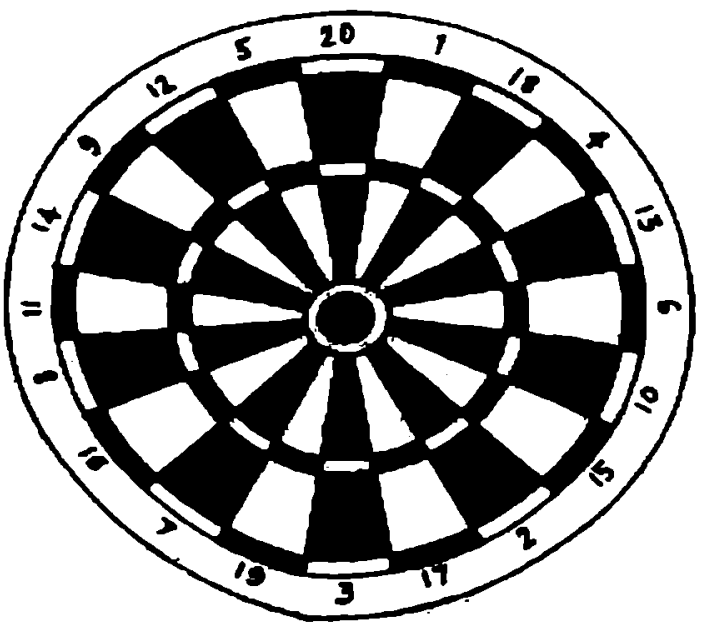

Ia uitați. E o minune. E drept, mi-a luat toată dimineața, cu ciornele, cu greșelile prostești, cu toate umbrele acelea. M-am simțit ca la unsprezece ani. Cu ochelarii pe nas, cocoșat deasupra biroului, cu limba scoasă în colțul gurii, singur în univers.

Mi-am luat ca model o ilustrație dintr-o cărțulie a lui Keith, *Darts: cum să stăpânim această disciplină*. De asemenea, am folosit pixul pe care mi l-a dat el, cel în formă de săgeată.

Ia uitați-vă. Ce frumusețe. Ah, Keith, ia-mă cu tine!

Trebuie să încep să mă folosesc de automobilul lui Mark Asprey, aparatul simpatic care te duce din punctul A în punctul B și care pare să lucească în poziție de drepți de fiecare dată când trec pe lângă el și se încruntă cu reproș când mă întorc. Cheltuielile cu taxiurile mă omoară. E curios. Nu mai vezi un taxi negru londonez decât foarte rar. Poți să dai telefon și să stabilești un punct de întâlnire, pe o rază de doi kilometri în jurul lui Marble Arch; dar se pare că se limitează la West End și la City. Taxiurile negre sunt ca mașinuțele din Central Park, o distracție pentru turiști, o chestie nostalgică. Și una bănoasă: sunt usturător de scumpe. Șoferii poartă uniforme ca ale gărzilor regale, modificate.

Îți dai seama cum s-a ajuns aici. Preîntâmpinarea invidiei. Sau prudența cea mai simplă. Taxiurile negre sunt insensibile social. Blocajele în circulație pot fi urâte, din ce în ce mai urâte; oamenii sunt dați jos cu forța din aceste dricuri lustruite. Așa încât, în ziua de azi, taxiurile nu mai sunt nici măcar minitaxiuri. Sunt orice rablă veche, cu semnul de taxi pus în parbriz, ca să poată fi scos oricând. Te urci în față și șoferul dă jos firma. Sau, uneori, nu o dă. O lasă acolo. E bine și-așa. E OK. Pe dinăuntru arată suficient de mizerabil ca să nu-i mai pese nimănui dintre cei de-afară.

Locul acela din Clapham e un institut de cercetări. Stau și aștept. Mă simt ca la școală. Mă simt ca în London Fields.

Adevărul e că m-am împotmolit. Nu e un blocaj de inspirație. E un blocaj de spionaj. Un bloc turn.

Văd blocul turn al lui Keith de la geamul dormitorului. Îl scrutez cu binoclul puternic al lui Mark Asprey. Keith stă la etajul unsprezece. Pariez că e apartamentul cu tot echipamentul prăpădit de satelit atârnat de balconul mic.

Capitolul 7 se înalță amenințător, asemenea blocului lui Keith. O fortăreață. Fără cale de pătrundere.

Când am intrat în garaj pentru prima lecție de darts, Keith s-a întors brusc, m-a apucat strâns de umeri și mi-a vorbit, privindu-mă drept în ochi. Ca într-un fel de grămadă ordonată.

— Eu am uitat mai multe decât o să știi tu vreodată despre darts, mi-a spus acest poet și visător. O să-ți împărtășesc o parte din cunoștințele mele despre darts (iar eu o să-i dau cincizeci de lire pe oră). Trebuie să respecți asta, Sam. Trebuie s-o respecți.

Nasurile aproape ni se atingeau în timp ce Keith mi-a vorbit despre lucruri precum „adresa țintei", „cinstirea față de *oché*" sau „sinceritatea săgeții". A, da, și despre „clinicism". Apoi mi-a spus tot ce știa despre acest joc. I-a luat cincisprezece secunde.

Nu e nimic de știut. A, dacă aș fi genul de scriitor care vrea să înfrumusețeze o realitate șleampătă, poate aș fi născocit ceva mai complicat. Dar ăsta e jocul de darts. Darts. Darts... Darts. În jocul modern, sau „disciplină", cum i se spune, pornești de la 501 puncte, din care scazi. Trebuie să termini exact pe o dublă: banda exterioară. Centrul are cincizeci de puncte și se pune, de asemenea, dublu,

nu știu de ce. Exteriorul are douăzeci și cinci de puncte – iarăși nu știu de ce. Și cu asta, basta.

Într-o atmosferă de solemnitate furnicătoare, m-am apropiat de *oché*, sau linia de aruncare, așezată la 2,37 m de țintă, „după cum a decis" – glosează Keith – „Federația Mondială de Darts". Greutatea pe piciorul din față; capul nemișcat; te duci frumos cu mâna după săgeată.

— Te uiți la 20-ul ăla triplu, mi-a șoptit el fioros. Nu mai există nimic altceva. Absolut nimic.

Prima săgeată a lovit 3-ul dublu.

— O săgeată nesinceră, a comentat Keith.

A doua a ratat cu totul ținta și s-a izbit de dulapul din perete.

— N-ai clinicism, a zis Keith.

Pe a treia nici n-am mai lansat-o: când să-mi iau elan, pana de plastic mi-a intrat în ochi. După ce mi-am revenit, scorurile mele au fost așa: 11, 2, 9; 4, 17, exterior (25!); 7, 13, 5. Moment în care Keith a încetat să mai vorbească despre sinceritatea săgeții și a început să spună:

— Arunc-o drept, pentru numele lui Dumnezeu!

Sau:

— Bagă dracului porcăria aia în cerc!

Și tot așa. Keith devenea tot mai tăcut, mai îndurerat, ca un preot. La un moment dat, după ce am dat cu două săgeți de perete și am scăpat-o pe a treia, m-am tras înapoi de la *oché*, declarând – complet imprudent – că jocul de darts e un joc tâmpit și că oricum nu mă interesează. Keith a băgat calm săgețile în buzunar, a făcut un pas înainte și m-a îmbrâncit peste o grămadă de cutii de carton. Nasurile aproape ni se atingeau iar.

— În viața ta să nu mai arăți lipsă de respect pentru darts, m-ai înțeles? a zis el. În viața ta să nu mai arăți lipsă de respect pentru darts. În viața ta să nu mai arăți lipsă de respect pentru darts.

A doua lecție a fost la fel, un coșmar. A treia e astă-seară.

Prudent, îmi examinez punguța cu săgeți, ca de pește. 69,95 lire sterline cu săgeți cu tot, prin amabilitatea lui Keith.

Guy a trecut chiar acum pe la mine, la un ceai, și i-am înapoiat povestirile cu câteva cuvinte de descurajare calmă. A avut dreptate: nu sunt bune de nimic. E un drăguț și are intuiții bune, uneori; dar scrie ca Philboyd Studge. I-am spus, chicotind nervos în sinea mea, că povestirile sunt prea aproape de realitate.

S-a mulțumit să le strângă timid, dând din cap. Pentru că nu-i mai păsa. Nu-i păsa. A zâmbit, privind afară, pe fereastră, la norii care treceau în viteză. Una peste alta, discuția cu el n-a fost deloc ușoară. Mi-a adus aminte de o replică din *Alții mor cu inima zdrobită* și am verificat în dicționar: a doua definiție a cuvântului „*infatuation*" este „cuprins de o pasiune extremă"; dar prima definiție este „prostit". Guy mi-a cerut sfatul în legătură cu Nicola. I l-am dat (era un sfat prost) și, cu puțin noroc, îl va urma.

Pe urmă a plecat. L-am condus în jos pe scări, până în stradă. Porumbeii se plimbau legănat, cu cagulele lor de infractori. Porumbeii, ei au cunoscut și vremuri mai bune. Nu e atât de mult de când trăgeau carul lui Venus. Venus, zeița frumuseții și a iubirii senzuale.

În altă parte, tot în *Alții mor cu inima zdrobită*, Bellow spune că America e singurul loc unde merită să trăiești, pentru că are „acțiunea adevărată, modernă". Restul lumii suferă „convulsiile" unui stadiu incipient de dezvoltare. Așa este. Dar Anglia se simte ca în avangarda a ceva, poate a părții ei elegiace. Îmi amintește de versurile lui Yeats (și, aici, memoria mă ajută):

Ne-am prăbuşit în visul pe care
Cei veşnici îl suflă peste înnegrita
oglindă a lumii,
Pentru a-l şterge mai apoi cu mâini
de fildeş şi un suspin.

Acum trebuie să merg la garajul lui Keith. Ah, câte îndur pentru arta mea!

Miezul nopţii. Mă întorc într-o stare de extaz. Am o dorinţă isterică de a mă repezi direct în Capitolul 7, de a scrie toată noaptea şi chiar mai mult! Oh, ceva îmi gâdilă inima cu delicate degete...

Uşurel. Curaj. Ce s-a petrecut?

Keith şi cu mine strângeam după lecţia de darts. M-am aşezat pe o ladă cu *porno* furată. Astă-seară, atmosfera era mai plăcută, pentru că, spre sfârşit, aruncasem un triplu 20. Exact. Am reuşit să conving o săgeată să se înfigă în triplu 20, nasul turtit de pe faţa ţintei – triplu 20, esenţa jocului de darts. Keith m-a luat în braţe şi m-a săltat în aer. Ca să fim sinceri, mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple şi asta. Săgeţile se duceau unde le tăia capul, şi-atunci, de ce nu şi în triplu 20? La fel cum babuinul nemuritor, încuiat într-o cameră cu o maşină de scris şi amfetamine timp de câteva cicluri Poincaré, un număr de eoni cu mai multe zerouri decât sorii din univers, ar putea, în cele din urmă, să scrie cuvântul „darts".

Şedeam acolo, trăncănind despre cât de obosită trebuie să fie Kath şi ce bine mă pricep eu la copii. Am aruncat chiar şi câteva gogoşi despre imposibila tristeţe a anilor copilăriei. Am repetat acelaşi lucru de atâtea ori, că plictiseala aproape mă doboară şi pe mine.

— Da, ce mai, am zis. La vârsta ta, încă mă mai feream de rahatul din South Bronx. Uite-atât erau

de mari şobolanii. Ieşeau din casă şi vedeai câte un cadavru de copil, ca o...

— Ai...?

I-am dat cele 50 de lire. Impardonabil, a început să vorbească iar despre darts – despre jocul meu de darts sau mai degrabă despre „securitatea mea mecanică". Am început să ne pregătim de plecare. Am presupus, fără prea multă încântare, că mergeam la Crucea Neagră, să mai bem ceva şi să mai jucăm câteva zeci de partide de darts. Dar, în timp ce ieşeam pe uşa scundă, Keith s-a oprit şi s-a uitat atent la mine.

— Mergem în casă, a spus el. Mai întâi.

Pentru drumul de 300 m am apelat la Cavalierul greu. Am parcat în umbra blocului ca o macara, care lucea şi licărea ca zece mii de televizoare puse unul peste altul, în noapte. Keith se grăbea. A chemat liftul, dar, spre disperarea lui tăcută, acesta era fie stricat, fie oprit pe undeva. Am urcat pe jos cele unsprezece etaje, trecând pe lângă o şleahtă de drogaţi lăţiţi pe scări, care mormăiau în somn. Cu furie bine direcţionată, Keith i-a bălăcărit printre gâfâieli, într-un amestec de înjurături producţie personală şi sloganuri de campanie de la ultimele alegeri. Am traversat palierul. Evitându-mi privirea, a apăsat pe butonul soneriei. Şi, când s-a deschis uşa, am... Acum înţeleg. Înţeleg ce a simţit Guy când s-a ridicat voalul (ca o cortină sau o fustă), dând la iveală femeia de la Crucea Neagră. Vine în salturi. Uneori vine nu cu bubuit de tunet, ci cu strălucire de fulger. Uneori, dragostea vine cu viteza luminii. Şi nu te poţi feri din calea ei.

Ştearsă, răbdătoare, Kath Talent stătea în picioare în culorile bucătăriei, în marginea palidă a bucătăriei. O ţinea pe Kim în braţe. Iar copila... copila era un adevărat înger.

Capitolul 7: Escrocherii

— Bună dimineaţa, Lady B.

— Bună dimineaţa şi ţie, Harry.

— Aşa deci, spuse el prelingându-se pe uşă, azi e ziua cea mare.

— M-am... M-am uitat la ştiri.

Keith intră cu paşi mari în salon şi stinse televizorul, întrerupându-se o clipă, făcându-şi socoteala cât putea să ia pe el.

— Vremea de-acolo, spuse Lady Barnaby. Şi Iugoslavia e pe lista ţărilor celor mai...

— Prostii, toate, Lady B. Toate, numai prostii. Astea-s bagajele? Atunci hai să mergem. A, da, Lady B., avem o mică problemă. Maşina mea nu mai are benzină. Nu-i nimic, o luăm pe-a dumneavoastră. Vacanţa vieţii. Nu-ncape-ndoială!

Ascultând râsul evident nervos al lui Lady Barnaby şi observând cu calm setul de chei de la casă şi documentele pe care le ţinea întotdeauna în torpedoul maşinii, Keith porni în viteză pe autostradă, oferindu-i *It's a Long Way to Tipperary* şi o versiune uşor expurgată a lui *Roll Me Over in the Clover*. Treceau prin văl după văl de pâclă fierbinte. Cerul pulsa albastru, albastru, albastru. În timp ce cicloanele şi furtunile din Iugoslavia ajunseseră până şi în paginile tabloidului lui Keith.

— E şi păcat să pleci undeva pe vremea asta.

— Efectul de seră, spuse Keith cu dispreţ. El Niño, nu' aşa? Mâine o să plouă cu găleata.

Remarca nu fusese făcută cu prea multă convingere. Dar Lady Barnaby păru să își găsească o consolare în ea. Oasele ei cunoșteau bine vremea englezească; în timp ce Keith era obișnuit cu un cer mai schimbător. Ploaia cu găleata este exact fenomenul care nu se petrece în Anglia, nu în mod regulat, nu în ziua de astăzi. Acum, el are loc în locuri precum California sau Marocul.

— Ia uitați ce aglomerație! spuse Keith.

După o întârziere de o jumătate de oră în țeava de eșapament ruginită care era tunelul de acces și una și mai lungă la intrarea în parcarea pe termen scurt, Keith o însoți pe Lady Barnaby până la ghișeul din Terminalul 2. Aici, computerul declară că biletul ei era aproape lipsit de valoare. Keith primi vestea cu resemnare rece: escrocul de la agenția cu chilipiruri îl escrocase. Ceea ce încă nu știa era că escrocul care îl escrocase fusese escrocat de escrocul care aproviziona agenția. Ca rezultat, Lady Barnaby avea bilet pentru o nonvacanță, numai de dus. Keith reuși să o sperie că avea să piardă avionul – și bagajele, de care, din fericire, se descotorosiseră la intrare. Rămase acolo, în picioare, fumând, fluierând și tușind, în timp ce Lady Barnaby contrasemna toate cecurile de călătorie, mai puțin trei. Ajunse la Plecări într-o goană alarmată.

Jurându-și să se răzbune în numele ei, Keith ridică pe sub mână mai multe produse duty-free de la omul lui de la Marfă, dădu o fugă până în Slough pentru o întâlnire fulger cu Analiese Furnish și apoi, revenit în Londra, încheie o dimineață plină vânzând automobilul lui Lady Barnaby.

— Enla, spuse copilul. Enla, spuse Kim. Enla.

Keith ridică excedat ochii din ziarul de scandal și din farfurie. Prânzul se compunea din pilaf cu pui și patru plăcinte cu mere Bramley. Ziarul se compunea din dezvăluiri amoroase, apoi dezvăluiri

amoroase, urmate de alte dezvăluiri amoroase. Extratereştrii mi-au furat sânii. Marilyn Monroe şi Jack Kennedy îşi continuă nopţile de dragoste în Atlanta. Muşchii iubirii mi s-au contractat de dincolo de mormânt. Toată viaţa lui, Keith citise cele mai vulgare şi mai de senzaţie cotidiene de pe piaţa de masă. Cu doi ani în urmă însă, luase o decizie şi coborâse standardele, trecând la un ziar de circulaţie mai restrânsă, *Morning Lark*. Încă nu se obişnuise cu schimbarea. După părerea lui, *Morning Lark* compensa aria mai mică de acoperire printr-o abordare mai optimistă şi mai amuzantă a vieţii. Nu exista posibilitatea ca tragedia sau dezastrul să dea peste Beverli sau peste Frizzbi, sărind din pagina trei, doi sau unu. Şi, chiar dacă fetele din *Morning Lark* nu erau la fel de drăguţe ca acelea din cotidienele cu circulaţie de mare tiraj, erau măcar mai numeroase. Ah, zâmbetul acela drăgălaş te înveselea pentru tot restul zilei.

Acum însă, Keith citea serios articolul de umplutură despre numărul de morţi din Iugoslavia. Făcu un semn cu arătătorul către căruţ. Kath se lăsă să alunece lent de pe scaun.

— Enla, spuse copilul.

Căruţul domina holul. Căruţul era întregul hol şi ceva pe deasupra. Mânerele se prelungeau în bucătărie, acoperitoarea cu falduri ocupa jumătate din salon. Keith ridică încă o dată, excedat, ochii şi Kath se întoarse sau se răsuci pe călcâie, cu cea mică în braţe. Fetiţa, care nu era nici obosită, nici udă şi nici flămândă, se aşeză cuminte, mai bine, în poala mamei. Kath aprobă scurt din cap şi spuse:

— Sunt foarte îngrijorat, Keith.

Keith bău ceai ca şi cum şi-ar fi clătit gura.

— Da? zise el.

— Luptă, zise cea mică.

— Ştirile, spuse Kath.

— A, asta era, spuse el uşurat.

— Verificarea, spuse Kath.

— Minți, zise cea mică.

— Nu-i adevărat. Ce motiv ar avea? spuse Keith.

— Nu știu. Uită-te la...

— Gazu', zise cea mică.

— Un scurt-circuit. O încurcătură pe undeva.

— Poftim?

— Zidu', zise cea mică.

— Of, Doamne, o să treacă, spuse Keith.

— Or, zise cea mică.

— Se țin de înșelătorii, spuse Kath. Amândouă părțile. Se țin de înșelătorii de cinșpe ani de zile.

— Unde zice? întrebă Keith; în ziarul lui nu scria nimic. La televizor?

— Am fost la bibliotecă, spuse Kath neglijent. Scrie în ziarele adevărate.

Vestea îl atinse pe Keith (care era foarte loial tabloidului său, pe ai cărui cititori îi vedea ca pe o mare familie); dar îl și mișcă. Prin intermediul bibliotecii îi câștigase Kath inima lui Keith. Ea îl învățase să scrie și să citească – de departe cel mai intim episod din viața lui. De departe. Gândul la el îi aduna lacrimi în ochi, lacrimi de rușine și mândrie, lacrimi de dificultate, de intimitate.

— Du-te-ncolo de aici! spuse Keith amical, modalitatea lui obișnuită de a-și manifesta dezacordul nu prea puternic. Și cine înșală pe cine?

— Fiecare a început prin a înșela ca să aibă un avantaj față de ălălalt, spuse Kath cu fluiditatea irlandeză pe care Keith i-o admirase întotdeauna în taină, iar acum o ura în taină. Se acuză unii pe alții de încălcarea regulilor și negare mincinoasă.

Keith începu prima plăcintă cu mere Bramley. Știa foarte bine cum era cu negarea mincinoasă. Era o tehnică pe care o utiliza frecvent. Nega des și fals tot felul de lucruri. De curând, fusese nevoit să nege concentrat și foarte mincinos, cu privire la soția lui. În loc de a nega mincinos (și regulat) în

fața unuia și a altuia că un obiect sau altul era furat, defect sau distrus. Keith fusese nevoit să nege în mod mincinos că îi transmisese lui Kath o uretrită nespecifică. Fusese cel mai greu test la care supusese vreodată această tactică... Keith o înșelase pe Kath cu o fată care îl înșela pe Keith. O chema Peggy Obbs. Mai întâi, Keith se duse la spital; apoi, îi oferi în dar niște bani Petronellei Jones și un flacon cu pastile lui Trish Shirt; pe urmă, traversă în goană orașul și o luă la bătaie pe Peggy Obbs. În timp ce el o bătea pe Peggy, fratele acesteia se întoarse acasă și îl luă la bătaie pe Keith. Când Keith îi explică de ce o bătea pe Peggy, Micky încetă să-l mai bată pe Keith și o luă la bătaie pe Peggy, ajutat de Keith. După ce toate acestea luară sfârșit, lucrurile deveniră ușor neplăcute: ajunse acasă, unde o găsi pe Kath plângând lângă aragaz și văzu rețeta de la doctor și punguța de la farmacie. Dar era pregătit. Negă totul. Negă cu patimă, cu indignare și mincinos. O apucă de umeri și-i porunci să pună haina pe ea, „în clipa aia". Mergeau drept la doctor, să poftească el să nege. Tocmai o scotea pe ușă, lovind-o cu genunchiul, când ea se eliberă, scuturându-se, și se duse să liniștească fetița care plângea. Plecând la Crucea Neagră, Keith o avertiză pe Kath să nu mai îndrăznească vreodată să dea vina pe el pentru necazurile ei femeiești. Timp de vreo două săptămâni, îi făcu zile fripte pe tema asta, după care abandonă chestiunea, epuizat (printre altele) de toate negările mincinoase, eficiente, ce-i drept, dar pe care le găsea deosebit de obositoare. Și apropo, uretrita asta nespecifică nu era tipul vechi de uretrită nespecifică, pe care o făcuseră deja toți cei din cercul lui Keith. Era tipul nou de uretrită nespecifică, cel care presupunea inflamarea unei porțiuni întinse din zona lombară, doze mari și repetate de antibiotice și (într-o lume ideală) cel puțin două luni de stat la

pat. Dar cine-şi putea permite atâtea luni la pat? Cine avea timp de ele? Planeta avea nevoie de două luni de stat la pat. Dar nu va avea parte de ele – nu va avea niciodată parte de ele.

Keith termină şi a patra plăcintă cu mere Bramley şi spuse:

— Mai taci.

O tuse uşoară de femeie se auzi prin peretele bucătăriei, dinspre apartamentul vecin. Apoi auziră sunetul unei înghiţituri satisfăcute şi pe cel pe care îl face şerveţelul de hârtie când şterge o buză superioară netedă.

— Iqbala, spuse Keith. S-a ales cu o răceală.

— S-a ales şi cu un prieten nou.

— Zău!?

— Azi-dimineaţă iar iodlerea de mama focului. Ca un porc dus la tăiere.

— ... Scârba ordinară.

— Ia te uită la el, ce indignat e. Despre prietenul dinainte n-ai zis nimic.

Keith rămase tăcut. Era adevărat. Despre prietenul dinainte nu spusese nimic. Nu spusese nimic despre prietenul dinainte pentru că el însuşi era prietenul dinainte. De multe ori se strecurase alături, cu un deget ridicat la buze. Indignarea faţă de prietenul dinainte se dovedise a fi peste puterile lui. Se mulţumise să-i spună lui Kath (şi Iqbalei) să dea televizorul mai tare.

— Ia te uită, spuse Kath.

Micuţa Kim adormise, aşezată aproape drept în fund în poala mamei. Chipul plin de forţă al copilului, pe deplin format, dar în miniatură, cu colecţia lui de rotunjimi sticloase, semilunile şi pătratele de lună, se apleca peste garnitura albă a salopetei. Obrajii se lăţeau la bază, împingându-i buza de jos în afară, suculentă şi lucioasă ca o felie de sushi, un fel de mâncare pe care nici Keith, nici Kath nu-l văzuseră niciodată.

— Doarme dusă, spuse el. Pune-o-n pat, fato.

Pentru a elibera holul, împinsera cărucul cu spatele în bucătărie. Pentru a face loc cărucului, masa trebuia lipită și mai tare de perete; după aceea, Keith avea sarcina extenuantă de a-l băga pe Clive sub ea, cu picioarele. Când doi adulți se mișcau prin bucătărie, o făceau apropiați, ca într-un dans, aproape lasciv. Dar Keith nu se simțea afectuos. Starea de spirit i se schimbă. Își aminti de locuința lui Guy și se trezi într-o rară stare de neștiință totală: habar n-avea cum este să ai atâta spațiu și ce înseamnă el. Keith crescuse într-un apartament cu chirie mică dintr-un demisol de pe Chesterton Road (la vreo șase străzi mai încolo, pe Grove, de Landsowne Crescent), unde, din câte știa el, mama lui continua să locuiască și acum, neștiută. Două camere, bucătărie și baie. Toată tinerețea și-o petrecuse în apartamentul acela, întrebându-se cum să facă să plece de-acolo. Și invers, o mare parte a vieții adulte și-o petrecuse întrebându-se cum să facă să se-ntoarcă. Cu ceva timp în urmă, aflase că, la moartea mamei, apartamentul avea să reintre în proprietatea primăriei și, atât cât își putea da seama, acesta era sfârșitul. Oricum, era sfârșitul mamei. Se confruntă cu imaginea, astronomia luminoasă a lui Guy și fluxul conștiinței lui rămase locului, secat. Televiziunea, își spuse. Mai mult de-atât nu putea face.

Kath reintră în cameră, într-o dungă. Keith o urmări din priviri, recapitulându-i catalogul defectelor fizice. Kath nu avea nimic din ce prețuia, din ce căuta el la o femeie. Nu era Analiese Furnish sau Debbee Kensit, nu era o dolofană îndesată care dădea pe dinafară din sutien, cu un fund ca un bostan și picioare ca sticlele de lapte (poate picioarele scurte erau niște scurtături... Da. Nu stăteau pe gânduri. Picioarele scurte erau scurtături către ce era de făcut). Când o cunoscuse, cu cinci ani în urmă, arăta ca fata din reclama pentru smântâna

concentrată : sprâncenele palide, ca de țărancă, părul cu aramiul lui nevinovat. Acum, lui Keith îi apărea ca o siluetă zărită în zori, printr-un parbriz ud de ploaie.

— Uită-te și tu în ce hal arăți, zise Keith și îi privi umerii crispându-se deasupra chiuvetei.

Ea se întrerupse din treabă.

— Sunt obosită, spuse ea în direcția ferestrei. Sunt foarte obosită.

Nu mai spune, i-o întoarse Keith în gând. Nu zău. Nu putea manifesta și cu atât mai puțin simți compasiune față de cineva care declara că are nevoie de ambulanță. Și, când te gândeai la eroismul simplu cu care Keith își îndura problemele cu plămânii, sistemul digestiv sfâșiat de curry, mâncărimile și usturimile bolilor venerice sedimentate, cotul reumatic de la darts, mahmurelile care îl orbeau... Se ridică, spunând :

— Se întâmplă că, în clipa asta, sunt foarte presat. Muncesc pe rupte (și făcu un gest larg). Cine crezi că plătește pentru toate astea ?

În bucătărie, ca de altfel, nicăieri în restul apartamentului, gesturile largi nu erau o idee prea bună. Cu o mână zvârlită în lături, Keith izbi ușa, cu cealaltă frigiderul.

— Du-te naibii și te culcă odată.

— Cred că așa o să fac.

— Cum. După ce-mi faci ceaiul, nu ?

— Da, spuse Kath. După ce-ți fac ceaiul.

O oră mai târziu, Keith recupera în fața televizorului, stând cu genunchii la câțiva centimetri de ecran (nu că ar fi avut prea multă libertate în a alege unde să-și țină genunchii).

— Enla, spuse cea mică. Enla, Enla, Enla, Enla, Enla. Enla. Enla, Enla, Enla, Enla, Enla, Enla, Enla, Enla...

Oftând și clătinând încet din cap, Keith stinse ultima țigară, întrerupse filmul polițist la care se uita și se ridică în picioare. Se uită în jos la Kim,

al cărei coşuleţ stătea vârât între televizor şi aeroterma cu două rezistenţe. Se întinse, julindu-şi urât cotul drept de perete, şi îşi flexa spatele, căscând, până dădu cu capul de uşă... Afară, balconul era înţesat cu receptoare de satelit, toate furate, toate stricate. Acolo nu era loc. Clive n-avea loc să se învârtească frenetic.

Keith o trezi pe Kath scuturând-o, apoi scoase câinele la plimbarea de seară – făcea aceasta întotdeauna, cu religiozitate, dacă nu era plecat pe altundeva, după prostii. Nu trebuia decât să păşeşti pe stradă şi erai înconjurat de sânge albastru. La Prinţul Albert, La Ducele de Clarence, La Contele de Warwick, La Vinurile Maharajahului. În lumina galbenă a magazinelor, în timp ce Clive adulmeca cine ştie ce excrescenţă, Keith se mai uită o dată la bruneta din *Morning Lark*. Era drăguţă. Şi o chema Pritti – sau, în orice caz, aşa îşi spunea, cu un literalism zâmbitor. Cam ca Nicola, reflectă Keith. Sau Nikki. Dar Nicky nu era tocmai drăguţă, aşa cum era Pritti. Acolo am dat-o-n bară. Sau să mă duc şi să-i dau o lecţie bună... Legăturile îndoielnice dintre pozele cu femei, pornografie, sex şi violenţă: trebuiau limpezite, acum că Keith era la îndemână. La oamenii asemenea lui Keith, o poză cu o femeie era suficientă ca să-i stârnească, să-i pornească în general, în direcţia aceea. Dar aproape orice era suficient ca să-i stârnească pe cei asemenea lui Keith. Cinci minute într-o zonă populată din Arabia Sudită îl stârneau pe Keith. Şi realitatea feminină n-o poţi ascunde sub voaluri, cu picioarele şi sânii ei, cu părul şi ochii ei... Era păcat că Petronella se măritase, chiar dacă era înaltă şi slăbănoagă, dar încă dornică, după cum vorbea. Ca atare, Keith avea să-i facă o altă vizită de adio lui Trish Shirt. Mai încolo. Parcurse pe jos cei trei sute de metri şi îl lăsă pe Clive să intre înaintea lui la Crucea Neagră, nevrând să îl rateze pe Guy.

Nu fu dezamăgit. La şase ore după sosirea lui, Guy Clinch păşi peste trupul acoperit cu scrum al lui Clive şi rămase acolo, scăldat în fum şi spori. Era ora unsprezece şi la Crucea Neagră era gălăgie şi înghesuială, atmosfera încordată la limită: o singură mişcare greşită şi totul putea sări în aer. Fumul era fierbinte, aerul era fierbinte (Clive stătea întins ca un opritor pentru uşă), până şi vântul, afară, era fierbinte ca răsuflarea de noaptea târziu a televizorului lui Keith...

Doamne. Keith strigă într-un perete de sunete. Ceva mai devreme, în seara aceea, cineva spărsese tonomatul cu o cărămidă; dar God, barmanul, pusese melodii populare irlandeze să cânte la staţie, la un volum care făcea să-ţi cadă părul din cap şi dinţii din gură. În afară de faptul că-l făceau pe God să plângă, cântecele (care promiteau zori noi unui popor mândru şi cherchelit) aveau ca efect principal acela de a-i face pe toţi ceilalţi să zbiere permanent; al treilea efect, neprevăzut, era de a-i spori lui Keith furia faţă de nevastă, de Trish, de jocul de darts şi de datorii, de toate presiunile escrocheriilor moderne. Ţipă şi îşi făcu loc cu umerii până la Guy, care se aţinea cu tenacitatea obişnuită pe lângă aparatul de pinball, scos din funcţiune pentru că pe el dormea o fată sau măcar stătea culcată pe el. În apropiere mai erau Shakespeare, Dean, Thelonius, Bogdan şi Zbig Doi.

— Ai sunat-o? urlă Keith şi Guy se crispă.

— Da! urlă, la rândul lui.

— Te-ai văzut cu ea?

Guy înclină din cap, mimând un răspuns afirmativ. Pe urmă, Keith ţipă:

— I-ai pus-o?

Guy se trase înapoi, clătinându-se. Dădu din cap şi din mână în acelaşi timp.

— Nu pricepi, ţipă el. Fata nu se... Nu e...

— Aia? ţipă Keith. Aia?? ţipă el şi mai tare.

Îl luă pe Guy de braţ şi îl trase afară, în stradă, prin uşa deschisă, oprindu-se neanunţat pe drum, ca să-i tragă lui Clive un şut în fund. Apoi se întoarse:

— Atunci ce vrei de la ea?

— Nimic. Nu e cum crezi.

— Toate sunt la fel, ce dracu'. Ai încercat-o?

Guy zâmbi palid:

— Sigur că nu. Doar mă cunoşti, Keith.

Dar Keith nu-l cunoştea pe Guy. Tot ce ştia despre el aflase de la televizor. Spuse:

— Ascultă. Eu, când vreau ceva, pun mâna şi iau. Eu mă bag. Bum.

— Latri la lună, Keith.

— Aşa sunt eu, ca un câine. Dacă-mi tragi un picior, nu fug să mă ascund, ci mă-ntorc. Mă bag.

Keith nu părea pe atât de încântat de comparaţie pe cât crezuse că va fi. Faţa lui transpirată mărturisea chiar dezamăgirea şi confuzia.

— Keith, eşti supărat.

— Sunteţi toţi la fel, lua-v-ar dracu', spuse el şi trecu la loc, dincolo de uşă, cu o vioiciune exemplară; ştia că Guy n-o să aibă curajul să îl urmeze.

Două ore mai târziu, în timp ce străbătea clătinându-se Lancaster Road, împreună cu Clive, cu gândul de a-i face o ultimă vizită lui Trish Shirt, lui Keith îi reveni în minte ceva ce-i spusese Nicky atunci („E bogat?... Tu şi cu mine putem face ceva. Ceva din care să iasă bani."), făcându-l să se întrebe febril dacă nu i-o putea vinde într-un fel sau altul lui Guy Clinch.

— Am dat lovitura chiar când aveam mai mare nevoie, spuse Keith. A venit exact la momentul potrivit. Atâta vreme cât îmi păstrez cumpătul, nu mi-e frică de nimeni, Tony, nimeni nu aruncă la fel ca mine. Şi n-o să ratez şi nici n-o să dau înapoi chiar în seara cea mare. Vreau să vă mulţumesc,

ţie şi spectatorilor, pentru sprijinul extraordinar. Suporterii sunt cei pentru care se joacă jocul de darts.

„Eşti cunoscut pentru finişurile tale spectaculoase", spuse vocea, care era... care era ? era televizor, viaţă imaginară, educaţie privată, scris şi citit, bunuri pământeşti. „Parcă ţi se spune Dl. Finiş sau Terminatorul."

— Aşa e, William, zise Keith. Dar am muncit ca să-mi cresc forţa. Cel pe care îl vedeţi astă-seară e un Keith Talent îmbunătăţit. Un jucător mai complet. Dar ştii cum se spune : triplele pentru fani, dublele pentru bani. Poţi să dai toate maximele din lume, dar, dacă nu-i scoţi din funcţiune, dacă nu-i măcelăreşti complet la sfârşit...

Keith tuşi timp de câteva minute. Nu era într-un studio de televiziune. Nici pe departe : era în garaj, în lumina prăfoasă a dimineţii. Şedea prăvălit pe o cutie de carton, într-o postură de meditaţie ostenită. Acum câteva clipe, la telefon, Dean îi dăduse vestea care îl adusese cu picioarele pe pământ. Ghici cine era în jumătatea cealaltă a tabelului de concurs pentru Sparrow Masters. Chick Purchase, pe care Keith îl detesta. Chick, al cărui simplu nume era ca mâncarea de spital în gura lui Keith. Realitatea era că Keith arăta şi se simţea ca vai de lume. Era oribil de mahmur... Nu pentru că ar fi întârziat prea mult la Trish Shirt. Clive încă mai adulmeca prin depozit, căutând un loc să se culce, când Keith ieşise legănându-se. Pe urmă însă, trecuse pe la Golgota, la un pahar meditativ de *porno*. Şi, mai târziu, se întorsese la Trish Shirt. Pe de altă parte, tocmai de-aia, n-o să-l mai prindă nimeni niciodată acolo. Asta era clar.

Abătut, se uită de jur împrejur prin garaj, simţindu-i praful în gâtlej. Sticlele de băutură de pe bancul de lucru le privi acum cu dispreţ. În general, găsea că o vodcă sau două la ora asta (era zece

dimineaţa) îl înviorau, dar acum nu voia să se atingă de ea. Nu era nici un pericol. Până vineri, nu mai bea decât Red Bull. Îl aştepta meciul de darts – o partidă în deplasare în Brixton, la Foaming Quart, la Foaming Quart din Brixton – şi constata, pe măsură ce îmbătrânea (şi, asemenea planetei, îmbătrânea cu o viteză uimitoare), că jocul de darts era o amantă pretenţioasă. Ca de pildă, în dimineaţa asta. Să arunce o săgeată? Nici să ţină în mână una nu era în stare. Nici să ridice una de jos. Şi Dean Pleat era aşteptat să apară cu microbuzul la zece şi jumătate.

În timp ce se roteau, mijiţi nesigur, de colo-colo, ochii lui Keith înregistrară câteva obiecte răspândite printre gunoaie şi mărfuri de contrabandă. Zăceau acolo unde le aruncase de prima dată : aspirator, râşniţă, scândură de călcat, fier. Ce planuri avea cu toate aceste aparate? Când îl încercase cel mai tare ranchiuna, se gândise că, într-o miercuri sau o sâmbătă, dacă se întâmpla să aibă drum, ar putea să le dea, pe zece lire, telalului de pe Golborne Road. Acum îşi reconsideră poziţia. Poate asta nu reprezenta decât, încă o dată, mărunţiş, gândire măruntă. Atunci, la ea acasă, când îşi spintecase degetul cu şurubelniţa. Îi bandajase rana, în timp ce el stătea cu privirea fixată în şanţul întunecat dintre sânii ei. Televizorul, speculă Keith. Strânge relaţiile între oameni, nu' aşa? Ca o legătură. Îşi aminti gustul banilor ei în gură şi felul în care i-i pusese acolo. O adiere greţoasă îi tulbură mintea, părând să i-o limpezească ; se aplecă înainte şi şopti, sigur pe el :

— Are... are nevoie de mine.

Da. Într-un fel, asta trecea dincolo de parametrii pe care îi cunoştea el, faptul că avea... avea nevoie de el.

Keith se ridică în picioare şi începu să se învârtă încoace şi-ncolo, cu mâinile încleştate la spate. La

urma urmelor, în ce privește fustele astea cu pretenții, Keith nu era deloc lipsit de experiență. În perioada lui de spălat de geamuri și furtișaguri mărunte, mai existase câte o căsnică (și Keith cu scara, găleata și zâmbetul înșelător), chiar și câte o fiică din când în când, când stătea la pândă pentru firmă, pentru a-și face apariția în prag, cu câte o versiune plauzibilă sau alta. Keith știa că acestor doamne bogate le plăcea, când și când, și ceva mai nerafinat; dar nu tuturor, asta cu siguranță. Mulți nu reușeau să înțeleagă acest aspect. Cum să-i facă pe Norvis sau pe Thelonius să înțeleagă. Ei aveau impresia că absolut tuturor femeilor albe le plăceau bărbații negri; aveau impresia că singurele cărora nu le plăceau, sau care se prefăceau că nu le plac, erau rasiste. Dar greșeau, greșeau grav, își spuse Keith solemn. Erau femei cărora nu le plăcea opusul lor; nu le plăcea partea cealaltă, când era vorba de celălalt. Uite la Hope Clinch: ea era exemplul perfect de femeie bogată căreia lipsa de rafinament nu-i făcea nici un pic de plăcere. Femeile astea se uitau drept prin tine, până dincolo; pentru ele nu erai nimic, nici măcar un animal – nu erai nimic. Iar Keith știa bine că e nerafinat, cel puțin pentru moment.

Una peste alta, le găsea pe fustele cu bani enervant de arogante la pat, vrând întotdeauna să stea ele deasupra și alte tâmpenii, și trăgând de multe ori linie, dacă nu vă supărați, la figurile preferate ale lui Keith. Ce de exemplu nebuna aia din South Ken. Miranda. Avea pe puțin patruzeci de ani și nici o limită. Necăsătorit la vremea aceea, Keith petrecuse multe nopți în dormitorul din casa scumpă, amenajată într-un fost grajd, uns cu uleiuri, stârnit și zgâriat cu unghiile. Relația durase toată vara și Keith își făcuse speranțe mari în legătură cu ea: o mașină, poate, un cadou în bani sau măcar un împrumut. Dar i se luase de tot, imediat după ce

tipa chemase poliția în seara aia, când îi făcuse o vizită împreună cu mai mulți prieteni. Da, era târziu (își amintea că stinseseră farurile mașinii când se apropiaseră) și, da, se făcuseră chestii (și anume, se făcuseră nevăzute obiecte și băutură și se făcuseră anume gesturi) și, când se formase coada în spatele lui, poate arătase, într-adevăr, prost. Dar să urle în halul ăla, de-au chemat vecinii gaborii, asta era trădare. La puțin timp după aia, Miranda își schimbase numărul de telefon și plecase într-o călătorie. Keith era cuprins de indignare când apăruse cu microbuzul și cu băieții (aceiași băieți) și golise casa.

Suspină. Mâine o să ducă boarfele Nicolei la GoodFicks, de pe Cathcart Road. Ei or să încerce să-l tragă pe sfoară, bineînțeles, și, după ce-o să aducă totul acasă, o să trebuiască să ducă totul iar înapoi. Erorile inițiale or să fie poate corectate, dar or să apară altele noi. Totul trebuia făcut – și totul trebuia plătit – cel puțin de două ori ; așa mergeau lucrurile. Ridicând un deget îngălbenit la buza de jos, Keith medită la viitorul escrocheriilor. Escrocheriile erau viața lui. Nu știa altceva decât escrocheriile. Puțini oameni mai aveau acum atâția bani, dar era limpede că nici nu fuseseră niciodată atât de proști. Vechea înclinație către chilipiruri supraviețuise într-o lume în care ele nu mai existau; chilipirurile nu mai existau. Sigur, îți puteai câștiga un trai decent din ele, din escrocherii. Dar nimeni nu părea să se fi gândit la consecințele apariției unei lumi în care toată lumea escroca pe toată lumea. Cu doar câteva zile în urmă, într-o dimineață, Keith cumpărase cinci sute de săculeți decorativi cu sticle de Outrage, parfumul lui preferat. La prânz descoperise că ele conțineau apă, o substanță nu cu mult mai ieftină decât Outrage, dar mai greu de vândut. Se bucura că deja scăpase de o jumătate din transport, pasându-i-l lui Damian

Noble din Portobello Road. Apoi ridică bancnotele lui Damian în lumină – erau nişte falsuri grosolane. Scăpă de ele fără prea multă greutate, în schimbul a douăzeci şi patru de sticle de vodcă în care, după cum se dovedi, era un lichid tulbure, cu un uşor parfum. Ce scandal! Incidentul îi apăru lui Keith ca simbolic pentru vremurile pe care le trăia. Toată lumea înşela. Toată lumea înşela... pentru că toată lumea înşela. Bietul Keith şi tragedia plebei... În astfel de vremuri, omul trebuia să caute în altă parte: în jocul de darts. Între timp şi permanent conştient că putea simţi gustul înfrângerii la *oché* (la urma urmelor, ăsta era jocul, asta făcea din el ceea ce era), situaţia din domeniul escrocheriilor impunea ajustări, îndrăzneală, viziune. Keith va trebui să înşele mai mult, mai repede şi mai tare decât alţii şi, în general, să extindă întregul concept de escrocherie.

Puse mâna pe săgeţi şi aruncă. Ha! Un 20, un 5 şi un 1: 26, aruncarea în băşcălie. Smulgând săgeţile din ţintă, Keith repetă zâmbetul batjocoritor de amuzament mirat şi mulţumi mulţimii pentru urale: chiar şi el era om. Ăsta era singurul defect al jocului de darts. Era singurul defect al escrocheriilor. La darts nu puteai înşela. N-aveai cum.

Afară se auzi zgomotul unui microbuz. Recunoscu ţeava de eşapament defectă.

— Keith! zbieră Dean.

— Dean! zbieră Keith. OK, hai la treabă!

Zilele treceau. Deşi nu se ţinea departe de bar sau de club, Keith nu bea nimic şi se antrena intens, datorită vieţii pe care o simţea în el. Simţea pulsul şi consistenţa comerţului ambulant şi auzea maşinile trăgând brazdă. Asemenea grâului nou, suedezii şi danezii formau şiruri în faţa tarabei lui şi cădeau seceraţi. Plimba câinele, făcea copilul să râgâie şi

nevasta să urle după pofta inimii. Asfaltul fierbinte i se agăța de tălpile pantofilor precum dorința și Keith avea siguranța pe care o cunoaște omul care are pe bancheta din spate a Cavalierului o bunicuță saudită suferindă. Asculta ciripitul jocurilor mecanice și zăngănitul mesei de pinball, căra mărfurile dubioase și plătea pentru plăcerile vieții cu sudoarea frunții, a subsuorilor și a vintrei, cunoștea în aceeași măsură încleștarea fermă a gleznelor lui Analiese în jurul gâtului și chezășia aspră a părului lui Trish Shirt, strâns în pumn. Mereu amețit de uitatul drept în soare, sursa tuturor lucrurilor născute. Pământ și cer mișunau în jurul lui. Cum ar fi putut toate acestea să ia sfârșit?

Keith intră cu mașina în fundătură și frână cu o violență inutilă. Nu parcă la bordură, deși era un loc liber. Lăsă mașina pe banda a doua. Apoi coborî – în pantaloni evazați de toreador, cămașă de darts, cu mânecă scurtă, cizme de cowboy sângerii.

Ușa bâzâi și i se deschise înainte. Keith cără totul în sus pe scări. În ciuda căldurii, drumul i se păru mult mai scurt decât ultima dată. Uite-așa se vedea că e în mare formă. Sui și ultimul etaj, dădu drumul încărcăturii în hol și străbătu... străbătu golul îmbătător al celor patru încăperi spațioase. Îi aminteau de ceva. De ce? A, da. De spargeri. O strigă pe nume – cu toate cele trei silabe de data aceasta. Apoi se întoarse în hol și văzu scara și oberlihtul deschis. Urcă lent în fotosfera scăldată în lumină. În timp ce culorile îi dispăreau de pe retină, zări un cot măsliniu, un umăr măsliniu și tot restul, întins acolo, în lenjerie de corp albă.

— Bună, spuse Nicola Six.

Bună treabă, își spuse în gând Keith Talent.

Incarnacion a început să se mai topească, dar foarte lent, la scara unui dezgheţ dintr-o eră glaciară. Acum îmi e considerabil mai puţin teamă de ea. E interesant de văzut cine are puterea de a stârni teama şi cine nu.

Înaltă, lată în umeri, frumoasă şi maiestuoasă, Icarnacion se îmbracă tot timpul în negru. Unele din hainele ei sunt cumpărate de curând ; altele au căpătat un luciu cenuşiu de atâta purtat. În munţii Andaluziei ei natale se moare, probabil, suficient de des şi de constant pentru a-i da motiv să poarte doliu tot restul vieţii. Ce vârstă au oare aceste femei spaniole, când fac marea trecere la negru?

Începe să mă accepte. Angajarea Auxiliadorei – această gafă ruşinoasă – am început să uităm de ea. Mă port politicos. Fac curat în apartament înainte să vină ea. Fac frumos. Doamne, n-aveam nevoie de încă un om pe care să-l pup în fund.

Din când în când, acum, Incarnacion îmi adresează câte un zâmbet. Încă nu e tocmai comunicativă ; dar are momente când poate fi convinsă să comenteze sau să enumere plină de demnitate realizările lui Mark Asprey.

Ca şi Kath Talent, care este o femeie cu multe griji, am consultat şi eu „ziarele adevărate". Multe comentarii (în mare parte de un fariseism plicticos), ceva analize (chestii uşurele despre procedurile de verificare) şi nici un fel de ştire, în orice caz nu de natură geopolitică. Golful, Israelul, bineînţeles, Germania, bineînţeles, Ungaria, Cambodgia şi aşa

mai departe. Dar fără ştiri reale. Va trebui să mă duc pe Queensway, să iau un *Tribune*.

La televizor e şi mai rău. Femei fermecătoare citesc buletinele de parcă ar prezenta emisiuni pentru copii. Surâsul luminos al blândeţii de educatoare de grădiniţă. Nesfârşite reportaje de interes uman despre vreme. Telenovele şi sitcomuri. A, şi o cantitate incredibilă de transmisii de la concursurile de darts. Practic, au un canal întreg, o reţea întreagă pentru darts.

Desigur, vremea intră în joc şi contribuie şi ea. Ieri am ieşit la o plimbare în parc, cu Guy. Deasupra noastră, norii se mişcau cu o iuţeală nefirească; aveai senzaţia că unităţi mai mari de vreme trec peste capul tău, ca discurile meteorologice pe o hartă – luni şi anotimpuri întregi care mătură totul în mai puţin de treizeci de secunde. Şi căldură mare. Norii goneau, şi nu doar în lateral. Păreau să salte, să ţopăie şi să se rostogolească. Da, acolo, sus, se petrecea ceva cu aer de căţelandru, ceva aproape pervers, ca un joc între cei ce se aseamănă.

La un moment dat, trecând pe sub un copac, am simţit sărutul cald al unui strop voluptuos de rouă în creştetul capului. Recunoscător, mi-am trecut o mână prin păr... şi peste ce-am dat? Peste un găinaţ. Un găinaţ de porumbel. O dată mă simt şi eu bine, mă simt ceva mai răcorit, şi un porumbel londonez se uşurează în capul meu. Efectul asupra mea: disperarea. Am început să înjur învârtindu-mă de colo-colo, murdărit, neputincios, dieta unui porumbel londonez fiind un lucru la care zău că e mai bine să nu te gândeşti. Vreau să zic, ceea ce sistemul digestiv al unui porumbel londonez consideră că trebuie eliminat... Guy a râs scurt, apoi a tăcut şi a scos o batistă albastră ca cerul (folosită, dar curată: în contrast pregnant cu porumbelul londonez, reziduurile lui Guy sunt curate). De la înălţimea lui, a

tamponat materia care se usca rapid. A făcut asta fără scârbă şi cu oarecare delicateţe.

— Stai locului, mi-a spus.

Am încercat. Cu un braţ, l-am luat de după mijloc, ca să mă ţin. Dar nici creştetul meu nu e un locru la care să te gândeşti cu plăcere, date fiind mâzgâlelile pe care le găsesc acum pe pernă dimineaţa şi păianjenii care vin să mi se adune în ciuf.

Mai târziu, ne-am aşezat la o masă, afară, să bem o cafea. În jurul nostru, tineri soţi arabi mormăiau, în timp ce soţiile erau la cumpărături. Mustaţa aceea mormăia către mustaţa cealaltă. Mustaţa cealaltă mormăia către mustaţa aceea.

— Ai mai scris ceva în ultima vreme? l-am întrebat.

Guy s-a oprit şi a zâmbi, tresărind.

— Da, ca să fiu sincer, am scris, Sam. Poezie, a spus el.

— Îmi pare rău, dar de poezie nu mă ocup, i-am spus cu îndrăzneală (şi cine se mai ocupă, în ziua de azi?).

Dar m-am oferit să arunc, oricum, o privire. Ştiu ce temă are poezia lui. Tema pe care o are întotdeauna poezia. Cruzimea iubitei poetului.

Eu însumi încerc un telefon la Missy Harter, de la Hornig Ultrason. Olivia, secretara lui Barbro McCambridge, îmi face într-un târziu legătura cu Barbro. Apoi Rosalind, secretara lui Janit Slotnick, îmi face legătura cu Janit. Ajuns aici, nu mai am decât o secretară până la Missy însăşi; dar mai departe de-atât nu se trece.

Negociez cu Janit şi cu vocea ei enervantă. Mă ofer să-i trimit cu poşta rapidă – sau chiar prin fax – primele trei capitole. Janit zice că e OK, dar vrea şi un rezumat. Încerc să nu-i arăt dificultăţile pe care mi le-ar crea. Propun o „proiecţie". Cădem de acord asupra unor „linii generale".

Aş putea să trag de timp, dar până când? Neliniştile legate de bani încep să mi dea târcoale, săcâindu-mă, iar artistul n-ar trebui să lucreze într-un asemenea regim de presiune. Vreau pe cineva să mă sponsorizeze. Ce-i drept, mănânc uneori gratis la familia Clinch şi Lizzyboo are să insiste, sper, să plătim nemţeşte când am s-o duc la film. Dar lecţiile de darts ale lui Keith, băutura de la Crucea Neagră, micile cadouri pentru Kim – am cheltuieli de regie.

Presupun că aş putea să improvizez. Dar tot ce ştiu cu certitudine e ultima scenă. Maşina, unealta, criminalul care aşteaptă în maşină, victima care se îndreaptă către el păcănind din tocuri. Nu ştiu cum să ajung în fundătură. Închid ochii, încercând să găsesc o cale – cum de îndrăznesc scriitorii să facă ce fac? – şi nu văd decât haos. Mi se pare că scrisul aduce cu el necazuri, probleme morale, probleme neexaminate. Chiar şi celor mai buni dintre noi.

Ştiu. Am s-o întreb pe Nicola. Ea are deja liniile generale. Ea chiar poate.

Fără ştiri, dar cu multe zvonuri. De unde vin toate zvonurile astea? Acolo unde nu sunt ştiri, se instalează un fel de scepticism inversat.

Un obiect extraterestru, desprins din centura de asteroizi, se îndreaptă către noi cu cincisprezece kilometri pe secundă. E atât de mare, încât, când ne va atinge, dacă ne va atinge, cu marginea anterioară, cea posterioară se va afla sus, unde zboară avioanele.

O configuraţie unică între Pământ, Lună şi Soare va provoca inundaţii emisferice. Vom vedea cutremure pe Soare şi superfulgere.

O supernovă aflată în apropiere va scălda instantaneu planeta în raze cosmice, provocând o nouă Mare Dispariţie.

A, şi armele nucleare: alţi dinozauri.

Povestea cu supernova mi se pare o adevărată definiție a zvonului. De unde știm de supernovă dacă n-am văzut-o? Nimic, nici un fel de informație nu poate ajunge la noi mai repede decât lumina cosmică. Și-acolo au o limită de viteză. Universul e plin de indicatoare cu cerc roșu, pe care scrie: 299 792.

Și să nu uităm de A Doua Venire, de asemenea așteptată, cu încredere liniștită. Sau nu tocmai liniștită. Pe străzi, săracii se agită și se mișcă încolo și-ncoace, ca animalele care se îngroapă în nisip. Și ochii le sunt de gheață.

— Mai las-o baltă, Nicola, am spus (simțeam că, odată și-odată, trebuie s-o spun). Până acum, absolut nimic din ce-ai declanșat nu era inevitabil. Las-o moartă. Fă altceva. Trăiește.

— E interesant, nu-i așa, mi-a răspuns ea, că nu există nimic mai plicticos, într-o narațiune, de oricare tip ar fi ea, decât atunci când cineva tot amână ceva ce știi că o să facă până la urmă. Constat asta în mizeriile pe care le văd la televizor sau le citesc. Oare spionul o să revină pentru o ultimă misiune. Oare gangsterul o să asculte avertismentele nevestei sau o să dea suprema lovitură la bancă. E un coșmar să urmărești așa ceva. Totul e mort, mort.

— Chiar așa o plictiseală mare să fie? întreb, cruțându-mi un gând protector față de paragraful despre Guy și apelul telefonic. Amânarea sexuală e OK, nu-i așa?

— Da, cum să nu. Preotul o să-i cedeze Izabelei? Țiganul o seduce pe fecioară? Astea sunt întrebări care merită un semn de întrebare. Ele sunt povestea. La celelalte, povestea nici nu începe până nu se răspunde la ele.

Am spus, jenat:

— Dar tu nu trăiești într-o poveste. Asta nu e o casetă video închiriată, Nicola.

A ridicat din umeri.

— Mie mi s-a părut întotdeauna că seamănă cu o poveste, a zis ea.

Stătea vizavi de mine, lângă masa cu telefon, în capotul ei alb. Capotul fusese spălat de curând și acum scaunul vechi de răchită era cel care arăta folosit și intim și adâncit după trupul Nicolei. Și-a strâns picioarele sub ea. Așa stătuse aici multe, multe ceasuri din viața ei: introspecții, momente de plictis crunt, așteptări furioase. Cu mine însă, se putea relaxa.

— Guy a trecut pe-aici?

— Nu. Curând. E al doilea lucru pe care mai trebuie să-l fac. O să grăbesc lucrurile. O escaladare masivă.

— Chiar ai nevoie de Guy? Nu poți să-l elimini din poveste?

Și asta simțisem că trebuie să spun. O clipă, m-a cuprins o teamă reală că ar putea fi de acord. Dacă era, mă aștepta o noveletă tare ternă. Pe deasupra, îi trimisesem deja primele trei capitole lui Janit Slotnick prin Fed-Ex.

— Sunt de acord, într-un fel e o complicație, dar am nevoie de el. Keith nu se descurcă singur. Nu are destul curaj. Sigur, s-ar putea aranja. Ușor. Un viol ratat, o strangulare. Asta aș fi putut face de la prima întâlnire. Încă de când s-a ținut după mine până acasă aș fi putut-o face. Dar ce crezi că vreau? O „crimă fără noimă"? Și oricum, evenimentele s-au pus în mișcare. Nu fac decât să-l las pe următorul să se desfășoare.

— O, da. Nicola, determinista. „Următorul eveniment." Și ce urmează să se întâmple? Ai putea să-mi faci... un rezumat?

A expirat, plictisită și iritată. Așa mă simțeam și eu când vorbeam cu Janit. A spus:

— E limpede că lucrurile or să avanseze pe două fronturi principale. Or să fie și suprapuneri. Nu-mi place... De ce-ți spun eu ție toate astea?

— Îţi spun eu de ce-mi spui toate astea. Pentru că – am continuat înţepat – pentru că eu sunt civil. Sunt imun. Îţi salut frumuseţea, originalitatea şi aşa mai departe. Şi puterea de a da formă realităţii. Dar pe mine nu mă impresionează. Magia neagră de budoar, chestia cu eroina nihilistă spirit liber, chestia cu actriţa sexului – pe mine nu mă ating.

A căscat o gură ca de peşte şi ochii i s-au alungit.

— Nu te ating pe tine. Cine te-oi fi crezând.

Am ridicat o mână.

— Dar nu de-aia, a continuat ea. Îţi spun eu de ce – şi s-a uitat prin încăpere, apoi iar la mine. Eşti gata? Pot să-ţi spun?

Am înclinat din cap.

— Eşti pe moarte, nu-i aşa?

— Toţi suntem, am zis.

Mă rog, da, într-un fel, suntem toţi. Dar pe benzi diferite, cu viteze diferite, în maşini diferite.

Vehiculul aerodinamic al Nicolei merge cu o sută cincizeci la oră şi, când o să se izbească de zidul morţii, n-o să vireze, nici n-o să frâneze.

Cavalierul personal al lui Keith are nevoie de o revizie, merge cu benzină ieftină şi are mult prea mulţi kilometri la bord (pe autostrada aceasta nu are nici un sens să măsluieşti kilometrajul), cu probleme mari şi complicate către final.

Guy ar putea merge la nesfârşit prudent, cu cincizeci la oră, cu tone de combustibil la dispoziţie, dar are drept în faţă ceaţa şi un ambuteiaj.

Eu merg într-o rablă care saltă cu viteză mult prea mare pe un teren accidentat. Am ieşit de pe şosea. Am pierdut controlul. Capota se desprinde. A zburat o roată. Finalul nu poate fi decât unul.

Să-mi îngropaţi oasele în London Fields. Unde am crescut. Acolo am dat colţul. Da, am dat colţul în London Fields.

Trebuie să fac ceva pentru copil.

Capitolul 8: La întâlnire cu Dumnezeu

Nicola își petrecuse o parte suficient de mare din copilărie în biserică pentru a-i stârni interesul față de religie. Într-un fel, o interesa religia (sunt rare fetele de moravuri ușoare care resping iluzia unui Tătic). Iar Nicola avea opinii categorice despre blasfemie. Și astfel, își imagina adesea că are întâlnire cu Dumnezeu.

Sau că nu are întâlnire cu El – că nu mai are. Se culcase cu ea o dată, doar o dată: iar ea făcuse asta ca să-i arate ce pierde pe veșnicie. În pat, Nicola Îl convinsese să facă numărul întunericului îndoit: de două ori fiara cu o singură spinare. Și apoi nimic. Dumnezeu plânsese afară, în stradă, pe sub ferestrele ei. Îi telefona și îi trimitea mesaje telepatice. O urmărea pretutindeni, răspândind nimbul acela frumos, albastru, din priviri. Dumnezeu îi punea pe Shakespeare și pe Dante să lucreze în echipă ca să-i scrie ei poezii. Le angaja pe Parthenope, Ligeia și Leucosia să-i cânte cântece de leagăn și balade. Luând diverse înfățișări, o ispitea cu charisma Lui: îi apărea ca regele David, Valentino, Byron, John Dillinger, Genghis-Han, Courbet, Muhammad Ali, Napoleon, Hemingway, marele Schwarzenegger, Burton Else. Flori absurde se materializau pe scări. Epuizată, trăgea apa la toaletă după nenumăratele diamante. Dumnezeu știa că-și dorise întotdeauna să aibă sânii puțin mai mari și imperceptibil mai

depărtați. El se oferi să i-i aranjeze. Voia să se însoare cu ea și să o aducă să locuiască în casa Lui: în paradis. Toate acestea se puteau face cu viteza luminii. Dumnezeu îi promise să-i aranjeze să trăiască veșnic.

Nicola Îl trimise la plimbare.

Desigur, în viața ei mai exista un bărbat. Îl chema Diavolul. Nicola nu se vedea cu Diavolul nici pe departe atât de des cum – într-o lume perfectă – i-ar fi plăcut să se vadă. Uneori, când i se năzărea, acesta o suna seara târziu și o ducea la clubul lui preferat după ora închiderii, unde o molesta pe scenă în timp ce prietenii lui priveau și râdeau. Ce simțea față de Diavol nu era dragoste. Nu, în cele din urmă, Diavolul îi era indiferent. Nicola îi cânta în strună doar pentru că Diavolul era amuzant și pentru că asta Îl irita pe Dumnezeu.

Guy Clinch în parc fusese o experiență interesantă.

Știți cum e când două spirite se întâlnesc într-o explozie de volubilitate extatică, în care inimile mor să asculte și să povestească, să afle totul, să dezvăluie totul, deferența împărtășită față de faptul că celălalt e celălalt, un sentiment de solitudine radios întreruptă de contactul absolut – toate acestea? Ei bine, astfel de interacțiuni energetice sunt destul de obositoare și când ești îndrăgostit sau când crezi că ești. Dar s-o lăsăm pe Nicola să trâmbițeze certitudinea că sunt mult mai obositoare atunci când nu ești, când doar te prefaci.

Guy Clinch în parc fusese crimă.

— Hai să mai vorbim și despre tine. Despre mine am vorbit destul...

— Iartă-mă, am bătut câmpii?

— E ciudat, dar nu cred că am mai vorbit vreodată despre așa ceva...

— Destul am vorbit despre mine. Hai să mai vorbim și despre tine...

În timp ce, cu o expresie de autocompătimire visătoare, își strângea fragil haina de blană pe lângă corp (ziua colabora, era friguroasă) și vorbea despre avatarurile ei spirituale de la mănăstire, numai gândul la portjartierul cu steluțe și chiloței de șantan, la rebeliunea lenjeriei pe care o purta pe dedesubt o împiedica pe Nicola să se prăvale pe bancă răsturnată, cu picioarele desfăcute, și să spună: „Ah, nu mai suport! Am mințit. Las-o moartă". Trebuia să respecte disciplina de actriță: era ca la a cincisprezecea repetiție cu o dublură în rolul principal, care încurca mereu replicile. Nu o dată, Nicola fu la un pas de a da ochii peste cap. Da, la noapte era bine. Trăgea de timp (cu mici momente de odihnă) stând cu privirile pironite asupra apei: galionul de jucărie, cu pânzele negre, în urma căruia... Iar când Guy era mai în voce – despre Lumea a Treia, despre scrisul lui, despre inegalitatea materială pe care constata că nu o poate accepta –, Nicola rămase trează numai întrebându-se cum l-ar fi procesat pe Guy cu câțiva ani în urmă, cu câteva luni în urmă. L-ar fi sedus în aceeași după-amiază și l-ar fi trimis înapoi la nevastă, cu câte o urmă elocventă de suptură pe fiecare fesă. Deodată, îl auzi vorbind despre subvenționarea lenjeriei termice pentru bătrâni, în lunile de iarnă; și, deodată, Nicola simți că era de ajuns. Când se despărțiră pe Bayswater Road, avu nevoie de toată energia ei pentru a face acea a doua fals-impulsivă piruetă și al doilea vag semn de rămas-bun cu mâna.

După ce ajunse acasă, se dezbrăcă de haina de blană și se aruncă în pat cu tot cu pantofii cu toc. Se trezi pe la miezul nopții, făcu baie și apoi, dintr-un imbold, își făcu o baniță de paste și se așeză să mănânce la televizor, și bău aproape două sticle de Barolo.

O sună nu a doua, ci a treia zi, ceea ce era chiar mai bine. Așa, Nicola ascultă răbdătoare piuiturile

furişate, îngrozite, gafâite şi aburite ale telefonului public.

— M-am gândit unde-ar fi mai bine să ne întâlnim mâine, la prânz, spuse el, daca mai poţi şi vrei... Colecţia Wallace, o ştii? Se ajunge din Baker Street. Mie mi s-a părut întotdeauna că are un efect liniştitor. Sau Muzeul Soane, din Lincoln's Inn Fields. Un loc şor extraordinar, cam melancolic, dar plăcut. Sau ne-am putea vedea la V&A.

— Da, spuse Nicola. Sau la un restaurant.

— ... Da. Ce fel de restaurante îţi plac?

„Cele scumpe", acesta era răspunsul. Dar Nicola nu-l rosti. Se mulţumi să pronunţe numele unui restaurant de reputaţie istorică şi preţuri la nivel internaţional din St James's şi să îi spună că va fi acolo la ora unu.

Guy ajunse mai devreme. Intrând pe uşă, parcă răsărise din asfaltul trotuarului. Culoarea vie, tinerească, a cravatei de mătase brută îi dezvălui Nicolei un bărbat care fie nu se examinase suficient de atent, fie nu o făcuse cu un ochi destul de critic.

— A fost o greşeală, spuse ea timid, în timp ce îşi scotea mănuşile şi le aşeza pe faţa de masă. Restaurantul, vreau să spun. N-am ştiut că e atât de pretenţios. Nu prea merg la restaurante. Numele mi-a venit aşa, pur şi simplu.

Întorcându-se într-o parte, comandă un martini cu gin Tanqueray, sec, cu trei măsline.

— Îmi pare rău.

— Pentru mine nimic, mulţumesc. Şi nu-ţi face griji.

Ea îşi aprinse o ţigară, privindu-l cu amuzament respectuos.

— Te şochează viciile mele? îl întrebă ea. Pe mine mă şochează. După cum ţi-ai dat seama, sunt o persoană emotivă – cam ridicolă, mă tem. Nu ies prea des în lume.

— Ba mie mi se pare emoţionant.

-- Eşti foarte generos. Ei, dar e... distractiv. Şi discuţia noastră din parc mi-a făcut mare plăcere.

-- Cred că mi-am cam dat drumul la gură.

-- Nu. Nu. În lumea modernă nu se întâmplă prea des... Dar azi trebuie să-mi păstrez capul pe umeri. Am ceva ce vreau să te rog.

Era îmbrăcată pentru rol. Urma povestea.

În anii copilăriei, petrecuţi în orfelinat (cuibul municipal delabrat de umilinţe), Nicola se împrietenise cu o fetiţă din Cambodgia – frumoasă, abandonată, cu ochi cu pleoape duble, în care se citea durerea. Ca nişte tovarăşi într-un lagăr de concentrare unde duşmanul nu era frigul, foamea sau tortura fizică, ci lipsa de iubire, lipsa de iubire, se ajutaseră una pe alta să reziste: cele două mici prietene se încălziseră la flacăra tainei şi a legăturii care le unea. Când împlinise doisprezece ani, Nicola plecase la şcoala subvenţionată de stat (de pe lângă fabrica de negru de fum), în timp ce prietena ei de suflet fusese „adoptată" sau vândută unui irakian nemilos. Care o maltratase. Era violent. Fata... decăzuse. Guy înţelegea?

Guy dădu din cap, serios.

Întorcând spatele manualului mucegăit sau bastonului profesorului, mica Nicola plângea cu capul pe scrisorile lungi ale prietenei. Avusese un copil, un fiu. Apoi fusese deportată, pentru a nu se mai întoarce în veci.

— În Cambodgia? Şi e şi-acum acolo? Doamne, Dumnezeule.

— Războiul prin procură, spuse Nicola cu răceală.

Când şi când, câte un mesaj mâzgălit pe hârtie igienică sau pe o bucată de leucoplast reuşea să ajungă până la ea. Mama şi copilul fuseseră văzuţi, în momente diferite, într-o tabără pentru refugiaţi din Thailanda, într-un adăpost din Birmania, într-o închisoare din Laos.

— Starea de lucruri e disperată acolo, spuse Guy. În întreaga zonă.

— Știi, într-un fel, asta mi-a distrus și mie viața. Nu doar ei. Fără ea, mă simt atât de incompletă. Cred că de-aia nici nu m-am... Dar asta e altă istorie. Trebuie să-i aduc înapoi. N-am să mă simt întreagă până nu-i aduc înapoi. Tu ai relații, nu-i așa, Guy? N-ai putea să faci ceva? Să faci niște cercetări?

— Da. Sigur că pot să încerc.

— Poți? Am numele lor aici. O să-ți fiu recunoscătoare veșnic, spuse ea zâmbind galeș. Băiețelul a rămas cu numele de Little Boy, deși acum trebuie să fie aproape bărbat în toată firea. Pe ea o cheamă En Lah Gai. Eu îi spuneam Enola. Enola Gay.

Se uită atent la fața lui Guy. Nimic. Și doar un pic de cultură i-ar fi fost de folos aici. Un pic de cultură poate i-ar fi salvat viața... Cu un semn scurt din deget, Nicola îi comandă chelnerului să îi umple paharul cu Chardonnay-ul pe care și-l alesese. Urmări chipul înălțat al lui Guy, pe măsură ce acesta se umplea de lumina unui nou țel. Apoi stoarse felia de lămâie deasupra celei de-a unsprezecea stridii și așteptă, înainte de a adăuga sosul Tabasco. Stridia tresări îmbucurător. La urma urmelor, așa se mănâncă, vii.

— Înțeleg că ești însurat, spuse ea pe neașteptate.

— Da. Da. Și am și un băiețel.

Nicola înclină din cap și zâmbi fără să deschidă gura.

— Eu și Hope, soția mea, suntem căsătoriți de cincisprezece ani.

— Atomic, spuse Nicola. Așa ceva nu mai vezi prea des. Ce romantic. Bravo vouă.

— O mai fi niște piper negru? spuse Guy.

Mai târziu, pe stradă, se pregăteau să se despartă. Simțind nevoia de contrast, simțind nevoia acută de a încurca lucrurile, Nicola se îndepărtă de el, întinzând brațele ca pe niște aripi gata de zbor.

Deux-pieces-ul gri închis era însă, o ştia prea bine, croit în aşa fel încât să o pună în valoare, scoţându-i în evidenţă şoldurile, subţiindu-i talia. Dogoarea oraşului, revenită, folosită şi captată deja de câteva zile, o îmboldi să îşi descheie şi să-şi scoată haina. O atârnă pe umărul acoperit de cămaşa albă şi se întoarse către el cu o fluturare a părului şi o mână în şold, trasându-şi în gând instrucţiuni care sunau cam aşa: eşti ceva foarte lejer pe o scenă de prezentare de modă, cu o mulţime de moşnegi care se uită, întrebându-se cât de greu şi cât de scump ar fi să se culce cu tine.

— Te simţi bine? Trebuie să spun... trebuie să spun că arăţi extraordinar.

— Da? spuse ea, ridicând din umeri. Poate. Şi la ce-mi foloseşte?

Încă nişte vin şi două pahare de calvados o ajutaseră să reziste un ceas ucigător în care Guy, inocent şi ocolit, se străduise să-i transmită informaţii referitoare la inima sa: că era bună; că era mare; că părea să fi fost dăruită alteia; şi că era credincioasă. Alcoolul şi conversaţia se combinaseră, ajutând-o pe Nicola la proiectul următor, acela de a izbucni în plâns. Cu ani în urmă, când studia Metoda lui Stanislavski, instructorul îi spusese că tristeţea – nefericirea, tragedia – nu reprezentau întotdeauna o soluţie. Trebuia să te gândeşti la lucrurile care te întristau în viaţa reală. În timp ce colegii ei de grupă îşi evocau imagini de căţeluşi rătăciţi, taţi dispăruţi, *Romeo şi Julieta*, namibieni înfometaţi şi altele asemenea, Nicola constatase că, pentru ea, calea sigură către lacrimi ducea printre amintirile momentelor de iritare şi, mai mult decât orice altceva, de plictiseală. De aceea, pe când repera căciuliţa oranj a unui taxi în ciclotronul traficului cu sens unic din West End şi apoi se întorcea tulburată către Guy, mintea îi era plină de nasturi descusuţi, cozi la paşapoarte, facturi pentru

utilităţi, apeluri telefonice greşite, cioburi de sticlă adunate.

— Plângi, constată el vesel.

— Ajută-mă. Sunt atât de ingrozitor de singură. Te rog, ajută-mă.

În timp ce taxiul pornea în sus pe St James's, spre Piccadilly, Nicola se răsuci pe banchetă. Prin geamul fumuriu îl urmări pe Guy cum se topeşte ondulându-se – plutind, înecându-se – în aerul greu. Şi era drăguţ în felul lui, prostul, bietul mânz. Guy: ţapul ispăşitor. Pe hârtie, cel puţin, nu merita umilinţa şi haosul pe care îşi propusese să le abată asupra capului lui. Dar asta se întâmpla când (între alte considerente) ajungeai la sfârşitul tuturor bărbaţilor.

În mod paradoxal sau în orice caz surprinzător, Nicolei Six nu-i plăceau costumele de baie în două piese. Nu putea suferi costumele de baie în două piese. Timp de douăzeci de ani şi în toate colţurile lumii, sucise capete pe plajele mondene: o dublă dublă lovitură. O frumuseţe a zilelor noastre în costum de baie întreg? Bărbaţii rămâneau cu gura căscată, la fel şi femeile. Pântecele fetei, deşi cu un contur de invidiat, nu se ştie de ce, dar nu se voia la vedere. La fel şi sânii (căci nutrea acelaşi dispreţ faţă de moda topless). Uneori, femeile se acopereau gânditoare un timp, după ce trecuse Nicola pe lângă ele. Iată o fiinţă care nu-şi dorea trupul făcut cunoscut. Privind în jos la propriile torsuri, expuse în egală măsură soarelui şi ochilor, femeile percepeau ofensate acest joc al mândriei. Şi bărbaţii: ştiau că, dacă ar fi reuşit să ajungă, printr-o minune, în camera de hotel, în vila liniştită, în cabina de schimb, ar fi putut vedea ceva ce plaja nu văzuse, ce soarele, valurile şi ochii nu văzuseră.

Nicola detesta costumele de baie în două piese; le privea ca pe arhetipul vulgarităţii (şi cum demarcau liniile toracele divin, făcând sânii să arate ca nişte

polipi); cu toate acestea, un costum în două piese purta când Keith Talent se aburcă pe acoperiș în ziua aceea și rămase acolo, clipind în lumina soarelui... În dimineața aceea îl cumpărase și era de o vulgaritate ieșită din comun costumul de baie al Nicolei, drăgălaș de sumar și decoltat, strălucitor de alb pe pielea ei de persană. La început, Keith nutri convingerea – după cum fusese programat – că făcea plajă în lenjeria intimă și întoarse privirea o secundă, speriat de a o fi surprins în această improvizație alarmantă. Apoi însă, distinse luciul impermeabil de mătase falsă al curbelor albe.

— Bună, spuse ea.

Keith tuși de câteva ori.

— „She wore an itsy-witsy teeny-weeny...", începu el să cânte. Mda, salut.

— Știi care e etimologia cuvântului „bikini", Keith?

— Cine?

— Da, ai dreptate. Origine e mai bine. De unde vine e mai bine. Vine de la atolul Bikini, din Insulele Marshall, Keith, locul unde americanii și-au testat armamentul în 1946 și 1954. La început, bomba atomică. Pe urmă, în anii '50, au trecut la superlativ: bomba cu hidrogen (râse amar și continuă). Eu tot nu înțeleg cum s-a ajuns la „costum sumar de plajă, purtat de femei". Am căutat în dicționarul Brewer înainte să vii tu, Keith. Propune o comparație glumeață între efectele devastatoare ale exploziilor și efectele devastatoare ale costumului.

Vorbind, Nicola se uita nu la Keith, ci la costumul de baie și la ce încadra el. Își imagina, pe bună dreptate, că și el face la fel. Sânii cu strungăreață, concavitățile gâtlejului și pântecelui, piramida albă, picioarele lungi. Keith nu știa, nu avea cum să ghicească, n-ar fi crezut în veci că, în urmă cu o jumătate de oră, trupul acesta stătuse gol în fața oglinzii din baie în timp ce stăpâna lui plângea,

scăldând picioarele zeului gravitației. Frumusețea e în ochii privitorului. Ceea ce e distractiv pentru privitor, dar cum rămâne cu proprietarul, cu locatarul? Nicola se întreba dacă va beneficia de vreo clipă de plăcere de pe urma ei. Chiar și la șaisprezece ani, când înțelegi cu încântare ce ai (și îți închipui că va dura o veșnicie), când observi ce nu ai și ce n-o să ai niciodată. Mâna frumuseții stă veșnic dusă la buze, luându-și adio. Da, dar luându-și adio în oglindă!

— Bang! făcu Keith.

— Ce-au făcut bărbații americani acolo – una din cele mai cumplite crime din istoria omenirii. Dacă-i iei pe cei mai talentați ticăloși și experți în acte de cruzime și-i aduni laolaltă, nu vor putea inventa ceva mai rău decât Bikini. Și cum comemorăm noi crima, Keith? întrebă ea, arătând către cele două mici piese de pe cele două piese ale sale. Unele femei poartă porcăriile astea. Foarte reprezentativ pentru secolul douăzeci, nu ți se pare?

— Da. Diabolic.

— Știi că lagunele acelea de coral vor fi contaminate câteva sute de ani?

Keith ridică din umeri.

— Cronic, nu' așa?

— ... Pari foarte mulțumit de tine, Keith, spuse Nicola cu afecțiune, parcă. Și ce ținută.

— Mda, mă rog, sunt în vervă, spuse el. Diseară am meci.

Capul i se înclină într-un gest reflex de modestie, apoi ridică din nou ochii, zâmbind.

— Darts.

— Darts, Keith?

— Darts, spuse el aprobând din cap. Da. Sunt foarte sigur pe mine. Dau pe-afară de siguranță.

Continuă, repetându-și o parte din speranțele și visurile legate de darts, și îi relată cum își propusese ca, în scurt timp, să cucerească însăși arena

mondială a jocului de darts. Nicola îl chestiona atent, iar Keith îi răspundea cu un fel de elocvență necizelată.

— Știu că sunt mulți care fac mișto, dar, în ziua de azi, sportul aduce un prestigiu considerabil. Considerabil. Finala e televizată. Dacă învinge acolo, urmează să joc cu Kim Twemlow, numărul unu mondial, în fața camerelor de luat vederi. Kim Twemlow – omul ăla e ca un zeu pentru mine.

— Aha. Eu sunt sigură că ai să prosperi, Keith. Și îți țin pumnii.

— Am... am reparat toate lucrurile care mi le-ai dat, Nicola. A fost cam scumpuț, până la urmă, spuse el și scoase factura – sau bucata de hârtie cu cifre scrise pe ea – din buzunarul în care ținea săgețile. Dar nu te preocupa. Fac eu cinste.

— Fii serios.

Și se ridică. Keith se întoarse cu spatele. Ea se apropie. Cu umerii aproape atingându-li-se, se uitară la peisajul încețoșat al acoperișurilor, etajul superior al existenței, mansarda sau camera servitoarei, cu rufe întinse la uscat, jardiniere, oberlihturi și foi impermeabile, adăposturi, corturi și saci de dormit, după care venea turla singuratică a blocului turn, ca piciorul retezat al unui robot titanic.

— Uite! spuse Keith și arătă copilărește, cu un deget îndoit.

Imediat sub ei, într-un burlan pe jumătate umbrit, apa reușise să se adune și să rămână. În băltoacă se jucau niște păsări.

— Ca... surâse Keith blând, ca niște păsărele care se joacă-n baltă.

— Ca niște păsărele care se joacă în baltă, Keith?

— Știi tu. Fete. Care se joacă la piscină.

— A, da.

Nicola medită la genul de casetă video pe care o viziona, probabil, Keith din când în când. Vila albă, albastrul ca de ochi de copil al unei piscine din

Marbella, cele câteva parașute englezoaice topless, „jucându-se" ; vai, cum se mai zbenguiau pe trambulină și ce concursuri făceau ! Apoi, în timp ce muzica trecea în altă tonalitate, două sau trei se desprindeau din grup, cu sau fără Manolo, grădinarul, pentru o siestă lucrativă și flexibilă.

— Hai să coborâm, spuse ea.

Pătrunseră într-o lume a întunericului, mișcându-se greoi prin arșiță, dintr-o încăpere în alta. Unul după altul, puseră în funcțiune aspiratorul, fierul de călcat, râșnița. Toate mergeau – toate erau ca noi. Toate aveau să se strice iar, după cum bine știau amândoi, peste numai câteva ore. Căci băieții din cămăruțele dosnice de la GoodFicks erau niște artiști ai destinului și artizani ai realității, într-un fel, care manipulau viitorul ca să servească propriilor lor scopuri.

Nicola îl întrebă pe Keith cât îi datora, iar Keith desfăcu mâinile, ca un hindus. Lăsându-l în hol (și simțind forța ochilor lui albaștri pe fund), trecu în dormitor și închise ușa în urma ei. De sub saltea, scoase un sul gros de bancnote de cincizeci de lire. Apoi își strecură picioarele în pantofii albi cu tocul cel mai înalt din câți avea, care stăteau lângă pat, în așteptare. În picioare în fața oglinzii, se simți, una după alta, ca o fată din trupa de balet a unui teatru, ca un cal, ca o caricatură. Subit, se văzu obligată să își înăbușească un acces de râs – crispat, îngrozit, dar categoric râs, râs care dădea semne că vrea să-și iasă din țâțâni și să scape de sub control. Înnebunise de-a binelea? Asta să fi fost? Același corp, aceeași oglindă, aceeași pereche de ochi : lacrimi și râs într-un interval de patruzeci și cinci de minute, totul foarte, foarte periculos. Pe partea opusă a străzii era o casă moartă, ale cărei ferestre erau doar metal ruginit. Pe ușă avea o pancartă albă, pe care scria cu litere roșii : CLĂDIRE PERICULOASĂ. Acesta era trupul ei. Acesta era planul.

Keith primi relaxat banii, îi împături și îi bagă în buzunarul pantalonilor de toreador. Făcu un pas în spate pe scară, după care se opri, măsurând-o din cap până-n picioare cu maximă insolență.

— Ei, zise el leneș, acu' sunt pe felie. Te-am aranjat. Pot... pot să te mai ajut cu ceva?

— Adică sex? spuse Nicola, aruncând o privire către ceas. O să vedem, Keith. Toate la timpul lor. Mai întâi, câteva întrebări. Ești însurat.

— Nu tocmai. Hai să zicem așa: nevastă-mea crede că e măritată. Eu nu sunt la fel de sigur.

— Copii?

— Nu. Mda, mă rog, am o fetiță. Încă n-are un an.

În momentul acela, se auzi interfonul, scurt și timid, ca o tentativă de cod Morse. Nicola îl ignoră și spuse:

— Presupun că niște bani ți-ar prinde bine, nu-i așa, mai ales acum?

— Mda. Categoric.

— Știi să-ți ții gura, Keith? Simți nevoia să alergi la băieți, să le povestești cum te-ai distrat?

El tuși.

— Nici vorbă. Nu fac niciodată așa ceva.

— Bine, zise ea sever. Te așteaptă daruri inimaginabile, Keith. Uită tot ce ți s-a întâmplat până acum. Asta o să fie cu totul altă clasă. Iubitule, nu face o mutră așa îngrijorată! Sigur că o să vreau ceva la schimb. Știi tu. Calitatea răbdării și calmului, Keith, pe care presupun că le folosești în jocul de darts. Ai încredere în mine? O să facem lucrurile în ritmul meu. Bine?

— S-a făcut.

— Ia astea – și îi întinse o pară de duș și o carte cu coperte moi. Nu trebuie să faci nimic cu ele. Sunt de recuzită. Doar recuzită.

— Cine e? întrebă Keith alarmat, căci interfonul sunase din nou, doar un piuit.

— Primul test al discreției, pentru tine, a început deja să urce scările, spuse ea, apăsând cu degetul mare pe butonul care deschidea ușa. Nu uita : de ce să aibă tocmai el toți banii ? Fii atent.

Cu un gest greu de sensuri, bagă bancnotele făcute sul în prova slipului și se bătu ușor peste ele.

— Keith ! Arată ca o... Arată ca o...

— Mda.

— Arată ca o...

Acum cinci minute, fusese în pragul isteriei. Acum însă, intonația cântată, isterică, a vocii, deși îi suna oribil în urechi, era în întregime intenționată.

— Arată ca o țeavă de pistol în toc, nu-i așa, Keith ?

— Ăă... mda.

— Uite.

Cu un gest lent, el întinse dosul mâinii. Nodurile tremurânde ale degetelor.

— Nu pune mâna, zise ea, fără să dea înapoi.

Iar el nu puse mâna. Puse mâna doar pe material și pe bani.

Când aranjase întâlnirea aceasta cu Guy, la telefon, Nicola insistase asupra sincronizării de comando sau de jaf la bancă („Lipsa de punctualitate îmi taie tot cheful. Știu că e enervant. Probabil orfelinatul..."); dar aceasta nu o împiedică să-l lase să aștepte cincisprezece minute bune. („Te rog, ia loc!" îi strigă din dormitor. „Îmi cer scuze.") Avu nevoie de cincisprezece minute. Unul pentru a acoperi costumul de baie cu o rochie albă, simplă. Încă unul pentru a aranja așternuturile de pe pat într-o dezordine fantastică. Cum suna fraza aceea încântătoare din *Lolita* ? Neorânduiala vinovată a așternutului de hotel amintind de saturnaliile unui fost deținut cu două târfe bătrâne și grase ? De restul timpului,

Nicola avu nevoie pentru a se machia. Ieşi la lumină paleta de farduri actoriceşti; se aprinseră becurile actoriceşti. Efectul pe care îl urmărea era o îmbujorare postcoitală profundă şi turbulentă. Ba chiar încropi şi urma unui pumn sau a unei palme grele pe obrazul drept. (Exagera, fără îndoială; dar, până la urmă, aceasta era ideea, nu-i aşa, să exagereze?) Părul şi-l ciufuli viguros. Era o ironie, o ironie dulce: pentru că, în cincisprezece minute, ar fi putut ordona şi aşternut, şi păr, ar fi putut face să dispară sub pudră tocmai dârele şi petele cu care acum îşi însemna obscen şi vizibil faţa. Dar aceasta e arta. Mereu simulacru, niciodată realitate. Aceasta e arta.

Nicola ieşi din dormitor cu un şchiopătat abia vizibil, aranjându-şi părul cu o mână şi făcându-şi vânt moale cu cealaltă... Guy stătea din profil, lângă bibliotecă. Ţinea un volum subţire aproape de nas, în poziţia cuiva care răsfoieşte atent. Se întoarse şi o privi cu reproş.

— Văd că ai o slăbiciune, spuse el, pentru D.H. Lawrence. Şi eu. Sigur, uneori e jenant de-a dreptul. Dar toată chestia e în expresivitate. De fapt, continuă el privind vesel în jur, văd aici multe, multe gusturi comune. Rafturile tale cu literatură sunt imaginea în oglindă a rafturilor mele. Mai puţin americanii. Şi astronomia şi fizica popularizată. Şi te interesează şahul!

— Relativ, spuse Nicola.

Se răsuci din nou în direcţia ei. Ea se trase mai aproape, scoţând buza de jos în afară şi suflându-şi părul de pe frunte. În spatele ei, uşa dormitorului era deschisă şi o oglindă mare fusese special aşezat ca să reflecte patul şi paradisul de satir al cearşafurilor sugrumate şi al pernelor stoarse.

— Joci? Sau e doar teorie?

— Ce?

Cu un mers crăcănat, Nicola intră în cameră. Dând ocol mesei, icni de două ori – înfiorări profunde,

tainice, ca și cum ar fi atins-o ușor o stafie. Privirea politicos interogativă a lui Guy nu ezită. Cu indignare reținută, îl întreba:

— Te-ai întâlnit cu Keith pe scări?

Păru că are nevoie de o clipă de concentrare înainte de a recunoaște că se întâlniseră.

— Doar mi-a adus niște lucruri, spuse ea, dând părului un tremur sfidător.

Acum, pe fața lui Guy apăru îngrijorarea.

— Avea o carte în mână, murmură el pentru sine; o auzi expirând și adăugă: Iartă-mă. Ești obosită. Și veștile pe care ți le aduc nu sunt prea încurajatoare. Preferi să vin altă dată?

Fluturând din mână în direcția lui, Nicola se lăsă să cadă pe sofa. Nu-l asculta deloc în timp ce Guy, așezându-se în fața ei pe un scaun, începea o cronică a eforturilor de a-i localiza prietenii. Nu era o surpriză pentru ea faptul că pista se dovedise a fi moartă... În realitate (deși nu așa i se părea, adevărul nu-i apărea niciodată așa), era cu desăvârșire exasperată. Ce trebuia să facă pentru a-i stârni omului ăstuia bănuielile? Dacă venea și o găsea goală pe canapea, cu un picior aruncat peste spătar, murmurând singură și satisfăcută și savurând languros o țigară, el ar fi presupus că suferă de căldură. Chiar și dacă rămânea însărcinată, tot putea să-i înșire povestea despre imaculata concepție. Dumnezeu fusese autorul. Era al lui Dumnezeu: cea mai veche păcăleală din lume... Nicola așteptase cu nerăbdare seria de expresii reușite cu care ar fi întâmpinat nedumerirea lui geloasă: înțelegere întârziată, dezgust stupefiat, refuz definitiv. Venise vremea, se gândi, ca, dacă voia mai multă varietate și mai mult spațiu de manevră (și dacă voia să obțină ce voia), să își arate puțin firea. Dar el, uite-l, era complet lipsit de reacție. Poate numărul dinainte fusese prea bine jucat. Sexul cu Keith: atâta perversiune morbidă

ieşea din sfera experienţei lui şi acum îi depăşea puterea imaginaţiei. Ce-i drept, ieşea şi din sfera experienţei ei: bărbaţii din popor, cel puţin bărbaţii din poporul britanic, nu fuseseră niciodată printre preferaţii ei. Dar nimic nu depăşea puterea imaginaţiei Nicolei nu o depăşea nimic. Nimic.

Aşadar, planul de rezervă. O porţiune destul de semnificativă a vieţii ei tindea, în ultima vreme, să aibă aspect de plan de rezervă, în loc de plan principal. Guy arăta aerisit şi iritant de netranspirat în cămaşa lui simplă, albastră; în vreme ce ei fardul strident părea să i se îngroaşe în pori şi, între picioare, simţea meschinăria inadmisibilă a slipului alb. Ei bine, drumul de rezervă avea să o ducă – mai anost – până la aceeaşi destinaţie. Poate chiar o îndoială utilă fusese sădită subliminal. Nicola îşi încrucişă braţele. Cu un arţag răzbunător, îl urmărea pe Guy în timp ce vorbea, felul în care expresia feţei îi copia copilăreşte vorbirea, cu încruntările blânde şi licăririle de speranţă. Şi, deodată, îi veni un gând: poate nu e în stare. Fir-ar să fie! Nutrise permanent convingerea că Guy avea un mare potenţial de iubire, de care ea avea nevoie, pentru că ecuaţia la care lucra presupunea şi iubire, undeva. Şi dacă nu era iubire adevărată, dacă era varianta contemporană, diluată sau un simulacru – amiciţie, dorinţa de a ajuta, iubire de aproape... Poate dragostea era într-adevăr pe moarte sau chiar moartă. Încă o catastrofă. Poate morţii lui Dumnezeu i se putea supravieţui, până la urmă. Dar dacă şi dragostea o lua pe acelaşi drum, dacă dragostea mergea la întâlnire cu Dumnezeu...

— Nu vreau să te descurajez de tot, spunea el. Tipul pe care-l cunosc la Evidenţa Populaţiei încearcă să ia legătura cu o organizaţie din Khorat. Mai sunt câteva căi pe care nu le-am explorat încă.

Atmosfera era grea şi tăcută. Pe obrajii ei boiţi se prelinseră lacrimi.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare rău.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Ascultă-mă până la capăt şi după aia pleacă. Ah, ce viaţă ciudată, ciudată. N-aş fi crezut că o să-mi schimbe... viaţa. Am crezut că o să treacă de la sine. Sau că o să pot să-i pun capăt. Nu credeam să întâlnesc pe cineva destul de bun. Şi nu ca frumuseţe sau poziţie socială. Ci pur şi simplu bun. Destul de bun. Şi acum uite că s-a-ntâmplat şi... ah, Guy, sunt derutată complet.

Aşteptă (destul de mult), până când el spuse:

— Spune.

Atunci dădu ochilor toată strălucirea lor verde şi rosti:

— Sunt îndrăgostită. De tine. Dar mai e ceva. Te-am avertizat că sunt o persoană stranie.

El aşteptă, lăsând capul în jos. Întrebă:

— Ce este?

Ea oftă, apoi spuse cu nerăbdarea disperării:

— Sunt virgină.

Dumnezeu, când era supărat, era un Dumnezeu gelos. Îi spuse că, dacă nu se ţine de cuvânt cel puţin încă o dată, El se spăla pe mâini de întreaga planetă. Mai avea şi alte planete, mulţumesc frumos, şi în zone mai bune ale universului. Promise molimă, foamete, valuri înalte cât casa, furtuni cu viteza sunetului şi teroare, o teroare ubicuă şi continuă, cu sânge curgând din răni adânci. Ameninţă să o îmbătrânească şi să o lase aşa pe veşnicie.

Ea Îi spuse să se ducă dracului.

Faţă de toate ale mele, El e un nimic. Ce sunt vreau să fiu şi ce vreau să fiu sunt. Sunt dincolo de Dumnezeu. Sunt Cauza neclintită.

Treci peste bariera aceea şi pe urmă peste cealaltă. Mergi prea departe, în toate direcţiile. Extremă peste extremă, apoi altă extremă şi încă una.

Din prima clipă când am dat ochii cu el, Keith Talent mi s-a părut a fi un personaj anacronic. Crezusem că vremurile, inflația și noii factori demografici îl vor fi eliminat deja sau trimis altundeva: în nord sau măcar în suburbii. Nu era așa. Străzile sunt pline de șmecheri, mahări, nași și tromboniști – echipaje întregi de Keithi. Desigur, puțini dintre ei reușesc, ajungând până la Cavalier, la broșura tipărită, sau la visurile despre darts. Ei rămân acolo, pe stradă, până la capăt, cu pălării pleoștite și costume strâmte, care plesnesc la cusături, cu un aer nespus de lacom și de viclean, și fără să păcălească pe nimeni.

Nici Fagin însuși nu s-ar fi încurcat cu ei. Ar fi fost oripilat. Iar aceștia sunt cei mai deștepți și mai buni (iar Keith e cel mai deștept și mai bun dintre cei mai deștepți și mai buni). Restul sunt niște țărănoi, proștii-satului, cultivatori de țelină, adunați de prin șanțuri – doar că asta este Londra; unde nu există câmpuri. Numai câmpuri de operațiuni și de observație, numai câmpuri de atracție și respingere electromagnetică, numai câmpuri de ură și coerciție.

Numai câmpuri de forță.

Keith e la fel de anacronic și în chestiunea aceasta a libidoului. Nu face parte din categoria satiromaniacilor (iar satiromaniacii, după părerea mea, vor fi veșnic printre noi). E un obsedat care se ține după femei, dintr-o clasă care ar trebui să fi dispărut de mult. Salivează și băloșește la vederea oricărei fufe de pe stradă; delectează întreaga cârciumă povestind ce le face lui Analiese Furnish și lui Trish

Shirt; ba chiar îţi prezintă varianta într un sfert de oră (fără tămpenii de protocol) a felului în care au mers lucrurile cu Kath aseara. Peste toate acestea, nu face nici un secret din faptele sale de eroism pe tărâmul lucrului manual. Şi, cu regimul lui, mă mir că încă mai stă în picioare.

Mi se pare mie sau tumultul hormonal al lui Keith e legat de reducerea speranţei de viaţă? Niciodată prea lungă prin comparaţie cu media istorică, viaţa lui Keith este acum dublu comprimată, condensată – şi, de aceea, trăită la viteză mai mare. Viaţa lui e pe Repede Înainte sau pe Căutare. Nu doar animalele trăiesc acum mai puţin.

Acum, ele trăiesc încă şi mai puţin decât înainte, dar animalele au avut întotdeauna vieţi mai scurte. Ce luăm de la animale, ce luăm de la animalele noastre de companie (fără eforturi şi fără a cere permisiunea) este o lecţie despre moarte: o vedere generală asupra unei durate mai scurte. După două pisici şi un hamster, adolescentul este ceva mai bine pregătit pentru oribila vizită în dormitorul bunicii.

Toţi ţinem ritmul sau aproape. La vârsta de opt ani, Clive e un câine foarte, foarte bătrân.

La film cu Lizzyboo Broadener. Lizzyboo: masiva soră mezină a lui Hope, mai înaltă, mai blondă, cu faţa mai rotundă, cu silueta mai plină. Sânii lui Lizzyboo au devenit o glumă în familie. Ah, glumele astea în familie! Ah, aceste caracteristici sexuale secundare – aceste CSS-uri! Asta e marea întrebare în ce priveşte sânii lui Lizzyboo: de unde-au apărut? Nici o altă femeie din neamul Broadener, trecută sau prezentă, nu are sânii lui Lizzyboo. Nici Hope nu are sânii lui Lizzyboo. E silită să se descurce cu cei ai lui Hope, care sunt mult mai mici. S-a crezut (gluma în familie continuă) că Marmaduke ar putea să-i aducă lui Hope sânii lui

Lizzyboo sau măcar să-i mărească pe ai lui Hope. Dar Marmaduke nu se dezminte, e lipsit de amabilitate până la capăt. Când Marmaduke a terminat cu sânii lui Hope, aceştia erau molestaţi şi secătuiţi, morfoliţi şi traşi, dar cu nimic mai mari. O durean mult mai tare – dar nu erau mai mari. Şi iat-o pe Lizzyboo cea fără copii (are treizeci şi unu de ani şi începe să se îngrijoreze), cu cei doi gemeni splendizi. Afară e încă deosebit de cald şi, pe drumul până la cinematograf, ea poartă doar un maiou. Contururile clare ale perfecţiunii ei jenante seamănă agonie pe străzi. Bărbaţii nu suportă priveliştea. Fata ne preschimbă pe toţi în nişte Keithi – sau pe toţi cu excepţia mea, pe toţi mai puţin pe cel care merge alături de ea şi care nu îndrăzneşte să se uite. Mamă, ce CSS-uri! Uită-te puţin la CSS-urile alea!

Era un vechi film de groază, din anii '70, o mizerie intitulată *Căminul de unde curge sânge*. Diverse studente sunt măcuite, îmbrăcate doar în chiloţi. Cu fierăstrăul electric, cu cuţitul de vânătoare sau cu briciul. Măcuitorul e un fel de vârcolac, demon sau zombie – cu siguranţă un mort, în tot cazul – cu un colţ împotriva decanului. În cea mai mare parte a timpului, arată ca un om de serviciu gras, asta până ajunge pe lângă o piele de femeie goală sau prea puţin acoperită: atunci, mutantul dinăuntru ţâşneşte, acoperit cu viermi care se zvârcolesc, cu larve şi cu obişnuitele accesorii aduse din mormânt. M-am identificat cu el. Mai ales când, în timpul unei secvenţe care ar fi trebuit să fie înfricoşătoare, Lizzyboo mi-a luat mâna într-a ei. Mâna ei e caldă şi uşoară. I-aş fi fost şi mai recunoscător dacă n-aş fi fost pe moarte. Mâna ei a rămas locului mult timp după ce *Căminul de unde curge sânge* a încetat să mai fie înfricoşător, mult după ce vârcolacul a fost ars şi tras în ţeapă. Luminile s-au aprins şi ea s-a întors cu tot corpul spre mine, trăgându-şi mâna

cu o grijă lentă. Gura îi era deschisă. Doamne, minunea dinţilor de femeie.

— Cum ţi s-a părut? m-a întrebat ea, curioasă cu adevărat.

Mă simpatizează. Îi place de mine. De ce? Am vreo două explicaţii. În principal, îi place de mine pentru că şi lui Hope îi place. Detectez, în mare măsură, o influenţă sexuală, dacă nu chiar un plagiat sexual, între aceste două surori. Lizzyboo s-ar putea să fie genul de fată care nu ştie de cine-i place până nu e încurajată de aprobarea cuiva mai mare. Am simţit această aprobare, chiar şi pe drumul spre cinematograf, imaginea lui Guy şi a lui Hope plutind în aer, în urma noastră (zâmbind încurajator, ea cu mâna odihnindu-se pe umărul lui), ca doi părinţi. În al doilea rând, desigur, eu sunt în general retras faţă de femei, ceea ce are un efect adormitor, mai ales asupra blondelor drăguţe cu CSS-uri mari, obişnuite cum sunt să trăiască într-o garnizoană de erecţii vizibile la cea mai mică provocare. Nu mi-am făcut niciodată prea mult de cap (de ce oare, fir-ar să fie de treabă?) şi nu m-a deranjat niciodată că nu-mi fac de cap (până acum) şi cred că se vede. Sigur e că e puţin probabil să fac vreuna din aceste boli neplăcute. În a treilea rând – sau poate doar punctul 2b –, nu mă interesează. Ceea ce constituie întotdeauna un punct de atracţie. Lipsa reală de interes funcţionează obligatoriu în favoarea ta. Şi, când eşti pe moarte (constat), nu e deloc greu să te arăţi dezinteresat.

După filmul pentru copii, am savurat câte un milkshake într-o cafenea de pe Kensington Park Road. Totul e foarte dificil. Îi plac. Îmi pune mâna pe antebraţ, ca să sublinieze câte ceva. Mai are puţin şi face pe ea de râs la bancurile mele. Îşi etalează CSS-urile alea. Lui Lizzyboo îi place de mine, ceea ce e foarte bine, căci, dacă vrea să găsească o cale spre inima mea, o să aibă nevoie de

un tărnacop. O să trebuiască să sape tot London Fields. Lizzyboo e atât de drăguță și de entuziastă, de afectuoasă și de onestă, încât va trebui să găsesc o scuză de talie mondială.

Am obținut câteva detalii interesante despre pasiunea lui Guy pentru ea. Pe urmă, am declarat că trebuie să ajung acasă, să lucrez la roman.

N-am primit încă nici o veste de la Missy Harter sau de la Janit Slotnick și nici măcar de la Barbro McCambridge. În clipa în care am expediat prin Fed-Ex primele trei capitole pe adresa lui Hornig Ultrason (la un tarif cutremurător), m-am așezat lângă telefon, așteptând să sune – să sune, țopăind în furcă, la fel ca în desenele animate. Dar au trecut deja trei zile și nu s-a întâmplat nimic.

O seară îngrozitoare la Brixton, urmărind meciul de darts al lui Keith de la Foaming Quart. Îmi pun viața în joc, sau ce-a mai rămas din ea, de dragul nenorocitului ăstuia de roman și ce mulțumire capăt?

Aproape zilnic acum, la vremea prânzului, merg pe jos sau cu mașina până la blocul turn unde stă Keith, ca să i-o iau pe Kim de pe cap lui Kath timp de o oră sau două, să am grijă de Kim, să o protejez și să o răsfăț pe micuța Kim. Talent e rareori acasă când ajung eu. E plecat după escrocherii. E la Crucea Neagră. E în garaj, în peștera lui cu săgeți. Când dau totuși peste el în astfel de ocazii, abordează un rânjet ostil. Când intru pe ușă, Kath clipește în sus, spre mine. Stă la masă, cu capul în mâini. Sper să înceapă să simtă o îmbunătățire, cât mai curând. Dar nefericirea pare să aibă un fel al ei de a te face să uiți cum e restul, ceea ce poate e mai bine, din punctul de vedere al nefericirii, pentru că altminteri n-ai mai răbda-o. Uneori ești deprimat, alteori ești deprimat. Zile proaste și zile proaste. La rău și la rău.

— Bună, am spus făcându-mi loc în bucătărie (după ce Keith trecuse fără un cuvânt pe lângă mine la uşă).

— A, Sam.

S-a ridicat în picioare, s-a oprit. Resturile micului dejun copios al lui Keith încă mai umpleau mica masă (care, la rândul ei, umplea bucătăria): cană dolofană cu ceai rece, farfurie cu dâre de grăsime, semnul victoriei format din mucuri de ţigări înfipte într-o linguriţă de sos maroniu. Cu ochi înnebuniţi, Kath cântărea totul.

— Mă duc cu Kim la plimbare.

— Da. Da, aşa e cel mai bine.

Copila înalţă mâinile spre mine, în timp ce mă aplec să o iau în braţe. S-a obişnuit foarte repede cu mine. Am momit-o. S-a dat pe brazdă. Aşa procedez cu fetele. Sigur că nu vreau nimic de la ea. Deşi istoriile pe care mi le-ar putea spune...

O duc în Memorial Park – în parc, cu vagabonzii şi beţivii lui. Nu-mi fac griji. Combinaţia adult-prunc e una relativ sigură ; lumea nu se ia de tine sau nu prea mult, în orice caz. Jafurile în prezenţa copiilor nu mai sunt la modă. Tipul care se apleacă peste căruţ cu o sticlă de bere spartă în mână – zău că nu se bucură de popularitate. În Britania plutocratică, atât de aproape de sosirea noului mileniu, nu se bucură de popularitate, ci e de două ori mai lipsit de popularitate ; nu-l susţine nimeni. Se vede asta din sentinţe. Şi nu merită, pentru cât are în poşetă o mamă obişnuită. Drept care nu se mai întâmplă. Sau nu prea mult, în orice caz.

Ce mă impresionează şi îmi rămâne în memorie este forţa de pe chipul copilului – forţa adevărată. E încordată, ca un buric strâns şi proeminent, dă pe-afară de posibilităţi, umflat de potenţe, ca şi cum milionul de lucruri care i s-ar putea întâmpla, esenţa milionului de Kim care ar putea fi într-o zi

pe lume, toate sunt concentrate în chipul acesta puternic... Dar mă întreb. Şi chipul Nicolei e puternic. Simpla subţirime a pielii care îi acoperă ochii închişi e puternică. Poate, în cazul ei, efectul e inversat sau diametral. Pentru că faţa Nicolei, viaţa Nicolei conţine un singur viitor, pe deplin format, pe deplin trasat, spre care se îndreaptă acum cu o viteză care creşte constant.

Aşadar, grădinile municipale, florile umile, totemurile pastel ale terenului de joacă (pe ele cum le interpretăm?), tinerii inabordabili cu spinii lor, meteorologia cerului, bătrânii fără castă proptiţi între şipcile băncilor şi copila cu răsuflarea ei dulce şi rotunjimea cu multe faţete, sensibilă ca un glob ocular. Nu vrei să o atingi. Nu vrei să o atingă nimic.

Capitolul 9: Să faci bine cu adevărat

În halat și papuci, ducându-și corespondența sub braț, Hope Clinch ieși cu pași mari pe terasă, oprindu-se mecanic să bage sub bărbie o plantă, într-un ghiveci. Planta era un amaryllis și costase considerabil mai mult decât leafa medie pe o săptămână; dar n-o ducea bine. Nu mergea. Curând va trebui înapoiată – de către Melba sau Phoenix, sau poate de Lizzyboo – florarului necinstit, pentru a fi înlocuită sau revitalizată.

Se așeză la masă și deschise prima scrisoare. Cu ochii în jos, spuse:

— Tocmai ce-am vorbit cu Melba. Despre Lady Barnaby. E un dezastru.

Guy ridică privirile din careul de cuvinte încrucișate. Era încă în cămașa de noapte, de bumbac alb. Guy dormea de multe ori în cămașă de noapte. O vreme, cu cincisprezece ani în urmă, Hope găsise obiceiul drăgălaș.

— Serios? făcu el. Ia povestește-mi.

Dincolo de grădina lor se întindea parcul municipal, cu iarbă umedă și prea înaltă în toate anotimpurile, dar nu și în anotimpul acesta. Guy știa ce efect are urina de cățea asupra peluzelor; și trăia cu senzația că o cățea cât casa lăsase fâșiile acelea cafenii. Dar câinii nu aveau voie în parcul municipal. Vinovat era pur și simplu soarele de septembrie. Soarele! Guy închise ochii, întrebându-se

cum era posibil ca un obiect aflat la o sută patruzeci de milioane de kilometri depărtare să-i transforme pleoapele într-o piscină plină cu sânge proaspăt, ca dintr-un tablou de Hockney... Afară, pe pajiște, ca niște lăptărese la lucru, copii mici se jucau printre paznici graşi şi bone şi mai grase, care mugeau printre ei, îndemnându-i să fie atenţi. Marmaduke nu era de văzut acolo. Era în camera lui de joacă, unde încerca o nouă *au pair*. Îi ascultară chiotele din răr unchi – Tarzan, poate, arătându-i lui Jane cum e cu lianele –, tresărind o dată la câteva secunde, auzind zgomotul câte unei ciocniri mai evidente. Guy surâse încurajator capului plecat al soţiei. Căsnicia era pregătită (şi micul dejun era împărtăşania ei cea mai însemnată), asemenea veselei de pe masa nepotrivită, aşteptând să fie invadată.

— Excursia în Iugoslavia, spuse Hope, deschizând altă scrisoare şi citind-o. A ajuns acolo la miezul nopţii. Nu se ştie de ce, avionul a făcut escală la Oslo. A doua zi dimineaţă, a jefuit-o şoferul taxiului care a dus-o la hotel. Doar că nu era hotel. Te-ai aştepta la ceva mizer, dar asta era ca o cazarmă plină cu bătăuşi furioşi. (Hope mai deschise o scrisoare şi începu să o parcurgă.) În clipa aia, a pierdut complet contactul cu realitatea. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat în continuare, dar a fost găsită după vreo două zile rătăcind prin aeroportul din Zagreb, fără bagaje şi fără ochelari, ceea ce mă face să mă simt un pic vinovată.

— Marmaduke.

— Marmaduke. Cineva de la consulat a expediat-o înapoi. A ajuns acasă, unde şi-a găsit locuinţa complet goală. Melba zice că n-a rămas nimic, decât duşumelele şi tencuiala. Atunci înţeleg că a leşinat. Din fericire, şi-a revenit pe trepte, chiar înainte să explodeze boilerul. Totul e şi-acum plin de apă.

— Ce îngrozitor. Putem s-o ajutăm cumva? Unde e acum?

— În spital.

— Asigurare? întrebă Guy cu îndoială.

Hope clătină din cap.

— E lipită.

— Dumnezeule mare. Deci tânărul ei minunat...

— Nu era chiar așa de minunat.

— ... Nu mai poți avea încredere în nimeni, în ziua de azi, spuse Guy.

— Nu s-a putut niciodată, spuse Hope.

Intră Marmaduke. Sub privirile învinse ale bonei stupefiate (a cărei prezență se diluase până la o simplă imagine reflectată în geam), băiețelul erupse prin ușile duble. Guy și Hope reacționară cu repeziciunea obișnuinței, dar Marmaduke era de neoprit. Trecând de placajul lui Guy, se înfipse cu fața înainte în piciorul mesei, înainte ca Hope să aibă timp să ridice tava de pe masă. Și lumea întreagă se clătină: sticlă spartă, porțelan ciobit, sânge de copil, lapte vărsat, lapte vărsat.

Oricât de mult l-ar fi întristat recentele neplăceri ale lui Lady Barnaby, Guy reuși fără greutate să își păstreze simțul proporțiilor. La urma urmelor, când venea vorba despre povești cu aventuri în țări străine – dezorientare, lipsă de adăpost, plecări în necunoscut –, simțea că ia parte la un joc inaccesibil lui. Nu, nu ia parte, ci doar urmărește: un spectator șters printre zeci de mii de spectatori cocoțați în tribune.

Toată săptămâna se dusese cu mașina în Cheapside, relativ devreme, și se închisese în birou, cu cafeaua și cele patru telefoane. Forma. Glasul lui cunoștea tonalitățile ocolite ale carității, lingușirii și faptelor bune. Faptele rele au la rădăcină banii. La fel și faptele bune. Dar faptele rele nu le cunoștea: și era perfect conștient de asta. Bineînțeles, cum pronunțai cuvântul Indochina, cum auzeai sunetul respirației scăpate printre dinții

telefonului – drept prin pâlnia receptorului, până în adâncul urechii interne.

— În nici o altă parte a lumii, îi spusese cunoştinţa de la Evidenţa Populaţiei, cu un elan cu care Guy încă nu era obişnuit, nici în Africa sau Turkmenistan nu găseşti o bulibăşeală mai mare.

Habar n-avusese. Nimeni nu avusese habar. Habarul parcă nici nu exista. Confruntat cu o asemenea situaţie şi simţind, confuz, nevoia de a comite o faptă îndrăzneaţă şi necugetată, Guy ieşi şi îşi cumpără nişte ţigări, după care se aşează, fumând stângaci, şi formă alt număr.

De ce făcea toate acestea? Ca toată lumea, Guy nu încerca plăcerea ştirilor importante şi proaste. Ca toată lumea, se îndopase cu orori la micul dejun, zi după zi, până la amorţeală, până la prosteală, până când ziarul cotidian rămăsese necitit. Expansiunea inteligenţei, revoluţia comunicaţiilor: ei bine, acum avusese loc o contractare, o contrarevoluţie. Şi nimeni nu voia să ştie... De ce fac toate astea? se întrebă. Pentru că aşa e bine? Gândurile – gândurile consecutive – se sfârşeau aici. În mintea lui, Guy îşi rederulase prânzul luat cu Nicola de atâtea ori, încât filmul se subţiase, pătat de impurităţile, murdăria şi întrebările care mânjeau privirile ostenite. Îi vedea gâtlejul, buzele în mişcare. Pe banda sonoră, vocea îi rămânea virginal de limpede, cu accentul ei străin, cu dificultăţile ei meticuloase. Îi spusese că are sânge evreiesc. Când încerca să identifice motivul atracţiei, Guy se gândea nu la sânii ei, nu la sufletul ei, ci la sângele ei şi la chemarea ritmică pe care o simţea. Ce puteai face cu sângele cuiva? Puteai să-l miroşi, să-l guşti, să te scalzi în el? Să faci dragoste cu el. Să îl împărtăşeşti. Poate se putea pune pe seama dorinţei de a proteja, care conţine întotdeauna ceva feroce, ceva animalic. Asta îşi dorea? Dorea sângele ei?

Deşi planetare şi caracteristice pentru secolul XX şi tipice pentru ambele, evenimentele din Indochina

impuneau o abordare astronomică. Pentru început, fuseseră obscure, îndepărtate, întunericul cel mai deplin. Războiul dăduse o altă traiectorie lucrurilor când ambele părți căzuseră de acord sau când „ambele părți căzuseră de acord" să joace jocul pe întuneric. Această condiție fusese impusă rapid în urma unei politici mult comentate la televiziuni și în presa scrisă, de ucidere a tuturor ziariștilor. Corespondenții străini nu mai puteau țopăi din tranșee în tranșee cu ecusoanele de PRESĂ sub panglicile beretelor, pentru a-și transmite apoi prin telex articolele, stând la cocktailuri în grădinile de pe acoperișurile scorojite de soare ale Hiltonurilor. Ca răspuns, echipe de filmare rebele începură să închirieze jeepuri și elicoptere ; jurnaliști atinși de febra războiului și de malarie se smulseră din paturile unde fumau opiu, înființându-și firme pentru corespondența de campanie ; fotografi șchiopi, cu bucăți din șrapnelele lui Ho încă înfipte în calota cranianã, ieșiră să facă autostopul la drumul care ducea spre graniță. De intrat intrau, dar nu mai ieșeau de-acolo. Guy fuma clipind des și frecându-se la ochi, întrebându-se dacă exista om care să suporte să vadă totul.

Ceea ce ieșea ieșea lent, eronat sau slab, ca o lumină obosită. Pe de o parte, declarațiile monosilabice sau chicotelile rătăcite ale supraviețuitorilor azvârliți cât colo de ciocniri sau explozii ; pe de altă parte, mărturia neadormită a sateliților, triumfător lipsiți de sentimente, care păreau să elimine tot ce era uman din statisticile privind morții – câmpurile de cadavre, fagurii de cranii. Era un tip nou de conflict ; printre expresiile la modă apăreau : „războiul spasmodic", „războiul neînlănțuit" și, inevitabil, „superrăzboiul" ; „războiul prin procură", pentru că puterile mondiale plantaseră sămânța, își testau armamentul și își dădeau una alteia de lucru prin intermediul lui ; dar banii veneau din Germania și

Japonia (și China?) și de la alți agenți care influen țau echilibrul de forțe.

— Dacă vrei să înțelegi cât de cât ce se întâmplă acolo, îi spuse informatorul său de la Crucea Roșie, citește despre ce au făcut Khmerii Roșii în anii '70 și pe urmă ridică tot la puterea a zecea. Numărul de cadavre. Zona de acoperire. Nu. Ridică la pătrat. La cub.

Guy făcu întocmai. Și intră în domeniul cifrelor astronomice. Pentru că, dacă milioane se roteau în vârtejul războiului, alte milioane trebuiau să afle dacă erau sau nu în viață și, dacă de soarta milioanelor care se interesau alte milioane se interesau, atunci, foarte curând... foarte curând...

În viața lui nu se simțise mai viu.

Nu se simțise mai fericit – acesta era urâtul adevăr. Sau măcar nu de mulți, mulți ani. Se întorcea seara acasă, întâmpinat de aprobarea surprinsă a soției (după o zi la birou, căpăta subit valoare – valoare de noutate, dar și din felul obișnuit) și de atrocitățile derizorii ale lui Marmaduke. Îi punea ceva de băut lui Hope și îi ducea paharul pe măsuța de toaletă și o săruta pe ceafă, cu mintea în altă parte, la alte cefe. Era amețitor, o excitație spumoasă ca apa ei tonică în contact cu gheața. Ea îi mângâia obrazul de birou și îi netezea fruntea de calculator, convinsă că muncea ca să facă bani. Iar el ce făcea, de fapt? Guy avea nevoie de haosul teribil la care se conectase. După ce-ai simțit atracția nenorocirii în masă, mai vrei – mai vrei nenorocire, mai vrei masă. Trebuie să devii dependent. Nu era de mirare că toți cei de pe margini simțeau nevoia de a prezenta totul în negru.

— O zi grea?

— Nu tocmai.

— Bietul de tine.

Bieții de ei. Dar ce bine, ce bine! Ce îl împingea nu era sănătos să cerceteze prea mult. Se gândea

(când gândea) că află ceva nou despre viață, ceea ce întotdeauna însemnă moarte. Se gândea că are o șansă de a face cu adevărat bine. Ce îl împingea nu era sănătos să cerceteze. Dar nimeni nu cerceta. Dragostea, tocmai ea, se îngrijea de asta - dragostea modernă, într-un veșmânt nou și colorat. Acum am suficientă, sunt sigur. Deci am s-o sun mâine, își spuse, încheind fermoarul rochiei lui Hope.

Guy evolua frumos. Se simțea foarte bine.

Pierdut, așadar, în noua sa stare de melancolie exaltată, Guy urcă scările care duceau până la ușa Nicolei Six – trecând pe lângă cărucioare și biciclete, plicuri cafenii, indicațiile și interdicțiile vieții de părinte, de cetățean, de membru al comunității. Pe la jumătatea drumului se opri, nu ca să se odihnească, ci ca să reflecteze. Știți, desigur, că prosperitatea inexorabilă a subculturii asiatice din Statele Unite este un mit sau un adevăr spus pe jumătate. Primul val de vietnamezi, majoritatea din clasa mijlocie – aceștia s-au descurcat bine, fără probleme. Dar cei care le-au urmat, cambodgienii... închipuiți-vă numai: ultima dată când ți-ai văzut casa, era la treizeci de metri în aer și ardea, cu mama, tatăl și cei șase copii ai tăi înăuntru. După așa ceva ai nevoie de timp ca să-ți revii. Pe urmă, vrei să te odihnești înainte de a lua în piept America. Și probabil că următorul lot, dacă mai vine vreodată, următorul lot are să fie încă și mai... În timp ce urca, Guy auzi pe cineva coborând: o siluetă fornăită, târșâită, cu ghete grele. Guy se trase într-o parte a ceea ce presupunea că este penultimul palier, cu bărbia ridicată și gândindu-se la altceva. Și toate acestea veneau pe deasupra crizei sau mai degrabă pe dedesubtul ei, sub aripa ei. Ideea aceasta a delegării cruzimii...

— Salut.

— ... Keith... Scuză-mă, încă nu m-am trezit de tot.

— Știu cum e.

Dar Keith arăta altfel decât de obicei. Și nu era doar aerul de îmblânzitor de lei și părul proaspăt uscat cu foehnul. Aceste detalii suplimentare veneau parcă în contra noului lui aer, care era unul furișat sau umil. Rămase pe picioare care nu stăteau locului, cu capul în pământ, strângând la piept un obiect ce părea luat dintr-o baie și o carte, una cu coperte moi. Nici Guy nu venise cu mâna goală. Nu putuse aduce doi refugiați recunoscători, dar avea cu el un dar, un dar pentru Nicola Six. Se gândise mult și febril la darul acesta. Ce i-ar fi putut cumpăra? Un tablou de Tițian, un iaht, un diamant cât Hotelul Ritz. Guy ar fi vrut să-i cumpere întregul pământ, dar îi cumpărase un glob. Nu din cel vechi, ci din cel nou. Un glob adevărat, planeta așa cum se vede din spațiu, grea, misterioasă, albastră ca ochii de copil în șalurile ei. O ridică în mâini, asemenea lui Hamlet.

Pe neașteptate, Keith ridică din umeri și, mișcându-și bărbia într-o parte, spuse:

— Am fost... s-o ajut.

— Da, sigur. Și eu tot de-aceea am venit.

— Tot aia.

— Încerc să o ajut să găsească pe cineva. Din păcate, fără prea mult succes.

— Oricum. Faci ce poți.

— Exact.

Guy se uită acum la Keith cu simpatie compătimitoare. Bietul Keith...

— A, da. Vii diseară?

— Poftim? spuse Guy.

Keith îl privi fix, cu ostilitate evidentă.

— La darts.

— La darts, da. Sigur. Bineînțeles.

— BMW. Mercedes 190E. 2,5-16. Ăă, e acolo, sus.

Și Keith porni grăbit în jos pe scări, fornăind și târșâind, cu... cartea aceea sub braț...

Guy o striga pe nume din hol și înainta cu pași egali, care trădau respectul. Sufrageria era goală. În același timp, era aproape așa cum și o imaginase: o dezordine interesantă, sub un tavan destul de jos (Guy cel înalt simțea tulburat o presiune în creștet), o ceașcă ici, o revistă străină colo, niște lalele trecute aplecându-se peste marginile unei vaze de sticlă (parcă suferind de rău de mare), o anume indolență a mobilierului, obișnuitele prelungitoare și rețelele tocite ale echipamentului video prea numeros (și casa lui era un adevărat depozit de asemenea jucării ieftine), izul de tutun al boemei gânditoare. Pe masă, sub geam, lângă fotoliul de răchită, o scrisoare neterminată...

— Nicola! spuse el iar, clătinând ușor din cap.

Vocea ei, oarecum înăbușită, îi răspunse din camera de alături cu un neadevăr evident: spuse că vine într-o clipă. Guy se uită fără intenție la ceas, apoi rămase în poziție de drepți, cu mâinile la spate. După o vreme, se mută la fereastră, de unde se uită în spate, peste umăr, și apoi într-o parte, la hârtia de scris. „Stimate domnule profesor Barnes (citi el). Vă mulțumesc că mi-ați trimis articolul profesorului Noble, pe care trebuie să recunosc că l-am găsit incorect și neglijent argumentat. Îl cred pe cuvânt că artiștii întreține adesea relații sexuale cu modelele lor. Avem destule motive să credem că astfel de lucruri se întâmplă. Dar anecdotele sale nu pot avea un efect util asupra tezei fundamentale. Am stat ca pe ace, întrebându-mă când va spune că portretele pe care Rembrandt i le-a făcut Saskiei – sau poate cele ale Martei, pictate de Bonnard – sunt «încărcate» de o cunoaștere sexuală sau reflectă dorința arzătoare a pictorului de a «pătrunde» în cea care stă, culcată sau așezată, dinaintea sa. Acest tip de speculații grosiere reprezintă întotdeauna rezultatul unei asemenea direcții de gândire. Ca să dăm lucrurilor o notă personală...", citi Guy, ajungând

la sfârșitul paginii. Întinse mâna, să o întoarcă. Dar, cu un tremur ușor, se opri. Se pricepe la arta plastică, își spuse el, ca să se încurajeze. Și ce scris frumos: fără eleganța strictă a caligrafiei lui Hope, ci mai rotund, mai expresiv, cu ceva din corpolența feminină a lui Lizzyboo. Deodată, Guy își dădu seama că nu mai făcuse niciodată așa ceva. Nu se mai găsise singur, cu o femeie de aceeași vârstă cu el, în apartamentul ei și în secret, fără știrea lui Hope. Sufrageria Nicolei era „aproape așa cum și-o imaginase". Dar, mai exact, ce își imaginase? Ar fi putut susține, poate, că reveriile lui erau caste. Dar visele își aveau viața lor. Ei, își spuse, nu putem controla lucrurile pe care le visăm. Guy întoarse privirea către bibliotecă și se apropie de ea cu o ușurare energică. Scoase *Curcubeul* și se uită la pagina de gardă. Ce-i spusese Keith? Ridicol. Am și uitat. *Villette? Profesorul? Shirley?* Nu, mult mai evident, dar nu *Jane Eyre*...

Aha. Bineînțeles, a plâns, își spuse Guy pe când Nicola ieșea din dormitor. Chipul ei aprins îl înfruntă declarativ – spunând ce, nu știa. Lui Guy, atitudinea ei mândră într-un asemenea moment nu i se păru neobișnuită, pentru că și Hope era la fel: întotdeauna te înfrunta cu lacrimi în ochi sau cu consecințele lor; nu se ferea și nu se ascundea niciodată. Uitându-se o fracțiune de secundă dincolo de Nicola, Guy zări în oglindă anarhia tristă a așternuturilor neglijate. Da: cuibul unei adânci, adânci depresii. Dumnezeule, uite, biata ființă abia dacă mai e în stare să meargă. Ce pas dezorientat. Și chipul suferind, care parcă se curbează sub imperiul durerii interioare. Mm. Ce lovitură sau vânătaie urâtă aici, pe obraz. Sigur, în ziua de azi, chiar și tenul cel mai luminos... O să se lovească de masă, dacă nu e atentă. Au! E același sentiment pe care-l trăiesc față de ea, dorința, nevoia de a-i întinde mâna, de a o susține, dacă aș îndrăzni.

— Mi-e foarte cald, spuse ea, ca pe o acuzație.

— Da, știu, spuse el, ca pe o scuză.

O vreme, Guy încercă o laudă a rafturilor cu cărți, cu câteva subiecte marginale (șahul, Keith, din nou canicula); discuția suna însă forțat, tras de păr. Cât putea de delicat, începu. Iar prezența ei, câmpul ei de forță muri aproape complet sub impactul primei salve de vești proaste pe care i le adusese. Cu mâinile strânse în poală, stătea aplecată înainte pe canapea, cu genunchii goi lipiți, cu gleznele depărtate, dar cu degetele mari ale picioarelor aproape atingându-se, ca un copil chemat în biroul directorului școlii. Chipul plin al Nicolei nici nu clinti – poate doar o dată, când el pomeni de tipul de la Greenpeace, căruia numele de Enola Gay parcă îi spusese ceva, o altă pistă care nu ducea nicăieri. Fu aproape o izbăvire când apăru durerea și lacrimile acelea lente, uimitor de strălucitoare, începură să îi brăzdeze obrajii.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare foarte rău.

Trecu un minut, apoi ea spuse:

— Am să-ți fac o mărturisire.

În timp ce o făcea, în timp ce el o asculta, o serie de explozii tăcute, de repoziționări intime păru să aibă loc la baza craniului lui. Delicioasă și multiformă, o greutate enormă se așternu peste el – forța gravitației, care-ți amintește de câtă putere ai nevoie doar ca să pui sângele în circulație.

— Și încă ceva. Te-am avertizat că sunt o persoană ridicolă...

Afirmație dată la o parte cu nerăbdare înăbușită. Guy zâmbi pentru sine. Palid, interior, Guy zâmbi, apoi spuse:

— Asta am ghicit.

— Ce-ai făcut? Scuză-mă, nu... Nu știam că se vede.

— Ba da, spuse el calm. Se vede de la o poștă.

— De la o poștă?

Ghicise de mult, iar asta o simţea acum, trandafiriul şi puritatea Nicolei Six. Şi pe urmă, nu era o strategie chiar atât de rar întâlnită, în vremurile acestea de circumspecţie, vremurile acestea de grijă faţă de propria persoană. Era logic, îşi spuse, avea sonoritatea adevărului. Pentru că, dacă o scoţi din ecuaţie pe Hope, Nicola şi cu mine suntem la fel. Teritoriu virgin. Guy simţea acum luxul proaspăt al experienţei sexuale. Până acum, nu se întâlnise niciodată conştient cu cineva cu mai puţină experienţă decât el ; chiar şi Lizzyboo, cu cele patru sau cinci aventuri nefericite ale ei, îi părea exotică în ale amorului (hârşâită în iubire) precum Anaïs Nin. Iar aceasta ar putea însemna chiar că voi putea iubi în siguranţă... Dar de unde venea impulsul contrar? Ce mesaj alternativ din ce lume alternativă îi poruncea să desfacă rochia aceea castă şi albă, să ia trupul acela măsliniu şi să-l întoarcă pe dos?

— Doar că ai această văpaie întunecată. Ceva stăpânit. Intangibil.

Într-o stare de derută înduioşătoare, ea se ridică, tot cu mâinile încleştate, şi se îndreptă spre fereastră. Guy gemu şi se ridică în picioare, furişându-se în spatele ei.

— Ăsta e pentru mine? întrebă ea.

Globul stătea acolo, pe birou. Ea se întoarse cu faţa şi îşi duse ambele mâini la obraji.

— E tot frumos, nu-i aşa?

— Draga mea, eşti...

— Nu, nu eu. Pământul, spuse ea. Acum, te rog, pleacă.

— Pot să te sun mâine?

— Să mă suni? repetă ea printre lacrimi. Asta e dragoste. Nu-nţelegi. Să mă suni? Poţi să faci ce vrei cu mine. Poţi să mă omori, dacă vrei.

El ridică o mână spre faţa ei.

— Nu. S-ar putea să fie suficient. S-ar putea să mor dacă mă atingi.

La micul dejun, a doua zi dimineaţa, Hope îl informă pe Guy că cineva spărsese iar maşina şi că trebuia dusă la service. Guy înclină din cap şi continuă să-şi mănânce fulgii de porumb (cineva spărgea maşina aproape săptămânal). Îşi urmări soţia în timp ce se scurgea încoace şi-ncolo prin bucătărie, în halatul de casă. Până nu demult, dacă ar fi ştiut totul, ar fi apelat la un psihiatru. Dar acum, după ziua de ieri, ar fi considerat necesar să apeleze la un avocat sau la un poliţist... În timp ce se ridica să plece, Guy simţi nevoia să îi spună ceva.

— Ce e în pastilele alea pe care le iei? A, drojdie.

— Ce?

— Drojdie.

— Ce-i cu ea?

— Nimic.

— Ce tot spui acolo?

— Scuză-mă.

— Doamne, Dumnezeule.

Cineva spărgea maşina săptămânal. Ajuns în stradă, Guy deschise portiera Volkswagenului (nu era niciodată încuiată) şi acoperi cioburile de sticlă de pe scaunul şoferului cu foaia de hârtie pe care scria CASETOFONUL DEJA FURAT. Duse maşina la service-ul din St John's Wood. Înainte de a coborî, scoase ghidul de service din rana zdrenţuită din bord, unde fusese pe vremuri casetofonul (acum mulţi ani). Obişnuitele ridicări din umeri şi clătinări din cap. Aşteptând obişnuita promisiune pe care nu te puteai baza, s-ar fi putut gândi cât de simplu era cu Cealaltă Femeie: ea nu te punea niciodată să duci maşina la service, iar drojdia şi-o înghiţea când era singură.

Guy porni pe jos pe Maida Vale. După ce îşi pierduseră frunzele prea devreme, copacii se scăldau în lumina soarelui, zbârciţi, goi şi ruşinaţi. Păsările londoneze cârâiau a milă sau sfidare. Soarele făcea

ceea ce făcea dintotdeauna, zi și noapte, de cincisprezece miliarde de ani, adică ardea. Cum se făcea că nu erau mai mulți adoratori ai soarelui? Soarele avea atâtea calități. El dădea naștere vieții; era profund misterios; era atât de puternic, încât nimeni pe pământ nu îndrăznea să se uite în direcția lui. Și cu toate acestea, oamenii venerau umanul, antropomorfulul. Venerau promiscuu: pe oricine. Un indian obsedat de exercițiul fizic, un criminal în masă, un înger american din secolul al XIX-lea pe nume Moroni... pe Zeul Catolic al lui Guy sau Nimenicul. Aproape hazliu, văzut într-o anume lumină, puful acela de pe buza ei superioară. Soarele era la o unitate distanță: o unitate astronomică. Dar astăzi simțeai că soarele nu era mai sus decât Everestul. Și nu era prea bine să stai pe-afară, în el. Dătătorul de viață, soarele acum lua viața, era un răpitor de viață, soarele cancerigen. Îl înșelau pe el ochii sau avea un mic gol acolo unde se uneau picioarele cu șoldurile, un triunghi curb de aer liber între pulpe, sus de tot? Guy merse înainte, pe Elgin Avenue. Se simțea fericit – poate supus vremii (și, dacă cineva ar fi reprodus soarele acesta într-o carte pentru copii, el ar fi zâmbit, cu siguranță); speranțe fericite, amintiri fericite, atâta fericire, că ți se făcea rușine. Își aminti de o dimineață cu mai bine de un an în urmă. Da, tocmai îl făcuse pe Marmaduke să eructeze; în realitate, copilul vomitase pe umărul lui (tipul de la curățătorie vine și zgreapțănă catifeaua reiată cu o unghie suspicioasă, tu spui „A vomat copilul" și toată lumea zâmbește iertător, toată lumea înțelege). Stăteam întins în pat, cu copilul, în timp ce ea se schimba sau făcea baie alături. Brusc, am simțit ceva rece – voma lui mi se răcea pe umăr – și am zărit capul copilului, cu părul lipit cu luciul acela de pântece, biosferic, ca o lume. Sau un corp ceresc. I-am simțit căldura, temperatura capului de copil, și m-am gândit (ah,

jocurile astea de cuvinte și mediocritatea lor luminoasă – dar eram cât se poate de sincer! : am, acum am... acum am un mic soare[1]

Și – Doamne ferește! – Portobello Road, toată o tranșee neregulată și tocită, dărăpănată și plină de șobolani. Guy simțea cum strada îl percheziționează – ca să vadă ce are asupra lui și de ce-ar putea fi ușurat. O coadă de vagabonzi se formase la porțile căminului Armatei Salvării, așteptând supa sau orice altceva se dădea, armatele de săraci, recruți, frumos călcați, călcați în picioare. Înalt, cu părul spălat, cu dinții curățați, Guy trecea pe lângă ei dureros, vagabonzii cu ochii lor gâdilăcioși. Și nu vedea decât un montaj de încălțăminte îngrozitoare, căscată la bot ca o gură de cal, dând la iveală dinți de cal... Odată ca niciodată, intrarea la Crucea Neagră era intrarea într-o lume a spaimei. Astăzi, lucrurile făcuseră schimb de locuri și spaima era în urma lui, iar ușa cea neagră arăta mai mult ca o ieșire.

Unsprezece și jumătate, momentul pe care îl așteptau cu toții : anunțat de prezența câinelui, de vălătucul de fum de țigară și de o criză de tuse, Keith Talent avea bunătatea de a intra la Crucea Neagră. Statutul lui Keith, accentul lui de cârciumă, dintotdeauna puternic, crescuseră acum nemăsurat, desigur, după evenimentele din seara trecută. Un murmur de interes general se coagulă încet în aplauze timide, pentru a se disipa apoi lent, lăsând locul răcnetelor puternice, dar izolate de triumf și încurajare. Pongo, barmanul de rezervă, fu poate cel mai elocvent când, după ce-i pregăti halba lui Keith, îi întinse o mână dolofană și albă, spunând simplu :

— Darts.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, cuvintele *sun* („soare") și *son* („fiu") se pronunță la fel.

— Mda, mă rog, salut, băieți, răspunse Keith, mort de mahmur.

— Ai reușit, nene, spuse Telonius. Ai reușit.

Keith își clăti gura cu bere și spuse năclăit:

— Mda, mă rog, tipu' a dat în primire până la urmă. Fără supărare, da' temperamentul aruncătorului negru o să fie întotdeauna cu semnul întrebării. În prima partidă din al doilea set, eu eram în urma rău și el dă un patruzeci și trei la dublu șaișpe? Când am văzut cum dă cu oiștea-n gard, am știut că pot să câștig. În a treia partidă din setul doi, hotărâtor, l-am pedepsit pentru aruncările de șaizeci și pe urmă... l-am omorât cu 153. Triplu 20, triplu 19, dublu 18. Săgețile ca șampania. De expoziție. A fost probabil momentul serii. Cu un finiș de asemenea calitate nu te pui. N-ai cum.

— A fost o încercare grea, spuse Thelonius fără grabă, pentru caracterul tău de aruncător.

Bogdan spuse:

— Ai reacționat la... la atmosfera de mare competiție.

— Alegerea locului de desfășurare ar fi putut crea probleme unui jucător mai puțin pregătit, spuse Dean. Tu ai respins...

— Ai făcut față la...

— Provocarea...

— Stângaciului din Brixton, spuse Thelonius oftând.

Keith se întoarse către Guy Clinch, care, rezemat de masa de pinball, îi urmărea cu un surâs politicos.

— Și tu, zise Keith îndreptându-se către el. Și tu, repetă el întinzând degetul arătător. Tu te-ai comportat superb. S-a comportat excelent aseară. S-a comportat excelent.

Guy se uită aproape recunoscător în ochii lui Keith, care, într-adevăr, arătau cam ciudat astăzi. Ochii lui Keith conțineau o gamă de impurități și implozii strălucitoare, împreună cu o membrană

verticală de lacrimi nevărsate; dar lucrul cel mai ciudat era amplasarea lor. Pupilele stafidite parcă încercau să mărească distanța dintre orbite, ajungând practic la tâmple. Doamne ferește, își spuse Guy, arată ca o balenă. O balenă ucigașă? Nu. Una bătrână și leneșă, cu răsuflarea șuierătoare, benignă. O balenă albastră. Un cașalot. Da, și cu paloarea incredibilă... Guy sorbi din pahar și ascultă laudele lui Keith, apoi laudele lui Bogdan, ale lui Norvis, Dean, Pat și Lance. Le cercetă fețele, căutând o urmă cât de mică de ironie. Dar nu găsi decât încuviințare și urări de bun venit.

— Habar n-am avut, spuse Keith, habar n-am avut că ai gusturi așa fine.

Să fi fost, până la urmă, atât de important? După întâlnirea cu Nicola, Guy se întorsese acasă, unde petrecuse după-amiaza împreună cu Marmaduke. Hope juca tenis cu Dink Heckler. Pe urmă făcuse un duș prelungit (uneori e greu să-ți scoți toată crema de vanilie și melasa din păr), se schimbase și, pe la șapte, își făcuse intrarea la Crucea Neagră. Într-un delir de darts. Stegulețe și șepci pe care scria KEITH, strigăte de: „Darts, Keith!" și: „Keith!" și Keith însuși, pornit, zbierând răgușit: „Darts!". Afară, două microbuze își ambalau chinuit motoarele. Se îngrămădiră toți în ele, cu excepția normală a lui Keith, care conta pe mijloace de transport alternative.

— Îl duc eu, în scula aia, spusese Fucker, arătând spre portierele unui Jaguar gri metalizat.

După care Guy petrecuse patruzeci de minute în spatele microbuzului, unde albii și asiaticii fumaseră, râseseră și tușiseră tot drumul fumând, negrii stătuseră tăcuți, cu fețe indescifrabile, și sticle de scotch de o jumătate trecuseră îndârjit și fără întrebări din mână în mână.

— Pe drum încolo, era clar că ăștia e puși pe rele, spuse Dean.

— Zău? făcu Guy, care nu observase nimic neobișnuit, în afară de îmbrânceală și de bancuri, plus o prezență grea, căldura grea a mușchilor negri dezgoliți. De unde știi?

— L-au înjunghiat pe Zbig Unu, spuse Zbig Doi.

— Nimic grav, precizā Keith. Zbig Unu? E bine mersi. Iese săptămâna viitoare, cândva

Concursul de darts se ținuse nu chiar în Foaming Quart (cu vitraliile și draperiile sale grele, cu atmosfera sa crepusculară), ci într-o sală alăturată, atât de mare era interesul provocat la nivel local. După cum afirmase Keith, competiția pusese stăpânire pe imaginația tuturor celor din Brixton. Stând în rumeguș până la glezne, Guy presupusese că sala fusese folosită de curând – și, fără îndoială, era folosită regulat – ca discotecă și ca biserică; nu foarte recent, folosise ca sală de clasă. O simțea. Nu se vedeau elemente care să îi amintească în mod special de instituțiile în care studiase (parcurile de sute de hectare, piscinele olimpice, sălile cu calculatoare și așa mai departe); dar scena joasă, luminatoarele defecte, numeralele romane de pe cadranul ceasului de perete, lemnul uscat – toate acestea îi aminteau lui Guy de școală. Și anume o școală de băieți. Privise de jur împrejur (asta într-adevăr îl îngrijora) și văzuse că nu era nici o femeie, nicăieri... Băncile fuseseră dispuse ca într-o sală de ședințe, multe răsturnate în momente de entuziasm jucăuș, și, până la urmă, toată lumea își găsise câte un loc. Dar, când începuse meciul, fără pic de ceremonie, toată lumea se ridicase în picioare. Dacă toată lumea ar fi stat jos, ai fi putut urmări jocul de jos. Dar toată lumea se ridicase în picioare. De aceea, toată lumea se ridicase în picioare.

Nu că ar fi fost mare lucru de văzut, în materie de darts. Adversarul lui Keith era foarte tânăr și foarte negru, combinând în mod izbitor calitatea violenței cu aceea a solemnității, cu fața lustruită

și fără cusur, cu craniul ras care păstra o nuanță violet, ca un penis impecabil, impecabil sculat. Cu multe ezitări și reveniri, doi negri bătrâni arbitrară și ținură scorul cu o cretă și un microfon. Săltând și pășind furișat în lateral, în cămașa electromagnetică și pantalonii evazați de toreador, Keith era de departe personajul cel mai necizelat și mai șleampăt de pe scenă; dar părea de departe cel mai bine adaptat.

— Ce frumos i-ai dus, spuse Dean.

— Ostilitatea publicului a exercitat o mare presiune asupra mea, aprobă Keith. Ce n-au știut ei e că... Keith Talent înflorește sub presiune.

— Ce frumos i-ai dus, spuse Dean.

— Spectacol total, nu' așa? spuse Keith. Spectacol total.

Ostilitatea publicului, după cum constatase Guy, era într-adevăr marcată. Inițial, ea luase forma strigătelor, a monedelor aruncate și a bătăilor din picioare, împreună cu trei atentate serioase la viața lui Keith. Mai târziu însă, pe măsură ce săgețile lui Keith găseau ținta, pe măsură ce visul publicului lua înfățișare de coșmar... începuseră lacrimile, lamentările și rugăminții (să fi venit, în fine, și femeile?), iar Guy văzuse un bărbat ducându-și un ciob de sticlă de bere la beregată, murmurând rapid, cu pleoapele pe jumătate coborâte și zvâcnind. Pe scenă, Keith răspundea... cu spectacol total. Acest spectacol total consta dintr-o gamă largă de gesturi obscene, o serie de lovituri de picior mimate în capetele spectatorilor de pe locurile ieftine, plus obiceiul (mai cu seamă iritant) de a părea că-și scoate sau chiar de a-și scoate cu adevărat chiloții din fund exact când se întorcea și se pregătea să arunce.

În fine, după o jumătate de oră în dogoarea zgomotoasă a trupurilor, cu Guy contribuind atât la dogoare, cât și la zgomot, urlând: „Darts!", „Keith!"

și „Darts, Keith!" printre tot mai multe injurături, mai toată lumea păruse să fie de părere că meciul se încheiase și că el fusese câștigat de Keith. Într-un moment de generozitate, Keith se întorsese către adversar, care înaintase brusc spre el, cu o săgeată ridicată ca un pumnal.

— S-a împuns singur. În mână. Cu propria lui săgeată.

— Spiritele s-au înfierbântat, spuse Norvis.

— Mda, zise Keith. Nu mă-ndoiesc că era încă ofticat de ratarea aia urâtă din setul doi.

— Sigur așa e, spuse Dean. Sigur așa e.

Abia în parcare fusese momentul în care se distinsese Guy, după părerea unanimă. Se gândi la clipele acelea: suprafața arată, cu șanțuri, a terenului, expusă de șirul de faruri în bezna obișnuită a nopților londoneze, plus bezna șirului de ființe umane din fața microbuzelor și a Jaguarului lui Fucker, lanternele, ochii și dinții, zăngănitul lanțurilor, mirosul de benzină sau kerosen. De-acum, Keith însuși tăcuse și stătea mai în spate, înconjurat de o parte dintre cei de față, campionul, pursângele lor.

— M-aș fi dus eu acolo, spuse Keith.

— Noo.

— Da' n-ai vrut să le dai satisfacția.

— Așa e, Dean, așa e, spuse Keith. Îmi conserv energia. Deja mă gândesc la semifinale.

Dar cel care se dusese fusese Guy. Își făcuse loc rectiliniu, drept și înălțat ca o girafă; și lipsa de ezitare, sonoritatea imposibil de clară a vocii în timp ce spunea simplu: „Pardon" și, când băiatul negru se repezise la el: „Nu fi caraghios", și trecuse mai departe; și pe urmă, când bariera de oameni se rupsese ca să-l lase să treacă, felul în care se dăduseră toți la o parte din calea lui... Guy sorbi din pahar, se adăpă cu laude și reflectă. Tatăl lui fusese un om curajos. În război, se înălțase până la gradul de general de brigadă, dar reputația și-o

făcuse ca locotenent – adolescent – în luptele de gherilă din Creta, din munții careia coborâse acoperit cu sânge și medalii. Cu o seară înainte, Guy nu se simțise în primejdie. Simțise că mulțimea de negri avea alt țel, un țel de nepătruns. Și, oricum, parcarea și actorii ei nu ocupau mai mult de zece la sută din realitatea lui. În orice clipă, cu câteva salturi uriașe, se putea elibera. Se putea elibera din câteva salturi, salturile cuantice ale iubirii.

— Nu, spuse Keith privindu-l atent, cu ochii lui secătuiți. Nu. Te-ai descurcat foarte bine.

Dacă sunt curajos, reflectă Guy, sau curajos deocamdată, atunci ce simt pe stradă (felul în care te clatină aerul, doborându-te, acea *Guernica* de degete murdare de cerșetori!) și simt și acum? Deci nu e frică. Rușine și milă. Dar nu frică.

Ceva mai târziu, la propunerea lui Keith, se înființară la Golgota pentru un pahar discret de *porno*. La bar, băutorii stăteau pe trei rânduri și, în timp ce așteptau, Keith scoase mândru o bancnotă de zece lire și se întoarse într-o rână spre Guy, spunând:

— Deci... te vezi cu Nicky aia, hai?

Guy se gândi puțin. Avea adesea greutăți cu timpurile lui Keith.

— Da, m-am văzut cu ea... atunci...

— O ajuți.

— Exact.

— Exact.

Nu se putea spune că între ei s-a lăsat tăcerea, căci la Golgota nu existau tăceri. Dar, până ajunseră la bar (unde aveau să rămână cât mai mult, la fel ca toată lumea, din simpla plăcere a stăpânirii teritoriului), se lăsă un gol care acum se instală confortabil, din ce în ce mai voluminos și dând agresiv din coate. Guy spuse:

— Am... Poftim?

— Nimic. Ce spuneai?

— Nimic. Continuă. Te rog.

— Nu, spuneam doar că... Eu nu fac față la atâtea gagici. Te lasă fără vlagă pentru darts.

Keith tuși un timp, apoi spuse printre lacrimi:

— Eu îmi respect organismul. Trebuie să am grijă de mine. Acum. Doar darts. E greu, cu atâtea fofoloance în jur, dar undeva trebuie să tragi linie. Trebuie.

Împinși, încetul cu încetul, din fața barului, rămaseră lângă o coloană cu paharele în mâini, chiar în dinții de oțel ai orchestrei înfuriate.

— N-o să-ți vină să crezi, strigă Keith, n-o să-ți vină să crezi ce refuz! Ca de pildă ieri.

Și, pe măsură ce el se lansa într-un sordid decameron de tumbe, legături instantanee, soți încornorați vitejește, pipăieli și orbecăieli întoarse grăbit, numere trase în viteză și pe sub coadă, vaccinări și trosneli, Guy reflectă – și reflectă derutat – asupra lipsei totale de finețe a strategiilor masculine. Strategiile pe bază de clasă erau la fel. Ar fi fost nevoie de un interval de timp cosmic pentru ca Keith să recunoască distanța cosmică aflată între el și o femeie ca Nicola Six. Trebuia să fii aproape, ca să vezi și să simți. La urma urmelor, privit din morga aseptică de pe Pluto (Guy era cu gândul la ultimele fotografii de pe Journeyer), Soarele nu era decât o stea mai strălucitoare decât altele, mustrătoare și cruciformă, o stea strălucitoare – o stea rece și strălucitoare, asemenea sabiei vânturate a lui Dumnezeu, înainte să-i simți căldura.

Când o sună în ziua aceea, imediat după prânz (dintr-un mic restaurant mexican de pe Westbourne Park Road), auzi vocea Nicolei exact așa cum sperase: directă, prietenoasă fără complicații, joasă și încărcată de căldură... și echilibrată. Da, nădăjduise să audă strânsoarea fermă a sănătății mintale, căci se temea adesea pentru echilibrul ei delicat. Dacă nu prea bună pentru această lume, era, în ochii lui,

mult prea bună pentru vremurile acestea; așa o vedea, ca pe un anacronism: o piesă de muzeu, orfană de timp... Tocmai se pregătea să plece ca să audieze o prelegere (și aici, Guy își proiectă în minte imaginea grabei pline de abnegație, a cărților strivite la piept și a unui colț de eșarfă săltat de vântul ușor), dar voia foarte mult să stea de vorbă cu el. Era el așa de drăguț încât să o sune mai târziu, deseară, la ora șase, la șase fix?

— Sigur. Pe ce temă e prelegerea?

— Mm? Ăă... Milton și sexul.

— Ei, atunci n-o să dureze mult, spuse Guy, al cărui umor se năștea întotdeauna din valul fericirii, care îl acoperea, nu din curentul subteran al ironiei; oricum, aproape regretă remarca.

— De fapt, cred că e vorba de gen.

— Aha. El e pentru Dumnezeu. Ea e pentru Dumnezeul din el. Și tot așa.

— Da. Tot așa. Trebuie să fug.

Guy o puse pe mexicancă să-i facă un fel de sendviș cu omletă (spera să se folosească de telefonul ei de multe ori de-acum încolo), pe care îl puse într-o pungă și pe care îl azvârli pe furiș și cu sentimentul vinovăției într-un coș de gunoi gol de pe Ladbroke Grove.

— Păi, ce-ai crezut? zise Hope.

— Mulțumesc, spuse Guy.

I-o spusese nu lui Hope, ci tipului a cărui slujbă era de a supraveghea – sau de a sta aproape de – sistemul automat de încasare din garajul subteran de sub Cavendish Square. Acesta îl văzuse de multe ori pe Guy și îl cunoștea după înfățișare. Nu că s-ar fi arătat prea încântat de această familiaritate sau de orice altceva i se întâmpla acolo, jos.

Guy își recuperă cartea de credit și roti de volan, ieșind la lumină.

— Ce aglomerație, spuse el.

— Doamne, de câte ori trebuie să-ţi spun? Ascultă-mă cu atenţie: tu faci parte din aglomeraţia asta.

— ... mi s-a părut că are dreptate.

— În valoare de trei sute de guinee??

— Pe chestia cu aerul curat.

— Ştiam că aşa o să zici.

— Dacă nu şi pe chestia cu ostilitatea faţă de mine.

— Ştiam că aşa o să zici.

Doctorul din Harley Street la care fuseseră era expert în hipermanii infantile. Îl consultase pe Marmaduke în cabinetul său şi făcuse şi o vizită uluită la domiciliu, unde, aşa cum i se promisese, Marmaduke fusese în măsură să se relaxeze şi să se comporte normal. Cu desăvârşire imposibil la cabinet, Marmaduke fusese cu desăvârşire incredibil acasă. Doctorul mai purta şi astăzi, după aproape trei săptămâni, pansamentul pe ochiul drept. Părţile căzuseră de acord că aspectele legale nu trebuie neapărat să afecteze relaţia profesională. Recent, Guy încheiase o asigurare pentru procesele intentate în urma rănirilor provocate de Marmaduke, cu termeni care păreau deosebit de avantajoşi. Şi mai recent încă, încheiase o poliţă de asigurare la asigurare.

— Pe chestia cu ostilitatea faţă de tine, spuse Hope, mi s-a părut că îl contrazice pe Freud.

— Şi mie. Dar îl prefer pe Freud. Aş prefera ca Marmaduke să nu mă înghită din motive freudiene. Nu-mi place să nu-i placă de mine pur şi simplu pentru că nu-i place de mine. De ce, mă rog, să nu-i placă de mine? Mă port incredibil de frumos cu el tot timpul.

Guy întoarse capul. Hope se uita fără expresie pe geam, la strada plină de maşini. Cu oarecare prudenţă, o bătu uşor de două ori pe genunchi. Ultima lor îmbrăţişare fusese pusă în scenă de

ochii aceluiași doctor: o îmbrățișare paraclinică, parte dintr-o demonstrație. Acasă, în bucătărie, Guy își îmbrățișase soția, sub privirile doctorului. Conform predicțiilor, Marmaduke se aruncase din capătul celălalt al încăperii și își înfipsese dinții în gamba lui Guy. Îndemnat să rabde, Guy răbdase și rămăseseră îmbrățișați, până la momentul în care Marmaduke începuse să se dea cu capul de aragaz.

— Ca să revenim la chestiunea aerului curat, spuse Guy. Sau la cea a jumătății de oră (aceasta făcea referire la una dintre cele mai controversate reguli stabilite de Hope: Marmaduke nu avea voie afară mai mult de o jumătate de oră pe zi). Mi s-a părut că opinia lui e că o oră întreagă nu reprezintă nici un pericol.

— Ba nu. A spus că poate fi considerată tolerabilă.

— Stă închis în casă. Copiilor le place să alerge. Ce părere ai de trei sferturi de oră? Are nevoie de aer curat.

— Toți avem. Dar aerul curat nu există.

Nu există. Și era greu de explicat de ce, greu de justificat – față de tineri (la ei se gândea Guy), față de cei ce urmau să vină. De unde să începi? Da, am bănuit că mai târziu vor trebui făcute sacrificii pentru vremurile minunate ale spray-urilor și alimentelor ambalate la pungă. Știam că vom plăti prețul. Desigur, vouă vi se pare acum că distrugerea stratului de ozon e un preț cam mare. Dar nu uitați ce bine ne-a fost nouă: subsuorile noastre cu miros înțepător, hamburgerii noștri fierbinți. Deși, într-adevăr, poate ne-am fi descurcat și doar cu deodorantele lichide și cu spuma poliuretanică...

— Uite! exclamară amândoi la unison, ca doi copii.

Mergeau pe Bayswater Road și o veveriță bolnavă stătea tremurând lângă gardul parcului.

Guy și Hope râseră – unul de altul, fiecare de sine însuși. „Uite!", strigaseră amândoi, ca să-i facă o

bucurie lui Marmaduke. Uite veveriţa, rezemată de o buturugă, vomitând cu un aer jenat. Dar Marmaduke nu era în maşină. Şi oricum, lui Marmaduke nu i-ar fi făcut plăcere, dat fiind că animalele nu îl interesau, decât ca obiecte noi pe care le putea lovi sau de care putea fi lovit.

La ora şase fix, Guy o sună pe Nicola dintr-o cabină aflată în holul unui hotel pentru persoanele fără adăpost, din Ilchester Gardens. Restaurantul mexican era închis; dar reperarea telefoanelor disponibile devenise o pasiune pentru Guy Clinch. În felul acesta, Nicola îi arăta o porţiune şi mai vastă a vieţii. Stătea acolo pregătit, cu monedele la îndemână. În spatele lui, familii întregi stăteau la coadă, ducându-şi cina sărăcăcioasă în farfurii. Se vedea că bucătăria era la demisol şi toată lumea mânca în camere. Guy oftă cu o delicioasă compătimire. O crochetă şi jumătate? Pentru un băiat aflat în creştere? Şi pe urmă, mamele trebuiau să... Se precipită.

— Alo? Alo? Nicola?

— Guy? Aşteaptă, spuse vocea. Nu sunt eu la telefon.

— Alo?

— E o înregistrare. Îmi cer scuze, dar mi-a fost teamă să-ţi vorbesc altfel decât prin intermediar. Mi-a fost teamă să nu mă răzgândesc. Vezi tu... Dragul meu Guy, îţi mulţumesc pentru toate sentimentele pe care le-ai trezit în mine. Faptul că am descoperit că pot nutri asemenea sentimente a fost minunat. Lecturile mele, de-acum încolo, vor fi mult mai vii. Am să-l privesc pe Lawrence cu alţi ochi. Iubirea mea, dacă tu... Dar cred că există ceva profund frivol în a porni pe un drum care nu duce spre nimic bun. Şi asta dorim, nu-i aşa? Ceva bun. N-am să te uit niciodată. Va trebui să... Dar nu contează. Nu mă mai căuta niciodată. Dacă ai simţit vreun pic de tandreţe faţă de mine – şi eu cred că

ai simțit –, atunci știi că vorbesc serios, absolut și necondiționat. Dacă afli ceva despre prietenii mei, atunci, poate un semn în scris. N-am să te uit niciodată. Gândește-te la mine din când în când. Adio.

— Adio, murmură el după un timp.

Nouă ore mai târziu, la ora patru dimineața, Guy întoarse pagina și spuse:

— Căci vântul din nord bate, / Și zăpada cade, / Și-atunci ce se va alege de bietul prihor?

Marmaduke ridică privirea dintr-o ediție modernă a lui *La revedere, Lună*, pe care cu răbdare, aproape studios, o rupea în bucățele. Lui Marmaduke i se putea citi – îl liniștea, îi dădea o stare de bine sau măcar ceva de făcut. Dar trebuia să i se îngăduie să facă fărâme cartea, imediat după aceea. Curând avea să sfâșie *Mama Gâscă*, *Tezaur de poezii și povești pentru copii*. Cu toate acestea, preț de o clipă, copilul șovăi, iar tatăl continuă să citească.

— Va sta ca un prost, / La adăpost, / Cu capul sub aripă, săracul!

Marmaduke îl urmărea cu gura căscată. Exemplarul maltratat din *La revedere, Lună* îi scăpă din mâini. Oftând, se ridică în picioare și se apropie de taburetul pe care stătea Guy. Pe neașteptate, zâmbi, întinzând o mână durdulie care tremura de interes aprobator, ca să atingă lacrimile de pe obrazul tatei.

Desigur, încerc să nu pun prea mult accent pe Marmaduke. La început, mi s-a părut distractiv, dar zău, cu copilul ăla nu e de glumă. Își calcă în picioare părinții de douăzeci de ori pe zi. Îl cenzurez. Îl și editez. Există lucruri pe care pur și simplu nu le poți pune într-o carte.

Cum te întorci zece secunde cu spatele, cum bagă mâna în foc, sare pe fereastră sau stă în colț, scormonind în priză (are înălțimea potrivită pentru asta, nu trebuie decât să-și îndoaie puțin genunchii). Haosul pe care îl creează e pronunțat sexual, fără discuție. Dacă intri la el în cameră, de cele mai multe ori îl găsești cu ambele mâini vârâte în scutec sau, dincolo de gratiile rezistente ale țarcului, bălind la o reclamă pentru costume de baie din vreo revistă aruncată de o doică. Suge din biberon ca o prostituată de lux din Vegas, ca o divă a sexului cu tarif de o mie pe oră. Da, asta e. Marmaduke pare să contemple deja o carieră în pornografia infantilă: știe că ea există și s-a prins că se pot face bani din ea. Bineînțeles, se poartă oribil cu slujnicele și cu orice altă femeie care intră în raza lui de acțiune. Tot timpul stă cu mâna băgată pe sub fusta câte unei bone sau cu o limbă vârâtă seniorial în urechea alteia.

N-aș fi crezut că Lizzyboo e genul lui, dar e mort după ea.

Incarnacion și cu mine suntem prieteni la cataramă. Nu mai are nici o reținere în a sta de vorbă cu mine.

— Să locuiești singur, știi, mi-a spus ea astăzi, e în regulă... e bine.

Imperiala Incarnacion locuieşte singură. Soţul i-a murit. Cei doi copii au crescut. Sunt în Canada. Ea a venit aici. Ei s-au dus acolo.

— Ai avantaje. Când eşti singur, faci lucrurile când ai tu chef. Nu când au ei. Când ai tu chef.

— Aşa e, Incarnacion.

— Vrei să faci baie. Faci baie. Vrei să mănânci. Mănânci. N-ai nevoie să-ţi spună ei. Faci cum vrei. Ţi-e somn şi vrei să te duci să te culci. Te duci să te culci. Nu ceri voie. Vrei să te uiţi la televizor. Foarte bine! Te uiţi la televizor. De tine depinde. Vrei o cafea: cafea. Vrei să faci curat în bucătărie. Faci curat în bucătărie. Sau poate vrei să asculţi la radio. Asculţi la radio.

Da, şi acelaşi lucru se poate spune despre toate activităţile solitare pe care le mai poţi enumera. Dar, după douăzeci de minute în care enumerăm avantajele traiului de unul singur, petrecem douăzeci de minute în care enumerăm dezavantajele traiului de unul singur, ca de pildă faptul că nu ai niciodată pe nimeni pe lângă tine şi altele asemenea.

O scrisoare de la Mark Asprey.

Menţionează dorinţa care nu-i dă pace, de a se repezi până la Londra pentru câteva zile, cândva, luna viitoare. Citează confortul călătoriei cu avionul Concorde. De asemenea, admite că ar fi convenabil şi plăcut simetric dacă m-aş hotărî să revin la New York în aceeaşi perioadă, să îmi reiau apartamentul în stăpânire – pe care, adaugă el, oricum nu-l foloseşte prea des. Bate un apropo la o doamnă relativ cunoscută, cu care ar fi imprudent să se vadă în apartamentul lui de la Plaza.

Obişnuit de-acum să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, am scotocit prin toate sertarele biroului lui Mark Asprey. Am găsit trofee, dar care nu sunt de expus în public. Marfă de dat pe sub mână. Scrisori de amor pornografice, şuviţe de păr (din

cap și de mai jos), fotografii artistice. Sertarul mare din mijloc e bine încuiat. Poate are o fată întreagă în el.

M-am uitat chiar și pe câteva din piesele lui. Sunt groaznice. Romanțuri fără conflict, vechi de secole. *Pocalul* se petrece la curtea regelui Arthur. Totul e frumușel și drăgălaș; dar nu prea frumos. Nu pricep. E unul din tipii ăia care găsesc o tonalitate complet nepotrivită și după aceea sunt incontrolabil răsplătiți pentru asta, cum s-a întâmplat cu Barry Manilow.

Ce gând intolerabil. M-am uitat iar prin jurnalele Nicolei. Pentru prietenii ei, folosește inițiale. Docilul GR, blănosul CH. NV, cu tentativele lui de sinucidere. HB, care a cedat nervos în urma divorțului. TD și AP au dat în patima băuturii. IJ, care a fugit în Noua Zeelandă. BK, despre care se aude că s-a înrolat în Legiunea Străină. Bietul PS, care a dat ortul popii.

Singurul la care revine iar și iar, singurul care s-a ridicat fie și pe jumătate la înălțimea ei, „singurul după care am fost în limbă", cel mai frumos, cel mai crud, cel mai bun la pat (de departe): îl cheamă MA. Locuiește în partea de vest a Londrei. Are o legătură cu teatrul.

Nu sunt înamorat de Nicola Six. Și-atunci, de ce mă ucide gândul ăsta?

S-a întâmplat. Telefonul de la Missy Harter sau, mai exact, un telefon de la Janit Slotnick.

— La telefon Janit Slotnick? Asistinta domnișoarei Harter?

— Da, da.

— Domnule, azi la Hornig Ultrason e agitiție mare.

— Da?

— Știu că plătim bani grei pe ea.

— Da?

— M-hm. Ultima carte despre moartea lui John Lennin!

Nu mai transcriu toate prostiile pe care mi le-a debitat despre moartea lui John Lennon. Cum a fost pusă la cale de KGB şi aşa mai departe.

— Domnişoara Harter m-a rugat să vă dau un telefon... despre rezumit.

— Nu e tocmai un rezumat, domnişoară Slotnick Mai degrabă nişte linii generale. Care e reacţia?

— De dezamigire, domnule.

În clipa aceea, receptorul mi-a ţâşnit din mână ca un săpun ud.

— ... e de acord că începutul are forţă. La fel şi deznodământul.

— Ce? Finalul?

— Dar mijlocul e cel care ne îngrijorează. Ce se întimplă?

— De unde să ştiu eu? Adică, nu pot să vă spun până nu l-am scris. Un roman e ca o călătorie, domnişoară Slotnick. Dar care e părerea despre primele trei capitole?

— Ni s-a părit o realizire consideribilă. Dar ne îngrijorează, domnule. E cam literar.

— Literar?? Ce naiba, cred că... Scuze. Vă rog să mă iertaţi.

— Poftim?

— Am nevoie de un avans, domnişoară Slotnick.

— Nu sunt sigură că suntem gata pentru un asiminea angajamint. Şi aici, domnişoara Harter şi cu mine suntem în consins.

M-am înjosit promiţând să tai, să rescriu, să atenuez şi să ordonez, până când Janit a acceptat cu răceală să arunce o privire peste capitolele patru până la şase.

— Şi nu ne plac nici numele, domnule.

— Nici o supărare, am spus. Oricum voiam să le schimb.

Acum, de cele mai multe ori e noaptea târziu când mă sună Nicola Six. Unu, două. Chiar și trei. Atunci vrea ea să ne continuăm dezbaterea, planul de bătaie sau discuția despre scenariu. Ea mă convoacă. Eu mă înființez întotdeauna.

Se pare că sunt la înălțimea așteptărilor. Până nu demult, dormeam ca un prunc: nu reușeam să-mi țin ochii deschiși mai mult de cinci minute la rând. Apoi, o vreme, am dormit ca un bebeluș: mă trezeam de două ori pe ceas, plângând. Acum însă, mi-am intrat în formă. Curând am să fiu ca un pustnic bătrân și arămiu din peșterile de la Ladakh sau ca Marmaduke: somnul îmi va fi indiferent. Așadar, nu fără dificultăți, cu temerile nocturne, cu greutatea oboselii amânate pe termen nedefinit, mă duc. E datoria mea.

Acum trei nopți sau acum trei dimineți, pe când mă încordam pentru Capitolul 9, am primit un telefon pe la ora trei și jumătate și m-am dus direct la ea, cu mașina. Mi-a luat haina și pălăria cu o expresie amuzată pe chip. Era îmbrăcată de seară – în catifea neagră – și bea șampanie. Una din petrecerile ei private. M-am așezat și mi-am trecut o mână peste față. M-a întrebat cum mă simt și i-am spus că bine.

— Până la urmă, de ce ești pe moarte?

— Dintr-un sinergism.

Acum vedeți în ce stă interdependența noastră? Nu vorbim, nu putem vorbi cu nimeni altcineva așa cum vorbim între noi. Pe ea pot să o privesc în ochi și să-i spun.

— Se ia? Nu. Direct sau indirect? Indirect.

— Nu se ia, am spus. Dar poate direct. Radiogenetic, normal. Nu se știe. E un caz mai puțin obișnuit. Vrei să asculți povestea? Durează vreo zece minute.

— O, da, te rog. Mă interesează.

— London Fields, am început.

Știa despre aglomerările de molecule – chiar dacă, desigur, nu știa că eu mă aflu în centrul lor. Și o interesează. E familiarizată cu subiectul. La un moment dat, a spus:

— Stai puțin. Deci, tatăl tău a lucrat pentru ea?

— Poftim? Care ea?

— E.A. Explozivi Atomici. Așa i se spunea.

— Exact.

Sau, altă dată, a venit cu ceva cam așa:

— Și metalurgia în domeniul plutoniului. Ăsta e alt domeniu în care britanicii erau în urmă.

Fuma concentrat, mijindu-și ochii de fiecare dată când dădea fumul afară. Un lucru e remarcabil la chipul acela: e întotdeauna frumos luminat.

— Mi-a crescut respectul pentru tine, mi-a spus ea când am ajuns la final. Așadar, într-un fel, ești în centrul întregii povești. Într-un fel, tu ești Criza.

— A, nu, am spus modest. Nu cred. Nu sunt eu Criza. Eu sunt mai degrabă Situația.

— Deci știi despre Enola Gay?

— A, da. Și despre Little Boy.

Mai târziu, mi-a arătat scrisoarea pe care o lăsase pe masă, ca să o citească Guy.

— Profesorii Barnes și Noble, am spus. E o poantă de doi bani, Nicola.

— Mai departe e și mai rău, mi-a replicat ea. Citește în continuare.

— „...portretele pe care Rembrandt i le-a făcut Saskiei – sau poate cele ale Martei, pictate de Bonnard – sunt «încărcate» de o cunoaștere sexuală sau reflectă dorința arzătoare a pictorului de a «pătrunde» în cea care stă culcată sau așezată dinaintea sa. Acest tip de speculații grosiere reprezintă întotdeauna rezultatul unei asemenea direcții de gândire. Ca să dăm lucrurilor o notă personală..."

— Dă pagina.

— „Am pozat pentru vreo doisprezece pictori în viața mea și m-am culcat cu cei mai mulți dintre ei

și nu a avut nici o importanță, nici pentru mine, nici pentru ei, nici pentru ce a apărut pe pânză."

Am ridicat privirile. Ea a dat dintr-un umăr. Am spus:

— Aș prefera să nu-ți mai asumi asemenea riscuri inutile. E o mare imprudență, mai ales că ești virgină. Dar îmi scot pălăria când văd cât de sigură ești pe tine. De unde ai știut că Guy n-o să dea pagina?

— Fii serios. Știi, pentru el, trasul cu ochiul pasiv e acceptabil. Nu eviți ceea ce e expus la vedere, dar să te tragi mai aproape sau să-ți încordezi auzul e lipsit de demnitate. Ca să fiu cinstită, mă mir că a citit fie și un singur cuvânt.

— Hybris, Nicola. Hybris. Guy e capabil de surprize, mai ales când vine vorba de tine. Ar fi trebuit să-l vezi la meciul de darts. Ca un leu. Eu eram pe jumătate mort de frică. Deși acum mă gândesc că am interpretat greșit. N-a fost nici un pericol, nu pentru noi. Tipii nu aveau nimic cu noi. Cu ei înșiși aveau ce-aveau. Caști. E târziu. Dar să nu privești de sus la jocul de darts. Pentru că e important în contextul ăsta.

Căscă din nou, mai lacom, arătându-mi măselele dolofane.

— De-aia l-am trecut pe Guy la rezervă. Ca să mă concentrez asupra lui Keith. Doamne-ajută.

Am ridicat mâna cu scrisoarea.

— Te superi dacă iau eu asta?

A clătinat din cap.

— Nicola, ce crezi că urmăresc?

— Nu știu, presupun că scrii ceva.

— Și nu te deranjează?

— În faza asta? Nu. Chiar sunt de acord. Hai să-ți spun ceva. Hai să-ți spun eu ce vor femeile. Toate vor să fie în centru. Indiferent la ce. Între ele, toate vor să fie mai țâțoase, mai bronzate, mai bune la pat și așa mai departe. Dar vor să fie

băgate în seamă. Vor să fie în centru. Vor să fie în centrul lucrurilor. Toate vor să fie eroina principală a cărții.

Mamă, ce narator de nădejde sunt.

În cele din urmă, am luat-o șchiopătat spre Queensway, să-mi iau un *Tribune*.

Două articole importante. Primul e în întregime despre Faith, prima-doamnă : o descriere remarcabil de detaliată, în fapt, a activităților ei mai recente. Nu înțelegeam ; apoi însă mi-am amintit de zvonurile care circulaseră la începutul verii pe tema sănătății lui Faith. Probabil toată discuția asta despre activitățile de caritate, despre renovările de la Casa Albă și cruciada împotriva pornografiei este menită să sune ca un reproș politicos. Și ca o reafirmare. Toată lumea știe ce enorm își iubește președintele soția. A fost și temă de campanie.

Al doilea material important e la fel de curios. Ceva despre economia sovietică. Multe detalii de interes uman : cum o vede Iuri din Kiev ; ce părere are Viktor de la Minsk. A trebuit să îl citesc de două ori până să mă prind ce vrea să spună de fapt. În Uniunea Sovietică se lucrează șapte zile pe săptămână.

Câteva articole de mai mică importanță despre exploziile solare, rugăciunile în universități, Israel, insula privată Mustique și pregătirea caselor de vacanță pentru iarnă. Conducătorii despre tarifele la grâne și serviciile de sănătate.

În Queensway, mă întâlnesc cu aceeași cerșetoare pe care o vedeam aici și în urmă cu zece ani. Mai trăiește ! Doamne, ce forță are ! Și-acum mai vorbește singură (aceeași discuție). Și-acum se ceartă cu propriul sân. Îl scoate și se ceartă cu el.

Femeia are parte de un narator care nu e de nădejde. Mulți dintre cei de pe străzi au astfel de naratori.

Mă uit la copiii din parc, când mă duc acolo cu Kim, şi-mi trece prin cap, în timp ce încerc să-mi explic veselia lor copilăroasă, că propria lor micime li se pare nespus de comică. Le place să fie fugăriţi, ilar conştienţi că entitatea mai mare nu se poate să nu-i prindă până la urmă.

Îi înţeleg foarte bine, deşi, desigur, faptul că entitatea mai mare aleargă fără efort pe urmele mele, câştigând tot mai mult teren, nu e deloc distractiv.

Capitolul 10: Cărţile din apartamentul lui Keith Talent

Keith apăsă pe butonul de Pauză şi, din buzunarul hainei, scoase cartea pe care i-o dăduse Nicola. O cântări în palmă şi o evaluă din mai multe unghiuri. Citi cu şoaptă groasă:

— „El se născuse ţigan... dar trăia şi iubea ca un lord. Ea era fiică de oameni avuţi... iar el o băgase în mormânt."

Keith tuşi, apoi continuă:

— „Povestea pasiunii neînfr... neînfrânate a lui Heathcliff pentru sora pe care nu o avusese niciodată."

Citi o vreme, contorsionându-şi intens buzele şi fruntea. Pe urmă, ridică ochii şi îşi spuse în gând: Keithcliff!... De origine umilă, succesul avea să vină curând. Însurat cu Kathleen, dar cu toate fustele împrejur. Din multele de care se bucura, una ieşea în evidenţă. Bogată şi născută într-o familie bună, ea la Keithcliff râvnea. Şi iată că veni ziua în care îl băgă în patul ei. Cu o pasiune neînfrânată... Se uită la copertă; se ridică în picioare şi puse darul Nicolei printre restul cărţilor din bibliotecă: *Darts*; *Lumea antichităţilor*; *Anuarul jocului de darts*; *Anuarul câinilor*; *În viteză. Povestea lui Kim Twemlow*, de Kim Twemlow (şi Dirk Smoker); şi o scurtă istorie – ambalată în folie de plastic şi nedesfăcută – a regimentului în care tatăl lui Keith fusese bucătar şi din care, ulterior, dezertase în

timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Piesă de teatru cu costume, reflectă Keith. Aiureli învechite. Sistemul claselor sociale, nu' aşa.

Televizor, îşi spuse Keith. Video. Dynacord. Memorex. JVC. Keith apăsă pe butonul de Pauză şi continuă să se uite la televizor, sau „să se uite" la televizor – să se uite la televizor în felul său. Era un obicei. În fiecare seară, înregistra şase ore de emisiuni de televiziune, pe care le urmărea când se întorcea de la Crucea Neagră, Golgota, Trish Shirt sau de cine ştie unde. La ora trei dimineaţa, la televizor mai erau încă transmisii, de pildă câte un film vechi (chiar acum, Keith rata un film poliţist plin de sex şi sânge); dar nu mai suporta să urmărească emisiunile de televiziune la viteza normală, nemediate de telecomandă şi de tirania propriului deget mare, îngălbenit de tutun. Pauză. Cu încetinitorul. Căutare. Ce căuta el erau imaginile cu sex, violenţă şi uneori bani. Keith urmărea cele şase ore în mare viteză. Uneori, totul se sfârşea în douăzeci de minute. Trebuia să-ţi păstrezi cumpătul. Era capabil să vadă poza unei fete dezbrăcate, pe un perete de garaj, pe Foarte Repede Înainte. Pe urmă Înapoi cu Încetinitorul, Stop-Cadru. O dansatoare tânără dezbrăcându-se de costum în faţa oglinzii; un poliţist bătrân care încasa gloanţele din ambele ţevi ale puştii în plin piept; o casă americană. Cele mai bune erau scenele în care cele trei motive se combinau. Un baron al petrolului care molesta o prostituată într-un hotel renumit, de exemplu, sau o funcţionară frumuşică de bancă, lovită iar şi iar cu o măciucă. Urmărea, de asemenea, adaptările importante ale operelor lui Lawrence, Dreiser, Dostoievski, Conrad – şi orice altceva dădea naştere la controverse în rubrica despre televiziune a ziarului lui de scandal. Dacă voiai fuste, de multe ori aveai şanse mai mari cu ceva de genul *Şarpelui cu pene*, decât cu ceva gen *Târfa din Vegas*. Doar că

nu-i plăceau toate jupoanele alea. De nici un fel nu-i plăceau. În mod obișnuit, vizionările lui Keith se încheiau rapid, dar descoperea că unele meritau zile sau chiar săptămâni de studiu. Orice despre femeile care făceau lupte. Sau despre închisorile de femei. Corpul femeii era măcelărit de Keith de douăzeci de ori pe seară : ce astronomie de sâni și pântece, de pulpe și fese... Acum, degetul mare se mută de pe Repede Înainte pe Înapoi și pe Play, iar Keith se lăsă pe spate ca să savureze secvența dinaintea genericului unui film despre crime în serie. O tipă care aleargă printr-un parc, noaptea. Psihopatul pe urmele ei.

— Enla... Enla... Enla...

Keith oftă din rărunchi (cu buzele fluturându-i) în timp ce copila se trezea la viață ; declarațiile ei, clauzele rostite răgușit se distingeau în interstițiile dintre hainele smulse și zvâcnirile din cap. Puținătatea fantomatică a apartamentului, subțirimea surprinzătoare a despărțiturilor erau adesea motiv de depresie. Dar aveau și un avantaj. Keith strigă după Kath și bătu în perete cu pumnul liber, până o auzi prăvălindu-se din pat. Aceste strigăte și bătăi antrenară o ștafetă de contrastrigăte și contrabătăi dinspre vecinii cei mai apropiați. Keith mai strigă și mai bătu de câteva ori, rezervând, poate, o vehemență specială pentru noul prieten al Iqbalei. Își făcu apariția Kath. Era obosită, dar Keith era și mai obosit sau cel puțin așa susținea. Fusese plecat până la trei dimineața, după casetofoane de mașină. Ce muncă ingrată : când făceai țăndări geamul pe care era lipit inevitabil abțibildul cu CASETOFONUL DEJA FURAT – într-o noapte vântoasă, cu sticlă peste tot împrejur – ca să constați că, într-adevăr, casetofonul fusese furat. După cincisprezece la rând, când intrai la adăpost, voiai o masă caldă : porc dulce-acrișor și șase clătite Milford.

— Cristoase !

După alte cinci minute, Keith ajunsese la a șaptea sau a opta crimă din seria prezentată în film. Ajunse la o bucățică bună, o bucățică foarte bună. Dădu înapoi și trecu pe derulare cu încetinitorul. Roșcata ieși din cadă și se întinse după... au! Un smoc de păr pubian. Uimitor câte scapă, chiar și în ziua de azi. N-ai nevoie decât de un pic de răbdare. Un pic de silință. Deși ele goale nu erau suficiente. Aveai nevoie de ceva... care să încadreze. Un portjartier era suficient. Orice. Gândurile lui Keith zburară către Analiese Furnish, care, după părerea lui, avea tendința de a exagera în sens invers. Sutienul cu două găuri: arată stupid. Ca să nu mai vorbim de chiloții ăia. Toate franjurile și volanele. Parcă te băgai în pat cu un sac de pământufuri de praf. Acum, roșcata se îmbrăcă într-un capot subțire, în timp ce, în spatele ei, o umbră se îndrepta. Chiar și atât era mai bine decât nimic. Era încă udă, așa că i se vedea conturul. Uite-l și pe nebun, cu ciocanul de lemn. Ai grijă, drăguțo! Buf!

— Keith.

— ... Mda?

— Vrei tu să te ocupi să râgâie? Doar o secundă?

— Nu pot. Mă uit la televizor, nu' așa.

— A început să sughițe și pe mine m-a apucat amețeala.

Trebuie spus că, într-adevăr, Kath nu-l deranjase niciodată pe Keith cu copilul decât dacă fusese un caz de extremă urgență. Se răsuci ușor pe scaun și întinse mâna peste umăr, pentru a deschide ușa către salon. Ca să-i dăm lui Kath ce-i al ei, părea, ce-i drept, în pragul unui leșin autentic: stătea într-un genunchi, sprijinită de perete, cu copilul ținut strâmb și incomod în brațe. Keith se gândi puțin.

— Bine, dă-o-ncoace, spuse el. Și tu ce naiba ai pățit?

Rămase acolo, uitându-se la televizor, cu Kim în brațe. Apoi chiar se ridică în picioare și se plimbă

puţin, ca să aline pruncul care pulsa. După cel puţin trei minute, începu să strige numele lui Kath din toate puterile, până când aceasta reapăru cu biberonul încălzit şi, în fine, se putu bucura şi el de un pic de linişte. Repetă omorârea roşcatei de vreo şase ori şi o examină mai atent, pe stop-cadru. Dat fiind că era vineri, seara când Keith făcea treabă în casă şi, în general, ajuta prin gospodărie, la final stinse televizorul, puse cana de cafea în chiuvetă, scoase câinele la plimbare (sau mai exact aşteptă nerăbdător, în timp ce Clive îşi făcea nevoile pe toată aleea), se spălă în fugă, se dezbrăcă de haine (lăsându-le într-un teanc ordonat sau măcar grămadă la un loc, pe jos, în salon) şi, trezindu-şi nevasta, îi trase un număr. Dură ceva până s-o trezească, dar numărul cu ea nu dură prea mult, cu roşcata în capot ud, cu Teri Shirt în genunchi, cu Nicola Six şi tunul ei gros de bancnote din chiloţii albi şi curaţi.

Keith se întoarse pe o parte şi rămase întins, dorindu-şi cu patimă servicii şi bunuri.

Când Nicola îl întrebă dacă putea da dovadă de discreţie în probleme sentimentale, dacă îşi putea ţine gura în materie de femei şi sex, Keith tuşi şi îi răspunse:

— Nu fac niciodată aşa ceva. Nici gând.

Nu era adevărat. Nu era câtuşi de puţin real. Aşa ceva făcea întotdeauna. Când venea vorba să-şi povestească aventurile amoroase, Keith era o tradiţie orală ambulantă.

Ştia că e o greşeală. A, ştia foarte bine. Îşi dădea seama că era o greşeală, pentru că îi dădea mereu de furcă. Şi se adăuga un factor care complica şi mai mult lucrurile: era genul de bărbat care nu poate trăi fără o amantă stabilă, chiar şi înainte de însurătoare: o femeie cu o locuinţă, care să se ocupe de lucruri şi care să fie înşelată. Keith încercase să

trăiască fără o amantă constantă şi momentele de dezintegrare care urmaseră fuseseră invariabil dramatice. Cu atât mai mult ar fi trebuit să păstreze tăcerea, dacă ar fi putut, căci tăcerea este de aur, cum se spune.

De multe ori, după ce abia încheiase o sesiune, din simplă obişnuinţă, se trezea lăudându-se prietenului sau soţului pe care femeia îl înşela cu el; sau se trezea lăudându-se tatălui sau fratelui femeii pe care o înşela. Of, of, of. La începuturile căsniciei lor, fusese pe punctul de a o delecta pe Kath cu vestea proaspătă a unei întâlniri extraconjugale. De asemenea, şi mult mai grav (cum mai suferea pentru asta: reproşurile, dispreţul de sine), se pripea şi făcea treabă de mântuială cu femeile cucerite, dând rezultate sub aşteptări, atât era de dornic să se întoarcă la bar şi să le dea toate amănuntele amicilor. Ar fi vrut să oprească oamenii pe stradă, ca să le povestească. Ar fi vrut să dea anunţ în ziarele de scandal. Ar fi vrut să apară la ştirile de la ora zece. Bang. Şomajul: încurajarea cifrelor. Bang. Keith Talent mai regulează o femeie: urmează altele. Bang. Voia să spună tuturor totul despre femei şi sex.

Keith adora să îşi povestească aventurile amoroase. Dar ce-ar fi putut povesti despre Nicola? Nici măcar un sărut. Într-o situaţie normală, minciunile ar fi fost suficiente, iar Keith avea un paragraf gata pregătit în minte (care începea aşa: „Gagicile străine cu fumuri sunt cele mai rele"). Dar situaţia nu era normală. Conversaţia pe care o dorea şi de care avea nevoie Keith se purta cu God, barmanul, sau cu Shakespeare, care, ca şi el, aveau o dificultate aparte în relaţia cu femeile. Cu Shakespeare, de preferinţă, căci Shakespeare era un ascultător mai pasiv şi mai înţelegător, Shakespeare era mai discret (în realitate, Shakespeare era de cele mai multe ori amuţit de droguri sau de băutură).

Conversaţia s-ar fi desfăşurat în felul următor (şi aşa se desfăşura ea în mintea lui Keith): „Shakespeare, ascultă. Am fost pe-aproape. Am fost pe-aproape, prietene." „Zău?" „Da. Uite-atâta mi-a lipsit." „S-a dat la tine?" „Mda. Era în costum de baie, nu' aşa." „Aici te-ai scos, nu glumă." „Aşa-i. Da' trebuia s-o vezi. Mai că n-o cerşea." „Ăsta-i cel mai nasol lucru care poţi să ţi-l închipui." „Da, da." „Da' ţi-ai stăpânit impulsurile agresive." „Mda." „Ai arătat Autocontrol şi Respect." „Mda. Şi Consideraţie. M-am convins pe mine însumi." „Foarte bine-ai făcut." „Mda. Noroc."

Dificultatea aparte în relaţia cu femeile pe care o încercau God, Shakespeare şi Keith era următoarea: ei le violau. Sau le violaseră, pe vremuri. Toţi participaseră la cursurile de reabilitare şi la programele comune; învăţaseră acelaşi jargon şi aceleaşi noţiuni de psihologie de două parale; şi nu mai făceau ce făcuseră. Îşi stăpâneau impulsurile agresive. Dar motivul principal pentru care nu o mai făceau era că violul, în termeni juridici (şi în formularea lui Keith) nu era lucru de glumă: n-aveai nici o şansă să ieşi cu faţa curată acum, cu tâmpenia asta de ADN. Zilele de demult apuseseră. Atât Shakespeare, cât şi God petrecuseră mult timp la puşcărie pentru aşa ceva, iar Keith fusese pe-aproape. Din cele două cazuri în care fusese acuzat de viol, primul se terminase aproape OK („De ce, Jacqui, de ce?", urlase Keith pe un ton rănit, din boxa acuzaţilor). Dar al doilea îl speriase cu adevărat. Până la urmă, fata renunţase la acuzaţie, slavă cerului, după ce Keith îşi vânduse maşina şi îi dăduse tatălui ei trei mii şi jumătate de lire. Desigur, violurile comise de Keith trebuiau privite separat de numeroasele ocazii când, în tinereţe, fusese obligat să plesnească, pentru a aduce la ordine, boarfe care te excitau şi pe urmă voiau acasă sau frigide (sau lesbiene sau mironosiţe). Dar violul era altceva. Violul semăna mult mai mult cu toate celelalte

ocazii (nu la fel de numeroase, dacă n-o puneai la socoteală şi pe Kath), când folosise din tot sufletul forţa brută pentru a obţine contactul sexual şi, dintr-un motiv sau altul, femeia nu-l reclamase.

Violul era altceva. Şi puterea de a viola o simţise atunci când o văzuse deasupra capului lui pe scări, cu picioarele depărtate înfipte solid, şi râzând ca o nebună, când el întinsese mâna şi atinsese. Întregul trup şi-l simţea ca un gâtlej omenesc, al lui, propriu, plin cu cofeină fierbinte, plin cu acid tanic, implorând şi suspinând după o primă ţigară. „O să facem asta în ritmul meu", spusese ea. Nu, nu în ritmul tău. În ritmul meu. Repede Înainte şi Stop-Cadru şi un pic cu Încetinitorul spre sfârşit. În ritm de bărbat, fără frânele pe care le tot pun femeile, dacă le laşi. Violul e groază abstractă, reflectă el. Violul e altceva. E totul la maximum, ca luptele, enorm de preemptiv, unde se joacă sau se încasează timpul întreg şi nimic altceva nu are importanţă. Unu doi trei patru cinci şase şapte opt nouă zece. Consideraţie, Respect, Autocontrol. Noroc că urcase cineva pe scări (cine fusese? Guy. Guy!). Noroc că Trish Sirt locuia atât de aproape. Norocul lui Keith. Nenorocul lui Trish.

Keith se bucura că nu o făcuse. Keith se bucura că nu o violase pe Nicola. Categoric. Era încântat de tot ce se întâmplase. Dubla bătălie a unui viol, cu tot ce-ţi cerea ea, colosala investiţie de prestigiu politico-social şi regretele dureroase (şi suferinţele fizice minore), după cum simţeai adesea la sfârşit, nu era ca pregătirea pentru un lung meci de darts – mai ales un test de caracter dur, aşa cum fusese cel pe care îl susţinuse Keith la Foaming Quart. Şi apoi, ar fi fost complet inutil să o violeze pe Nicola, după cum arătase foarte clar – după părerea lui Keith – a doua lui vizită, de a doua zi. Violul, când avea loc, era întotdeauna profund necesar; şi apoi profund inutil, în secunda următoare.

În fine, violul nu aducea bani. Keith ar fi vrut să vadă un violator bogat. Hai, măcar unul. Violul nu aducea bani. Dar, din câte se părea, Nicola Six putea aduce bani.

Din punct de vedere financiar, pentru Keith nu era o perioadă bună. Puține erau, din punct de vedere financiar. Chiar și în vremurile lui cele mai bune, în epocile purpurii de pungășeli și păcăleli, de blătuieli și țepuieli, de șmenuieli și mânăreli, când banii curgeau la greu din toate părțile, Keith tot nu cunoștea perioade bune din punct de vedere financiar. Veșnic, la un moment dat, îl aștepta un destin amar: fără un sfanț, la Mecca. Întotdeauna pierdea tot, fără greș. Mă rog, uneori câștiga; dar persevera întotdeauna, până când pierdea tot. Kath, care nu știa nici a zecea parte, întrebase o vreme unde s-au dus banii: unde se duceau toate plicurile alea cafenii îndesate cu bancnote de zece lire, toate sulurile acelea cât hârtia igienică de bancnote de douăzeci? Căci, de obicei, ziua începea și se încheia cu Keith răsturnându-i poșeta pe masa de la bucătărie sau lovind contoarul electric cu pumnii. Unde se duseseră toți? Kath pusese această întrebare cu blândețe, răbdător și nu de curând Căci ea îl înfuria pe Keith. Cum putea ajunge cineva, cum putea progresa, când era legat de o nevastă cu un orizont atât de limitat, care gândea atât de meschin?

— Ce dracu', îi răspundea el. Investiții. Speculații valutare. Acțiuni.

În realitate, Keith nu înțelegea că banii se puteau acumula, decât poate pe vreun cal numit Acumulator, la casa de pariuri. Pe de altă parte, ca să-i dăm cezarului ce-i al său, lui Keith nu-i plăcea la casa de pariuri. Plăcerea încercată la casa de pariuri nu era o opțiune omenească. Pe Keith nu-l deranjau șirurile de ecrane de televiziune, comentariile care-ți

spărgeau timpanul, resturile de mâncare și mucurile de țigară, ci mai mult atmosfera de disperare deznădăjduită, în care bărbați cu pantofi de mort și costume de cincizeci de penny stăteau pe scaune, încercând să prezică viitorul, neajutați de nimic altceva decât de exemplarul din *Evening News*.

Acum, Keith stătea la barul de la Crucea Neagră, schimbând câteva vorbe cu Thelonius. În puhoiul de clienți din miez de zi, nu-i auzeai ce spun. Keith purta o geacă de piele de aviator, pantaloni de stofă albi, evazați, ciocate albe; bea cu sete bere blondă. Thelonius era scufundat într-o haină de blană zbârlită, lungă, consultându-și doar rareori paharul cu suc de portocale. Chipurile amândurora erau luminate de amuzament, în timp ce Thelonius enumera ceva pe degetele ridicate și pline de inele. Thelonius râse cu limba lui de culoarea somonului. Două blonde stăteau imediat la marginea câmpului lor de forță: Juniper și Pepsi. Ușor bronzată, cu un luciu scandinav, Juniper era mai tânără și era a lui Thelonius. Pepsi era mai vârstnică și era a oricui o voia și era a tuturor de foarte mult timp. Ascultătorul rătăcit care s-ar fi tras mai aproape ar fi constatat repede că Thelonius și Keith discutau despre crimele semiviolente.

— Calmul, nene. Asta e tot: calmul, conchise Thelonius. Ocazie nesperată. Gândește-te, nene. Acordă-i puțină atenție. Atât îți cer.

— Nuu, spuse Keith, clătinând din cap. Nuu. Îți sunt recunoscător, prietene, să nu crezi că nu-ți sunt. Îți urez mult succes. Sincer. Eu nu sunt ca alții. Îmi place să-mi văd amicii scoțând un ban decent. Doar că... doar că...

— E jocul de darts. Nu-i nevoie să mai spui altceva, nene. E jocul de darts.

— Mda, spuse Keith.

Era profund mișcat. Își trase nasul și continuă:

– Nu pot, prietene. Nu pot să-mi pun în pericol jocul tocmai acum. Nici nu mă gândesc. Acum, că începe să mă cunoască publicul.

— Te înțeleg, spuse Thelonius, la fel de mișcat.

— Mda, să trăiești, Thelonius.

Thelonius îl apucă strâns pe Keith de umăr.

— Dar, dacă te răzgândești...

— Mda.

— Mda.

— Mda.

Thelonius își studie ceasul greu cât un lingou și o chemă pe blondă încârligându-și un deget. Juniper înaintă. Pepsi rămase pe loc, uitându-se cu tâlc la Keith, care o țintui cu privirea, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Keith și Clive mergeau pe Portobello Road. Trecând pe lângă Mecca, Keith încetini, apoi opri. Pe urmă își îndreptă umerii și porni mai departe. Nu avea de gând să intre. În nici un caz. Nu avea de gând să intre pentru că nu avea nici un ban... pentru că deja fusese acolo. Auzi un claxon: Thelonius depășindu-l în viteză, cu părul blond al fetei agitându-se frenetic în geamul lateral, pe jumătate deschis. Keith îi făcu semn cu mâna, trăind sentimentul ascetic al celui care alege un drum mai liniștit, îndreptându-se către o răsplată mai mare. Stilul de viață al ciorilor, își spuse el în timp ce dădea colțul pe Elgin Crescent, era foarte avantajos. Mai ales cum se purtau cu gagicile. Când scoteau portofelul și-ți arătau fotografiile lor: după toate blondele, după Pointer Sisters și Marvellettes și Supremes, venea o gagicuță neagră, cu dinți de cal și ochi de copil. Și tu ziceai: „Asta cine e, verișoară-ta, Wes?". Și ei clătinau din cap (pricepând poanta) și-ți răspundeau: „*Babymamma*". Adică aia era cea cu care făceau copii sau, cel puțin, cea căreia îi făceau copii. Thelonius avea vreo patru sau cinci plozi într-un demisol din Leamington Road Villas.

Nu se ducea acolo decât o dată la două săptămâni, în ziua în care venea alocaţia. După aia, fuga iar la bar, cu blonda şi cu banii copiilor. Nici cel mai dat dracului dintre albi nu era în stare de aşa ceva. Dacă ar fi fost tentat să gândească în termeni dar winişti, Keith ar fi conchis probabil că blondele de pe lături erau o umplutură bine-venită pentru fraţi, căci în felul acesta menţineau baza de selecţie neagră la un nivel ridicat. Chiar şi aşa, înţelegea, aprobând lent din cap. Aranjamentul ideal. Strălucit. Aşa, trăiai şi bucuria de a avea copii (acel licăr cald de mândrie), fără să-i ai vreodată prin preajmă. Te ţineai la distanţă, până se făceau mai măricei: fotbal. Gata cu scutecele. Când a fost asta? La doi ani? La nouă? Ciorile aveau tradiţia lor. Alţii, noi alţii preferam să ne acceptăm şi să ne asumăm corect responsabilităţile. Povara omului alb. Civilizaţia ca atare. Din ce în ce mai prost dispus, Keith se împinse prin uşile de la CostCheck, îl salută din cap pe Basim, se aplecă peste ghişeu şi împrumută o sticlă de o jumătate de vodcă de la Harun, îl legă pe Clive de clanţa uşii de la depozit şi coborî scările tropăind furios, pentru a-i face o ultimă vizită lui Trish Shirt.

Şi sigur trebuia să se întâmple cu Nicola Six – chiar şi financiar. De asta, Keith era absolut convins. Singura întrebare era când. Acum, că momentul violului fusese suportat şi stăpânit cu succes, probabil sexul mai putea aştepta. Dar banii?

Totul se reducea la timp. Timpul era prezent pretutindeni şi esenţial în lumea în care se învârtea Keith, care vedea cu câtă violenţă îi ataca pe oameni (uită-te la Pepsi!), cum îi spulbera, cum îi făcea bucăţele. Îi vedea pe jucătorii de darts la televizor: în fiecare an apărea câte o faţă nouă – şi, după o jumătate de sezon, părea deja veche. Ca şi Lev Tolstoi, Keith trăia cu senzaţia că timpul trece pe

lângă el, în timp ce el rămâne neschimbat. În oglindă, în fiecare dimineaţă : acelaşi Keith. Cu nimic mai înţelept. Dar, în adâncul sufletului, ştia ce face timpul. Keith, care îşi trăise criza maturităţii la vârsta de 19 ani, nu spera ca timpul să îl ocolească, nu, nici o clipă.

Uită-te la Pepsi. Pe vremuri, inima lui Keith se umplea de bucurie când o vedea pe Pepsi zburând ca un fluture din bar în bar, pe Portobello Road. Şi asta parcă fusese abia ieri ! O fată simpatizată de toată lumea, ca o gură de aer proaspăt. Toată lumea o iubea pe mica Pepsi. Erau seri, când băuse mai multe sticle de Peculiar Brew decât era sănătos pentru ea, când Keith însuşi o ducea în spate, unde se distrau puţin. Nu te costa decât o sticlă de Peculiar Brew. Şi căutată, aşa era Pepsi : avea lumea – sub forma câtorva baruri de pe Portobello Road – la picioare, nu' aşa. Acum, toate astea deveniseră greu de crezut. În vremea din urmă, Keith nu mai suporta să o vadă. Şi nici ceilalţi. Din păcate. Era un pas bun şi deştept în carieră pentru o gagică, să schimbe domeniul când începea să îmbătrânească. Te duci acolo unde lumea te apreciază, iar negrilor le plac blondele. O vreme, cel puţin. După care îmbătrâneau şi mai repede. Acum era oribil s-o vezi pe Pepsi Hoolihan la Crucea Neagră, milogindu-se de jucătorii de biliard, cu peri ţepoşi în urechi, să-i ia ceva de băut. La douăşpatru de ani... Sigur, Trish Shirt era mult mai bătrână, avea douăşapte. Dacă o lăsa Keith, ceea ce intenţiona să facă, şi cât de curând, ca de exemplu azi cel mai târziu, Trish nu mai avea prea multe opţiuni, chiar dacă ar fi fost mobilă. N-o vedea bucurându-se de o a doua etapă în carieră de un an sau şase luni, căpătând pahare de vodcă de la fraţii negri, la schimb pentru Dumnezeu ştie ce. Aceştia au felul propriu de a se purta şi trebuia să-l respecţi, dar cu gagicile se purtau oribil. Dar, dacă e să fim realişti (şi eu sunt realist, reflectă

Keith, așa am fost întotdeauna), dacă avea vreun pic de minte și se îngrijea, putea deveni o *babymamma* pentru vreun rastafarian bătrân. Ca Shakespeare. *Babymamma* lui Shakespeare. Aoleu. Keith expiră printre buzele țuguiate.

Timpul așteaptă... Timpul nu așteaptă. Pur și simplu nu așteaptă. Merge înainte. În pas alergător. Du-mă, îi spuse Keith în gând (și în mintea lui zdrăngănea un vers dintr-un poem, ca o coardă, trăgând de el), du-mă... du-mă acolo unde femeile bogate vor să se culce cu mine.

— Bietul de tine. Ești mahmur. Ai sărbătorit, probabil, după victoria la darts. Ei, o meriți. Acum scoate-ți haina și așază-te la masă, să citești ziarul. O să-ți fac un Bullshot condimentat. Crede-mă, e cel mai bun.

Keith se supuse, oprindu-se, în timp ce se așeza, să-și șteargă o lacrimă din ochi, poate o lacrimă de recunoștință. Pe de altă parte, vremea se schimbase iar și ochii usturau din cauza vântului uscat, mineral, un vânt stropit cu praf și spori, cu lamentații invizibile. Keith observă un foc de bușteni care ardea în cămin. Urcând scările, își dăduse jenat seama că era cu mâinile goale, fără nici un obiect de recuzită, fără nici un ajutor; degetele simțeau lipsa perei de duș, a râșniței de cafea, a fierului greu de călcat. Nu avea nici o povară. Doar tabloidul împăturit, care îl însoțea întreaga zi, sub braț, ca telescopul lui Nelson... Pe acesta îl desfăcu acum atent și îl întinse pe masă, printre cărți și reviste de modă. *Elle. Femei îndrăgostite.* Din când în când, ridica ochii calm, în intervalele dintre glume, horoscop, rubrica de cartomanție, sfaturi sentimentale și povești de la așternut. O vedea în bucătărie, pregătindu-i ceva de băut cu eficiență, eleganță și, s-ar fi putut spune, chiar cu drag. Nicola purta cămașă și cravată, la un costum cu pantaloni, în dungulițe,

cu o croială jucăuș generoasă. Ar fi putut fi ilustrația la un articol despre femeia care avea de toate. De toate, mai puțin copii. Nicola Six: *babymamma* nimănui.

— Seychelles, spuse Keith absent, pe când ea îi așeza băutura interesantă lângă mâna dreaptă, strânsă.

Apoi înălță capul. Dar ea trecuse prin spatele lui și stătea acum din semi-semiprofil lângă birou, parcurgând calm un jurnal și fredonând pentru sine.

— Bali, adăugă Keith.

— Cei ce au vor mai avea, cântă Nicola, cei care nu au vor pierde. Așa zice Biblia...

Ce moment încântător, zău așa, își spuse el. Ar trebui să mă bucur de el. Are un fel de a încetini totul. Nu se aruncă pur și simplu pe un scaun, cum fac unele. Și nu dă din gură permanent. Te lasă să te adaptezi. De ce nu fac mai multe fuste la fel? Pentru un bărbat, e al dracului de important. Ia uite ce păr are. Ce frumos e tuns. Mamă, cred că i-l tunde șuviță cu șuviță. Nu seamănă deloc cu zece minute sub cască, la Madame Pom-Pom. Pun pariu că se duce pe Bond Street sau în altă parte... și gândurile lui Keith alunecară în galeria cu oglinzi bogat împodobite, catifea neagră, tocuri care păcănesc, glezne în ciorapi subțiri. Chestia mișto e, chestia foarte mișto e următoarea: curând, într-una din zilele astea (OK, în ritmul ei), femeia de colo o să stea pe canapeaua de dincolo, lângă televizor, o să stea la mine în brațe, regulată bine, uitându-se la darts.

— M-am uitat la darts, spuse ea, la televizor. Spune-mi ceva, Keith. De ce toți jucătorii beau bere blondă? De ce numai bere blondă?

— O întrebare deșteaptă. Un bun subiect de discuție. Uite cum e. Jucătorul cel mai bun merge prin țară, din bar în bar. Berile variază. Unele

dintre berile locale te-mbată din două halbe. Dar berea blondă ..

— Da?

— Berea blondă e la butoi. Vine la butoi. Standard. Ştii ce capeţi. Jucătorul de darts trebuie să bea. Musai. Ca să-şi relaxeze braţul cu care aruncă. Face parte din meserie. Dar în limite raţionale. Limita ţi-o fixezi singur. Să zicem zece halbe. De care trebuie să întinzi o seară întreagă.

— Aha.

— E la butoi. Ştii exact ce capeţi.

Ca subiect de discuţie, rolul jucat de berea blondă în viaţa profesională a unui jucător de darts din eşalonul superior părea să fie aproape epuizat. Apoi însă, sună telefonul. Nicola se uită la ceas şi spuse:

— Scuză-mă un minut, Keith. Am nevoie de linişte... Guy? Aşteaptă. Nu sunt eu la telefon. E o înregistrare. Îmi cer scuze, dar mi-a fost teamă să-ţi vorbesc altfel decât prin intermediar. Mi-a fost teamă să nu mă răzgândesc. Vezi tu... Dragul meu Guy, îţi mulţumesc pentru toate sentimentele pe care le-ai trezit în mine. Faptul că am descoperit...

Înregistrare? se miră Keith. Nu se simţea tocmai în largul lui. Printre altele, încerca să îşi înăbuşe un acces de tuse şi ochii umezi simţeau tensiunea pe deasupra mâinii puse strâns la gură. Durează ceva. Şi nu-mi place Lawrence ăsta, la care o să se uite de-acum încolo cu alţi ochi. Mă concediază, nu' aşa, îşi spuse el cu tristeţe, cu uimire şi chiar cu mânie. La dracu', mai bine o-ntind de-aici şi mă duc la muncă. Mai dă-o naibii.

— ... ştii că vorbesc serios, absolut şi necondiţionat. N-am să te uit niciodată. Gândeşte-te la mine din când în când. Adio.

Nicola se întoarse către Keith şi sărută lent arătătorul pe care îl ridicase vertical la buze.

El păstră tăcerea până când receptorul fu aşezat în furcă. Apoi tuşi prelung şi greu. Când i se limpezirăă

ochii, Nicola stătea în faţa lui, cu o expresie deschisă, în aşteptare. Rămas fără cuvinte, Keith spuse:

— Păcat. Deci n-a ieşit nimic.

Mai tuşi o dată, ceva mai puţin cercetător, şi adăugă:

— S-a terminat, nu?

— Ca să-ţi spun adevărul, Keith, nici n-a început. Pentru el, ideea e totul. Guy e un romantic, Keith.

— Da? Da, într-adevăr, se-mbracă destul ce ciudat. A zis, mi-a spus că vrea „să dea de urma" cuiva.

— A, aia, spuse ea plictisită. A fost doar o tâmpenie pe care-am inventat-o ca să scot nişte bani de la el. O să-i treacă.

Gagica asta, reflectă Keith, ia stai un pic: gagica asta e chiar pe bune. E o adevărată minune. Unde s-a ascuns până acum?

— Bani pentru tine, Keith. De ce să fie toţi ai lui?

— Caviar. Ăă... când?

— Cred că-ţi poţi permite să fii răbdător. E un lucru pe care trebuie să-l fac în ritmul meu. N-o să dureze mult. Şi vorbim de o grămadă de bani.

— Beluga, făcu Keith şi, cu o mişcare laterală din cap, către telefon, continuă plin de admiraţie: Eşti o adevărată actriţă, nu-i aşa, Nick?

— Nicola. A, asta chiar aşa e, Keith. Vino şi stai aici. Vreau să-ţi arăt ceva.

Era electrizant, clipă de clipă. Cadru cu cadru. Keith urmărea ecranul într-un acces de fascinaţie. Adevărul este că această coliziune, acest vârtej de realităţi concurente, îi făcea aproape rău: femeia de pe canapea, căreia îi simţea mireasma părului, şi fata din televizor, fata de pe casetă. I-ar fi putut supraîncărca toate circuitele, dacă imaginea electrică n-ar fi fost evident de domeniul trecutului. Aşa însă, tot îşi mai putea spune că televizorul era altundeva: în trecut. Nu că Nicola ar fi îmbătrânit

sau că ar fi îmbătrânit în sensul pe care-l știa el, devenind o vrăjitoare respingătoare, ca Pepsi, sau ștergându-se, aproape dispărând cu totul, cum se întâmplase cu Kath. Femeia de pe canapea era mai vie (întărită de timp), mai plină în toate sensurile cuvântului decât fata de pe ecran, care însă... Nicola meditativă, ciufulită, mușcându-și buzele, săraca fetiță bogată, într-o piesă; Nicola bronzată, doritoare, cu gura largă, într-o serie de reclame la ochelari de soare; Nicola bosumflată, cu cârlionți, în sarong alb, nu tocmai Cleopatra, ci una dintre slujitoarele ei, în Shakespeare. Și finalul: secvența dinaintea genericului unui film artistic (debutul ei, cântecul ei de lebădă), un număr de striptease în camera din fund a unui club pentru domni, plin cu agenți de bursă tineri și transpirați, și Nicola sus pe-o masă, cu o cască de baie metalică și, la început, obișnuitele șapte văluri, dansul cu mișcări minimale, dar cu ocheade și mișcări ademenitoare din buze până când, imediat înainte de a dispărea în fum și umbre, îi vedeai trupul tânăr în întregime.

— Asta-i tot? întrebă Keith tresărind.

— Mai încolo mă omoară. Nu se vede. Doar auzi vorbindu-se. Mai încolo.

— Mamă, ce frumos. Știi, spuse el nu pentru că ar fi fost adevărat, ci pentru că i se părea că asta ar fi vrut ea să audă, nu te-ai schimbat deloc.

— A, acum sunt muult mai bună. Ascultă. Tu te întâlnești destul de des cu Guy, nu-i așa?

— Constant, spuse Keith, dintr-odată nemilos.

— Foarte bine. Data viitoare – dar lasă să mai treacă o zi sau două – spune-i așa.

La scurt timp după aceea, în timp ce îl conducea la ieșire, Nicola îl întrebă:

— Ai reținut tot? Ești sigur? Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu exagera. Și pomenește de glob.

— Jack Daniels.

— Perfect. Să fii cuminte. Și mai vino pe la mine, curând.

Keith se răsuci. Avea dreptate. Era, într-adevăr, mai bună acum. Când vezi poze şi alte alea de când sunt tinere, ai impresia că trebuie să fi fost la fel de bune ca acum, doar că mai noi. Dar nu era adevărat, nu în cazul lui Nick. Doar ochii, doar pupilele arătau că avea ceva vechime. Care să fi fost explicaţia? Fustele cu clasă – şi străineze pe deasupra – le lua mai mult timp până li se făcea carnea mai interesantă. Dădeau cu ulei pe ele. Masaj. Televizor. Bogătaşe leneşe, nu' aşa. Fustele cu clasă, medită el – doar că ea nu purta fustă. Pantalonii ăia largi (dar nu ieftini), aşa de bufanţi, că habar n-aveai ce formă se-ascunde în ei.

— Old Grandad, spuse Keith şi tuşi uşor. Zău aşa, Nick. În ritmul tău, bine. Respect asta. O să mă abţin. Da' dă-mi ceva. Să-mi ţină de cald noaptea. Arată-mi că ţii la mine.

— Nicola. Sigur, spuse ea şi, aplecându-se, îi arătă că ţinea la el.

— Mda. Salut.

— Stai! Mai am ceva să-ţi arăt.

Deschise un dulap şi, pe dosul uşii, văzu un poster cu faleza din Brighton, cu Nicola din cap până-n picioare, în tunică şi pantaloni negri, mulaţi, cu părul strâns la spate, cu mâinile în şold, uitându-se peste umăr, cu un surâs retuşat: *Jack şi vrejul de fasole*. Ea zâmbi:

— Ce părere ai?

— Jim Beam, spuse Keith. Benedictină. *Porno*.

— ... Poftim? spuse Nicola.

Cărţile din apartamentul lui Keith Talent. În apartamentul lui Keith Talent nu erau prea multe cărţi. Nici în garajul lui nu erau prea multe cărţi. Dar câteva tot erau.

Erau şase: de la A la D, de la E la K, de la L la R, de la S la Z (căci escrocul modern depinde masiv şi exasperant de cartea de telefon), *Darts: Cum să*

stăpânim această disciplină şi un carnet roşu fără titlu în afară de: „Caiet studenţesc Ref. 138 – cu perforaţii pentru arhivare" şi care ar fi putut fi intitulat, mai concret: „Jurnalul unui jucător de darts" sau, mai simplu: „Povestea lui Keith Talent". În el îşi înregistra Keith gândurile cele mai intime, cele mai multe (dar nu toate) legate de darts. De exemplu:

> Poţi să a-i o casă aşa de mare cât să bagi în ia mai multe ţinte de darts, nu decât una. Cu o luminiţă în vârf.
> Sau:
> Tre să exersez finişu, trebe. Să arunc în toate zonele ţinti, fără greş. Poţi să fi cel mai tare din lume, dacă nai finiş geaba.
> Sau:
> ~~Tedn~~ ~~Tenden~~ Tot arunc în stânga după a treia săgeată, doar rahaţi de cinciari tripli.

Recitind ultimul fragment, Keith scoase un ţâţâit. Întinse mâna după pixul în formă de săgeată şi tăie cuvântul „rahaţi". Cu un mormăit scurt de mulţumire şi punând punctul pe i cu o înfloritură, scrise: „rahaturi". Îşi şterse o lacrimă din ochi: era într-o stare de spirit ciudată.

Conversaţia cu Guy Clinch, purtată ceva mai devreme în aceeaşi zi la Crucea Neagră, evoluase relativ normal. Keith putea spune atâta lucru despre el însuşi: fusese cuminte şi făcuse aşa cum i se ceruse.

— Vai de mine, băiete, remarcase el, când Guy i se alăturase la bar. Nu arăţi prea grozav.

— Da, ştiu.

Keith îl privi mai de-aproape, cu un rânjet ostenit:

— Nu. E clar că n-arăţi deloc în formă.

— Cred că am un virus sau ceva asemănător.

De fapt, Guy nu arăta niciodată atât de radios pe cât considera Keith că ar trebui să arate. El,

unul, acum, că îi văzuse casa, se întreba de ce Guy nu-şi freacă mâinile şi nu zâmbeşte fericit tot timpul. Dar, o, nu: nu făcea el aşa ceva. În mod obişnuit, pe Keith îl irita expresia obişnuită a lui Guy, una de seninătate temporară şi precară, cu faţa ridicată şi uşor lăsată pe-o parte, cu ochii clipind ca şi cum l-ar fi durut ceva. Astăzi însă, stătea cu capul în jos, părând să-şi fi pierdut culoarea, lustrul banilor. Ca orice alt bărbat caucazian din bar, Guy era descris în alb şi negru. Era ca un documentar de război, ca toţi ceilalţi.

— Cred că e ceva în aer, spuse Keith. Să-ţi mai spun eu pe cineva care nu face prea bine: Nicola aia.

Capul lui Guy se lăsă cu încă doi centimetri.

— Mda, am trecut pe la ea. Ştii că i-am reparat toate chestiile alea? Ei, s-au stricat la loc, ştii cum se întâmplă (era adevărat; dar, când Keith se oferise cu jumătate de gură să mai încerce o dată la GoodFicks, Nicola ridicase din umeri, declarând că nu merita). Oricum, nu se simte bine deloc. Ştii ce mi s-a părut mie că are? E apatică. Apatică. Stă şi se zgâieşte pe fereastră. Se joacă tot timpul cu globul ăla. Cu un zâmbet trist pe faţă.

Capul lui Guy se mai lăsă cu doi centimetri.

— Parcă – Keith tuşi, apoi continuă – parcă tânjeşte. Tânjeşte. E cu inima frântă... Mamă, Doamne, uite la Pepsi Hoolihan, în ce hal e. Nu-mi vine să cred. N-am văzut-o de câteva săptămâni, de-aia. Arăta rău şi astă-vară, da' uite la ea acum. Zici că-i Nosferatu'. Hai, înveseleşte-te, băiatule. Poftim. Ţi-am luat ceva de băut.

Şi apoi, după plecarea furişată a lui Guy, când Keith rămase acolo, în picioare, gândindu-se ce simplă şi frumoasă poate fi viaţa uneori, God şi Pongo îl luară deoparte şi îi spuseră, pe ton de scuză posomorâtă, despre vizita la Crucea Neagră făcută de Kirk Stockist, Lee Crook şi Ahsley Royle...

Vestea n-ar fi trebuit să îl surprindă pe Keith şi nu îl surprinse. Doar îl sperie zdravăn. Ah, banii, mereu banii. După cum am mai spus, Keith nu era în cea mai bună stare de sănătate financiară. Poziţia lui în materie de chirie, rate, utilităţi, amenzi, compensaţii şi aşa mai departe era una apropiată de dezastru. Dar aşa era întotdeauna... Acolo, în garaj, chipul lui prăfuit se înăspri şi Keith scuipă pe jos, întinzând mâna după sticla de vodcă. Asta era: împrumutase bani de pe stradă, în special de pe Paradine Street, din East End. Împrumutase bani de la un rechin pe nume Kirk Stockist. Neputând să-i dea lui Kirk Stockist împrumutul înapoi, avusese nevoie de bani pentru dobânda substanţială, pentru vertiginoasa dobândă de douăzeci la sută. Ca să plătească dobânda, împrumutase de la un alt rechin, pe nume Lee Crook. La vremea respectivă, soluţia i se păruse bună, dar Keith ştia că e plină de pericole, mai ales când începuse să împrumute bani de la Ashley Royle ca să plătească cei douăzeci la sută dobândă la împrumutul luat de la Lee Crook. În tot timpul acesta, Keith sperase, aşteptase să câştige la Mecca. Şi nu câştigase. Propriile lui afaceri sfârşiseră în ultima vreme într-un haos de înşelătorii din partea altor escroci – ţepe şi şmenuri catastrofale, care stârniseră fluierături de uimire până şi printre cunoscuţii lui Keith, printre escrocii din sălile de biliard, hoţii de maşini sensibili, atacatorii de bătrâne acriţi. Acum, Keith reflectă cu venin la cum îl trădase hoaşca aia bătrână de Lady Barnaby şi se cutremură amintindu-şi preţul pe care îl luase pe bijuteriile ei. Trecând cu maşina pe Blenheim Crescent mai acum câteva zile, îşi încleştase pumnul şi scosese un: „Daaa!" când văzuse că boilerul psihopat al lui Lady Barnaby sărise în sfârşit în aer; acoperişul casei arăta ca reactorul nr. 4 de la Cernobâl – sau ca reactorul nr. 6 de la Thierry. O, cum ar mai fi vrut Keith să uite de toate

grijile şi să se cufunde în darts! Din cauza jocului îşi neglijase escrocheriile: orele de antrenament şi zilele în care sărbătorea, după ce antrenamentul dăduse roade la *ochi*. Plus Nicola: care îi mânca, şi ea, timpul, promiţând recompense incerte. Old Nick: face totul în ritmul ei. Lui Keith îi căzu falca de plăcere, amintindu-şi de partida din faţa televizorului, cum o implorase să pună Stop Cadru şi apoi Play, cum sărise ea brutal, pe Repede Înainte, de la o secvenţă la alta...

Sună telefonul şi Keith făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de ceva vreme: răspunse.

— Ashley! exclamă el.

După care nu mai apucă să spună prea multe. Zicea din când în când „Mda", de cinci sau şase ori. Apoi spuse:

— Bine. Bine. Da, salut, băieţi.

Solemn, puse mâna pe *Darts: Cum să stăpânim această disciplină* şi o deschise la una din paginile cele mai incitante. Citi:

„Deşi este practic un sport al secolului XX, jocul de darts îşi are rădăcinile în cea mai veche tradiţie engleză. Se spune că faimoşii arcaşi englezi au jucat o formă de darts înainte de a-i înfrânge pe francezi în proverbiala bătălie de la Agincourt, în 1415."

Keith ridică ochii. 1415!

— Tradiţie, murmură el gros.

De câte ori, de cât de multe, multe ori nu ţinuse scorul pentru tatăl lui, stând cu creta lângă tablele ţintelor de darts din barurile Londrei, prin care crescuse. Tata juca, de obicei, cu Jonathan Friend sau cu domnul Purchase: tatăl lui Chick. Şi dacă micul Keith făcea vreo greşeală la adunare... Stând în garaj, Keith îşi duse o palmă la obraz şi şi-l simţi arzând, arzând şi-acum, arzând veşnic...

Dar nu e bine să ne întoarcem prea mult în timp, nu-i aşa, nu e bine să ne întoarcem prea mult în viaţa nimănui. În special când oamenii sunt săraci. Pentru că, dacă facem asta, dacă ne întoarcem prea mult în timp – şi va fi o călătorie făcută într-un autobuz oribil, cu mirosuri oribile şi zgomote oribile, cu aşteptări şi zgâlţâituri oribile, o călătorie făcută pe o vreme oribilă, din motive şi cu ţeluri oribile, pe un frig oribil sau o căldură oribilă, cu opriri oribile la nişte gustări oribile, pe drumuri oribile, până într-o încăpere oribilă –, atunci nimeni nu mai e vinovat pentru nimic şi nimic nu mai contează şi totul e permis.

Ashley Royle, Lee Crook şi Kirk Stockist îi comunicaseră lui Keith că, dacă nu le dă toţi banii pe care îi cereau până vineri, aveau, printre altele, să-i rupă degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Care era, desigur, degetul cu care Keith făcea amor; dar, mai important, era degetul cu care juca darts. Termină vodca, îşi îndreptă pantalonii evazaţi, îşi puse foaia de ceapă (înşelând până şi vântul) şi porni în căutarea lui Thelonius, cu care trebuia să discute despre delictele cu semiviolenţă.

Keith a început prin a-mi cere mie bani. Știam că o să se întâmple.

Aseară am mâncat ceva, stând în picioare la bufetul Conchitei. Keith s-a certat cu fiica acesteia. Voia *chili rilienos*. Într-un târziu, i s-a pus dinainte o farfurie cu plutoniu foarte picant. Se auzeau bulele spărgându-se și ieșeau vălătuci de abanos și argint. Îmi amintea de bolboroselile și râgâielile de la Sulphur Springs, de pe Sfânta Lucia (țara înaintașilor lui Thelonius). Keith a luat calm o primă înghițitură și, stând acolo cu fumul ieșindu-i pe nas, mi-a cerut bani.

Aș vrea să-i dau. N-am nevoie de povestea asta cu Thelonius. Thelonius e, oricum, o caricatură de infractor, care se bucură de o perioadă norocoasă ca un personaj dintr-o farsă. Și dacă lucrurile se termină prost, după cum cu siguranță se va întâmpla? Keith la pușcărie; Keith scos din acțiune. Nu suport să-i văd stând cocoșați laolaltă la Crucea Neagră, rostind chestii precum: „Leafa" sau „Bingo". Au până și o hărțulie mizerabilă. Pe de altă parte, nu vreau nici să se aleagă Keith cu degetul rupt, degetul acela prețios, multifuncțional, pe care contează, în plus, pentru gesturile obscene americanizate.

Nu, aș vrea să-i dau bani lui Keith. (Aș vrea să-i dau bani și lui Thelonius.) Necazul e că nu am. Iar Keith are nevoie de atât de mulți bani și atât de repede, și o să aibă cât de repede nevoie de și mai mulți. De ce nu primesc nici un telefon, nici o ofertă, nici o minunată grămadă de bani de la Missy Harter? De ce? De ce?

Cu gândul la principiul lui Heisenberg, conform căruia un sistem observat va sfârși inevitabil prin a interacționa cu observatorul – și conștient că un bun antropolog nu se amestecă niciodată în viața tribului său –, am decis să nu-i spun Nicolei despre Keith și delictele cu semiviolență. Apoi i-am spus Nicolei despre Keith și delictele cu semiviolență. I-am spus să se miște și să-i dea lui Keith bani. E OK, îmi spune ea. „Știe" că delictul cu semiviolență va avea loc și că va fi OK. Cât aș vrea să am încrederea ei – trezită, cu buzele întredeschise, navele noi...

Da, l-am refuzat pe Keith. S-a uitat țintă în direcția mea în ceea ce mi s-a părut a fi o tăcere antisemită, timp de circa cincisprezece secunde, după care a devenit taciturn. Cel puțin, așa mi s-a părut. Nu știam ce efect are *chili*-ul *rilienos* asupra intestinelor lui (termenul se traduce prin „cur roșu"), dar limba îi arăta ca o tulpină de marijuana.

— Așa mai merge, Conchita, a cârâit el în cele din urmă.

M-am simțit prost. Îi sunt dator. La urma urmelor, ce m-aș face fără Keith?

Mâncarea a fost ieftină și am plătit-o eu.

Moartea pare să-mi fi rezolvat problema legată de postură și să-mi fi îmbunătățit tonusul muscular. Ceea ce n-au izbutit joggingul, înotul și regimul alimentar face moartea fără nici o greutate. Mă delectez cu hamburgeri și cartofi prăjiți, în timp ce ea își încheie programul de întreținere fizică. Și fără toată sudoarea și efortul pe care unii dintre noi le consideră complet neatrăgătoare.

Da, pentru moment, mă măgulesc cu gândul că moartea are un efect pozitiv asupra înfățișării mele. Categoric arăt mai inteligent. Oare de-aia-i place lui Lizzyboo de mine? Arăt aproape mesianic. Pielea mi s-a întins sub bărbie și la tâmple și a căpătat un

luciu mai plăcut. Murind, strălucesc. Murind, sunt... sunt chipeș. Pe post de cosmetician și de antrenor personal, boala face treabă foarte bună. C'e-i drept, doare puțin, dar toate lucrurile bune dor. În afară de ce-mi face la ochi (vinișoarele roșii, ochii umflați sau crescuți), efectul de moarte nu e tocmai rău. În afară de ochi și de faptul că mor.

Îi însoțesc pe Lizzyboo, pe Hope, pe Guy și pe Dink Heckler la clubul de tenis din Castellain Road. Stau pe scaunul arbitrului și mă uit. Dublu mixt: Guy cu Lizzyboo, împotriva lui Hope și a lui Dink, numărul șapte din Africa de Sud... Nu cred că Guy vede ce se naște între Hope și Dink. Bietul Guy. E ca eu, ca mine. Suntem aici. Dar nu suntem aici. Când ridicăm privirea, ochii noștri văd același nor greu, grețos și jos, de culoarea unui avocado, da, și cu o dâră de vinegretă în mijloc.

Fără zâmbet, în echipament de sport superlejer și păros ca o tarantulă, Dink e cel pe care vor să-l vadă toți aici, la club; secretarele palide și contabilii, profesioniștii îmbătrâniți, puștii negri strălucitori, veniți să admire și să invidieze forța și tușeul lui Dink, backhandul tăiat, smash-urile icnite. Cu șosete gri, pantofi gri, pantaloni scurți kaki și o jumătate de caftan, Guy e de departe cel mai lipsit de ritm dintre ei patru, cel mai puțin decis și cel mai puțin adaptat (confirmările și cedările generoase, scuzele apăsate, aproape la fel de regulate ca zgomotul rachetei care lovește mingea)... Dar eu eram aici ca să le văd pe doamne.

La fel de înalte, de bronzate și de superbe, sunt, de asemenea, echipate cu backhanduri înflorite și un al doilea serviciu special, cu boltă. Materialul disponibil a fost utilizat în mod optim, cu câte o investiție ici și o cheltuială suplimentară colo, la școala de tenis și la clinica de tenis. Amândouă atacă și se apără, în echipamentul alb. Bineînțeles,

Lizzyboo are mai multă vână şi sevă decât Hope, sora ei mai mare. „Au!", exclamă ele la fiecare lovitură greşită.

Hope joacă sever (e la fel de fermă şi de strictă ca şi cutele de pe fusta plisată), Lizzyboo cu hohote de râs şi ambiţie amicală (ferindu-se de gângania mare şi pufoasă). Fugi de-aici! pare să spună jocul ei. Lizzyboo „convinge" sau „mângâie" mingea. „Vino-ncoace", zice racheta ei. „Vino-napoi." Dar, dacă fetele ar juca un meci de simplu, n-ar fi nimic de văzut, prea se potrivesc. Gâtlejurile le lucesc când râd şi ţipă. Cred că, împreună, au vreo sută de dinţi. Când a fost să se-mpartă echilibrul, îndemânarea şi simţul momentului, surorile au primit aceeaşi cantitate de talent la tenis. Dar Lizzyboo a primit sânii. Setul s-a terminat cu scorul de şase-şase şi au intrat în tie-break. Retras şi indolent până acum, Dink a explodat cu competenţă îngrozitoare, întinzându-se de la o linie la alta pentru a-şi trimite voleurile, dând înapoi pe vârfuri, cu spatele, pentru loburile ucigătoare. Faţă de Hope s-a purtat ca un maestru: cu mâna pe umăr pentru grămezile de echipă dintre puncte, bătând-o aprobator, de legitimare, cu racheta peste fund. De asemenea, spre fascinaţia mea, a început să considere că ar fi bine să-l măcelărească pe Guy la fileu. Al doilea serviciu, scurt, al lui Lizzyboo sărea ca o invitaţie copilăroasă şi-l găsea pe Dink unduindu-se într-o aşteptare lacomă, încordându-şi fiecare muşchi pentru a înfige glonţul galben în gura căscată a lui Guy. Iar Guy nici nu a clipit. A căzut de două sau trei ori şi o minge i-a pârlit rădăcina părului; dar nu a dat înapoi. Doar s-a ridicat în picioare şi s-a scuzat. La şase-zero, Dink i-a trimis lui Lizzyboo un as cu sălbăticie neruşinată, după care s-a întors, cu buzele albe, strânse şi vizibil crenelate, şi a trimis mingea care-i mai rămăsese în direcţia scaunului meu. Numărului şapte sud-african nu-i ia nimeni nici un set. Nimeni.

Decât, bineînțeles, numărul șase. Ticălosul ăla. Nici nu i-a trecut prin cap că Hope și Lizzyboo ar putea juca, la rândul lor, destul de bine, dacă nu ar face decât să joace tenis tot timpul.

Lizzyboo a venit, a rămas în picioare lângă mine și și-a pus capul înfierbântat pe umărul meu. Am consolat-o. Hope stătea lângă Dink. Guy stătea singur. Stătea singur și se uita drept în față, cu prosopul pe genunchi... Sigur, Lizzyboo a avut o aventură cu Dink, mai demult. Între cele două surori operează acest tip de plagiat sexual. Lizzyboo a avut o aventură cu Dink. Lucrurile n-au mers.

Și nici cu mine n-or să meargă. Curând o să înceapă să se întrebe dacă e vina ei. O să-i fie rușine. Oamenii sunt uimitori, nu-i așa? Cred că ar trebui să îi mărturisesc. Dar nu pot. Nu vreau să se afle. Va trebui să-i spun că am pe altcineva.

E groaznic. Își odihnește capul pe umărul meu. Ar trebui să inspir adânc sudoarea ei caldă, vaporii ei vitali. Dar eu întorc falca. E groaznic, ca o meschină parodie a iubirii. Pe terenul de tenis, observ că Dink spune „nimic" în loc de „love" (zero). Cincisprezece-nimic. Nimic-treizeci. Iubirea a dispărut până și de pe terenul de tenis; până și pe terenul de tenis, ea a fost înlocuită cu nimic.

Am început să-i citesc cărți micuței Kim. Sunt cam singurele cărți pe care le mai suport acum. O interesează, pare să se concentreze, mai ales când o liniștesc cu biberonul.

Când suge din biberon, sună ca și cum ai întoarce un ceas. Întoarce ceasul timpului ei viitor.

— Cât aș vrea... cât aș vrea, Nicola, să am aceeași încredere, aceeași convingere că lucrurile se vor termina cu bine.

— Da, e plăcut să ai o perspectivă atât de trandafirie asupra vieții.

— Trebuie să fug. Sau să plec. Ascultă-mă. Îmi e cam jenă.

— De tine sau de mine?

— Am nevoie de două lucruri din partea ta – ca de la sursă. În primul rând, dacă l-ai putea convinge pe Keith să-şi dea puţin drumul la gură. Am nevoie de PDV-ul lui.

— De ce?

— De punctul lui de vedere. Nu sunt sigur că înţelege ce-i aceea discreţie. Cântă, dar nu e vocea lui. Fă-l să salte puţin tonalitatea. Şi spune-i să-şi ţină gura de faţă cu Guy.

— Bine. S-a făcut.

— Perfect.

— Aici nu-i nimic jenant. Care e al doilea lucru?

Am lăsat capul în jos. Apoi l-am ridicat şi am spus:

— Sărutările tale. Mi-ar fi de folos să ştiu cum săruţi.

A râs nestăpânit. Pe urmă s-a adunat din fotoliu şi a înaintat. Am ridicat un deget.

— Să ştii că nu încerc să te agăţ.

— Nu, nu. Talentele mele nu ţin la tine. Nu-i aşa?

— Aşa e. Haide. Pe Keith l-ai sărutat.

— Oarecum.

— Şi probabil că data viitoare o să-l săruţi pe Guy.

— Absolut. Dar nu e un precedent periculos? Cât de departe mergem?

— Tu o să mergi mai departe. Cu amândoi. Bineînţeles. Cât de departe? Până la capăt. Cum altfel? Calmează-te, am spus. Din punct de vedere sexual, sunt deja mort. Din punct de vedere sexual, sunt Poştaşul Pat. N-am nevoie decât de câteva indicii pentru capitolul următor.

— Chiar nu eşti în stare să născoceşti nimic? Tot literalismul ăsta. Omoară dragostea, să ştii.

— Nu trebuie să te temi. N-o să te molipseşti de boala mea incurabilă.

— Ce-mi pasă mie?

Stăteam faţă în faţă şi câmpurile noastre de forţă se atingeau. În suflet nu simţeam nimic, dar faţa începuse să-mi tremure.

— Hai, i-am spus. Sărută-mă.

Şi-a pus încheieturile mâinilor pe umerii mei. A ridicat din umeri şi m-a întrebat:

— Cum?

Mă întorc târziu şi nenorocitele de ţevi funcţionează la capacitate maximă. Ce trâmbiţat idiot – mă gândesc la cocoşul sau claponul lui Guy, *gallo* al lui Guy, atât de departe, atât de demult. Mă învârt în goană prin apartament, cu mâinile la urechi. Dumnezeule mare, oare întreaga casă e pe moarte?

Ah, conductele şi durerea lor brută. Te aud. Te aud, frate. Frate, te aud!

Capitolul 11: Concordanța săruturilor Nicolei Six

În concordanța săruturilor Nicolei Six erau multe subcapitole și subsecțiuni, multe genuri și regnuri – capitole și versete, referiri, citate multiple. Buzele îi erau late și maleabil tremurătoare, limba îi era lungă, puternică și ascuțită la capăt, ca un colț. Gura aceea era un izvor adânc, un izvor adânc de minciuni și săruturi. Unele dintre săruturile pe care la împărțea gura aceea erau evanescente, neamintite, boarea sau ecoul unui fluture în zbor (sau stafia lui, plutind la întâmplare în altă dimensiune). Altele erau cercetătoare și detaliate ca un examen parodontal: de sub ele ieșeai fără nici un pic de tartru. Bobocul de Trandafir, Aplicarea Uscată, Al Oricui, Ciocnirea Incisivilor, Repulsia, Motorul Diesel, Apa de Gură, Operația de Amigdalită, Lady Macbeth, Păsărica Gata, Tinerețe, Nevoiașa, Înfulecă-tot, Virgina Delicvescentă. Botezate asemenea unei noi linii de cocktailuri sau ca efemerele mărci de parfum ale lui Keith: Scandal, Rușine... Botezate ca păpușile și jucăriile – zvonurile și farmecele – unui copil singur la părinți.

Un sărut era mai cu seamă dificil (se împotrivea descrierilor, se împotrivea la tot), căci se compunea din două elemente aparent opuse: modestia pătimașă și inexorabilitatea directă. Trebuia să aranjezi totul în așa fel încât partenerul, adversarul, să-ți simtă reținerea disperată chiar și când buzele tale se

apropiau de ale lui. Ceva între Nevoiașă și Virgina Delicvescentă, era mai cu seamă folositor după câte o ceartă sau când voiai să răsucești iar un bărbat, la interval de câteva secunde (din saţietatea decrepită, smulgea o reînnoire șocantă). Acesta era sărutul pe care avea să i-l acorde lui Guy Clinch. Aplecându-se înainte, el s-o cuprindă cu înălțimea lui. Ea o să clipească în sus, către el, cu adorabilă nefericire – nefericire nu în totalitate mimată, căci îi era milă de el, de chinurile care îl așteptau. La sărutul acesta, nu îți mișcai picioarele, dar el îți dădea senzația că stai pe vârfuri. O aspirație încordată în coșul pieptului, în timp ce gura părea, dacă ar fi putut, că s-ar fi întors pe călcâie și s-ar fi ascuns. Dar nu putea. Acum supravegheate de o interacțiune nevăzută, buzele lor se vor apropia. Sărutul purta numele de Pasărea Rănită.

Ca efect fizic, era printre cele mai blânde. La celălalt capăt al scalei în urcare – intensă, atletică, dură – era un sărut pe care îl folosea doar rareori și care purta numele de neiertat de Prințesa Evreică. Nicola îl învățase dintr-un film pornografic pe care îl văzuse demult, la Barcelona, dar asocierile veneau din altă parte. Plin, vulgar, tineresc, rotund, multiorgasmic fără efort și imposibil de avid: sărutul unei risipitoare, sărutul unei imposibile risipitoare de sine. Dacă la Pasărea Rănită, limba se făcea simțită exclusiv printr-o pâlpâitoare absență (același fluture, captiv într-o cameră cu plasă la geam), Prințesa Evreică nu era decât limbă – și nu doar vârf, ci trunchi, carne: limbă brută. Aici, limba îndeplinea rolul tuturor organelor, femeiești și bărbătești, inclusiv al inimii. Un astfel de sărut era mai mult armă decât baghetă de magician; o armă de tip exponențial (una care folosea viteza luminii), pentru că era aproape neobișnuit de puternică. Prințesa evreică era un sărut ieșit din comun. Aplicat la momentul potrivit, făcea un bărbat să îngenuncheze,

cu carnetul de cecuri pregătit. Aplicat la momentul nepotrivit (și Nicola se pricepea să aleagă asemenea momente nepotrivite), putea pune capăt unei povești de dragoste într-o jumătate de minut: bărbatul dădea cu spatele spre ușă, cu ochii holbați, cu o mână ridicată și ștergându-și buzele cu mâneca. „Scuză-mă... Nu pleca", spusese ea odată. „N-am vrut, a fost un accident." Fără efect. Pentru a obține Prințesa Evreică, scoteai limba cu totul și o lăsai pe buza de jos încă înainte ca sărutul să înceapă. Astfel, sărutul, când venea, venea dinspre cealaltă gură.

El se numea Prințesa Evreică – de neiertat. Dar și sărutul însuși era de neiertat. Prințesa Evreică era de neiertat.

Iar sărutul rezervat lui Keith? Sau mai bine un țocăit pentru buzele lui Keith Talent?

Când sosi, de data aceea – cu tabloidul vârât sub braț, cu blugii largi, cu mahmureala cumplită – Nicola nu se putu abține. Se umflă, uriașă, și se zbârli deasupra lui, spunând:

— Mai știi fierul și râșnița și aspiratorul pe care mi le-ai dat la reparat?

— ... Mda?

— Ei bine, s-au stricat la loc, toate.

Keith rămase cu ochii la ea, cu limba uscată așteptând așezată pe dinții de jos.

Și Nicola așteptă, până când mâncărimea, fierbințeala, eczema scârbei trecură prin ea și se mutară în altă parte. Apoi se schimbă: se făcu mică. Putea fi mare sau mică, dar, în principiu, era mare, iar când lucrurile mergeau prost, ele mergeau prost la scară mare. Apa din cadă dădea pe-afară, tumbele erau greoaie, paturile se rupeau.

— Mda, viața asta nenorocită, nu' așa. Ce dracu'. Vin pân-aici...

Se făcu mică. Își comprimă corpul în falduriile jucăușe ale costumului în dungulițe. Își încleștă

mâinile. Lăsă capul în jos, doar ca să se poată uita la el de jos în sus, în timp ce spunea blând:

— Bietul de tine. Eşti mahmur. Ai sărbătorit, probabil, după victoria la darts. Ei, o meriţi (şi întinse mâna, să-l ajute cu foaia de ceapă de un albastru electric, şi îi promise un Bullshot bun şi iute). Crede-mă, e cel mai bun.

Nicola tăie lămâia în două, deschise conserva de *consommé*, râşni piperul, turnă vodca. Din când în când, se uita la el în timp ce făcea toate acestea, clătinând din cap şi vorbind singură în şoaptă. Planul ei fusese de a trece prin toţi bărbaţii, de a ajunge la capătul lor. Şi cu ce rămânea? Uite-l, aşezat la masă, încruntându-se fioros la ziar ca şi cum ar fi fost harta către comoara îngropată. Antebraţele rotunde şi fără păr stăteau moi de-o parte şi de alta. Puteai pune capăt chiar acum, ducându-te şi smulgându-i ziarul din faţă. Keith era capabil să omoare pentru tabloidul lui. Oricând.

— Seychelles, spuse el impermisibil, în timp ce ea îi aşeza paharul la cincisprezece centimetri de mâna dreaptă, grăsulie.

Incapabilă de altceva în clipa aceea, Nicola se făcu nevăzută, stând în picioare lângă măsuţa din colţ şi privind în jos, la jurnal, fără să-l vadă. Fierbinţeala se împrăştie înăuntrul ei.

— Bali, adăugă el.

Avea o întrebare pregătită, în legătură cu jocul de darts. Cu suferinţa tăcută a dispreţului, întreruptă doar de câte un chicotit sceptic din când în când, Nicola urmărise la televizor o competiţie de darts. Un bărbat de o sută treizeci de kilograme azvârlea cu un cuişor de douăzeci de grame într-o bucată de plută, în timp ce mulţimea urla, cerând sânge. Riscă în bârlogul ursului. Ce destin.

Dar puse întrebarea, iar el îi răspunse; apoi se apropie de el, uitându-i-se peste umăr. Paginile din centrul tabloidului lui Keith erau dedicate fotografiilor în dimensiuni de tabloid ale starului de

cinema Burton Else şi ale soţiei sale, Liana. Masiva Liana purta un costum de baie minuscul. Burton Else purta un fel de tanga sau un prezervativ opac. Capul, nu mai mare decât un avocado, i se ităa strălucitor pe deasupra unei piramide răsturnate de carne. Legenda se referea la acordul privind căsnicia celor doi Else: daune limitate pentru Burton, în cazul unui divorţ.

— Burton Else, nu' aşa, zise Keith cu ceva mândrie, parcă. Şi Liana.

— Vin şi pleacă, spuse Nicola. O dată la câţiva ani, lumea simte nevoia unui alt mascul literalist.

— Poftim?

— Mă-ntreb câte milioane pe an primeşte ea ca să se prefacă a nu şti că tipul e poponar.

Mai era ceva care ar fi putut-o surprinde pe Nicola? Mai putea fi surprinsă? Nu puteai să nu te întrebi. Acum, Keith se întoarse încet pe jumătate spre ea, pierzându-şi răbdarea cu totul, ca şi cum l-ar fi bătut la cap ore întregi, iar asta punea capac.

— El? spuse el tare. Burton Else? Pe dracu'!

Ea făcu un pas în spate, îndepărtându-se. Apoi, încrucişându-şi braţele, spuse:

— Poponar evident şi bine cunoscut. Un poponar şi jumătate.

Keith închise ochii, excedat (dă-mi, Doamne, putere). Ea continuă.

— Zău aşa. Mă rog, cui îi pasă, dar uită-te la faţa lui. Pe corpul ăla? Femeia îşi merită banii. Fie şi numai pentru efortul permanent de a nu se uita la el.

— Nu Burton Else. Nu Burton.

Nicola se întrebă cât de departe era bine să meargă. Despre Burton Else ştia toată lumea. Toată lumea care era la curent cu ce se întâmpla în lumea filmului (iar Nicola era mereu la curent). Se vedea chiar şi din aspectele profesionale: permanent erau fricţiuni între anume grupuri de presiune şi avocaţii

studiourilor. Da, toată lumea știa adevărul despre Burton, dar și mai mulți oameni știau celălalt adevăr, cel de pe marele ecran și de pe video, care afirma dragostea lui față de patrie, de femei și de puștile-mitralieră. Burton avea câte o soție nouă la fiecare film (până să i-o omoare samuraii sau pieile-roșii sau guatemalezii sau vreo altă gașcă de intelectuali); și cum îl adorau blondele acestea pe Burton al lor, cum îl mai ungeau cu uleiuri și-l sorbeau din priviri, cum îi mai încurajau antrenamentele de culturism! Doamne ferește, își spuse Nicola, cum de nu s-a prins toata lumea până acum? (Lumea homosexualilor o intriga, dar, în final, nu putea fi de acord cu ea, pentru că era o lume din care ea era exclusă.) Regele trasului de fiare, erecția ambulantă: oricât de neînfricat și de patriot îl făceai să pară, oricâte neveste, Biblii și cuțite de vânătoare lungi de un metru îi dădeai pe mână, locul lui era tot în vestiare, printre fese cubice, în hoteluri pline de testosteron.

— Burton Else e un bărbat cu o căsnicie fericită, spuse Keith. Își iubește nevasta. O iubește. E-n stare de orice pentru ea.

Nicola aștepta, meditând asupra ideii de iubire și urmărind invitația mocnită la violență cum se ștergea din ochii lui Keith.

— Aparatul de filmat nu minte. În ultimul film, i-a tras-o de nu știu câte ori. Și ea nu s-a plâns deloc. A zis că nimeni n-o face ca Burton.

— Mda, spuse Nicola și se aplecă înainte cu palmele așezate pe masă, ca o profesoară. Și, între scene, probabil a trebuit să se ascundă în rulotă sau în bungalow ca să-și verse mațele. E homo, Keith. Dar, cum spuneam, cui îi pasă? Nu te teme. Bărbăția ta nu are decât de câștigat din faptul că nu-ți dai seama. Cine se-aseamănă se-adună. Iar tu nu te asemeni cu el, nu-i așa, Keith?

— Nici un pericol, răspunse el automat.

Apoi, timp de câteva secunde, clipi egal, în ritmul inimii. Şi chipul i se boţi de o bosumflare copilărească.

— Dar dacă... Dar atunci... Dar el...

E film, Keith, i-ar fi putut spune. E film. Nimic nu e real. Nu e real.

Era însă ora şase fix şi telefonul sună la secundă, iar Nicola zâmbi („E o înregistrare") şi îşi făcu numărul cu Guy.

Ceva mai târziu, după propria înscenare, în timp ce însoţea un imens, aproape mut de încântare Keith până pe scară, în timp ce se pregătea să îl scoată în vânt şi ploaie, Nicola remarcă gânditor, alene (cu mâinile în buzunarele de la pantalonii costumului fâlfâind):

— E un tip romantic, nu uita. De la asta trebuie să porneşti. Spune-i că sunt palidă şi trasă la faţă. Spune-i că stau la fereastră şi oftez. Spune-i că mângâi globul cel frumos, că zâmbesc melancolic şi pe urmă mă întorc cu spatele. Ştii toate astea. În felul tău, în stil Keith, bineînţeles.

— Jack Daniels.

Părea că, în sfârşit, va trebui să îl sărute. Dar el o căutase cu lumânarea. Nicola simţi un zgomot, o uşoară rearanjare pe dinăuntru, ceva ca un geamăt – poate unul dintre scâncetele acelea subţiri şi tragice pe care se spune că le scot îndrăgostiţii respinşi. Trase adânc aer în piept şi, aplecându-se, îi oferi lui Keith Bobocul de Trandafir: cu gură de peşte şi ochii, din fericire, închişi.

— Ooh! făcu ea când se termină totul (durase o jumătate de secundă). Răbdare, Keith. Cu mine, ai să vezi că, dacă mă pornesc, nu mă mai opresc. Uite!

Jack şi vrejul de fasole. Cum mai goneau picioarele tinere în tunica purpurie. Şi surâsul impetuos, îndrăgostit de viaţă!

— Jim Beam. Benedictină. ***Porno.***

— Poftim??

— *Porno*. E o băutură. Se găsește la Golgota. Sau la ladă, de la tipul de la BestSave. Ieftină ca braga, fiincă i de două ori furată.

— Hai, fugi, Keith.

— Mda, salut.

Se întoarse în salon și, zărind un petic de soare apărut pe neașteptate și pentru scurt timp pe canapea, se aruncă deasupra lui, cu brațele și picioarele desfăcute, ca o stea întunecată. Pântecele rotund al Nicolei zvâcni de trei sau patru ori în vreme ce ea râdea... cu exasperare neputincioasă. Da, așa era. Porno: porno. Da, bineînțeles. Dacă trebuie. În mod surprinzător, Nicolei îi displăcea pornografia sau îi displăcea incursiunea acesteia în propria ei viață. Pentru că era atât de limitată, pentru că în ea nu exista pic de sentiment (comunica direct cu toanele mentale) și pentru că puțea a bani. Dar putea face pornografie. Asta era ușor.

Artistă pe scenă, artistă în ale minciunii, un pic și în ale trasului pe sfoară, dar mare artistă la așternut, era și o artistă adevărată; și, deși știa exact unde vrea să ajungă, nu știa întotdeauna exact cum urmează să ajungă acolo. Dar acesta era un lucru pe care nu aveai voie să îl recunoști, nici măcar față de tine însuți. Trebuia ca mintea să-ți alunece ca un puc pe deasupra gheții crăpate. Te încredeai în instinct, altfel mureai. Râse iar, cu un sforăit scurt care o obligă să se întindă după batistele de hârtie (cine-o fi planificat și asta, cine a planificat balonul spart de mucus amuzat?), amintindu-și ucigătoarea replică pe care i-o trântise lui Guy Clinch: „Dar mai e ceva. Sunt virgină". Virgină!! Da, cum să nu. Nicola nu mai rostise în viața ei cuvintele acestea, nici măcar când avusese șansa: acum douăzeci de ani, în intervalul scurt dintre momentul în care aflase ce înseamnă și momentul când încetase să mai fie. N-o spusese nici când era

adevărat (mai ales nu atunci; și oare ar fi avut vreo importanță pentru corsicanul beat, în camera cazanelor cu reviste pe jos, de la subsolul hotelului din Aix-en-Provence?). „Sunt virgină." Dar pentru toate era un început.

Partea distractivă, partea cu adevărat distractivă era... că fusese aproape... fusese cât pe ce să rateze marea replică. Aproape spusese ceva ce ar fi stricat tot efectul. Zău așa, pregătirea actoricească era un pericol pentru viața de zi cu zi; oricum, cine are temperament dramatic n-ar trebui să ia lecții de teatru. Pentru că asocierile de moment, lacrimile, indignarea, sentimentele extreme îi evocaseră o altă replică, altă minciună, una pe care o rostise des în adolescență și după douăzeci de ani, sub formă de ultimatum, în momentele de furie paroxistică sau descompunere paroxistică. Era cât pe ce să spună: „Și mai e ceva: sunt gravidă." Au! Asta ar fi picat prost de tot. De-aici nu mai era cale de întoarcere. „Sunt gravidă." Cuvintele acestea măcar se suprapuseseră destul de des peste adevăr. Nu făcea caz, nici măcar în sinea ei, dar recunoștea țesutul cicatrizat al celor șapte avorturi.

Nicola își suflă zgomotos nasul și rămase întinsă, cu ghemotocul de hârtie strâns în mână. Două fronturi largi: trofeele încețoșate ale arhaicei inimi a lui Guy; Keith Talent și modernitatea lui de reptilă. Era o adevărată artistă, deținând, atât cât se putea, controlul și știa tot ce urmează să se întâmple, sau aproape. Dar asta nu știuse. Nu știuse aceasta despre ultimul ei proiect. Nu știuse că trebuie să muncească atât de mult.

Taxiul negru se îndepărtă, cu șoferul plătit – plus un bacșiș frumos – de către... Dezgustător împopoțonată (cum putuse?) și găsindu-și drumul prin întunericul de camuflaj al fundăturii. Mașina aștepta; acum porni încet, cu semnalizatoarele arzând. Portiera se deschise. „Urcă", îi spuse el. Iar

ea se purtase atât de rău... Tu. Mereu tu, spuse ea. Și urcă.

Nicola se trezi și auzi ploaia, apoi adormi din nou sau încercă. Ploaia se auzea asemenea gazului industrial care scapă de pe acoperișuri – tone de gaz, destul cât să umple rezervorul de la marginea parcului (încorsetat și turtit, capcana din tobele Domnului). Chinuind și mototolind pernele, se răsuci de pe-o parte pe alta în pat. Perseveră cam o oră, dominată de zece mii de senzații ca într-un maraton orășenesc. Se ridică brusc și bău aproape toată jumătatea de litru de apă care îi veghease fără culoare somnul. Se auzi bubuitul unui tunet – bașii premonitorii și timpanele noului solo de percuție al lui Dumnezeu. Lăsă capul în jos. În dimineața aceasta, cel puțin, Nicola Six putea anticipa o zi întreagă liberă.

Urină furioasă, parcă încercând să facă gaură în marmura tare. După ce se șterse, păși pe cântar, îmbrăcată în cămașa de noapte albă și grea – cămașa de noapte absolut antivampă, pe care o purta în pat când nu-și dorea decât confortul, căldura hainelor demodate și confortul.. Acul tremură și se opri. Au! Dar cămașa de noapte era grea, somnul de pe pleoapele ei era greu, părul (își făcu mustață dintr-o șuviță) îi era greu și mirosea a țigară: a tutun, nu a fum. Cu un mârâit, se spălă pe dinți de dragul gustului pastei de dinți și scuipă.

Întoarsă în dormitor, trase draperia și deschise oblonul. Deschise fereastra înspre aerul umed: opt centimetri, o distanță care, în mintea ei, corespundea singurei trepte urcate pe termostatul din hol. În mod normal, într-o zi de lucru, ar fi aerisit patul, dar astăzi își propunea să revină cât de curând. Era ora zece și afară era întuneric. Pe acest fond întunecat, era de așteptat ca ploaia să capete luciul argintului sau al mercurului. Nu și astăzi. Până și ploaia era întunecată. O mai ascultă o dată. Ce

rost avea? Ce altceva putea spune ploaia decât plouă, plouă, plouă?

Într-un ritual iritat, își puse apă de la robinet pentru ceaiul de dimineață. Știa că apa de la robinet trecuse de cel puțin două ori prin toate bunicuțele din Londra. Până acum, contase pe apa îmbuteliată din Franța, mai scumpă decât benzina, până când ieșise la iveală că Eau des Deux Monts trecuse de cel puțin două ori prin toate bunicuțele din Lyon. Trebuia să lași robinetul să curgă cel puțin zece minute înainte ca apa să-și piardă gustul de sos de soia călâu. Oare cât din viața oamenilor se petrecea așteptând apa caldă să se încălzească, apa rece să se răcească, stând acolo cu un deget întins, vârât în coloana curgătoare. Se duse și dădu drumul la televizor: canalul de știri fără sonor, ca un ecran de teletext. Urmări sever previziunile meteorologice internaționale. MADRID 12 PLOAIE, MAGNITOGORSK 9 PLOAIE, MAHABAD 14 PLOAIE, MANAGUA 12 PLOAIE. PLOAIA de pe coloana din dreapta forma un stâlp de picuri. Exact: ploua pretutindeni în lume. Întreaga biosferă ploua.

În vreme ce robinetul continua să înțepe chiuveta, Nicola își puse capotul și fugi în picioarele goale până jos să-și ia corespondența. Bărbații care locuiau sub ea... Bărbații care locuiau sub ea erau tot mai puțin atrași de Nicola, pe măsură ce suiai etajele. Venerată fără cuvinte de tipul de la demisol, aclamată și apreciată pe față la parter, era susținută din tot sufletul de cel de la etajul întâi, care se prefăcea a nu lua în seamă bănuielile celui de la doi, care totuși împărtășea ostilitatea celui de la trei. Locatarul de la etajul patru nu o simpatiza câtuși de puțin. Ba chiar se putea spune că ea îi distrugea viața. Îl ținea treaz nopțile cu bubuiturile ei și cu umblatul de colo-colo; zilele i le otrăvea cu muzica ei, schimbările frenetice de decor, casetele video cu vampiri și justițiari; resturi și gunoaie

azvârlite de la geamul ei îi murdăreau balconul; trei dintre pereții lui interiori miroseau ingrozitor a igrasie de la țevile ei sparte și băile ei revărsate...

Revenită în pat, sprijinindu-se de meterezele de perne, cu tava pentru ceai și corespondența... Și fusese o vreme, acum cinci ani, acum trei ani, când corespondența cântărea trei kilograme și mirosea a apă de toaletă și a combinații florale: laude meșteșugite, lingușiri, poezii, invitații și o mulțime de bilete de avion gratuite. Și acum? Invitația standard din lista computerizată. „Richard Pinkley și-a încheiat pregătirile pentru Expoziția de Toamnă și are plăcerea de a vă invita la vizionare."

— Nu mă interesează! spuse Nicola.

„Felicitări! Numele dumneavoastră a fost selectat pentru șansa de a câștiga vacanța vieții cu Vista International!"

— Nu mă interesează! spuse Nicola.

„Am înțeles că în curând vă expiră contractul de închiriere și vom fi încântați să vă ajutăm cu toate operațiunile de mutare."

— Nu mă interesează! spuse Nicola.

Contractul ei expira la sfârșitul lui decembrie. Contract pe termen scurt, nu ca poveștile astea milenare, pe nouă sute nouăzeci și nouă de ani. Treizeci de luni, atât îi era suficient. Contractul se apropia de sfârșit. La fel și banii ei.

Acum, adevărata toaletă – începând cu toaleta. Toaleta: adecvat denumită. Interesant cuvânt, toaletă. Toaletă. „A-și aranja părul... (a-și face toaleta)... o toaletă elaborată; o toaletă în satin alb (încăpere în care se află un lavoar)... (Med.) spălarea unei părți în urma unei operații sau după naștere... Primirea de oaspeți de către o doamnă din înalta societate către finalul toaletei; la mare modă în secolul al XVIII-lea... Pregătirea pentru execuție (în forma sa fr. *toilette*)." Toaletă, asta era. Cunoscuse fete care mergeau la toaletă fără să se gândească

nici o clipă; era un lucru pe care îl făceau printre altele. Nicola nu era așa. Nicola era de categorie grea. Înțelesese, cu regret (dar ce puteai face?) că, în materie de toaletă, avea obiceiuri bărbătești. Nu ridicol bărbătești: nu avea nevoie de un pachet de țigări, de *Război și pace* și de un harnașament întreg ca să o pună pe gânduri; nu avea nevoie să oprească circulația și să facă loc pe stradă cu portavocea. Dar albeața vasului era pângărită cu dificultate, oneros. Își săltă cămașa de nevampă și se așeză, făcând fețe impenetrabile. Unei eroine n-ar trebui să i se întâmple așa ceva – sau poate doar în spatele ușilor închise. Dar primirea de oaspeți în momentele de început ale toaletei era la mare modă în secolul XX. Și acum, secolul XX se apropia de final.

Goală, se cântări a doua oară, în timp ce baia mugea, în timp ce baia saliva și zvonea. Apoi, cu un scurt stânga-mprejur, oglinda în mărime naturală... Da! Bine, încă bine, totul foarte, foarte bine. Dar timpul se pregătea să pună mâna, să înșface; timpul usca pântecele acela cu fierbințeala răsuflării sale. Se uită la sticlele și recipientele de pe marginea căzii; demachiante, balsamuri, creme hidratante. Se uită la oja de unghii, la uscătorul de păr, la luminile ca de bâlci ale mesei de toaletă – orele reflectate, războiul în oglindă! Nu era om care să stea acolo și să se aștepte să suporți veșnic rahatul ăsta.

Firea omenească (și moartea simțită, în toată forța ei creatoare) are ceva îndărătnic în ea: Nicola reintră în bătălie a doua zi, înaintând hotărâtă, sub cupola cu spițe a umbrelei negre. Aerul curat – sau măcar relativ curat, relativ liber și ecologic: aerul de-afară, nu dinăuntru, nu doar gazele personale. În vremurile trecute de delăsare medie, era capabilă să petreacă o săptămână și jumătate

întrebându-se dacă să pună o scrisoare la poștă, să înapoieze o carte la bibliotecă sau să-și facă unghiile de la picioare. În zilele acestea însă (zilele de pe urmă), nevoia de activitate era vizibil disperată. Se clătină sub ploaie, retrăind etiolarea ucigătoare de cu o zi înainte, întreaga ei delincvență palidă. Stătuse acolo, lângă raftul cu cărți, încercând să citească, dominată de panica crescândă a conștiinței de sine. De ce? Pentru că lectura presupunea un viitor. Ea întărea. Lectura mergea în sens invers. Azvârli cartea cât colo, cu fustele fluturând. *Femei îndrăgostite*! Voia ceva de băut, o pastilă, o doză de drog (voia o Groenlandă de heroină), dar nu le voia. Voia atenția masculină concentrată, arzătoare, deplină, cunoscută sub numele de contact sexual (dacă vă imaginați norul atomic ca pe un falus inversat, coapsele Nicolei erau punctul de impact), dar nu o voia. Altădată, telefonul ar fi condus-o către altă stare. Acum, cârceii telefonului nu mai duceau nicăieri. Nu puteai decât să te învârți greoi dintr-o cameră în alta și apoi în alta... Astfel că era bine să mai ieși și să-ți faci de lucru cu ceva util.

Ploaia preschimba oamenii de pe stradă în ciuperci. Și miroseau a ciuperci (o moliciune îmbibată de apă), constată ea în timp ce sufletele ude convergeau la intrarea în metrou, tulpini fără chip, îmbrăcate în trenciuri, dedesubtul florilor negre ale umbrelelor. Dar operatorul personal al Nicolei (poate cauza tuturor necazurilor ei) muncea din greu, luminând-o ca pe un strai preoțesc. Era cald și ploaia era caldă, dar Nicola voia să se răcorească. Purta o rochie simplă, de pânză argintie. Ploaia avea să i-o distrugă, atingerile, frecușul aglomerației și apa împroșcată de cauciucuri aveau să i-o distrugă cu siguranță (pantofii erau deja distruși). Nu conta. Pentru că își ucidea hainele, una câte una. În atmosfera sufocantă a metroului, unde mirosea a câine ud (un taxi i-ar fi consumat toată dimineața), Nicola

resimți surzenia provocată de somniferele pe care, în cele din urmă, trebuise să le ia cu o seară înainte. Se temea, de asemenea, de o paloare acuzatoare. Ziua de ieri evoluase, ajungând povestea unei excitații în mare măsură lipsite de plăcere și în întregime solitare: oribilul *cafard* năcăit al adolescentului. Dar adolescentul (își formulă ea acum pentru sine), oricât de oribil, oricât de adormit, de stângaci și de încetinit de hormoni, avea întotdeauna perspectiva iubirii. Nicola nu avea perspectiva iubirii – a iubirii, care deosebește locul acesta de oricare altul din univers. Sau încearcă. Iar încovoierile și frământările ei, mângâierile nestăpânite de sine îi erau umbrite de gândul că nimic cu mult mai bun nu se petrecea nicăieri altundeva pe pământ: nici un gest de iubire care să fie lipsit de disperare, nemijlocit și urmărit fără un zâmbet batjocoritor. Dar se înșela, se înșela și în legătură cu propria înfățișare, deși în luciul brun, spaniol, al tenului ei era, poate, și o tentă de albeață, albeața fumului, a norilor sau a laptelui. Acum, Nicola îl țintui cu privirea pe un elev până când acesta îi cedă locul, cu gesturi de somnambul. Mândră, se așeză privind drept înainte.

O oră și jumătate petrecută în praful fierbinte și în microfișele Arhivelor Publice din Marylebone High Street îi dezvălui tot ce avea nevoie să știe despre Walker Clinch. Știa că acolo va găsi dovezile și acolo erau, din superabundență. De acolo la Colecția Wallace, de unde cumpără un singur lucru: doar o vedere. Fotografia înfățișa o armură sumbră, sufletul de tinichea al unui războinic robot, demult ucis. Pe spate, scrise:

„Dragul meu Guy – De ce vin aici? Nu vreau decât să îți spun că sunt bine. Nu mai are importanță, pentru că de-acum m-am obișnuit cu singurătatea aceasta chinuitoare. Am ce face, nu mă plâng. Și pot să stau să mă uit la ploaie – și la

bietele păsări, din ce în ce mai suferinde. N-am să plâng!

Nicola

Te rog mult, nu-mi răspunde."

Aşternuse aceste rânduri într-o stare de autocompătimire şi indignare simulate, dar acum, parcurgându-le din nou, zâmbi de-a binelea. O, ţara însăşi în care cresc copacii care dau hârtia pe care se scriu scrisorile de dragoste – solul ei era pe moarte, neutralizat de chimicale, suprasolicitat, făcut praf. Avea ideea aceasta a morţii iubirii...

Care începea cu planeta şi o fantastică *coup de vieux*. Închipuiţi-vă existenţa terestră ca pe un braţ întins: cu o singură trecere a pilei peste unghia celui de-al treilea deget, se elimină istoria omenirii. Nu suntem aici de prea mult timp. Şi deja i-am scos peri albi planetei. Părea să fie veşnic tânără, dar acum îmbătrâneşte teribil de repede, ca un drogat, ca o lumânare fără ceară. *Doamne, ai mai văzut-o în ultima vreme?* Pe vremuri, trăiam şi muream fără sentimentul acesta că planeta îmbătrâneşte, că pământul-mamă îmbătrâneşte, că trăieşte şi moare. Trăiam în afara istoriei. Acum suntem toţi coterminali. Suntem, într-adevăr, înăuntrul istoriei, pe marginea ei avansată, cu vântul şuierându-ne pe la urechi. E greu să iubeşti când te pregăteşti de impact. Şi poate nici iubirea nu mai suportă şi fuge de pe toate planetele care ajung în starea aceasta, când ajung la finele a douăzeci de secole.

Nicola găsi un scaun şi puse cartea poştală în plicul gros pe care îl adusese special. Scrise adresa biroului lui Guy (şi îşi imaginâ chipul lui reflectat într-un ecran, cu pecetea cifrelor verzui). În portofelul bărbătesc, degetele Nicolei găsiră, într-un târziu, un ultim timbru şifonat. În timp ce îl umezea, o coadă se formă înaintea ei, în mintea ei, păşind

încet spre umbra cu turban de la ghișeul cu grilaj din micul oficiu poștal. Apoi însă înclină din cap, dându-și seama că aceasta era ultima scrisoare pe care avea s-o mai expedieze vreodată, ultimul timbru pe care-l va mai umezi. Foarte bine, foarte bine. Cozile la timbre (de fapt, cozile de orice fel) îi creau Nicolei o stare de furie care dura o zi întreagă. Cumpărai câteva mii și pe urmă, în saptămâna următoare, tarifele creșteau iar. Gata. Foarte bine: încă una din îndatoririle existenței, încă unul dintre răhățișurile vieții rezolvat pentru ultima oară.

Cu promisiunea unei mici mite, Nicola găsi un taxi negru și porni în sus, foarte sus pe Westway, către prânzul programat.

— M-am culcat o dată, spuse ea testând terenul, cu șahul Iranului.

Nicola se opri. Keith clipi, dând din cap. Îi lăsă timp să calculeze datele: la moartea șahului, Nicola ar fi avut paisprezece ani. Dar bineînțeles că el nu calculă nimic.

— Aveam douăzeci și unu de ani. Șahul Iranului, Keith.

— Tipu' cu prosopu-n cap, spuse Keith ferm.

Ea îl privi cu capul aplecat pe-o parte.

— Dar sunt oameni credincioși, continuă el.

— Nu, nu! Asta era înainte de revoluție. Șahul... șahul era rege, Keith. Și încă unul foarte risipitor. Chiar n-ai auzit niciodată de Tronul Păunului, Keith? În fine, trimisese oameni întreaga planetă, căutând femeile cele mai frumoase și mai senzuale, pe care le plătea cu sume mari de bani ca să se culce cu el. A fost o experiență foarte specială.

Chelnerul în costum negru se apropie frecându-și mâinile:

— Totul e bine, domnule?

— Îhî, zise Keith. Lasă-ne puțin singuri aici, Akhbar, da?

La sosire, Keith o aştepta, stabilit flegmatic în însăşi vatra restaurantului întunecat. Când i se oferise un prânz gratuit oriunde voia el, alesese fără şovăială Retragerea din Kabul, restaurant pe care îl descrisese, după ceva îndemnuri, ca aducând puţin din savoarea Orientului, la preţuri competitive.

— Afgani, nu' aşa, adăugase el. Şi un curry bun şi iute nu se compară cu nimic. Cu nimic pe lume.

Criminalul rămase aşezat, în timp ce ea se apropia de masă. Nicola se întrebă dacă de vină era lumina sau mâncarea pe care o începuse deja, sau poate vreo boală proletară de care fusese atins – dar Keith avea faţa foarte galbenă. Nuanţa de galben pe care o vezi la un ochi învineţit, care se vindecă.

— Nu te jena, păpuşă, spuse el şi întinse palma desfăcută spre scaunul din faţă; avea dinainte o halbă de bere, ţigara, ziarul de scandal şi sendvişul pe jumătate mâncat, cu pâine nedospită şi murături. Akhbar! Un meniu pentru... pentru... Dă-i un meniu şi mie să nu-mi aduci carne. Ce, aici? Trei ouă fierte tari şi sosul meu special peste ele. La aşa ceva nu supravieţuieşte nici un microb de pe lume. Nu-i pericol.

Nicola înapoie meniul nedeschis şi comandă primul gin tonic, pretextând un regim. Timp de aproape zece minute, Keith îşi revărsă dispreţul asupra regimurilor, susţinând că trebuia să-ţi păstrezi forţele şi că bărbaţii preferau femeile grase. Pe urmă sosi mâncarea lui. Alţi trei chelneri şi doi bucătari în uniformă stăteau şi se uitau, murmurând între ei cu interes. Murmurele încetară în clipa în care lingura cu sos pătrunse în gura lui Keith, apoi, de dincolo de uşile bucătăriei, se auzi explozia unui râs adolescentin – al băieţilor din bucătăria infernului... Mestecă, se opri din mestecat, apoi mestecă iar, explorator, ca un căţel care testează o ciocolată tare. Închise ochii şi flutură o mână, împăciuitor.

Când, în cele din urmă, începu să vorbească, din gură îi ieșea atâta fum, că Nicola crezu o clipă că își aprinsese, nevăzut, încă o țigară. Keith îl rugă pe Akhbar să îl corecteze dacă greșea, dar oare nu ceruse sos picant?

— Luam micul dejun singură la Pierre, din New York, urmă ceva mai târziu Nicola, așa cum îmi era obiceiul pe vremea aceea. Doi tipi s-au apropiat de mine. Oacheși și cu fruntea îngustă, dar extrem de politicoși și în costume scumpe. Mi-au transmis complimente și au scos la iveală un plic. Un cec de 50 000 de dolari și un bilet de avion, nedatat, dus-întors, până la Teheran. O noapte cu Păunul. Mai târziu am aflat că șahul avea multe asemenea echipe la lucru în toate marile capitale, care recrutau starlete musculoase din Los Angeles, blonde aproape albe de la Stockholm și Copenhaga, învățate în ale sexului fantastic din casele cu gheișe de la Tokio și Osaka, libertine isterice de pe plaja Copacabana din Rio de Janeiro, Keith. Ce imagine! O lume întreagă îi era bordel. Ăsta e, într-adevăr, imperialismul. Nu se poate să nu te întrebi: cum de-a avut îndrăzneala?!

În momentul acela, Keith întinse un deget în dezacord. Evident, sentimentele sale față de șah erau încă de simpatie pronunțată. Se cocoșă deasupra mâncării, cu lingura atârnându-i moale, terminând de înghițit o gură plină. Acum îi ieșea fum și pe nas; spuse:

— Ah, dar pentru el... pentru un cap cu prosop de sânge regal, asta nu-i nimic neobișnuit. Din privilegiile străvechi. Un drept exercitat din străbuni. Din timpuri imemoriale.

— Timpuri imemoriale? Timpuri imemoriale? Ba nu, Keith, spuse ea cu insistență mângâietoare. Tatăl șahului a fost un simplu caporal în armată, înainte de a da lovitura de stat. Ultimul gunoi, Keith. Păunul s-a născut sărac lipit. Înțelegi ce

vreau să spun? Totul ține de voință și de întâmplare. Oricine poate să ajungă peste noapte în vârf. Și tu poți să ajungi peste noapte în vârf.

Încet, Keith își lăsă privirea în jos și spre dreapta, încruntându-se. Nicola îi citi gândurile pe buze. Televiziune. Straie de ceremonie. Undeva cald. Yul Brynner. Keith în haine la fel de scumpe. Șahul din Acton. Keith al Iranului. Savură încă o lingură de mâncare. Acum, fumul îi ieșea pe urechi.

— Și am acceptat, bineînțeles. Cincizeci de mii erau bani frumoși pe vremea aia și, în plus, eram curioasă. Și fără nici o obligație. Mai ții minte reclamele alea la ochelari de soare pe care ți le-am arătat?

— Cum aș putea...

— Așa arătam. Peștii de la corpul diplomatic mi-au făcut niște cadouri scumpe – bijuterii, Keith – și mi-au spus că o să mai aud de ei. Un timp, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă telefonul, limuzina, alte cadouri, aeroportul Kennedy.

— New York? Îmi place la nebunie orașul ăla. La nebunie îmi place.

Continuă să mestece. Oare i se părea Nicolei, sau acum fumul îi ieșea și prin ochi?

— La capătul celălalt, m-au luat și m-au dus într-o stațiune din sud. Mai întâi, controlul medical. Pe urmă, plajă timp de o săptămână: dacă erai bronzată, șahul te voia și mai bronzată. Cred că blondele scandinave și irlandezele palide erau ținute într-o debara, sub scară. Plus câteva ore pe zi de masaj și antrenament cu fizioterapeuții porcoși ai șahului. Exerciții făcute special ca să-ți intensifice vibrațiile, să te facă mai maleabilă și mai flexibilă. Toți vrem o marfă cât mai bună pentru banii pe care-i plătim, nu-i așa, Keith?

— Categoric, spuse Keith serios.

Se oprise din mâncat. O neliniște nedeslușită începuse să-i frământe fruntea noduroasă.

— Mi s-a spus că urma să aibă loc ca Palatul de Vară de la Qom. Dar a apărut o problemă. M-au dus cu mașina la Teheran. Regina era undeva, în străinătate, făcând cumpărături într-o disperare. Sunt sigură că îți imaginezi scena, Keith: primirea, darurile, șampania antebelică, cina somptuoasă pe terasa în penumbră. Afară, în piață, avea loc un fel de demonstrație, care s-a transformat repede într-o răzmeriță. Dar noi stăteam acolo și făceam conversație, înconjurați de slujitori... Am fost condusă într-un apartament. Slujnicele m-au pregătit fremătând. Pe urmă a venit o madamă franțuzoaică, cu sâni mari și ochi ca de cal de lemn, practic împlătoșată cu colane la încheieturi și pe brațe și la gât și și-a petrecut aproape trei sferturi de oră făcându-mi lista favorurilor pe care șahul le aștepta de la mine. Spălături la final, parfumuri, uleiuri, creme, Keith. Două linii din cea mai bună cocaină. Și cea mai minunată lenjerie. Chiloții valorau, atât cât pot eu să spun, de vreo mie de ori greutatea lor în aur.

Keith își aprinse o țigară. Degetele îi dansau la fel ca flacăra. Se uită la ea fix, cu ilizibilitate gânditoare. De cele mai multe ori, lui Keith era ușor să-i citești pe buze – sau pe frunte. Acum însă nu.

— Chestia e că nu cântăreau mai nimic. Mă interesează foarte mult lenjeria, Keith, după cum ai să-ți dai seama curând și cu plăcere, dar în viața mea n-am văzut chiloți ca ăia. Din elita viermilor de mătase, fără îndoială, special crescuți și dresați. Viermi de mătase nobili. Ce senzație, când i-am pus pe mine și i-am tras până sus, cum mi se ceruse. Insubstanțiali, dar fi simți, ca umezeala.

Se scurse o bătaie de inimă, apoi el îi făcu semn cu capul să continue.

— Când, în sfârșit, șahul mi-a scos peticul de borangic, l-a azvârlit cu poftă în sus, până în tavan. Chiloții au plutit, Keith, în curenții de aer cald,

după care s-au lăsat în jos ca o frunză de toamnă. El terminase deja şi ei încă mai cădeau. Iar Excelenţa Sa nu s-a grăbit. N-am putut să dorm din cauza focurilor de armă. La prânz, a doua zi, alt peşte şi-a făcut apariţia şi m-a dus la aeroport.

— Hârr, făcu Keith dregându-şi glasul, după care întrebă: Şi l-ai mai văzut vreodată?

— Pe peştele de la corpul diplomatic?

— Mda. Nu, pe... Excelenţa Sa.

— Şahul nu se culca de două ori cu aceeaşi târfă. Şi cred că am fost una dintre ultimele lui aventuri. După o lună şi jumătate a izbucnit revoluţia. Şi şahul era mort într-un an. Dar a mai trecut o dată, a doua zi de dimineaţă, şi şi-a făcut mendrele destul de brutal cu mine, pe drum spre o întâlnire cu consilierii lui americani şi şefii de stat major. L-am implorat să-mi dea chiloţii ăia, Keith, l-am implorat, dar deja cineva îi curăţa cu penseta şi îi usca la foehn pentru următoarea bucăţică de... Ţi-e bine?

— Nicola.

La auzul celor trei silabe, Nicola simţi un mic şoc. Era stilul de sărbătoare al lui Keith.

— Nick, sunt disperat, spuse el şi îşi încleştă un pumn pârâind sub nas. Sunt pur şi simplu disperat. Îmi trebuie acum! Acum. Nu în curând. Nu săptămâna viitoare (şi în momentul acela, încă şi mai surprinzător, îndreptă un deget mijlociu îngălbenit). Altminteri, îmi iau adio de la ăsta. Pricepi? Îmi trebuie acum!

— Ce?

— Banii!

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

Keith se lăsă pe spate şi, impozant, trase aer pe nări. Ea înţelese că gălbejeala de pe faţa lui nu era culoarea dorinţei sau a febrei; era culoarea fricii, a porilor deschişi ca ai unui grepfrut.

— Habar n-ai cu ce fel de puroi mă lupt aici. Bine, sunt un imbecil, am luat bani de pe stradă,

la dublu. Planurile mele n-au dat roade. Acum am ajuns pe listă şi vinerea care vine mă aşteaptă o bătaie bună şi îmi rup degetul cu care joc darts şi tot tacâmul (şi, din nou, degetul îngălbenit fu ridicat spre admiraţie sau contemplare). Pân-aici se coboară ăştia. Aşa că vezi că nu mai suportă amânare. Dacă se întâmplă una ca asta, sunt un om mort. De domeniul trecutului. Sunt un nenorocit de dinozaur.

— Bine. Caută-l pe Guy mâine. Spune-i aşa. Şi sună-mă când ai aranjat.

Acum, că avea perspectiva unui spectacol – fie el şi un simplu matineu sau o repetiţie cu costume – Nicola, actriţa iubirii, începu să se simtă mai bine: de două ori preţul biletului. Acum înţelegeţi cât de subţire, cât de sărăcăcios ar fi totul fără Guy? A doua zi dimineaţă, cu o expresie încremenită pe chip şi ţeapănă în fierbinţeala abia suportabilă a băii, cu o coapsă aburindă atârnată peste margine, se abandonă disciplinatului joc al gândirii. Povestea cu Ali Baba şi chiloţii fermecaţi nu obţinuse rezultatele bune, sau măcar elocvente, la care sperase. Şi nici povestitul în sine nu fusese prea distractiv (Planul A: povestitul distractiv; Planul B: povestitul nu tocmai distractiv), sub salva râncedă şi impenetrabilă a privirilor lui Keith, cu ochii înclinaţi, parcă încerca să distingă ceva – numărul autobuzului care se apropia încet prin ploaie, rezultatele la curse de pe ultima pagină a unui ziar de seară. Să nu-l fi impresionat deloc povestea? Să fi fost Keith prea rece pentru ideea de curvăsărie entuziastă, lux desfrânat, sex tiranic şi lenjerie care sfidează legea gravitaţiei? Aici se impunea o lamentaţie shakespeariană (lumea îşi ieşise din ţâţâni), dacă lui Keith nu-l plăcea lenjeria, lenjeria neprețuită, o lenjerie care făcea cât tot tribul lui. Era posibil însă (şi aici bretonul îi flutură în timp ce

sufla în sus, să-şi răcorească fruntea) ca lui Keith să-i placă lenjeria ieftină. Un lucru era sigur: o crezuse. Dăduse absolută crezare poveştii ei din *O mie şi una de nopţi*. O taxonomie corectă a minţii lui Keith, a sufletului lui, a inimii lui retractile, nu se putea face. Nimic analizabil, nimic scrutabil. Libidoul lui era în întregime tabloid şi factoid. O asemenea dispoziţie contemporană era relativ uşor de recunoscut, chiar dacă imperfect înţeleasă. Trebuie spus că Nicolei îi surâdea ideea de a merge în profunzime. Modernitatea sintetică (făcută de mâna omului), nuanţată de ceva străvechi, ignobil şi reptilin. Ca la darts: un brontozaur în nădragi evazaţi. Cu atât mai mult trebuia, în consecinţă, să-i şteargă de pe chip frica banilor (visele şi spaimele lui, graficele şi mosoarele erecţiilor nocturne) şi să afle ce-l putea împinge la crimă.

Îmbrăcată doar într-un tricou şi aşezată pe un prosop în bucătărie, cu ziarul desfăcut, cu cratiţa şi lingura de lemn, Nicola îşi epilă picioarele pentru penultima oară; îşi coji secţiunile de ceară de albine aburindă, ca pe nişte fâşii de elastoplast industrial, de pe gambele care o usturau; în timp ce lucra, cânta... Nicola nu ştia (şi, dacă ar fi ştiut, nu ar fi schimbat nimic), dar tocmai se pregătea să iasă din faza de acalmie pe care o traversează orice artist în toiul unui proiect, în solitudinea fără boare de la mijlocul drumului dintre punctul de pornire şi final. Acum, proiectul există şi ştii că poţi ajunge la capăt. Este, în linii mari, ceea ce ai dorit (sau ce ai intuit că vei obţine în final); dar începi să-ţi doreşti ca acela care are puterea de a o face, cel care dăruieşte talentul, să te fi împins puţin mai departe sau mai sus. Greu de păstrat pasul elastic, unduirea crupei în vreme ce Jack cel cu ciorapii negri urcă pe vrejul de fasole pentru a suta oară? Figurile pe care le avea pregătite pentru Keith şi Guy erau măiestrite; dar erau nişte lovituri crude, sub centură,

apropape neiertat de murdare. Dacă ar fi putut face totul şezând drept, complet îmbrăcată (ba chiar frumos gătită), apăsându-şi nasturii cu vârfurile impecabile ale degetelor şi fără un fir de păr clintit de la locul lui! Dar nu era cu putinţă. Va fi înfierbântată şi asudată, îşi va sumeca mânecile şi fusta şi va petrece mult timp acolo, pe podeaua bucătăriei.

Nicola Six o maestră a artelor interpretative, nimic mai mult, sub îndrumarea formatoare spaţio-temporală; semnele apăruseră. Aşa era scris.

Keith o sună la ora trei. Ea spuse:

— Alo?... Foarte bine... Ce-ai spus, exact?... Şi cum a mers?... Nu, nu. La asta mă şi aşteptam. E ca la carte, Keith. Cu puţin noroc o rezolvăm, cu timpul.

Nicola ascultă sau măcar rămase cu receptorul la ureche, în timp ce Keith perora cu vioiciune răguşită despre viitoarea ciocnire la darts: sferturile de finală din Duoshare Sparrow Masters. Keith făcuse aşa cum i se spusese şi îi zisese lui Guy ceea ce îi spusese Nicola să-i spună. Ceea ce însemna că Guy urma să vină curând, în următoarele cincisprezece minute, douăzeci cel mult. Deja auzea, în imaginaţie, ţârâitul îngrozit al soneriei, leşinatul „Alo?", salturile colosale în sus pe scară. Acum însă ascultă de un impuls pe care îl cocea de mult şi îi zise lui Keith:

— Spune-mi un lucru... Ce se întâmplă dacă baţi în jocul ăsta?... Bine, meciul ăsta... Şi dacă, şi dacă baţi şi în semifinală?

Keith îi vorbi cu elan despre finală: locul de desfăşurare, formatul, banii, transmisiile de televiziune, şansa de a se întâlni cu numărul unu mondial Kim Twemlow (tot în faţa camerelor de televiziune), făgăduiala vie a unei cariere profesioniste cu stilul ei luxos de viaţă, posibilitatea mare de a-şi reprezenta într-o zi ţara, în tricoul naţional.

Da, comenta ea în gând, unul XXL.

— Stai puţin, spuse ea. Finala. S-a stabilit o dată pentru ea?... Şi când e asta?

Îi spuse, iar ea scoase o exclamaţie uşoară, lăsă capul în jos şi simţi pe dinăuntru valul fierbinte al răzbunării, o mişcare şi un junghi, ca atunci când faci pipi în marea rece. O clipă, se temu ca penultimul ciclu să nu i se declanşeze înainte de vreme. Dar mai avea cinci zile până atunci; iar în acest domeniu, mai mult decât în oricare altul, era ca ceasul. La urma urmelor, femeile sunt nişte ceasuri. Ele ţin ritmul, sunt cele care ţin ritmul timpului.

— Ascultă, spuse ea, trebuie să plec. Indiferent ce se întâmplă, o să ajungi în finală, Keith, nu te teme. Ştiu. O simt. Eu ţin cu tine. O să ajungi în finală. O să mergi până la capăt. Sună-mă diseară. Trebuie să mă pregătesc.

De fapt, era aproape gata. În rochia neagră de caşmir, multifuncţională, cu cei doisprezece nasturi pe mijloc, era îmbrăcată pentru toate ocaziile, pregătită pentru orice. Nicola mai avea nevoie de un ultim obiect de recuzită. Aşezându-se în faţa oglinzii cu bordura de becuri, întinse mâna după sticluţa cu glicerină, cu mica ei pipetă.

Glicerina – o substanţă fundamental modernă, un lichid vâscos, compus prin transformarea chimică a grăsimilor şi utilizat ca unguent, compus pentru medicamente, lubrifiant sexual, element pentru explozibili. De asemenea, folosit pentru a provoca lacrimi false, de către actori şi actriţe. Aici găsea Nicola sticluţa cu lacrimi, în cutia cu maimuţe, cutia cu artificii actoriceşti.

Pe când prima lacrimă de crocodil începea să-i împâclească privirea, Nicola se uită la conturul amprentelor ei şi văzu... văzu crocodili. Văzu casa reptilelor din creierul lui Keith Talent. Ce iguane şi anaconde, ce şopârle somnoroase lâncezeau acolo sub ochiul atent, poate, al vreunui vasilisc heraldic,

al unui șarpe care ucide doar cu privirea! Toate reptilele așteptau, așteptau. Și, dacă reptilele așteaptă când au hrană la îndemână, înseamnă că așteaptă ca hrana să fie mai slabă, mai moartă, mai putredă. Nu o junglă, nu o mlaștină (căci vorbim despre un creier modern), ci grădina zoologică dintr-un orășel de provincie, o rezervație naturală cu fonduri insuficiente, un parc de distracții pe jumătate abandonat. Profund, irevocabil proaste, animalele sunt totuși conștiente că sunt urmărite. Dinainte îi apăru chipul lui Keith: libidinoșenia rușinoasă a zâmbetului lui de aligator. Nu ea se va hârjoni cu Keith și nu se va rostogoli cu el prin mâl. Aceea va fi Enola, Enola Gay. În parcul de distracții, cu sânge rece, șerpii de casă și salamandrele se cutremurară deodată – o tresărire de noroi curgător. Apoi tăcere. Veghe de reptilă...

Capul Nicolei se smuci spre spate la țârâitul speriat al soneriei. Se duse să asculte alo-ul leșinat al lui Guy. Sigur că, în copilărie, adorase dinozaurii. Cunoștea toate numele pe dinafară și îi plăcea nespus să le lase să-i răsune în minte. Dinozaur: reptila înfricoșătoare. Brontozaur: reptila tunătoare. (Acum îl auzea asaltând scările cu pași de uriaș.) O societate planetară, făcută din oase. Oare același lucru avea să se întâmple și după dispariția oamenilor? Vom fi exhumați (escrocul, momeala, victima), vom fi reconstruiți și vom rămâne în amintirea șobolanului, a gândacului, a virusului triumfător?

Își ocupă poziția în capul scărilor.

Ankylosaurus. Coelophysis. Compsognatus.

Șopârla-strâmbă. Forma-goală. Falcă-frumoasă.

Ornitholestes. Maiasaura. Oviraptor.

Pradă-păsări. Paznicul-copiilor. Hoțul-ouălor.

M-am cufundat iar în studiul jurnalelor ei – partea despre „MA". Vai de mine și de mine, ce de năbădăi! Ca două mâțe-n călduri.

Nicola și MA? Nicola și Mark Asprey? Trebuie să aflu.

Așadar, la rândul meu, i-am întins o capcană Nicolei Six. Foarte simplu: am invitat-o pe la mine.

— Care e adresa? m-a întrebat ea la telefon.

I-am spus, dar n-am distins nici o reacție.

— Știi unde vine. În apropiere de locul unde ai aruncat jurnalele.

O să mărturisească. Sau o să-mi dau seama după expresia de pe fața ei.

— E îngrozitor, mi s-a plâns Incarnacion azi-dimineață în bucătărie, scoțându-și trenciul și prelata cu fermoar pe care o poartă pe cap, dându-și jos galoșii cu un țocăit și gesticulând spre fereastră, spre ploaia îngrozitoare. Ce ploaie îngrozitoare!

Are dreptate, desigur. Ploaia este îngrozitoare. N-ar arăta la fel de rău într-o junglă, de exemplu, la halul în care curge, dar într-un oraș din nord, atârnată de norii jegoși... E un gest de disperare să speli ceva necurat într-o apă necurată.

— E îngrozitor, știi, a continuat Incarnacion demarând nehotărât pregătirile pentru primul ibric de cafea din ziua aceea. Te dărâmă. Când e soare? Ești fericit. Simți bine. Vesel, știi? Plin de viață. Dar când plouă așa. Ploaie, ploaie, ploaie. Când plouă? Ești supărat. E trist, știi? Faci depresie. Te trezești? Plouă. Ieși din casă? Plouă. Noaptea? Plouă. Ploaie, ploaie, ploaie. Cum să fii vesel și

mulţumit şi bucuros cu toată ploaia asta? Cum? Doar ploaie, ploaie, ploaie.

După zece minute de discurs, mi-am luat pălăria şi pardesiul şi am ieşit în ploaie. Să stai in ploaie nu e mult mai bine decât să o asculţi pe Incarnacion vorbind despre ea, dar nici mai rău. Colţurile de stradă sunt umflate de ploaie. Toate au câte o anvelopă de ploaie. Maţele ploii.

În sfârşit. O, ce zi minunată.

Telefon de la Missy Harter. După-amiază, tot sub povara ploii.

Mai întâi, apelul e filtrat, nu de Janit, asistenta lui Missy, nici măcar de asistenta lui Janit, Barbro, ci de un anchetator cu temperament inflamabil al cărui nume, dacă are vreunul, nu-mi este dezvăluit. Chiar şi atunci când te caută ei pe tine, îţi trebuie o veşnicie să ajungi la vârf. Bănuiesc că s-ar putea să verifice vocile pe computer, nu cumva să încerci să-i transmiţi vreunei persoane cu funcţie de conducere o boală prin telefon.

— În sfârşit. Missy. Ce mai faci?

— Bine. Uite cum stau lucrurile.

— Care lucruri?

— Lucrurile. Eu încă mai am dubii, dar a trecut pe la Marketing şi ei au zis să-i dăm drumul.

— La Marketing! am repetat.

Marketing: eram mişcat.

— La Marketing, a zis ea. Uite cum vine treaba: opţiunea fermă pentru volum e de douăzeci la sută.

— Explică-mi, Missy.

Missy mi-a explicat. Sau a continuat să vorbească. Atât cât am reuşit să o urmăresc, primesc ceva bani acum, dintr-un avans renegociabil; suma ulterioară scade dramatic dacă încerc să plasez cartea altundeva, dar ei îşi rezervă dreptul de a egala orice ofertă din partea unei edituri concurente, pe care urmează să o dea imediat în judecată; dacă

nu le place cartea în forma ei finală, dar place altcuiva, le dau banii înapoi și ei îmi înapoiază manuscrisul, sau ei refuză să-mi înapoieze manuscrisul și eu dau în judecată editura Hornig Ultrason; și, dacă accept o ofertă mai bună din altă parte, atunci Hornig Ultrason mă dă pe mine în judecată.

— Păi, eu zic că sună bine.

— E contractul standard, mi-a spus ea. Or să te contacteze avocații. Mă presează timpul. Motivul: am o întâlnire. La revedere.

— Ăă, Missy. Până nu închizi. Poți să-mi spui ceva despre... situația internațională? Aici e cam...

— Următoarea întrebare.

Mi-am imaginat-o pe Missy Harter, scandalizată într-un zgârie-nori, la fel de sclivisită pe cât îi era numele. Bineînțeles însă că, la capătul ei, conversația era înregistrată. Apoi adăugă, înmuindu-se:

— E grav. Dar cred că suntem pe mâini bune. Depinde, în mare măsură, de sănătatea lui Faith. Patruzeci și cinci de secunde. Următoarea întrebare.

Sănătatea lui Faith. Se vorbește despre Faith ca și cum prima-doamnă ar fi singura doamnă. Sau ultima-doamnă.

— Spuneai că mai ai dubii în legătură cu... cu lucrarea. Îmi dai și ceva detalii?

— Evoluează contrar așteptărilor. Nu-ți seamănă deloc. De unde-a ieșit așa?

— Am mare nevoie de bani, Missy. Și pe mine mă presează timpul, să știi.

— Știu. Și o să încerc.

Dar banii nu vor sosi la timp.

Coincidența dintre finala la darts a lui Keith și propria ei zi de naștere (sau noaptea hotărâtă pentru moarte) a umplut-o pe Nicola din nou de speranță. A întinerit. Da, e încurajator, sunt de acord. Da. Cred că viitorul e luminos.

Numai că trebuie ca el să ajungă în finală. Și, în astfel de cazuri, nu se mulțumesc să îndoaie

degetul mijlociu până se rupe. Nu. Degetul pentru darts e așezat în deschizătura unei uși, după care ușa e trântită cu o lovitură de picior. Și gata cu degetul. Adio, deget pentru darts. De asemenea, Keith nu poate ajunge în finală dacă, la vremea respectivă, e la închisoare. Și cu siguranță, acolo va lâncezi (probabil scobindu-se gânditor în nas cu degetul pentru darts) dacă participă la jaful pus la cale cu Thelonius. Și mai e un obstacol în drumul lui către finala de la darts. În cele din urmă, mi-a trecut și mie prin cap că Keith s-ar putea să nu fie chiar atât de bun la darts.

Țin la Thelonius, desigur.

Are multe calități impresionante: veselie, căldură, o frumusețe considerabilă. Esențele omenești se găsesc din plin în el: viața i se scurge pe față și pe corp într-un muget tăcut. Și se îngrijește Thelonius cu fanatism, cu adorație, pe dinăuntru și pe dinafară. Boxând cu aerul, fuge cu spatele până la sală, să tragă de fiare. Face yoga și își petrece weekenduri întregi stând în cap. Ca parte a încercării sale de a atinge perfecțiunea fizică, Thelonius nu mănâncă decât fructe: chiar și o păstaie de fasole, chiar și o ridiche îi fac scârbă. Dinții îi sunt fără cusur, ca ai unui delfin. Fumatul și băutura la mâna a doua, gustările la mâna a treia – plăcintele băloase cu carne – de la Crucea Neagră se întind să-l prindă în gheare, dar nu izbutesc să pătrundă prin aura lui purpurie. S-a îngrijit întotdeauna. Și acum, că a dat de bani, ce mai, nici un prunc de sânge regesc n-a dus-o vreodată așa de bine. Desigur, trebuie să recunoaștem că Thelonius nu e chiar fără pată. Una ar fi obiceiul său de a încălca permanent legea. Alta ar fi prostul gust.

Un prost gust exploziv, exponențial, un fel de antigust – prostul gust manifestat de Thelonius nu are nimic semiviolent. L-am întrebat nu demult

dacă, în tinereţe, a fost în America (şi poate a petrecut câţiva ani pe 42nd Street sau pe Hollywood Boulevard). Pe vremea când era sărac, Thelonius avea alură de sportiv; acum, că e bogat (iar transformarea e de dată recentă), arată ca un peşte. Regnul animal rămâne, poate, netulburat de regimul alimentar al lui Thelonius, dar trebuie să se teamă rău de preferinţele lui în materie de îmbrăcăminte. Costumele lui de peşte, pălăriile de peşte şi pantofii de peşte sunt din piele de bizon şi de broască ţestoasă, de zebră şi de ren. Printre bunurile furate din portbagajul de peşte al maşinii lui de peşte sunt alte haine de peşte, învelite în plastic de peşte. O dată la două zile, după poftele lui de peşte, părul de peşte îi e fie superîncreţit, fie întins pe bani mulţi. Degetele de peşte îi sunt acoperite cu inele de peşte. Ce mai, arată ca un peşte din cap până-n picioare.

Şi mai are un defect: o părere exagerat de bună despre propriile lui calităţi şi merite. De exemplu, nu e un infractor priceput. E un infractor cu foarte mult noroc, până acum. Dar se îndreaptă către puşcărie cu peste o sută de kilometri pe oră şi îl trage şi pe Keith după el.

În consonanţă cu logica dilemei morale în care mă aflu, mă trezesc sperând că Thelonius are mai mult talent ca infractor decât cel cu care l-a binecuvântat într-adevăr realitatea. Dacă ar fi după mine, el ar prospera în mod inviolabil, ar putea face exact cum îi trece prin cap. Ar putea să lovească în cei slabi, ar putea fura, izbi, minţi şi ciomăgi după pofta inimii, iar eu aş dormi mult mai liniştit.

Nu ştiu nici eu de ce afirm că Keith nu e prea bun la darts. Keith e foarte bun la darts. Foarte des, săgeţile ajung acolo unde vrea el. Geniul lui în materie de darts străluceşte, şi încă puternic. Dar nu e mai bun decât, practic, oricine altcineva din

Anglia. Aici există o cultură a jocului de darts: el este lucrul la care englezii se pricep cel mai bine, acum că s-a prăbuşit imperiul. Iar Keith categoric nu e la fel de bun la darts ca jucătorii pe care îi vezi la televizor. În cazul lor, săgeţile ajung fără excepţie acolo unde vor ei.

Keith, după părerea mea, nu e chiar în necunoştinţă de cauză în ce priveşte posibilele lui lacune la *oché*, în ziua de astăzi. „Astăzi, în darts" – admite el – „standardele sunt extrem de ridicate". Începe să conteze din ce în ce mai mult pe ceea ce numeşte „darul de a se ridica la înălţimea ocaziei". Se ambalează cu îndemnuri fioroase pe tema adresei ţintei, cinstirii faţă de *oché* sau sincerităţii săgeţii.

Şi cum rămâne cu cealaltă Mare Ocazie? Cealaltă Finală?

Mda, mă rog, mult noroc, Keith. Ştiu că o să se ducă şi o să se dedice întrecerii două sute la sută. Keith să cedeze? Keith Talent? Tre' să fii... Vrei cumva o...? Keith nu e câtuşi de puţin în primejdie să caleze când îl arde cel mai tare. Tensiunea? O mănâncă pe pâine. O să facă ce trebuie. Keith o să rezolve. Nici nu se pune problema să ajungă acolo şi să se oprească la jumătatea drumului.

Oare termenul de „dilemă" morală e cel mai potrivit? Acoperă el tot ce vreau să spun? Keith şi Guy vor supravieţui amândoi, într-un fel. Dar acum mă gândesc la poziţia mea faţă de victimă.

Tocmai a trecut pe-aici. A venit şi a plecat.

Urcând scările şi intrând în apartament, Nicola a reuşit o imitaţie de calitate a cuiva care nu a mai fost niciodată aici. Privind în urmă, îi salut talentul actoricesc. La momentul respectiv, m-a păcălit (şi m-am bucurat). Felul în care s-a uitat în jur, aruncând priviri caustice fotografiilor înrămate – dar numai între paranteze, acordând locului doar o fărâmă de atenţie, în timp ce stăteam de vorbă.

M-a păcălit. Dar pe urmă am lăsat-o singură în sufragerie un minut și m-am întors neauzit, formulându-mi în minte o întrebare despre Keith și bani. Și iat-o: aplecată peste biroul lui Mark Asprey, încercând să deschidă singurul sertar încuiat. Cu o expresie aspră pe chip.

M-am retras tot neauzit. Nu vreau să știe că știu. Nu încă.

Totul foarte dureros. Totul foarte, foarte dureros. Singura mea consolare este că, după cum reiese din jurnale, Nicola i-a făcut ceva senzațional de neplăcut lui MA al ei. O, a fost foarte, foarte rea... Nu-mi înțeleg propriile sentimente. Greața asta. M-am implicat. Nu înțeleg implicarea asta.

Asta nu mai e dilemă. E o oroare morală, fără discuție.

Crucea Neagră. Un nume potrivit, așa mi s-a părut dintotdeauna, scos în calea mea de realitate. Crucea, întunecat cruciformă, locul de întâlnire dintre Nicola, Keith și Guy.

Crucea are trei vârfuri. În funcție de cum te uiți la ea, însă, poți să consideri că are patru.

Iar iubirea pentru Kim mă implică rapid într-o nouă stare de neliniște. Fără o lună de miere.

În timp ce Kath doarme cu abandon morbid în dormitorul cât patul, mă joc cu Kim pe jos, în salon. Kim are mici vânătăi pe trupul micuț. Se vede limpede cum le capătă. Aproape fiecare mișcare făcută în apartamentul lui Keith presupune mutarea unui obiect din loc. Se nasc toate aceste mici reacții în lanț. Trebuie să pășești tot timpul peste copil. Te întorci și dai cu nasul în ușă. Miști scaunul și se mai mișcă încă un lucru. Mă îngrijorează.

Bijuterii, minerale prețioase, sticlă măiestrit lucrată și altele asemenea, frumuseți moarte: nimic din toate acestea nu mă impresionează. Dar ochii lui Kim mă ajută să înțeleg. Bijuterii, minerale

prețioase, sticlă măiestrit lucrată, frumusețí moarte, sunt toate bune: încercarea de a aduce la viață galaxia din ochii unui copil. Ochii strălucitori ai copiilor, Calea Lactee de copii... Copiii mici nu sunt stânjeniți dacă te uiți insistent la ei, de aproape. Restul lumii este. Muribunzii sunt.

La un moment dat, după-amiaza, lui Kim îi place să tragă un pui de somn. De multe ori, o trezește câte un vis urât. Îmi face o plăcere stranie să o iau în brațe și să o liniștesc. Nu trebuie decât să stai acolo și să fii umerii largi, toracele ca de zeu.

Capitolul 12: Scenariul urmat de Guy Clinch

Guy se așează la masa din bucătărie și privi neclintit, fără să priceapă, vițelul din farfurie: paloarea, plaja cu bălțoace de sos. El gătise, ca de obicei, făcându-și de lucru fără expresie cu ciocanul de șnițele, cu tăietorul de paste, cu tocătorul de legume. Bucătăria era un laborator imaculat, cu aparate menite să economisească timpul. Timpul era economisit constant. Dar pentru ce? Lui Guy îi făcuse plăcere să gătească, în vremurile relativ de mult trecute, când mai făceai și singur câte ceva. Îi plăcuse să gătească având pe el un șorț de bucătărie, nu un halat de laborator. Zău așa, Guy ar fi fost o reușită femeie proletară. Era ascultător, harnic și nu se plângea. Avea toate calitățile. Acum se uită la friptura de vițel și simți ispita vegetarianismului (băiatul acela prietenos de la Crucea Neagră), până când privirea îi căzu asupra granulelor infatuate ale boabelor de fasole lată, a nesfârșirii pastelor. Vinul, un burgund plin de forță, părea măcar să nu fie de pe altă lume, ci categoric terestru: uitare și sudul cald, asta transmitea el sucurilor maxilarelor. Aceste sucuri învățate mai căutau și un alt presentiment. Poate savoarea împăcării? Nu. A iertării. Guy ridică prudent ochii spre soția sa, care stătea așezată de partea cealaltă a mesei și își consuma cina într-o tăcere viguroasă.

Puțin mai târziu, el spuse:

— Poftim?

— N-am spus nimic, zise Hope.

— Scuză-mă.

— De ce nu te duci la doctor?

— Nu am nevoie. Zău. O să mă fac bine.

— Nu doar pentru tine... Și deci cât ne mai așteaptă?

— Cât ce?

— Câtă muțenie din asta hămesită. Nu mănânci nimic. Și arăți ca moartea.

Era adevărat că nu mânca nimic. Literalist (și încă unul destul de literar), Guy mâncase grozav de puțin de la ultima conversație cu Nicola Six; de fapt, pofta de mâncare începuse să-i scadă din prima zi când se cunoscuseră, iar după despărțire (da, pentru totdeauna, pentru binele tuturor), îi dispăruse de tot, la fel cum dispăruse și femeia. Când mânca, totuși – iar activitatea nu i se părea atât neplăcută, cât înnebunitor de irelevantă –, era nevoit să se ridice grăbit de la masă după un minut, cu mâna ridicată. Pe urmă, îl auzeai vomitând eficient în toaleta de la demisol. Singurul lucru care-l ținea în viață era micul dejun, bolurile pline cu MegaBran. MegaBran putea digera pentru că (sau așa i se părea adesea) cerealele groase, închise la culoare, compuse exclusiv din fibre, erau oricum la un singur pas de excrementele umane. MegaBran era pe muchia chimică de cuțit dintre cereale și excrementele umane. Guy se întreba dacă nu cumva MegaBran n-ar trebui să își schimbe numele în RahatUman: literele ar fi putut fi vălurite sau încețoșate, sugerând o realitate iminentă. MegaBran nu avea nevoie decât de un strop de salivă. Marmaduke, care adora să scuipe în mâncarea altora, reușise o dată să scuipe într-o cutie plină cu MegaBran. Rezultatul fusese spectaculos – deși trebuie spus că saliva lui Marmaduke se dovedise adesea a avea proprietăți surprinzătoare și malefice... Nu cu mult timp în

urmă, Guy şi-ar fi pus, fără să se mai gândească, o banană tăiată în bolul de fiecare dimineaţă, cu MegaBran; acum însă, duhoarea nivelului crescut de potasiu îl copleşea. Toată lumea detesta cerealele MegaBran. Toată lumea le mânca. Hope nu putea suferi gătitul sau măcar statul la bucătărie, dar supraveghea cu mare stricteţe şi vigilenţă ce mâncau toţi ceilalţi.

Guy îşi mai turnă nişte vin şi spuse, pe un ton mirat:

— Nu mai suport sunetul ăsta.

— Ştiu. Cum face?

— Nu putem să-l dăm puţin mai încet?

— Nu. Aştept să aud flegma.

În seara aceasta erau singuri. Dar nu erau singuri. Marmaduke era prezent, în forma sa electronică: ecranele duble ale sistemului de televiziune cu circuit închis trepidau şi sfârâiau sub imperiul furiilor lui. În aproape toate încăperile de la toate etajele existau ecrane duble. Uneori, casa era ca un acvariu cu Marmaduki. Guy se gândi la tot echipamentul video din apartamentul Nicolei (oare la ce îl folosea?) şi pe urmă se gândi la al lui, la felul în care el şi soţia lui se luptaseră vitejeşte cu reţelele şi prelungitoarele în lunile care urmaseră naşterii lui Marmaduke, colectând imagini cu Marmaduke urlând din toţi rărunchii în ţarc, Marmaduke urlând din toţi rărunchii în parc, Marmaduke urlând din toţi rărunchii în piscină. Curând, încetaseră să se mai preocupe. La urma urmelor, diferenţa era foarte mică între filmul de amator şi monitoarele cu circuit închis, care şi-aşa li-l prezentau pe Marmaduke urlând din toţi rărunchii timp de douăzeci şi trei de ore pe zi. Şi când nu li-l prezentau ecranele duble (Marmaduke urlând din toţi rărunchii din două unghiuri diferite), Marmaduke se prezenta singur, în carne şi oase.

Acum, pe fondul agoniilor obscure ale copilului, se acumula o tăcere enormă. Tăcerea avea forma

unui tunel. Iar Guy avea senzaţia că nu era altă cale de ieşire din el, absolut nici una, în afara unei mărturisiri complete. Sau:

— Am putea să mai facem un copil, spuse el, privindu-şi soţia cu seriozitate.

— ... Nu eşti în toate minţile?

Guy înălţă sprâncenele şi se foi pe scaun ca un elev cu toane. Era adevărat că fuseseră sfătuiţi pe tonul cel mai serios – în multe împrejurări, la multe clinici şi cabinete medicale diferite, la Geneva, Los Angeles sau Tokio – să renunţe la şansa de a avea un al doilea copil sau să o amâne pe termen nedefinit ori măcar până când Marmaduke avea să împlinească cel puţin paisprezece ani (când, în plus, Hope va avea cincizeci şi unu). Specialiştii miliardari şi psihiatrii pediatri, laureaţi ai premiului Nobel, îi avertizaseră de la început asupra efectului perturbator pe care îl putea avea Marmaduke dacă se întâmpla să îi urmeze un frăţior proaspăt. Nici unul nu fusese suficient de crud să le spună că şi al doilea ar putea semăna cu primul.

— Şi dacă iese la fel ca Marmaduke? întrebă Hope.

— Nu spune aşa ceva. Doamne fereşte. Ce face acum?

— Încearcă să vomite.

— Dar şi-a băgat tot pumnul.

— N-o să reuşească.

Guy se uită la Hope – surprins, încurajat.

— Ceaiul l-a vomitat de mult. Şi laptele şi pişcoturile. Acum, singura speranţă e cu flegma.

— După masa de prânz n-a vărsat. Nu mai suport sunetul ăla. Sau a vărsat?

— Ba da, a umplut-o pe Melba. Pe urmă a muşcat-o pe Phoenix de limbă. Destul de adânc, spre rădăcină. Sper că n-o să-l mai lase să o sărute cu limba.

Tulburat, Guy recapitulă politica lui Hope în ce-l privea pe Marmaduke şi sărutatul. Membrii

personalului aveau voie să îl sărute pe Marmaduke. Dar numai Hope avea voie să îl sărute cu limba.

— A trebuit să-l chem pe Terry.

— Pe Terry!?

Încă şi mai tulburat, Guy se gândi la Terry – la pantofii lui cu talpă groasă, la flanela lui de corp brutală.

— Îl detest pe Terry.

— Şi eu. E doar pentru situaţiile disperate. Şi până şi el a fost destul de zguduit.

Guy îşi aplecă privirea şi zâmbi – nu cu afecţiune, ci a mirare. El îl adora pe Marmaduke. Era gata să moară bucuros pentru Marmaduke. Era gata să moară pentru Marmaduke nu săptămâna viitoare, nu mâine, ci acum, acum, pe loc. Îl adora pe Marmaduke în ciuda convingerii frecvent întărite că Marmaduke nu avea calităţi care să îl facă adorabil. Marmaduke nu aducea nimănui nici o plăcere, cu excepţia momentelor când dormea. Când dormea, puteai să te uiţi în jos la el şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu e treaz.

— A, da, spuse Hope. Lady Barnaby. A amuţit.

— La propriu?

— Da. De când s-a întors. Şocul.

— Ce îngrozitor.

— Ştii a ce semeni? zise Hope. A pustnic.

Guy ridică din umeri, întorcând privirea. Comparaţia nu părea să-l deranjeze. Apoi însă, reveni: Hope îl ţintuia cu privirea, concentrată. De privirea aceea se temea. Se pregăti.

— Nu a pustnic care trăieşte într-o colibă, continuă ea leneş. În insulele Orkney sau mai ştiu eu unde. Ci genul de pustnic care locuieşte într-un hotel din Las Vegas. Un descreierat sordid cu o grămadă de bani, care nu iese niciodată de-acolo. Genul de om care are un „altar" în dormitor, închinat nu ştiu cărei regine a filmului, obeze şi moarte.

Perseverase în povestea cu Cambodgia – căutarea bâjbâită, de la distanţă, a lui Little Boy şi a lui En Lah Gai, persoanele dispărute. Când îşi dădea telefoanele de fiecare dimineaţă, de la birou (era singurul motiv pentru care se ducea), Guy era de-acum în relaţii cordiale cu diversele persoane de contact – diversele entităţi telefonice – de la Comisia Americană pentru Refugiaţi, Consiliul Britanic pentru Refugiaţi şi din operaţiunile transfrontaliere ale ONU. Degetele sale moi îi căutau des fruntea în timp ce şedea acolo, ascultând poveştile de război. Guy crescuse într-o epocă a atrocităţilor mediatizate; la fel ca oricine altcineva, era pe larg familiarizat cu tristele aranjamente, cu jalnicele posturi ale celor duşi. Dar Cambodgia, ţara schingiuită, ale cărei suferinţe îndoite se petreceau în spatele unei cortine negre sau a unei uşi trântite, nu era vizibilă. Întunecimea aceasta părea să aibă un efect pornografic asupra imaginaţiei preocupate. Nu puteai scăpa de entuziasmul din glasurile care relatau poveşti despre Cambodgia. Lui Guy i se trimiseseră copii ale fotografiilor făcute prin satelit şi văzuse conturul macabru: stupul diagramatic era, evident, un peisaj, un vast orizont de cranii umane. Simţea şi el entuziasmul, valul de bărbăţie copilărească, una care, în cazul lui, se topea într-o greaţă îndepărtată. Masacrele prin satelit: moartea oamenilor, aşa cum ar fi văzut-o un zeu. Credinţa lui Guy, moştenire sclipind stins (un medalion, poate, care aparţinuse odată mamei lui decedate), fusese considerabil întunecată o vreme de imposibilitatea limpede a supravieţuirii în urma unei asemenea scăderi a corpului omenesc. Dacă luai viaţa, nu-ţi rămânea decât tortura anatomică a unui singur craniu. „Am fost acolo în anii optzeci, de la un capăt la altul", mugise la el una din fantomele telefonice (un american de la UNBRO), aducându-i mesaje de pe tărâmul celălalt.

„Am o imagine pentru tine. Ești gata? (Vocea era nerăbdătoare, lacomă.) O protezá de copil, încălțat cu șlap, care mărșăluiește spre câmpul de luptă. Asta-i Cambodgia, amice (Guy dădu repede din cap, ca să-l împace). Și nu există scăpare."

Deși, bineînțeles, ca întotdeauna, exista scăpare, după cum reieși, exista într-adevăr o scápare... Guy se convinsese pe sine însuși că nu făcuse un hobby din Cambodgia. Dar acest proiect de cercetare al lui rămânea, într-un fel, un chin al dragostei, o îndatorire romantică, un mod de a se gândi la Nicola într-o relativă și discutabilă inocență. Nu putea nega că, pe tăcute și extrem de delicat, o iluzie își depăna firul. Guy va urca treptele casei ei (pe fundal de steaguri și pavilioane), deschizând cu calm drum pentru cele două siluete timide; Nicola va sta pregătită pe ultimul palier, cu mâinile încleștate strâns, cu lacrimile minunat de vâscoase pe obraji. Cum va suna râsul emoționat al lui En Lah Gai, în timp ce supa caldă se va pregăti în bucătăria mică! Și cum vor mai arde ochii lui Little Boy – vor arde într-un foc de neuitat! Și acolo, jos, la nivelul șoldului, degetele Nicolei se vor împleti cu ale lui într-o conspirație drăgăstoasă...

Până și Guy își dădea seama că ceva nu se potrivește în imaginea aceasta mișcătoare, ceva teribil, ceva catastrofal din punct de vedere estetic. Scena era în tonuri livide, muzica se rostogolea în veselia ei coruptă sau sinistră, dialogul lăsa senzația că este dublat, iar actorii miorlăiau ca niște copii fără pic de farmec, pe cale de a fi descoperiți. Și din nou, răsuna în minte termenul de pornografie: în mintea lui Guy, unde ea nu exista, unde nu încăpea pic de pornografie. Nici un pic? Ei, nu chiar. Fuseseră ocazii (din ce în ce mai dese, până la operație) când câte o asistentă, ținând în mână o eprubetă ca pe un prezervativ de sticlă, îl conducea dezgustată până într-o cămăruță cu perdea, dotată cu „cărți" –

teancuri ferfeniţite de reviste pentru bărbaţi. Guy răsfoia filele stranii (recurgând în cele din urmă la poza lui Hope, din portofel). Şi mai erau cele câteva filme deocheate pe care fusese obligat să le vadă pe jumătate în călătoriile de afaceri spre Hong Kong sau spre ceilalţi zei răsăriteni ai bunăstării. Şi sosea întotdeauna un moment înfiorător, între secţiunile carnale, când membrii distribuţiei stăteau, prefăcându-se că sunt interesanţi şi complet îmbrăcaţi, la fel ca actorii şi actriţele adevărate, la ordinul unui regizor cu imaginaţie adevărată, dintr-un film adevărat. Impostura părea de două ori mai ruşinoasă pentru toată lumea, inclusiv pentru spectator. Până şi Guy îşi dădea seama că interesul lui faţă de Nicola Six şi interesul faţă de Indochina nu erau în consonanţă (clătinând din cap, revăzu imaginea unei fete durdulii pe care o văzuse odată mângâind un pistol, într-o broşură de reclamă pentru armament). Dragostea şi războiul, dragostea şi forţele istoriei nu erau în consonanţă.

În plus, toate aceste reflecţii melancolice erau, una peste alta, grozav de necoapte şi de nesigure. Visurile, care păreau să ia naştere din izvorul de presiune caldă din pieptul său, urmau, toate, scenariul adolescentin în care intrau urmăririle, tutorii, evadările strălucite (bărcile cu vâsle, un cauciuc de maşină reparat şi înlocuit în mod miraculos). Se gândea la ea tot timpul, chiar şi în clipele de tensiune bruscă de la birou sau din camera copilului; chipul ei era ca o înfloritură făcută cu penelul şi care îi plutea la periferia câmpului vizual. În fiecare zi, sincronizat, îi urmărea ca un câine mişcările, trezirea, micul dejun uşor, toaleta idealizată şi aşa mai departe. Îşi gândea gândurile ca pe nişte exploratori într-un teritoriu virgin. Bineînţeles că nu ştia câte gânduri bărbăteşti intraseră deja în Nicola Six, acele milioane de ore-om; nu ştia că fiecare centimetru pătrat al ei fusese devastat de gândurile

bărbaților. Uneori, ca să-și cumpere pachetul săptămânal de țigări (sau un cotidian suplimentar), se ducea la prăvălia din apropierea locuinței ei. Ca de după un toc de ușă, se apleca și se uita în josul străzii închise la capăt. Văzută cu ochii iubirii, cât de puternic ar fi luminat banalul peisaj: copacii deja desfrunziți în septembrie, doi muncitori care mâncau ouă fierte pe veranda unei case, un nor decedat prăbușindu-se în ceața ploii întunecate. Astăzi, Guy își îndreptă trenciul murdar cu un surâs dureros și se întoarse, cu un ocol, spre Crucea Neagră.

Keith stătea lângă jocurile mecanice, scobindu-se mulțumit între dinți cu o săgeată – sau cu vârful unei săgeți, după cum învățase Guy să spună, făcând distincția (pană, ax, cap, vârf), după ce îi fuseseră corectate amenințător câteva gafe în domeniu, chiar aici, la Crucea Neagră. Guy constată că se bucura să-l vadă pe Keith și că trăsăturile umede ale barului dărăpănat îi aduceau liniștea. Vizibilă oriunde altundeva, lipsa lui de culoare se contopea fără efort cu cenușiul înconjurător. Aici, albii erau în alb și negru, monocromi, ca un documentar din al Doilea Război Mondial. Ca un documentar din Primul Război Mondial. Guy se gândi în continuare la cadrele care compun numărătoarea inversă la filmele vechi: 6, +, 5, *, spațiu, clachetă; și porțiunile albe de ecran, împestrițate cu praf și fire de păr din nas, ca albul unor ochi injectați. Keith îl ducea întotdeauna pe Guy cu gândul la ochi.

— E dezgustător. Îmi întoarce mațele pe dos. Pe cuvântul meu.

— De-a dreptul scârbos.

— Imoral.

— O mizerie.

— Presiune atmosferică scăzută persistentă, nu' așa.

Mișcând din cap un centimetru spre stânga, Keith lăsă să se înțeleagă că Guy avea voie să i se alăture. Înaintând, Guy călcă din greșeală pe smocul surprinzător de solid al cozii lui Clive. Acesta sălta bărbia de pe mochetă și îl mârâi sau îl înjură plictisit.

— Scuze. Așa, spuse Guy. Nu te-am văzut de ceva timp.

Keith aprobă din cap. Era adevărat. Și ce-i cu asta? Făcu efortul de a sublinia că era un om ocupat. Nu era genul care să piardă vremea îmbătându-se cât era ziua de lungă la Crucea Neagră, pe Portobello Road. Nu. Firea activă a lui Keith cerea varietate. Săptămâna asta, de pildă (reieși după multe eforturi), își pierduse vremea îmbătându-se cât era ziua de lungă la Skiddaw, pe Elgin Avenue. Dar părea plăcut surprins să se găsească iar la Crucea Neagră. De ce anume, Guy nu știa.

— Câteva pahare. Mă relaxez, spuse Keith, apoi se concentră brusc. Aoleu, da' deloc nu arăți bine, prietene. Nu. Nu arăți câtuși de puțin înfloritor. Cred că circulă ceva. Și să-ți spun cine nu face deloc bine și ea. Nici ea.

La auzul numelui ei (în acest caz, din două silabe: o clipă, sună ca o altă ajustare gramaticală), Guy simți ceva moale explodându-i în transeptul pieptului. Lăsă capul în jos și întinse o mână, căutând barul. Nicola suferea. Ce veste divină.

— Cu un zâmbet trist pe față. Parcă... parcă tânjește. Tânjește. E cu inimioara frântă.

Guy ridică privirea. Keith părea să inspecteze tavanul barului – poate întrebându-se câte Londre de fum de țigară intraseră în maroniul său auriu. Cu evidentă ușurare, trecu la alte subiecte, iar Guy își spuse într-un mic acces de afecțiune: Știe. Keith știe. Și-a dat seama. Nicola și cu mine – într-un fel, suntem deasupra lui. Dar el vede ce ne leagă (odgoanele iubirii); cu tot respectul cuvenit.

— Poftim. Ți-am luat una.

Guy încerca să se concentreze. Keith se pregătea să spună un banc și deja râdea, rumegându-l în sine. În trecut, Guy avusese probleme cu bancurile lui Keith. Erau adesea relativ inofensive și porneau de la câte o excentricitate copilărească sau de la un joc de cuvinte lugubru. Doar rareori, sau relativ de rare ori, Keith se apleca înainte, dezvelindu-și incisivii, și relata pățania cu batogul stricat și chiloții vreunei biete doamne. Dar asta ți se putea întâmpla oriunde. În sala de biliard de la club. Într-un restaurant cu multe stele din City. Și, după cum tocmai o dovedise, în ciuda asperităților de suprafață, Keith avea mult mai multă delicatețe decât mulți dintre...

— De unde știi că soră-ta e la ciclu?

— Hm, făcu Guy.

Nu avea nici o soră. Ridică din umeri. Spuse:

— Nu știu.

— Scula lu' tata are un gust mai ciudat!

Guy rămase nemișcat, privind fix în furtuna râsului lui Keith. Furtuna aceasta, această *tormenta* continuă timp îndelungat, până când, după mai multe momente de calm și finaluri false, apele se limpeziră din nou. Guy zâmbea șters.

— Gah! exclamă Keith, ducându-și mâna făcută pumn la ochii înlăcrimați. Vai de mine și de mine. Așa. Te face să zâmbești. Și nu mai poți să te oprești din râs. Nu poți. În viața asta... Vai de mine și de mine.

Acum, Guy rămase în spate, în timp ce Keith făcea turul barului cu bancul cel nou. Curând, poanta ricoșa de la un grup la altul. În lumina umedă, explodară numeroase guri pline cu ouă fierte și se zăriră sclipind mat multe lucrări dentare sovietice. Bancul avu succes pretutindeni, chiar dacă vreo două femei mai în vârstă (erau într-adevăr bătrâne sau doar tinere-bătrâne?) se mulțumiră cu o privire lungă de reproș afectuos. Bând coniac, așezat lângă ușa din spate și scărpinându-se pe gât, Guy urmărea

toate acestea, cuprins de o amorțeală febrilă. Complimentele făcute prin intermediar sunt cele mai plăcute, se spune; iar Guy Clinch nu fusese în viața lui mai măgulit. Ședea acolo, pulsând de măgulirea dragostei. Emoțiile zilei de astăzi, văzute în camera de proiecție a minții sale, nu înfățișau decât repetate scene ale regăsirii, o regăsire fără suflare și fără zăgazuri. Doar o îmbrățișare. Nici măcar un sărut... Nici măcar îmbrățișare. Aceste emoții erau ca ultimele cadre din *Incident la Owl Creek*, cu eroul mort gonind pe câmpiile întunecate ale visului, sub false hărți celeste, gonind către ea, gonind, gonind, fără să se apropie câtuși de puțin cu fiecare salt care îi făcea inima să plesnească... God și Pongo îl traseră pe Keith deoparte și acesta plecă grăbit. Încercă să-l îmboldească pe Clive cu piciorul, apoi se înclină la patruzeci și cinci de grade, priponit de lesă, ca ultimul din șir la trasul cu frânghia. Douăzeci de minute mai târziu, pe când Guy se pregătea de plecare, trei bărbați intrară în bar, unul după altul, și întrebară de Keith; întrebară de Keith întregul bar, ca și cum (medită în fugă Guy) crucea neagră ar fi fost pictată pe ușă, nu pe firma de deasupra, iar ei îi cereau barului să îl predea pe Keith sau să-l scoată la iveală. Dacă Keith încerca să-i evite pe cei trei (cel cu păr alb etala câte șase cercei în fiecare ureche și avea buzele albastre ale unui copil răcit), atunci Guy nu-l condamna: arătau extrem de neplăcut.

Tavanul camerei lui Marmaduke colcăia de umbre stranii, capete de Meduză, spiriduși îmbietori... Copiilor le plac jucăriile, nu-i așa? Este evident. Dar de ce? De ce le plac?

— Te rog frumos, nu mai face așa, dragule, spuse el.

Guy stătea pe un scăunel, înconjurat, ca Ioana d'Arc, de surcele – în cazul lui, aschiile împrăștiate

ale unui trenuleț de lemn, împreună cu câteva cărți cu poze ferfenițite și ursuleți eviscerați. Întorcând spatele mobilului stricat, Marmaduke „se juca" acum cu castelul. Era ora 5:45 dimineața.

Copii adoră să pună mâna pe jucării, pentru că jucăriile sunt singurele pe care pot pune mâna, singurele pe care pot pune mâna fără grijă. Obiecte făcute de mâna omului, cu muchiile îndulcite, detoxifiate, care făceau plăcerea posibilă și durerea contraindicată. Sau asta era ideea. Marmaduke reușea să găsească durerea aproape oriunde. Un pui de pluș era drăgălaș numai până când un copil și-l înfunda în laringe.

— Apte, spuse Marmaduke fără să se întoarcă. Bic it.

Guy se uită la ceas. Se duse și descuie frigiderul plin ochi de pe palier. Se întoarse cu o sticlă plină și patru biscuiți din făină integrală, pe care copilul îi înfulecă dizgrațios.

— Dumnezeule mare, spuse Guy.

— Mai bic it, zise Marmaduke din colțul gurii (centrul fiind ocupat de sticlă). Mai bic it.

— Nu!

— Mai bic it.

— Nici gând!

Tetina alunecă dintre buzele lui Marmaduke.

— Bic it. Mai bic it...

În loc să ridice vocea, Marmaduke o cobora: în felul acesta, efectul pe care îl obținea uneori era mult mai înfricoșător.

— Bic it, tati. Mai bic it... Mai bic it, tati.

— Ah, bine. Spune te rog. Spune te rog. Spune te rog. Spune te rog.

— Teolog, rosti Marmaduke cu ciudă.

Jucăriile erau niște simboluri ale obiectelor reale. Maimuța aceea de jucărie era reprezentarea unei maimuțe adevărate, trenul a unui tren adevărat și așa mai departe, în miniatură. În camera lui

Marmaduke însă, părea să domnească un literalism străin. Elefantul de jucărie, de exemplu, rozaliu și imaterial și înalt de un metru și jumătate, cu ciucuri imperiali și o mică *houdah* convingătoare (rampa de lansare pentru multe căzături oribile): puiul de elefant era cam cât un pui de elefant. Același lucru se putea spune despre tunurile, lansatoarele de grenade și cartușierele lui Marmaduke, pentru a nu mai menționa săbiile de plastic, jungherele și iataganele sau măciucile, ghioagele și topoarele. Ultima găselniță războinică a lui Marmaduke (parte a unui program de modernizare permanent), un Aparat de Interdicție în Profunzime sau AIP, o capcană explozivă ca un puc, care putea scoate din acțiune trei sau patru tancuri de jucărie simultan, era cu siguranță mult mai mare decât versiunea folosită la ora aceea de NATO. NATO. Spărgătorul de Asalt. Învechit. Marmaduke era fără discuție un adept al dreptului de primă folosință. Marmaduke era categoric un artist al dreptului de primă folosință. Te lupți cu tot ce ai în primele trei zile, după care arunci lumea întreagă în aer.

Se deschise ușa, dând-o la iveală pe Hope, în aura ei de zori de zi. O santinelă în cămașă de noapte albă. Avea un braț ridicat, ca pentru a ține o lumânare. Guy deveni conștient de zgomotul ploii pe străzi și acoperișuri.

— E șase.

— Să știi că a fost foarte cuminte, șopti Guy.

Cutele de pe fruntea lui o invitau, o încurajau pe Hope să își contemple fiul, care se juca acum cu castelul, slăbind metodic fiecare excrescență a meterezelor exterioare, înainte de a o rupe. Activitatea îl făcea să icnească și să gâfâie destul de mult. Numai oamenii foarte bătrâni icnesc și gâfâie la fel de mult ca cei mici. Între cele două etape, reflectă Guy, ne încordăm, dar păstrăm tăcerea.

— Sus.

Sus, la etajul al doilea, era o cameră cunoscută de locatarii casei drept Celula Capitonată. Era nemobilată și acoperită cu trei straturi de pilote, pe toată lățimea pereților, din podea până în tavan. Unica neregularitate era o poliță la înălțimea pieptului, cu o pilotă suplimentară și câteva perne, pe care adulții supraveghetori se puteau sui sau arunca. Aici dusera copilul care urla...

Afară, ziua se compunea sub formă de lumină amorțită de ploaie; acum, Guy se băgă alături de soția sa, sub așternuturi. Sucindu-și gâtul, aruncă o ultimă privire monitorului: o imagine din tavan în podea îl înfățișa pe Marmaduke răcnind tăcut în Celula Capitonată. Când urla, Marmaduke țopăia abil pe picioarele încălțate cu papuci, încercând să obțină o înălțime suficientă pentru ca, aruncându-se pe jos, să se poată lovi. Guy se lăsă să cadă la loc. Soția îi căută căldura confortabilă a trupului, de care știa că încă are nevoie.

— E crucea pe care trebuie să o ducem, spuse ea vag.

Guy își îndoi gâtul care îi zvâcnea și o sărută pe gura pe jumătate deschisă, pe jumătate trează, cu gust de vise și febră. Rămase întins vigilent, sperând și nesperând. Delirul slab al zorilor, când corpul este copilărește ostenit și fragil, cu sunete, dureri și gusturi surprinzătoare: se întâmplase, în orele de insomnie împărtășită, după balurile verii și, cu mult mai mult timp în urmă, la sfârșitul nopților de studiu cazon. *Troilus și Cressida* e o anticomedie? Explorați formarea Relațiilor Speciale... Avea, în realitate, o erecție grotescă: pielea, acolo, jos, era întinsă ca pe tobă. Inima lui suplimentară, refuzând să se lase nefolosită sau luată în derâdere. Apăsându-se în cearșaf, aici, poate reușea să...

— Mă duc eu, murmură Hope, lăsându-se să alunece din pat cu o obedientă tăcută, animalică.

Răcnetele lui Marmaduke atinsesera de-acum volumul şi timbrul la care nici o mamă nu mai poate dormi. Era dimineaţă. Astăzi era o nouă zi.

Guy se intoarse pe spate. În minte avea jucaria care o reprezenta pe Nicola, ovală, cu spatele albastru, ca o miniatură victoriană. Simbolul fiinţei reale. Fiinţa reală. Trei smucituri brutale ar fi trebuit să-l rezolve. Dar tot felul de considerente – între care scârba, un alt fel de amor propriu şi gândul la toată mizeria pe care avea să o facă – se combinară, ca întotdeauna, ţinându-i mâna pe loc.

Nu e bine să te joci aşa cu ea.

Două zile mai târziu, Guy făcu un lucru banal. Şi pe urmă se întâmplă ceva ciudat.

Ajută un orb să treacă strada. Şi pe urmă se întâmplă ceva ciudat.

Pe Rifle Lane, un bărbat orb, foarte bătrân, stătea în dreptul trecerii de pietoni. Înalt şi zvelt, plin de elan, păşind rapid, Guy se opri la vederea lui. Poate nu mai era o privelişte prea des întâlnită. În ziua de azi, nu mai vezi la fel de mulţi orbi pe străzi. Nu mai vezi oameni foarte bătrâni. Stau toţi în casă. Nu mai ies prea mult pe stradă. Anul acesta nu.

Înalt şi slab, orbul stătea cu capul înălţat, tipic pentru orbi, aplecat pe spate, în timp ce utilizatorii carosabilului şi ai trotuarului se întretăiau în jurul lui. Ceva şovăitor din ţinuta lui lăsa să se vadă că era acolo de ceva timp, chiar dacă nu se arăta speriat. Ba chiar zâmbea. Guy făcu câţiva paşi către el. Îl apucă pe orb de braţ.

— Aveţi nevoie de o mână de ajutor, domnule? întrebă el. Haideţi, spuse el conducându-l, îndemnându-l.

Pe trotuarul de vizavi, Guy se oferi vesel să îl ducă mai departe – acasă, oriunde. Ochii nevăzători îi fixară uimiţi glasul. Guy ridică din umeri: în

ziua de azi, cel mai simplu gest de amabilitate îi făcea pe oameni să se uite la tine ca la un nebun. Apoi uimirea se amplifică, fiindcă orbul își găsi drumul pipăind cu bastonul până la cel mai apropiat perete, unde lăsă capul în jos, folosindu-și ochii la ceva care încă mai funcționa. Lacrimile începură să curgă repede.

Guy se apropie din nou de el, stânjenit și aproape speriat.

— Lasă-l în pace, îi spuse un trecător.

— Lasă-l în pace, ce mama naibii, îl sfătui altul.

Guy se îndepărtă prin ploaie. După multe ore, acasă, când deruta și bătăile inimii începeau să i se potolească, își aminti de ceva ce citise undeva... despre un călător și tribul care murea de foame. Cum era? Antropologul cu cască de plută se întoarce să vadă un trib a cărui blândețe a lăudat-o pe vremuri. Acum însă, tribul moare de foame; mâncarea, atâta câtă este, ajunge la cei puternici; iar cei puternici râd de cei slabi, de cei slabi care se clatină pe picioare și mor; dar și cei slabi râd. Cei slabi râd, împărtășind veselia sentimentelor dispărute. La un moment dat, o femeie în vârstă ajunge pe marginea unei râpe. Un forțos aflat în trecere – un expert în ale mâncării, un campion umflat al hranei – o ajută să treacă peste margine, cu un șut în fund. În timp ce ea zace acolo râzând, călătorul se grăbește să o aline. Alinare care pentru ea este intolerabilă. O mângâiere pe păr, vorbele blânde, o mână de ajutor: acestea o fac pe femeie să plângă. Prezentul pare perfect suportabil – ba chiar ilar – până simți din nou cum e când oamenii se poartă frumos. De aceea, bătrâna plânge. De aceea plânsese orbul. Pentru că, atâta vreme cât nimeni nu le arată bunătate, sunt în stare să suporte.

Guy era bun sau fusese bun în ziua aceea. Îi era la îndemână. Avea în buzunar cartea poștală de la Nicola. Armura; cuvintele curajoase. Oricând altcândva,

ar fi trecut fără ezitare mai departe. Dragostea e oarbă ; dar ea te ajută să-l vezi pe orbul care şovăie la marginea drumului ; te ajută să-l vezi cu ochii iubirii.

— Puiule, hai la mine-n braţe.

— Peacă.

— Hai să citim o carte. Hai la tati-n braţe, ca un băieţel cuminte ce eşti.

— Beţe.

— Braţe. Foarte bine! Bravo! Uite. Papa. Îţi place papa. Ce-i asta?

— Uncă.

— Uncă... Şuncă. Şşşşuncă. Foarte bine. Asta ce-i?

— Uou.

— Ou, da. Ou. Asta ce-i?... Asta ce-i?... Acum suntem în grădină. Asta ce-i? Ce-i asta, puiule?

— Cicip.

— Nisip. Foarte bine. Nissssip. Acum uite o floare. Spune : floare... Astea sunt petale. Şi partea asta de jos e...

— Pină.

— Bravo, puiule. Excelent. Acum, asta cum se cheamă? Unde a fost pomul. Ca la noi în grădină. De unde l-au tăiat.

— Tulugă.

— Marmaduke, eşti un geniu. Ăsta ce e?... Un pom. Asta ce-i?... Iarbă. Nu face aşa, puiule. Au! Stai, uite. Animale. Animale. Ce-s astea?

— Moi.

— Da, oi. Foarte bine. Ăsta ce e?

— Deu.

— Leu. Llleu. Llleu. Foarte bine. Şi ăsta mic şi moale de-aici ce e?

— Belc.

— Melc. Excelent. Aha. Uite şi preferatul nostru. Cel mai bun animal dintre toate. Nu, stai, puiule. Hei! Încă unul. Ăsta-ţi place. Ce-i ăsta? Ce-i ăsta?

— Conx.

— Da! Şi ce face el? Ce face el, ceva ce nu poate nici un alt animal? Ce face?

— Pute!

— Foarte bine. Să ştii că, uneori, poţi să fii cel mai adorabil pui de om.

Pe când Guy se apleca să îi dea un pupic de despărţire copilului tot mai agitat, Marmaduke îi arse o lovitură de cap în gură, lăsându-se pe spate. Fusese, probabil, măcar pe jumătate un accident, deşi Marmaduke se distră copios, arătându-l cu degetul. În orice caz, mişcările combinate avură drept rezultat un impact serios. Oricine s-a izbit vreodată, mergând pe stradă, de un stâlp sau de un alt pieton ştie că şi o viteză de 5 km pe oră poate fi periculoasă pentru o fiinţă omenească, darămite una de 300 000 de kilometri pe secundă. Încă mai scuipa bănuitor într-un şerveţel de hârtie când, la vreo cincisprezece minute după aceea, se auzi ciocănind şi uşa se deschise.

— Doris, zise Guy.

— Guy, zise Doris.

Guy se crispă uşor la auzul familiarismului – sau una din genele lui se crispă. Recrut de dată recentă, Doris era o blondă trupeşă de vreo treizeci sau patruzeci de ani, cu picioare neascultătoare. Deja devenise martira scărilor din casa familiei Clinch.

— Te caută cineva la uşă.

— Da? Cine e?

— Nu ştiu. Zice că e urgent. Un bărbat.

Guy se întrebă cum să procedeze. Hope juca la Vanderbilt cu Dink Heckler şi urma să se întoarcă doar pe la ora şapte. Şi era un moment de relativă secetă în materie de bone. Chiar şi Terry cedase sub presiune, acceptând cu recunoştinţă un post la sala de sport a unei închisori. Şi nu o putea ruga pe Doris, care oricum avea să îl refuze. Aflat singur cu

Doris, sau în apropierea ei, Marmaduke își petrecea fiecare clipă încercând să-i tragă șuturi în gambele umflate sau pumni răutăcioși peste sâni.

— Adu-l sus. Scuze, Doris. Condu-l la etaj. Mulțumesc.

Și iată-l pe Keith intrând ca pe apă, cu pantalonii de marinar evazați ca pânzele de corabie. Avea părul lipit de cap din cauza ploii și tabloidul murat îi atârna la subraț ca un membru excedentar, prea puțin folositor. Înclină confidențial din cap și spuse:

— Audi.

Guy se gândi o clipă, apoi răspunse:

— *Howdy.*

— Saab Turbo, continuă Keith. Cu injecție. Ascultă, prietene...

Keith aruncă o privire peste umăr, pe urmă spre Marmaduke, care își mijii cu interes ochii dintre ruinele castelului de jucărie.

— Ascultă. Am trecut pe-acolo cu niște treburi și... Nicola. Între noi fie vorba, n-arată deloc bine.

Guy îl privi cu ochi mari, fără să-nțeleagă.

— Ce mai, i-ai văzut semnele de la încheietură.

— Nu.

— De la încheietura stângă. Niște cicatrice mici și albe. Știi. A mai încercat o dată. S-ar putea să-ncerce iar.

— Doamne ferește!

— Îmi zice: „Nu repara asta. Nu repara ailaltă. N-are rost. Ce rost are. Ce să te mai obosești. N-are rost. Ce rost are. N-are rost." Chestii de-astea. Cu o față ca de... E deprimată rău. Închisă emoțional. Manifestă tendințe suicidare, nu' așa. Mi-e frică să nu-și facă ceva.

— Chiar crezi?

Cu o expresie alarmată pe chip, Keith spuse:

— Du-te pe la ea, prietene. Cu mine s-a purtat foarte frumos, zău. Știi tu, ca o doamnă. Și dacă... n-o să...

— Da, bineînţeles, spuse Guy, ale cărui pupile se roteau odată cu gândurile. Keith, crezi că te-aş putea ruga să stai cu ăsta mic douăzeci de minute?

— Sigur că da. Bucuros. Ăă... făcu el şi iar se uită în sus la Guy, prudent. Pot să dau un telefon?

— Da, bineînţeles. Cobori un etaj şi a doua uşă pe stânga.

— Kath s-ar putea să fi pus deja masa.

Când el se întoarse – după un interval prelungit şi chinuitor – Guy dădu buzna în dormitorul mare, ca să-şi ia cheile şi banii. Trecându-şi o mână prin păr, observă conturul greu al feselor lui Keith pe partea patului folosită de soţia lui. Simţi nevoia să facă ceva. Grăbit, bătu cuvertura cu pumnii.

O ultimă vizită în camera de joacă : Keith stătea pe vine, cu mâinile ridicate, fornăind şi pufnind, boxând uşor cu Marmaduke, care părea mulţumit de noul prieten.

— Eşti bun, Keith, spuse Guy.

— Mda, mersi, zise Keith.

O îngrijorare intensă, dar parcă dezinteresată îl domină până sună la sonerie : după ce îi auzi sunetul vocii (geamătul moale de confirmare, de capitulare sau de înfrângere), nu mai simţi decât imboldul simplu al frumuseţii. „6 : SIX", scria pe bileţelul dreptunghiular de lângă buton. Ce belşug de simetrie. Până şi numărul de telefon avea o fascinaţie delicată, cu toate curbele opturilor şi zerourilor, ca un cifru erotic. Sui treptele în salturi de uriaş.

Guy se aşteptase – sau nu s-ar fi mirat – să o găsească pe un scăunel care scârţâia, cu un laţ în jurul gâtului, sau zăcând pe canapea, cu pistolul cu pat de sidef în ureche... În realitate, o găsi stând în picioare lângă birou, sprijinindu-se capabil de el cu pumnii ei mici şi, nu se ştie de ce, rămânând aşa încă vreo câteva bătăi după ce Guy îşi mânase inima ca un car de luptă în sufrageria cu tavan jos.

(Sufrageria nu avea nici o însemnătate pentru el: era doar locul unde puteau avea loc diferite lucruri.) Apoi, se întoarse.

— Nu trebuia să vii, spuse ea cu căldură. Dar nu pot să nu recunosc că mă bucur foarte mult să te văd.

Guy ştia că nu va uita niciodată varietăţile de lumină de pe chipul ei, claritatea prismatică a ochilor, zâmbetul, cu toată albeaţa revelatoare a dinţilor – şi dârele acelea de lacrimi, luciul lor neîntrerupt, ca de cositor, pe pomeţi. Când plânge o femeie (cum era replica aceea din *Pygmalion*?), sângeriul alergic este un element component al patosului şi neajutorării mucoase, dar la ea, la ea...

— Acum o oră, spuse ea zâmbind în direcţia biroului, am primit cea mai minunată veste cu putinţă.

— Minunat, spuse el, incapabil să îşi ascundă dezamăgirea din glas.

Nu-mi spune că plânge de bucurie! Ce lemnos sunau acum minunatele ecouri în încăperea joasă.

Îi fu întins un plic. Par avion: marginile dungate, roşu cu albastru. Nicola spuse:

— Sunt în viaţă. Enola trăieşte. Şi... şi Little Boy. Sunt încă în tranzit undeva, între Sisophon şi Chanthaburi. Dar acum totul e clar. Perfect clar.

Guy ridică dintr-un umăr:

— Fantastic.

Ea înaintă, aplecându-se peste masă ca să-şi ia bricheta. Cu neliniştе îndurerată, Guy îi văzu sânii în decolteul desfăcut al bluzei negre, mulate. Întoarse privirea, uşurat când ea se îndreptă de mijloc şi materialul se întinse la loc. Atât de bronzaţi! Atât de apropiaţi unul de altul!

— Plec în seara asta la Seul.

Era un gest părintesc, totul era părinteşte făcut, chiar şi felul în care îi apucă încheietura era părintesc, părintesc. Ea se lăsă greu, dar, după un timp,

acceptă să ia loc lângă el şi să îl asculte. Îi spuse că, după părerea lui, refuza să vadă adevărul în legătură cu ce se petrecea... în Cambodgia. Fu blând, dar ferm. Avea convingerea că nu era nimic lasciv în felul în care îi netezea şi îi mângâia mâna: un reflex născut dintr-un îndemn protector. Guy simţi o plăcere sumbră la vederea îndoielilor care se adunau pe chipul ei deschis. Nicola dădea din cap muşcându-şi buza şi aplecându-se în faţă, într-un unghi al penitenţei. Decolteul bluzei stătea în aşa fel, încât ar fi putut profita de neatenţia ei; el însă preferă să se cufunde în mângâierile pline de îngrijorare pe care le revărsa acum asupra părului şi gâtului ei. Atât de bronzaţi. Atât de apropiaţi unul de altul. După o clipă de tăcere, ea spuse:

— Atunci, va trebui să recurg la a doua soluţie.

— Reţeaua subterană? întrebă el repede.

Ea îşi ridică privirea lipsită de expresie spre el.

— ... Da.

— Nu te poţi încrede în ea. E un joc de noroc.

— A, ştiu.

— Şi costă.

— Cât crezi că poate să coste?

El îi dădu o sumă, la care Nicola adăugă cu mâhnire:

— Da, cam aşa mi-au spus şi mie. Contactele mele din... Tunisia (şi deschise ochii cât putu de larg). În cazul ăsta, totul e foarte simplu. O să-mi vând apartamentul. Contractul nu e pe o perioadă prea lungă, dar o să-mi aducă, probabil, cam cât am nevoie. O să-mi găsesc o cameră cu chirie, undeva. Şi mai sunt bijuteriile, hainele şi aşa mai departe. Frigiderul ăla e aproape nou-nouţ.

— Zău că nu e nevoie să recurgi la o asemenea soluţie. Zău aşa.

— Ai dreptate. N-o să fie suficient. Dar mai sunt şi alte lucruri pe care o femeie...

Făcu o pauză, apoi continuă, încet şi apăsat:

— Sunt lucruri pe care le poate face o femeie.

— Zău așa! Nici nu vreau să aud.

Nicola îi zâmbi înțelept.

— A, nu. Pricep eu unde bați. Guy, nici nu se pune problema (și, punându-i o mână consolatoare pe coapsă, se răsuci să se uite pe fereastră). Iartă-mă, dragul meu. Nu, nu. Nu te pot lăsa să-mi împrumuți atâția bani.

Era ora șapte când Guy se întoarse la castelul din cărți de joc, unde iubirea îl împingea iar, săltând în sus pe scări.

Incredibil, dar Marmaduke stătea neclintit în brațele lui Keith și silueta bondoacă era parțial ascunsă în spatele tabloidului ținut sus și al unui zid înalt până la brâu, de fum de țigară. Guy nădăjduia că felul în care intrase în grabă și dăduse ambele geamuri de perete, lăsând să intre ploaia, nu fusese prea evident sau prea mustrător. Afirmând că Marmaduke fusese cuminte ca un îngeraș, Keith se făcu nevăzut cu promptitudine și într-un anonimat intenționat, cu câteva minute să se întoarcă Hope, împreună cu Dink. Ceea ce îi lăsă lui Guy timp să aerisească încăperea (vânturând un prosop, în timp ce Marmaduke îl molfăia de gambe) și să dezghioace șase sau șapte mucuri de țigară pe care Keith le strivise într-o deschizătură a unei jucării distruse. Pe urmă, castelul din cărți de joc se amestecă iar.

Hope urcă și Guy coborî, luându-l și pe Marmaduke, la cererea ei iritată. În bucătărie era Lizzyboo. Și Dink Heckler. Numărul șapte sud-african stătea la masă, în echipamentul de tenis, din care ieșeau aburi; ca de obicei, își trecea vremea inspectându-și calm diverse porțiuni ale brațelor și picioarelor; poate (își dădu Guy cu părerea) incredibila lor păroșenie era cea care îi atrăgea atenția. În timp ce încălzea biberonul cu lapte pe care Marmaduke îl bea la fiecare jumătate de oră, Guy auzi sus țipete, un schimb dezlănțuit de voci care crescură, culminând brusc cu zgomotul ușii trântite

de la intrare. Apoi Hope coborî ţopăind scările, radioasă după tenis şi după ultima realizare casnică: o concediase pe Doris.

— Mi-a furat cerceii. Erau acolo, pe masa de toaletă, spuse ea.

— Javă, zise Marmaduke.

— Care? întrebă Guy.

— Unii fără valoare. Altfel, o percheziţionam.

— Javă, zise Marmaduke.

— Îl auzi? Asta-i vina lui Doris. Ea l-a învăţat înjurături noi.

— Mătuşa vrea un pupic. Au! făcu Lizzyboo.

— Acum pot să fac duşul ăla? întrebă Dink.

— E uimitor cum te nimereşte întotdeauna fix în sfârc. Vreau să zic, ce rost mai are să existi, dacă eşti aşa de grasă, încât nici să te mişti nu poţi? spuse Hope.

— Coafă, zise Marmaduke.

— Ascultă-l. Adică ascultă-i pieptul! Ştiam eu: Doris a fumat în camera copilului. O să trebuiască să-i dăm cu spray, spuse Hope.

— Intal sau Ventolin? întrebă Guy.

— Te ajut eu să-l ţii, se oferi Lizzyboo.

— Ba nu, zise Marmaduke.

— Acum pot să fac duşul ăla? întrebă Dink.

În bucătărie era o oglindă mare şi, în oglindă, o bucătărie mare, iar Guy se tot privea pe furiş, siluetă singulară în această aglomerată lume de sticlă. Siluete pluteau de colo-colo pe suprafaţa ei; Dink Heckler, cu unica lui întrebare, repetată la nesfârşit, era singura oază de linişte din încăpere. Guy îşi cercetă încet buzele cu limba: acum abia dacă mai observa umflătura, acolo unde-l lovise Marmaduke cu capul. În seara aceea, decise, se va abţine să se spele pe dinţi. Întâlnirea celor două guri (acum am intrat în horă), felul în care feţele păruseră că şovăie şi pe urmă se unesc în acelaşi câmp de forţă. Sunt oameni care cred că, doar pentru că lucrezi în

City, ai la îndemână mormane întregi de bani. Nu simţise nimic pe înclinometrul personal şi, cu toate acestea, gurile li se apropiau evident. Desigur, e complet nevinovată, complet începătoare în privinţa banilor, ca şi în toate celelalte privinţe. Ochii i se închideau cu un tremur abia perceptibil. Obligaţiunile erau cele mai bune: s-ar putea să dureze o zi sau trei. Şi buzele aveau o tresărire aproape nevăzută, undeva. O să discute cu Richard dimineaţă. Când se întâmplase, simţise limba dincolo de dinţi, zvâcnind sau ascunzându-se ca o pasăre rănită.

Hope spuse pe neaşteptate:

— Ia uite anorexicul.

Guy râse. Descoperi că îşi umpluse gura cu mâncare: o bucată de brânză, o felie de şuncă, o roşie tăiată în jumătate.

— Ştiu. Abia acum mi-am dat seama – spuse el şi râse din nou, îndoind genunchii ca să-şi lingă un strop de maioneză care îi atârna de degetul mic – că pur şi simplu mor de foame.

— Acum pot să fac duşul ăla? întrebă Dink.

— E sânge, spuse Lizzyboo.

— Are sânge în păr. Guy! Are sânge în păr! spuse Hope.

— Nu te speria, spuse Guy. E al meu.

Afară, ploaia se oprise. Pe deasupra grădinilor şi acoperişurilor caselor, pe deasupra nişelor cu ferestre şi a antenelor de televiziune, pe deasupra luminatorului Nicolei şi a turnului întunecat al lui Keith (ca un picior de compas lăsat ameninţător din cer), aerul scoase un oftat epuizat, pedepsit. Timp de câteva clipe, toate protuberanţele pervazurilor şi streşinilor lăsară să se scurgă apa, ca de pe nişte dinţi băloşi. Urmă un murmur chimic, dinspre stradă şi pământ, pe când solul aduna ultimii mibimetri din ceea ce i se cerea să absoarbă. Pe urmă, zumzetul îmbibat al tăcerii.

Acum două zile, i-am schimbat scutecul lui Marmaduke. E printre Cele Mai Urâte Experienţe din viaţa mea. Nici acum nu mi-am revenit.

Presupun că era de aşteptat. În uraganul de bone, apar momente moarte, centri de calm. Eu sunt tot timpul prin preajmă. Stau tot timpul prin preajma locurilor unde oamenii stau prin preajmă sau se duc unde au treabă, dornici să-şi irosească timpul în ritmul lor. În cele din urmă, Lizzyboo m-a ajutat să-l bag sub duş. După aceea, am şters cu cârpa peretele camerei de joacă. Şi tavanul. Nici acum nu mi-am revenit.

Marmaduke îşi posedă mama cu o totalitate biblică şi veşnic o ciupeşte pe Melba de fund şi o sărută pe Phoenix băgându-i limba în gură (şi ar trebui să vedeţi cum devoră menajerele); dar Lizzyboo este obsesia lui sexuală. Se alintă frecându-se de gambele ei şi îi salivează în decolteu. Refuză să facă baie dacă ea nu e de faţă, să-l vadă. Îşi bagă mâna – sau capul – pe sub fusta ei.

Bineînţeles, şi cam jenant, Lizzyboo se convinge din ce în ce mai tare că nu are de ce să se teamă de astfel de prostii din partea mea. Nu, în starea în care mă aflu, nu am de gând să mă întind la caşcaval. Uneori, îmi aruncă o privire nedumerită, dar întrebătoare – ochii par să se facă mici de teamă – în timp ce Marmaduke îi scotoceşte cu limba în ureche. Sau încearcă să o oblige să-i bage mâna în partea din faţă a scutecului. Dat fiind că e om, Lizzyboo începe să se întrebe ce-i cu ea. I-aş putea spune că sunt homosexual sau credincios, sau doar speriat, sau suferind de o boală incurabilă. Probabil

n-ar trebui să continui să mă joc cu sentimentele ei. Mai ales acum, că nu mai am nevoie.

Am trimis toate cele douăsprezece capitole prin fax la Hornig Ultrason, unde se pare că deja îmi cresc acțiunile. Se vede din felul în care îți vorbesc oamenii. Dacă nu mă înșel, parcă și vocea computerizată de la recepție trădează o simpatie față de mine.

— Un momint. Vă caută Missy Harter, mi-a spus Janit Slotnick, pe tonul cuiva care pregătește un copil de trei ani pentru o surpriză cu totul specială. A, și ați auzit vistea care face atitea valuri aici?

Deja mă zbenguiam făcând tumbe printre zerourile unui contract pentru o lectură publică sau un tiraj mai mare, când Janit a spus:

— E însărcinită!

Dar n-am apucat să vorbesc cu Missy Harter. Computerul a comis o eroare și, după alte douăzeci de minute, Janit m-a sunat să-mi spună că Missy are să mă caute curând, ceea ce nu s-a întâmplat. Într-un impuls de moment, am zis:

— Janit, spune „mentă".

— Mentă.

— Acum spune „mentă verde".

— Mentă verde.

— Mulțumesc, Janit.

— Cu plăcere, domnule.

Incarnacion încheie sau abandonează o lungă relatare a aventurilor de la supermarket (poveste din care iese cu un merit nedeslușit) ca să mă informeze că, în timp ce eu eram plecat – în timp ce o evitam pe Incarnacion –, a sunat Mark Asprey.

Domnul Asprey, îmi dezvăluie Incarnacion, este adorabil de nerăbdător să facă o vizită la Londra. Desigur, la un simplu semn, poate trage la un hotel de lux sau găsi un pat la oricare dintre reginele de societate moarte de dorul lui, dar domnul Asprey

ar găsi mult mai agreabil dacă ar putea locui chiar aici, unde este casa lui și unde, în plus, Incarnacion își poate pune toate forțele în joc pentru a-i asigura confortul. Ea susține fără rezerve această dispoziție sentimentală a lui Mark Asprey. Și beneficiez de treizeci și cinci de minute de prelegere pe tema importanței căminului propriu, cu împrejurimile familiare și alte plusuri.

Incarnacion însăși sugerează că ar fi foarte convenabil dacă m-aș întoarce la New York. Pentru ea, simetria unui astfel de aranjament nu este lipsită de atractivitate.

Nu comentez. Nu comentez nici măcar dificultățile călătoriei aeriene transatlantice nesupersonice de la est la vest, ca să nu mă aleg, de pildă, cu o oră pe tema lipsei de oportunitate a războiului central termonuclear. Doar dau din cap și ridic din umeri, convins că, prin firea lucrurilor, până la urmă va trebui să tacă și să plece.

Aseară am fost la petrecere în Landsowne Crescent. Erau prezenți și Lizzyboo și Dink. Oaspeții cei mai importanți nu erau distinși, ci doar bogați prin naștere. Trei frați, Jasper, Harry și Scargill, trei reprezentanți de caricatură ai nobilimii engleze (vecini cu tatăl lui Guy, veniți din Yorkshire la o conferință pe teme legate de agricultură), împreună cu soțiile lor fără grai. Băieții de la Bingley – și chiar băieți erau: îngrășați de timp, înăspriți de timp, dar băieți, doar niște băieți – au chiuit mult la început, dar apoi au amuțit cu capetele în farfurii, ca niște mâncăi devotați și transpirați ce sunt. Dink se uita fără încetare la Hope cu un rictus plictisit, în care era încifrat nerăbdător un mesaj diferit; Guy abia dacă a deschis gura. Nu am avut concurență și, ca să fiu cinstit, nu am avut nici de ales: eu am dat viață petrecerii. Și mai am atât de puțină de dat.

Totul s-a încheiat puţin după ora unsprezece, când urletele şi bocăniturile lui Marmaduke nu au mai putut fi nici ignorate, nici acoperite prin conversaţie. Am văzut-o pe menajera bătută, încercând să-i desprindă mâinile de pe balustrada scării. Era de prevăzut că Guy şi Hope aveau să lipsească mai mult.

Ostenit, m-am aşezat împreună cu Lizzyboo pe verandă şi am urmărit cele patru automobile îndepărtându-se în noaptea fierbinte. Ea s-a întors către mine, cu braţele încrucişate. Îmi era frică. A făcut chestia aceea cu capul în jos şi degetele pipăindu-mi copilăreşte nasturii cămăşii, care îi dădea ceva de privit în timp ce mă întreba de ce nu-mi place de ea. Îmi era frică. Îmi era frică de aşa ceva. Din ce se născuse frica asta a mea? Ca povara unui milion de adultere, complicaţii, neadevăruri, şanse pentru trădare. De asemenea, inexplicabilul sentiment că o iubisem deja sau că-mi plăcuse sau că simţisem un orgoliu masculin demult, cândva, că îi sărutasem sânii şi că simţisem apăsarea picioarelor ei pe spate de multe ori până acum, până când dragostea, câtă fusese, se consumase şi nu mai voiam să o fac niciodată. Mi-ar fi plăcut să am un mic certificat sau o legitimaţie care să ateste că nu mai trebuia să o fac niciodată. Îmi era frică de trupul ei şi de vigoarea lui, de carnea ei, de viaţa ei. Îmi era frică să nu mă facă să sufăr. Îmi era frică să nu mă frângă.

— Ba îmi placi foarte mult.

Nu-i vedeam decât simetria desăvârşită a cărării, în timp ce spunea:

— Serios? Vrei să mergem puţin la mine în cameră?

— Ăă... mai bine nu.

— De ce? Ce am?

La drept vorbind, unghiile de la degetele mari de la picioare încep să îşi piardă simetria, are o

alunița prelungă pe ceafă și, în general, pielea (prin comparație cu cineva precum Kim Talent) prezintă vizibile semne ale trecerii, ale timpului, ale morții. Dar am spus:

— Ești foarte frumoasă, Lizzyboo. Acordă-ți prezumția de nevinovăție. Dar vezi tu, sunt îndrăgostit de altcineva.

Pe urmă, m-am dus la Nicola, după ultimele informații. Nu sunt îndrăgostit de Nicola. Ne leagă ceva, dar nu dragostea. Cu Nicola, e mai degrabă pe dos.

Missy Harter intră pe fir ca să-mi spună că are un cec pe birou – suficient ca să mă întreții încă vreo câteva luni: suficient. Am spus:

— Slavă cerului. Cred că ai tras ceva sfori. Presupun că, de data asta, convorbirea nu e înregistrată?

— Exact. E virgină.

— Foarte bine. Alte vești?

— Despre ceea ce ai numit situația internațională? Da. Săptămâna viitoare: izbucnirea.

— Cred că vrei să spui acoperirea.

— Izbucnirea. Dezminția onestă.

— Dar e îngrozitor.

— Nu-i chiar așa. Motivul: dacă n-o facem noi, o fac alții. La revedere.

— Stai puțin! Mai ai și alte noutăți?

— Da. Am o noutate pentru tine. Sunt însărcinată.

— Și eu am o noutate pentru tine. E-al meu.

— Pe dracu', a spus ea.

— Știam eu. E adevărat!

— Pe dracu'!

— Ultima dată. La Cape.

— Te rog, hai să nu facem asta. Eram beată.

— Cum să nu, și presupun că erai beată și a doua zi dimineață. Atunci s-a întâmplat. Dimineață. Am

simțit cum pocnește. Am auzit și sunetul. O pocnitură clară.

— Pe dracu'! Acum trebuie să plec. Am plecat.

— Nu închide! Mă-ntorc. Acum.

— Te-ntorci? În America? a râs ea trist. N-ai auzit? Nu se poate intra.

Cu o mare, cu o inefabilă... Cu cea mai împovărătoare ambivalență am...

Nu vreau să mă duc. Nu vreau să mă duc. Nu sunt destul de în formă ca să mă iau de piept cu America. Nu sunt la nivelul Americii. Vreau să stau aici, să văd cum se termină lucrurile și să pun totul pe hârtie. Nu vreau să mă duc. Dar mă duc. Nici măcar eu nu m-aș mai putea înghiți, dacă nu m-aș duce. Și-apoi, acolo, sus, e un cer care seamănă cu o plajă, cu nisip alb și oceanul albastru și mingi de volei ca niște elice și amorași de nori cumulus explodând din spuma mării. Bun pentru zburat. Poate bun și pentru iubit.

Așadar, stau acum aici, cu valiza făcută, în așteptarea unei mașini care nu mai vine. Abia ce i-am sunat din nou pe cei de la firma de minitaxiuri (lozinca lor mândră: VOI BEȚI, NOI CONDUCEM). Un mesaj înregistrat, urmat de trei numere intonate de Engelbert Humperdinck, urmate de bâlbâielile amețite ale unui tip care nu vorbește englezește. Greu de crezut că butoiul ăsta ambulant ca vai de lume ascunde un geniu nedescoperit, care știe drumul până la aeroportul Heathrow. Dar sunt convins că, până la urmă, cineva are să încerce să ajungă până aici.

Cerul mă anunță că s-ar putea să mă descurc. Tra la la la, la la, sau cum o mai fi. După ce am dat greș în artă și în iubire, după ce am pierdut, s-ar putea totuși să câștig, chiar și acum, chiar dacă e atât de îngrozitor de târziu. Afacerile îmi sunt în ordine. Actorii sunt pregătiți. Dar unde e taxiul?

L-am sunat pe Guy şi i-am spus să nu se grăbească să facă nimic, cât sunt eu plecat. Nu vreau să se grăbească să facă nimic până nu mă întorc eu. Cu puţin noroc, o să aibă parte de puţină linişte. Sau de gălăgie. Prevăd o reapariţie a problemelor bronhice ale lui Marmaduke. Lăsat ca unic supraveghetor al copilului mai bine de un ceas, ştiu că Keith Talent şi-a depăşit cota obişnuită de o ţigară la şapte minute. Pe lângă că l-a învăţat pe Marmaduke să boxeze, să înjure şi să saliveze la vederea fetiţelor din ziarul de scandal, Keith l-a învăţat pe Marmaduke şi să fumeze.

Cu Keith bineînţeles că n-am putut rezolva nimic. Toată viaţa lui, oamenii au încercat să rezolve câte ceva cu el, fără să ajungă nicăieri. Au încercat să-l închidă. L-aş închide şi eu, dacă aş putea, doar vreo două săptămâni. Ca şi mine, ca şi Clive, ca şi planeta, datoria lui Keith se învecheşte ; iar Keith va face tot ce este necesar... Oricum, m-am dus până acolo. Am urcat cu greu scara de beton, printre obscenităţile azvârlite de colo-colo. Drace, chiar şi acum zece ani, la Londra era o performanţă să treci pe stradă, pe lângă doi oameni care vorbeau, fără să auzi cuvântul *fuck* sau vreunul înrudit; acum însă, e pe buzele tuturor : pici, preoţi, bunicuţe. Am descuiat uşa blocului, căci Keith îmi înmânase fără cuvinte, cu câteva zile în urmă, o cheie noduroasă. Mama şi copilul erau acasă – fără câine, fără escroc. Kim s-a bucurat să mă vadă – atât de mult, încât, dacă n-aş fi avut această îndatorire de iubire care să mă orbească şi să mă ameţească, ar fi trebuit să recunosc că ceva e în mare neregulă la Windsor House. O oră de supraveghere din partea lui Keith fusese suficientă pentru a-l spitaliza pe Marmaduke Clinch, dar Kim Talent... Kim Talent... În natură, crocodilul adult îşi apucă puiul între fălci. Te temi de ce e mai rău, dar gura striată a crocodilului este destul de delicată pentru a umbla cu carnea abia

născută, ca o mâţă cu pisoiul ei. Pe de altă parte, reptilele nu se ocupă, în general, de odrasle. Iar când tata se înfurie, fălcile uriaşe se deschid din alte motive, cu alte pofte... Când mi-am luat la revedere, Kim a început să plângă. A plâns când am ieşit din cameră. Cred că mă iubeşte foarte mult. Am mai fost iubit şi altă dată, dar până acum nu a plâns nimeni când am ieşit din cameră. Greu de crezut, dar Missy plângea când ieşeam din apartament. Dar şi eu. Înainte de a pleca, i-am scris un bileţel lui Keith (împreună cu 50 de lire pentru lecţia de darts pierdută) şi le-am lăsat pe masa din bucătărie, imposibil de trecut cu vederea, lângă numărul pe octombrie al revistei *Darts Monthly*.

Fir-ar să fie, aş putea să mă duc cu maşina până la aeroport. Întrebarea mai importantă e dacă aş putea să mă şi întorc cu ea. Iar Mark Asprey ar putea avea nevoie de ea.

— Presupun că nu pot să te rog, Nicola, am spus la telefon, să fii prudentă şi să-ţi limitezi activităţile la minimum necesar cât sunt eu plecat?

Mânca ceva. Mi-a spus:

— Ce te mână până acolo?

— Dragostea.

— Oo! Ce păcat. Planificasem nişte mutări foarte tari. O să pierzi toate părţile mai sexy.

— Nicola, nu face asta.

A înghiţit. O auzeam inhalând adânc. Pe urmă a spus:

— Ai noroc. Tocmai ce i-am spus lui Guy că plec câteva zile. La mănăstire.

— Unde?

— Aşa-i că-ţi place? E un loc cu călugări şi călugăriţe. Unde pot să meditez la diverse, într-un peisaj silvestru.

— E bună. Şi îţi sunt recunoscător. Dar de ce tragi de timp?

- N-am de ales. Aşa că nu te teme. Ai câteva zile de graţie.

— Ce e?

— Ghici... Ah, zău aşa. Chestia aia pe care n-o pot programa

— Mă dau bătut.

A oftat şi a spus:

— Ce dracu', sunt pe stop.

Un indian cu aere de nobil tocmai mi-a făcut morală pentru că mi-a trecut prin cap să mă aştept măcar ca un taxi să apară într-un orizont de timp cât de cât calculabil. A părut să nutrească sentimentul că trăiesc în trecut. Lucrurile, mi-a spus el, nu se mai fac aşa. Dar o să vadă ce poate face. O să-mi iau caietul de notiţe, bineînţeles. Şi las romanul. Într-un teanc ordonat. Multe pagini. Vreau ca Mark Asprey să-l citească? Probabil că da. O să-mi iau caietul de notiţe: cu aşteptările şi tot restul, anticipez că o să am multe de spus. Se va fi schimbat America? Nu. America nu va fi conceput idei noi sau îndoieli noi despre sine însăşi. Ea nu poate face aşa ceva. Dar poate reuşesc eu să citesc lucrurile altfel: poate un eseu, bazat pe experienţele proprii, o meditaţie substanţială (şi publicabilă?), întinsă pe vreo opt sau zece mii de cuvinte, despre felul în care America a început să împlinească...

Ah, ce chestie minunată. Afară – ce prieten grozav –, Keith tocmai a tras la bordură cu Cavalierul albastru imperial. Mă aşez la loc: iar greutatea care mă reţine, din pulpe, din vintre, de-acolo de unde ar trebui să izvorască iubirea... Acum să vedem, cum funcţionează eticheta într-un asemenea caz? A coborât din maşină şi a aruncat o privire ostenită în josul străzii. I-am făcut semn cu mâna. A ridicat degetul mare arcuit – degetul mare îndoit, semicircular. Keith etalează o cămaşă de plasă şi pantaloni mulaţi, pastel, dar chipiul de şofer stă

cuibărită amenințător pe capotă. Lustruiește părțile cromate cu o cârpă. Dacă imi deschide portiera din spate, m-am ars de încă 50 de lire.

Destul. Sunt gata. Hai in America.

Ei bine, m-am întors.

M-am întors.

Am fost plecat șase zile. N-am pus un cuvânt pe hârtie. După cum mă simt acum, s-ar putea să nu mai scriu nici un cuvânt în viața mea. Dar iată unul. Și încă unul.

Am pierdut. Am dat greș. Am pierdut tot.

Treisprezece, cu ghinion.

Dumnezeule mare, dacă aș reuși să ajung în pat și să închid ochii fără să mai văd vreo oglindă.

Vă rog pe toți, nu vă uitați la mie. Am dat cu fundul de pământ – am dat cu fundul de pământ rău de tot, acolo. Of, Doamne, sunt fărâmat.

În afară de faptul că, din cauza situației politice, ei și cei dragi lor ar putea dispărea în orice clipă de pe fața pământului (propoziția asta are nevoie de o revizuire, dar acum e prea târziu), protagoniștii mei sunt în formă și cu moralul relativ ridicat. Continuă să formeze crucea aceea neagră.

Arată puțin schimbați. Dar nu la fel de schimbați ca mine, catapultat în deceniul al șaptelea al vieții și încă învinețit de căzătură.

Mă duc la Crucea Neagră și nu mă recunoaște nimeni. Sunt un străin. Și totul trebuie luat de la capăt.

Poate din cauza dependenței lor față de formă, scriitorii rămân întotdeauna în urma lipsei de formă contemporane lor. Scriu despre o realitate învechită, într-un limbaj încă și mai învechit. Nu cuvintele

sunt de vină, ci ritmurile gândirii. În acest sens, toate romanele sunt romane istorice. Nefiind cu adevărat scriitor, poate văd lucrurile mai clar. Dar şi eu procedez la fel. De exemplu: merg mai departe, ca şi cum lumea ar fi teafără.

Mă uit la copii, care, şi ei, se schimbă repede. Marmaduke, din câte îmi dau seama, e exact la fel, cu excepţia unui singur detaliu. Nu mai spune „apte". Acum spune – şi o spune des şi tare – „uapte", „lape", „liapte" sau, mai simplu, „ape".

Bine, dacă e să mergem mai departe cu povestea asta, e nevoie de nişte modificări pe-aici. Pe lângă toate celelalte, cred că orbesc: aşadar, lăsaţi culorile să curgă. De fapt, Nicola însăşi, cu ultimele ei prostii, m-a obligat. Cine zice că oamenii aceştia au nevoie de atâta aer şi spaţiu? Acum suntem toţi în aceeaşi oală.

Kim nu mai spune „Enla!". Scoate ţipete normale, umane, complicate. Nu mai aduce tribut sălbaticului zeu al pruncilor: Enla!

Acum suntem toţi în aceeaşi oală. La fel ca în situaţia internaţională, ceva trebuie să se întâmple, şi cât mai curând. Totul va fi şi mai încâlcit, şi mai complicat. Toate îşi încetinesc ritmul: eu, povestea asta, Pământul-mamă. În plus, deşi aparent destul de spaţios, universul se îndreaptă spre moartea prin pârjol. Sper să existe universuri paralele. Sper să existe alternative. Cine ne-a însăilat în felul ăsta, cu atâtea defecte de fabricaţie? Entropia, săgeata timpului – ce dezordine lacomă. Universul proiectat – dar a fost de la bun început gândit să se strice, ca un obiect cumpărat de la GoodFicks. Sau poate universul este un câine, un căţel, un fals aruncat în calea noastră de Marele Escroc.

Fără „apte" recunosc că pot să trăiesc. Dar fără „Enla"? Deja imi lipseşte. Şi n-o să-l mai aud niciodată. Nimeni n-o să-l mai audă, nu de pe buzele ei. Cum suna? Cât de bine mi-l pot aminti? Unde s-a dus? O, Doamne, nu, infernul timpului. N-aş fi ghicit că şi pe drumul acesta se pot pierde lucruri. Timpul ţi le ia, cu amândouă mâinile. Lucrurile dispar pur şi simplu în el.

Keith are impresia că tocmai a susţinut un riguros examen de caracter, pe care l-a luat cu nota maximă. Uite-l cum stă cu o mână sub nas, cu degetul amorului odihnindu-i-se pe punctul unde se uneşte pana cu axul, cu degetul mic ridicat – degetele ca numere întregi ale lui Keith! Şi Guy face bine, prin comparaţie. Ţapul ispăşitor: mălai-mare, mânz, momeală. M-am dus să îl văd la spital. L-am văzut întins acolo, în cămaşa de noapte albă, zâmbind şters. O vreme, soarta lui ne-a îngrijorat. Dar acum sunt spre bine, amândoi.

E ceva ce-mi scapă şi ceea ce-mi scapă e adevărul şi, întâmplător, sunt într-o poziţie avantajoasă ca să încerc să îl obţin – adevărul, vreau să spun –, pentru că istoria asta este bazată pe adevăr.

Forma însăşi îmi este duşman. Toată povestea asta tâmpită, de dragoste. În operele de ficţiune (ce denumire adecvată), oamenii devin coerenţi şi inteligibili – ceea ce nu sunt. Cu toţii ştim că nu sunt. Cu toţii o ştim din experienţă personală. Am trăit-o cu toţii.

Moartea ajută. Moartea ne dă ceva de făcut. Pentru că până şi efortul de a întoarce ochii ne ia tot timpul.

Un bilet extrem de civilizat din partea lui Mark Asprey, rotund, bine adus din condei, la fel ca autorul

însuşi, şi lăsat în birou, proptit de manuscrisul meu făcut teanc:

> Dragul meu Sam. Lipsesc două obiecte (te-ai întovărăşit cu persoane dubioase?). Nu cred că le-ai folosit tu sau că măcar le-ai observat, dat fiind că eşti nefumător înrăit, în timp ce eu ador izul aspru al tutunului turcesc la cafeaua de dimineaţă, nu mai puţin decât îmi place, la celălalt capăt al zilei, senzaţia volumului dur al unei havane colosale între buze. Obiectul nr. 1: brichetă de onix. Obiectul nr. 2: scrumieră de bronz aurit. Al dumitale, ca întotdeauna, MA

Nu menţionează (decât între paranteze?) romanul meu, la care sunt convins că s-a uitat – deşi e adevărat că foile nu sunt clintite din loc nici cu un milimetru.

Mă întreb dacă MA s-a întâlnit cu victima cât a stat aici. Mă întreb dacă MA s-a culcat cu victima cât a stat aici. Dar acum, nimic din toate astea nu mai pare să conteze. Staţi puţin, însă: simt cum, încă o dată, ceva se strânge în jurul meu. Ambiţia, obsesia. Sper să fie obsesia. Nimic altceva nu mă va convinge să mă dau jos din pat. Pretutindeni, rafturile biroului put de urina lui Asprey...

Au fost necesare şedinţe de informare şi actualizare, iar ea s-a arătat grozav de drăguţă şi de răbdătoare cu mine. Un lucru e sigur: o să-mi fie dor de ea.

Vremea a învăţat o figură nouă sau, mai bine zis, o perspectivă nouă. Şi nu mă refer la norii morţi. Se pare că va rămâne aşa o perioadă: oricum, o perioadă previzibilă. Nu e bine. Nu va face decât să înrăutăţească lucrurile. Nu e un lucru înţelept. Zău că vremea n-ar trebui să facă una ca asta.

„El se încruntă. Ea râse. El se înseninã. Ea se bosumflă. El zâmbi. Ea se crispă." Să fim serioşi: nimeni nu face într-adevăr aşa ceva. Doar când se preface. Doar pruncii se încruntă şi se crispează. Noi, restul, mimăm totul cu feţele noastre false.

El rânji. Ba nu. Când un bărbat rânjeşte la tine în ziua de astăzi, cel mai bine este să-i iei capul înainte să ţi-l ia el ţie. Cât de curând, strănutul şi căscatul vor fi mai mult de paradă. Chiar şi tresăririle.

Ea râse. Ba nu. Râdem de vreo două ori pe an. Cei mai mulţi ne-am pierdut râsul şi acum trebuie să o scoatem la capăt cu un înlocuitor.

El surâse.

Nu e tocmai adevărat.

Toate astea nu-s bune de gândit, nu-s bune de rostit, nu-s bune de scris. Toate astea nu-s bune de scris.

Capitolul 13: Habar n-aveau ei

De forma unei pisici-de-mare asimetrice şi cu capul mare bătrân, uleios, semitransparent şi trăgând după el vălătucul de vapori cafenii şi pufoşi, un nor mort se desprinse din pâclă şi se contopi, dând impresia unui efort uriaş, cu amfiteatrul întunecat al apusului. Guy Clinch tocmai ridicase ochii. Acum îi coborî din nou. Pentru el, norii reprezentaseră întotdeauna un *summum* a tot ceea ce se putea spera, în mod rezonabil, din partea planetei; îl mişcau mai mult decât picturile, mai mult decât impresionanta mare. De aceea, norii morţi, când îi vedea, îi trezeau reacţii puternice (şi mult mai puternice de când devenise părinte). Norii morţi te făceau să îţi urăşti părintele. Norii morţi făceau dragostea dificilă. Dar te făceau să o doreşti, să îi simţi nevoia: dragostea. Te făceau să simţi că îţi trebuie.

Aşa stăteau lucrurile cu Guy. Sau aşa oscilau şi pendulau. În seara Păsării Rănite – sărutul, când buzele i se încordaseră să întâlnească sau să izgonească buzele Nicolei Six – Guy se internase în spital puţin după ora zece.

El, unul, se simţea bine. Dacă l-ar fi întrebat cineva cum se simte, ar fi răspuns că „se simte bine". În afară de o mâncărime la ochiul stâng, o durere în gât, colica uşoară şi ţinută sub control (care intrau, toate, în parametrii din ce în ce mai largi ai „simţitului bine"), în afară de durerea aproape permanentă de şale, din cauza înălţimii, şi

de numeroasele presimţiri ale celor ce îl aşteptau în planul mortalităţii, Guy se simţea bine. Atacul de astm al lui Marmaduke, pe de altă parte (făcut brusc în seara aceea), părea să fie sever. Doctorul veni şi admiră de la distanţă pântecele umflat cu disperare al copilului. Problema nu era că aerul nu pătrundea în plămâni, ci că nu ieşea. Se dădură numeroase telefoane – sonde luminoase trimise spre ungherele şi cotloanele sistemului sanitar. Acum, desigur că Guy şi Hope aveau un sistem al lor. Dacă asistenţa cea mai bună era la o clinică privată, atunci se interna Hope cu copilul ; dacă era de stat, se interna Guy. Un asemenea aranjament corespundea, sau aşa afirma Hope, convingerilor lui egalitariste, interesului lui faţă de „viaţă", după cum îl numea ea, cu tot dispreţul cuvenit. Oricum, pe la unsprezece, Guy avea pijamaua şi periuţa de dinţi gata puse într-o geantă şi, curând după aceea, scotea maşina cu spatele în stradă.

Guy se duse şi în noaptea următoare, imediat după ce terminase la birou, pentru a o schimba pe Hope, care îşi trase masca de chirurg de pe faţă atât cât să îl informeze că o eczemă groasă de doi centimetri îi erupsese lui Marmaduke pe piept şi se îndrepta, cu o viteză aproape vizibilă cu ochiul liber, spre gât şi faţă. Cu un gest de provocare tăcută, ridică cearşaful. Guy se uită cu ochi mari, uluit, la copilul acoperit cu nestemate.

Mai straniu şi mai înfricoşător era faptul că Marmaduke stătea perfect nemişcat şi era aproape mut. Cu ocazia spitalizărilor anterioare, când Guy venise cu florile lui, cu bananele, jucăriile şi animalele lui pufoase, cu geanta cu lucruri pentru noapte, Marmaduke ieşise negreşit chiar şi din cea mai adâncă depresiune de slăbiciune şi dezorientare pentru a încerca, oricât de epuizat, să-i tragă tatălui său una. Astăzi însă, nici măcar o picătură de salivă. Nici măcar un mârâit ! Ochii înroşiţi ai lui

Marmaduke priveau in sus pierduți, rugători. Când băiețelul suferea în felul acesta, parcă Guy însuși, sau un mic spirit al lui, hărăia și se zvârcolea, pierdut undeva, într-o lume alternativă. Uitându-se acum în jos, la el, Guy simți familiara echidistanță dintre lacrimi și greață. Celui de al doilea impuls izbuti să i se opună. Apoi însă, Hope izbucni în plâns. Atunci izbucni și Guy. Și împreună, cu multă grijă, îmbrățișară copilul.

În noaptea aceea, Guy se gândi mult la Nicola, dar fără să vrea și fără nici o plăcere. Și se spălă destul de violent pe dinți, ștergându-și din gură și ultima amintire a buzelor ei. Pe când stătea întins pe patul de campanie din rezerva înăbușitoare, sărind în picioare o dată la câteva minute ca să treacă în revistă rubinele roșii care smălțuiau fantastic suprafața somnului indus de medicamente al lui Marmaduke, imaginea ei îi zvâcnea înaintea ochilor în mici infarcturi de ură și dispreț de sine. Ceasul acela furat: Keith și țigările lui: dacă afla Hope, furia ei, îndreptățită și nemărginită. Legătura dintre sărutul ilicit și suferințele copilului era poate la fel de lipsită de substanță ca fumul pârjolului meșteșugit al scurtei gărzi a lui Keith; dar el o simțea ca pe o certitudine. Aceasta este fata care l-a sărutat pe bărbatul care și-a rugat prietenul care fuma țigara să aibă grijă de copilul care locuia în casa pe care o construise Hope... Mai bine mă spăl pe mâni de toată afacerea. O să fie suportabil. N-o să mor din asta. Am să-i dau banii și cu asta, basta. Această promisiune, rostită repetat, îi părea liniștitoare, ascetică, asemenea unei lepădări. La ora patru, mângâie încă o dată fruntea lui Marmaduke și adormi adânc, cu câteva clipe înainte de sosirea primei asistente.

Dimineață, Marmaduke arăta incredibil și vocea i se auzea ca și cum... Ce mai, dacă închideai ochii, era ușor să-ți închipui doi pădurari aplecați peste

mânerele unui fierăstrău dublu, doborând cu răbdare cine știe ce titan al pădurii. Cu toate acestea, i se spuse că starea băiețelului se stabiliza. Veziculele cutanate, de exemplu, începuseră deja să lăcrimeze. Guy cercetă cu privirea chipul de pe perna pătată de sânge, incapabil să își închipuie că până și un copil se putea vindeca de așa ceva. În realitate, știa, spre rușinea lui, că vindecarea e aproape, căci fața Nicolei revenise și nu pe jumătate întoarsă; era deschisă și stărnită și de o inocență voluptuoasă. Pentru că tot se afla într-un spital, Guy se simți tentat să roage, să găsească pe cineva care să îndepărteze fața aceasta (această imagine, asemănătoare cu imaginea latentă a soarelui, dar care nu se ștergea) printr-o operație chirurgicală. Sigur, medicina nu-i ajutase nici pe cei din familia Macbeth; și nici pe el nu-l putea ajuta. La zece și jumătate, când sosi Hope împreună cu Melba și cu o menajeră la întâmplare, Guy se strecură afară din spital și sună la birou, unde vorbi cu Richard, care îi spuse că se poate duce după bani la prânz. Se întoarse tocmai când doctorul, expertul local în astm, se pregătea să plece. Guy întrebă:

— Ce-a spus?

— El? zise Hope. Habar n-am. În parte alergenică, în parte reactivă.

— Când se face mai bine – zise Guy, care își spunea în gând: nu prea departe; oricum ne putem întâlni la gară – ne mutăm din Londra.

— Da? Unde, Guy? Pe lună? Tu n-ai auzit? Pretutindeni e o groapă de gunoi.

— Ei, o să vedem.

— Acum poți să pleci.

Dar mai rămase puțin, părintele iubitor, uitându-se la copil. Dumnezeule mare (reflectă Guy), arată ca Io. Arată ca Io, luna topită a lui Jupiter, acoperită cu lava înghețată a vulcanilor răciți. Vulcanii lui Io, provocați de bioxidul de sulf care fierbea

la multe grade sub zero in contact cu sulful... Tocmai atunci, Hope își descheie bluza și își dezgolí un sân, pe care i-l oferi băieţelului, ca să-l mai aline. Bineînţeles, lo este legată de planeta-mamă printr-un fel de cordon ombilical. O „ţeavă de linii de forţă" de energie electrică. Zece milioane de amperi.

Ceva mai târziu, când se aplecă să sărute buzele lui Marmaduke (singura parte a feţei neafectată de mlaştina bolborosindă a inflamaţiei), copilul tresări, rânjind vizibil. Cam leşinat, după standardele lui; dar Guy se simţi încurajat şi întărit să îşi vadă fiul în stare fie şi de o asemenea grimasă fără vlagă. La mâini avea căţuşe de plastic, ca să nu se scarpine.

Doi kilometri mai la vest, Keith Talent îşi aprinse o ţigară de la resturile celei dinainte, apoi presă mucul într-o cutie goală de bere. În felul acesta, îşi manifesta dispreţul faţă de scrumiera de bronz aurit şi bricheta de onix, două achiziţii recente, care stăteau în apropiere. Întinse mâna după o cutie de bere plină, luptându-se cu jugul elastic care ţinea laolaltă cele şase doze. Înjură. Tuşi. Se ridică în capul oaselor în pat. Râgâi uimitor.

Zgomotul acelui râgâit era de două ori disproporţionat, disproporţionat faţă de dimensiunile lui Keith, disproporţionat faţă de limitele impuse de camera cât o păstaie. Până şi Keith fu luat prin surprindere. Un râgâit de film de groază, un râgâit care cerea imperativ pe puţin doi exorciști. Poate unul din experţii de vârf ai iadului în materie de râgâit îşi făcea mendrele în corpul lui Keith. Dar lui Keith nu-i păsa. Râgâi încă o dată voit, sfidător. Din bucătărie, câinele îi răspunse cu un lătrat.

— Keith! strigă Kath.

Şi chiar şi micuţa Kim profită de ocazie pentru a protesta. Keith le mai trase unul.

Stând întins acolo, printre cnuturile şi laţurile aşternuturilor ieftine şi ale păturilor umede, în

chiloții tetra rozalii, cu cutia de bere pe burtă și rățul fâsâitor între degete, Keith avea o imagine destul de exactă a ce și cine era. Simțea gustul propriei lui esențe. Acreala de vestiar, de pasarelă municipală, de dormitor comun sau închisoare.

Lucrurile stăteau prost. La telefon: „Keith? Sunt Ashley. O să trebuiască să te fac să suferi, prietene. Ai înțeles? O să te fac să suferi". Keith Talent, care suferise destul de mult în viața lui, care cunoștea suferința din ambele perspective, Keith Talent înțelegea. „Înțeleg." Nu era suferință de televizor. Era adevărată. Mai adevărată decât atât nu se putea, adevărul degetelor frânte. Da, și al bătăilor până îți pierdeai cunoștința și erai lăsat cu picioarele în sus undeva, într-o pubelă de gunoi.

Portăreii trebuiau să sosească dintr-un moment în altul. În mod obișnuit, ți se trimiteau doi indivizi grași, cu bărbi roșcate, murmurând – oamenii de serviciu ai banilor (nu voiau probleme). Tot ce posedai era prețăluit. Abia atunci aflai cu adevărat cât de puțin valorezi. În momentul acesta, Keith se simțea ca un ban (o simțea în gură), ciupit și murdar, cu valoare mică. Peste trei seri de-acum încolo trebuia să joace în Duoshare. Sferturile de finală. „De interes național", spuse Keith. Își privi, cu gura căscată, degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Susținere de prestigiu. Și nici un ajutor din partea vacii ăleia mincinoase. Oare visul jocului de darts era pe cale să se sfârșească? Balonul de săpun al jocului de darts stătea să se spargă?

Keith? Ce s-a întâmplat? Adevărul era că, pe lângă problemele lui obișnuite, Keith se întâmpla să sufere și efectele care urmează infracțiunii cu violență. Aproape îl auzi spunând, ca pe o explicație bosumflată: „Se întâmplă că sufăr efectele care urmează infracțiunii cu violență". Infracțiunea cu violență are, într-adevăr, asemenea efecte oneroase. De asta putem fi siguri. Iată, până și Keith e capabil

să se resimtă de pe urma lor. Efectele infracțiunii cu violență nu pot să nu fie considerabile, dacă se fac simțite și asupra celor precum Keith, care se simt oricum, permanent, prost. Acum mai răgâi o dată și câinele îi răspunse lătrând și el îi răspunse cu un răgâit – „Keith!", strigă Kath – și atâta era de jerpelit totul: încercarea de a răgâi mai tare decât lătratul unui câine bătrân, de sub plapuma de fum de țigară, în lumina soarelui care apunea.

Participând la infracțiunea cu violență, Keith mersese puțin la noroc. În cel puțin trei din patru sensuri posibile, Keith jucase la ruleta timpului. Înghesuise munca mai multor zile în intensitatea celor abia patruzeci și cinci de minute; și acum, ceasurile jucate i se scădeau din prezent. Om căruia îi plăceau jocurile de noroc, Keith pusese la bătaie acele ceasuri; și le pierduse. Pierduse. Nu totul, pentru că scăpase teafăr și era aproape sigur că nu-l așteaptă felul de timp pe care îl măsori în ani după gratii. Dar nici nu câștigase. Ceasurile acelea puse la bătaie, unde se duseseră?

Totul fusese o farsă, de la bun început. Când e vorba de muncă, să nu te-ncurci niciodată cu frații de culoare, își spuse Keith. Trebuie subliniat că sentința era puțin cam intolerantă. Era ca și cum ai fi spus: niciodată să nu mergi cu mașina pe Golborne Road, vinerea sau sâmbăta după-amiază. Mașinile de gunoi, nu' așa. Chestie de judecată elementară. Keith nu avea prejudecăți. Nu era nici un pericol. Keith avea o mulțime de amici străini, convins că grădina lui Dumnezeu e destul de mare. Uite la Iaroslav, cel cu dinți de cal, polonez de origine. Uite la Fucker Burke, irlandez din tată-n fiu. Iar Pongo era din Țara Galilor. Nu, lui Keith îi plăceau oamenii de toate felurile, tot așa cum îi plăceau femeile de toate felurile, toate culorile, toate credințele. Uite la Balkish și Mango și Leeza și Iqbala. Uite la Thelonius. În cele din urmă însă,

simţea pe pielea lui înţelepciunea populară: că, dacă e vorba de muncă, africanul obişnuit îţi e de la fel de mare folos ca o scrumieră pe motocicletă. La fel şi jucătorul de darts negru. Are toată sinceritatea din lume. Dar nici un pic de clinicism.

Planul era înşelător de simplu. *Babymamma* Lilette a lui Thelonius lucra ca femeie de serviciu - dar niciodată prea mult într-un loc. De fiecare dată când o familie simţea că a venit momentul să îi încredinţeze o cheie de la casă, Lilette simţea că a venit momentul să i-o încredinţeze lui Thelonius (care făcea o copie), după care îşi dădea demisia, a doua zi. În noaptea următoare, Thelonius îşi făcea drum la ore târzii... Thelonius păru ofensat de sugestia blândă a lui Keith cum că gaborii aveau să pună în curând totul cap la cap.

— Gaborii habar n-are, zise el. Asta-i lovitura cea mare. Aici e mălai la greu.

— Bingo, spuse Keith.

Conform planului, Keith îşi făcu apariţia la Golgota puţin după ora nouă. Thelonius era acolo, conform planului. Complet atipic şi nu tocmai încurajator, era beat.

— Doveo, spuse Thelonius. Doveo.

Încerca să pronunţe cuvântul „video". Mai trecu un timp, pe când Thelonius încerca să spună „digital". Ei, ce-am avut şi ce-am pierdut, reflectă Keith (aproape profetic). Afară, Thelonius desfăcu o palmă tremurătoare, prezentându-şi maşina cea nouă: un Mini ferchezuit şi jos, grena, cu faruri de maşină de curse, spoilere cromate, făcute la comandă, şi geamuri fumurii. Nu tocmai discret, medită Keith, aplecându-se ca să se urce.

— Aici n-or să încapă prea multe aparate video digitale, prietene, spuse el mulţumit, în fine, că îşi cruţă Cavalierul de o asemenea misiune. Ce s-a-ntâmplat cu BMW-ul?

— A trebuit să renunţ la el, prietene. A trebuit să renunţ la el.

Keith înclină din cap. Așa mergeau lucrurile. Thelonius băgase tot ce câștigase la ultima lovitură, până la ultimul bănuț, în achiziționarea BMW-ului. Cumpărase BMW-ul de la un escroc. După câteva zile, nu avea bani nici să cumpere un litru de benzină, darămite să plătească reparațiile și piesele de schimb (ca de exemplu, un motor nou) după care plângea BMW-ul. De aceea, i-l vânduse înapoi escrocului – în pagubă. Și ce face cu fondurile rămase? Își ia magnetul ăsta de fufe țipător, plus o haină de blană nouă. Haina de blană nouă deja aduna uleiul în portbagajul Miniului, iar Thelonius nu avea bani s-o dea la curățat. Așa mergeau lucrurile.

— Cinșpe minute, spuse Thelonius somnoros, și ne-ntoarcem la Crucea Neagră bogați. Futu-i!

— Ce-i?

Mașina nu avea benzină.

Și nici unul dintre ei nu avea bani.

Așadar, tot Cavalierului îi revenea sarcina de a-i duce până la colțul întunecat al lui Tavistock Road. Pe drum, Thelonius își repetă visul de a se retrage devreme din afaceri: întoarcerea pe Sfânta Lucia, pământul străbunilor săi, cu acțiunile în buzunar și blonda la braț; vila ca un *ranch*, plaja privată, heliportul lucitor. Nu erau nici lună, nici felinare, iar plafonul de nori era jos. Broasca cedă alunecos, acționată de cheia lui Thelonius.

— Bingo, spuse Keith.

Habar nu aveau că clădirea unde se pregăteau să dea spargerea – magazinul și apartamentul de deasupra lui – fusese deja spartă în săptămâna dinainte; da, și în cea dinaintea ei. Și în cea dinaintea ei. Da, tot ce merita furat se furase. Spargerile, în fapt, dacă le priveai în termeni darwiniști, se apropiau de un punct de criză. Spărgătorii descopereau că aproape toate locurile fuseseră deja sparte. Spărgătorii se ciocneau veșnic de alți spărgători, călcându-se pe picioare unii pe alții. Pe acoperișuri și

în casa scărilor, pe scările de incendiu gemând sub greutatea lor, se înghesuiau spărgătorii. Spărgătorii erau victimele loviturilor date de alți spărgători și le făceau și ei același lucru altora. Bunurile furate treceau dintr-un apartament în altul. Întorcându-se de la câte o spargere, spărgătorii constatau că fuseseră victima unei spargeri, uneori dată chiar de spărgătorul a cărui locuință tocmai o spărseseră ei înșiși! Cum avea să se rezolve această criză a spargerilor? Ea se va rezolva când destui spărgători se vor convinge că spartul locuințelor era o pierdere de vreme și se vor lăsa. Atunci, un timp, spargerile vor merita iar date. Dar spărgătorii aveau destulă vreme de pierdut – era singurul lucru pe care îl aveau din belșug și oricum nu aveau altceva de făcut cu el –, de aceea continuau să dea spargeri.

— Futu-i!

— Ce-i?

— Nu merge lanterna!

Bâjbâiră un timp la lumina Ronsonului lui Keith. Thelonius găsi tejgheaua, o făcu țăndări și smulse triumfător dinăuntru o mână de bonuri de masă.

— Bonuri de masă, nene. Futu-i. Bonuri de masă.

— Stai puțin, spuse Keith, rotindu-și ochii obișnuiți cu lumina. Cunosc locul ăsta. E o amărâtă de prăvălie. Aici nu-i nici un video. Ăștia n-are decât niște plăcinte de porc.

Thelonius sperase, anticipase sau, în orice caz, afirmase că proprietarii nu vor fi acasă la momentul vizitei – că vor petrece o vacanță întârziată pe coasta de vest a Angliei. Atunci cum se făcea că la etaj se auzeau pași și zgomot de proteste exasperate? Proprietarii, desigur, nu plecaseră nicăieri: cu buzunarele golite considerabil de spargerile recente, rămăseseră acasă. Thelonius ridică ochii.

— Bijuterii, nene, spuse el cu calmul neanunțat al inspirației profunde. Curge bijuteriile pe ea.

Cu salturi prelungi și tăcute, trecu în camera din spate și urcă scara. Acționând din instinct,

Keith își umplu încet buzunarele cu țigări. Se duse la ușa principală și o deschise, întrebându-se ce simțea. Pe All Saints, în fața la Apollo, cifre uriașe se scurgeau pe un fond luminos. Keith scoase capul pe ușă și aruncă o privire firmei magazinului. Da, asta era. N. Poluck, așa scria scurt pe firmă. Lactate din Cornwall. Dulciuri și ziare. Mda : tabloide, prăjituri preambalate și lapte la cutii. Proprietarii erau un cuplu de polonezi, cu un aer de adâncă deprimare și lipsă de amabilitate. Prăvălia tipică de la colțul străzii, care nu avea niciodată nimic din ce-ar fi putut să vrea cineva. Trăiască BestSave și CostCheck. Keith închise ușa. Apoi, după ce verifică data expirării de pe ambalajul de celofan, consumă rumegând gânditor o plăcintă cu carne de porc.

În dormitorul de la etaj, Thelonius răscolea printre mărunțișurile de pe masa de toaletă cu o agitație insuportabilă. Keith nu-l mai văzuse pe Thelonius la lucru până atunci. O dezamăgire profundă, fără nimic din concentrarea aceea relaxată pe care speri întotdeauna să o vezi. Se uită de jur împrejur, după domnul și doamna Poluck, pe care îi descoperi curând sub un morman de haine și sertare răsturnate, nemișcați. Așa înțelese că infracțiunea aceasta nu avea nimic semiviolent. Cu conștiința curată, Keith se apropie de silueta tremurândă a lui Thelonius și făcu două lucruri. Îi ciufuli părul lui Thelonius ; îi băgă lui Thelonius o țigară în gură și i-o aprinse. Cu gândul în altă parte, Thelonius trase un fum, înainte de a-și smuci capul : destul. Keith lăsă restul țigării pe masa de toaletă, printre firele de mătreață. Bingo, reflectă Keith : ADN, nu' așa. Acum, domnul Poluck gemu. Thelonius urlă :

— Unde??

Și îl izbi în obraz cu pantoful de tenis lucios.

— Nu așa se face, prietene, spuse Keith, uitându-se în jur, în căutarea unui obiect în care se putea cără apa. Îi pui pe amândoi alături și îl bați pe unul până când celălalt... Știi tu.

La început, Keith fusese optimist. Nimeni nu mai avea încredere în bănci, slavă cerului ; şi chiar şi din cele mai improbabile locuri puteai pleca ducând sub braţ economii de-o viaţă frumuşele Dar visul luminos se cam destrăma. Domnul şi doamna Poluck erau tari ca piatra – şi la fel de zgârciţi. Thelonius făcea totul cu lacrimi de furie imploratoare în ochi. Ce viaţă ! Eforturile, disconfortul, dezaprobarea cu care erai întâmpinat şi, pe deasupra, să nu-ţi meargă nimic în plin, niciodată. Keith fu nevoit să recurgă la pălmuieli judicioase, la scuturături şi tras de păr. Îi displăcea atingerea corpurilor bătrâne şi se întrebă dacă nu era mai bine să lucrezi cu cei foarte tineri. Uitându-se în jur, simţi o undă de nedumerire sau chiar de tristeţe la gândul bunurilor care aparţineau oamenilor : le luăm de la magazin, după care spunem că sunt ale noastre ; toţi trebuie să avem obiectele astea preţioase, fiecare peria lui de păr, fiecare halatul lui – şi cât de curând ajung toate nişte troace, cât de curând le îndesăm pe toate la gunoi. Cu toată sinceritatea, cei doi Poluck se descurcau frumos, fără să se vaite prea mult, părând să privească totul ca pe ceva în mare parte obişnuit. Keith le întâmpină şi le îndură excedat privirile de recunoaştere adâncă, nu cele care alătură un nume unui chip, ci acelea care se uită până în sufletul tău şi văd exact ce eşti. N-avea nici un haz. Şi nu găsiră nici o bijuterie. În cele din urmă, coborâră gâfâind scările cu o haină de blană sintetică, un televizor defect, un ceas deşteptător stricat şi un ceainic electric care nu funcţiona. Urmă lumina împietrită din garajul lui Keith şi sticla de *porno* trecută de la unul la altul prin praf, pentru a calma tensiunea loviturii şi fâsâiala loviturii, jucând pe piele ca o arşiţă.

Victimele infracţiunilor cu violenţă se simt pradă unui rapt : lovitura se abate asupra lor, venită din haosul ei ascuns, care se dezvăluie o clipă şi pe

urmă se întoarce de unde-a venit. Între timp, în ascunzișul haosului, ce se întâmplă? Pietre și scoici nu se prind și nu zgreapțănă nici pe mal, nici în adânc, și nimic nu e curat și nu are înțeles, și nimic nu merge așa cum ar trebui.

— Sunt un rahat, șopti Keith în cutia de bere.

Se gândi la toți ceilalți care nu erau nevoiți să facă asta. Guy, nevasta lui Guy, în miniseriale nesfârșite. Șahul Iranului. Țâțe. O gagică cu bani: și-ai tăiat-o de-aici.

Banii erau în patru plicuri duble. Acestea conțineau bancnote de 50 de lire, folosite. Bancnote de 50 de lire foarte folosite. Stând în biroul lui (cu mobilă japoneză, cu instalație video și o masă de lucru curată), Guy își dedică nările delicate și din ce în ce mai emotive unei experiențe familiare: mirosul ca de mătreață al banilor folosiți. Întotdeauna îl mirase faptul că banii miroseau puternic, ca un memento al slăbiciunii insidioase din el. Sigur, poeții și romancierii insistaseră întotdeauna, răbdători, asupra acestui fapt. Uite la cocoșul lui Chaucer. Uite la Dickens (Dickens era ca sita căutătorului de aur pentru mituri): bătrânul vârât până la subsuori în mizeria vărsată în Tamisa, căutând comoara; numele simbolice ale lui Murdstone și Merdle, bancherul. Dar toate astea erau mituri și simboluri, o modalitate de a spune că banii puteau fi considerați întotdeauna ca având miros, ca având o natură scatologică. Ce atitudine literală din partea banilor, medită el, să împută așa un astfel de loc. *Pecunia non olet* era o mare greșeală. *Pecunia olet*. Doamne, cerul își astupă nasul... Guy sigilă pachetele și le puse teanc. Abia aștepta să scape de ele – toate aceste dovezi ale ipocriziei. Până acum, nu fuseseră minciuni în adevăratul sens al cuvântului. Cu Richard, considera că procedase inteligent, adoptând necomunicativitatea superioară, dar ușor întristată a

celui care are de plătit o datorie la cărți. Îi venise la îndemână. Dar era foarte probabil ca bărbații să se lase mai ușor păcăliți. Guy băgă banii în servietă și fumă o jumătate de țigară anticipând – exclusiv în aspectele lui fizice – drumul cu mașina până în celălalt capăt al orașului.

Totul se desfășura perfect normal sau acceptabil, dar el găsea cu neputință să îi susțină privirea. Își putea îndrepta fața în direcția cerută și putea încerca să se mențină în raza privirii ei cercetătoare. La un moment dat, ajunse chiar până la umărul ei gol, dar apoi ochii i-o cârmiră spre un punct ales arbitrar al bibliotecii, al covorului, al propriilor pantofi uriași. Altfel, Guy se agăța de credința că se comportă convingător și sigur pe el. Pocniturile puternice ale încuietorilor servietei părură să îi accentueze cupiditatea, bruscheța comportamentului. Era, într-adevăr, un mod de a proceda: dădeai banii dezinteresat, cum ar veni; după care urma verdictul matur. Guy așeză plicurile pe măsuța joasă și pomeni una sau două dintre dificultățile pe care le întâmpinase. Cu un zâmbet încremenit îndreptat spre tavan, de pildă, vorbi despre legătura subtilă dintre simbolurile infinit maleabile de pe monitorul calculatorului și banii concreți pe care îi țineai în mână, cu tot cu volumul și mirosul lor înțepător.

— Vrei să-mi faci favoarea, spuse Nicola Six, de a te uita la mine atunci când îmi vorbești?

— Sigur, bineînțeles, spuse Guy, îndreptându-și privirea către soarele feței ei. Îmi cer scuze. Nu... nu sunt în apele mele.

— Nu?

Acoperindu-și ochii cu o mână moale (atâta timp cât se concentra asupra adânciturii dintre bărbie și buza ei de jos, era bine) și încrucișându-și, descrucișându-și și reîncrucișându-și picioarele, Guy se

aventură să vorbească despre recentele peripeţii ale lui Marmaduke, fiul său, despre nopţile la rând petrecute la spital, despre cum nu dormise, cum se gândise serios... De-acum, ochii îi erau iar aţintiţi asupra bibliotecii. Pe când el începea să contureze tema principală a gândirii serioase, Nicola spuse:

— Îmi pare rău să aud că băieţelul tău e bolnav. Dar trebuie să spun că faptul că aduci tocmai acum subiectul în discuţie e cam lipsit de tact. Dacă nu de-a dreptul crud. În situaţia dată.

Aceasta promitea ceva ieşit din comun şi, pe bună dreptate, Guy se alarmă. Nu putea să nu simtă patosul formulărilor ei (ce teatral vorbim când suntem mişcaţi); în acelaşi timp, nu putea ocoli senzaţia că felul în care îşi alesese ţinuta fusese destul de nefericit. În fine, poate nici nu o „alesese": pentru că sosise cu câteva minute mai devreme decât programase, o prinsese, din câte îi mărturisise ea, între exerciţiile de gimnastică şi duş. De-aici şi fustiţa de tenis sau de balet sau ce-o fi fost, până la încheietura picioarelor dezgolite; de-aici şi bluza de gimnastică, fără mâneci. Şi fără spate. Efectul era complet deplasat, mai ales dacă adăugai şi şosetele acelea albe, de fetiţă, pe care probabil şi le trăsese în grabă în picioare. O privi drept în ochi şi repetă:

— În situaţia dată?

Era rândul ei să îşi întoarcă privirea.

— Înţeleg. Înţeleg că, încă o dată, sunt victima propriei mele lipse de experienţă. E un handicap teribil. Nu ştii niciodată ce ar putea gândi ceilalţi, spuse ea, cuprinzându-se cu braţele şi suspinând uşor. Vrei să pleci. Desigur. Vrei să fii iar în siguranţă. Departe de complicaţii. Înţeleg. Îmi dai voie... Înainte să pleci, îmi dai voie să spun ceva?

Se ridică în picioare, cu ochii închişi. Se îndreptă spre el, cu trupul moale, cu ochii închişi. Îngenunche şi îşi încrucişă braţele, făcându-le pernă pentru

obraji pe genunchii lui, cu ochii închiși. Încăperea se scufundă în întuneric. Guy simți că apropierea poate să ucidă – că poți muri din cauza acestei apăsări pe inimă.

— E trist și ridicol, dar nu cred că am să-mi cer scuze. Nu ne putem opri să dorim lucrurile pe care le dorim. Nu-i așa? Uneori, poate ți s-a părut că te-am ales special pentru un scop anume. Tu ar fi trebuit să mă smulgi din viața mea. Să mă duci de partea cealaltă. Cu ajutorul iubirii sexuale. În realitate, planul meu mergea mai departe decât atât. Am treizeci și patru de ani. Luna viitoare împlinesc treizeci și cinci. Ceasul biologic ticăie. Am... am vrut să am un copil de la tine.

— Dar e prea mult, spuse Guy, trăgându-și genunchii de sub ea și încercând stângaci să se ridice în picioare. Nu-mi mai găsesc cuvintele. Nici aer nu mai am! Cred că...

— Nu. Pleacă. Pleacă imediat. Și ia-ți și banii cu tine.

— Banii sunt ai tăi. Îți urez succes.

— Ba nu. Sunt ai tăi.

— Te rog. Nu te prosti.

— Să nu mă prostesc? Să nu mă prostesc? Nu-i pot primi.

— De ce?

— Pentru că sunt mânjiți.

Ce noroc incredibil că toată lumea era la spital. De trei ori ura pentru spitale. Și pentru astm, pentru eczeme, pentru depresia infantilă. Ajuns acasă, Guy nu ar fi fost capabil să disimuleze sau să se comporte normal, indiferent ce ar fi presupus aceasta. Era el însuși într-o stare de spital, ca de vată, ca o scamă, ca și cum toracele i-ar fi fost doar bandajul care acoperea o inimă rănită. În al doilea salon, aruncă de pe el haina și se urmări în oglindă în timp ce ducea sticla de coniac la gură. Urmă un duș rece și răcoarea bine-venită a așternuturilor... Cum începuse

lupta, exact? Începuse când ea aruncase cu ceva în direcția lui, ceva atât de mic, încât abia dacă îl văzuse în zbor și îi simțise impactul în piept. Apoi iat-o în picioare, forțându-l să primească plicurile, și o apucase de încheieturile subțiri și pe urmă prăbușirea clătinată pe canapea... și ei într-un coit îmbrâcat, cu chipurile la un centimetru unul de altul. Timp de o clipă, Guy simți ghemul tare din centrul tuturor lucrurilor.

— Cu ce-ai aruncat în mine? o întrebă.

— Cu un valium.

El pufni încet.

— Un valium?

— Un valium, spuse ea.

Ușurat, aproape amuzat, Guy își rearanjă corpul în urma șocului; și chiar și vederea periferică izbuti să renunțe la tot, mai puțin la o ocheadă scurtă aruncată dezordinii ei, cu picioare lungi. Nu mult după aceea, se trezi întins pe spate, cu Nicola odihnindu-se pe pieptul lui, gâdilându-i nările cu părul și vorbind fără șir, cu lacrimi în glas. Îi ascultă confesiunea detaliată: cum sperase să păşească împreună cu el într-o lume a iubirii fizice; cum ar fi putut, dacă el, „bărbatul perfect", era de acord și după „multă practică", să încerce să facă un copil; cum, după aceea, ea avea să fie fericită dacă o vizita o dată pe săptămână sau poate de două ori, ca să se joace cu fetița și (ca o sugestie) să se joace și cu mama fetiței. Visul acesta, desigur, îl șterge acum cu buretele și îl blestema. „Multă practică": expresia avea ceva atât de imatur, că-ți stârnea mila. Dar mai avea ceva evident; imature sau nu chiar atât de imature, cuvintele provocau o reacție fizică, una care tindea să îi submineze protestele murmurate și miorlăiturile tandre. Guy spera că ea nu observase măciuca ignobilă care își făcuse de-acum loc de-a curmezișul în poala lui. Și, când ea își așeză din greșeală cotul la baza ei (răsucindu-se să îl întrebe

daca erau cumva doar aiureli sentimentale), Guy se bucură că nu-şi putea vedea propriul surâs torturat în timp ce se extrăgea de sub ea.

Se despărţiră. Da, Guy şi Nicola trebuiau să se despartă. Ea se ridică în picioare. Rămase aşa, îndreptată. Era din nou stăpână pe sine. În vreme ce mergea greoi spre uşă, Guy se uită în jos la fotoliul îmbrăcat în catifea şi văzu pastila de valium cu care aruncase Nicola în el: nu cine ştie ce proiectil, nu cine ştie ce armă, un tranchilizant galben cât un nasture de cămaşă, parţial erodat de transpiraţia din palma ei.

— M-am gândit că o să am nevoie de el, spuse Nicola urmărindu-i ochii (înceţoşaţi la vederea acestui poem comic al violenţei feminine), după ce pleci tu. Dar pe urmă mi-am pierdut răbdarea. Iartă-mă. Acum sunt perfect calmă. Du-te la fiul tău. Nu fi îngrijorat. Adio, iubirea mea. Nu. Nu. Ah, du-te odată!

Ei, da, plecase şi nu se va mai întoarce. Guy era în propriul pat, unde îi era locul. Nu se va mai întoarce... decât, poate, într-o situaţie extrem de gravă. Constată că situaţia actuală, sau Criza, avea un fel de a scoate la suprafaţă cele mai ruşinoase fantezii – discrepante, sfruntate şi aproape rizibil de impardonabile. Şi dacă supravieţuiai, trecând într-o lume unde nimic nu mai conta, unde totul era îngăduit? Guy săltă cearşaful de pânză. Nu se considerase niciodată impresionant dotat (şi ştia că nici Hope nu-l considerase aşa). Atunci cine era acest mic culturist care îşi deschisese o sală de forţă la el în vintre? Şi aşa, în felul său, Guy Clinch se confruntă cu întrebarea cea mai importantă a timpului lui, o întrebare care se punea şi la care se răspundea oriunde întorceai privirea, în orice titlu de ziar sau frizură: dacă e posibil ca, în orice clipă, nimic să nu mai aibă importanţă, atunci cine spune că lucrurile nu stau deja aşa?

Şi tocmai când credeai că era complet inocentă sau „naturală" sau poate chiar nu tocmai întreagă la minte (psihoză maniaco-depresivă? într-o formă uşoară, interesantă şi plină de vrajă?), venea cu ceva pur şi simplu devastator. Cum spusese? Mânjiţi. Banii erau „mânjiţi". Sigur, furioşii ani cincizeci aveau o genealogie impresionantă: închisorile privatizate sub regimul Pitt, transporturile de oameni de pe Coasta de Fildeş, plantaţiile de zahăr din Caraibe, compania East India, minele de uraniu din Africa de Sud. Era adevărat totul: atelierele unde se muncea la negru, sancţiunile ignorate, pădurile tropicale măcelărite, deşeurile toxice aruncate la întâmplare şi muniţiile, muniţiile, muniţiile. Dar nimic din toate astea nu era nou pentru Guy. În vreme ce Nicola vorbea, el stătuse acolo, ascultând un fel de comentariu pe tema ultimilor zece ani din viaţa lui: descoperirile îngrozitoare, acţiunile, războiul prelungit cu tatăl lui. Timp de zece ani se luptase cu lăcomiile crude şi norii morţi. Astăzi, compania era mult mai curată. Şi considerabil mai săracă. Şi banii lui Hope aveau un miros urât: pretutindeni, hălci mari muşcate din planetă. Dacă te întorceai suficient de mult în timp, toţi banii aveau un miros urât, toţi erau murdari, toţi iritau sucurile maxilarelor. Oare mai existau bani curaţi pe pământ? Existaseră vreodată? Nu. Categoric. Chiar şi banii cu care erau plătite cele mai devotate surori medicale, cei mai visători artişti, abia tipăriţi, foarte uscaţi şi ştanţaţi cu relief uşor, pentru vârfurile degetelor, şi ei îşi aveau originea într-un gest bastard, comis pe podeaua unui atelier ilegal. Îi luase. Nicola îi luase. Aceasta dăduse frâu liber unui alt gând, la fel de necontrolat (şi aici, cearşaful de pânză tresări din nou): ea la colţ de stradă şi un bărbat trecând pe lângă ea, în pantaloni evazaţi (salut, marinarule) şi femeia în genunchi pe alee şi banii aruncaţi pe cimentul ud.

Lui Guy i se păru că îl aude pe Marmaduke țipând și se uită îngrozit la ceas. Fără panică, dar era vremea să se dea jos din pat. Vremea să se întoarcă la veselia sinistră a Salonului Peter Pan. Auzi iar același sunet, venit din stradă ; dar de-acum se obișnuise cu trucul auditiv care transforma o țeavă gâlgâitoare sau o cutie de viteze chinuită – sau chiar un cântec de pasăre sau pe Bach – într-o imitație strălucită a țipetelor absentului său fiu. Coborând din pat, Guy auzi izbitura și simți unda de șoc internă a ușii de la intrare trântite. În cinci secunde, sărise în nădragi și cotea pe după tocul ușii cu poalele cămășii fluturând.

Copilul se întorsese acasă! Copilul se întorsese acasă, purtat pe sus, din câte se părea, pe umerii unei mulțimi, micul erou venit de la război, urlând de i se învinețise fața. Guy coborî scările sărindu-le câte trei odată și alergă pe hol cu genunchii ridicați și brațele desfăcute. Și, în timp ce băiețelul se azvârlea vesel în îmbrățișarea lui și, cu aviditatea familiară și inimitabilă, își înfigea toți dinții în beregata tatălui, Guy își spuse că poate fusese pripit, inflexibil sau, în orice caz, nu prea îngăduitor.

Doi kilometri mai la nord, Keith Talent își aprinse o țigară de la resturile celei dinainte, apoi apăsă mucul într-o cutie goală de bere. Două conversații televizate noi se alăturară adunării existente. Se auzeau mai multe feluri de văicăreală: lucrările stomatologice gigantice de jos, din stradă, domnul Frost, care era nebun și pe moarte, deasupra, frigiderul lui Keith, diverse feluri de muzică și Iqbala, alături, certându-și prietenul pentru banii de haine pe care îi împrumutase de la ea săptămâna trecută și promisese să-i înapoieze miercuri. Keith ascultă mai atent. Cineva, undeva, chiar țipa :

— Vai... Vai... Vai!

A, da. Keith reuși să rânjească indulgent. Trebuie să fi fost mica Sue de dedesubt și la stânga, care îl

striga pe Wayne, fiul ei. Şi se mai auzi un ţipat repetat:

— Sus... Sus... Sus!

Asta era probabil Kev, care o striga pe Sue. Keith rânji iar batjocoritor. El şi Sue fuseseră apropiaţi o dată. Sau să fi fost de două ori? La el acasă. Kath era în spital. Acum, Keith îşi strigă soţia, care apăru supusă în prag, cu Kim în braţe.

— Idee, spuse micuţa.

— Bere, zise Keith.

— Poftim, spuse Kath.

— Ador, spuse micuţa.

— Ce-i aia? întrebă Keith, referindu-se la televizor.

— Ordură, spuse micuţa.

— Ştirile. Nimic despre Criză, spuse Kath.

— Îţi trag eu ţie o criză, uite-acuş, spuse Keith.

— *Adieu*, spuse micuţa.

— Bere, zise Keith.

— *Adieu*, ador, ordură, idee.

Soneria de la intrare sună sau zdrăngăni întretăiat.

— Uită-te mai întâi, Kath, o avertiză el, pe când Kath se întorcea pe călcâie.

Keith se ridică în şezut, cu ochii mari şi gura deschisă. Dacă erau Kirk şi/sau Ashley şi/sau Lee, dacă erau băieţii, atunci Keith îşi greşise grav calculele. În săptămâna care trecuse, cu toată vorbăria asta despre ruptul degetului pentru darts, avusese timp să mediteze, cu numeroase suspine elegiace, la erodarea constantă a protocolului infracţional. Pe vremuri, startul se făcea cu ameninţările la adresa familiei. Nu auzeai prostiile astea despre ruptul degetului pentru darts al omului de la început. Dar Kath şi Kim ce-aveau? Ele nu meritau ameninţate? Sau poate tocmai asta hotărâseră să facă acum Kirk, Ashley şi Lee: să îi ameninţe familia. (Poate veniseră aici după Keith, la urma urmelor,

sau nu direct după el: locuința era ultimul loc unde se puteau aștepta să îl găsească.) În principiu, ar fi fost de acord. Dar familia nu folosea la nimic, dacă se întâmpla ca el să fie împreună cu familia la momentul respectiv. Nu se putea ascunde sub pat. Te-ai ascuns sub pat, Keith? N-avea cum: acolo erau revistele strânse în ultimii zece ani.

— Nu-i nimic, Keith. E doar o femeie, spuse Kath.

Peste alte două bătăi de inimă, auzi ușa de la intrare scârțâind și deschizându-se, „Da?"-ul prudent al lui Kath și o voce străină de femeie spunând:

— Bună ziua, sunt noua dumneavoastră asistentă socială.

Keith se lăsă la loc pe pernă. Cronic, nu' așa, își spuse în gând (era sublim de ușurat). Diabolic. Vin încoace...

— Unde e doamna Ovens?

— Ăă, lucrez împreună cu ea. O să ținem legătura.

Legătura. Îți arăt eu legătură imediat. Keith se gândi la ofițerul care îl supraveghea după eliberarea condiționată, la opacitatea desăvârșită a părului, pielii, ochilor și dinților ei, la liniile verticale care îi străpungeau preocupate buza de sus. O să mă termine toată chestia asta despre „compensații". Sărise peste ultimele cinci întâlniri: o să-l oblige să raporteze sâmbăta după- amiaza, minimum, sau să dea cu mopul la baia publică de la Porchester.

— Și ce mai face cea mică?

Da, asta e. Îi zici cea mică fiindcă nu-ți aduci aminte cum o cheamă. Ce face puiuțul? Ce face drăgălașa? Vin aici...

— Și soțul dumneavoastră lucrează?

Aveau puterea. Intrau cu bocancii. Ori n-aveau copii, ori familia nu-i de-ajuns. Keith își lungi gâtul și văzu un pantof negru fără toc, suspendat în aer sub masa de bucătărie, legănându-se ușor.

— Și soțul dumneavoastră e acasă acum — auzi el vocea întrebând — sau dumneavoastră ați fumat toate țigările astea?

La aceasta, Keith scoase un râgâit violent și prelung, un râgâit care anunța întreaga lume că el nu va ceda niciodată. Clive lătră. Kath spuse:

— Da, e acasă. Nu s-a simțit prea bine.

— Așa se pare. Copilul... Sunteți conștientă, fără îndoială, de consecințele negative ale fumatului pasiv?

— Eu am fumat pasiv o viață întreagă, zi de zi, și nu mi-a făcut nimic.

— Nu?

Acum, Keith râgâia în salve diverse și oribile.

— Mă tem că va trebui să fac raport privind igiena.

— Igiena? Ascultați-mă. Noi n-avem ce au alții. Dar încercăm, să știți.

— Așa, zi-i, Kath! strigă Keith.

— Adică veniți aici...

— Zi-i ce crezi despre ea, fato! strigă Keith.

Kath spuse:

— Încep să mă întreb și eu ce faceți dumneavoastră și cum vă simțiți dumneavoastră. Eu nu mă dau în lături de la nimic pentru copilul meu. De la nimic.

— Doar că nu aveți banii necesari, nu-i așa? Nu aveți suficienți bani. Dumnezeule mare, cât fum. Și n-aș zice că-mi place prea tare cum arată câinele ăsta. Doamnă Talent, vă maltratați fiica?

— Hei!

Keith nu mai putea răbda. I se trezise instinctul protector. Loialitate, era o chestiune de loialitate. N-aveai voie să vorbești așa despre câinele lui Keith sau despre țigările lui, care erau *superkingsize* și la standarde internaționale. De-acum, coborâse din pat și se lupta cu poalele lungi și răsucite ale halatului roșcat. Greoi, își făcu apariția în prag — Keith,

în halatul maroniu, cu ţigara în colţul gurii, cu o mână căutând mâneca fluturândă, nuanţele diversificate de alb ale chiloţilor, maioului şi pielii – şi privi drept în ochii Nicolei Six.

Ce căuta aici?

Ce căuta aici?

Dacă ochiul inteligent s-ar fi putut ridica, trece peste streşini şi lucarne, goni pe deasupra acoperişurilor şi aşeza după pofta inimii acolo unde oamenii se credeau singuri... oare ce-ar fi văzut?

Pe Nicola dând cu spatele către pat, cu paharul de şampanie într-o mână şi cu cealaltă făcând gesturi chemătoare, cu mănuşi negre până la cot şi o rochie de seară de culoarea geloziei, pe chip cu un zâmbet de nerecunoscut. Acum se aşează, punând paharul pe noptieră, întinzându-şi languros aripile, apoi rămase o clipă într-un profil perfect, cu faţa la geam: gânditoare. Pe urmă, mănuşile negre părură cuprinse de un interes fascinat faţă de textura presupus impecabilă a rochiei – partea care îi acoperea sânii. Ah, priveliştea minunii tinere! Îşi scutură părul dându-l pe spate şi începu să descheie.

Cine era spectator? Cine o vedea lăsându-şi rochia la picioare şi răsărind din stratul de crini în pantofii cu toc? Şi întorcându-se şi ridicând privirile somnoroasă şi trimiţând un mic sărut şi făcând semn cu degetul negru? Nimeni. Sau nimeni de data aceasta. Doar ochiul unic al camerei aşezate pe scrin, lângă uşă.

Aceasta va fi, categoric, pentru Keith.

— Dumnezeule mare, ce faci? am întrebat-o.

— A, e plăcut să te-nvârţi prin lume. Ia uite cine vorbeşte. Cu tine cum rămâne şi cu excursia ta aiuristică?

Am ridicat palma deschisă spre ea.

— Călătoria ta în căutarea iubirii... Scuză-mă. Eşti foarte trist?

— O să supravieţuiesc, am spus, nealegând cea mai fericită formulare. N-a fost să fie.

Nicola şi cu mine am zâmbit. Stătea în faţa mea, cu jumătatea de jos a corpului ghemuită strâns în poala fotoliului de răchită. Era vreo două dimineaţa. Când vorbea, îi vedeai cerul întunecat al gurii.

— Ţi-ai pierdut curajul, mi-a spus ea.

— Ascultă. Nu suntem toţi maeştri păpuşari, ca tine. Şi până şi tu ai nevoie ca piesa asta să meargă mai departe. Ai nevoie de accidente, de coincidenţe. Şi se întâmplă să ştiu despre un mic accident care poate să grăbească frumuşel lucrurile cu Guy.

— Am nevoie de viaţă adevărată. E adevărat. De exemplu, am nevoie de sistemul claselor sociale. Am nevoie de armele nucleare. Am nevoie de eclipsă.

— Ai nevoie de Criză.

Clipind egal, sorbi din vinul roşu şi îşi mai aprinse o ţigară neagră. Un fir de tutun îi rămase lipit de buza de sus, până când îl îndepărtă cu limba. Se scărpină în cap cu poftă, după care se încruntă la unghiile care parcă aveau sub ele câte o porţie de haşiş. Da, în seara asta se cunoştea că nu e la lucru. Eu sunt singurul care o vede vreodată aşa. Ea îmi îngăduie. Mă simpatizează. Am succes la

toate femeile la care n-ar trebui: Lizzyboo, Kim, Incarnacion.

— Nicola, mă îngrijorezi, ca de obicei. Şi într-un fel special, ca de obicei. Mă tem că or să creadă că eşti doar rodul imaginaţiei masculine.

— Dar sunt rodul imaginaţiei masculine. Asta sunt de cincisprezece ani încoace. E greu pentru o fată.

— Dar ei nu ştiu asta.

— Îmi pare rău, dar asta sunt. Ar trebui să mă vezi la pat. Fac toate şmecheriile despre care citesc bărbaţii prin reviste şi în cărţile deocheate.

— Nicola!

— Şi or să creadă că eşti un visător scrântit. Cui îi pasă? Tu n-o să mai fii pe-aici.

— Nici tu. M-am gândit. Eşti greu de categorisit, chiar şi în domeniul închipuirii masculine. Poate eşti un amestec de genuri literare. Un mutant (ador tipologiile astea). Nu eşti un Simbol Sexual. Nu eşti destul de ameţită. Nici o Bucăţică Bună nu eşti, nu tocmai. Prea calculată. Eşti cu siguranţă o Artistă la Pat. Şi o Mata Hari. Şi o Vampă. Şi o Nesătulă. Dar, până la urmă, eu te-aş cataloga drept *Femme Fatale*. Îmi place. E un joc de cuvinte reuşit. Semiexotic. Nu, îmi place. E simpatic.

— *Femme Fatale*? Nu sunt o *Femme Fatale*. Ascultă-mă bine, domnule: femeile fatale sunt trei la legătură pe lângă mine.

— Atunci, tu ce eşti?

— Of, tot nu te-ai prins, aşa-i?

Am aşteptat.

— Sunt o Victimă.

Am ieşit la plimbare. Asta putem face. Ah, ce vezi pe străzile Londrei la ora trei dimineaţa, cu tot ce se scurge către cornişe şi coşuri de fum, apă tulbure, reziduuri amestecate. Violenţa e aproape şi inepuizabilă. Chiar şi moartea e aproape. Dar nici ea nu ne poate atinge, pe Nicola şi pe mine.

Înțeleaptă, se ține departe de noi. Nu ne poate atinge. Și știe asta. Noi suntem cei morți.

Călătoria în căutarea iubirii și-a lăsat pecetea asupra mea. Aeroportul Heathrow și-a lăsat pecetea asupra mea. Simt și acum vinilinul arzându-mi obrazul. Ce se întâmplă când gândurile de iubire își iau zborul... și nu întâlnesc decât vinilinul?

Am avut destule experiențe nefericite în materie de aeroporturi. Am călătorit pretutindeni și am încetat de mult să mai găsesc plăcerea pe planeta aceasta. De fapt, sunt chestia aceea nesuferită: un cetățean al lumii. M-am confruntat cu imposibilități absolute și refuzuri categorice la Delhi, Sao Paulo, Beijing. Dar, dacă aștepți, globul se rotește și deodată apare o crevasă cu aceeași formă ca a corpului tău. Heathrow nu mi-a oferit prea multe asemenea motive de optimism sau măcar de stoicism. Zeno însuși ar fi disperat pe loc. Cozile, cozile, clocite de cei extra-frenetici, de cei extra-nevoiași. Prea multe bunuri. Prea mulți oameni care vor să facă același lucru...

Și acum au apărut visele. Mi s-a întâmplat ceva. Am căzut jos, tot mai jos, rostogolindu-mă.

Au apărut visele, conform programului, după cum m-a avertizat dr. Slizard. Și, dacă visele au apărut, durerea mai poate întârzia mult?

Întotdeauna am considerat că pot să fac față la orice îmi aruncă în cale visele: o să dorm de la un capăt la altul și o să mă bucur de odihna atât de necesară. Dar visele acestea sunt altfel, după cum Slizard m-a anunțat că vor fi. După trecerea pe-aici a lui Incarnacion, patul e înfoiat și îmbrăcat impecabil în uniformă, iar eu îmi pun încrederea în mândria lui cu umeri lați, în pieptul lui umflat să plesnească! În majoritatea nopților însă, parcă mă așteaptă, complicat încolăcit, pregătit să primească ființa golașă, în patru labe.

După cum mi-a prezis Slizard, visele nu sunt recuperabile cu ajutorul memoriei sau, oricum, nu

încă, ceea ce-mi convine de minune. Am impresia că ele sunt despre ceea ce e foarte mare şi ce e foarte mic – ce e insuportabil de mare, ce e insuportabil de mic. Dar nu reuşesc să mi le aduc aminte, iar asta mă bucură. Neplăcute pentru mine, visele acestea se dovedesc a fi neplăcute şi pentru Lizzyboo. Mă gândesc de mult ce divin ar fi – cel puţin într-un mod abstract – să mă trezesc lângă ea, să mă trezesc alături de tonurile de miere şi de sănătatea aceasta (soarele luminează blând scena: spatele ei poartă dungile calde lăsate de presiunea părului desfăcut în evantai; apoi se întoarce). Dar s-a terminat. N-am să mă mai trezesc în veci alături de nimeni. Şi n-aş putea-o lăsa pe Lizzyboo să se trezească alături de mine, un zero slăbănog, anulat de moarte. Simt orele nedormite şi visele neamintite năvălindu-mi în valuri deasupra capului.

În mod surprinzător, Slizard mă sfătuieşte să nu mănânc brânză. Asta din biroul lui din blocul Pan Am din New York, invidia universului. Ţin seama de vorbele lui. Brânză? Nu, mulţumesc. Mă ţin departe de porcăria aia. Vă rog să nu-mi puneţi parmezan ras peste paste. Nici măcar un dumicat făcut pe din două cu Kim. La Crucea Neagră, refuz cartofii prăjiţi cu brânză şi ceapă. Când mi se oferă aperitivele acasă la familia Clinch, nu mă ating nici de o singură crochetă de caşcaval. Şi totuşi, când dorm, ce stiltonuri împuţite, ce camemberturi băloase, ce gorgonzole băşinoase îşi lasă urmele peste somnul meu.

Lizzyboo susţine că mănâncă prea mult când e nefericită. Îmi spune asta între două îmbucături, în bucătăria familiei Clinch. Îmi mai spune şi altele, peste umăr, de lângă frigider sau aragaz. E îngrozitor ce i se întâmplă! Doar feluri pentru copii: crochete de peşte, cacao cu lapte, fasole, brioşe cu dulceaţă. Ia vertiginos în greutate. Lizzyboo şi greutatea ei!

N-am ştiut? Da, cel mai mic pas în afara regimului prin înfometare şi obezitatea grotescă îi bate la uşă, cu bagaje cu tot. Mă întreb dacă nu cumva m-a sugestionat, dar în ultimele câteva zile parcă i s-a format o semilună sub bărbie şi un colac în plus de carne în jurul mijlocului. Scoate capul din cutia de pâine doar cât să-mi spună că nu ştie ce-o să se facă.

Deşi aş putea da vina pe situaţia internaţională, e limpede că se aşteaptă să îmi asum vina. Şi pentru acest dezastru sunt obligat să suport nota de plată.

— Haide, draga mea, îi spun. Balta-i plină de peşte.

Încă o dată, cuvintele sunt poate nefericit alese. Pentru că balta nu e plină de peşte, nu mai e. Lizzyboo clatină din cap. Se uită în pământ. Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre grătar, pe care îşi face un vis cu brânză.

În ziua de astăzi, când intri în America este bine să arăţi ca scos din cutie. Să porţi smoching, de exemplu, sau o sutană preoţească. Costum de pinguin sau zgardă : alegeţi. Eu? Eu arătam ca un golan, într-un costum de golan, dedesubtul părului de golan, în pantofi de golan, când m-am strecurat într-un taxi, la treizeci de kilometri depărtare de locuinţa lui Missy Harter. Îmi simţeam ochii roşii ca ardeiul iute, roşii ca dolarii digitali de pe aparatul de taxat al taximetristului. Era noapte. Dar anunţurile taximetristului se vedeau limpede ca ziua în amiaza mare. Pasagerii erau rugaţi să-şi pună singuri bagajele în portbagaj (ŞOFER CU HANDICAP) şi, bineînţeles, să nu fumeze (ŞOFER ALERGIC). VĂ RUGĂM SĂ VORBIŢI TARE îndemna un al treilea anunţ pe tema numeroaselor handicapuri şi suferinţe ale şoferului. Chiar şi pe banda din dreapta, am ajuns în oraş destul de repede. Luna revărsa o lumină destul de vie ca să vezi norii, nori de forma

urmelor lăsate de o cizmă de cauciuc, de o anvelopă sau un tanc. Pe deasupra plajei cerului, luna umflată părea aplecată într-o parte și zâmbitoare ca o mască tragică. Dedesubt, zona industrială, pe jumătate curățată. SHERATO. TEXAC. Până și marile concerne își pierdeau din litere. Apoi orașul: viața materializată, concretizată, betonată, betonată masiv. Iată-l. Și, în timp ce treceam pe lângă Pentagon, cea mai mare clădire de pe pământ, vizibilă din spațiu, am văzut că ferestrele erau puternic luminate, până la ultima.

Acesta era visul american. America? Nu făceam altceva decât să visez la ea. M-am trezit și am constatat că sunt tot pe aeroportul Heathrow, cu obrazul lipit de vinilinul fierbinte. Preț de cincisprezece minute, m-am uitat la un domn în vârstă cum mesteca gumă, mișcând doar din dinți și buza superioară, ca un iepure. Pe urmă mi-am spus: destul.

Întoarcerea la Londra a fost dificilă; era să o ratez până și pe aceasta. Până și pentru a mă întoarce la Londra am avut nevoie de toată energia. (Nu-i nici un pericol. Aici n-o să găsești un taxi, amice. N-ai nici o șansă.) Până acum, am fost convins că n-am să mă pot privi în oglindă dacă nu mă întorc la Missy și la America. Dar s-ar putea să pot. La urma urmelor, n-o să fie pentru un timp prea îndelungat.

Visul acela... Atât de încăpățânat, atât de detaliat, atât de literal. Unul din visele acelea în care lucrurile se petrec cu aceeași viteză ca în viața reală. El a cuprins și o convingătoare așteptare de patru ore la Reimigrări. Missy Harter visa așa, întotdeauna; stătea întinsă alături de mine și își petrecea o jumătate de noapte la Biblioteca Congresului sau făcând cumpărături la Valducci. Ceva îmi spune că n-am să mai visez așa niciodată. De-acum înainte, în fiecare noapte va fi relativitatea specială, tortura

einsteiniană. Aşadar, poate visul american a fost un rămas bun spus viselor. Şi multor altor lucruri.

Ce făceam? Totul, toată călătoria în căutarea iubirii, toată ideea – venită din altă lume. Abandoneaz-o. Întoarce-te. Întoarce-te să încerci arta şi jocul de-a moartea şi ura, nu te lupta pentru iubire într-un război ireal...

Capitolul 14: Jocul de-a ciupitul

Dacă am putea trece dincolo de câmpul de forță (și nu putem, căci câmpurile de forță cele mai puternice sunt în jurul celor frumoși și al nebunilor), am ști că peretele stomacului o durea, atârnând greu, că, din când în când, greața o trăgea înapoi și o oprea din drum, că tot felul de somoni urcau săltând în aval. Dar iat-o că vine, Nicola Six, pe stradă, pe Golborne Road, aducând un pachet de raze prin toate șovăielile aleatorii. Nu că străzii i-ar fi lipsit culoarea și contururile în ziua aceasta: părea tunsă sub soarele jos, smulsă și usturătoare, cu țepi de praf auriu. Dar Nicola aducea prin ea lumina, lumina omenească, îmbrăcată chiar și așa, cu aerul de autoritate simplă: fustă de catifea reiată neagră și jachetă neagră și strâmtă, de cașmir, cămașă albă cu o panglică albastră pe post de cravată, părul strâns (în fața oglinzii, ceva mai devreme, un intimidant accent dat sprâncenelor). Privirile pe care le atrăgea erau din cele anticipate. Femeile înălțau gâtul la trecerea ei; bărbații îi aruncau priviri furișe și își aplecau capetele. Un singur strigăt discordant din spatele unui camion, din ce în ce mai stins: „Miss Univers! Miss Univers!". Toți ceilalți păreau să alunece lateral sau în diagonală, dar Nicola mergea întins înainte.

Intrarea la Windsor House îi stinse imediat toată lumina. Nicola încetini o clipă, apoi își continuă drumul; se folosea de un chițibuș mental, prefăcându-se că nu era acolo. Betonul în pantă abruptă

lucea în soarele jos, emanând uşor mirosul înţepător de urină. Ar fi fost o umilinţă să se apropie de ele, atât erau de limpede defuncte lifturile – măcelărite, duse, moarte de douăzeci de ani. Îşi miji ochii în vârtejul de piatră al scării, simţindu-se ca dedesubtul unei toalete care cântărea zece mii de tone.

— Vlei să-ţi păzesc masina? zise un puşti de vreo patru anişori, care trecea pe lângă ea.

— N-am maşină.

— Mori, vaco!

Sui scările, trecând pe lângă locatarii răzleţi din closete, pe lângă elevi şi eleve care nu se duceau la şcoală, pe lângă bărbaţi şi femei care nu se duceau la muncă, pe lângă privirile fixe, amorţite, ale tinerilor şi bătrânilor. Le înfruntă pe toate hotărât; ştia că arată a funcţionar public. Nu îi era teamă. Nici dacă ar fi urcat treptele acelea goală-puşcă, în picioarele goale pe cimentul umed, Nicolei nu i-ar fi fost teamă. Făcea parte din joc: teama nu mai exista. Se opri la etajul zece şi fumă o ţigară, urmărind un closetar care se căznea cu ochii în lacrimi să desfacă o cutie de Peculiar Brew îndoită.

La fel ca toată lumea, Nicola ştia că locuinţele sociale erau mici, controversat de mici. Ca reacţie la o criză anterioară, se decisese dublarea numărului de locuinţe sociale. Locuinţe sociale în plus nu se construiseră, ci vechile apartamente fuseseră împărţite în jumătate. În timp ce străbătea palierul de la etajul cincisprezece, deschis razelor scrutătoare ale soarelui jos, Nicola nu putu să nu observe că uşile alternau la culoare, între cele de un verde mai vechi intercalându-se un portocaliu mai recent, dar încă şi mai scorojit. La rândul lor, uşile erau ilar de apropiate una de alta.

Se opri. Soneria sună întrerupt.

Nicola era de părere că îşi jucase rolul în mod lăudabil, mai ales în primele două sau trei minute, în uraganul sau panica impresiilor senzoriale. Pentru

început, fuseseră mutările caleidoscopice pe care le impusese pătrunderea ei în bucătărie, rearanjările în lanț necesare în urma intrării încă unei persoane în încăpere. Apoi, starea de vertij se înmuiase, transformându-se în claustrofobie – o claustrofobie care îți pârjolea subsuorile cu o arșiță de moarte. Înnebunite, privirile ei scorojite căutară urme de viață. Pe minifrigider era un ghiveci de plastic. În el părea să prospere un soi de castravete schilod, care se înălța din pământ într-un unghi de neiertat. După aceea, trebui să înfrunte paloarea și suferința mamei și copilul surprinzător de pe podea (valvele inteligente de pe chipul său atent) și câinele buimăcit. Doamne, până și câinele arăta declasat. Până și câinele fusese menit unor lucruri mai mărețe. Alături, în stânga, un bărbat și o femeie se certau pe un ton epuizat fără margini. Camera era împărțită în două de fumul de țigară. Nicola își strânse pulpele, pentru a simți mătasea între picioare. Nu se mai aflase într-un spațiu atât de strâmt de când avea cinci ani.

Rămânând ascuns vederii, Keith nu trecea câtuși de puțin neobservat. Ca centru nervos olfactiv al acestei boxe sau cabine, era greu să treacă neobservat. Chiar dacă rămânea la celălalt capăt al apartamentului, se găsea totuși la doar câțiva pași depărtare. Keith era foarte aproape. Nicola auzi pocnetul cutiei de bere deschise, bricheta acționată și înjurată, gurile mari de aer și fum trase în piept. Apoi, ostilitatea inumană a eructațiilor... Venise momentul să-l scoată din bârlog. Venise momentul, pentru că locul acela nu mai putea fi suportat, era uimitor de insuportabil chiar și pentru o expertă ca ea. O modalitate era să îți spui că ești în Nigeria. În Nigeria, blocat în Nigeria, nu acolo unde era secetă sau foamete, ci la locul unei catastrofe industriale provocate de lăcomie. Erai acolo pentru propriul interes, pentru a profita în măsura în care

puteai de această suferință. Discuția era o tortură cu două sensuri. Spuse:

— Doar că nu aveți banii necesari, nu-i așa? Nu aveți suficienți bani. Doamnă Talent, vă maltratați fiica?

— Hei!

Așteptară.

Și Keith se arătă, amenințător și mare în bucătăria cât Keith. El nu era chiar atât de voinic; aici însă părea imens. Ochii li se întâlniră și el încremeni greoi. Din adâncurile halatului cafeniu se înălță o roșeață gălbejită de rușine, de furie sau de amândouă.

— Regret, spuse Nicola cu oarece superioritate, dar mie mi se pare că oamenii sunt aproape împinși să se deteste în asemenea condiții. E inevitabil. Dacă nu s-ar detesta, n-ar rezista nici cinci minute.

— Hei, făcu Keith. Hei. Tu. Ieși dracului afară!

Kath se răsuci încet către soțul ei, ca și cum acesta ar fi fost un doctor minunat, ca și cum ar fi fost un preot minunat. Se întoarse înapoi către Nicola și spuse:

— Da. Asistență? Ce fel de asistență primești de la un birou? Și de la cineva ca dumneata, care faci din asta un hobby sau ce-oi fi făcând. Ieși afară!

— Zi-i tu, Kath, spuse Keith calm.

— Ieși afară, vrăjitoare bătrână! Ieși afară! Răutatea pământului!

— Ei, cum spuneam, zise Nicola adunându-se și uitându-se în sus, în rânjetul calculat al lui Keith, aflat la câțiva centimetri de ochii ei, nu e nici mai mult, nici mai puțin decât o chestiune de bani.

Ieși legănându-se pe palier. Smulsă violent dinăuntru, ușa scoase un scârțâit agonizant, după care se închise aproape fără zgomot. Nicola descoperi că avea răsuflarea tăiată și înghițea guri mari de aer. Acum, trebuia să se întoarcă și să se pregătească

pentru sosirea lui Keith. Pe când dădea colțul scării, auzi glasurile din casa pentru păpuși.

— Răutate. Răutatea pământului.

— De tine nu se pot atinge, fato. Tu ești cine ești. Să nu uiți asta. Tu ești cine ești, fato. Tu ești cine ești.

De aceea, când el sună la soneria ei, când soneria bâzâi și el bolborosi și urcă gălăgios ultimul etaj, Nicola era pregătită pentru această întâlnire la nivel înalt, pregătită să deturneze toate noile energii către ea însăși. Comisese o agresiune împotriva lui Keith, dar nu voia ca el să comită o agresiune împotriva ei sau nu încă. Voia ca toată această agresivitate să fie agresiv împiedicată să se manifeste. Totul mergea bine : avea banii. Și orice nevinovat sau idiot ar fi înțeles că va fi nevoie, de asemenea, de o deturnare cu ajutorul sexului. La gândul acesta, Nicola trăsese aer adânc în piept și se cuprinsese strâns cu brațele, înfoindu-se – chiar și sânii i se înfoiaseră. Dragostea nu o putea face. (Keith nu era genul.) Nici sexul, singur, nu o putea face. Nici măcar sexul așa cum îl făcea Nicola și a cărui forță o uimise adesea pe Nicola însăși : amenințările, mituirea nerușinată (bani, căsătorie), scâncetele, emasculările și dezvăluirile, dinții dezgoliți, tendoanele gâtului încordate cu sălbăticie...

Keith intră. Nicola stătea în picioare lângă masa din camera întunecată, numărând banii la lumina unei veioze înclinate. Purta o cămașă de noapte neagră, de o vulgaritate candidă. Cu părul eliberat, cu o treime din fiecare sân pe dinafară și nici o urmă de zâmbet pe fața serioasă, se dorea copia unei madame de la Monaco la sfârșitul unei săptămâni grele din primul an fiscal de semipensionare sau așa ceva, ca la televizor. Își scoase ochelarii cu lentile fumurii și se uită în penumbră, după el. El

îi întoarse privirea, uitându-se în lumină. În tăcere, câmpurile de forță li se întâlniră. Și spuse:

Casa era secretul lui. Până acum, nu mai fusese nimeni acolo. A, mai fuseseră nepoftiți: veniți după chirie sau cu recensăminte, polițiști, electricieni hoți, falși instalatori și alții ca ei, dar și asistenți sociali și ofițerii adevărați – însă nici un cunoscut. Niciodată. Doar câinele, femeia și copilul: inițiații. Și ei erau secreți. Casa era secretul lui teribil. Casa era secretul lui urât.

— Odată, demult, spuse Nicola cu grijă, soția ta trebuie să fi fost foarte frumoasă.

— Nu trebuia să faci una ca asta, Nick.

— Iar fetița e divină. Cum ziceai că-l cheamă pe câine?

— Nu trebuia să faci una ca asta, Nick.

— Ce animal nobil. Keith, înțeleg. N-ai vrut să știu, nu-i așa, că trăiești ca un porc.

— E foarte... E tare aiurea.

Avea pregătite o sticlă de whisky și două pahare înalte. Unul dintre pahare îl umplu cu, poate, o sută cincizeci de mililitri de alcool sec. Luă două guri, apoi dădu ocol mesei, apropiindu-se de el.

— Ia un pic din ăsta.

Luă și el două guri.

Când voia, Nicola putea fi mai înaltă decât Keith. Acum era vizibil mai înaltă, pe tocurile de zece centimetri. Ținându-și picioarele drepte, se lăsă pe spate, rezemată de masă, și lăsă capul în jos, murmurând:

— Ți-am luat o parte din bani și mi-am cumpărat ciorapi și câteva lucruri. Sper că nu te superi (apoi urmă, ridicând ochii). Știi de ce fac toate astea, nu-i așa, Keith? Știi ce înseamnă toate astea.

Nicolei nu-i venea să râdă. Dar totul i se părea nespus de distractiv.

— Ce?

— Jocul tău de darts. Ascultă.

Discursul dură cinci sau şase minute. După aceea, îl luă de mână şi îi conduse trupul ca de plumb în direcţia canapelei, spunând:

— Ţi-am făcut o mică înregistrare, Keith, care, în felul său curios, te va ajuta să înţelegi ce vreau să spun.

... Mănuşile negre până la cot, aerul de uimire proaspătă, rochia geloasă, sărutul trimis, degetul negru încârligat chemător.

— Dă-l mai încet, gemu Keith, când imaginea începu să dispară.

Cu un mârâit moale, se întinse după telecomandă. Trupul măsliniu, îmbrăcat pe sfert, al Nicolei fu azvârlit pe spate, devenind un manechin mecanic, apoi o statuie vie, când Keith oprea filmul la imaginea dorită.

— Asta, spuse Keith şi oftă, nu atât de dorinţă, cât din sinceritate profesională, asta e de-adevăratelea.

Acum îi dădu banii, azvârlindu-i neglijent mână după mână într-o pungă de plastic cu emblema unei firme, după care îl scoase în hol. Când şi când, Keith încerca să îşi ia un aer perspicace şi merituos, dar buzele i se tot răsfrângeau într-o expresie de lăcomie adolescentină. Rămasă mai sus de el, pe palier, Nicola îşi încrucişă braţele şi păru a privi în jos, la propriul corp.

— Eterna chemare a decolteului, Keith. Mă întreb în ce constă ea. Simetria. Tensiunea apropierii.

— Prestigios, spuse Keith. Arată bine.

— În cărţi, se spune pe un ton melancolic că bărbaţii vor să îşi aşeze faţa aici. Întoarcerea la mamă, Keith. Eu nu cred că bărbaţii vor să îşi aşeze faţa aici.

Keith aprobă din cap, apoi negă.

— Eu cred că vor să-şi pună scula aici, Keith. Eu cred că vor să reguleze ţâţele. Oh, pun pariu că asta vor.

— Mda, salut, zise Keith.

Asta nu mai era de-adevăratelea. Doar un manechin cu telecomandă.

— Ține minte. Data viitoare când te vezi cu el, adu vorba de poezie. Nu-mi pasă cum. Și, între timp, masturbează-te cu mine, Keith. Fă laba cu mine. Ca pe un antrenament. Cât mai mult. Toate lucrurile pe care ai vrut să le faci fetelor și n-ai putut, pentru că ai fost prea timid. Sau nu te-au lăsat. Fă-mi-le mie. În mintea ta.

Ochii lui Keith părură să se scurgă în sus, pe sub pleoape.

— Arată-mi cum e. Hai, păpușă. Așa, de gust.

E nevoită să îl atingă. Cu trei degete lungi, îi atinse părul: uscat ca grozama care stă să ia foc. Doar o scânteie și se aprinde totul. Apucă o șuviță de lângă cărarea strâmbă și trase ușor spre spate. Apoi, aplecându-se către fața lui deschisă – și deja auzind gâlgâitul apei de gură, zbârnâitul aței dentare (nu eu fac asta, ci Enola, Enola Gay) – îi oferi Prințesa Evreică.

Suna telefonul. Nicola bău din whisky. Ridică receptorul, auzi piuiturile panicate și formă șase.

— Mă tem că nu sunt acasă, spuse ea și, într-un fel, nu mințea. Dacă doriți să lăsați un mesaj, vă rog să începeți după semnalul sonor.

Pentru că, bineînțeles, nu se auzi nici un semnal sonor, așteptară amândoi. Fir-ar să fie, câte secunde?

— Alo? Alo, Nicola?... Ah, sunt ud leoarcă. E tare ciudat să vorbești cu o mașinărie. Ascultă-mă. Am...

Cu un deget apăsă pe furcă.

Prudent, Guy scoase capul din cabina de telefon și se întoarse să înfrunte peretele de ploaie lat cât toată strada. Se auzea muzică – venea în valuri pe sub cerul ca un circuit de curse pentru tunete. Și

era muzică bună. Guy se răsuci: un negru bătrân, la colţ, cu un saxofon şi melancolia plină de patos a lui Coleman Hawkins. Ce melodie era? Da. *Yesterdays*. Guy nu putea să nu-i dea nişte bani.

Stătea în golul abrupt al staţiei de metrou de la Ladbroke Grove, la nici doi kilometri de casă, unde descoperise de curând un telefon public în stare de funcţionare, dintr-un lung şir de aparate moarte. O descoperire importantă. Era ca şi cum ai fi văzut un pterodactil, cocoţat calm pe un fir de telegraf, printre vrăbii şi ciorile bătrâne şi jigărite. Din ce în ce mai deasă, ploaia se prăvălea acum cu atâta intensitate, că până şi maşinile parcă înotau spre casă. Doar autobuzele, ca nişte fortificaţii luminate, mai ofereau adăpost în noaptea udă. Melodia aceea: ce complicaţii, ce încâlceală dureroasă. Mai întâi treci prin asta, aşa spunea. Pe urmă treci prin altele. Viaţa, medită Guy. Când, în fine, cântăreţul încheie, se apropie şi îi îndesă o bancnotă de zece lire în paharul de plastic.

— A fost foarte frumos, spuse el.

Nu primi răspuns. Guy se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Şi atunci, omul strigă după el:

— Hei, prietene! Te iubesc la nebunie!

Din cinci paşi mari, ajunse în adăpostul din staţia de autobuz. Deja era ridicol de murat. În loc să se întoarcă direct acasă, unde Marmaduke era, oricum, bine îngrijit, în ciuda penuriei de bone (două asistente medicale pe noapte, până se însănătoşea), Guy îşi inventă motive pentru a face o oprire la Crucea Neagră: la două sute de metri, pe Lancaster Road. Continuă să aştepte oprirea ploii. Dar aceasta nu se oprea. Făcea exact pe dos. Se abătea, cum se spune, asemenea loviturilor de bici, cu furie tot mai mare. De la o extremă la altă extremă, apoi la alta şi la încă una.

Pe când încerca să se ferească ţopăind în direcţia lui Portobello Road şi a luminilor lui montate la

înălțime mică, Guy zări o siluetă lipăind ca un personaj beat de pe o scenă, în rigola umflată de la baza unui felinar. Keith. Și nu se clătina, ci dansa și râdea. Și tușea.

— Keith?

— Hau!

— Dumnezeule mare, ce faci?!

Keith se prăbuși pe spate, lipindu-se de stâlp, cu capul sus, cu burta tresăltându-i moale de râs sau exasperare – de râs sau înfrângere. Ținea o pungă de plastic, strivind-o de piept cu ambele brațe încrucișate.

— Ah, tu să-mi spui, colega. Ce se-ntâmplă, hai? Că eu nu pricep nici mort.

— Hai înăuntru. Uite cum arătăm amândoi.

— Că eu nu pricep nici mort.

— Ce?

— Viața.

Acum, un Jaguar roșu ca o pătlăgică dădu smucit colțul și opri precipitat sub felinar.

— Uite că vine vara.

Portiera din spate se deschise și o voce spuse din întunericul mărginit:

— Urcă-n mașină, Keith.

— Salut, băieți.

— Urcă dracului în mașină, Keith.

Guy se îndreptă de spate, arătându-se în toată înălțimea lui. Keith ridică o mână de pe care picura ploaia.

— E OK, spuse el. Nu, e OK. Doar tâmpenii.

Făcu un pas înainte, apoi se opri. Și spuse lejer peste umăr.

— O să bem ceva. Nu aici. La Golgota. Fac eu...

Din penumbră apăru o mână și Keith se prăbuși subit pe bancheta din spate a automobilului.

— Zece minff. Umff!

Mai strigă ceva și mai încasă o lovitură, dar Guy nu mai auzi, în tot șuierul poleit al ploii.

Întoarcerea la Golgota însemna să se înscrie din nou, cu o cheltuială mare, pentru că Guy nu-şi luase cu el ecusonul tipărit, iar cu privirea fixă şi mută a portarului nu era nimic de făcut. Cu oarece strângere de inimă, comandă un *porno* (la Golgota, Keith nu era de acord cu nimic altceva) şi ocupă o masă lângă jocurile mecanice, ceva mai departe de orchestră. În timp ce făcea aceasta, se minună de acest lucru nou pe care îl avea : curajul. Nici măcar nu se uită în jurul lui după vreo altă faţă albă. Dintr-un motiv sau altul, lumea fizică i se părea tot mai lipsită de sens. Se gândi că poate era consecinţa sau efectul secundar al vremurilor pe care le trăia : escatologia neanunţată a străzilor ; lăstarii intubaţi şi gunoaiele din coliviile lor, care marcau locul unei posibile şi îngrozitoare înhumări a fiecărei fiinţe omeneşti ; dezordinea ei cu picioare lungi şi bula din mijlocul tuturor lucrurilor... Intră Keith ; ridică un deget mare îndoit şi dispăru, pentru a reapărea curând, cu un pahar şi o sticlă nedesfăcută de *porno* – şi încă o sticlă de un litru, sau poate de doi.

— Eşti teafăr ?

Faţa rânjită a lui Keith arăta înfierbântată şi umflată şi o ureche îi era de un stacojiu surprinzător, cu un început de despicătură vizibil sub lob. O pată de sânge avusese timp să i se usuce în păr şi apoi să se lichefieze iar de la ploaie. Se tot uita la degetul mijlociu de la mâna dreaptă de parcă ar fi avut un inel pe el, ceea ce nu era cazul.

— Nee, doar o grămadă de prostii. De fapt, sunt nişte băieţi de aur. Acum totul a trecut.

Din haine îi ieşea fum. Dar şi din ale lui Guy. La Golgota, toată lumea fuma şi hainele tuturor fumegau. Asta se întâmpla când apa şi căldura se întâlneau ; iar ploaia care cădea peste Londra scotea acum fum din motive doar de ea ştiute.

După câteva pahare băute rapid, Keith spuse :

— Astă-seară mă respect. Debbee Kensit. Debbee... e ceva special pentru mine. Înțelegi ce vreau să spun? Încă nematurizată complet. Și pură. Dragostea naturală. Nu ca altele. Nimic murdar. Nici vorbă.

— Murdar? repetă Guy.

— Mda. Știi tu. În gură sau alte alea. Ai mai văzut-o... ăă

Imediat, Guy înălță un arătător la sprânceană.

— În ultima vreme nu.

— Eu nu te-nțeleg, Guy Clinch. Nu te-nțeleg. Știi ce mi-a spus acum câteva zile? Mi-a spus: „Keith". Am zis: „Mda". A zis: „Keith". Am zis: „Nu-ncepe". A zis: „Keith, să știi că... sunt în stare de orice... când mi se pune pata pe un tip ca ăsta". Da, așa mi-a spus.

Guy îl privi cu neîncredere confuză.

— Stai puțin. Ți-a spus... ea, ție...

— Sau ceva de genul ăsta, spuse Keith repede. Nu, stai puțin. Stai puțin. Aici ai pornit cu stângul, prietene. N-a spus-o. Bineînțeles. Nu în felul ăsta.

— Deci, ce-a spus?

— Era parcă ceva dintr-o poezie sau cam așa ceva, spuse Keith cu o expresie care părea a fi de dezgust sincer. Ce mama dracului, de unde să știu eu, nu-i așa? Eu sunt un gunoi. Hai, spune-o. Sunt un gunoi.

— Nu ești...

— Fir-ar a dracului de treabă! Scuză-mă, băiete, dar n-am de gând să înghit așa ceva. Nu, nu. Vin aici. Să mă destind. Să beau ceva. Încerci să ajuți doi oameni să se găsească pe lumea asta.

— Keith.

— Mă așteptam la mai mult din partea ta, Guy. M-ai dezamăgit, prietene. M-ai dezamăgit rău.

— Keith. Nu-i așa. Stai. Îmi cer scuze.

— Mă rog. Și ascultă aici: n-am vrut s-o jignesc și pe ea. Nici.

— Bineînțeles că nu, Keith.

— Mă rog. OK. Mda, salut. Mă bucur că am... Pentru că tu și cu mine, noi...

Brusc, Guy avu impresia că Keith e pe punctul de a izbucni în lacrimi. În orice caz, se răzbunase pe sticla de *porno*. Și ceva îi spunea că termenul „iubire" nu era departe.

— Pentru că tu și cu mine, noi... noi ar trebui să ne apărăm unul pe altul. Pentru că suntem amândoi băgați în povestea asta.

— Care? zise Guy vesel.

— Viața, spuse Keith. În viața asta.

Se îndreptară pe scaun și își dreseră glasul, amândoi odată.

— Nu te-am văzut acolo sâmbătă.

— Ai fost, nu?

— N-ai...

— Nu, n-am putut. Cum a fost?

Keith lăsă capul în jos și își miji ochii în direcția lui Guy cu o expresie de generozitate indulgentă. Spuse:

— În mod evident, oaspeții erau dornici să consfințească în sânge sosirea nou-venitului de la nord de graniță, Jon Trexell. Cum va suporta jucătorul de douăzeci și trei de ani trecerea de la Ibrox Park la Loftus Road? Fiind, la puțin sub un milion, una dintre cele mai costisitoare achiziții ale celor de la Rangers din epoca modernă, tânărul scoțian nu putea în nici un caz dezamăgi...

Douăsprezece ore mai târziu, Guy cobora treptele casei din Landsowne Crescent, ducând tava pentru micul dejun și fredonând *Non più andrai*. Se întrerupse, tăcând, în fața ușii sufrageriei mari. Hope intervieva, sau inoportuna, o nouă bonă. Guy ascultă o vreme jongleriile cu sume mari de bani. Audierea bonelor era o trăsătură constantă a vieții de zi cu zi a lui Hope. În *The Lady* era un anunț permanent,

care apărea încă din săptămâna în care se născuse Marmaduke... Coborî la bucătărie dând bună dimineaţa unei femei de serviciu, unei menajere, unei asistente, la doi zugravi bătrâni (cornişele?) şi unei bone pe picior de plecare (Caroline?), care bea pe faţă din sticla de sherry pentru gătit, inspirând adânc şi uitându-se cu admiraţie la grădină. Orbitor luminat de soare, capătul apropiat al încăperii era şi acum o mahala a jucăriilor. Ambele ecrane de televiziune cu circuit închis erau moarte, dar atenţia lui Guy fu atrasă de interfonul mobil de pe masă. Piesa corespondentă trebuie să fi fost în camera de deasupra, pentru că Marmaduke putea fi auzit stereo. Era, în mod evident, relativ cuminte, aşa cum se întâmpla de multe ori când la orizont apărea o bonă nouă. Auzindu-l acum, un străin ar fi putut crede că, în ultimele câteva minute, copilul avusese de îndurat nici mai mult, nici mai puţin decât o bătaie soră cu moartea. Pe neaşteptate, toată lumea din bucătărie scoase un ţipăt de spaimă, la auzul bubuiturii atroce venite din camera de la etaj.

— Nu, nu, Melba, intonă Guy, luând-o înaintea fetei în casă, care se îndrepta spre aspiratorul aşezat sub scară. Lasă-mă pe mine.

Să mă prezint noii bone : să îi prezint un zâmbet normal. Te comporţi ca şi cum bonele nu şi-ar putea dori mai mult de la viaţă decât normalitatea.

— Melbá!! zbieră Hope chiar când Guy intra răsucindu-se în cameră, luptându-se cu ţeava şi cu baza.

Într-un fel sau altul, Marmaduke răsturnase oglinda mare de perete, din secolul al XVIII-lea, iar acum se zbătea vitejeşte să se arunce în cioburile ei. Hope îl ţinea. Între picioarele copilului, se întindea periculos firul unei lămpi. Guy rămase cu ochii holbaţi, fără să-i vină a crede, la Noaptea de Cristal a sticlei efervescente.

— Melba!! zbieră Guy.

Peste câteva minute, Guy o ajută pe Melba să împăturească sacul părăind al aspiratorului. Se ridică din genunchi, se scutură şi – au! – şi se întoarse chiar când Hope spunea:

— ... chiar atât de mare nebunie ca acum. Nu, dragule. Te rog, nu. El este soţul meu, domnul Clinch, şi îmi cer scuze, cum spuneai că te cheamă?

— Enola. Enola Gay.

Cauţi fiinţa iubită, sigur, pretutindeni, în maşinile care trec pe stradă, sus la ferestre, chiar şi în avionul acela de deasupra capului, crucifixul acela al cerului. Vrei ca fiinţa iubită să fie întotdeauna acolo, indiferent unde. Ea este obiectul celei mai presante căutări a sinelui şi te uiţi după ea fără somn, noapte de noapte, în vis... Guy simţi panica, apoi plăcerea: era aici, era mai aproape, şi cât de dulce arăta în roz. Supunându-se unei reacţii instinctuale norocoase, Guy înaintă şi îşi sărută soţia de bună dimineaţa. Indiferent de celelalte efecte, gestul îi oferi lui Marmaduke şansa previzibilă de a-l ataca. Lăsat o clipă liber să umble prin cameră, copilul văzu mângâierea şi se repezi înapoi să îi despartă. De aceea, Guy era ocupat să îl ţintuiască pe Marmaduke la podea când o auzi pe Hope spunând:

— Cred că o să fii de acord cu mine că salariul este foarte generos. Eu nu am auzit pe nimeni care să mai plătească nici măcar o sumă apropiată. Te poţi îmbrăca aşa cum doreşti. În majoritatea zilelor, o să te ajute Melba, Phoenix sau altcineva. Vei avea o maşină la dispoziţie. Plata este dublă pentru sâmbete, dacă doreşti să lucrezi, şi triplă pentru duminici. Poţi să iei toate mesele aici. Poţi să te muţi aici. De fapt...

Melba bătu la uşă şi intră din nou. În urma ei veneau cu un aer posomorât trei muncitori sau grădinari.

— Scuzaţi-mă un moment, spuse Hope.

Aşa deci. Supravegheaţi cu priviri pofticioase de Marmaduke, Guy şi Nicola rămaseră la trei metri

distanţă, pe canapelele aşezate faţă în faţă. Guy nu-i putea vorbi; descoperi, încă o dată, că nu se poate nici măcar uita la ea.

Dar Marmaduke nutrea alte sentimente. Îşi trase mâna din încleştarea tatălui. Cu mâinile în buzunare, traversă covorul cu paşi laterali. Evaluarea unei noi bone, evaluarea sânilor şi a punctelor slabe, aceasta era hrană şi băutură pentru Marmaduke.

— Salut, o auzi spunând. Eşti foarte tare, nu-i aşa? Guy, iartă-mă. Am sperat să nu fii aici. Am simţit nevoia... a trebuit să văd. Au! Vai, ce m-ai ciupit! Am primit mesajul tău şi m-am simţit... Aha. Să ştii că asta pot să fac şi eu, tinere. Treci pe la mine astăzi. Trebuie. Se cheamă „jocul de-a ciupitul".

Se deschise uşa. Guy ridică privirile: Hope îl chema cu chipul ei cel mai sever. Ieşi greoi din încăpere, cu pantofii lui uriaşi. Hope ştia: sărea în ochi. Guy avea senzaţia că în natură se născuse o forţă nouă, asemenea gravitaţiei, dar oblică şi care acţiona înspre exterior, una care putea arunca totul în aer, cu tot cu camera aceasta şi cu casa.

— Ei? zise Hope afară, în hol, cu mâinile înfipte în şold.

— Păi...

— O luăm, da? O înşfăcăm. O înfulecăm.

El şovăia.

— Are vreo pregătire?

— N-am întrebat-o.

— Are ceva referinţe?

— Cui îi pasă?

— Stai puţin, spuse Guy, care simţea în spate ceva ce presupuse a fi ironia dramatică. Nu arată puţin prea bine?

— Ce? Aici nu se aude mai nimic.

— Întotdeauna ai susţinut că cele care arată bine nu sunt bune de nimic.

— Nu ne permitem să fim chiţibuşari.

Guy râse scurt şi încet.

— Voiam să spun, adăugă Hope într-o şoaptă sonoră, că pe cele urâte le-a cam consumat.

Dinăuntru se auzi un geamăt aspru. Nu semăna cu nici un alt sunet scos de Marmaduke vreodată Părinţii intrară în pripă, aşteptându-se să vadă scena obişnuită. Bona ghemuită într-un colţ sau inspectându-şi rănile de pe faţă în oglindă. Marmaduke fluturând o şuviţă de păr sau o bretea de sutien smulsă. Dar nu era aşa. Enola Gay se uita în sus la ei cu un calm desăvârşit, în timp ce Marmaduke Clinch se trăgea înapoi, frecându-şi o încheietură, cu o expresie nouă pe chip, ca şi cum tocmai ar fi învăţat ceva (o lecţie de viaţă), ca şi cum n-ar mai fi cunoscut în viaţa lui o asemenea ruşine, un asemenea scandal.

Casa era o capodoperă. Cum mai scânteia, cum mai zbârnâia. Atâta pânză, atâta ulei. Cu câtă siguranţă îşi enunţa temele de continuitate şi răspuns, ce frumos se lega totul. Iar prezenţa Nicolei era ca un fitil. Căci ea putea arunca totul în aer.

Desigur, casa nu era o operă de artă. Era viaţă. Şi presupunea costuri. Evident, banii erau unul. Casa nu mânca bani. Ea răspândea banii. Banii se împrăştiau din ea ca bancnotele de zece lire dintr-o turbină neacoperită. Erau oameni care veneau de la distanţă mare ca să-i dea lustru şi să o dichisească, să o trateze pentru a continua să fie utilă, să lucreze. Femeile care spălau şi frecau pe jos în genunchi, espadrilele fremătânde ale electricianului care stătea cu capul în jos sub o grindă, un instalator întins pe spate, un coşar chinuit căţărându-se în sus pe horn, muncitori, zilieri, oameni veniţi clătinându-se să instaleze, să verifice garanţii, să citească tot felul de contoare; şi, desigur, numeroşii mirmidoni ai lui Marmaduke. Uneori, Guy avea impresia că totul era organizat special în cinstea

copilului. Drama infantilă și ușurică a săritului coardei. Beţele de maroco ale eșafodajului. Toată distrugerea și stricăciunile.

Celălalt lucru care stătea la temelia casei era ordinea. Cu fiecare zi, mașina de spălat vase dublă, pudra pentru tratarea apei, curăţitorul de cartofi, tăietorul de paste se apropiau de moartea aparatelor, prăbușindu-se în haos. Cu fiecare zi, femeia de la curăţenie se ducea acasă mai ostenită, mai bătrână, mai suferindă. O citadelă a ordinii, casa grăbea entropia pretutindeni în jur. Cu atâta nevoie de ajutor pentru a se ţine laolaltă, probabil că undeva, în adânc, murea să se dărâme sau să se împrăștie în bucăţi... Simţind că-i e foame și că vrea, dintr-odată, să facă ceva serios, Guy coborî iar, pășind peste un muncitor care punea o mochetă și oprindu-se din drum ca să schimbe câteva cuvinte cu Melba, a cărei forţă o cumpărase și o vlăguise ani de zile...

Pe când turna laptele și ungea pâinea cu unt, mâinile îi erau neclintite. Acum urma un alt secret conjugal: extrase ziarul de dimineaţă de după un teanc de broșuri pentru jucăriile lui Marmaduke, unde îl ascunsese ceva mai devreme de Hope, și îl deschise încă o dată la pagina de opinii. Și iată articolul sau extrasul, nesemnat, oferit fără nici un comentariu. Sigur, în vremurile acestea ale furtunilor de gigawaţi, uraganelor de multimegatone și incendiilor de pădure de miliarde de hectare, era ușor să uiţi că existau mașinării fabricate de mâna omului – o apăsare pe buton, un vârf de deget – care puteau provoca dezastre la fel de mari. Dar toate acestea erau făcute de mâna omului, nu acte divine, ci acte umane... Deci primul eveniment va avea viteza luminii. O lume devenită albă ca un soare palid. Nu știam asta. Nu știam că și căldura se deplasează cu viteza luminii. (Desigur, ca razele soarelui.) Tot ce stătea cu faţa la fereastră va lua foc: perdelele în pătrăţele, ziarul acesta, blugii de comandă ai lui

Marmaduke. Următorul eveniment va avea o viteză ceva mai mare decât a sunetului, mai mare decât a zgomotului, tunetul strident, vociferarea fisiunii, care va crăpa cerul. Suprapresiunea suflului. Străbătând străzile cu viteza unui Concorde, nu tocmai sub forma unui val, ci învăluind casa și făcând-o să se împrăștie în afară. În consecință, casa va deveni o bombă și toată tencuiala și ordinea ei, sticla și oțelul se vor transforma în schije, alice. Nici o diferență, în ce privește rezultatul, între casa aceasta și oricare alta. Casa lui, edificiul zbârnâind al entropiei negative, va deveni un haos oarecare într-o clipă, va fi asemenea locuinței lui Keith, oriunde se va afla ea, sau a lui Dean sau a lui Shakespeare. Atunci, totul va fi permis. Guy închise ochii și se văzu alergând neputincios spre nord prin flăcările joase și vânturile cu funingine; apoi camera ei, despicată către un cer beteag, și un act de iubire îndeplinit printre așchii – de iertat, dar cu frumusețea ei dusă, totul stricat, mânjit și mort.

— Trebuie să încetez, spuse el, dând deodată din cap.

— Poftim? se auzi dulce glasul Melbei.

— A, scuză-mă, Melba. Nu, nimic.

„Efectele detonărilor nucleare", extras din ceva ce se numea „Glasstone & Dolan (1977, ed. a III-a)", printre articolele despre despăduriri și salariile asistentelor medicale, alături de un raport despre Concorde, care urma să înceapă să obțină profituri totale până la finele anului, și deasupra coloanei de astronomie, care afirma că obiectul Apollo desprins din centura de asteroizi va trece pe la un sfert de milion de kilometri de Pământ. Ceea ce era bine. Doar că acolo se găsea Luna. În interfon se auziră voci luându-și rămas-bun, iar Guy mototoli ziarul în fundul coșului de gunoi. Înghiți, simțind câmpul ei de forță cum părăsește casa.

Iar casa continuă să rămână pe loc.

Guy aruncă o privire în hol. Din câte se auzea, Marmaduke se dispersase – la etaj cu Phoenix și Hjordis, fără îndoială. Și acum, Guy se crispă abrupt la salutul lui Dink Heckler.

— Hei, spuse Dink întinzând arătătorul spre el.

— Dink. Ce mai faci?

— Bine.

Numărul șapte sud-african era, bineînțeles, îmbrăcat în echipament de tenis. Șortul călcat era alb ca zahărul pe fondul lespezilor mâzgălite ale pulpelor. Încapsulate în pantofii practic cubici, picioarele lui Dink stăteau înfipte prosteşte, mult depărtate.

— Jucați pe vremea asta? întrebă Guy.

— Cum să nu.

Dink se uită prin ușa pe jumătate din sticlă de la intrare, la dimineața de octombrie, pe urmă înapoi la Guy, cu o expresie de alarmă mofturoasă.

— De ce? Vezi ceva ce eu nu văd?

— Doar... soarele cam jos. Te orbește.

Hope coborî scara în salturi, spunând:

— E foarte bine. Începe de astăzi. La ora unu.

— Nu zău? zise Guy.

Hope se uită la Guy, la Dink, iar la Guy.

— Te simți bine? Să știi că eu am mai prins curaj. Mi s-a părut extraordinară. Marmaduke a fost foarte cuminte cu ea. Parcă era complet amețit. Cred că are foarte multă autoritate. Știai că acum doarme?

— Uimitor, spuse Guy.

Apoi Hope spuse hotărât:

— Joc tenis cu Dink.

Sub pilota dolofană, printre vestigiile parfumului trupului adormit al soției, în spatele draperiilor trase pe jumătate, Guy stătea întins cu ochii în tavan, el însuși încărcat de lumina lăptoasă și ilicită a unui dormitor încă folosit în ceasul dinaintea prânzului. Partea proastă a iubirii, medită el, sau partea proastă a acestei iubiri, cel puțin (aparent)

este că e atât de totalitară. Pe tărâmul intelectului, ce indolență să cauți Răspunsul la Toate; și ce indolență, încă și mai mare, să îl găsești. Dar în materie de sentimente... care e marea cucerire? Dragostea. Dragostea e Marea Cucerire. Cu imperativele ei dialectice, rescrierile, poliția cugetului, bătaia în ușă la trei dimineața. Dragostea te-mpinge să te folosești de bietul orb, să dorești moartea în Cambodgia, să te bucuri că propriul fiu se zvârcolește în adâncul Salonului Peter Pan. N-are decât să vină holocaustul, pentru o bucățică bună. Pentru că iubita, iubita aceasta ar putea să preschimbe casa într-o bombă.

Se trezi pe la două. Avea mintea limpede. Își spuse: s-a sfârșit. A trecut mai departe. Și se încordă, așteptând prima șoaptă recurentă... Era foarte simplu, deci. Îi va mărturisi totul lui Hope (deși nu și partea cu banii. Ai înnebunit??) și se va lăsa în voia remușcărilor. Cât de minunat, cât de superb era adevărul. Pururea prezent și mereu în așteptare. Dragostea trebuie să fi fost inamicul adevărului. Trebuie. Și te tot făcea să-ți placă ceea ce era rău și să deteși ce era bine.

Se auziră pași trecând prin fața camerei lui și suind scara.

Și acum, viața dădu o mână de ajutor. Prin firele gâtuite ale unui interfon rătăcit, auzi zgomote, voci, hohote de râs. Hope și Dink la etaj, schimbându-se. După ce jucaseră, acum se schimbau, se schimbau. Un chițăit, „Sunt transpirată toată", o interdicție comică, „Ia uite-aici", pârâitul unui fermoar și apoi o tăcere înfierbântată, întreruptă de aerul tras adânc în piept și de glasul ei serios: „Potolește-te!".

Iar Guy își spuse: nevasta mea nu mă iubește. Nevasta mea m-a înșelat. Ce minune!

Curând după aceea intră ea, îmbrăcată în halat, cu părul desfăcut din strânsoare și grumazul îmbujorat.

— Scoală-te, spuse ea. Acum doarme, dar, după ce pleacă Phoenix, vine rândul tău. Am rămas fără bonă pe tot restul zilei. Vaca n-a mai venit.

În camera de alături, Marmaduke, care stătuse treaz toată noaptea, zăcea lăţit într-un somn dezlânat. Jucăriile stăteau împrăştiate prin ţarc asemenea muniţiei într-un război aflat în armistiţiu. Micul deţinut, cu chipul lui scandinav brutal, era încătuşat în păturile de lână, făcute funie de rostogolirile copilului. Lipit de sudoare îi stătea părul alb ca puful de boboc... Nici măcar adormit nu era nemonitorizat, nemediat. În timp ce bea o cană de nes, Phoenix îl urmărea din bucătărie, închizând ochii alungiţi mai multe secunde de fiecare dată când dădea semn că s-ar putea trezi.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Marmaduke îşi examinase şi împunsese vânătăile gemene de pe dosul pumnului cu gropiţe. Le privea cu teamă şi admiraţie. Începuse deja să uite durerea care le însoţise, dar ceva din felul în care ajunseseră acolo îi va rămâne ca o minunată amintire.

— Gigea, şoptise el (aşa cum spui „gigea" despre o fată drăguţă de pe stradă sau despre o lovitură drept la ţintă, pe terenul de crichet, în semn de salut faţă de îndemânare sau talent) înainte de a se rostogoli pe o parte şi a se încovriga să doarmă, cu nădejdea că va visa jocul de-a ciupitul.

Jocul de-a ciupitul era grozav. Era gigea.

— Au! Vai, ce m-ai ciupit! Aha. Să ştii că asta pot să fac şi eu, tinere. Se numeşte jocul de-a ciupitul.

Marmaduke aşteptă.

— Vrei să ne jucăm.

Marmaduke aşteptă.

— Acum, mai întâi, ciupeşte-mă tu pe mine, cât vrei de tare.

Marmaduke o ciupi cât vru de tare, adică atât de tare cât putu.

— Bine. Acum, te ciupesc eu pe tine.

Marmaduke o urmări cu interes împietrit. Şi vederea i se scurse printre lacrimile de durere.

— Acum iar e rândul tău. Ciupeşte-mă cât vrei de tare.

Marmaduke întinse mâna grăbit. Apoi însă ezită. Mai întâi privind în sus o clipă cu un surâs nesigur, o pişcă uşor de dosul mâinii.

— Bine. Acum, te ciupesc eu pe tine.

Chiar dacă acum nu mai mănânc prea mult, tot mi se pare că am un apetit sănătos pentru dragoste. Dar nu-mi iese.

Una peste alta, am petrecut şase nopţi dormind pe apucate la Heathrow. De dormit, n-am dormit prea mult. Dar a fost pe apucate. M-a cuprins disperarea. Ceilalţi erau mai pricepuţi decât mine, mai puternici şi mai rapizi la coada de aşteptare, cu bacşişuri mai grele, oferite cu mai multă greutate. Mă şi vedeam devenind, cu trecerea săptămânilor, un fel de glumă a terminalului de Plecări. Apoi o figură tragică. Apoi un fel de vârcolac, mergând împleticit de la chioşcul de ziare la bar, cu bucăţele desprinzându-mi-se de pe trup.

Mi se pare că am un apetit sănătos pentru dragoste. Dar nu mai pot să mănânc nimic.

Incarnacion îmi relatează că Mark Asprey nu s-a arătat prea mult pe-aici, pe la apartament. Ochii i se retrag şi se înmoaie cu îngăduinţa îndrăgostitei când vorbeşte despre cerinţele cărora trebuie să le facă faţă constant cel care îi plăteşte leafa. Ceea ce o împinge mai departe, spre explorarea uneia dintre enigmele vieţii: cum se face că unii oameni au mai mult noroc decât alţii, şi mai mulţi bani, şi mai multă frumuseţe şi aşa mai departe.

Desigur, mă întreb dacă Mark Asprey a făcut o plimbare pe strada închisă la un capăt.

În visele mele, mi se tot pare că le zăresc pe Kim şi pe Missy, Missy, Kim. Încearcă să se poarte frumos. Dar, în visele mele, nu-mi iese.

O iubesc pe Lizzyboo în felul meu, dar, când îi cântăresc pregătirea sau trecutul socio-sexual, am impresia că nu există mai mult de patru sau cinci lucruri care s-ar putea petrece cu adevărat între ea şi bărbaţi.

El Refuză Să Îşi Ia Vreun Angajament. Ea Nu Vrea Să-I Lase Distanţa de Care Are El Nevoie. Acum El Se Concentrează Prea Mult Asupra Carierei. Cei Doi Cred Că Se Iubesc, Dar, Date Fiind Diferenţele de Temperament, Cum Vor Comunica Vreodată?

E mult mai insistentă în ultima vreme sau este când nu mănâncă. Reţinerile au dispărut. Parcă se prăbuşeşte. Se prăbuşeşte, şi încă la rata normală a acceleraţiei, adică foarte rapid: zece metri pe secundă pe secundă. Din fericire, măcar, în toată prăbuşirea asta, nu mai contează ce greutate ai... Presupun că aş putea să-i spun că sunt pur şi simplu demodat. Mă şi aud spunându-i: „Probabil că sunt un copil al timpului meu, Lizzyboo", în timp ce îi îndepărtez cu gingăşie mâna de pe genunchi. Sau aş putea invoca ruşinos o sumă întreagă de suferinţe debilitante, dar nu fatale. Aseară, pe scări, m-a luat de mână şi m-a întrebat:

— Vrei să-ţi faci de cap cu mine?

Eu? Să-mi fac de cap? N-o fi auzit că făcutul de cap e în descreştere – deşi poate, în cazul ei, n-a prea fost, în ultima vreme. Dink Hackler, de exemplu, are aerul unui şef de echipă sever, la pat. Dar de la mine nu va căpăta asemenea prostii. Eu sunt un copil al timpului meu.

În zilele dezmăţate ale înfierbântatei mele tinereţi, nimeni nu voia să rişte – şi nici eu. Îmi amintesc cum era vorba... Eşti liberă în vreo seară, săptămâna asta? M-am gândit că putem merge împreună – până la spital. Locul ăla simpatic de pe Seventh Avenue. Dacă-ţi e mai uşor, adu-ţi doctorul

cu tine. Eu îl aduc pe-al meu. Vin să te iau pe la opt și jumătate. Cu salvarea. Și, iubito, să nu întârzii.

Acum nu mai e așa. Să ne gândim puțin. Virușii săltăreți, toți linge-blide și nesărații și făcătorii de bine cu de-a sila sunt, bineînțeles, din ce în ce mai mulți, dar tot par să se fi potolit considerabil. Doar din egoism, se-nțelege. La urma urmelor, nu sunt decât niște paraziți, iar musafirul de carieră sau artistul pomanagiu nu au nici un interes să facă totul praf în jur (cu excepția beților mai urâte decât de obicei). Astfel se impunea înțelepciunea evoluției ; adoptau o „strategie colectivă", cu propriile interese pe termen lung avute rațional în vedere ; iar acum, nu sunt decât membri ai trupei. În plus, toți știm că nu vom trăi o veșnicie. O știm prea bine. Doar am uitat, o vreme. O vreme, opțiunea traiului veșnic a părut că merită încercată. Dar gata. Chiar și în California, sălile de forță și saloanele de gimnastică au vopseaua scorojită și adună praful. Șaptezeci de ani e mult chiar și pentru cei foarte bogați, chiar și pentru cineva ca Sheridan Sick. La nivel subliminal, acceptăm că viața suferă o restrângere și, încă o dată, începem să ne culcăm cu străini. Sau unii dintre noi o fac. Actul iubirii are loc într-o comunitate a morții. Dar nu foarte des. Tot așa cum nu vezi prea mult furișat pe holuri în azilurile moderne, în ciuda dotărilor superbe.

Am cunoscut-o cu unsprezece ani în urmă. Ne simțeam în siguranță. Mai mult decât atât. Ne simțeam rezolvați. Chiar eram rezolvați.

Acum, nici să stea de vorbă cu mine nu mai vrea. Numele meu nu face doi bani la Hornig Ultrason. Nu mă simt prea bine și nu mai am nici un ban.

Mă descopăr îngăduindu-mi reverii vulgare despre vânzarea drepturilor de autor pentru un scenariu de film.

Nu se poate să nu existe măcar douăsprezece actrițe gata să omoare pentru rolul Nicolei Six. Îmi

vin în minte câțiva viteji credibili, care s-ar putea lua de piept cu Guy (cei care fac roluri de eroi din Evelyn Waugh : umili, dezorientați, de o frumusețe fără rost). În ce-l privește pe Keith, ar fi nevoie de un expert al scufundării totale, un literalist dinamic care să ducă o viață de troglodit timp de doi sau trei ani, pregătindu-se pentru rol.

Singura dificultate o prezintă Marmaduke. Tipic pentru Marmaduke. Dificultate maximă. Ca întotdeauna.

Poate se renunță la copilul-minune și folosi un robot sau un personaj animat. Uluitor ce se poate face.

Sau, dat fiind că timpul și timpurile au luat-o razna, de ce nu un pitic cu înfățișare tânără, cu un scutec și o mască de copil?

Totul a luat-o razna. Bătrânii se străduiesc să fie tineri, cum au făcut dintotdeauna, tinerețea reprezentând modelul. Dar acum, tinerii se străduiesc să fie bătrâni și ce ne spune nouă asta? Cu cârlionți cărunți și o paloare hotărâtă, cu pasul și gesturile opintite, cu machiaj de hoașcă de pantomimă, cârje, proteză pentru gât și pantofi ortopedici.

Și pasul următor. Începem să ne jucăm cu felul în care arată copiii. Mai întâi, ne jucăm cu felul în care arătăm noi înșine (transformați într-un teren bombardat sau un poster de protest), apoi, după ce am izbutit să facem asta, începem să ne batem joc de felul în care arată copiii. Tunsori tâmpite – țepi lăcuiți, un fel de efect de spumă de nuci. Nuanțe de mov și grena, combinații de bej cu gălbui. Am văzut un prichindel în parc care avea un cercel în ureche (cu gaură) și altul cu un tatuaj (o păsăruică învinețită). Sunt și copii împodobiți cu peruci, ochelari și danturi de jucărie. Plimbați în fotolii cu rotile.

Ştiu că Imperiul Britanic nu mai e în forma în care a fost odată. Dar te-ntrebi: oare cum or să arate copiii copiilor?

Lizzyboo şi cu mine mergem la noul bar vegetarian de pe Kensington Park Road. Face cinste. Insistă să facă. Locul se numeşte La Grasu', ceea ce mi se pare o alegere nefericită şi proastă pentru comerţ. Pe drum, Lizzyboo mănâncă o îngheţată sau un covrig cald sau un hotdog lung de-un cot. Odată ajunşi, odată ce suntem chiar La Grasu', începe cu milkshake-urile, însoţite poate de o îngheţată de banane sau de ciocolată. La felurile astea, îmi schiţează perspectiva unei vieţi întregi de fată bătrână.

Azi după-amiază, nu ştiu cum, dar o picătură de ciocolată i s-a agăţat de nas. Am tot crezut că o va observa până la urmă, că o va simţi sau vedea. Dar nu. Iar eu am lăsat prea mult timp să treacă, prea mult pentru nas, prea mult pentru ciocolată. Când s-a scuzat şi s-a dus la baie, m-am simţit uşurat. Când s-a ridicat de pe scaun, i-am văzut fermoarul de la fustă strâmbat de cât de întins stătea. Au trecut cel puţin cinci minute şi, când s-a întors, ciocolata era tot acolo.

— Scumpo, am spus, ai puţină ciocolată pe nas.

A fost îngrozită.

— De când e acolo? a întrebat ea crispat în oglinda pudrierei.

— De mult. De când ai mâncat eclerul.

— Şi de ce nu mi-ai spus??

— Nu ştiu. Iartă-mă.

Pentru că, dacă aş fi făcut-o mai din vreme, ar fi însemnat să recunosc o anume intimitate între noi. Pentru că îmi convine să arate ridicol. Pentru că n-am ştiut că nu se mai priveşte în oglinzi.

Amândouă sucesc capetele bărbaţilor, fetele acestea pe care le însoţesc. Lizzyboo ziua. Nicola noaptea.

Amândouă întruchipează ceva-ul acela care îi obligă pe bărbați să privească.

Și anume ce? Unul dintre numeroasele mesaje pe care Lizzyboo le emite pulsând are legătură cu copiii. El spune: eu, cea mare. Sunt deja mare, dar tu fă-mă și mai mare. Hai să punem CSS-urile la treabă. Dă-le sânilor ăstora ceva de făcut. Pun totul la picioarele tale, dacă tu ești alesul. Dacă tu ești alesul, atunci pun totul la picioarele tale.

În mod interesant, aparția Nicolei nu vorbește despre copii. Ea nu pomenește decât despre Contraceptia Etanșă. N-am de gând să-mi stric silueta și să mă trezesc în miez de noapte. N-am de gând să mă las prelucrată de timp, medianizată – nu de tine, în orice caz. Ar trebui să fie ceva special, ceva unic, ceva imaculat.

Ca Fecioara Maria: *Babymamma* lui Taica Nimeni.

Faptul că orbesc nu contează prea mult, fiindcă oricum nu pot să citesc. După cinci minute cu *Macbeth* în brațe, intru într-o panică senilă a conștiinței de sine. Numeroasele rafturi de cărți ale lui Mark Asprey sunt răftuite cu cărți, dar nu găsești prea multe de citit pe ele. Doar chestii precum *Bunul prost gust* sau *Prostul bun-gust* sau *Lucruri pe care adori să le urăști* sau *Urăști să le adori* sau *De ce e frivol să fii important* sau *Viceversa*.

Iau câte ceva de la Nicola, dar pe cine păcălesc eu? Sunt lucruri pe care nu le văd sau nu le înțeleg. Singurul scriitor care îmi produce o plăcere nedisimulată e P.G. Wodehouse. Și chiar și el mi se pare cam complicat. Mă seacă de puteri. Scărpinându-mă în cap, cu fluierături ușoare și buze tremurând, mă încrunt deasupra lui *Apus de soare la Blandings*.

Cât de curând, va trebui să o rog pe Nicola să mă lase să văd cum arată goală. Constat că abia aștept. Nu văd cum mi-ar putea refuza această cerere simplă. Știe cât de în serios îmi iau munca.

Capitolul 15: Instinct pur

— Bun, spuse Nicola. Începem?

— Da, spuse Guy. Hai.

Îl privi lung, cu o expresie de aşteptare sensibilă. El îşi schimbă poziţia pe scaun şi adăugă cu glas tremurător:

— Zău că mi se pare extraordinar.

— Ce?

— O femeie atât de frumoasă ca tine. Care nu a fost sărutată niciodată cu pasiune.

— Probabil că e, într-un fel. Dar ştiu că tu o să fii foarte blând şi răbdător cu mine.

— O să mă străduiesc. A, apropo. Înainte să începem. Ce i-ai făcut lui Marmaduke? A fost un adevărat înger până pe seară.

— O copilărie. Jocul de-a ciupitul.

Şi îi descrise, cu sacadarea nerăbdării sau chiar a ofensei (copiii, un subiect delicat aici).

— O mică lecţie despre nedreptatea din lumea oamenilor mari. Sau arbitrariul ei. Dacă te pişcă uşor, aşteaptă din partea ta tot o pişcătură uşoară. Nu una tare.

Într-o stare de spirit literală, Nicola era îmbrăcată în alb. O rochie de seară lungă şi albă, cu multe volane şi ornamente. Rochia nu era făcută să fie provocatoare. Nici pe departe: felul în care braţele ieşeau rotunjit din mânecile bufante avea ceva de interdicţie juvenilă şi eşarfa care îngroşa talia îi dădea o stângăcie aparte. De asemenea, îşi

aplicase fardul cu o generozitate agitată, ca o fetiță de doisprezece ani care se pregătește pentru primul ei bal. Dar Guy se uită la rochia cu o margine de jupon și își imagină istoria lenjeriei, interpretată pe dedesubt. Spuse răgușit:

— Nici tentative? Nici măcar pe la petreceri? De-a dreptul extraordinar.

— Da, viața mea sexuală... pur și simplu nu a avut loc. Poate din cauză că părinții mei au murit atunci când au murit. Copil fără frați. Treisprezece ani. Natura pregătindu-se să întoarcă foaia. Și văzusem ce pățise Enola.

— A, da.

— Eram curioasă, bineînțeles. Aveam dorințe.

— Trebuie să fi simțit interesul lor. Bărbații trebuie să fi fost foarte interesați.

— Știi ce simțeam eu?

— Nu?

— Simțeam că ființa emoțională – sau sexuală – din mine era ca o soră mai mică. O surioară foarte vioaie. O soră interioară. Pe care trebuia să o apăr. Trebuia să o țin acolo, înăuntru. Chiar dacă ea tânjea să iasă la joacă.

— E aproape tragic.

— Deși am bănuit întotdeauna că firea mea e, în realitate, profund senzuală. Îmi dau seama după felul în care reacționez față de operele de artă. Față de poezie. Față de tablouri.

Guy simțise mai demult ceva pulsându-i în mijlocul poalei. Acum descoperi că, la fiecare secundă, cana de ceai și farfurioara scoteau un clinchet. Își încrucișă picioarele și spuse stânjenit:

— Mă-ntreb ce se întâmplă cu toată... cu toată seva aceea.

Nicola se îndreptă de spate. Se întoarse din profil.

— Dacă se brânzește, vrei să spui?

— Scuză-mă.

— Nu, nu. Nu-i nimic. Dacă umezeala... dacă sucul...? N-am simţit niciodată aşa ceva. Poate dulceaţa lui se iroseşte în aerul pustiului.

— Da, născută să roşească nevăzută. Da, întotdeauna m-am gândit – se entuziasmă Guy (şi ce curajos zâmbea ea!) – că Empson a avut dreptate. Situaţia este descrisă drept tristă, dar nu te îndeamnă să o schimbi. Giuvaierului nu-i displace să stea în grotă, iar floarea preferă să nu fie culeasă. Dacă e să se-ntâmple ceva. Ai putea...

— A fost un băiat, spuse Nicola, cu părul negru ca păcura şi muşchi de panteră. Pinto, fiul grădinarului corsican. Asta se petrecea în Aix-en-Provence. În fiecare seară, ne întâlneam în grădina caldă din spatele vilei părăsite. Mă mângâia atât de total cu limba şi cu vârfurile aspre ale degetelor, că am crezut de multe ori că o să mă desfac sau o să mă întorc complet pe dos.

— Când a fost asta?

— Avem doisprezece ani.

— Doisprezece?

Nicola îi lăsă lui Guy timp să-şi încheie următorul gând, acela de a goni până la aeroport cu pedala de acceleraţie la podea, de a lua primul avion spre Marsilia şi de a da de urma vicleanului Pinto în cine ştie ce hrubă plină de muşte...

Şi de a-i trage brutei cu dinţi înnegriţi o bătaie soră cu moartea. Guy şi-o imagină pe Nicola la doisprezece ani şi văzu un pântece măsliniu, un mănunchi de despicături şi tendoane întinse, şi acelaşi chip care era acum în faţa lui. Ea zâmbea, bătând uşor cu palma perna de alături.

— Hai să-i dăm drumul, spuse ea. Nu facem mare lucru dacă stai tocmai acolo... Te simţi confortabil? Păşeşti cam ciudat. Bine, atunci. Începem?

— Da. Hai.

— Cu ce?

— Cu sărutul, presupun.

— Bine. Dă-i drumul.

Douăzeci de minute mai târziu, Guy murmură:

— E absolut divin. Dar crezi că ai putea deschide puțin gura?

— Îmi cer scuze.

— Nu, n-ai de ce. Sau măcar, continuă el, măcar nu mai strânge atât de tare din fălci.

Jos, în stradă, Keith stătea prăbușit în mașină, ascultând înregistrarea unui meci de darts pe Blaupunktul furat. Nu se grăbesc, băga-i-aș, reflectă el. Se uită întristat peste drum, la Volskwagenul lui Guy: în dreptul unui parcometru. Dar probabil nu va fi o problemă de etichetă (își revăzu instrucțiunile) dacă mașina lui ocupa locul după ce Guy se ducea în treaba lui. Dacă o lăsa aici, se alegea cu amendă. Sau îi blocau roțile. Niște împuțiți...

Ce mult contează o zi. Într-un fel, era greu de acceptat că schimbarea suferită de Keith se datora exclusiv ultimelor douăzeci și patru de ore. Se rezemă de spătar. Soarele jos îl încălzea. Clipind prin parbrizul ale cărui dâre și pete se armonizau acum subtil cu mătasea-broaștei și mormolocii săltăreți care îi împăienjeneau privirea, Keith se închipui pe sine, cel din ultima vreme, cel dominat de furie și groază, urcând treptele ei cu crima în suflet – sau cel puțin cu crima pe chip. I-aș fi putut da o lecție. Pe bune: trebuia să-i arăt eu ieri. Încântător de mahmur, Keith pufni pe nas (și tuși), clătinând din cap cu un surâs gros. Intră la ea în sufragerie și era întuneric. Ca într-un sex-club danez. Nu, nu danez. Ăă, arab. Cu lumânări și ecrane. Ea purta ceva negru care era așa de... frumos. Nu se putea să fie altfel decât excepțional. Și nu ieftin. Nici. Cât despre femeia îmbrăcată în el, trebuia să-i recunoști meritul pentru cum se întreținea. Și tot bănetul de pe masă, ca la televizor.

— Nu trebuia să faci una ca asta, Nick.

— Keith, înțeleg. N-ai vrut să știu, nu-i așa, că trăiești ca...

Deschise ochii scurt. Și-i frecă apăsat cu pumnii strânși, ca un copil. Și pe urmă, după aia, după ceva așa de... după ce spune ceva așa de deplasat, îmi schimbă viața, uite-așa. Ca prin minune. Pentru că mă înțelege. Mă înțelege. E singura care mă înțelege de-adevăratelea. Cu jocul de darts... Keith se fâțâi pe scaun, smiorcăind și ștergându-și lacrimile de la ochi cu unghia degetului mare, de culoarea mahonului. Nu-i era rușine să recunoască... O viață complet nouă. Mintea lui Keith patină în lateral: ultima săgeată care zbura spre țintă (pentru final, trebuia să fie un mijloc; neapărat) și Keith răsucindu-se să îmbrățișeze ridicarea sportivă din umeri a adversarului; și apoi galeria pastelată cu bunuri și servicii. Și femeile pastelate. Cu o seară înainte, după sfertul de litru de *porno* băut cu Guy, după o vizită făcută lui Debbee Kensit și o ultimă vizită la Trish Shirt, Keith se dusese acasă, unde mai recuperase din emisiunile pierdute de la televizor: fotbal american și analiza cadru cu cadru a majoretelor, în fustițele lor albe și ușoare. Nu puteai să nu recunoști că yankeii se pricepeau să-și organizeze suporterii și să-i îmbrace în uniforme.

Cum suna, încă o dată? Viața de acasă, Keith, îți sufocă talentul pentru darts și aruncă umbra plictisului peste viitorul tău. E chestie de atitudine față de darts – trebuie să te pui în starea care să te ducă spre victoria cea mare. Te văd, Keith, ca pe un copil, pe stradă, cu nasul lipit de sticlă. Dar nu e vitrina unui magazin, ci un ecran de televizor. Aici e vorba de statutul de star de televiziune, Keith. Tu trebuie să treci dincolo de micul ecran. Acolo se află tot restul, restul lucrurilor pe care ți le dorești. Dă-mi voie să te duc până acolo, Keith. Dă-mi voie să te duc până pe partea cealaltă.

— Daaaaa! exclamă Keith când înregistrarea meciului ajunse la momentul culminant.

Apăsă greu pe butoane. Meteorologul Dennis Car: uraganul Juanita. Telefonați: probleme financiare. Geopolitică: încă un examen medical pentru soția președintelui. Știri locale: poliția arestase un suspect în cazul copilului de cinci ani ucis în cartierul Camberwell, din sudul Londrei. Keith făcu o mutră indignată. Așa ceva nu se mai transmitea niciodată la știri. Cică nu făcea decât să încurajeze faptele. Nu-l întrebați pe Keith de ce. Să omori un copil, meditä el. Ca să-ți auzi numele la radio. Sau la televizor.

Și caseta aia. Mamă! Keith fusese – și mai era încă – profund mișcat. Luminile, valoarea producției, profesionalismul, pur și simplu. Nu foarte explicită, dar de cea mai bună calitate în felul ei. În trecut, Keith făcuse numeroase casete cu gagici și luase totul foarte în serios. Și până în ziua de astăzi îl mira promiscuitatea monotonă a rezultatelor. Căci, cu o cameră video pe umăr și o prietenă pe covor sau canapea, Keith era estetul desăvârșit. Încerca să facă filmul frumos, iar el ieșea urât; și gagicile parcă înnebuneau. Și înnebuneau în sensul prost al cuvântului. De aceea, când Nicola Six, seducător redusă la două dimensiuni, se dezbrăcase de rochia verde închis și privise atât de gânditor pe fereastră, Keith simțise furnicături pe șira spinării și perii de pe ceafă ridicându-i-se. Trăise, de fapt, acel sentiment de încremenire încărcată de sensuri care însoțește strânsoarea fermă de mână a artei.

Ca o actriță. O profesionistă adevărată. Celelalte, niște amatoare. Iar impresia favorabilă nu se risipise câtuși de puțin când îi vorbise porcos, pe scări. Poezia decolteului. Preț de o clipă, Nicola păruse că a înnebunit și ea. Dar în sensul bun al cuvântului. Și așa ceva era de așteptat – ba chiar de căutat – în sfera sexului de geniu. Ca să urmărim gândurile lui Keith acolo unde nici ele nu voiau prea mult să ajungă (și oricum, tot cu sângele gândea): numai

dezechilibrul împingea o femeie să investească atât de mult din ea însăşi într-un domeniu atât de nesigur. Uite la Analiese. „Masturbează-te cu mine, Keith", spusese Nicola. Şi Keith îi făcuse pe plac. „Toate lucrurile pe care ai vrut să le faci fetelor... Fă-mi-le mie. În mintea ta." Keith se gândi. De-acum, nu mai rămăsese nimic nefăcut din tot ce dorise să le facă fetelor – după cum putea atesta printre altele, înfrântă, Trish Shirt. Iar pe Trish Shirt n-o violase niciodată. Nu considerase că e nevoie. Nu, Keith făcuse tot ce dorise – poate cu excepţia ocazională a actului sexual, care avea un obicei de a-i ieşi din minte (după un sfert de oră, pe stradă, se oprea brusc şi pocnea din degete), atât era de ocupat cu celelalte figuri... Ba da, era un lucru pe care voia să-l facă fetelor şi pe care nu-l făcuse niciodată. Voise să-l facă rău şi des (când îl băteau la cap şi boceau şi toate alea sau când nu te lăsau să le faci tot ce voiai). N-o omorâse niciodată pe nici una din ele. Asta nu făcuse niciodată. Şi sărutul (Doamne!), ca atunci când cazi într-o mlaştină sau în nisipuri mişcătoare...

Keith băgă o nouă înregistrare a unui meci de darts în Blaupunkt şi se aşeză mai bine în Cavalierul fierbinte. Întâlnirea clasică de la Embassy, dintre Kim Twemlow şi Nigel House. Această cufundare în darts era, după părerea lui, pregătirea ideală pentru apropiatul sfert de finală de la George Washington, din England Lane. Lăsă capul în jos şi, tresărind de durere, se uită la geamul înalt al Nicolei. Reflectă: nu se grăbesc deloc, băga-i-aş.

Guy simţi o izbitură arzătoare în tâmplă. Gâtul i se smuci pe spate în aerul subţire şi gravitaţia îl trase insistent spre podea. După o clipă de spumă albă, Nicola îngenunchea lângă el.

— Ah, nu, spuse ea. Ah, iubitule, iartă-mă.

Guy duse trei degete la tâmplă. Închise ochii, apoi clipi mecanic.

— Dă-mi să văd. Aau. Arată destul de rău. Mă duc să-ţi aduc o bucată de carne. Cred că te-am lovit cu inelul. O, Doamne. Trebuia să mă previi în legătură cu limba.

Guy se ridică pe jumătate. Strigă în urma ei, incapabil, pentru moment, să îşi stăpânească o tonalitate certăreaţă.

— Ai zis că Pancho, sau cum îl cheamă, folosea limba.

Cu ochii ieşiţi din orbite şi o mână pusă apăsat peste gură, Nicola se lăsă pe vine, în faţa frigiderului deschis. Apoi chipul i se lumină şi se îndreptă.

— În ureche! strigă ea. Nu în gură. Era doar un pui de ţigan murdar.

— Şi de unde să ştiu eu?

Nicola se întoarse. Guy îi remarcă roşeaţa remuşcării.

— Măiculiţă, ce-i aia?

— Ficat de porc. Altceva n-am găsit.

Organul vineţiu se legăna hidos de aproape de globul ocular al lui Guy.

— Nici nu ştiu, spuse el, nici nu ştiu ce-i toată chestia asta cu carnea. Tu ştii?

— Cred că e ca să nu se umfle prea tare sau aşa ceva. Sunt revoltată de ce-am făcut. A fost o reacţie din instinct.

— Lasă, că n-am nimic.

— Mhm. Oricum, chestia cu carnea nu merge. Se umflă destul de alarmant. Ai o piele foarte delicată. Ca de copil. Of, Doamne. Ce-o să-i spui soţiei?

— Ce, am un ochi învineţit ca la carte, nu?

— Mă tem că da.

O clipă, îi susţinu privirea.

— Nu în *Jude* era o scenă asemănătoare? Când ea aruncă în el cu o băşică de porc sau cam aşa ceva. Gestul nu e considerat prea prietenos.

— N-a fost cine ştie ce mare succes, nu-i aşa? Prima noastră şedinţă.

— Nu, dar... (Şi Guy îşi lipi o mână de inimă.) Aici, înăuntru.

Aceasta o surprinse şi o înmuie, făcând-o să se mai îmbuneze. Ochii ei îi cutreierau cu înţeles chipul. La urma urmelor, lui Keith nu-i strica să mai aştepte.

— Ştii ceva, spuse ea, lasă-mă pe mine să conduc. O să-mi folosesc imaginaţia. Dacă închizi ochii, n-o să-mi mai fie aşa ruşine... Hai să te pup, să-ţi treacă. Şi să arunc carnea asta scârboasă.

Lipsit de voinţă, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de baza canapelei. În timp ce ea îi dădea ocol, pe podea, nu-i simţea decât buzele, vârfurile degetelor, răsuflarea pe faţă. Auzea suspine şi foşnete, şi sunetul propriului sânge. La un moment dat, simţi o povară uşoară în poală – poate presiunea materialului adunat al juponului sau rochiei ei. Oricum, nu era grav, căci următorul ei sărut avu forma unui zâmbet.

Îi oferi Bobocul de trandafir, Bosumflata, Tinereţea, Verii Care-Şi Ating Limbile, Virgina Delicvescentă, Nevoiaşa.

— Nu te opri, şopti el.

Îi mai dădu Al Oricui, Lady Macbeth, Târfa de-o Mie pe Noapte, Păsărica Pregătită şi...

— Te rog, spuse el cu ochii în continuare închişi, dar începând să facă eforturi. Te rog. Nu.

Gata, porneşte: uite-l... acum! Keith se zvârcoli, aşezându-se. Pentru ca lucrurile „să arate bine", făcuse rost, la sugestia Nicolei, de o piesă de recuzită: o geantă de piele furată, plină cu obiecte furate – nivelă cu spirt, un ciocan uşor, daltă, rangă. Nu mă vede. Ăştia sunt în stare de aşa ceva: se uită drept prin tine.

Guy se întorcea pe alee mişcându-se cu greutate, îndoit de mijloc şi aplecat într-o parte. Se uita în jur temător, cu ochii de stafie ai celui care înşală. Întotdeauna problema aceasta la înapoiere. Cum

se strângeau fibrele duplicității, ca venele de pe suprafața unui suflet sclerotic. „De ce-ai venit la mine acasă?", o întrebase. „Ca să mă asigur de ceva. Soția ta nu te iubește. Bietul Guy..." Cu sau fără Dink, lui Guy nu-i venea să creadă. În orice caz însă, duplicitatea era acum de două ori înnodată: trebuia să te pui pe ea cu unghiile, cu penseta. Se opri (cu răsuflarea tăiată, bătut); se simțea ca după un zbor de douăzeci și patru de ore la clasa a doua și fundătura, cu copacii ei neclintiți, ca niște pământufuri de praf sub soarele jos, ar fi putut foarte bine să fie și Australia. Guy trecu în revistă scena, necăutând chipuri, nu încă, ci siluete, cu greutatea și contururile lor inimitabile, așa cum ar fi putut-o face Giacometti: Phoenix, Richard, Terry, Lizzyboo... Hope!

— Hei!

Guy scoase un chefnit tare.

— De prestigiu, spuse Keith, traversând strada cu târșâit de picioare groase, cu geantă cu tot. Eurobank. Contraflux pe autostradă. Intercool.

— Keith.

— Hei!

— Ce-i?

— Phiu! Foarte șic (și încruntătura îngrijorată a lui Keith se lăți într-un rânjet prietenos). Te văd cam șifonat. S-a simțit datoare să-și apere onoarea, hai?

— Nu, m-am împiedicat când urcam scara.

— Cum să nu. Ascultă.

Keith ridică un braț, pe care și-l puse pe după umerii lui Guy. Acesta tresări, dar curând intră în ritmul pasului agale, confidențial, al lui Keith. Era vreo supărare, întrebă Keith, dacă îi lua locul? Dacă se băga unde tocmai fusese Guy?

— Te-aștept și pe urmă mă strecor în urma ta. Mă vâr ușurel. Fără probleme.

Guy se uită în jos la rombul răsturnat al nasului lui Keith, la creasta lui marcată, la nările ca niște tuneluri ale dragostei.

— Fi'ncă pe-aici se blochează roțile.

— Serios? Da, sigur, Keith.

— Bollinger. Veuve Cliquot. A! Mâine-seară.

Mâine-seară? Ce nouă tortură mai era și asta? Guy căscă ochii cât putu de tare. Mâna cu țigara a lui Keith încremeni brusc, la jumătatea drumului spre buze.

— Ai uitat, spuse el ca pe o amenințare urâtă.

— Nu, nu. O să fiu acolo.

Unde? Judecând după energia pe care fața lui Keith continua să o conțină, Guy deduse că întâlnirea trebuie să fi fost deosebit de importantă, ca o vizită la curse sau la altarul vreunui sfânt agent de pariuri.

— Meciu' de darts, rosti Keith în cele din urmă.

Volkswagenul Estate era parcat strâns pe locul lui, cu nu mai mult de opt centimetri de spațiu liber în față și în spate; lui Guy îi luă mult timp ca să-l scoată în stradă, cu Keith nedezlipit de el, dirijând ca un polițist, făcând semn cu mâna, ferindu-se, făcând iar semn cu mâna și, în fine, ridicând degetul mare și gros, îndoit.

Nu-i bun de nimic într-o bătaie, decise Keith în vreme ce urca scara. Un pămpălău. Dacă te uitai la pumnii lui – și la picioarele lui, la genunchii și dinții lui, la dalta, la ranga și la sticla lui de bere –, Guy era de rahat. Incurabil! Keith vedea tot timpul indivizi ca Guy (la televizor): alungați cu batjocuri din dormitor, sclifosindu-se în costumele lor de tweed. Pe *Titanic*, ar fi fost unul din tipii îmbrăcați în rochii, în timp ce Keith și-ar fi înfruntat soarta bărbățește. Și când barul ar fi ajuns înclinat la patruzeci și cinci de grade, Keith ar fi fost acolo, să-l proptească, ucigând scotch-ul. Pe palierul de la etajul doi, se opri să-și tragă sufletul. Își aprinse o țigară și se rezemă de pervazul ferestrei. Până să-i

treacă tusea, ţigara ajunsese la filtru. Aşa că îşi mai aprinse una. Nu avea în ce să-şi sufle nasul, dar găsi o revistă veche cu ţâţe în geanta furată şi se descurcă aşa cum putu. Şi mai era şi perdeaua. După care urcă bălăbănindu-se până la etajul trei, întrebându-se ce mai cocea Lady Muck.

— Fiecare dintre noi are câte un mic secret urât, nu-i aşa, Keith?

— Da? zise Keith cu superioritate înceată, ca şi cum el n-ar fi avut nici un mic secret urât.

În realitate, Keith avea nenumărate mici secrete urâte. Avea tone de mici secrete urâte. După o selecţie superficială, putem numi câteva: Trish Shirt, tatăl lui, îndoielile despre jocul de darts, cutia cu broşuri zdrenţuite cu chiloţi din garaj, eşecul în ochii lui Chick Purchase, certificatul de naştere al lui Debbee Kensit, înrămat şi pus pe peretele dormitorului, o convingere nezdruncinată a lipsei de valoare şi Kath-şi-apartamentul.

— Am fost întotdeauna dezamăgită, profund dezamăgită, Keith, de faptul că literatura, că arta nu reuşeşte să facă faţă. Micului secret urât. Care este, bineînţeles...

— Ăsta nu-i nici un secret. Asta fac toată...

— A, e Larkin cu „Iarăşi iubirea: laba de la trei şi zece" şi câteva izbucniri confesionaliste ale americanilor. Dar eu cred că asta e responsabilitatea romancierului, care lucrează cu cotidianul, care trebuie să devină întregul plictisului, drept printre drepţi şi jegos printre jegoşi, Keith.

— Mda, spuse Keith absent. Ce mi-e una, ce mi-e alta.

— Ai zice că secolul XX, nepretenţios cum e din toate celelalte puncte de vedere, are curajul să întindă mâna şi să apuce urzica, nu, Keith? Dar nu-i aşa.

— Am văzut un film, spuse Keith, cu o fată care face asta. Nu demult.

— Ce film?

Keith își drese glasul.

— *Aventuri în Conacul Megabalcoanelor*, spuse el prudent.

— Ajungem și-acolo într-o clipă, Keith.

— Două sute șaptezecinci de lire.

— Cred că una din trăsăturile importante ale masturbării e că nimeni nu vrea să fie văzut când o face. În general, bărbații nu vor să se afle. De ce stau cu ochii în tavan, cu mutrele alea? Dă-mi voie să-ți umplu paharul, Keith.

— Ăă, mulțam, Nick. *Ola*.

O urmări trecând: fluturarea ușoară a rochiei. Folosindu-și degetul pentru darts, se prefăcu a i-l vârî pe sub poala cu volane albe. Frecarea obiectelor de lenjerie: cam zgomotoasă rochia aia. Ca și gagica din ea. Keith își supse cu putere o porțiune din buza de sus. Se considera a fi complet în largul său, susținându-și frumos partea care îi revenea din prelegerea sexuală, din schimbul de păreri sau din preludiul vorbit. Și le evocă pe mătușile extazului de prin reviste, împreună cu aprobarea lor categorică. Deschidea drumuri noi pe tărâmul sincerității. Un schimb de opinii matur, nu' așa. Plăcere reciprocă. Toți avem nevoi. Doar că își încrucișase picioarele atât de tare, încât îi amorțiseră. Și palmele îi erau parcă acoperite cu un mâl vâscos. Cristoase, ar fi stat aici toată noaptea. Așa, Cavalierul se alege precis cu o amendă. Sau cu roțile blocate. Băga-i-aș în mă-sa de cretini...

— Ca atâtea alte lucruri în viață, Keith, e o chestiune de timp. Câți ani ai?

— Douășnouă.

Rostit cu mândrie, ca și cum vârsta ar fi fost una dintre virtuțile sau deprinderile lui mai puțin îndoielnice.

— Un copil. Un prunc. Acum ajungi la vârsta la care, conform literaturii de specialitate, te pregătești

să lași toate astea în urmă. Dar tu n-ai să le lași. Niciodată. N-or să te împiedice să dai briciul pe curea, nu-i așa, Keith? O, nu. Mă uit la tine și văd un bărbat – spuse ea, cu chipul inundat de o admirație mincinoasă – care va fi mândru să moară cu mâna pe instrument.

— Mda, să trăiești.

— Noroc! Dar nu te teme. Noi n-o să ne uităm. E OK până ajungi la vârsta pe care o avea Cristos la momentul Calvarului. După aceea, nimeni nu mai vrea să știe. Pentru că devine tot mai trist. Din ce în ce mai trist, fără oprire.

Keith ridică din umeri. Se simțea cufundându-se în intimitatea mahmurelii – în intimitatea profundă și stabilă a felului în care se simțea. Aici, greutățile rămâneau nedivulgate. Au. Hei. Alo. Uf. Doamne. Vai de mine și de mine. Dar în tăcere. Oricum, totul să... totul avea să sară în aer. Și Thelonius, cu fructele lui de mango și greutățile lui. Și Guy.

Nicola veni și se așeză lângă el, pe sofa. Întinderea vastă și stratificată de rochie și jupon. Picioarele îndoite înspumat dedesubt. Fața i se lăsă în jos, dar ochii încă i-i căutau pe ai lui.

— Se vede clar că ești un cunoscător, spuse ea încet, în ale pornografiei. Ce-ți place mai mult și mai mult? Fii sincer. Te înțeleg. După cum știi, eu „nu judec pe nimeni".

Lui Keith îi plăcea expresia. Îi evoca o nouă zi, o lume mai bună, una eliberată, în sfârșit, de tribunale, procurori și avocați.

— Ca la tot omul.

Știa – și chiar spera – că era probabil neadevărat (și simțea cum i se formează, pe toată buza de sus, o mustață groasă de sudoare). În medie, Keith petrecea între două și trei ore pe zi într-o căutare în mare parte sterilă a genului de pornografie preferat (adică pornografie, artă cu curve și

nu filmele fără sex pe care i se strecurau alți escroci sau prostiile pe care le găseai prin magazine). Dar fusese o vreme când pornografia jucase un rol mult mai important în viața lui. Când era burlac, Keith practicase pornografia așa cum alții iau heroină. Pornografia îl pauperizase pe Keith și îl făcuse să se teamă pentru sănătatea mintală și vederea sa. Pornografia fusese singurul motiv pentru care o ceruse în căsătorie pe Kath. Castele video. De la un cap-cu-prosop – Abdelrazak – din Brixton. (Nici Abdelrazak nu judeca pe nimeni. Asta se putea spune clar despre el : nu judeca niciodată pe nimeni.) Keith știa că nu are pic de rezistență la pornografie. O făcea tot timpul, dar nici așa nu-i era de ajuns. O voia și în somn. O voia și când nu era acolo...

— Doar gagici dezbrăcate, spuse el. De bază. Evident.

— Ce ciudat, nu-i așa. În altă parte, micul secret urât ar putea fi ignorat. Dar iată un gen literar care a debutat ca samizdat și sfârșește prin a fi o industrie globală, care nu se mai ocupă de nimic altceva. În general, femeile nu sunt de acord cu pornografia, nu-i așa, Keith ? Cred, de exemplu, că soția ta nu e de acord.

Hei, își spuse Keith. Ce se-ntâmplă aici? În mintea lui, ideile se voiau numite, dar rămâneau fără nume. Ceva legat de păcatul comis în singurătate, invizibil. Încuiai ușa în urma ta. Nu vedeau decât porțelanul și prosopul vechi. Simți nevoia să vorbească și deschise gura, dar nu ieși nimic.

— Femeile vorbesc despre violența pe care le-o provoacă. Dar eu nu știu. Uită-te la cel mai nevinovat gen de divertisment imaginabil, un număr de iluzionism. Asistenta se fâțâie de colo-colo în costum de baie și pe urmă se întinde zâmbind cu gura până la urechi, ca să se lase tăiată în două cu fierăstrăul. Eu cred că femeilor nu le place pornografia pentru că ea le exclude. Femeile sunt de față când se comite

pornografia. Surori distruse. Dar nu sunt de față când se folosește pornografia. Asta e treabă de bărbați. Care nu-și împart micile secrete cu femeile. Le împart cu pornografia.

Se ridică în picioare. Uite : avea telecomanda în mână. Televizorul emise pârâitul electric. Nicola râse muzical (nebunește) și spuse :

— Zău așa, gustul bărbatului englez ! Surori medicale, profesoare și agente de circulație. E tare dulce. Presupun că totul i se trage de la bone și de la școlile private. Deși nu și în cazul tău.

— Nici un pericol, spuse Keith (ocupat să privească).

— Dar există, într-adevăr, o mulțime de instalatori focoși, spălători de geamuri care-ți fac cu ochiul și așa mai departe.

— Mda, salut.

— Mă duc să fac o baie. Mă desfaci tu la fermoar, Keith ? Mulțumesc. O să stau în cadă, ăă... cel puțin un sfert de oră. Țâmburușul de sus. Ăla. Mulțumesc. Pe masa de acolo ai niște batiste de hârtie. Anunță-mă când ai terminat... Nu-i nimic, Keith. Te înțeleg.

Nicola întâmpina cu bucurie și încântare moartea, aproape pretutindeni în jurul ei. Îi ținea tovărășie. Însemna că nu ești complet singur. O floare moartă, turbiditatea neprimitoare a apei moarte care părăsea cu greu carafa. O mașină moartă, pe jumătate dezmembrată la marginea străzii, lovită, strâmbată, anulată, stânjenită. Un nor mort. Moartea Romanului. Moartea Animismului, Moartea Realității Naive, Moartea Argumentului Teleologic și (în special) Moartea Principiului Mirării Minime. Moartea Planetei. Moartea lui Dumnezeu. Moartea iubirii. Îți ținea tovărășie.

Moartea fizicii, de exemplu. Fizica murise doar de câteva zile. Săraca fizică. Poate cincizeci de oameni

pe lume o înțelegeau pe deplin, dar fizica era terminată, la timp ca să prindă sfârșitul mileniului. Restul nu era decât curățenie. Restul erau indicații pentru funeralii. Se descoperise descompunerea protonului, la 10^{32} ani, care făcea legătura între forțele atomice mari și mici, emițând un tareelectroslab. Tot ce le mai trebuia, pentru Marea Teorie Unificată, pentru Teoria Totului, era gravitația. Și o găsiseră. Găsiseră gravitația.

Citise prudentele articole de popularizare din revistele de știri; și toată lumea era de acord că Teoria era minunat de logică. Matematica era minunată. Întreaga moarte era minunată. Dacă înțelegea ea bine – și era foarte simplu (friza intuiția) –, cheia pentru Tot era următoarea: timpul era atât forță, cât și dimensiune. Timpul era o forță; bineînțeles că era. Elementar. Șase forțe. Iar timpul era cea de a șasea forță, nu doar măsură, ci și factor de motivare. Timpul „înmuia" quantele pentru toate celelalte feluri de interacțiune, păstrând un fel special de intimitate pentru relațiile cu gravitația; atracția nu atrăgea fără masajul timpului. Uraniul resimțea timpul ca pe o forță care își transforma încet călătoria în plumb. Da. Și ființele omenești resimțeau timpul în același fel (ce antropomorfă era Teoria, ce sentimentală!), nu doar ca pe o arenă temporală, ci ca pe o putere. Nu simțim oare timpul ca pe o putere și el nu se percepe asemenea gravitației? Când ne dăm jos din pat ca să înfruntăm un nou an. Când ne întindem și ne îndoim, când încercăm să ne ridicăm încordându-ne. Oare ce ne trage mereu înapoi, în jos?

Cât despre moartea iubirii... Chiar se pregătea? Deja venise? Bineînțeles că se întrebase, ca toți artiștii, dacă nu cumva își susținea propria ciudățenie. Acum însă, vestea se aflase și toată lumea o comenta. Cum ar fi putut explica furia care îi înroșise gâtul și încrâncenarea (se simțea violată, plagiată)

când văzuse expresia aceasta tipărită pentru prima dată? Diagnosticul iubirii trebuia să sosească, diagnosticul stătea să sosească; și iubirea era slabă ca un pisoi, derutată ca vai de ea și nici pe departe suficient de puternică pentru a fi curajoasă sau măcar pentru a înțelege. Aflată pe moarte, ființa omenească poate formula o strategie a morții, blândă sau sfidătoare; apoi însă, moartea intervine total și decide să dicteze, undeva, în apropiere de final. În apropiere de moarte. (Nici nu voia să audă. Ea avea să dețină controlul până în ultima secundă.) Și acum, venea secolul XX, care, după câteva încercări și testări, formula o nouă ofertă uimitoare: moarte pentru toată lumea. Moarte pentru toată lumea, cu ajutorul cucutei sau al aparaturii. Dacă îți imaginezi iubirea ca pe o forță care nu e nici fixă, nici imuabilă, cârpită din intenții nobile, bunătate, iertare – ce face iubirea cu moartea pentru toți? Abandonează totul, se face tot mai slabă și tânjește. Opusul ei o împinge afară. Iubirea are cel puțin două antonime. Unul e ura. Celălalt e moartea.

Toată viața, de când se știa, adorase dinozaurii (până în ziua de astăzi, se închipuia adesea ca un fel de tiranozaur-prostituată, lacom, sălbatic, necredincios, dar adesea pretext de bătaie atroce și cu o viață de optzeci de milioane de ani). Pe ei oare ce-i omorâse? Teoriile le știa pe dinafară. O stea care explodase, înecând globul în raze cosmice. O ploaie de meteoriți care provocaseră o pătură de praf. O specie nouă de răpitori de pui, oviraptori, velociraptori. Sau, mai patetic și mai obsedant, ideea că succesul în evoluție, un bileniu de trai bun îi lăsase incapabili să se propage. Cu alte cuvinte (după formularea ei), erau prea grași ca să se mai reguleze. Jonglă cu ideea aceasta, încercând să o combine cu moartea iubirii, și își proiectă bogățiile opulente ale unui paradis zdruncinat, unde ceva nu era tocmai în ordine; și aici, ființele străvechi

își dădeau seama, încet, că lumea lor începuse să se descompună. Adulmecaseră ubicuitatea morții. Nu doar că erau prea grase și, în general, fără condiție fizică. Dar nici chef nu mai aveau. Și astfel, dincolo de purpura fumegândă a mlaștinii și sub cerul stropit cu sânge, într-o pădure plină cu dinți și țepi ațipiți, încă zdrobită și puțind după încă o zi de vânătoare, de răpiri și clefăit, o pasăre se întoarce către cealaltă și spune (tradus de Nicola din pterodactileză): „Mai lasă-mă-n pace. Mi s-au luat solzii de pe ochi. Ești un monstru. Lasă-mă-n pace. N-am chef!".

Povestea lor a luat sfârșit. Mai mult decât atât, realitatea lor s-a încheiat. Simți cum se apropie. Sigur, era de așteptat ca femeile să reziste ceva mai mult, cu imperativele lor biologice și așa mai departe, iar sentimentele blânde față de copii era normal să dispară ultimele, dar, cu lipsa lor de iubire, nici femeile nu puteau ajunge prea departe și, în cele din urmă, și puterile lor vor slăbi. Nicola crezuse (nu prea des și cu mult timp în urmă) că până și ea ar fi putut fi mântuită prin iubire. Iubirea reprezenta Planul B. Dar aceasta nu se întâmplase. O putea atrage, o putea aduce, iubirea modernă, cel puțin: putea face un bărbat să simtă că, în sfârșit, trăiește, putea da o culoare mai intensă lumii lui – timp de câteva luni. Dar nu o putea genera, nu putea emana iubirea. Nici măcar dragostea de pisică încovrigată și torcând, cu zâmbet de pisică pe față. Și dacă iubirea era moartă sau dispărută, atunci sinele nu era decât sine și nu avea nimic de făcut cât era ziua de lungă, decât să se ocupe de sex. A, și de ură. Și de moarte.

Keith tuși în fața ușii de la baie. Această tuse a lui Keith începea ca semnalul discret al unui majordom, dar evolua rapid, preschimbându-se într-o difterie dezordonată de lătrături și mârâituri. În timp ce ea se dezlănțuia, în timp ce ea se făcea țăndări dincolo de perete, Nicola avu suficient timp pentru a apuca para dușului și a-și clăti sânii,

pântecele și adâncitura șalelor, pentru a se tampona până jos cu volumul mare al prosopului și pentru a-și ocupa poziția lângă ușă, în așteptare. Nu va vrea să dea ochii cu ea. Un animal trist, care a păcătuit în singurătate. Acum îi părea rău. Peste zece minute, va vrea să o facă iar.

— Te simți bine?

Keith scoase o tuse ca un punct.

— Atunci du-te. Ai și un cadou. Pe masa de acolo.

— ... Ăsta?

— E o servietă.

— Arată... E mai curând un fel de rucsac.

— Nu contează. E plin cu bani.

Crăpă ușa de-un deget, o distanță nu mai mare decât propria ei grosime. Cea mai ușoară atingere a câmpurilor de forță, aburul alb, prosoapele roz și carnea trandafirie evadând ca un curent în penumbra holului – nu mai solide decât întâlnirea din urmă cu câteva clipe, când prezența ei electronică se întretăiase cu ceea ce emana din ochii lui Keith. Acesta însă ridică privirea cu o groază temporară, din traista cu bancnote. Fața îi părea adolescentină, chiar copilărească. Dacă Nicola ar fi smucit ușa și ar fi ieșit să îl înfrunte, poate s-ar fi chircit, căzând la pământ, poate s-ar fi făcut fărâme de tot.

— Mulțumesc, spuse el. Mulțumesc frumos.

— Plăcerea e de partea mea.

— Și, ăă... caseta e loială, Nicola. De mare calitate. Ar trebui să-ți dea un Oscar.

Ea făcu o pauză, apoi spuse:

— Ce titlu să-i dăm, Keith?

— Ăă... Stai puțin. „Copoiul." Ăă... Stai așa. „Copoiul"... Stai că-mi vine. „Copoiul la plimbare." Da. „Copoiul la plimbare."

— Foarte bine, Keith.

— Sau doar „Sfârcu'".

— Sfârcul, Keith?

— Aşa le zice. Pălăria.

— Aha.

Pălăria costase 3,50 lire la magazinul de jucării din Kensington Park Road. Toate celelalte erau din cufărul cu costume de teatru. Câte alte ţinute mai găsea acolo? Avocata fierbinte ca para focului. Gardiana de închisoare desfrânată. Oare existaseră vreodată femei călău? O amazoană ca focul, poate cu cuţitul *panga* ridicat. Spuse:

— Când vii să mă vezi, să aduci întotdeauna rucsacul cu tine. Şi cheltuie banii. Mai sunt o mulţime: toţi ai lui Guy. Exprimă-te prin ei. Adu-ţi aminte ce fel de bani sunt, Keith. Cumpără-ţi de îmbrăcat. Accesorii pentru maşină. Bea ceva şi relaxează-te. Limpezeşte-ţi complet mintea şi concentrează-te asupra unui singur lucru. Care este?

Keith dădu încordat din cap.

— Jocul de darts.

— Jocul de darts.

— Pe patruzeci, spuse Keith. Maximum. Închidere cu centrul. Finiş cu sinceritate.

Cu rucsacul şi geanta de scule, Keith coborî cu grijă treptele de la intrare. Se opri. Îşi aranjă cureaua. Aruncă o privire în jos, către fermoar. Râse dezlânat. De fapt, Keith suferea un atac uşor de *esprit de l'escalier*. „Mizerie", îşi spuse în gând. Da, aşa ar fi fost cel mai bine. Titlul să fie doar „Mizerie". Mamă, Doamne. Se uită în sus şi înapoi, peste umăr: ferestrele înalte ardeau în soarele jos. Keith se strâmbă. Strâmbătura unui om care îşi aminteşte durerea. Curând însă, trăsăturile lui violent crâmpoţite se destinseră într-un rânjet iertător. Fluierând, fluierând ascuţit (o baladă sentimentală), Keith porni mai departe, deschise poarta grădinii şi se îndreptă spre Cavalierul masiv.

În spate şi la dreapta, flancat de coloanele cu vopseaua cojită din pragul unei uşi aflate ceva mai încolo pe strada înfundată, Guy îl văzu plecând.

Primesc o scrisoare fenomenal de jignitoare de la Mark Asprey. Am citit-o de opt sau nouă ori şi tot nu-mi vine să cred ce încearcă să-mi facă. Pe hârtie cu antetul de la Plaza:

Dragul meu Sam,
Nu pot să nu-ţi scriu misiva aceasta grăbită. Ieri, după un prânz bun, am intrat la Barnes & Noble, în Village, să mai pierd vremea şi să răsfoiesc nişte cărţi. Cât de curat şi de aerisit e cartierul ăsta acum! Închipuie-ţi, te rog, încântarea mea când am văzut un teanc măricel de *Memorii ale unui ascultător*, de Samson Young. Evident, am înşfăcat imediat un exemplar. Şi rareori mi-a fost oferită atâta plăcere cu o cheltuială de numai 98 de cenţi.

M-am învârtit de colo-colo prin cameră. M-am învârtit prin cameră pe picioarele mele noi, *shtetl*, picioarele ca nişte tacuri de biliard zbârnâind. Mi-am smuls părul din cap. Care păr?? Am sunat la Handicraft Press. O, ce morală o să-i fac lui Steve Stultifer. Nu mi-a răspuns nimeni. La ei era ora trei dimineaţa. „Un farmec încărcat de sensuri", continuă Asprey,

este redat de contorsionările neputincioase ale prozei tale. Dar ce te face să crezi că mai vrea cineva să audă despre o grămadă de evrei decrepiţi? Cu toate acestea, îţi admir curajul. O autobiografie este, prin definiţie, o poveste de succes. Dar, când un ţâşti-bâşti pune mâna pe stilou, în timp ce serile sunt tot mai lungi – ce mai, nota zece pentru tupeu!

Iar prăvăliile care au mai rămas meritá, într-adevăr, tot sprijinul nostru.

Sigur, ştiam că vânzările la cartea mea erau modeste. Dar asta era o lovitură foarte crudă. Iar cronicile fuseseră bune. Amândouă. Şi se tipăriseră foarte puţine exemplare... Probabil nu s-a vândut nimic.

Ar trebui să treci la literatură şi la bucuriile fanteziei neîngrădite. La Londra, a fost o nebunie, cu vizitele pe la prieteni mai vechi sau mai noi, cu contractul pentru cartea despre care poate vei fi auzit. Am înţeles că tu ţi-ai petrecut toată săptămâna la Heathrow. Cum de nu ne-am întâlnit? Puteai să-mi faci cinste la Mopul şi Căldarea. Sau te-aş fi putut introduce eu, pe furiş, în salonul pentru pasagerii de pe Concorde!
Al tău ca întotdeauna,
Mark

P.S. A, da. Mereu în căutare de lucruri care să-ţi facă plăcere, am lăsat pe noptieră una din cărţile mele preferate: *Crossbone Waters*, cu Marius Appleby. Ei, asta da, nonficţiune.

Uite-aşa se duce încrederea în propriile mele forţe. Am simţit-o părăsindu-mă. Ba chiar am auzit-o: a ieşit cu un foşnet pe uşă şi s-a îndepărtat pe stradă şuierând. Până azi-dimineaţă, proiectul acesta al meu a mers, cum se spune, când călare, când pe jos. Jumătate din timp mi-am petrecut-o cizelându-mi discursul de acceptare a Pulitzerului. În cealaltă jumătate, plănuiam sinucideri incendiare, cu *Victima* în braţe.

Daţi-mi voie să declar foarte serios că nu cred că această carte este demnă de un premiu. Deşi comisia de adjudecare s-ar putea să îşi schimbe părerea când va afla că este adevărată.

Fir-ar să fie, tocmai mi-a venit o idee: lumea o să creadă că am inventat toate acestea.

Deocamdată, mă dedic grijilor mărunte. Mă duc acolo unde chiar şi eu mă simt uriaş precum un zeu.

Noul meu proiect: să o învăţ pe Kim să meargă de-a buşilea. Sunt antrenorul el de mers de-a buşilea. Kim şi cu mine lucrăm intens la mersul de-a buşilea. Buşi, buşi, buşi. Şi nu e uşor, în ridicola reşedinţă a lui Keith. Aştept până când Kath adoarme sau iese să bată palierul împreună cu alte casnice alcoolice, cu mame tranchilizate, cu părinţi unici bingoizi. Împing fotoliul jos până când stă în mare parte afară, pe hol. Apoi întind un prosop pe podea şi o aşez pe Kim drept în mijlocul lui. Răspândesc zornăitoare şi jucării care piuie la o distanţă tentantă de nasul ei. În adidaşi şi pantaloni de trening (cu cronometrul şi steroizii mei), o încurajez de pe linia de sosire. Haide, Kim. Hai că poţi, iubito. Ridică-te şi mergi de-a buşilea.

Cu icnete şi gâfâieli mititele, cu o răbdare şi o hotărâre sublime, se zvârcoleşte, înaintând centimetru cu centimetru. Expresia de pe faţa ei este una de îndrăzneală timidă. Vrei să vezi ceva? Uite-aici! Uite-acolo! Hai că-ţi arăt eu. Se împinge înainte cu umerii. Îşi linge buzele. Înaintează centimetru cu centimetru. Şi ce se întâmplă? Merge cu spatele. Şi nu prea departe. Exact ca viaţa. Exact ca scrisul. Atâta efort şi rezultatul e doar un mic minus. Începe să se încrunte şi să tresară. Începe să-şi dea seama că lucrurile merg prost (şi pe ea nu a avertizat-o nimeni). Începe să plângă.

După un pic de alinare, un pic de suc şi câteva suspine, e gata să o ia de la capăt. Dă din cap: e gata. O încurajez de pe marginea prosopului, în

timp ce fața i se îndepărtează de zornăitoare, de piuitoare. În timp ce fața i se îndepărtează de mine. Alături, mama se odihnește. O învăț pe Kim să meargă de-a bușilea.

Kath nu mă mai lasă să o schimb. Mă-ntreb de ce. Vreun imperativ irlandez, la apropierea primei aniversări a fetiței? Mi se tot pare că văd vânătăi și umflături prin despicăturile întunecate ale salopetei.

Ieri am ajuns pe palier și am rămas acolo, moș-mondindu-mă cu cheia, întrebându-mă dacă am nevoie de ea. Am aruncat o privire pe fereastră. Keith la masă, cocoșat peste tabloid. Kath la chiuvetă. Și Kim pe jos, în scăunelul cu leagăn. Dar nu se legăna. Și nici nu dormea. Capul lucios îi stătea aplecat; forma umerilor... Mi-am amintit expresia aceea teribilă. Și m-am gândit: Kim are ceea ce are și Kath, ceea ce are și Keith. Se cheamă neputința de a prospera.

Nădăjduiesc că e doar în închipuirea mea. Aștept durerile, care nu au apărut încă. Slizard e uimit că încă nu au apărut.

Sunt pregătit pentru durere. Ochii îmi sunt pregătiți pentru durere.

Vladimir Nabokov a fost, în mod încurajator, un campion al insomniilor. Era de părere că aceasta e modalitatea cea mai bună de a-i împărți pe oameni în categorii: cei care dorm; cei care nu dorm. Extraordinara frază din *Lucruri transparente*, unul dintre cele mai triste romane scrise în limba engleză: „Noaptea e întotdeauna un uriaș, dar aceasta a fost mai îngrozitoare decât altele".

Puf, puf, puf, face uriașul. Cum o fi reușit VN să îl ucidă? Mă întreb. Scriu. Îmi frâng mâinile. Insomnia are și avantaje, în cazul meu. E mai bună decât visele.

Dumnezeu știe de ce, dar am început *Crossbone Waters*. Călătorie. Borneo. Chipeșul Marius Appleby și frumoasa fotografă care i-a fost dată să-l însoțească, Cornelia Constantine. E un mic rahat de doi bani. Dar are aventuri și o poveste de dragoste și trebuie să recunosc că mă prinde.

Staţi puţin. De unde știe Asprey despre cum am rămas blocat la Heathrow? Nu cred că i-am spus nimic lui Incarnacion (cu care ține în mod constant și sinistru legătura). Nu cred că i-am spus nimic, niciodată, lui Incarnacion, în afară de „Serios?" și „Nu mai spune".

Și-atunci, cine rămâne? Poate, într-un fel, m-am înțelepțit când e prea târziu – deși „înțelepțit" este poate prea mult spus. Acum câteva clipe stăteam la biroul lui, din camera alăturată. Am observat pe suprafața amplă de piele câteva flecuștețe noi, ordinea schimbată a teancurilor de corespondență. Mi l-am închipuit pe Asprey forfotind pe-aici, cu stiloul în formă de pană și cu calculatorul. Am întins leneș mâna și am încercat sertarul încuiat. S-a deschis lin când am smucit de el.

Bilete, scrisori, felicitări. Fotografii.

Acum nu mai am nevoia urgentă să o rog pe Nicola să mi se arate goală. Dar cred că am să i-o cer, totuși.

— E adorabil, a spus Nicola. Și amândoi aveați porecle de animăluțe?

— Trebuie să înțelegi, am spus, că, înainte să înceapă toată povestea asta, eram o dulceață de om.

— Stai să ghicesc. Tu erai Tata Urs și ea era puiuțul tău.

— Nu-ți spun.

— Mesele pe tăvi mici. Papucii încălziți.

— Eu corectând șpalturi. Ea citind manuscrise. Fericirea.

— Şi făcea întotdeauna ce-i spunea Tata Urs?

— Deloc. De fapt, îi cam plăcea să fie ea şefa. Le spuneam Surorile Hitler. Ei şi lui Page. Alt băieţoi. Aveau mereu răni sângerânde după câte o nouă bătălie. Ca tine cu MA.

— Pricep. Tu erai Băiatul Bun la Toate. Şi ea era mica Şefă Afurisită. Cum arăta? E adorabil totul.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus lângă ea. Am scos fotografia din portofel, Missy acum opt ani, în lumina puternică: undele vălurite de puf de la tâmplă până la maxilar.

— Mmm, a făcut ea. Totuşi. Cred că n-aveaţi curaj să vă ciupiţi unul pe altul, de teamă să nu vă treziţi. În secolul XX.

N-am rezistat. Am scos a doua fotografie şi am ridicat-o în dreptul feţei.

— Ce fel de aparat a folosit Mark Asprey? Cu declanşare întârziată? Sau aţi avut un al treilea, vreun rânjit?

Nicola îşi întârzie răspunsul, apoi zise:

— Declanşare întârziată.

O spusese moale. Am zis:

— Aici n-au fost vise. Ciupituri din plin. Cum nu se poate mai treji.

S-a ferit când i-am aruncat-o în poală. S-a îndreptat de spate şi mi-a spus:

— Presupun că tu şi Missy n-aţi făcut niciodată aşa ceva.

— Ba am încercat bătaia la fund, o dată. M-a durut. Mâna, vreau să zic. Am şi spus: „Au!".

— Înţeleg că arată destul de urât, a spus şi degetele ei lungi au început să rupă. Aşa-i plăcea lui. Şi facem tot felul de lucruri pentru...

— Da. Mi-ai mai spus că ai fost moartă după el.

— Pentru un artist adevărat.

— Haide, zău aşa. E de rahat. Zău aşa!

— Nu sunt deloc de acord. Scrierile lui au o puritate care aminteşte de Tolstoi.

— De Tolstoi??

N-am mai suportat. Era asemenea lumii. Era asemenea fundamentalismului. Planeta înnebunise. Adevărul nu mai conta. Pe când îmi luam haina, am întrebat-o:

— L-ai văzut? Când a fost aici.

Nu mi-a răspuns.

— Dar ce-a fost între voi s-a terminat, nu-i aşa?

— Unele lucruri nu se termină niciodată.

O femeie stă în mijlocul lui Tavistock Road, câte un ceas în fiecare seară, imediat după apusul soarelui, cu capul ridicat şi braţele întinse în lateral: cruciformă.

Nu e bătrână, nu e sărăcăcios îmbrăcată, nu pare înapoiată, dar stă acolo, în mijlocul drumului. Zâmbeşte încremenit maşinilor care vin, care îşi micşorează viteza, iar şoferii se uită la ea cu ochi mari, dar puţini ţipă. De fapt e teribil, zâmbetul acela al ei: martirizat, încrezător, dojenitor. De ce nu vine nimeni s-o tragă de-acolo? Nu e nevoie decât de un singur beţiv. Când te apropii cu maşina, şi mai ales dacă vii din spate, îţi evocă întotdeauna metalul automobilului lovindu-se de carnea şi sângele femeii, rearanjările forţate şi instantanee ale coliziunii, cu carne şi sânge pornind în direcţia în care, brusc, trebuie să pornească. E perfectă pentru carte, dar nu-mi vine nici o idee cum aş putea să o introduc.

Şi-acum e acolo. O văd de la fereastră. De ce nu vine nimeni s-o ducă de-acolo? Ah, de ce nu vine nimeni?

Capitolul 16: O terţă parte

Data următoare când îl văzu Guy, Keith arăta complet transformat. Crucea Neagră la vremea prânzului; pe toată lungimea lui Lancaster Road şi prin uşile barului, soarele jos strălucea cu neputinţă de oprit...

— Vopsea sincron, spuse Keith. Marşarier final.

Mai întâi, cel mai evident şi mai concret, hainele. Keith purta o cămaşă maro de mătase moarată, cu dungi în relief (textura îi amintea lui Guy de şoriciul de porc prăjit), pantaloni crem, evazaţi şi lăsaţi pe şolduri, şi o pereche nouă de pantofi de piele groasă, ca de nevăstuică (cu ceva de *scaramouche* sau de spion de harem în vârfurile răsucite).

— Alimentare multiplă, continuă Keith. Diferenţial central.

Evazaţii crem aveau un şliţ cu aspect interesant. Efectele de pinteni sau de corset Guy le cunoştea (Antonio, *venta* necioplită, cu atât de mult timp în urmă), dar până acum nu mai văzuse nimic care să semene cu şliţul lui Keith.

— Antifonată pe dedesubt, continuă Keith. Carcase de roţi cămăşuite. Bord cu design special.

Şireturi separate, fiecare legat cu fundă, fiecare cu ciucuri la capete; şi pantalonii erau atât de dramatic, atât de deconcertant lăsaţi pe şolduri, că nu era loc decât pentru două sau trei. Pantalonii cuprindeau crupa substanţială a lui Keith aşa cum

cuprinde o urnă grecească esenţa dinăuntru. Guy, care găsea veşmintele ridicole şi chiar alarmante, îl invidia pe Keith pentru fundul acela moţat, căci se gândise adesea că propria viaţă îi fusese otrăvită de lipsa unor fese demne de numele acesta. Locatarul părea încântat de pantalonii cei noi şi mai ales de şliţ, peste ale cărui funde şi atârnători îşi trecea din când în când mâna.

— Ax spate în trapez combinat, spuse Keith. Grund gros cataforetic. Zincrometal galvanmetalizat.

Keith era astăzi într-o dispoziţie baronială şi purtarea sa sugera o detaşare de nepătruns faţă de grijile mărunte ale vieţii localului. Motivul nu era greu de înţeles, ci bine cunoscut şi încă dezbătut pe larg: la *oché*-ul de la George Washington, de pe Egland Lane, joi seară, Keith simţise gustul victoriei. Şi îşi ocupase, în felul acesta, locul în semifinalele pentru Duoshare Sparrow Masters.

— Păcat că... ăă... ne-ai lăsat cu ochii-n soare joi, spuse Keith.

Acum îşi curăţa unghiile cu o săgeată. Guy îi aruncă încă o privire: Keith îşi făcuse manichiura! Duse erau pieliţele zdrenţuite, cojile şi nicotina afumată.

— A fost... a provocat o dezamăgire considerabilă.

— Nu, îmi pare foarte rău, spuse Guy. Dar băiatului i-a fost iar rău. Şi în momentul ăsta, n-avem altă... altă variantă. Am stat toată noaptea cu el.

Keith păru mirat.

— Nevastă-ta e bine, da?

— Poftim?

— E pe picioare, nu?

— Poftim?

Keith nu mai părea mirat. Părea doar puţin surprins şi puţin nemulţumit. Întorcându-se câţiva centimetri, săltă din sprâncene către Pongo, care îi umplu repede paharul înalt. Apoi îndreptă degetul pentru darts către Guy şi zise:

— Aa, mai vreau un rând.

Acum, Keith întoarse privirea. Părea să-şi cerceteze fără grabă dinţii cu limba. Începu să fluiere – doar trei note la întâmplare, din ce în ce mai înalte. Îşi trecu o mână prin părul tuns de curând, dat cu spumă şi uscat extravagant cu foehnul.

— Îmi pare rău că am ratat meciul, spuse Guy. Oricum, felicitări, Keith – şi întinse o mână în direcţia umărului lui Keith, în direcţia cămăşii lui vărgate, dar apoi se răzgândi. Am auzit că ai fost...

— Keith? Telefonul din maşină!

— Ăă, scuză-mă o secundă, Guy.

Guy rămase locului încordat, cu paharul în mână, ducând mâna când şi când la ceafă, să se scarpine. Timpul trecea. Se întoarse să se uite (cu capul într-un unghi care mirosea a laşitate), în timp ce Keith se întorcea din lumina strălucitoare a străzii, oprindu-se lângă uşă, să schimbe câteva cuvinte cu Fucker şi Zbig Unu.

— Fir-ar a dracului de treabă, spunea el, gagicile astea. O clipă de linişte n-ai cu ele. De relaxare. La un pahar.

Guy întoarse iar privirea.

Cu toată gravitatea acum şi cu făgăduiala tăcută a discreţiei, Keith îl trase pe Guy spre jocurile mecanice, în care începu să bage mai multe monede de o liră, fredonând încrezător împreună cu ele repertoriul de cântecele şi melodioare electronice.

— Mă bucur că te vezi iar cu Nick, spuse Keith. Tra la la la, bum bum. De nerecunoscut.

— Poftim?

— Nu suportă comparaţie, nu' aşa. Tra la la la, bum bum. Miiimaumiiimaumiiimau. S-a terminat cu bosumflarea, ce rost are, n-are nici un rost. Ce rost are. E transformată.

— A, da, te-ai dus acolo ca să...

— Boilerul.

— A, da.

— Să mă uit puţin la boiler. Pacapacapacapaca. Ba baa di bidl di bum : pluump ! A, o femeie excepţională. Dar nu prea versată în... în cele lumeşti. Nu eşti de acord ?

— Mda, spuse Guy.

Keith clătină din cap, zâmbind cu reproş afectuos pentru sine.

— Prima dată când m-am dus la ea, am crezut că e una din alea... Dili dili uum pum. Una din gagicile alea de... mă rog... ştii tu.

Guy aprobă deodată, dând din cap.

— Miiimaumiiimaumiiimau. Care moare după. Ştii. Se topeşte. Se scurge pe jos. Nici n-ai venit de cinci minute şi-ţi vezi de treaba ta şi într-o clipă... Ba baa di bidl di bum : pluump !

— Cunosc genul.

— Nici n-ai venit de cinci minute şi ea te-ntinde pe spate. Pacapacapacapaca. Intri pe uşă, te dezbraci de haină, te uiţi în jos. Ţi-a şi luat pistolul la morfolit. Dili dili uum pum. Ba baa di bidl di bum : pluump ! Dili dili uum pum. Dili dili uum pum. Dili...

— Da, spuse Guy.

— Mda, mă rog. Da' deloc. Ea ? Nici vorbă. Ea se păstrează. Marfă adevărată : o doamnă. Fir-ai a dracului de rablă !

După câţiva ghionţi şi palme, Keith lăsă aparatul legănându-se puternic pe consolă şi îl conduse pe Guy înapoi la locul unde le erau paharele. Se poziţionă confortabil, aplecat pe spate, cu coatele pe tejgheaua barului.

— Da, spuse Guy, care părea ceva mai calm, în multe privinţe e destul de naivă.

— Nu mă mir.

— Aproape ca de pe altă lume.

— Tot aia.

— Exact.

Chipul lui Guy se limpezi şi mai mult. Începu chiar să zâmbească.

— Nu e...

Unghiul în care stătea înclinat îi oferea perspectiva rară a propriei talii. Păru fascinat de șnururile și buclele care îi acopereau șlițul, cântărind fiecare ciucure pe rând, cu degetele curate. Timp de o clipă, o expresie de amuzament sau o amintire dragă îi traversă chipul. Apoi însă, solemnitatea reveni. Keith își duse o mână la păr și se uită în sus, în tavan. Spuse:

— Nu-i o boarfă bătrână, ca altele.

Afară, în stradă, Guy își făcu loc pe pipăite până la un stâlp de iluminat electric și rămase o clipă cu fruntea sprijinită de rugina umedă. Își tot trimitea gândurile înapoi... Nu, gândurile lui se duceau într-acolo cu de la sine putere, cu salturi mari și bruște, înapoi în timp. Guy se gândea la prima vizită acasă la Nicola. Keith coborând scările – Salut, prietene – și Nicola întârziind (zări așternuturile mototolite în oglindă), mergând ciudat, crăcănată și aplecată de mijloc, cu fața lascivă și înfierbântată – Ce cald e – și vânătaia sau zgârietura de la tâmplă, ca și cum, poate, în violența lor pătimașă...

— O, draga mea, se trezi el șoptind (cui?), cu un surâs de neînțeles pe buze. Ce gând dezgustător. E cu neputință. Pur și simplu cu neputință.

Porni din loc, dar curând se opri iar și iar, mereu cu degetele așezate lângă ochi.

Și așa, Guy se îndreptă spre casă, în lumina soarelui jos. Stranie această nouă traiectorie a soarelui, care cobora permanent. Văzut din spate, probabil arăt exact așa cum mă simt: conturul unei siluete care se clatină ca oarbă în fotosfera unei stele chihlimbarii... Și, tot așa cum soarele prăjește pâcla de deasupra pământului ce se încălzește, la fel și cumulușii și norii de furtună lăsară loc, pe măsură ce Guy mergea mai departe, unor mieji de argint și

chiar câtorva pete de albastru pe cerul minții lui. Singura probă: fața lui Keith. Fața lui Keith Talent, pe trepte (cu genții lui de pânză, cu scule). Inconfundabila strâmbătură a desfrâului grosolan și a desfrâului într-un fel nesatisfăcut. Dar trebuia să privești lucrurile din alt unghi și să îți amintești că, în ciuda tuturor calităților pe care le avea, și nu din vina lui, Keith rămânea incredibil de prost. Era posibil să aibă un vizor pe undeva, ca să o spioneze când era în dormitor sau în baie. Viclenie de spălător de geamuri, șiretenie de gaura cheii. Poate-i fură sau măcar îi inspectează lenjeria: era ușor să ți-l închipui pe Keith cu tot capul în coșul de rufe. Poate a născocit o modalitate de a profita de inocența ei – cine știe ce procedeu mărunt, care ei nu-i spune mare lucru, dar lui îi spune. Zidarii și instalatorii reușesc mereu să le manevreze pe femei în așa fel, încât să stea aproape de ele. Și-o aminti pe Hope plângându-se. O ruga să intre în debara. Poate îi cerea să se aplece, ca să... să vadă o țeavă sau vreun alt obiect. Nici măcar eu n-am putut să nu-i văd sânii când s-a aplecat spre mine, în după-amiaza aia. Atât de bronzați. Atât de apropiați unul de altul. Sau o pune să se urce pe o scară. Pe când se încordează să ajungă la luminator sau la ce va fi fost, fesele îmbrăcate în chiloți albi se lipesc una de alta, cu musculatura încordată, atât de dulce inconștientă...

Până să ajungă la poarta grădinii, haosul adolescentin al gândurilor făcea ca întoarcerea acasă să fi devenit imposibilă. Nu era prezentabil. Și nici măcar nu observă, până nu încercă să scoată cheile și constată că abia putea băga mâna în buzunarul pantalonilor. Guy se răsuci pe călcâie și, lăsând capul în jos, se îndepărtă încheindu-și toți trei nasturii sacoului lung de tweed. O scurtă alergare în sus pe porțiunea în pantă a lui Ladbroke Grove și o reverie de cinci minute care o avea ca personaj

central pe Pepsi Hoolihan se dovedirá a nu-i fi de prea mult folos. În cele din urmă, Guy își confecționă un fel de atelă din curea și se năpusti de la ușă direct în toaleta de sub scară. Auzi voci feminine jos, până când le înecă zgomotul apei reci de la robinet.

— Ce mai face Room Service? întrebă Lizzyboo, care tocmai plânsese și acum mânca.

— Ce Room Service? întrebă Hope. E bine intenționat, uneori, dar greșește comenzile. Îmi aduce ceai cu zahăr. Îmi aduce cafea cu lapte. Eu detest laptele.

— Ce crezi că se petrece?

— Cu Room Service? Am două teorii. Ori s-a scrântit – știi că asta a fost dintotdeauna o posibilitate...

— Ori?

— Ori e pe moarte.

— Nu cred că e pe moarte.

— Nici eu, spuse Hope. Sigur, mai e și a treia posibilitate. E îndrăgostit.

— Room Service?

— Așa cum a fost de tine.

— De mine n-a fost îndrăgostit niciodată.

— Ba a fost. L-am găsit bocind cu rochia ta în brațe, mai ții minte?

— Care rochie?

— Rochia de balet. Rochia de balet a lui Flo-Flo. Cea albastră.

— Nu era albastră.

— Ba da.

— Era albă.

— Ba nu.

Cu tălpile lui mari, Guy începu acum să coboare treptele. Hope se ridică și începu să strângă masa. Lizzyboo continuă să mănânce Shreddies.

— Bună, spuse el.

— Bună, spuse Lizzyboo.

— Te-ai mai băgat în vreo bătaie astăzi? zise Hope. I-ai arătat lui Lizzyboo ce ochi vânăt ai?

— Mamă! făcu Lizzyboo.

— E pe trecute, spuse Guy.

— Da, spuse Hope. Nu mai arată decât ca o stridie stricată pe care ţi-a scuipat-o cineva în faţă.

— Hope! exclamă Lizzyboo.

— Unde-i Marmaduke?

— Afară, cu Terry, pe undeva.

Terry revenise. Terry revenise, la un salariu de star rock. Dar nu pentru mult timp. Familia Clinch trecea prin perioada de criză a bonelor din fiecare toamnă: în următoarele două sau trei săptămâni, câteva bone noi aveau să înceapă lucrul. Pentru Terry era mai uşor sau măcar mai practic dacă îl scotea pe Marmaduke din casă. Hope era de acord, atâta vreme cât Marmaduke nu stătea în aer liber mai mult de treizeci de minute, patruzeci şi cinci cel mult. Încetaseră să mai întrebe unde îl ducea. La Muzeul Jucăriilor. Sau la o sală de snooker. Marmaduke se va întoarce curând.

— Ai mâncat? îl întrebă Lizzyboo cu gura plină.

— Da. Nu. Oricum nu mi-e foame. Mă simt cam ciudat, ca să fiu sincer. Cred că mă duc să mă întind puţin.

Şi urcă scările, cu tălpile lui mari. Surorile rămaseră tăcute un timp destul de lung.

— S-a scrântit, spuse Lizzyboo.

— E pe moarte, spuse Hope.

Aceştia sunt, deci, termenii în care Keith îşi încapsulase victoria de joi seară, de la George Washington, de pe England Lane:

— În analiza finală – iar Keith o spusese deja de multe ori, rezemat cu spatele de tejgheaua barului de la Crucea Neagră, cuprinzându-i într-o rotire a privirii pe Dean, Norvis, Bogdan, Fucker, Curtly, Netharius, Shakespeare, Zbig Unu – jucătorul mai

vârstnic nu a izbutit să găsească răspuns pentru fluenţa aruncărilor mele.

În realitate, altele erau lucrurile la a căror fluenţă nu reuşise să găsească răspuns jucătorul mai vârstnic, şi anume batjocurile şi ameninţările şoptite cu care Keith îl răsfăţase chiar înainte de a începe meciul, cât se făcuseră anunţurile şi între toate seriile de aruncări şi seturi (în timp ce cei doi jucători stăteau solemn umăr la umăr, adunându-şi gândurile). Era o tactică discutabilă, iar Keith avea întotdeauna reţineri în a o folosi: adică îi spui adversarului că o să-i smulgi o ureche şi o să i-o arunci la closet şi pe urmă te duci în faţă, suflând flăcări pe nas, îţi pierzi concentrarea – şi arunci un 26! Se-ntoarce împotriva ta. Şi ai mai mult de pierdut, decât de câştigat. Dar, când dăduse ochii cu Martin Permane, fostul aruncător de nivel regional în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu căutătura lui fixă, exoftalmică, zâmbetul şters şi fizicul de idiotul satului (pentru a nu pomeni de medaliile obţinute la darts, de pe pieptul lui: în sezoanele lui cele mai bune, obţinuse nişte punctaje fenomenale), Keith se hotărâse să încerce. Şi, deşi Martin Permane nu lăsase să se vadă nici o reacţie faţă de cascada revărsată printre buzele albite – pastilele hormonale, operaţiile de prostată, bastoanele, aparatele auditive şi preţurile la coşciuge erau câteva dintre temele abordate de Keith –, jocul lui avu în mod vizibil de suferit. Se dezamăgi pe sine, azvârlitorul mai vârstnic. Nu reuşi să arunce la întregul său potenţial. Şi când, după meci, Keith comandă porţii octuple de Southern Comfort pentru el, Dean şi Fucker, şi purcese să se îmbete criţă, acolo şi prin alte părţi, bărbatul mai în vârstă se mulţumi să se încrunte în berea de consolare, remarcând că stilul jocului de darts se schimbase destul de mult de când era el tânăr şi tăcând complet când Keith venise împleticit să-l bată pe spate.

Nu conta. Toate aparţineau trecutului: fiecare meci trebuie luat separat. Acum, Keith se pregătea pentru viitor, intrând în starea mentală necesară pentru partida cea mare.

Se aruncă în jocul de darts. Acesta îi era în sânge (unica lui moştenire, în afara punguţei cu săgeţi şi a brichetei Ronson). Jocul de darts pe care îl avea în sânge îi curgea cu viteză prin corp, hrănindu-i creierul pentru darts. Un creier pentru darts, asta avea: nervi de darts, tendoane de darts. O inimă de darts. Un suflet de darts. Darts. 158? Două 20 triple, dublu 19. Sau două 18 triple, centru. Darts. 149? Triplu 20, triplu 19, dublu 16 (cea mai bună dublă de pe toată ţinta). Darts. 120? Puneai stăpânire pe 20: 20 triplu, 20 mare, 20 dublu. Perfect. Darts. Darts, darts, darts. Darts. Darts! Keith Talent: Domnul Finiş. Keith Talent, omul căruia i se spunea Terminatorul.

Când nu se antrena pentru darts (scurte pauze pentru câte un *porno* sau două şi o ţigară meditativă, spre deosebire de ţigările nemeditative pe care le fuma în timpul antrenamentului efectiv), Keith studia Biblia jocului de darts: *Darts: Cum să stăpânim această disciplină*:

> Când adversarul obţine o lovitură slabă, ca de exemplu un 26, pedepsiţi-l, profitaţi, loviţi-l în timp ce e la pământ, cu un maxim sau un plus. Dacă procedaţi astfel, nu îşi va mai putea reveni.

Mda, îşi spuse Keith. Profită.

> **Nu cereţi niciodată amănunte despre un adversar. Jucaţi cu săgeţile, nu cu omul.**

Nu cere niciodată amănunte despre un adversar, repetă Keith în gând. Joci cu săgeţile, nu cu omul.

Se spune că primii pelerini au jucat darts în timpul călătoriei spre America, în 1620, pe așa-numitul *Mayflower*.

1620! se minună Keith.

Dumnezeu știe cum au reușit, dat fiind că nu aveau decât o navă mică, în care erau aruncați de colo până colo pe oceanul „Atlantic". De asemenea, se spune că și regele Arthur ar fi jucat o formă de darts.

— Moștenirea, murmură Keith.

Urmându-și un gând insolit dar ademenitor, Keith se văzu ca personaj important la curtea regelui Arthur, aclamat la început pentru îndemânarea la darts, dar atrăgând apoi laude mai numeroase pentru bancurile porcoase, pentru rezistența la băutură, pentru frenezia cu care alerga după femei. Ce-i drept, nu chiar regele Keith (în nici un caz), dar Sir Keith – foarte posibil. Scaune cu spătar înalt și o grămadă întreagă de Clive lângă foc. Ți-o fi ajungând, dormi acolo, dacă vrei. Pe vremuri, un simplu băiat de la țară. De obârșie umilă. Muncește din greu ca să aibă ce mânca. Și asta până când frumoasa domniță, cu batistuța ei, cu evantaiul și cu pieptul ei tresăltând, îl ia de mână și îl conduce în sus pe scări, până în turnul mare... Toate acestea fata de pe strada închisă la un capăt le făcea posibile. Keith își dădu seama, stând acolo, în garajul plin de praf, cu vârful piciorului drept pe linia trasă cu cretă la exact 2,37 metri de țintă, cu săgețile în mână, își dădu seama că avea întreaga față scăldată în lacrimi. Cu recunoștință, cu exaltare, duse țigara la buze și, în cădere, o lacrimă – altă ilustrare a calităților sale de țintaș – aterizâ pe scrumul din care ieșea fum. Trăgând însă tare din ea, Keith reuși să țină focul aprins.

Lacrimi la ţinta de darts, *lachrimae* la *óche*: aceasta era viziunea personală a lui Keith asupra eroismului şi transcendenţei, a eleganţei masculine sub presiune. Şi-l aminti pe Kim Twemlow în semifinalele Campionatului Mondial de acum un an. Tipul era în culmea durerii (şi acum, Keith se crispă revăzând dârele lacrimilor pe faţa albă ca varul), condus cu patru seturi la zero şi cu două serii în al cincilea. Nimeni, nici măcar Keith, nu-i mai dădea nici cea mai mică şansă. Un ulcer gastric care perforase, asta se declarase ulterior, provocat de câteva curry-uri şi o noapte nedormită. Şi ce face el ? Cere o pauză de zece minute din motive medicale, dă peste cap câteva pahare cu scotch, îşi şterge lacrimile, pune mâna pe săgeţi... şi aruncă. Şi aruncă... Scorul final e de cinci la patru. Şi în seara următoare se duce şi-l măcelăreşte pe Johnny Kentish în finală. Şapte la zero ! NU' AŞA.

Kim şi Keith : erau bărbaţi. Bărbaţi adevăraţi, frate. Bărbaţi. Da? Bărbaţi. Când plângeau, plângeau şi cunoşteau delicateţea femeilor, şi îşi savurau berea cu râs în priviri, şi intrau în arenă atunci când era important să facă ceea ce trebuia făcut cu săgeţile. Trebuiau luaţi ca atare. Asta n-or să priceapă în veci Guy Clinchii acestei lumi. Keith se întrebase deseori de ce îi făcea Nicola Six toate favorurile acestea. Şi lucrul sau domeniul cunoscut sub numele de „caracter" era ultimul loc unde căutase un răspuns. Acum însă (lacrimile, săgeţile, rumeguşul) totul părea posibil. Aici e vorba de succes. Şi eu pot să-i fac faţă. Un tip cum era Keith – iar ea trebuie să o fi simţit – nu exista lucru pe care să nu-l poată face, nimic nu era peste puterile lui. Un tip cum era Keith putea merge până la capăt.

Copila îşi văzu tatăl în fotoliul obişnuit. Dădu să se îndrepte spre el. După o vreme, nu era cu nimic mai aproape. Keith păşi peste ea, trecând

din living în dormitor. Copila se răsuci – sau încercă. Keith doar se dădu la o parte. Păşi peste ea, trecând din dormitor în baie. Copila se răsuci iar pe loc. Apăsându-se în mâini, ridică ochii întrebător. Keith se aplecă, ridică viaţa grea (şi sunt într-adevăr grei, chiar şi cei mai slăbuţi, posibilităţile, potenţialităţile compact ambalate) şi făcu un singur pas mare, până în mijlocul bucătăriei.

Soţia lui stătea acolo, în lumina ei ostenită. Fără un cuvânt, Keith îi oferi copila zâmbăreaţă. Fără să-şi mişte tălpile din loc, se sprijini de cadrul uşii din spatele lui şi o urmări critic pe Kath în timp ce pregătea biberonul, şovăind şi clătinându-se când şi când, cu micuţa Kim agăţată incomod pe umărul slab. Keith oftă. Kath se întoarse spre el cu o licărire stinsă pe faţă: un apel la îndurare, poate chiar un surâs. Da, vezi să nu, nu' aşa, îi spuse Keith în gând. O grămadă de bani, dintr-odată. Mai vesel acasă. Totul era adevărat, mai puţin partea cu veselia de acasă. Când era acasă, Keith era pradă unei furii constante, fără precedent. Totul în casa aceea îl împungea şi-l irita.

Se aşeză, atacând farfuria cu Boeuf Stroganoff şi Patru Clătite Milford. Era cu gura plină şi băuse toată după-amiaza şi toată dimineaţa la Crucea Neagră, de aceea păru că spune:

— Ai statificatul de caştere la tine?

— Ce să am? întrebă Kath prudentă.

Oare acum Keith se plângea de mâncarea ei, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată? Îi dădea ce îi poftea inima. Stufaturile cu cartofi şi tocanele ei irlandeze, condimentate cu drag, dispăruseră neobservate la vreo trei zile după căsătorie.

— Foaia de hârtie pe care zice câţi ani ai.

— Nu la mine, nu, Keith.

Îndreptă furculiţa spre ea.

— Da' când te-ai născut?

— Când m-am născut? repetă Kath şi îi spuse anul.

El se opri din mestecat.

— Da' asta înseamnă că n-ai nici douăşdoi de ani încă. Undeva trebuie să fie o greşeală, dragă. Trebuie... Ştii cum e? E ca un film de groază. Ştii, unde gagica e bine-mersi, până-n ultimele cinci minute. Când e ca un cazan. Brusc, nu mai e decât cenuşă şi fum. Cenuşă şi fum.

Keith îşi termină masa în tăcere, cu câteva pauze de ţigară. Apoi spuse:

— Hai, Clive. Sus, băiatule.

Câinele mare se ridică pe labele ţepene, cu un picior din spate ridicat şi tremurând.

— Hai, fiule. Nu mai stăm în azilul ăsta, nu?

Posomorât, cu capul prelung aşezat pe un butuc invizibil, ca un condamnat la execuţie, Clive stătea în faţa uşii de la intrare.

— Nici gând. Noi am tuns-o de-aici.

Se uită la nevastă şi continuă:

— Unde? La muncă. În mediul potrivit.

Întinse încheietura indulgentă a unui deget către obrazul copilului şi adăugă, poate cu o acreală excesivă:

— Habar n-ai cum e cu jocul de darts pentru mine, aşa-i? Ce înseamnă pentru mine. N-ai idee.

Sprâncenele i se înălţară. Privirea îi coborî. Clătină încet din cap, în timp ce se întorcea cu spatele.

— Nici cea mai vagă idee.

— Keith...

Keith încremeni în uşa deschisă.

— Îi dai tu un biberon, când te-ntorci?

Umerii hainei de piele argintii a lui Keith flexară o dată, flexară de două ori.

— Nu mă-ntreba, spuse el, şi n-o să te mint.

Jos în stradă, Clive îi oferi cooperarea bolovănoasă în vreme ce Keith îl urca pe scaunul din faţă al Cavalierului greu. Aşadar, nu mergeau pe jos, astăseară nu. Câinele simţea deja gustul mochetei umede din barul adorat, bârlogul său aromat din colţ, de

sub masă, locul care mirosea a numeroase lucruri, dar mai ales a propriile sale depozite arheologice, a mârâiturile lui băloase, a somnul lui scâncit, a maturitatea și bărbăția lui, a scurgerile îndepărtate din zilele îndepărtate când era câine. Clive își petrecuse vreo doi ani din viață în acest loc agreabil : și anume ani de câine, de șapte ori mai lungi sau mai iuți decât echivalentul lor uman. Acum, până să ajungă acolo, Clive se împăcase cu ideea unei așteptări de zece sau cincisprezece minute în frig, singur, pe scaunul din față. Dar putea face față.

Ea însăși ca un câine, mașina înaintă încet pe străzile fără felinare, pe cărări adulmecate, cu ochi galbeni, îndreptându-se spre casa lui Trish Shirt.

În timp ce Keith mergea cu mașina, Guy făcea duș. Cu infailibilitate costisitoare, coloana de apă îi exploda bolborosind în creștet; mai jos, jeturi suplimentare, la înălțimea taliei, îi irigau coapsele, fundul descărnat; și labele mari ale picioarelor îi lipăiau în vârtejul de apă. Efectul Coriolis este cel care face apa să se rotească așa ; în emisfera sudică, ea se învârte invers, în sensul acelor de ceasornic ; iar la ecuator nu se învârte deloc. Guy privi în jos prin furtună, prin prismele privatizate : da, culturistul se întorsese. La fel ca Terry. Revenise, recidivase, săltând capul ca o ființă vie, mută și plină de speranță. Oile ridicând ochii. I se părea că are umflătura aceea de aproape o lună. Și era aceeași umflătură, nu o serie de umflături noi. Din acest punct de vedere, semăna cu țâfnele sau crizele cu urlete ale lui Marmaduke, care puteau fi privite ca practic aceeași țâfnă sau criză, veche de douăzeci de luni și care începuse în ziua în care se născuse. Umflătura și țâfnele vorbeau la fel de elocvent despre o durere misterioasă. Acum îl durea, de exemplu. La fel cum îl durea și pe Marmaduke (auzi-l cum zbiară). Durea tare, tot timpul. În ultimele zile,

vintrea lui Guy găzduise o durere surdă, de intensitate constantă; părea să pornească în derivă sau să circule prin sistemul lui inferior, cuibărindu-i-se când în şira spinării, când în scrot, când în intestine. Acoperit cu armura banilor, a sănătăţii, a prevederii, Guy nu avusese prea mult de-a face cu durerea. În afară de vânătaia asta: din instinct pur, pumnul drag. Cum făcuse durerea de îl găsise? Într-un fel, o întâmpina cu bucurie şi o cinstea, durerea. Era ca durerea din inimă sau din gât; era dragostea, era viaţa. Nu voia să o atingă, durerea, nu voia să o deranjeze sau să o molesteze. Nu. Era mai bine să n-o atingi.

Şi acum trepida înaintea lui ca o trambulină elastică abia eliberată, în timp ce parcurgea cu paşi mari distanţa de la duş la norul pufos al prosopului turcesc şi o adăpostea tandru în chiloţii albi de bumbac şi bandaja rapid durerea, şi căuta o modalitate de a ieşi din casă în lesa lui scurtă, trecând pe lângă zidul tăcut al dispreţului soţiei – un dispreţ nu dublat, ci ridicat la pătrat sau la cub de prezenţa surorii mai mici, care mânca în linişte.

— Laptele e pus la încălzit? întrebă Hope.

Dacă ar fi întors ochii cu un sfert de grad, ar fi putut să vadă şi singură că biberonul copilului era, într-adevăr, pus la încălzit, ca o rachetă în buncărul ei. Dar aceasta era expresia responsabilităţii ei superioare (cântărea medicamentele): la fel ar fi procedat neurochirurgul, indicându-i femeii de serviciu să stoarcă bine mopul.

— Da, spuse Guy, laptele e pus la încălzit.

Pe trepte, casa cu scară dublă îl privi de sus, cu mândrie – capodopera, arsenalul tot mai umflat al entropiei negative. Peste tot în jur, presiunea se acumula, în kilograme pe centimetrul pătrat.

Nicola Six tocmai o scosese pe Enola Gay din Phu Quoc şi era în curs de a o transporta cu feribotul la Kampot, când Guy spuse pe neaşteptate:

— Deci, te vezi des cu Keith.

— ... Mda. Vine de multe ori pe-aici.

— Pentru boiler şi aşa mai departe.

— Pentru boiler. Şi pentru ţevi, spuse Nicola, care, în realitate, ştia încă şi mai puţine despre acest domeniu decât Keith Talent.

— Şi vreodată ai... te pune vreodată să te sui pe scări sau altele asemenea?

Guy îşi încrucişă picioarele şi îşi realinie fesele. Îşi dădu seama că se lasă pradă unei agitaţii nestăpânite. Nu că seara i-ar fi oferit – pe hârtie cel puţin – prea multe motive de excitaţie, până acum: o piesă cu un singur personaj, lungă de două ore, tradusă din norvegiană şi jucată într-o cafenea din Totteridge, despre dispariţia renilor; apoi o masă simplă, dar fără îndoială foarte hrănitoare, într-un restaurant vegetarian cu specialităţi din Bangladesh situat în Kilburn. Nu avusese emoţii că are să dea peste vreun cunoscut. Dar Nicola, seara, era o noutate şi o revelaţie (iar în City, banii circulau în feluri stranii şi Guy simţea din nou că timpul era scurt. Scurt, scurt era timpul)... Soarele face multe, dar e mult prea ocupat ca să-i măgulească pe oameni cu lumina lui. Asta fac oamenii, cu lumina lor. Guy nu îşi formula lucrurile chiar aşa faţă de sine însuşi, dar lumina oamenilor o făcea pe Nicola să pară experimentată: subţirimea sau fineţea pielii din jurul adânciturilor dintre pometi şi mandibule; lărgimea întunecată a gurii. Şi cât de incontestabil ilicite erau penumbrele apartamentului, faldurile rochiei de caşmir gri-argintiu, luciul picioarelor. La ora unsprezece seara – acasă la ea –, iubirea nu era o alegorie.

— Stai să mă gândesc. Dacă mă pune să mă urc pe scări. Nu. El se urcă pe scări.

— Şi nu te înghesuie prin colţuri. Pe după chiuvetă sau mai ştiu eu.

— Prin colţuri... Nu, nu cred.

— Cum ți se pare Keith? Așa, în general.

Ea ridică minuscul din umeri:

— Cred că e un personaj destul de atrăgător.

— Desigur, știi, se auzi Guy spunând, că, într-un fel, nu e altceva decât un infractor de rând. Sau chiar mai rău.

— Mai rău? Guy, mă mir de tine. Eu cred că e foarte urât să judeci oamenii după ce vorbește lumea. Sau după mediul în care trăiesc.

— Am vrut să fiu sigur că știi. Sper că nu ai constatat că-ți lipsește ceva. Bani. Bijuterii. Haine.

— Haine?

— Eșarfe. Curele. Poate să le dea cadou iubitelor lui. Are o mulțime. Lenjerie intimă.

— Ce să facă Keith cu lenjeria mea intimă?

— Sunt întrebări care poate or să ți se pară absurde. Dar te-a băgat vreodată în debaraua pentru așternuturi?

Nicola se încruntă ușor:

— Interesant că pomenești tocmai de debara.

Guy se rezemă de spătarul scaunului. Întinse gâtul și se uită în lungul nasului la ea.

— Acum câteva zile am avut o problemă cu debaraua. Ceva legat... de țevi. Înăuntru e foarte puțin spațiu și nu e aer. Și eram îmbrăcată cu chestia aia scurtă, albastră, în care fac gimnastică.

— Continuă, spuse Guy imperial.

— Și mi-a spus să citesc ce scrie pe cadranul din capul instrumentului. Ești sigur că vrei să... E cam jenant. A trebuit să mă urc ca să văd cadranul. Am pus un picior pe scaun și celălalt pe suportul de prosoape. O ipostază destul de lipsită de demnitate. Și foarte inconfortabilă, cu picioarele desfăcute așa. Și pe urmă...

Zâmbi secretos.

— Ce?

— Pun pariu că nu ghicești.

— Ba eu cred că ghicesc. Keith a făcut ceva. Așa-i?

— Nu, nu, Keith era dincolo, în baie, încerca nivelul temperaturii din bideu. Nu. Suportul de prosoape a alunecat şi am venit de-a berbeleacul, cu aşternuturile şi tot restul în cap!

Guy surâse palid.

— Din fericire, am reuşit să mă adun complet până s-a repezit el să mă ajute. Nu, motivul adevărat pentru care am atâta nevoie de el aici – şi nu ai voie să te superi sau să râzi de mine. Motivul adevărat... e cea mică.

— Poftim?

— Ah! Dacă, la capătul unui lung şir de întrebări şi îndoieli, în viitorul îndepărtat, dacă există vreun viitor, şi numai când o să vrei tu, dacă decidem să facem o fetiţă, atunci sunt o sumedenie de lucruri pe care e mai bine să le văd făcute de-acum. Şi, dacă e să facem un pas înainte astă-seară, atunci fă bine şi vino să stai aici. Mor să mă mai sărut puţin.

Guy plecă după o oră, imediat după miezul nopţii. Şi ceva se întâmplă chiar înainte de plecarea lui, ceva dramatic, ceva dureros – deşi, ulterior, Guy avea să găsească multă alinare complicată în respectivul incident. Mai întâi făcu o vizită cocârjată la baie, unde, icnind şi tresărind, se rearanjă cu ajutorul curelei de la pantaloni şi al elasticului vibrant de la chiloţi. În hol, o găsi pe Nicola, care stătea în profil, cu braţele încrucişate.

— Uite, spuse ea, asta e faimoasa debara.

Aruncară amândoi o privire înăuntru.

— Hai, zise ea şi păşi înăuntru.

Treazul Guy simţi cum îl ia cu ameţeală: raftu-rile din lemn de brad cu aşternuturi, puful de polietilenă al pilotei, spaţiul strâmt în care un bărbat şi o femeie pot foarte bine să se împace cu hărţuiala apropierii.

— Îţi imaginezi cum arătam, cocoţată, cu un picior aici şi unul aici. Ai grijă.

Ca şi altă dată, sărutările de despărţire, embleme ale propriei încheieri, erau de departe cele mai lichide şi mai dilatate ale serii; iar aici, căldura era atât de insidioasă, de feminină... Nu că trupurile li s-ar fi atins sau altceva; dar Guy simţea fantomele diferitelor contururi, ale incertitudinilor promiţătoare, sau poate doar câmpul electric, nimbul de caşmir al rochiei ei. Pentru a savura mai bine delicioasa calibrare, se aplecă uşor şi depărtă picioarele, împingându-se înainte, hămesit, cu o jumătate de milimetru. La un moment dat, pe când ea îi respira gros în ureche, mâna lui îi alunecă de pe omoplat până în surprinzătoarea arvună a subraţului, de unde pluti şi se lăsă (i se păruse că aude un geamăt de consimţire) pe sânul în aşteptare.

După aceea, Guy nu mai reuşi niciodată să decidă dacă îşi pierduse cu adevărat cunoştinţa, deşi Nicola, din păcate, va susţine întotdeauna că da. Când trăsăturile lumii reveniră, în orice caz, stătea pe jos chircit, cu capul pe mocheta din hol şi cu ambele mâini făcute căuş tremurător în dreptul şliţului. Culoarea feţei (va remarca Nicola) avea afinităţi interesante cu culoarea ochiului vânăt, pe cale de vindecare: cenuşiu, pe un fond verde deschis. Îl striga pe nume ca prin ploaie sau ca de foarte departe.

— Guy! Guy! Guy! Guy... Nu mai suport. S-a întâmplat iar. Din instinct pur. E înfricoşător ce efecte dramatice are. Ai căzut ca secerat. Ai fost bolnav cumva? Ooh. Te doare tare? Haide... oof. Cred că putem să vedem şi partea bună. Simţeam că-mi explodează sânii şi, când m-ai atins, mi s-a răscolit tot corpul. Poţi să conduci? Poţi să mergi? Poţi să vorbeşti?? Spune ceva. Guy! Guy! Ah, nu mai suport. Cum se face că nu reuşesc să-ţi provoc decât durere?

După plecarea lui Guy, sună Keith. Nicola privi băutura înspumată din pahar, ascultând piuiturile

telefonului public, larma ca de vizuină de urs, cu sete de băutură şi sete de sânge...

Acum, era o mică obrăznicie din partea lui Keith să o sune aşa, atât de târziu. Dar, incorigibil cum era, voia să vadă încă una dintre casetele ei. Şi, la drept vorbind, după ce fel de seară petrecuse (piesa aia! mâncarea aia!), ce rău putea face puţină distracţie?

Nicola îşi mai turnă nişte coniac. Se schimonosi, chicotind. Un chicotit schimonosit. Ştia că chicotitul era schimonosit, dar asta n-o făcu decât să chicotească şi mai schimonosit. Se duse în camera ei, luând paharul şi sticla.

Ştii ceva? Avea chef. Da. Lui Keith îi plăcea când purta volănaşe. Zicea că-l umplu de voie bună. Acum, aceasta... ce ţinută încântătoare. Era ditamai bruta, dar, când e vorba să te vadă îmbrăcată sumar, sunt toţi nişte băieţei. (Şi ce le mai plac pantofii cu tocuri cui!) Toate bancnotele pe care i le dăduse Guy le va cheltui pe volănaşe minunate şi cele mai scumpe şi mai minuscule obiecte de lenjerie. Pentru el! Pentru Keith!

Îşi descheie nasturii rochiei şi se strecură afară din ea. Îşi lăsă părul liber. Chicotit schimonosit.

Guy parcă maşina pe Landsowne Crescent şi rămase acolo, aşteptând să-i treacă durerea. Şaptezeci şi cinci de minute mai târziu, era tot acolo. Cu buzele depărtate mai mult ca niciodată, se prelinse de pe scaun afară, în noapte. Casa mare veni plutind spre el, revărsându-se întunecat. Îi cercetă faţa: nu se vedeau temutele pete galbene ale urgenţelor sau veghii. Era posibil ca întoarcerea lui acasă să coincidă cu aţipeala chinuită a lui Marmaduke, de la miezul nopţii? Uşa de la intrare îi dădu drumul înăuntru. Oasele îi pârâiau, îi plesneau şi îi trosneau în hol. Cu iuţeală imprudentă, porni pe vârfuri către scara care cobora în bucătărie.

În lumina de sală de operație, înconjurat de mașini de spălat, de uscat, de teancuri de scutece, Guy se inspectă fără milă, ca un medic militar. Părțile animaliere păreau să-i fi fost tratate nedrept, detracate, dar nu arătau mai dezgustător decât de obicei. Fața în schimb parcă-i era schimbată, chircită, lividă – fața lui de bărbat prostit-din-dragoste, îngrozit de oglinda lucioasă. Printre nenumăratele pudre și unguente ale lui Marmaduke nu se găsea nimic care să-i aducă alinare.

În timp ce ieșea din baie aranjându-și pantalonii, un fulger de teamă traversă bucătăria: o cămașă de noapte spectrală, într-o gură de lumină albă. Nu Hope, ci Lizzyboo. Care dădea iama în frigider.

— Marmaduke e cuminte? întrebă el.

— Mhm. De vreo zece minute.

Rememoră unica lor îmbrățișare, îmbrățișarea despre care Hope nu știa nimic, petrecută în baie, în Italia, sora cea nu chiar atât de mică, flatată, adusă în prim-plan, promovată pe nerăsuflate. Cât de mare se făcuse. Și cât de altfel. Biata Lizzyboo.

— Noapte bună.

Ea mestecă, apoi înghiți.

— Noapte bună, îi spuse.

Guy se furișă la etaj, tot mai tăcut cu fiecare pas, și se dezbrăcă în întunericul camerei de oaspeți. În pielea goală, se furișă pe hol, mergând în vârful picioarelor. Fizica furioasă a ușii i se opuse cu fiecare centimetru: cu scrâșnete și junghiuri, cu hârșâitul scos pe plușul mochetei. Când încerci să păstrezi tăcerea, descoperi că toate obiectele mor să facă zgomot. Și Guy zbârnâind acolo, sub imperiul principiilor fizice ale vieții de zi cu zi. Hope stătea în pat pe întuneric, încovoiată ca un es sau un zet, sau ca o întrebare.

Câdn Kieth se întoarse în sara... Când Kieth... Câdn Keith se întoarse în sara aceea, stai puțin.

Uşuurel. OK. Ultimele două pahare de *porno* n-au făst o chestie prea deşteaptă. Nici mersul iar la Trish Shirt. Dar Nick a sups că e OK să bei ce-ţi pace. Nuconteşte. Am zis nuconteşte. Bărbatu merge la vânătoare...

Trânti uşa de la intrare după el. Se duse la chiuvetă şi bău o mare cantitate de apă caldă. După aceea se simţi mai bine. După aceea căzu din picioare. Pe neaşteptate şi fără o ordine specială, Keith făcu nevasta să eructeze, scoase copilul să facă pipi şi-i trase un număr câinelui.

Stilul de viaţă al lui Kim Twemlow! Se învârtea şi acum, în pantofii lui albi. Chiar şi aici, sus, pe tavan se vedeau farurile maşinilor. Casa, aleea circulară, oaspeţii aleşi la masa de prânz. Hei, Symphia. Amphea! În general, găsesc că un pahar de şampanie la ora asta mă împrospătează. Samampha. Corimphia! Draga mea Aramimpha!... Keith? Poţi să ai parte de toate, prietene. Mda, pozi. Pozi şi tu, fiule. Poi. Da, pţoi, ce dracu...

Ce-a fost asta? Drumul cu maşina înapoi... ce-a fost asta? În maşină, şi cu Clive adormit. Luna. Şi Londra cum era pe vremuri. Cu multe luni din viaţa felinarelor, cu multe luni în urmă. Televiziunea. Cristoase. Uite că m-apucă. Te simţi tânăr, nu' aşa. Îh-îh. Tot ce se duce-n jos trebuie să... îh. Îîh. Mda, asta era toată cheştia. Tinereşea, prietene, tinereşea!

Trebuie să ajung în London Fields până nu e prea târziu.

Dacă închid ochii sau chiar dacă îi țin deschiși, văd parcul și rambleul în pantă al căii ferate. Frunzișul e tropical și inofensiv, cerul e cristalin și inofensiv. De fapt, întregul peisaj are ceva de carte pentru copii. Și uite-l, în mașinuța lui, pe Poștașul Pat: Poștașul Pat cu motanul lui colorat. Totul e în afara istoriei. Preoți, fete bătrâne, gardieni, grădinari, văduve atât de bătrâne, de atâta timp văduve, că s-au întors la starea de virginitate. Singura dovadă a sexului sunt copiii – și, în depărtare (și nu prea tari), dealurile moi de forma unor sâni.

Era și un pârâu, ușor de trecut, ușor de sărit, neprimejdios, perfect dimensionat pentru copiii de patru ani, pentru băieței, pentru mine și fratele meu. David! Sam! Ah, băieți, sunteți sfâșietori și misterioși. Felul în care vi se ridică trupurile slabe – pentru a încerca ceva, pentru a îndrăzni ceva. Dragostea pentru război. Ia uite! Privește! Ah, băieți, de ce trebuie să vă purtați așa?

Dar așa trebuie să se poarte băieții.

Trebuie să mă întorc. Nu trebuie să las până va fi prea târziu.

Nu putem decât să presupunem că lui Missy îi plac bărbații cu arme, bărbații în-armați.

Uitați-vă la mine: prenuclearizat și deja mort.

Uitați-vă la Sheridan Sick. În ziua aceea, când l-am cunoscut. La înălțime, în Du Pont Circle, la o petrecere ținută în sala de ședințe de la Hornig Ultrason (Hornig Ultrason: far călăuzitor pentru

tot ce e rău). L-am rugat să-mi explice noul fenomen al superfulgerului. Missy stătea alături de el, alături de mine. Habar n-aveam.

— Supergranulația solară, a spus Sick. Sam? Închipuie-ți o supă care fierbe într-o oală cu diametrul de 30 000 de kilometri. Chiar și când ajunge aici, furtuna magnetică tot mai dezvoltă o viteză de peste 600 de kilometri pe secundă. Și atunci se lovește de un sinclinal fantomă din magnetosferă. Bingo. Superfulgerul.

La fel de neluminat, am zis:

— Pari să știi multe despre toate astea.

— Învăț, Sam. Colaborăm din ce în ce mai mult cu comunitatea de la Zidul Liniștii.

— Atunci încetați. Și să nu mai faceți.

— Distractiv, a spus el

Cu un zâmbet realmente dizgrațios. Pe fața lui realmente dizgrațioasă.

Sheridan Sick: o dulceață de om. Mda, o bomboană cu frează, mânată de un *je ne sais quoi*. Ca să construiești o lume, e nevoie de tot felul de oameni. Ca să o distrugi, nu trebuie decât unul. Tata făcea parte din a doua școală de gândire, deși într-o lume nerecognoscibil mai tânără, prins între forțe istorice mai proaspete. Și nu pe bani.

Dintre toate forțele, dragostea este cea mai stranie.

Keith are aerul că iubește (deși sunt sigur că nu asta simte; și dat fiind că e Keith). Cu pasul săltăreț, parcă-i Johnny Cap-în-Nori.

Iar Guy arată ca moartea.

Dragostea poate face o femeie să ridice de la pământ un autobuz sau poate strivi un bărbat sub greutatea unui fulg. Sau lasă totul să curgă, la fel cum a fost ieri și cum va fi mâine. Astfel de forță e dragostea.

Dumnezeu ştie de ce insist să citesc *Crossbone Waters*. Cred că mă încurajează : faptul că aşa ceva se poate publica. E un mic rahat de doi bani.

Pornit cu schiful lui sau cu ce-o fi, în uniforma de camuflaj transpirată şi însoţit de credinciosul ghid Kwango, Marius Appleby reface vechile rute ale piraţilor de pe suferinda insulă Borneo. Descrieri multe şi lungi ale unor renumite campanii de jaf şi violuri. Mai ales violuri. Adesea, Marius pare să regrete că nu trăieşte vremurile acelea de demult şi că piraţii nu mai fac recrutări.

Dar toate porţiunile mai suculente o au ca personaj central pe fotografa pe care revista colorată a desemnat-o să îl însoţească, Cornelia Constantine : un metru optzeci, douăzeci şi şapte de ani, ten de metisă. Ochii îi sunt „negri ca abanosul" şi are un păr până la talie, „roşu ca flacăra". El o aşteaptă la aeroport. Ea este una dintre fiinţele acelea cu sânge albastru, aroganţă şi independenţă naturale, dedicate artei de a face fotografii. Dar şi Marius e de neam bun (după cum lasă să-i scape), chipeş şi deloc străin de dragostea femeilor. Printre foştii iubiţi ai Corneliei se numără un sculptor de renume mondial, prim-ministrul unei ţări din comunitatea economică europeană şi un pilot de curse mort. Când coboară ea din jeep, până şi străzile „fremătânde" din Samarinda îngheaţă, ca un stop-cadru pe televizorul lui Keith.

Cei doi îl angajează pe bătrânul Kwango şi pornesc cu schiful, al cărui nume e *Afrodita*. Invocând-o pe zeiţă, Marius îşi jură că o va poseda pe Cornelia. Şansele nu par să fie prea mari, dar, cumva, te trezeşti încurajându-l. În prima dimineaţă, când se trezeşte, o vede stând goală în laguna trandafirie, cu părul ca flacăra atingându-i punctul de unire al feselor musculoase. La ieşirea din apă, după ce termină de înotat, ea îl înfruntă cu curaj pe scriitor,

fără ruşine, aşa cum fac toate frumuseţile nobile. Şi el observă fermecat că are sâni „mândri" şi culoarea părului e „naturală".

O, da. O poveste de iubire naturală. E un mic rahat de doi bani! Dar cred că o să merg mai departe. Chestia e că acum chiar vreau să aflu cum se descurcă Marius cu Cornelia.

Ca şi eroina sau personajul meu negativ feminin, ca şi victima mea, Lizzyboo, la rândul ei, are o strategie pentru a trece prin toţi bărbaţii de pe lume. Strategia ei este următoarea: Trebuie Să Cântăreşti O Sută De Kilograme.

Pe drumul către suta de kilograme, se află un obstacol major: indigestia. Chestie de bun-simţ: cu cât mănânci mai mult, cu atât digestia se face mai greu. Cred că, una peste alta, eu sunt avantajat. Acum e la pat, bolnavă, prea bolnavă ca să mănânce prea mult sau ca să-i mai ardă să se dea la mine.

Îmi imaginez miraculoasa expansiune a taliei lui Missy Harter. Mă tot bântuie ideea că, dacă am putea cumpăra copiii de la magazin sau dacă ne-am putea duce să-i vedem la grădina zoologică sau în parcul de distracţii, şi dacă ei n-ar creşte, ci ar rămâne de un an şi trei luni timp de, să zicem, şase sau şapte ani, da, tot ne-ar interesa, pe unii dintre noi, şi ne-am duce să ne uităm la ei şi poate am cumpăra vreo doi ca să-i ţinem sub masa de ping-pong de la subsol, de unde i-am scoate ca să-i arătăm prietenilor.

Cu fiecare zi, soarele e tot mai jos pe cer.

Durerile încă n-au început. Slizard e consternat. Dar continui să simt înţepătura stronţiului sau junghiul plutoniului în glezne. Descopăr că străzile sunt tot mai lungi, dealurile tot mai abrupte. Folosesc maşina.

Acum – străzile, circulaţia. Ştim că circulaţia reflectă temperamentul marilor capitale (şi aici, cu

o înfloritură finală, îmi invoc calitatea de cetățean al lumii): triumfalismul nezâmbitor al Parisului, furia și disperarea vechiului New York, îndrăzneala de joc de-a șoarecele și pisica a Romei, crima dezordonată din Cairo, longevitatea de paradă a Los Angelesului, longevitatea industrială a unor orașe ca Bombay și Delhi, unde, de patru ori pe zi, automobilele se abat asupra orașului în lanțuri nemișcate. Aici, la Londra, însă, nu reușesc să mă prind.

Oamenii ăștia adoră să parcheze în stradă. Zău. E iubirea adevărată, o iubire care nu cunoaște decât luna lui mai. Parchează în mijlocul străzii, fir-ar să fie. Am cotit pe All Saints Road – care nu mai era stradă. Era o parcare, o parcare cu mașinile parcate ilegal. Semafoarele sunt mai mult de decor, ca luminile de Crăciun. La intersecție, se face roșu, dar mai înaintezi totuși câțiva centimetri, intrând într-un nod de circulație, într-un nod de știreang. Poate decizi că acesta este momentul potrivit să te dai jos și să cumperi câte ceva. De ce? De ce nu? Așa face toată lumea. Mie mi se pare clar, după cinci secunde de gândire, că, dacă toată lumea face la fel, atunci nimeni nu se mișcă din loc și nimeni nu mai ajunge nicăieri. Dar toată lumea o face, pentru că toată lumea face la fel. Și încă ceva: parcă nimănui nu-i pasă. În intersecție, tânărul beat coboară din camionetă și intră legănându-se alene la GoodFicks sau Potato Love sau la Butchers Arms, dar mașinilor nu le pasă. Se împing și se îmbrâncesc una pe alta, mormane vechi, fără mânie, în această intimitate de fier și rugină, fără să ajungă nicăieri.

Cam așa arătau lucrurile acum zece ani. Cam așa arătau lucrurile acum zece zile. Acum, în ultimul pachețel de timp, s-a schimbat totul. Am trecut din purgatoriu în plin infern. Și, deodată, tuturor le pasă. Chiar și sexului mai blând. Și dacă mame bucălate zbiară peste zgârciurile copiilor prinși în

hamuri, dacă bătrâne în Morrisuri străvechi secretă venin şi izbesc cu pumnii pistruiaţi în claxon, atunci bărbaţii cum suportă? De patru ori în ultimele zile am stat încremenit în maşină, blocat în lumina soarelui jos, fără posibilitatea de a ieşi de-acolo, în timp ce siluete zimţate descopereau ce-i poate face maşinăria mai tare aceleia mai moi: ce-i poate face capota unei maşini nasului omenesc sau gurii, ce poate face ranga unui grumaz. Circulaţia este o întrecere a dorinţei omeneşti, jocul aşteptării pentru dorinţa omenească. Tu vrei să mergi încolo. Eu vreau să merg încoace. Şi, de curând, circulaţia a păţit ceva urât. Dorinţa omenească a păţit ceva urât.

Nu mă prind. Ba da, mă prind! Deodată înţeleg, deşi nimeni altcineva nu are vreun motiv (nu-i aşa?) să o facă. Aflaţi în trafic, acum, ne consumăm unii altora timpul şi viaţa. Ne consumăm unii altora viaţa.

Partidele de înot ale Corneliei au devenit un ritual de dimineaţă. Acum, Marius stă pe punte, cu braţele bronzate încrucişate, admirând-o pe faţă, în timp ce ea înaintează prin apă, către mal. Sânii îi sunt, se pare...

Un pachet adus de un curier în uniformă. Aşteptam, cu foarte puţin entuziasm, medicamentele promise de Slizard. Dar acesta este de la Hornig Ultrason.

Conţine primele capitole ale manuscrisului meu. Şi rezumatul. Şi un cec. Avansul pentru opţiune. Nu ştiu cum a făcut de-a reuşit. Dar asta...

Sunt conştient că arta poate fi dulce şi dragostea şi mai dulce, recunoaşterea şi iertarea din priviri, mâna şi nevoia ei de a atinge, problema minte contra trup atât de dulce rezolvată. Dar asta, asta (banii îmi tremură între degete), aceasta este adevărata fericire.

Atât de mult m-a tulburat bucuria, încât n-am observat, timp de o clipă, că au apărut durerile.

Şi acum au început şi ţevile, iar. Durerea... agonia anorganică.

Cristoase, tot apartamentul se zvârcoleşte şi se răsuceşte în ghearele ei.

Oare o să înceteze vreodată? O să înceteze vreodată cu chestia asta?

Acum nu. Dar când? La momentul potrivit - pentru ţevi, pentru durere? Nu e niciodată, nu vine niciodată, pur şi simplu nu e niciodată momentul potrivit.

Capitolul 17: La școala lui Cupidon

— Seva iubirii. Pasiune nestăpânită. S-a cutremurat pământul, nu' așa.

— Bună, Keith? Ce mai faci?

— Se dăruia în totalitate. Consumarea extazului lor. *Vâltoarea dorinței.*

— Cum merg lucrurile?

— Plăcere trupească reciprocă. Importanța preludiului suficient. O siluetă plină, dar fermă. Adulți responsabili.

Când era cu ea, Guy avea încredere absolută și totală. Deși săruturile Nicolei uneori îl șocau – cu lichiditatea lor, cu penetrația lor, cu foamea lor –, starea lor de inhibiție era inatacabilă, fără unghiuri moarte și impresionant de intransigentă. Felul în care întregul ei corp părea să se închidă sau să se blocheze de fiecare dată când mâna lui pătrundea în câmpul de forță care-i înconjura sânii, coapsele, pântecele chinuitor. Elaborat condiționat de sensibilitatea ei (și de cele două lovituri puternice pe care le încasase de curând), Guy era aproape la fel de nesigur, de virginal de instabil ca și Nicola însăși. Era o adevărată mângâiere pentru amândoi când se aflau în altă parte, în toate locurile unde nu se putea întâmpla nimic. Uneori, după-amiaza, vizitau muzee obscure sau cinematografe onorabile. Făceau plimbări, profitând de vremea senină: lui Guy îi făcea plăcere să cutreiere, iar Nicola afirma că și ei

îi plăcea. Cu cât mai departe, cu atât mai bine, Guy cu pantofii lui mari și uzi, Nicola cu cizmele de cauciuc verde închis, cu blugii peticiți : se țineau de mână și mergeau legănându-și brațele împreunate. La nord de Barnet, descoperiră o pădurice pe care amândoi o adorau. Foșnetul înăbușit, felul în care copacii întreținеau umezeala. Bineînțeles, erau și păcăleli și pozne. Ea îi azvârlea pălăria într-o băltoacă, după care fugea să se ascundă. Guy se grăbea să o caute. O dată, ea scrise „Te iubesc" cu un băț, în noroiul ca o flegmă din albia unui izvor secat. Multe sărutări delicioase pe sub ramurile copacilor clinchenind. Păsări se foiau și băteau ud din aripi, dar nu văzură nici un animal, nici o creatură care să trăiască în pădurice, nici măcar o veveriță sau un iepure : doar roșcatul ca de animal al luminii aruncate de soarele jos. Nicola spunea că acestea erau clipele mai cu seamă prețioase, departe de oraș și de atmosfera lui de dezastru iminent.

Când se întorceau acasă la ea, Nicola servea ceaiul pe o tavă, de obicei cu biscuiți. Și, o vreme, se giugiuleau prudent pe sofaua din sufragerie. Dar, când venea timpul de plecare și săruturile din capul scărilor deveneau săruturi de despărțire, deveneau și ei nesăbuiți și ea începea să se frământe cuprinsă de o poftă vie în brațele lui. Mai mică de înălțime decât el și de-acum descălțată de pantofi, Nicola părea că se cațără pe trupul lui cu ajutorul câtorva puncte de sucțiune. Acum, la plecare, pieptul lui purta amprenta neastâmpărată a sânilor ei, pântecele purta urmele adânciturilor și contururilor ei. Ceva mai jos, totul era amintire a mușchilor : înclinarea și convexitatea miezului ei înnebunitor. Și, curând avea să fie și mai vitează, așa spunea.

— Curând o să fiu și mai vitează, îi șoptea ea fierbinte în urechea care îi vâjâia.

Dar Guy considera că a avut noroc dacă reușea să intre și să iasă fără să dea peste Keith. În timp

ce el cobora scara, aplecat, cu răsuflarea tăiată, acoperit cu electricitate, Keith urca legănându-se. Sau, când Guy suna la interfon de-afară, Keith era acela care îi deschidea smucit uşa de la stradă cu un aer sticlos, împăcat, de stăpân. Aşa ceva se întâmpla de cele mai multe ori. Şi o dată i se întâmplă de două ori – şi la venire, şi la plecare – ca şi cum Keith ar fi eliberat, politicos şi pentru scurt timp, poziţia înaltă care era, de drept, a lui. Mai erau şi alte vizite, iar Guy o ştia. Uneori, când trecea prin faţa clădirii sau se afla prin zonă sau când nu avea altceva mai bun de făcut (un cadru temporal surprinzător de amplu), Guy bântuia fundătura. O dată, îl văzu pe Keith trăgând în faţă şi extrăgând voiniceşte rucsacul şi geanta cu scule din portbagajul Cavalierului greu. Altă dată – şi aceasta aproape din pură întâmplare –, Volkswagenul lui Guy fu implicat într-un blocaj minor, în apropiere de intersecţia importantă; blocajul fusese provocat de Keith, care, în mod riscant pentru el şi pentru ceilalţi, dădea cu spatele pentru a intra pe artera principală; câteva minute mai târziu, Keith trecea cu maşina pe lângă el, rânjind volubil în telefonul mobil, nou.

Dimineaţa devreme, Guy stătea întins în pat, alături de silueta soţiei (atât de deformată, acum, în sentimentele lui, de greutatea a ceea ce nu ştia), cu ochii la dezgustătoarele *tableaux vivants*, travestiuri brute şi cenuşii ale magaziilor şi chioşcurilor sau ale serelor părăsite în care Keith spunea: „Doctorul mi-a recomandat s-o fac o dată pe zi. Întinde-te aici" sau, mai ademenitor: „Ia-o în gură până... De fapt, nu-i decât o joacă simpatică". Pe furiş, Guy se scurgea din pat. Alături, se aşeza pe marginea căzii de baie şi gemea şi striga în norul cumulus al prosopului. Apoi se uita în jos, la propriile şale, uimit şi umilit: uite şi animalul farseur, spiriduşul ochios. Dumnezeiesc şi arhaic, se ridica şi începea să îşi acopere rana. În oglindă, un războinic palid, cu

oasele ca o mască, fruntea ca un pumnal... cu buzele hămesite! În cele două colțuri are maxilarului îi crescuseră nituri ascuțite. Oasele bazinului îi ieșeau în afară ca toartele unui ceaun. Și ceaunul ce conținea? Tocana înăbușită a înăbușitei sale iubiri.

Iar veacul este atât de aproape de final. Chestia era, morala era, până la urmă, totul era... Nu, Guy nici nu îndrăznea să se gândească. Eliberat, gândul ar fi sunat așa. Ți-o puteai imagina pe Nicola, pe cineva în situația ei, pe cineva atât de așezat, atât de închis, la finele secolului al XIX-lea, al XVIII-lea sau al oricărui secol care avea un număr. Dar nu la sfârșitul secolului XX, care trebuie să își lase amprenta asupra tuturor. Nu secolul XX. Nu când arătai așa cum arăta ea.

Keith întrebă:

— Și deci, ce faci cu Guy?

— Tu ce crezi că fac? spuse Nicola. Îl aștâț de-i sar siguranțele.

Keith dădu încet din cap, cu afecțiune reală. Pe urmă se întinse.

— Mda. Știi, ăsta a fost la universitate. Bine. Da' habar n-are de nici unele.

— E un paradox, nu-i așa, Keith?

— De nici unele.

— În timp ce tu, Keith, elev la școala vieții...

— Am urcat pe drumul mai greu. Cu știința vieții. Nu, OK, el s-a născut într-o lume a bogăției și privilegiilor (Keith înălță un deget). Dar pentru mine n-a ridicat un deget. Pentru mine... pentru mine asta e de necrezut. Cred că jumătate din timp i se pare că visează, al dracului.

— Keith, pot să obiectez? Fericirea nu e relativă, tot așa cum nici suferința nu e. Nimeni n-o să fie recunoscător că nu are o viață mai grea. Durerea e întotdeauna suficientă, Keith. Iar copilul bogat plânge la fel de tare ca și cel sărac.

— Mda, să trăiești.

Keith stătea întins pe patul frumos al Nicolei, în pantaloni și maiou: complet relaxat. Picioarele grăsulii păreau să-i trepideze ușor în șosetele maro. Lângă el stătea tava de argint, drojdia unui espresso diabolic, farfurioara dantelată cu mucuri de țigară. Talentată, Nicola purta un deux-pièces de culoarea mangalului și o cămașă de mătase albă, prinsă la gât cu o broșă veche, de o mare sobrietate. Unghiile îi erau ovaluri lăcuite; brățara cu zale i se legăna și se așeza cu distincție delicată. Stătea pe un scaun cu spătar drept, într-o poziție de autoritate simplă și aliniată. Ea corporatistă, el corporal: micul dejun al puterii.

— Te las puțin singur, spuse ea ridicându-se și netezindu-și fusta. Pentru dimineața asta, ți-am pregătit un fragment sclipitor (și îi înmână telecomanda, apoi întinse mâna după tavă). N-ai idee ce le trece prin cap doamnelor acelora directoare să facă prin birourile lor. Într-o zi cu soare, poate. După ce au văzut vreun chipeș spălător de geamuri făcându-și munca aspră. A, Keith, cât de discret ești zilele astea?

— Pe cuvânt de onoare.

— Da, da. Dar cât ești cu adevărat de discret? Lasă, nu are importanță. Bineînțeles, nu-i sufli o vorbă lui Guy. Altminteri, fă tot ce-ți vine la îndemână. Oricum o să creadă că minți. Anunță-mă când ai terminat.

Dispăru în adâncurile apartamentului, în sufragerie, în bucătărie. Așeză tava de argint pe suportul de lemn. Mai făcu o cafea, mai fumă o țigară și citi revista *Time*... Articolul de fond de săptămâna aceasta era despre vreme. Ca de obicei. Era greu de crezut că, până nu demult, „vremea" fusese un sinonim pentru conversația banală. Pentru că astăzi, vremea era un subiect important. Vremea era pe prima pagină a ziarelor din toată lumea. Zilnic. La televiziuni, avusese loc o inversare: cele mai frumoase

prezentatoare şi cei mai spirituali ziarişti erau acum, toţi, la rubrica meteo; iar eunucii excentrici, cu costume de tweed, care în trecut arătau pe hărţi cu indicatoare de lemn şi se scuzau pentru condiţiile de ploaie, veneau la sfârşit, pentru a prezenta restul ştirilor sau ce mai rămăsese din ele. Meteorologii erau noii corespondenţi de război : după John, care vorbea despre uragane, şi Don, despre gheţari, venea Ron, cu troposfera. Pocnind ritmic din unghiile degetului mare şi arătătorului, Nicola citi despre soarele jos şi cele mai recente explicaţii. Modificarea unghiului era, în aparenţă, provocată de o combinaţie nemaiîntâlnită a trei efecte cunoscute: periheliul (când Pământul se află la cea mai mică distanţă de Soare), perigeul (când Luna se află la cea mai mică distanţă de Pământ) şi sizigia (când Pământul, Soarele şi Luna sunt aliniate oricum la cea mai mică distanţă). Confluenţa aceasta făcea ca gravitaţia să ia în greutate, micşorând viteza de rotaţie a planetei şi, de asemenea, încetinind timpul, astfel că acum, zilele şi nopţile Pământului erau cu foarte puţin, dar măsurabil mai lungi.

— Mda, să trăieşti, murmură Nicola, care mai avea doar douăzeci de zile şi nopţi de petrecut pe pământ.

Azvârli revista peste umăr şi ajunse la propria concluzie. Iubirea făcea lumea să se-nvârtă. Iar lumea îşi încetinea pasul. Lumea nu se mai învârtea.

Dar noua înclinaţie a Pământului va face ca Londra să aibă parte de o eclipsă totală. Londra putea fi martora „totalităţii" pe data de 5 noiembrie[1]. Şi

1. 5 noiembrie 1605 este data la care Guy Fawkes a condus „complotul prafului de puşcă", încercând să arunce în aer parlamentul englez şi să îl ucidă pe regele Iacob I, ca răzbunare pentru persecuţiile suferite de romano-catolici în Anglia. Începând din secolul al XVIII-lea, a devenit o tradiţie ca, în această zi, copiii

deja pe străzi erau copii cu păpuși, care cerșeau: Un bănuț pentru Guy? Întruchipările lui Guy însele erau de o mântuială jignitoare: prea puțină gândire se investise în ele, prea puțină grijă, prea puțină iubire. Nu valorau nici măcar un bănuț. Iar un bănuț oricum nu valora nimic.

După o lungă perioadă de suspensie (neglijare, uitare), bătu la ușa dormitorului. În mod obișnuit, el o anunța printr-o tuse confidențială. Dar expectorațiile bine crescute ale lui Keith, odată începute, puteau dura și mai bine de o oră.

— Mda? spuse el gros.

Din clipa în care intră, își dădu seama, înfuriată, că el nu se înfruptase din tratația solitară. Rapid, îi urmări privirea până pe ecranul televizorului: ea, în stop cadru, la biroul din camera vecină (și cu un picior suit pe el), cu deux-piècesul într-o fascinantă dezordine. Nicola își întoarse din nou privirea spre el și apoi închise ochii, ca parte a efortului de a-și stăpâni râsul. Căci Keith era în lacrimi. Calde, curseseră deja; dârele lor se vedeau gălbui pe obrajii lui poroși. Cum îl mai subestimase pe Keith! Pornografia trezea în el reacțiile cele mai frumoase. Nu era doar sexul. Chiar i se părea frumoasă.

— Presupun, spuse Nicola cu ușurare, cu amuzament, cu generozitate (deși din glas nu-i dispăruse toată mânia), presupun că, după ce pleci de la mine, te duci în vizită la cine știe ce fată, nu-i așa, Keith? La vreo mică pocnitoare. Asta faci, nu-i așa, Keith?

Keith preferă să nu-i răspundă.

---

să iasă la colț de stradă cu câte o efigie a lui Fawkes și să ceară bani, cu formula: *A penny for the guy* (un bănuț pentru Guy), de unde și utilizarea numelui ca substantiv comun, cu sensul actual de „tip, individ, om". (n.t.)

— Asta e bine. Sunt de acord. Așa, îi faci ei tot ce-ai vrea să-mi faci mie. Toate lucrurile pe care mi le vei face mie, cât de curând. O, pun pariu că asta faci. Nu-i așa, Keith?

Keith preferă să nu-i răspundă.

— Vreau să faci numai ce ți se pare ție că trebuie, spuse Nicola.

După arta impertinentă, se gândi că era bine să mai pună la bătaie și un pic de iubire impertinentă, pentru cazul în care ar mai fi putut schimba ceva.

— O, nu mă aștept să te păstrez doar pentru mine, Keith, acum sau mai târziu, un bărbat așa ca tine. De aceea scornesc ce scornesc. Și mai cu seamă mai târziu. Or să se țină fetele după tine și cine să le găsească vreo vină? Dar eu am să țin întotdeauna cu tine, Keith, chiar și când nu voi mai fi pentru tine decât o amintire. Nu va trebui să mă anunți când vine clipa cea mare, pentru că am să fiu acolo. Când o să arunci pentru Embassy, pentru titlu, eu o să fiu undeva, în mulțime, Keith, încurajându-te.

Keith se îndreptă în pat și puse tălpile pe podea. Uitându-se după pantofi, spuse:

— Nu pentru Embassy. La Embassy. Nu pentru. La.

Ea trecu grăbită în baie, să se schimbe în blugi și cizme de cauciuc pentru următorul act. Mai întâi însă, dădu drumul la toate robinetele, trase apa la toaletă, își îngropă fața într-un prosop și aproape muri de râs. Un chip mic, cald și timid fu însă acela care aruncă o privire prin crăpătura ușii, pe când Keith își lua morocănos la revedere.

— Guy, zise Keith cu capul în pământ. De ce-i spui că vin aici? Îi spui că ce? Că repar closetul? Că stau întins pe jos în bucătărie, cu limba într-o pâlnie?

— Cam așa ceva, spuse Nicola.

Succesul nu m-a schimbat, își spuse Keith coborând scările. Succesul și recunoașterea valorii. Bineînțeles, e plăcut să savurezi roadele celebrității. Bineînțeles. Banii și... adulația. Bunurile și serviciile. Am muncit ca un... ca un câine pentru coroana asta. Nu-i pericol să o cedez prea curând. Da', evident, cred și sper că o să fiu același Keith Talent care-am fost întotdeauna.

Keith își șterse lacrimile suplimentare din ochi și deschise ușa de la stradă. Mormanul de paloare, bănet, durere închipuită și dinți sănătoși – cunoscut sub numele de Guy Clinch – tocmai băga bani într-un parcometru. Zâmbetul lui licări în sus, către Keith, care stătea pe trepte cu picioarele depărtate, dând din umeri ca să își aranjeze mai bine cureaua genții de furat.

— Bună dimineața, spuse Guy înfrânt.

Dar Keith trecu pe lângă el doar cu o privire sticloasă și traversă strada, în direcția Cavalierului greu.

Nicola avea dreptate. După ce pleca de la ea, Keith își vizita câte o prietenă. Mai mult, Keith își vizita o prietenă și înainte de a veni la ea. Numai câteva legi imuabile ale fizicii îl împiedicau să își viziteze câte o prietenă și în timp ce era la ea. Nicola avea dreptate iar. Fetele se țineau după el sau măcar nu se dădeau la o parte din calea lui. Iar Keith se punea în circulație cu o disperare, cu tumbe de frenezie canină cum nu mai cunoscuse până acum. Îi punea cineva ceva în bere? Cu siguranță, nu era un lucru sănătos (până și Keith era convins) și începuse să se teamă sincer pentru jocul său de darts, și încă și mai dihai pentru sănătatea sa mintală. Comportament compulsiv, nu' așa. Da' și gagicile erau la fel de rele. În tot orașul aceasta mare, sau prin conductele și rigolele prin care se furișa Keith, oprindu-se cu mustățile fremătând,

părea să se fi dezlănțuit o febră a canalizării, toată numai țevi de evacuare, stăvilare și gargui, purtată de șobolani. Pentru Keith, era pătrunzătoare și sărată, asemenea mirosului atotprezent de urină de pe străzi. Sigur, trebuia să fii perseverent, iar faptul că nu avea nimic de făcut toată ziua îi era de mare folos. După ce îi dusese laptele timp de nouă zile consecutiv, Iqbala consimțise, iar, să dea televizorul tare. După ce-i făcuse câteva vizite Petronellei Jones, cu o serie de daruri cu cifră octanică mare, pentru a sărbători recenta ei căsătorie cu petrolistul, Keith constată că lucrurile dădeau dintr-unul într-altul. De când fusese arestat Thelonius, Keith se purtase frumos, făcându-le vizite regulate și generoase lui Lilette și copiilor, și văzând cu ușurință născându-se o obligație aici (Lilette OK pentru o *babymamma* și nu gravidă, sau nu prea gravidă, deocamdată: copiii puteau căpăta zece lire ca să se facă nevăzuți douăzeci de minute). Devenise atât de acut, încât abia dacă mai avea timp să stea ore la rând, să se relaxeze la un pahar cu colegii de la Crucea Neagră. În timp ce el performa – în pat, pe canapea, pe covor sau lipit de calorifer –, în timp ce se smucea și împungea și se chinuia să respire, gândurile, presentimente disperate, nu-i erau decât la bani, la transformări, la Nicola și, pentru prima dată în viață, la propria moarte. Și aceasta era dovada finală că lucrurile mergeau prost. Venea clătinându-se la Dumnezeu știe ce oră, după ce făcuse Dumnezeu știe ce Dumnezeu știe cui toată ziua, continuând cu nouă ore de darts și încheind totul acasă la Trish Shirt... și se trezea că o înghionteşte pe Kath să o trezească la patru dimineața! Ce-l apucase să facă așa ceva? Kath. Kath, față de corpul căreia își pierduse demult orice fel de interes, mai puțin cel reflex, de vinerea seara. Era ca atunci, pe la mijlocul sarcinii, când Keith constatase că îl excită gândul de a găsi alături femeia asta absolut

nouă, grasă, cu țâțe mari și burtă de bere. Nu știu ce m-a apucat, își spuse acum, în timp ce-i apăsa umerii tremurând pe pat. Pe cuvântul meu că nu știu.

Keith desprinse Cavalierul greu de la bordură. Profesionist adevărat, conducea relativ liniștit, păstrându-și calmul și firea, așa cum se cuvenea. Degetele groase acționau semnalizatorul sau farurile ca pe un avertisment, ca pe un semn de bunăvoință. Partea cărnoasă a palmei se lăsa pe claxon într-un refuz brutal sau bătea în el de două ori, scurt, în semn de salut către un escroc sau pentru a face o femeie să se întoarcă și să-și arate chipul... De reținut că nu se plângea. Să se plângă? Keith? Nu era genul. El mergea mai departe. Așa cum își imagina că lumea rămâne într-o bucată datorită unor forțe oarbe și ascunse, tot așa, restul stătea în general în pace în mintea lui de reptilă. Și ce să vezi: Analiese Furnish se întorsese în oraș. Keith acceleră, apoi frână, apoi traumatiză un începător cu țipete de claxon și lumini de faruri. Ce dracu' caută pe străzi? Analiese, cu poeziile ei, cu florile ei presate, cu decupajele din ziare (IUBIREA NOASTRĂ TAINICĂ), cu părul ei de caramea, cu rochiile ei ample de vară. Plictisită de Slough, plictisită să scandalizeze moderat nenorocitul de cartier-dormitor, Analiese se despărțise de hamalul de la Heathrow, își împachetase multele valize și își făcuse o apariție dramatică în pragul violonistului șomer din White City în a cărui dragoste știa că se va putea încrede întotdeauna.

— După tine, dragă, spuse Keith. Haide. Haide. Haide. Hai odată! Cristoase! Hai odată!!

Mda, se adunase și se mutase înapoi în oraș. Nu știu cum o poartă. A, dar Analiese avea, fără îndoială, un simț în plus sau o putere specială când era vorba de dragoste – de dragostea de un anume fel. Cu caietele ei de amintiri, cu bijuteriile ei false și picioarele ei grase, Analiese fusese întotdeauna

capabilă să găsească un anume fel de bărbat (ameţit, ratat în artă şi în dragoste, răbdător, tandru, mai în vârstă), care să o adăpostească, să o asculte, să o adore şi să jure să nu se atingă de ea.

— Ce-i asta? Fir-ar al dracului, uită-te la tâmpitul ăla.

Mişcă-te.

— Mişcă-te!

Da, aţi auzit bine: nu-l lasă să o atingă nici cu un deget. N-o să treacă mult şi Analiese o să fie de găsit în toate locurile obişnuite pentru ea – intrarea actorilor de la Teatrul Naţional, parcarea BBC-ului, microbuzul din faţa casei lui Ronnie Scott – în timp ce Basil rămânea acasă scărpinându-şi barba, recitindu-i jurnalul şi făcând genuflexiuni în faţa coşului cu rufe murdare. Micul apartament al lui Basil din White City era cum nu se poate mai convenabil pentru Keith.

Acum lăsă geamul jos şi scoase capul.

— Să nu cumva să zici mulfumesc, băga-te-aş!

Ce mama dracului, parcă nimeni nu mai ştia să se poarte pe străzi. Nu că i-ar fi convenit în întregime situaţia. În cazuri din astea, poştaşul sună întotdeauna de două ori. De exemplu, lui Keith îi plăcea să-şi facă apariţia când i se năzărea, să facă lucrurile în stil liber, în felul lui. Şi de fiecare dată când cobora agale, fluierând, scara care ducea la demisol, cu un bax de Peculiar Brew într-o mână şi cu cealaltă pe catarama curelei, dădea peste el acolo, domnu' mutră-lungă. Treci înapoi.

— Treci înapoi, scârbă mică!

Îţi trecea tot cheful. Unde mai era spontaneitatea. „Salut, Baz", spunea Keith ameninţător şi se trântea pe scaun, în aşteptare. Analiese îl pironea pe Basil cu privirea în tăcere. De multe ori, trebuia să i-o spună de-a dreptul. Nu-mi încălca intimitatea, Basil. Respectă-mi spaţiul personal, Basil. Toate astea. Şi pe urmă, cu un fior, el se ridica pe două picioare,

arunca pe el un trenci şi, după cum bănuia Keith, se ducea să se-nece în băutură. Nu era soluţia ideală. Dar ce putea face Keith? Aşa, blocaţi toată nenorocita de stradă. În garaj la el nu o putea aduce, în bârlogul lui de darts: până şi Trish Shirt se plângea că-i intră murdăria pe sub rochie. Iar apartamentul lui Dean era o cocină. La fel şi microbuzul lui Dean. Poate, dacă le prezenta situaţia în lumina potrivită Lilettei, sau Petronellei, sau Iqbalei. Sau lui Kath. Nu te grăbi, moşule. Eu stau aici ca să-mi văd de sănătate.

— Boarfă!

În teorie, acum că avea ceva bani, o putea duce la un hotel mic şi drăguţ. Dar hotelurile mici şi drăguţe nu existau. Nu existau decât hoteluri mici şi împuţite. Iar de cele mari îi era teamă. Şi oricum, n-ai nici un interes să stai o zi întreagă s-o asculţi turuind despre sexul protejat sau religie. Trebuie să se facă rapid. Cavalierul o să capete o amendă. Sau o să se aleagă cu roţile blocate. Nişte nenorociţi. Vodafone să fie oare mai buni decât Celmate, cu dotările îmbunătăţite? Fucker tre' să ştie. O să-l întreb pe Fucker.

Coloana de maşini se subţie şi, mulţumit, Keith băgă într-a doua. Abia dacă făcuse cinci sute de metri.

— Libertate.

Şi-apoi, avea nevoie de banii care-i mai rămăseseră. Pentru Debbee Kensit. Mamă-sa tocmai ce mărise iar tariful. Şi cu preţurile la combustibil, care o luaseră razna, şi cele două sau trei lire pentru cadoul fără de care nu se ducea acolo, pentru că Debbee era altceva, totul se ridica la aproape o sută de vizită. Keith păstra o tăcere înţeleaptă, dar Debs, care urma să împlinească şaisprezece ani luna asta, îţi tăia respiraţia. Hopa. Ia dă-i ăleia un claxon. Ce-avem noi...

Un claxon de camion cât Krakatoa puse în mişcare gândurile lui Keith. Timp de o fracţiune de secundă,

din senin, prin parbriz nu se văzură decât radiatorul cromat şi luminile pârjolitoare. Pe urmă, frecvenţele comasate zburară pe lângă el, într-o pală groasă de aer. Keith îngheţase, drept în scaun; acum se lăsă moale, încetini şi opri – sau măcar secătui automobilul de mişcare. Timp de câteva minute rămase acolo, parcat în stradă, frecându-şi faţa cu mâinile. Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul vehement. Acu' înţelegi ce vreau să spun? reflectă el, simţind scurt dragostea faţă de şoferul camionului şi de calităţile lui profesionale. Doar o jumate de metru. Doar o jumate de metru şi mă curăţau cu furtunul de pe capota lui. Acu' înţelegi ce vreau să spun? Nu e sănătos. Şi ăsta a fost un risc calculat: am văzut camionul venind şi am ştiut că o să fie la milimetru. Da' a trebuit să mă uit, nu. Valoare de raritate. N-o puteam lăsa să treacă aşa, pe lângă mine. Pentru că aşa ceva nu vezi prea des. Nu. A trebuit să mă uit. O femeie bătrână, nu grasă, dar cu ţâţe mari.

Keith porni din nou maşina, îndreptându-se spre Ladbroke Grove şi Trish Shirt.

— Nu ştiu cum face de face, spuse Norvis, cu uimire sinceră, dar şi cu o admiraţie plină de invidie. El aici, el acolo. El peste tot.

— Da, spuse Guy.

— Nimeni nici măcar aproape de el la energie. Nimeni n-are puterea lui la rezistenţă. Cum a terminat, se cară şi mai vrea.

— Aşa se-aude.

— Nimeni ca Keith când e vorbă de gagici.

Guy aruncă o privire furişată în lungul barului. Keith stătea la capătul mai întunecat şi cu lume mai bună, cu Dean şi Curtly, lângă cuptorul cu microunde, cuptorul în care se încălzea pâinea nedospită şi cel pentru plăcinte. Acum, Keith îşi delecta prietenii cu o anecdotă interpretată viguros: făcea gestul apăsatului pe claxon cu mâna dreaptă, care

îi cădea, doar pentru a se ridica imediat, cu degetul pentru darts în sus. Spuma de deasupra berii lui Dean explodă vesel... Guy se uită în jur, prin aerul încărcat cu spori. Tocmai când părea că prestigiul cârciumii lui Keith nu putea spori, el tocmai sărise încă o treaptă vizibilă. Guy însuşi însă fusese, cu la fel de multă claritate, retrogradat intolerabil. Uite-l cum stătea, conversând recunoscător cu Norvis – de departe cel mai puţin important dintre fraţii negri de la Crucea Neagră (nesportiv, pocit şi muncitor) – împroşcând cu salivă, obscenităţi şi firimituri de plăcintă cu carne de porc şi pironit locului de coccisul chel al unui zidar albinos. Guy se scărpină cu toate zece unghiile. În Landsowne Crescent părea să se facă o revizuire a statutului lui. Rufele murdare, odată aruncate, nu se mai rematerializau parfumat în scrinul din lemn de nuc. În dimineaţa aceasta, îşi îndesase cămaşa în coşul de rufe şi apoi, după un minut, o scosese din nou.

— Cum ziceam, nu ştiu cum face de face.

— Scuză-mă o clipă, Norvis, te rog.

Cu capul sus, propulsat de nimic altceva decât de ceea ce era inevitabil, Guy îşi făcu loc cu greu, într-o parte, pentru a pătrunde mai adânc, între coarnele, pielea şi colţii bolborosind ai barului. În cele din urmă, ajunse în micul luminiş care se forma întotdeauna în apropierea locului unde se relaxa Keith, împreună cu favoriţii de ultimă oră. Acum, Keith stătea de vorbă cu Dean şi Curtly: ţinea tabloidul întins în mână, arătându-le băieţilor ce făcuse de curând uraganul Keith oraşului Philadelphia. Valuri imense şi un vânt de infern: dintre cele mai urâte din istorie, chiar şi din istoria recentă. În dimineaţa aceea, Guy citise şi el despre ravagiile provocate de uraganul Keith. Peste doi metri de apă, căzută din cer în douăzeci şi patru de ore: o zi în care toţi zeii meteorologiei dăduseră fuga la baie...

Dean şi Curtly se îndreptară uşor de spate la apropierea lui Guy. Keith le oferi o ultimă privire scurtă şi poznaşă, apoi îşi compuse cea mai solemnă căutătură, ca un sergent care îi lasă pe caporali, pentru a-l înfrunta pe locotenentul cel nătâng.

— 'Neaţa, Keith. Ce-ai mai făcut?

Keith îl ţintui cu privirea. Dar nu-i răspunse. Dean şi Curtly se uitau în altă parte – spre exterior, în jos.

— Aşadar, totul e gata pentru marea confruntare? zise Guy cu o iritare pe care începu imediat să o regrete şi să şi-o blesteme.

Expresia de pe faţa lui Keith se schimbă încet sau se suprapuse ca o peliculă, în timp ce pleoapele îl ştergeau pe Guy din câmpul vizual. Ce se întâmpla? Ochii aveau sticlirea dinaintea luptei, în căutarea asprimii animale. Nu. Arătau ca şi cum ar fi fost în căutarea unei figuri deosebite la *oché*. Concentrarea ermetică, iubirea de sine, transa jocului de darts. Transa în care intra Keith când juca darts.

— Succes în semifinale! spuse Guy, ridicând pe jumătate un deget mare palid şi întorcându-se smucit către bar.

Aici, dădu peste Pongo. Guy îi arătă paharul gol, pe care Pongo îl înregistră dezinteresat, găsind alte comenzi ce trebuiau onorate, în timp ce Guy continua să se scuze muzical.

— Călătorie de lux, spuse Keith pe un ton scăzut. Preţuri imbatabile.

Guy nici nu văzu încotro se îndreptau cuvintele, atât de repede abandonă răsucirea capului şi zâmbetul rănit. Poate Keith vorbea cu barul însuşi, cu fumul, cu praful lui.

— Aeroback. Suspinele ei de plăcere. Ambreiaj puternic. O adevărată pisică sălbatică. Garanţie antiperforare. Seva iubirii...

Ieşirea îi fu întârziată de o altercaţie din apropierea uşii. Lucrurile părură să se calmeze; apoi

însă, o siluetă cu dâre de sânge se ridică împleticit de jos şi totul o luă de la capăt. În momentul acesta, Guy îl regăsi pe Norvis, care strigă:

— Acu' a găsit alta!

— Poftim?

— Acu' a găsit alta!

— Serios?

— Mda. O, da. Una bogată. Aici, după colţ. Le duce acolo în fiecare dimineaţă şi i-o trage de cântă. Şi ea face casete. Pentru el. Paraşută brunetă. Astea-i cele mai rele.

Zbig Doi, care stătea în apropiere, abandonă sau încheie într-un fel sau altul bancul pe care i-l spunea lui Manjeet (ca toate bancurile lui Zbig Doi, unul cu o prostituată, un poliţist şi un macrou purulent) şi se întoarse entuziast:

— Prima oară când s-a dus acolo, s-a dat la el ca nuş' ce mare doamnă. Da' Keith e şmecher.

— El răbdare.

— Data următoare – bingo.

— Da. O, da. Sincer, nu ştiu cum face de face.

— Şi asta-l mai şi plăteşte.

— E băiatu-de-jucărie de la ea.

— Auzi, îl plăteşte!

Păreau gata să continue aşa la nesfârşit, dat fiind că informaţiile le erau atât de proaspete în minte. Keith parcă tocmai ţinuse o conferinţă de presă pe tema aceasta, aici, la Crucea Neagră. Guy şi-l imagina: cu tabloidul rulat şi ridicat... Altă întrebare acolo, în spate... Îmi pare bine că m-aţi întrebat. Da! A... Zâmbind în podea, Guy ascultă mai departe: propriul apartament la ultimul etaj, picioare cam subţiri, dar un fund cum trebuie, ţâţe atât de apropiate, că puteai să...

— Cum o cheamă? întrebă Guy în culmea veseliei.

Novis şi Zbig se uitară unul la altul, doi experţi într-un concurs de huţa-huţa, încurcaţi de evidenţă. E. Stai un pic. Cheamă... Aşteaptă puţin.

Are atâtea. Nita. Nelly. Nancy. Cu gura deschisă, Guy clipi, aşteptând. Cutele adânci de pe frunţi, bătăile cu pumnii la tâmple, extazul amintirii deformate. Se întrebă dacă avea dreptul să le ceară să depună un asemenea efort.

— Nicky! Asta e.

— Nicky. Da. O, da.

— Nicky. Asta e, Nicky.

Pudriera se deschise şi chipul mărit al Nicolei umplu oglinda rotundă. Aceasta întoarse privirea stăpânei. Îşi dezveli dinţii şi îşi linse buzele. Măturând perete, rips şi catifea, oglinda se închise la loc. Ea ridică ochii.

— Ai venit, spuse ea moale şi se ridică. Eşti bine? La telefon mi s-a părut că erai supărat. Dă-mi trenciul.

— Nu, mai bine nu.

Nicola intră în sufragerie, cu spatele. Guy o urmă, iar ea privi în sus la el, cu supunere şi îngrijorare.

— Dragule, ce s-a întâmplat? şopti ea. Stai jos. Să-ţi dau ceva?

Guy clătină din cap; dar profită de fotoliul jos. Ridică mâna împăciuitor, cerând linişte şi timp. Apoi îşi lipi încet palma de urechea dreaptă şi închise ochii... În dimineaţa aceea, în timp ce mai stătea în pat şi Marmaduke îl trăgea de pleoapele închise, încercând să i le deschidă, Guy simţise ceva ciudat, necuvenit, îmbălsămat, senzual: în realitate, o dâră din saliva fierbinte a lui Marmaduke i se aduna în ureche. La început nu-l deranjase, dar acum, o jumătate de cap îi era înfundată şi îi zvâcnea. Cine ştie ce calitate care făcea ca saliva lui Marmaduke să fie cleioasă – sau poate sulfuroasă – îşi făcuse efectul vătămător, în profunzimea timpanului în spirală. Camera se înclină, apoi începu să se legene. Poate lumea a înnebunit, îşi spuse.

— Trebuie să te întreb ceva.

Ea se uită la el cu nesfârşită bunăvoinţă.

— Probabil m-am prostit eu de tot, continuă el, căci casa ei, ferestrele ei, perdelele ei i se păruseră atât de neprihănite din afară. Dar ar trebui să ştii ceva. Acum, trebuie să-mi promiţi dinainte că mă ierţi dacă...

Guy şovăi. Auzea limpede sunetul apei trase la o toaletă din apropiere. Prea aproape ca să fie altundeva. Apoi, din baie ieşi Keith. Avea o geacă argintie de piele aruncată pe umeri şi spunea:

— Asta a fost preferata mea. Îmi place când eşti...

— A, Keith, spuse Nicola lejer. Aproape am uitat că mai eşti aici.

În stop cadru, pus în evidenţă, prins cu mâţa la vedere, în sac, chipul lui Keith începu să revină la viaţă, centimetru cu centimetru, să se mişte şi să respire din nou – şi să se micşoreze, să dispară, în timp ce Guy se ridica în picioare, din reflex.

— Salut, prietene...

Geaca de piele, ţinută acum o secundă cu nonşalanţă la înălţimea umerilor, Keith o adună acum în braţe, unde o strânse, mototolind-o. Între cei doi bărbaţi se petrecea ceva important: forţa clasei sociale, acţionând cel mai puternic la distanţă mică. Guy îl privi pe Keith cu dispreţ. Acesta era cavalerul de la Crucea Neagră.

— Presupun că vrei să-ţi vezi de drum, spuse Nicola. Poftim geanta. Ţi-am pus ceva în ea.

O criză de tuse păru să îl scutească pe Keith de obligaţia de a vorbi, pe termen nedefinit; apoi însă înghiţi brusc în gol, încordându-şi grumazul, şi spuse:

— Mulţumesc.

— Ăă. Keith. Crezi că suporţi să te mai uiţi o dată la râşniţă? E înăuntru. Ţi-am ambalat-o iar, mă tem.

— Wilco, spuse Keith adunându-şi lucrurile.

— Mâine la aceeaşi oră?

Keith se uită la Nicola, la Guy, la Nicola.

— Ăă, mda!

Dădu din cap, își țuguie buzele și porni cu pași târșâiți spre ușă.

— La revedere, Keith! spuse ea tare, apoi se întoarse către Guy. Scuză-mă. Ce spuneai?

El aşteptă. Fluieratul forțat al lui Keith se porni, îndepărtându-se pe scări.

— E aici, întrebă Guy așezându-se și privind în jur, e aici chiar tot timpul?

— Poftim?

Guy zise ascuțit:

— Pentru că, dacă nu e aici, înăuntru, rar se-ntâmplă să nu dau de el pe scări.

— De Keith?

— Ce naiba face aici, toată ziua, bună ziua?

— Îți spune ceva?

— Ce? Pe scări? Nu, zice doar „Salut" sau „Nu' așa" sau ceva de genul ăsta, spuse Guy și mâna îi căută fruntea.

— Nu, în general. Nu ți-a dezvăluit micul nostru secret?

— Micul secret al cui?

— Al meu și al lui Keith, spuse Nicola, zâmbindu-i lui Guy cu maliţiozitate tristă. Ce mai, presupun că trebuia să iasă la iveală. Mă tem că te-am cam indus în eroare.

— Aha, spuse Guy înălțând bărbia.

— Ar fi oripilat dacă ar afla că știi, continuă ea, uitându-se atent la fața chinuită a lui Guy.

Pentru a suta oară, îi defini slăbiciunea ca fiind predeterminată, deja gravată, ceva făcut cu un scop anume, dar cu prea mult timp în urmă.

— Și bineînțeles că se teme grozav să nu afle soția lui.

— Cred, zise Guy, cred că ar fi mai bine să-mi spui.

Da, într-o clipă, i-o întoarse ea în gând. Poate după încă vreo câteva ambiguități bine alese. Nu... bine. OK: doar una.

— Ce importanţă are că e un biet om care munceşte? întrebă ea, după care deschise gura larg, îşi întinse cutele de pe frunte şi spuse cu aer de martirá: Doar îl învăţ.

— Pe Keith? Nu pricep.

— Sigur, abia dacă ştie să scrie şi să citească şi e un prost din multe puncte de vedere, dar are dorinţa, aşa cum se întâmplă de atâtea ori. O să te miri. Asta am aflat din activitatea de alfabetizare.

— Când a început toată povestea asta?

— A, demult de tot (se încruntă, încercând să-şi amintească). I-am dat un exemplar din *La răscruce de vânturi*. Nu ştiam cât e de serios, dar el a perseverat. Şi acum o facem aşa cum se cuvine. Tocmai am trecut la romantici. Uite (şi îi întinse ediţia Longman a poeziilor lui Keats). Mă întreb dacă e bine să încep cu el direct cu *Odele*. Astăzi am aruncat o privire peste „Lamia". Povestea e utilă. Mă gândeam la „La Belle Dame Sans Merci". Sau la „Stea luminoasă". E una din preferatele mele. O ştii? „Stea luminoasă! Cum aş vrea să am neclintirea ta"?

— Nicola. Ţi-a făcut ceva?

Până şi ea se îndoi de privirea de nedumerire radioasă pe care i-o aruncă acum – se îndoi că putea fi îndurată, într-un context mai larg.

— Poftim?

— A încercat vreodată să se culce cu tine?

Se încruntă încet, stupefacţie pură. După o clipă, îşi duse o mână la gură, pentru a acoperi un sughiţ tăcut; apoi, mâna sui către ochi.

Guy se ridică în picioare şi avansă. În termeni categorici şi cu mintea rememorându-i pe jumătate un recital asemănător, un exerciţiu anterior de spulberare a iluziilor (când? cu cât timp în urmă? pe ce temă?), îi vorbi despre Keith şi cei de teapa lui, cum le priveau pe femei doar ca pe nişte hălci de carne, despre visurile lor violente şi pângăritoare.

Nu mai departe de astăzi, Keith se lăudase în taverna murdară cu felul în care se folosea de ea – da, numele ei împărtășit și mânjit în povești grosolane despre sclavie, umilințe, pofte, crimă.

Nicola ridică ochii. Guy stătea aplecat deasupra ei, cu picioarele depărtate. Spuse:

— Și are chiar atâta importanță? Oamenii ca ei își cred între ei minciunile, la fel cum cred în ce văd la televizor... Ce e asta?

— Care?

Ea lăsă toată experiența să-i secе de pe chip, pe care îl înălță spre el. Apoi capul i se aplecă din nou și ea arătă cu degetul.

— Asta.

— A, asta.

— Da, ce este?

— Ce este?

— Da.

— Nu se poate să nu știi, trebuie să fi citit...

— Da, dar de ce e atât de... protuberantă?

— Nu știu. Dorința...

— Îmi dai voie? E ca de piatră. Nu. Ca materia aceea din care sunt făcute unele stele moarte. Unde orice degetar cântărește un trilion de tone.

— Neutroniu.

— Întocmai. Neutroniu. O să-mi curgă sânge?

— Nu știu. Ai mai mers călare.

— Și partea asta de-aici, de dedesubt, e și ea importantă, nu? Au! Scuze. E fascinant. Și, în unele situații, femeia ia partea asta în gură?

— Da.

— Și suge?

— Da.

— Presupun că ideea e să sugi cu toată puterea. E ciudat să vrei să faci așa ceva.

— Da.

— Atât de regresiv, spuse ea, mângâindu-l și bătându-l ușurel și scurt, așa cum izgonești un

animal prietenos, dar necunoscut. Deşi îmi dau seama că, pentru tine, ar putea fi plăcut (acum zâmbea în sus, către el, cu gura ca un fruct despicat). Cum sună versul din „Lamia"? „Ca şi cum la şcoala lui Cupidon şi-ar fi petrecut dulci zile"? E cel mai urât vers din toată poezia lui Keats. Tare vulgar. Dar la şcoala lui Cupidon ar trebui să mă trimiţi o vreme, până învăţ toate şmecheriile.

Plecă de-acolo după o oră şi jumătate.

Urechea i se înrăutăţise. Faţa îi era, pe cel puţin trei sferturi, irevocabil amorţită şi grea, până la muşchii obrazului. Era opera lui Marmaduke. Dar şi urechea bună căpătase multă atenţie, din partea buzelor şi limbii Nicolei; coborând scara şi oprindu-se la trecerea de la mochetă la scândura goală, Guy îşi dădu seama că era, din punct de vedere medical, surd. Aerul de afară îi usca şi îi crăpa buzele după atâtea sărutări – şi sărutările acestea, dintr-odată atât de lacome, mai ales când îi pipăia sânii, ceea ce acum i se îngăduia să facă (numai pe deasupra), şi sânii înşişi atât de sensibili şi de umflaţi, parcă legaţi de toate complicaţiile propriei răni de mai jos.

Traversă, călare pe erecţia sălbatică. Palid călăreţ. În limpezimea fantastică a cerului de seară. Ridică privirea. Luna părea mai aproape decât de obicei, dar o apropiere minunată şi nu încă strălucitoare, asemenea creştetului unui craniu sau unui coif gotic; şi nu doar ca o mască sau o cochilie, ci ca un corp, cu masă şi profunzimi, un corp celest. Şi unicul pe care îl vedem vreodată cu adevărat, planetele prea mici, stelele prea îndepărtate şi soarele prea vast şi prea apropiat pentru ochii omeneşti.

Nor mort. Tocmai atunci – ce peisaj oribil. Tocmai atunci zări un nor mort, care pândea pe deasupra acoperişurilor din apropiere. Ce peisaj oribil. Ce căuta acolo, aşa hâd? Erau întotdeauna rătăciţi,

norii aceştia morţi, rătăciţi pe cerul jos, tremurând beţi printre curenţii de aer cald, căutându-şi mereu fraţii şi surorile acolo unde nu erau.

Guy înaintă săltat pe bățul lui. Lumea nu arătase nicicând mai bine... Stea luminoasă! Şi, atâtea îndoieli odată dispărute, se putea readuce la normal prin reproşuri.

Guy n-avea decât să îşi spună că era un porc şi o brută. Gândurile i se băteau cap în cap, în timp ce ale ei nu se îndreptau decât spre adevăr, frumuseţe, frumuseţe, adevăr.

Am văzut şi eu un nor mort, nu demult. De foarte aproape. Era la New York, în mijlocul oraşului, la mijlocul lui august, clădirea Pan Am (îi simţeai efortul monstruos de a rămâne rece), cea mai profitabilă proprietate imobiliară din universul cunoscut. Cum se putea compara o biată pitică albă sau un quasar gonind inocent cu acest edificiu aurit de pe heliograficul Park Avenue? Eram în cabinetul doctorului Slizard, la etajul de dedesubtul restaurantului, al restaurantului rotitor sau ce mai au acum acolo, sus. Norul mort a venit prelingându-se leorpăit pe geam. Cârpa murdară de geamuri a lui Dumnezeu. Centrul lui părea multicelular. Mi-a evocat plase de pescuit sub un volum de apă incomprehensibil sau puricii unui televizor fără imagine.

— Ştiinţa, mi-a spus Slizard în stilul lui epigramatic (culoarea lui sănătoasă, ochii vioi, barba de contabil), începe să se priceapă foarte bine a explica modul în care te-a ucis. În care a ucis multe. Dar tot nu reuşim să ne explicăm norii morţi.

Din fericire, îl cunosc pe Slizard de-o viaţă. Altfel, cum mi l-aş putea permite? Până să mă îmbolnăvesc, mi-a făcut întotdeauna plăcere compania lui. Tata i-a fost profesor la NYU, înainte să îşi schimbe specializarea. Venea la noi acasă o dată sau de două ori pe săptămână. Pe vremea aceea, avea părul lung. Acum nu are păr deloc. Doar barba vorbitoare.

Marius Appleby trăieşte pentru ritualul acestor partide de înot din zori, la fel ca şi mine. Se pare

că sânii Corneliei sunt „magnifici, splendizi, copleşitori, maiestuoşi"... şi toate celelalte cuvinte care înseamnă „mare". Şi am ajuns abia la pagina 59.

Cornelia are sânge afgan. Călăreşte ca un luptător turbat împotriva păgânimii. Pe picioare se rade cu cuţitul de vânătoare. Marius încă nu a izbutit să obţină din partea ei un zâmbet sau o vorbă frumoasă. Bătrânul Kwango (adus de spate, cu faţa ciupită, mormăind tot timpul), el însuşi excitat în ciuda vârstei înaintate, propune strategia, străveche şi populară prin partea locului, a violului, care îngăduie bărbatului să ia cu forţa ceea ce consideră că i se cuvine. Marius tărăgănează. A văzut-o folosind biciul cu curea înnodată. Dar şi el simte nevoia de a face un gest eroic – un act de bărbăţie. O, e greu, cu Cornelia care se vântură de colo-colo tot timpul, cu atâta mândrie şi noblеţe. Şi rareori acoperită cât de cât.

Greutatea capului şi rotunjimea obrajilor o fac pe Kim să se bosumfle când doarme. Braţele îi stau aranjate într-una din poziţiile tipice pentru dansatoarele spaniole. Dacă ai putea face douăzeci de poze ale copilei adormite şi le-ai pune într-un album, ar interpreta mişcările dansatoarelor cu castaniete, cu o mână ridicată şi îndoită, cealaltă coborâtă, dar tot îndoită, întotdeauna simetrice.

S-a mişcat. Acum, de fiecare dată mă tem că nu mă va recunoaşte. Lumea nu mă recunoaşte. Oameni pe care nu i-am văzut de trei zile se uită drept prin mine. Eu însumi mă duc mereu la oglindă, ca să mă pun la curent... Răsuflarea îi era încărcată greu de somn ; şi, o clipă, a arătat dizgraţios, aşa cum li se întâmplă copiilor, cu faţa buhăită şi acoperită de efemerele cicatrice dantelate ale somnului. Şi-a concentrat privirea asupra mea şi a dat din picioare - dar aproape imediat, pe chip i-a apărut o chemare, ca şi cum s-ar fi străduit să-mi comunice ceva, ceva

gen „n-o să ghicești ce-am făcut cât ai fost tu plecat". Desigur, pe măsură ce copiii se apropie de vorbire, după expresiile lor atât de inteligent tăcute, te aștepți ca primele cuvinte să penetreze, să-ți comunice ceva ce n-ai știut până acum. Și nu capeți decât „oala", „pisi" sau „busu". Kim însă a arătat, cu un deget îndoit, spre una din leziunile de pe brațul meu și a spus, cu claritate și convingere:

— Au.

Am rămas interzis.

— Au? Kim. Dumnezeule mare. Deci acum vorbești?

Copila nu mai avea nimic de adăugat. Deocamdată. Am dus-o în brațe până în bucătărie. Kath era în altă parte (în dormitor). I-am pregătit laptele și am pus o tetină cu gaură mică la biberon. A plâns când a văzut-o. A plâns, pentru că voia laptele și nu avea la îndemână decât plânsul. I l-am dat, cu dese pauze de eructat și cu eructații. În timp ce sugea, mișca dintr-un picior. Și pentru că, bineînțeles, piciorul atârnă atrăgător, copilul trebuie să-l miște, nu poate rata șansa de a-l mișca. Când biberonul era pe sfârșite, am simțit umflătura caldă, scursă, a scutecului. Drept care am întins păturica pe masă și m-am pregătit să o schimb. Atunci a intervenit Kath, apărută de nicăieri.

— A, uite, a spus ea.

Mi-a luat copila din brațe și scutecul din mână. Trebuie să fie cine știe ce principiu irlandez la mijloc – răceala practicilor preoțești?

A trecut împreună cu cea mică în living. Am urmărit chipul fetiței, în timp ce sălta pe umărul lui Kath. Ochii mirați.

— Au, a spus ea către mine, înainte ca mama să închidă ușa. Au!

— „Căci Galen știa că, din ziua aceea înainte, avea să viseze pe ea care venise la el în noaptea

aceea, la Toledo, şi îl trezise ciufulindu-l cu nerăbdarea iubitei." Gata.

Nicola nu a spus nimic.

— Zău aşa, e atât de transparent de proastă. Şi chiar agramată. Să o viseze pe ea. Să viseze pe ea, pentru numele lui Dumnezeu.

Nicola nu a spus nimic.

— Sentimentul e şi-aşa destul de respingător. Dar presupun că pe tine nu te-a deranjat cu sentimentele. Prea ocupat să intre în pielea lui Belzebut.

Nicola nu a spus nimic.

— E ciudat că se pricepe atât de puţin la femei. Nu-s decât praf şi aer. Fără funcţii fizice. Le aşază în epoca aceea de aur, acum, vai, demult trecută. Ştii care: dinainte ca femeile să meargă la toaletă.

Nicola a vorbit. S-a uitat la mine cu ochi înceţoşaţi şi mi-a spus:

— Greşeşti. Opera lui se adresează direct femeilor, tocmai pentru că el le-a idealizat cu atâta pasiune. Nu e o temă măreaţă: lupta bărbatului, făptura războinică, pentru a face loc blândeţii? Aici, Asprey e fără îndoială lawrencian.

— Asta mă zdrobeşte complet, Nicola.

Asta mă zdrobeşte complet. Pentru că discreditează, aruncând în aer, simţul ei artistic. Iar simţul ei artistic e tot ce mă mai susţine.

— Mă rog. Pesemne îţi place teatrul. Ceva mai multă perversiune în el. Dar nu e nimic de găsit, cel puţin în limba engleză. Doar Shakespeare şi-atât. Ceea ce e un fel de glumă cosmică. Aşa cum ar fi fost dacă Tiţian era pictor scenograf sau Mozart ar fi scris muzică de film. Cum ar fi fost dacă Dumnezeu doar ar fi regizat un spectacol.

Eram puţin prea spiritual – sau puţin prea cumva – pentru enigmatica Miss Six (frazele erau, în realitate, citate directe dintr-o scrisoare lungă pe care i-o scriam lui Mark Asprey). Şi-a părăsit fotoliul pentru a se apropia de masă. Şi-a turnat şi a băut opt guri de coniac. S-a uitat la fereastra întunecată.

— Şi ies, a intonat ea, spre seară, la lumina lunii, cum făceam cu tine. Caut, ca-ntâia oară, luna. Ca tine şi cu mine.

— Ai o voce frumoasă. Presupun că ai şi cântat când făceai pantomimă. Dar e o voce rece. Care nu se dăruieşte în totalitate.

Când s-a trântit pe canapea, lângă mine, picioarele i s-au înălţat la un metru în aer. Privirea ei avea puterea calorică a alcoolului. Am avut impresia că mă apăr de ea.

— La treabă, am spus, scoţând carnetul de notiţe. Mai povesteşte-mi despre plimbările în natură în care îl duci pe Guy. Micile parodii ale dragostei – ele sunt printre cele mai urâte lucruri pe care le faci.

— Tu nu trebuie decât să le pui pe hârtie. Eu trebuie să particip la ele. Şi urăsc mersul pe jos. Încotro?? Parcă eşti într-o reclamă. În reclama la ţigările mentolate – ţi-o aminteşti? În zilele în care pachetul costa trei penny?

S-a gândit un moment şi a urmat:

— Nu, e ca într-o reclamă la iubire. O reclamă la iubire.

— Eu tot nu-nţeleg. Chinurile lui Guy. Dar încă mai aştept o surpriză de final. O, da. E timpul să văd şi eu una din casetele alea. Una din reclamele alea pentru sex.

— Nu există. Nu le păstrez. Le urăsc.

— Vai, ce dezamăgire. Cred că instantaneele lui Asprey sunt cam învechite. Ce dezamăgire. Şi eu cum pot să descriu deliciile trupului tău?

A dus mâna la primul nasture de sus şi a spus:

— O să mă dezbrac complet.

S-a întrerupt. S-a apropiat.

— Nu crezi că ar trebui să fim ca doi verişori năstruşnici şi să ne arătăm unul altuia tot? Toate părţile lipicioase şi mirositoare. Uită-te la tine. Nu-ţi mai place, nu-i aşa, în carne şi oase. Uite, trebuie

să-ţi fac o mărturisire. Am un obicei ruşinos. În fiecare zi merg într-un loc urât şi fac ceva urât. În fine, sunt zile în care reuşesc să n-o fac, dar a doua zi e posibil s-o fac de două ori. Mă duc până la toaletă. Hai, Sam, ajută-mă să înving chestia asta. Fii tu colegul meu de baie. În fiecare zi, imediat după micul dejun, când mă împinge ispita, pot să te sun şi tu poţi să mă convingi să n-o fac.

— Nicola, am spus ridicându-mă în picioare. Măcar spune-mi ce lucru oribil ai făcut. Cu Asprey. Poate mă mai înveseleşte.

— I-am spart parbrizul cu o cărămidă. Una mare.

— Da, cum să nu. Haide, zău. Nu-i nimic neobişnuit în asta.

— Nu-ţi spun.

— De ce?

— De ce? De ce? Tu de ce crezi? Pentru că doare prea tare.

Într-un fel, are dreptate. Pentru durere nu există limbaj. Cu excepţia celui urât. Cu excepţia înjurăturilor. Nu există limbaj pentru ea. Au, ah, vai, of. Cristoase. Durerea e propriul ei limbaj.

Trusa cu medicamente contra durerii a sosit la timp. A venit prin curier, după-amiaza, aşa că am putut să îl sun imediat pe Slizard.

— E minunată, i-am spus. Ca o cutie cu sticluţe de lichior. Sau un set pentru laboratorul de chimie.

Ştiuse că or să-mi placă toate etichetele acelea: când e vorba să clasificăm durerea, mi-a spus, suntem tot în Evul Mediu sau la grădiniţă. Pe neaşteptate, l-am întrebat:

— Hugo, ce se mai întâmplă? Cu lumea, vreau să spun. Mi-am sunat oamenii de contact de la Washington. Totul se face pe bază de scurgeri şi nuanţări. Unde sunt informaţiile adevărate? Tu cum vezi lucrurile?

— Sunt grave.

— Cum aşa?

— Uite cum stă treaba. Presiunea vine din două direcţii. Intervii imediat şi îţi asumi riscul sau laşi sistemul să se degradeze şi mai mult. Pentagonul vrea o intervenţie imediată; Departamentul de Stat vrea să mai aştepte; Consiliul de Securitate e sfâşiat între ele două. E hipertensiune, dar şi dispnee. Ar putea fi o embolie. Părerea mea ar fi să mai aştepte. Trebuie să lase să se sfârşească mileniul. Nu-şi pot permite să rişte acum.

— Hugo, despre ce vorbim aici?

A părut luat prin surprindere.

— Despre Faith, a spus.

— Poftim?

— Despre soţia preşedintelui.

Lumea noastră de durere, aşa cum este etalată şi clasificată aici: cât de asemănătoare vieţii, cât de asemănătoare copilăriei şi iubirii şi războiului şi artei. Pătrunzătoare, Înţepătoare, Arzătoare, Ameţitoare. Trăgândă, Pulsândă, Zvâcnindă, Tresărindă. Surdă, Grea, Epuizantă, Greţoasă. Crudă, Ascuţită, Cruntă, Ucigătoare.

— Pastila singură din sticluţa neagră, am spus. Cu craniul şi oasele moderne...

— Aceea e pentru situaţia când viii îi invidiază pe morţi. E pentru cea mai dureroasă boală dintre toate. Viaţa, prietene.

La bordul *Afroditei*, Cornelia continuă să ia în derâdere orice fel de apropiere. Şi de îmbrăcăminte. Asta îi înnebuneşte pe Marius şi pe Kwango.

Mă gândesc că unele teme – ubicuitizarea violenţei, de exemplu, sau delegarea cruzimii – sunt reunite în persoana lui Incarnacion. Este, după părerea mea, ceva sadic în discursurile ei, oricât de impecabil banalizate ar rămâne. Mă întreb dacă Mark Asprey îi dă bani în plus ca să mă tortureze pe mine.

Mi-a făcut viaţa un calvar din pricina scrumierei şi brichetei. Şi de multe ori sunt prea epuizat ca să mă feresc din calea ei. Reiterat la nesfârşit, dezrădăcinant, mesajul e următorul. Sunt obiecte care au o valoare nominală. Altele au valoare sentimentală. Uneori, valoarea nominală este relativ scăzută, dar valoarea sentimentală este ridicată. În cazul scrumierei şi brichetei dispărute, valoarea nominală este relativ scăzută (pentru cineva cu darea de mână a lui Mark Asprey), dar valoarea sentimentală este ridicată (daruri de la o tovarăşă de joacă mai puţin cunoscută, dar fără îndoială din primul eşalon). Având o valoare sentimentală ridicată, aceste obiecte sunt de neînlocuit, în ciuda valorii lor nominale relativ scăzute. Pentru că nu e vorba numai de bani.

O auziţi? Pricepeţi cum stau lucrurile? Îmi ia o jumătate de zi să-mi revin după o asemenea ciomăgeală. Îmi aminteşte de fragmentul din *Don Quijote*, când Sancho petrece aproape cincisprezece pagini fără să spună altceva decât nu zi hop până n-ai sărit, strop cu strop se face marea sau nu lăsa pe mâine ce poţi face azi şi Quijote explodează (parafrazez liber, dar îl înţeleg foarte bine): Destul cu zicalele! De un ceas le tot depeni şi fiecare dintre ele îmi intră ca un pumnal până în suflet...

Capitolul 18: E doar un test

Keith se încruntă, trase adânc din ţigară şi citi:

Faptul că Boadicea a jucat o formă de darts este un adevăr istoric. Războinică redutabilă, deşi femeie, se spune că se antrena jucând darts. Ceea ce nu i-a fost de prea mare folos reginei vechilor britoni în final, dat fiind că a fost învinsă de romani şi şi-a luat singură viaţa în anul 61 „d. Cr."

Anul 61 „d.Cr."! se minună Keith.

Primele ţinte de darts au fost, evident, mutate din locul lor din vechime şi până acum. Nu se ştie sigur ce formă de darts juca Boadicea. Probabil nu 501, care a dat forma modernă a jocului, ci o altă variantă de darts.

Gânditor, Keith îşi scoase săgeţile din punguţa lor violet. Apoi, cu ajutorul aceleiaşi punguţe, îşi şterse lacrimile. O ţigară mai târziu, stătea cu carneţelul şi jurnalul de darts în poală şi cu un pix în mână. Mâna care ţinea pixul flutură o vreme în aer, ca a unui desenator. Apoi scrise:

Mai moale cu băutura.

O altă ţigară mai târziu, adăugă:

Necazu cu săgeţile e că nu e bune de nimic când eşti ciupit.

Îşi reluă antrenamentul, exerciţiile la *oché*. Săgeţile se înfigeau bufnind în ţintă. Le recupera. Arunca iar. Le recupera. Arunca iar. Le recupera. Arunca iar. Le recupera. Arunca iar... Opt ţigări mai târziu, se aşeză şi scrise:

Noţiunile de bază tre să fie corecte. Te apleci pe picioru din faţă şi arunci uşor. În sală, lumea face gălăgie. Îţi strică capacitatea de concentrare completă la darts.

Săgeţile erau aruncate, recuperate, aruncate iar (se înfigeau bufnind în ţintă), recuperate şi aruncate iar şi iar. Cele şase ţigări fură incendiate, consumate, strivite scrâşnit pe podea. Aruncă 26 de patru ori la rând. Îl străbătu un val de autocompătimire. Nimeni din afara lumii sportului nu înţelegea cât de tragic de greu era să arunci o săgeată exact de la 2,37 metri, cu clinicism. Se întrerupse şi se aşeză; scrise:

Tot arunc un nenorocit de „26". Mâine o să fie mai bine. Nu pricep ~~sco soctea~~ socoteala lu Nick.

— Bună dimineaţa, Keith.

Socoteala, reflectă Keith. Televiziunea nu-l pregătise pentru aşa ceva. Sau păcăleala.

— Bună dimineaţa... ăă... domnişoară Six, spuse Keith.

Ce tâmpenie.

— Nicola, te rog! Aşază-te pe locul tău obişnuit şi vin şi eu într-un minut. Cafea?

Practic, Michael, sunt genul de om la care-i place să se vadă cu prietenii la crâşmă. La adăpătoare. La bar. Practic, beau ca să mă relaxez. Să mă

relaxez? Să mă relaxez?? își repetă Keith și se revăzu (azi-noapte pe la trei) în genunchi, în garaj, cu câte o sticlă de *porno* în fiecare mână. Se așeză fără pic de grație pe canapea (era complet întors pe dos). Instruit anterior de Nicola să nu se uite la camera video, se uită totuși, printre pleoapele coborâte: era acolo, pe mica bibliotecă, și cu luminițele gemene, roșii, licărind nemilos. Keith se clătină sub impulsul unui acces înăbușit de tuse, de râgâială sau de vomă, apoi își aprinse o țigară. Uite-o că vine. Nicola purta un deux-pièces gri în carouri, cu tăietură dreaptă, și pantofi negri, fără toc; avea părul tras de pe fața machiată discret, într-un coc bogat, fibros și gordian. Arăta perfect pentru rol, s-ar fi putut spune (pe masă era chiar și un măr). Exact ca o profesoară, nu' așa.

— Ce-ai zice să începem cu „Stea luminoasă", a lui Keats? spuse Nicola.

— Mda, să trăiești.

— Pagina 86. E din cinci bucăți, nu-i așa, Keith?

86, își spuse Keith. Triplu 18, dublu 16. Sau se poate cu centru și dublu 18. Darts.

— Acum.

Nicola se așeză dreaptă alături de el. Bâzâind undeva, imediat sub pragul percepției lor auditive, camera video era așezată în spatele Nicolei, filmând peste umărul ei, prinzând profilul lui Keith, în timp ce se întorcea încruntat spre ea. Nu arăta cu adevărat a profesoară. În momentul acela, Nicola își încrucișă picioarele săltându-și fusta și scuturâ puțin din fund, așezându-l mai bine între perne. Pe ecran, era mai mult ca o maică stareță, care se apucă de treabă. Sau ca urâta biroului dintr-o comedie romantică drăguță: dacă-i scoteai ochelarii, era o frumusețe. Fusta avea o despicătură sau o cută, ca un kilt.

— Keith, vrei s-o parcurgi tu, te rog?

— Ce să fie?

— Citeşte-o cu voce tare. Foloseşte-l pe-al meu. Vino mai aproape.

— De-aş fi ca tine, spuse Keith, stea... de foc! (Tresări, aparent luat prin surprindere de semnul de exclamare.) Nu noaptea...

— Prin văpaia...

— ... strălucirii – Cu ochi deschis...

— Doar...

— Doar... (Keith îşi şterse fruntea muncită) ... să veghez datornic (tuşi : un lătrat unic al câinelui dinăuntru). Pardon. Ca un...

— Parcă citeşti fiecare cuvânt pe rând. Parcă le prinzi cu lasoul. Când ai învăţat să citeşti?

Gura deschisă a lui Keith se făcu pătrată.

— Arş ! făcu el.

— Mai departe.

— Ăă... ca un...

— Ermit neadormit al firii. Sihastru. Pustnic. Iar „neadormit" are sensul de credincios, Keith.

— Cum unduie... Cristoase. Ca...

— Ca patrafirul ape de-a roata ţărmurilor omeneşti, spuse Nicola ; şi, în timp ce citea mai departe, îşi desfăcu fusta până la talie (iar Keith îi văzu ciorapii subţiri, carnea măslinie, interesantă, prova albă de mătase) :

Sub masca moale să-ţi privesc de-aproape,
Când munţi şi văi – zăpada – înveleşti.
Nu ! Vreau, statornic şi neschimbător,
Pe pieptul drag, în prag, aflându-mi tihnă,
Să-l simt săltând şi scoborând uşor,
Apururi treaz în dulce neodihnă,
Tăcuta răsuflare să-i ascult
În veci – astfel să mor aş vrea mai mult.[1]

---

1. John Keats – „Ultimul sonet al lui Keats", traducere de Aurel Covaci. În : John Keats, *Poeme / Versuri*, ed Pandora-M, 2000 (n.t.).

— Ei, Keith?

— Mda?

— Deci, care e mesajul? Nu te grăbi.

Keith mai citi o dată poezia. Două râme verticale de concentrare i se formară în mijlocul frunții. Literele de pe pagină păreau la fel de impenetrabile, la fel de încărcate de esența tăcută ca și impuritățile din ochii lui. Keith înainta printr-un teribil vis de legături ratate, dispariții bruște și goluri înfricoșătoare. Se întrebă dacă mai suferise vreodată în halul ăsta. Trei sau patru minute mai târziu, când i se păru că e pe cale să își piardă cunoștința, simți cuvintele luptându-se să iasă la suprafață, la aer.

— E despre o stea, începu el.

— Da?

— Și, conchise Keith, e cu tipa asta.

— Da, una peste alta, cam asta e. Dar ce vrea să spună poetul?

Și Keith ar fi putut pune capăt la tot și la toate atunci, pe loc. Acum însă, Nicola dădu pagina: înaintea ochilor lui Keith se prezenta o fișă, cu ceva scris pe ea – caligrafia ei corpolentă, generoasă, feminină.

— Acum, poate că nu sunt eu prea educat, citi el, doar cu puțină dificultate; suna opintit, onest; suna bine. Dar mie mi se pare că întrebarea „ce vrea să spună poetul" nu e corectă. Poezia nu e un cod pentru ceva ușor de înțeles. Poezia în sine e ceea ce vrea să spună poetul.

— Bravo, Keith.

— Îndrăgostitul vede steaua ca pe o imagine a... a constanței. Ceea ce exprimă Keith... Keats aici este dorul de a se afla în afara timpului. Suspendat, împreună cu frumoasa lui iubită. Dar cred că... ăă... mișcarea poemului dă o altă nuanță lecturii. Steaua este simbolul purității. Apele limpezi. Zăpada proaspăt căzută. Dar îndrăgostitul trebuie să aibă curaj. El trebuie să coboare dintre nori și să intre în timp.

— Exact, Keith. Îndrăgostitul știe că nu poate evada din sfera umană, cu tot extazul și toate riscurile sale. „Prăbușirea în moarte" : pentru romantici, Keith, moartea și orgasmul sunt același lucru.

— Mda, păi, e cam totuna.

— Primele opt versuri sunt foarte frumoase, dar mie mi se pare că sextetul e un vax. Și-acum? Odele? Nu cred. Hai să mai citim „Lamia" o dată. E una dintre preferatele noastre, nu-i așa, Keith?

Își așează cartea în poală ; vorbea și citea ; întorcea paginile cu degetele lungi, care apoi îi mângâiau pulpele dezgolite, ca pe o indicație neglijentă sau o dezmierdare.

— Iubita demonului sau demonul însuși... Adevărate sunt visele zeilor... Școala lui Cupidon... Lichidul nevăzut... Seve stranii... Va de mine, atâtea topiri și roșiri și leșinuri și sfârșeli. Palatul căptușit cu purpură al dulcelui păcat.

Aici dădură peste o nouă fișă, iar ea îi zâmbi încurajator.

— Keats, după cum se pare, spuse Keith mai încrezător, și în ciuda laudelor pe care le aduce iubirii fizice, este destul de timid și de... ăă... evaziv, chiar și la adăpostul pădurii sale fermecate.

— Și temător. Iubita e un șarpe deghizat.

— Exact, improviză Keith.

O vreme, Nicola vorbi despre viața, *Scrisorile*, uitarea, moartea timpurie. Lui Keith începuseră să-i placă intervențiile sale serioase și vocea îi deveni mai adâncă, mai bogată, cu forța închipuită de a putea vorbi dintr-odată așa, de a se simți așa, de a gândi așa. Ba chiar începu să își încrucișeze brațele într-un fel autoritar și să se scarpine la tâmplă cu ce-i mai rămăsese din unghia de la degetul mic al mâinii drepte.

— Povestea se termină la Roma, în 1820.

1820! se minună Keith.

— Avea 26 de ani.

Dublu 13, reflectă Keith. Dar, dacă tot ai trei săgeți, mai bine mergi pe 10 și dublu 8.

— Fiul unui grăjdar fără educație, a murit într-o amară obscuritate. „Aici zace unul al cărui nume scris a fost cu apă" sunt cuvintele pe care le-a dorit gravate pe piatra de mormânt.

— E tragic, citi Keith răgușit, când te gândești că Keith nu va ști niciodată cât de mult a continuat să trăiască în inimile numeroșilor săi admiratori. Admiratori din toate straturile sociale. Acum, cineva precum Guy – continuă Keith, încruntându-se gros și brusc – se vede clar că are în el un... un spirit poetic. Iar eu îl admir. Dar și eu, în felul meu... în felul meu neșcolit, am descoperit că viața mi-a fost îmbogățită... (aici, pe fișă nu mai scria decât „de John Keats", dar Keith simți că, de-acum, putea mai mult) îmbogățită, spuse el, de micul și îndrăznețul... de... talentatul romantic a cărui... a cărui prematură...

— De John Keats, spuse Nicola.

Fusta se îndreptă, cartea se închise cu un pocnet – și, cu ea, și bogăția de cuvinte a lui Keith.

— Cred că pentru azi e destul, nu? Doar un ultim citat, Keith.

Căci cine poate spune:
„Poet nu ești, deci visul nu ai dreptul a-ți rosti"?
Căci orice om al cărui suflet nu-i țărână
Visează și vorbește, dacă-ndrăznit-a a iubi
Și dacă s-a hrănit din limba celei ce-i e mumă.

Și cred că tu ai demonstrat astăzi încă o dată adevărul acestor versuri, Keith.

Keith inspiră adânc, tânjind să se înalțe și să cânte. Dar, în mintea lui tulbure, totul era tăcere. Dădu din cap sobru și spuse:

— Mda, să trăiești.

Îl conduse până la ușă. La întoarcere, traversă sufrageria, holul îngust și intră în dormitor. Guy

stătea afectat pe pat, cu palmele late în sus, în poală. Nicola îl sărută pe gură, apoi îl împinse la distanţă de un braţ.

— Acum eşti mulţumit?

Guy zâmbi stins în direcţia televizorului, pe ecranul căruia se vedeau speteaza canapelei, camera goală.

— O revelaţie, spuse el. Iartă-mă. Mă simt ridicol şi-mi e ruşine. Dar ţi-am spus că nu era nevoie. Oricum, uimitor. Nu-mi venea să cred. Aprecierile. Simţul critic natural.

— Ţi-am spus că e isteţ.

— Eşti bună, Nicola.

Mda, să trăieşti, fu ea cât pe ce să zică, în timp ce-şi dădea sacoul jos.

— Face fiecare cât poate – şi, lăsându-şi capul pe-o parte, începu să-şi descheie nasturii bluzei. Ciudat motiv pentru a intra prima oară în dormitorul unei doamne. Eu nu cred că sunt gata, încă, să cad în leşinul morţii. Dar în ce priveşte sânul copt al iubitei... Copt, într-adevăr. Uite cât de blând se ridică şi coboară. Aah. Sper că ai mâini moi şi calde.

— Scribi calzi, aceştia, mâinile mele. Doar un singur lucru. Mi s-a părut că ai fost foarte crudă, spuse el cu glas înfundat, dar zâmbind, cu bietul Keats.

John Keith, îşi spuse Keith, îndepărtându-se la volanul maşinii. Meşter cu cuvintele şi mare cunoscător de produse farmaceutice. Cărţile: o modalitate de a câştiga bani repede. Micul dejun pe marginea piscinei. Nevastă trăsnet. „Zău, dragă, trebuie să încetez să mai scriu scenarii pentru Hollywood şi să mă apuc de scris ceva serios." Ditamai camera de lucru, cu multă piele. Snooker! Cristoase. Marea Doamnă cu fusta de profesoară sumecată până la brâu. Nu era rău. Nu. Până la urmă, mi-a plăcut

grozav. I-am arătat noi lui Guy. Dar ce adunătură de tâmpenii. Keith se întrebă, între paranteze, dacă Keats jucase vreodată vreo formă de darts.

Ieşi în strada principală. Şi simţi o agitaţie ofilită în stomac, ca ultimele bătăi de aripă ale unei păsări rănite. Hei. O simţi în gâtlej şi în plămâni – risipa, uzura. În timpul uneia din multele opriri prelungite, Keith puse mâna pe telefonul Vodafone şi o sună pe Petronella. Număr deconectat? Greu de spus: nici pe el însuşi nu se auzea înjurând din cauza zgomotului asurzitor al unei basculante din apropiere. Simţi iar frecuşul de aramă din abdomen. Keith se gândi că poate ar trebui să meargă la doctor. Asta nu era bine-venita satiromanie a bătrâneţii. Era ca un atac de panică. Şi, chiar dacă spiritul era dornic – era hămesit, era disperat –, carnea era inexplicabil de slabă. Îi lua o veşnicie, de fiecare dată. Îl durea şi-l mânca: cu o strâmbătură, îşi aminti de melcii pe care-i omora cu sare când era copil.

Maşinile astea parcate în stradă! Keith stătu la coadă, se strecură şi îşi făcu loc pe Ladbroke Grove, apoi parcă în Oxford Gardens, în stradă. Intră agale la CostCheck, înclinând din cap către Manjeet. Trecu de produsele lactate, pe lângă articolele de toaletă, pe lângă aparatura video trecu fluierând: o baladă spaniolă care-ţi mergea la suflet, intitulată *Los Sentimentados*. Făcu un pas în lateral când se lăsă cu bătaie între un vânzător şi un puştan, lângă vitrina cu Alkool, sărind îndărăt cu o înfloritură abilă de matador când se sparse o sticlă, temându-se pentru evazaţi. Jos, în depozit, Keith trase cu ochiul prin crăpătura din uşa de lemn. Trish Shirt stătea întinsă pe jos, cu un picior încârligat pe pat: exact aceeaşi poziţie în care o lăsase, cu zece ore în urmă. Dinţii lui Keith reuşiră să scoată un scârţâit critic, în timp ce saliva se muta de pe buze pe limbă. Putea dura uşor o jumătate de oră până s-o trezească din palme, cât de cât. Încă o idee abia născută:

mult mai devreme, în aceeași zi, în timp ce-i smulgea chiloții îndesați, Keith avusese pregnant în fața ochilor ținta de darts din garaj, porțiunea de lângă triplu 20, unde o bucată bună era zdrențuită de prea multele săgeți. Ținta modernă însă, chiar dacă este cunoscută sub numele de scândură cu țepi, nu este făcută din piele de animal, ci dintr-o materie vegetală; sisalul, extras din frunzele țepoase de agavă, se importă din Africa, presat în forma cerută, montat pe o placă aglomerată și finisat cu vopsea colorată și fire metalice. Nu' așa. Asemănarea îl excitase pe Keith pe moment, dar nu îl ținuse mult; curând după aceea, gândul la scorurile uriașe – punctaje de câte patruzeci odată, maxime fără replică – îi distrusese capacitatea de a se concentra. Acum, se uită la ceas. Sui scările la loc, cumpără un bax de Peculiar Brew și urcă în mașină, pregătindu-se pentru cei doi kilometri și nouăzeci de minute până în White City, la Analiese Furnish, fără nici un chef de figurile lui Basil.

Keith reveni la Windsor House puțin după ora șase. Rămase în bucătărie, la fel de sleit de puteri ca și traficul londonez. Pierduse ceasuri neprețuite de antrenament inestimabil – câte bufnituri, câte recuperări prețioase. Basil nu putea fi învinuit: se făcuse nevăzut destul de rapid, după ce Keith îl luase deoparte și-i arsese vreo două după ceafă. Și nu era nici vina lui Analiese: ea făcuse tot ce-i stătea în puteri, fără să se vaite, iar Keith îi văzuse cu ochii lui tendoanele chinuite de sub bărbie. Nu: drumul înapoi până acasă fusese crimă, cu străzile pline de funcționari și cu Shepherds Bush închis iar... Apăru Kath, ținând copila ca pe o pavăză fermecată împotriva lui. Keith se uită fără expresie la ea, la lumina ei ostenită. Mâine: semifinalele. Și o dilemă considerabilă. Meciul în sine Keith îl privea sau credea că îl privește cu o stăpânire de sine titanică. Ce îl preocupa era lista de oaspeți. În mod

normal, n-ar fi fost o problemă: Debbee Kensit sau Analiese Furnish, cu un decolteu la vedere în care puteai parca o bicicletă. Dar acesta era un eveniment cu vizibilitate ridicată, de prestigiu. Trish Shirt aflase despre el. Şi Nicky declarase că voia să fie de faţă. Până şi Kath mormăise ceva în direcţia asta, ce să vezi.

— Unde e mâncarea?

— Vrei să vii să te uiţi puţin, Keith?

— Dă-o dracului de treabă. Ce e?

— Televizorul.

Keith se strecură pe lângă ea şi încremeni în pragul salonului.

— Pe toate canalele e acelaşi lucru.

Keith îşi mijì ochii şi întinse gâtul, dând din buze. Pe ecran scria:

Aceasta este o operaţiune de testare a Sistemului de Emisie de Urgenţă.

Dacă ar fi fost o Urgenţă Reală, aici vi s-ar fi comunicat numărul canalului

pentru Informaţii de Ultimă Orā.

Dar aceasta este numai o operaţiune de testare.

— Ştii ceva? M-ai speriat de moarte. Am crezut că s-a stricat dracului televizorul, îi spuse Keith lui Kath, făcând semn cu capul spre aparat. Da' nu-i nimic. Uite. Uite! A pornit iar. Unde e mâncarea?

În timp ce el contempla cu încântare porţia de Chilli Mexican şi cele Patru Madlene cu Caise, Kath spuse:

— Am fost la bibliotecă. N-au nici un ziar.

El scoase tabloidul de la subraţ.

— Şi ăsta ce e. Ai orbu' găinilor?

— Dar eu...

Acum, Keith stătea cu ochii pironiţi în cana de ceai goală. Kath se ridică, dreaptă ca un copil, şi trecu alături, să lase fetiţa jos. Se întoarse şi întinse mâna peste el, către ceainicul acoperit.

— Ăla nu e ziar.

Ochii i se holbară amenințător la ea.

— Nu găsești nimic în el. Despre Criză.

— Mai du-te dracului, zise Keith pe ton de conversație banală. Tot timpul e câte ceva.

În ultima lună, Keith se menținuse la curent cu Criza, citind din când în când articolul de umplutură pe care ziarul de scandal îl punea în josul paginii 14. Micul titlu varia: YANKEI, &@%* ! sau ROȘU NIET sau GRRSKI ! Sau chiar, o dată, cu caractere neobișnuit de mici: IMPASUL CAPETELOR CU PROSOP. Acum, Keith dădu la pagina 14 cu un gest înflorit. Acolo era un articol al redactorului de la rubrica Cure de Slăbire, pe tema stării de sănătate a soției președintelui. Dar nici unul de umplutură.

— Nee, mă rog. Înseamnă că nu se-ntâmplă nimic.

— Așa crezi tu.

Keith tăcu. Se cufundase într-o relatare despre starul de cinema Burton Else. Cei din anturajul lui Burton respingeau categoric zvonul că acesta ar fi fost bisexual. După misterioasa moarte a tinerei sale soții, Burton își ocupase timpul exclusiv cu tentativele de a lua legătura cu Liana, de dincolo de mormânt. Erau și două ilustrații, una înfățișându-l pe Burton, cealaltă pe Liana, amândoi topless.

— Ziceau că or să...

Keith trânti cu cuțitul și furculița de masă, ridicându-se în picioare.

— Uite ce e, tu vezi-ți dracului de treaba ta. Ce mama naibii, nevastă ești tu, eu am semifinală mâine-seară și tu mă freci la cap cu tâmpenii. Dă-i drumu' de-aici. Hai, Clive, n-are rost să mai stăm aici. Hai la treabă. Hai, Clive. Hai, bătrânul meu prieten. Cristoase!

Copila era trează. Dar nu plângea. Ochii îi sclipeau.

La ora nouă, la Crucea Neagră, Keith lăsă săgeţile jos, dădu paharul peste cap şi ieşi în spate, la telefon. Îi luă lui Manjeet o veşnicie să o convingă pe Trish să iasă până în depozit.

— S-a anulat, spuse Keith la repezeală.

— De ce?

— Semn de întrebare cu privire la starea mea fizică, nu' aşa.

— Ce?

— Scos pe tuşă, lovit la un deget, nu' aşa.

— Ce s-a-ntâmplat, tipa a strâns picioarele?

— Mai taci.

— Eu vin oricum.

— I-o ţară liberă, nu' aşa, spuse Keith, rostind, pentru prima dată, aproape un adevăr.

— Treci pe-aici mai târziu?

Keith închise fără să spună poate. Revenit în bar, îl văzu pe Guy.

— Bună, Keith.

— Salut, prietene.

Keith simţi ceva ce nu simţea prea des: jenă. Sau ar fi simţit-o – jena – dacă ar fi avut timp pentru ea. Realitatea era că se simţea foarte rar jenat: o carte intitulată *Keith şi jena* ar fi fost o carte foarte scurtă, care ar fi început să treneze după primele două sau trei pagini... Ridică ochii. Guy îl privea cu o expresie de dragoste compătimitoare.

— Pretenţii, spuse Keith. Omu' are angajamente. Toate pretenţiile astea. La timpu' tău...

Guy aproba din cap.

— Ocazia cea mare, spuse Keith flexându-şi degetul pentru darts. Ţin-te bine.

Guy continuă să aprobe din cap. Părea gata să accepte orice propunere venită din partea lui Keith.

— Ocazia cea mare. Asta mă mobilizează pe mine. Vii mâine-seară? Sigur că vii. Auzi, îmi faci un serviciu, prietene?

— Sigur.

— Mă-nțelegi, eu nu pot. S-o aduc pe Nicky.

— Sigur.

— Nicola. Mă-nțelegi, eu nu pot.

Se aplecară amândoi pe spate o clipă, cu coatele pe bar, ca doi egali. Apoi Keith spuse absent:

— Sunt până-n gât în fofoloance.

Își făcu apariția polițistul corupt, John Dark. John Dark, gaborul șpăgar. Keith făcu cinste: îi datora lui Dark niște bani pentru că mușamalizase afacerea cu Thelonius. Altă tâmpenie. Numele lui Thelonius apăruse prompt din computerul cu codurile ADN. La fel ca și al lui Keith. Treabă făcută neglijent: saliva de pe firimiturile de plăcintă. Keith era în stare de multe pentru o plăcintă cu carne de porc, Keith era în stare de multe în numele unei plăcinte cu carne de porc; dar să intre la pușcărie pentru ea i se părea exagerat. Cei trei petrecură o jumătate de oră discutând despre dificultățile pe care le întâmpinau cei de la Rangers în a se impune la înaintare și a-și transpune superioritatea în jocul pe sus în goluri. Apoi, conversația trecu la numărul deprimant de spectatori din primele luni ale etapei. Dark spuse, cu veselia lui perpetuă:

— Ți se rupe inima. Și se poate și mai rău. În dimineața asta, ce apare pe ecrane? Planurile de securitate. Evacuarea parțială a centrului Londrei.

Keith privea pieziș. Guy privea în pământ.

— Și-atunci, unde-or să mai fie Rangers, hai? râse Dark. Cu lotul ăsta? Să facă ceva cu lotul ăsta? Cred că visează.

Shakespeare băgă capul pe ușă și gesticulă. Keith se scuză. Afară, Big Dread stătea lângă felinar, împreună cu Truth. Se strânseră toți grămadă și el desfăcu o bucată de ziar și o ridică la lumină, cu conținut cu tot.

— Astea e? întrebă Keith.

— Astea e, da, spuse Truth.

— Din cele bune?

— De la sala de forţă, spuse Big Dread. Anabolice, nu' aşa.

— Şi n-o să-mi crească ţâţe sau mai ştiu eu ce?

— Nici vorbă, spuse Truth. Doar te fac mai bun la darts, nu' aşa.

— Cât e bucata?

Desigur, la darts se gândea. Dar Keith luă o pastilă cu steroizi acolo, pe loc (păstrându-le pe celelalte două pentru a doua zi dimineaţă, la instrucţiunile neangajante ale lui Truth), şi plecă să-i testeze efectul pe Trish Shirt.

A doua zi, puţin înaintea prânzului, Guy o lăsă pe Lizzyboo în bucătărie, mâncând fără o vorbă porumb fiert, şi urcă agale scările până în hol, înclinând din cap, când şi când, în semn de salut către o bonă sau menajeră cunoscută. În al doilea salon, se duse şi se uită fără aviditate la whisky-ul şi coniacul conţinut în sticlele de cristal încuiate. Alături, în primul salon, atât de spaţios, atât de puţin utilizat, încercă muzica, ceva nu prea greu, ceva foarte cunoscut (*Concerti Grossi*) şi decise, după câteva minute şi spre marea sa mirare, că piesa nu-l mai interesa. Pe scară, în timp ce urca, văzu altă bonă nouă, cu pielea măslinie, exotică, senin de şleampătă. Intervenise o relaxare tacită în aplicarea regulii care privea bonele drăguţe. Acum, când era foarte cald şi soarele jos inunda ferestrele, casa căpăta un aer de lux rău famat: languros, antebelic. Aceste bone apăruseră pe piaţă dintr-odată, în ultimele două sau trei săptămâni, iar Hope se grăbise să pună mâna pe toate. În asemenea vremuri, medită Guy (doar că asemenea vremuri nu mai existaseră), fetele simţeau, poate, un fel de dorinţă atavică de a intra într-o casă mare. Într-o grotă mare.

Hope era în dormitor, la măsuţa de toaletă, se pieptăna. Acum, de fiecare dată când o întâlnea,

întreaga lor viață împreună îi trecea pe dinaintea ochilor, ca și cum căsnicia ar fi fost o persoană care se înecă și moare. Reuși să se consoleze puțin și trist la vederea echipamentului ei de tenis. Dink nu fusese prezent atât de mult cât ar fi fost de dorit.

— Joci tenis? întrebă el. Cu Dink?

— Nu erau terenuri libere până la șase. Ce se întâmplă cu lumea? De ce nu e la serviciu?

— Nimeni nu mai muncește, n-ai observat? Șantierele de construcții și toate... Lizzyboo e gravidă?

Se întoarse cu fața spre el: un oval inteligent, pe care indignarea și răceala erau reprezentate în egală măsură.

— Mă-ntrebam și eu. Nu doar cât a luat în dimensiuni, dar și felul în care mănâncă. Poftele. Acum e jos, mănâncă porumb fiert. A terminat vreo nouă în trei minute. Mi-a evocat o mașină de scris electrică.

— E felul ei de a reacționa. Mâncatul nu e un lucru rău, să știi. Ar trebui să-l încerci și tu.

Guy stătea rezemat de tocul ușii, cu mâinile în buzunare. Se uită în lungul coridorului.

— A dormit vreun pic azi-noapte? În fine. A-nceput să miște, spuse el inutil, căci răgetele neîntrerupte ale lui Marmaduke și violența mereu surprinzătoare a pătuțului smucit se auzeau clar. A ieșit din casă azi? M-am gândit să-l duc la plimbare.

— Or să-l scoată fetele în curte.

— Mi-ar face plăcere. Poftim? Ba nu, vorbesc serios.

Era, desigur, un neadevăr grotesc. Dar Guy avea nevoie de un telefon. Nu ca să o sune pe Nicola, cu care urma să se vadă pe seară (și să o însoțească la meciul de darts). Nu, ca să îl sune pe Richard la birou. Avusese deja trei conversații lungi și tensionate cu Richard în ziua aceea și nu voia să alarmeze și mai tare pe cineva de acasă. Asta se întâmpla

întotdeauna când înşelai pe cineva: minciunile vinovate făceau ca şi cele inofensive să pară mai urâte. Toate stelele luceau mai stins pe cer.

— Crezi că e în siguranţă afară?

— Da, absolut.

Acum se confrunta cu sarcina de a-l echipa pe Marmaduke pentru lumea de-afară, de a-l îmbrăca în totalitate, din cap până-n picioare, în timp ce acesta i se împotrivea permanent, din toate puterile. În camera copilului, îi scoase scutecul lui Marmaduke şi îl înfipse fără speranţă pe oală.

— Ia să vedem, faci ceva pentru tati? întrebă el, tot cam fără speranţă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Marmaduke refuzase, bineînţeles, să facă ceva pentru tati, Guy îl vârî cu forţa în muşama, scutec, pantalonaşi de plastic, maiou, cămaşă, pantaloni, şosete, pantofi, pulover şi, jos, la parter, hanorac, mănuşi, mască pentru faţă, căciulă cu ciucure, fular. În timp ce-l târa spre uşa de la intrare şi intindea mâna să deschidă încuietoarea dublă, Marmaduke procedă la „marea goleală", cum i se spunea prin partea locului (de obicei, fenomenul marca finalul experimentelor lui Marmaduke în domeniul constipaţiilor cu buzele albite, lungi de câte o săptămână). Cu alte cuvinte, copilul se acoperi literalmente cu excremente. Desfăcându-i fularul, Guy constată că o parte i se zărea pe sub gulerul cămăşii. Întors în camera copilului, Guy il scoase cu forţa din căciulă cu ciucure, mască pentru faţă, mănuşi, hanorac, pulover, pantofi, şosete, pantaloni, cămaşă, maiou, pantalonaşi de plastic, scutec, muşama, le îndepărtă cu un semn din mână pe bonele bine intenţionate, dar care stăteau să verse, îl spălă pe Marmaduke cu furtunul în baia mare, apoi îl băgă iar cu forţa în muşama, scutec, pantalonaşi de plastic, maiou, cămaşă, pantaloni, şosete, pantofi, pulover, hanorac, mănuşi, mască pentru faţă, căciulă cu ciucure şi fular. Pe parcursul

acestor lupte, entuziasmul de-o viaţă cu care Marmaduke îşi lovea tatăl – şi, în cadrul lui, specializarea în loviturile îndreptate împotriva organelor genitale ale părintelui – primi satisfacţie doar de două ori. Un cap sănătos în testicule şi o lovitură zdravănă cu un obiect contondent (un lansator de grenade de jucărie) în vârful sensibil. Noile dureri se alăturară ansamblului de dureri deja existente în zonă, întărindu-le şi întrecându-le. De data aceasta, izbuti chiar să deschidă uşa de la stradă înainte ca Marmaduke să vomite zgomotos şi abundent.

Asta nu-l deranja pe Guy prea tare. O rolă şi jumătate de hârtie igienică mai târziu, era afară în stradă, împreună cu copilul din care ieşeau aburi. Acum, Marmaduke stătea întins pe trotuar cu faţa în jos, complet moale la atingere. Guy se lăsă pe vine, încercând să îl îmbuneze şi înfiorându-se în lumina soarelui jos.

— Hai, fii băiat cuminte.

— Nnuuu! Veau la mami!

— Hai, iubitule.

— Veau în baţe!

— Bine, hai.

Când ieşeau la plimbare, Marmaduke insista întotdeauna să fie dus în braţe, pentru că îi uşura considerabil efortul de a-şi lovi tatăl. Porniră în direcţia lui Ladbroke Grove. Degetele copilului aflat la înălţime frământau faţa lui Guy ca pe o plastilină.

Prizonieri regali, medită Guy, acesta era statutul lor. Copiii erau prizonieri regali, deţinuţi imperiali, mici Napoleoni, Hirohiţi mititei. Au! Unghiile alea trebuiau tăiate. Rezistenţă pasivă... în fine, în limitele opoziţiei acceptabile. Ei consumă orele-om ale temnicerilor. Subminează efortul de război al inamicului.

— Nu în ochi, spuse el.

Când se rostogolesc în jos pe scări, o vezi în ochii lor; îţi spun: a ta e problema asta. Şi tocmai

când crezi că, o dată, copilul s-a potolit şi face frumos ce-i spui – Nu în ochi! –, atunci face o tentativă nereuşită de a ajunge la uşă sau încearcă un sabotaj eşuat. Sau o ultimă, eroică autospurcare. Au. Aau! De data asta, drept în sus, în nas. Al cui război este acesta? Nu le suntem oare prieteni, duşmanii duşmanilor lor? Desigur, prizonierii regali nu pot fi trataţi cu cruzime sau aspru, pentru că sunt de sânge regal şi trebuie să fie într-o formă perfectă la finalul ostilităţilor... Înainte de a deveni tată, Guy nici nu-şi dăduse seama ce mulţi copii, mai mari sau mai mici, erau întodeauna prin preajmă. Acum însă – tocmai intra pe Ladbroke Grove, cu magazinele, cu barurile şi staţiile de autobuz – vedea că prizonierii regali erau în mod natural pretutindeni, aşa cum fuseseră dintotdeauna, de toate dimensiunile (cei plângăcioşi, perechile perverse, triourile teribile, cvartetele criminale) şi ocupându-se cu ceea ce se ocupă întotdeauna prizonierii regali.

Violenţa crescută de pretutindeni, sugerată de carnea şi mortarul de pe stradă, avea un efect emolient asupra lui Marmaduke, care spera probabil să culeagă idei bune de aplicat prin alte părţi. Dominând claxoanele autoturismelor şi motoarele ambalate, roţile învârtindu-se ale comerţului cotidian, grijile mărunte şi înghesuiala şi îmbulzeala permanentă din gura cârciumilor, se auzeau sunând exasperat notele a şase sau şapte alarme. Oficiul poştal, a cărui podea rămânea umedă indiferent de vreme, era un patinoar cu beţivi şi petiţionari şi răbdări demult pierdute – şi automutilări, constată Guy, observând că nimeni nu o observase pe femeia din colţ, care se dădea ritmic cu capul unde se uneau doi pereţi. Se aşeză la rând la o cabină sau se înghesui ca să prindă o cabină, căci ideea de rând, ca şi ideea traversatului pe zebră, ca şi ideea că femeile şi copiii aveau prioritate, ca şi ideea că baia

trebuia lăsată așa cum ți-ar plăcea să o găsești, abandonase cursa la timp pentru a nu prinde noul mileniu. Chiar și Marmaduke păru oarecum deconcertat de vârtej. Guy se gândea să își încerce norocul la Conchita, la Hosni sau poate chiar la Crucea Neagră, când se eliberă o cabină și nimeni nu i se așeză serios în cale. Îl sună pe Richard, care îi confirmă pe dată ceea ce bănuiseră amândoi: toți banii americani părăseau orașul.

După terminarea convorbirii, Guy rămase locului, cu receptorul la o ureche, în timp ce Marmaduke i-o sfârteca răbdător pe cealaltă. Nu intra niciodată în panică; și nu intră nici acum; ca de obicei, se debarasă de ceea ce simțea că este inevitabil. Retragerea americană era, în orice caz, mult mai puțin importantă decât renegocierile pe care le-ar putea atrage după sine. Iar propria lui poziție era probabil solidă. Brusc însă, simți o alunecare universală. Guy ținea copilul în brațe, dar acum dorințe și nevoi țâșneau din el ca niște curele de bici, primitive, ieftine, banale, lucrurile pe care trebuie neapărat să le avem. Îi trecu prin cap că era perfect liber să o sune pe Nicola, ceea ce și făcu. Somnoroasă, îi dezvălui că stătea întinsă în pat după baie și că el era prezent în gândurile ei. Fără să știe nici el de ce, Guy râse, cu recunoștință sau ușurare. Undeva simți o durere nouă, dar nu observă cum i se săltaseră pantalonii cu câțiva centimetri de pe pantofi.

Ieși cu copilul – soarele era acolo, drept în capătul străzii, ca o detonare atomică. Și Guy știa că soarele nu ar trebui să facă așa ceva. Nu, serios, soarele nu ar trebui să facă așa ceva. Soarele nu ar trebui să se repeadă asupra noastră așa de jos, acoperind ferestre și parbrize cu jerbe trandafirii de praf, incendiind așa orizontul, pârjolind așa, pieziș, în unghiul acesta teribil, înrăutățind totul. Vrei să-ți dispară din fața ochilor. Te uiți după colț... și nu mai vezi nimic, strada a dispărut, nu mai e decât

flacără şi sânge. Pe urmă, ochii înşişi pătrund dincolo, arzând, şi vezi asfaltul ud sfârâind în tigaie. Soarele preschimbă maghernițele în metereze de cleştar. Dar soarele n-ar trebui să facă asta, să ne întipărească ideea aceasta în minte, secretul acesta (arsură deosebită, foc deosebit), săgetându-ne jos pe toţi, într-un moment ca acesta.

Pe când se întorceau pe Landsowne Crescent, un câine lăsat liber trecu în goană pe lângă ei, ca fugind de la locul unei crime. Guy îl aşează pe Marmaduke pe zidul unei grădini şi încercă să îl îmbrăţişeze. În ploaia dezlănţuită de pumnişori îşi aplecă faţa, buzele căutătoare. Tocmai se văzuse pe sine în viitor: era cu Marmaduke la grădina zoologică din Regent's Park – zoolumea de anihilare, disoluţie, drepturi de vizitare, semiorfelinat. Cafenelele şi aleile erau smălţuite rar cu alţi taţi divorţaţi, alţi copii despărţiţi. Dar cuştile erau goale, cu excepţia şuviţelor de fum şi a stafiilor de animale. Animale nu erau. Nu mai era nici un animal. Nici măcar un câine.

De mai mult timp, mă gândesc că se poate crede că America a început să înnebunească. În felul ei. Şi de ce nu?

Ţările înnebunesc la fel cum înnebunesc şi oamenii; şi pe toată suprafaţa pământului, ţările stau pe divane sau aşezate în încăperi întunecate, molfăind la dihidrocodeină şi Temazepam, sau stau în băi cu apă fiartă sau răsucite în cămăşi de forţă sau se dau cu capul de pereţii capitonaţi. Unele au fost toată viaţa zdruncinate, altele au înnebunit, s-au făcut bine şi pe urmă au înnebunit iar. America: America a mai suferit şi altă dată de nevroze, ca de exemplu când a încercat să se lase de băutură, ca atunci când a început să-şi caute duşmani înăuntru, ca atunci când a crezut că poate conduce lumea; dar s-a făcut întotdeauna bine. Acum însă înnebuneşte, iar aceasta este condiţia necesară.

Într-un fel, ea nu a semănat niciodată cu nimic altceva. Majoritatea lucrurilor doar sunt ceva, dar America a trebuit să şi însemne ceva, şi de aici vulnerabilitatea ei – prefăcătoria, falsa memorie, falsul destin. În fine, pare că bătălia captivantă împotriva iluziilor a luat sfârşit şi America a pierdut lupta.

Stau alături de Lizzyboo pe patul ca un hamac, bătând-o uşurel pe mână şi vorbindu-i despre bucuriile vieţii de pustnic. Ce mare diferenţă faţă de împărţirea cabinelor şi atmosfera generală de la bordul *Afroditei*, unde Marius năduşeşte în cabina de la babord, ascultând insomniile de dorinţă înăbuşită ale Corneliei, în cuşeta ei de la tribord...

A existat o vreme când am crezut că mă pricep să citesc străzile Londrei. Am crezut că pot să privesc în scurgeri şi treceri, în dispoziţiile ceţoase şi să înţeleg ce se petrece. Acum însă, nu cred că pot. Ori mi-am pierdut eu abilitatea, ori străzile sunt mai greu de citit. Ori amândouă. Nu pot să citesc cărţi, care ar trebui să fie simple, simplu de citit. Nu mă mai mir atunci că nu pot să citesc străzile, despre care ştim cu toţii că sunt grele – căptuşite cu metal, armate, betonate masiv. Şi din ce în ce mai tari, mai dure. Ele însele neştiutoare de carte, străzile sunt imposibil de citit. Pur şi simplu nu mai pot fi citite.

— Aşadar, l-ai iubit, am spus.

— Aşadar, ai iubit-o, a spus Nicola.

Nici eu nu i-am răspuns. Ce se întâmplă? Dăm târcoale la nesfârşit tuturor celorlalţi, tuturor celor pe care îi găsim în apropiere, fiecare căutându-l pe celălalt, care dă târcoale şi aşteaptă şi, sperăm, ne caută pe noi. Apoi, dacă îndrăzneşti, dacă este cât de cât posibil, îţi spui: fără nici o îndoială.

E ceva timp de când mi se pare că viaţa de vis a Americii s-ar putea să devină prea tare şi tulbure. Cum era fragmentul acela din Updike, de la început – din inocentul, iubăreţul Rabbitland? America e dincolo de putere: ea acţionează ca în vis, ca o faţă a lui Dumnezeu. America s-a crezut trează, trează şi vioaie, dar, în realitate, dormea, adânc şi cu vise; şi era complet singură. Voia să fie bună, mai bună, specială. Toţi vrem. Când înnebuneşti, ce se întâmplă? Când vrei să fii bun şi drept: asta să fie cauza? Dragostea să fie cauza? Prea multă dragoste şi toată nepotrivită. Dragoste neîmpărtăşită, dragoste cu năbădăi, care se preschimbă în sentimente rănite. Sentimente sfâşiate şi smulse. America neconsolată, lovită cu cruzime, inspirând

adânc şi neieşind la joacă. Gata de nuntă, dormea, visa şi se credea trează.

Şi aşa, nimeni nu îşi mai poate mărturisi spaima. Acum patru luni, Missy Harter îmi şoptea la ureche. Acum, vorbeşte ca din revista *Time*.

O sun peste tot, dar nu se întâmplă nimic.

Keith m-a întrebat dacă o poate aduce pe Analiese Furnish aici. Pe măsură ce îşi formula cererea şi îmi simţea reţinerile, aborda mutra îndrăgostitului nefericit. În versiunea lui Keith, în forma pe care i-o dă Keith, îndrăgostitul nefericit arată ca un parior bătrân, al cărui cal a căzut la zece metri de linia de sosire. Doar de data asta, am spus.

Note:

Bineînţeles că îi admirasem fotografia topless, de tabloid, pe care Keith o poartă tot timpul cu el şi, din punct de vedere fizic, corespundea. În realitate însă, părea (i) mai puţin drăguţă, (ii) binişor mai dusă cu pluta, (iii) cu vreo cinci ani mai bătrână şi (iv) cu vreo douăzeci de centimetri mai scundă decât imaginea descrisă de maşina mea de scris.

Am dat să plec, dar au insistat să rămân. O linişte prelungită venind dinspre dormitor. Apoi un sunet pe care nu-l pot descrie decât drept cel al unei imense şi comune dificultăţi. Apoi, în sfârşit, zece cowboy furioşi intră în Santa Fe.

Mai târziu, după eveniment, eram singur cu ea în sufragerie.

— Spune-mi ceva, am zis. De curiozitate. Când vine Keith la tine, unde se duce Basil?

— Se duce, mi-a răspuns ea cu superioritate, în parc.

Cu un aer stânjenit şi fals. O toantă. A trecut în revistă pozele de pe pereţi asemenea unui critic de artă într-o galerie. Părul şi umerii parcă îi vibrau, reacţionând la privirea mea. Până şi gleznele ca nişte ciomege, ghemuite sub imprimeul

floral al rochiei, păreau să știe când mă uitam la ele. Dumnezeule mare, expansiunea minții, revoluția comunicațiilor. Tuturor li se poate supraviețui, presupun; dar Analiese nu reușea. Mintea nu se extinde. Rămâne la fel. Alte lucruri o umplu.

În carte, ea reprezenta ceva. În carne și oase, nu avea nici un sens: o completă pierdere de timp. Sau poate nu tocmai. În carne și oase, îți frângea inima, așa cum fac toate ființele omenești. Am urmărit-o, bărbatul mai vârstnic, eșuată în artă și în iubire. Glezne groase. Carne scumpă.

Iar acum, în același parc, dar în condiții meteorologice diferite, stau umăr la umăr cu Basil. Nu ne desparte nimic, în afara unei perdele de ploaie. Ai putea spune că suntem împăiați, dar până și paiele au sărit din noi. Ne strângem cu brațele, ca să păstrăm ce căldură ne-a mai rămas și pentru că nici unul dintre cei pe care îi iubim nu vrea să o facă. Basil, violonistul plângăcios. Care nu se pricepe nici la una, nici la cealaltă. Suntem doi de-un fel, amice.

E greu de văzut cum va face Marius vreun fel de progres pe tărâmul macho. Corneliei nu-i trebuie. El tot încearcă să o protejeze, să o salveze și câte și mai câte – doar că ea nu e niciodată la ananghie. De pildă, undeva, pe un țărm spulberat de vânturi, lângă o baracă, dau peste un câine sălbatic. Marius face gestul eroic și înaintează să îl înfrunte. Câinele se uită fix în sus, căscând și salivând a turbare. Înveșmântată, ca întotdeauna, doar cu centironul, Cornelia îl împinge la o parte (sânii magnifici „îi tresaltă") și-i zboară capul. Îmi amintește de cineva. Știu: de Burton Else.

Și, la fel ca Burton Else, la fel ca tot restul lumii, Cornelia are o latură sensibilă. Marius se descurcă mult mai bine în materie de focuri de tabără, după ce bătrânul Kwango se duce la culcare.

Aici, sub tamarinzi, sub stelele care zvâcnesc, ea îi povestește despre dragostea ei pentru Bernardo, pilotul de curse condamnat – despre zâmbetul lui sclipitor, ciuful lui de păr lucios. Avem de-a face cu o femeie care nu se dăruiește ușor unui bărbat. Dar când o face, se prinde Marius, se dăruiește „fără rezerve".

Dar nisipul din clepsidră se scurge: nu mai are decât vreo cincizeci de pagini. Hai, Marius! Suspansul mă ucide. Moartea mă ucide. Toate mă dor și cred că orbesc.

Ochii mi-au devenit niște instrumente jalnice. În filmele cu vampiri, când țărăncuța sau fata de la bar se apropie prea mult, cu grumazul ei alb, și contele îșI spune ce mama naibii și se apleacă spre ea și ochii îi... Așa sunt ochii mei acum. În parte, e din cauză că plâng atâta. Plâng foarte mult – simt ce este aceea feminitate. Plânsul face parte din repertoriul meu, din zilele mele, din viața mea. Mă vait și bocesc. Mă smiorcăi. O, Lizzyboohoho! Uneori, când nu mai știu ce să fac, suspin de câteva ori ca să mă refrișez și după aceea mă simt mult mai bine. Mă miorlăi și scâncesc. Plâng până ostenesc. Și tot trebuie să-mi suflu nasul, să mă șterg la ochi și să ies pe străzile ilizibile, pline de gaze lacrimogene. Șicanele și mașinile teribile.

De o bună bucată de vreme, totul e un lanț de momente nepotrivit alese. Momente nepotrivite, unul după altul și urmate de altele. Mileniul care va veni atât de curând, atât de necruțător, este un moment nepotrivit ales. În anul 999, în anul 1499, în anul 1899 (și în toți anii dintre ei: mileniul este un mileniu permanent) nu a contat prea mult ce simțeau oamenii sau ce simțeau că merită spus. Nu se apropia sfârșitul lumii. Nimeni nu dispunea de aparatura necesară. Sfârșitul lumii rămânea

cuminte la locul lui. Doar dacă... Cu toţii am trăit experienţa aceea stranie, după ce am făcut pipi: am tras apa şi am văzut cum vasul de toaletă se umple cu dejecţii înspumate. Dar acestea s-au dus. Şi acum se repetă. Făptura umană stă pe vârfuri, cu capul lăsat mult pe spate, doar cu nările, buzele ţuguiate şi o porţiune bombată de frunte vizibile pe deasupra mareei în creştere. Au făcut bine că au pus buletinele meteo seara târziu, după ce copiii ar trebui să se fi dus la culcare. Buletine meteo împărţite pe categorii, ca filmele porno, şi meteorologi ca nişte ciocli iritabili. Imaginaţi-vă planeta ca pe o faţă omenească, o faţă de bărbat, pentru că bărbaţii sunt de vină. Îl mai vedeţi, prin atâta fum şi căldură care vă joacă în faţa ochilor? Pielea capului îi supurează de furuncule, chelii şi cicatrice chirurgicale. Atâta păr cât i-a mai rămas e albit de griji. Faţa de dedesubt spune: ştiam că nu e bine să-ncerc chestia aia. Ştiam că nu e bine să ne jucăm cu toate chestiile alea. Vreau sincer să mă schimb şi să mă-ndrept, dar cred că am amânat până s-a făcut prea târziu. Am sentimentul oribil că astea sunt chestii de pe urma cărora nu te mai faci bine. Uite ce mi-au făcut mie. Uitaţi-vă bine ce mi-au făcut mie...

Printr-o sinistră răsturnare de situaţie, am devenit acum antrenorul de darts al lui Keith. El nu mă mai antrenează pe mine. Eu îl antrenez pe el. E simplu.

Nu-l pot ajuta în ce priveşte tehnica (inexistentă) şi nu-l pot ajuta în ce priveşte tactica (inexistentă), dar pot să-l ajut în ce priveşte partea psihologică, aparent considerabilă. Totul depinde de cât de disperat îţi doreşti ca săgeata să ajungă acolo unde o arunci tu. După aceea, în mod misterios, banii continuă să treacă din mână în mână, urmând aceeaşi direcţie. Keith se uită în altă parte când primeşte bancnotele.

Aşadar, aseară stăteam acolo, rostind formule precum: „Fii precis, Keith" şi „Strânge-le bine" şi, din când în când, bineînţeles (lauda supremă): „Darts, Keith". Din când în când facem apel la noţiuni absconse precum memoria muşchilor, destinul axului sau altele asemenea, dar în cea mai mare parte a timpului, doar stau acolo şi rostesc formule precum: „Fii precis, Keith". „Fii precis, Keith": ce fel de sfat e ăsta? Ce mă costă să îl pronunţ? Fac un efort şi îl pronunţ, în ciuda durerii. Cu durerea m-am obişnuit de-acum; dar nu şi cu efortul. Efortul e atât de nou, de fără precedent – şi atât de obositor, ca toate eforturile. Efortul este plin de efort şi de toate lucrurile obositoare. O notă de plată există. Lumina se scurge din toate celelalte lucruri.

Aseară, pe la unsprezece, Keith a păţit ceva ce nici un escroc n-ar trebui să păţească: a rămas fără ţigări. Stupefiat, a scotocit prin garaj după cele câteva zeci de cartuşe de rezervă... şi n-a găsit nici măcar un pachet. Asta ca să înţelegeţi de cât timp îşi neglijează escrocheriile.

În timp ce el s-a dus să cumpere de la Offie (unde au tot ce-i trebuie unei familii moderne: băutură, casete video, pizza încălzită la microunde), eu m-am aşezat să arunc în voie o privire prin carnetul lui, jurnalul lui de darts. Şi, printre micile sfaturi moralizatoare despre a treia săgeată rătăcită, poveştile analfabete despre bogăţia venită din senin, dumicaţii transcrişi cu încrâncenare despre cum Hanibal va fi jucat, probabil, o formă de darts, am dat peste următoarele cuvinte:

„Trebuie să încetez săi mai fac rău lu K. Nu se face să te răzbuni pe Copil."

Fă-l să dispară. Doamne, cât mai durează până să ajungem la sfârşit? Fă-l să dispară.

Destul. Suficient. Gata!

Capitolul 19: La Doamne şi la Domni

Seara semifinalelor!

Semifinala în cinci seturi pentru Duoshare Sparrow Masters era, pentru Keith, un meci pe teren propriu. Pe de altă parte, o competiţie de asemenea calitate nu se putea în nici un caz desfăşura la Crucea Neagră. Pentru seara aceasta, Keith căutase un loc de întâlnire mult mai onorabil: Marchizul de Edenderry, din Acton. Acesta era băutorul pe care îl reprezentase Keith dintotdeauna: halba cu spumă, punguţa violet cu săgeţi, finişul clinic. N-aveai să-l prinzi pe Keith aruncând pentru Crucea Neagră, a cărui gaşcă beată de stilişti cosmopoliţi nici nu se apropiase vreodată de Superligă şi nu câştigase, de fapt, niciodată nici un meci de darts. Jucătorul ceva mai cultivat avea să îşi caute întotdeauna un alt loc pentru practicarea jocului. Keith era obligat să se orienteze către un local ceva mai înclinat către darts, unul unde găseai devotamentul faţă de darts. Marchizul de Edenderry: terasele sale de pluş roşu, ca de bordel, şi candelabrele clinchenind, barmanul cu bretele, cămaşă în dungi şi cotleţi, barmaniţele îmbrăcate ca nişte lăptărese, cu decolteuri tinereşti şi cunoştinţe aprofundate în materie de darts şi tot folclorul care însoţea jocul. Dotări extraordinare, cu opt ţinte înşirate la rând şi în plus, pentru ocazia cea mare, un *oché* înălţat, completat de o ţintă electronică şi o tabelă de scor

digitală. Kath îl ajută să se echipeze: ciocatele bronzului, evazații de toreador, cămașa neagră, cu mânecă scurtă - pentru mai multă fluiditate în aruncare -, cu avertismentul său inscripționat cu argintiu: KEITH TALENT - TERMINATORUL. Și mantia de darts, cu aripi ca de liliac... În penumbra umedă de la Crucea Neagră, Keith părea uneori taciturn și distant; dar, dacă îl aduceai într-un local stilat ca Marchizul de Edenderry, ei bine, atunci învia. Keith adora Marchizul de Edenderry. Erau momente când îl apuca amocul și, din cauza localului, era în stare să ia la bătaie, cu lacrimi în ochi, pe oricine îndrăznea să-l vorbească de rău.

— Da, ásta e, spuse Guy, cu o privire piezișă de încurajare. Te simți bine?

Nicola îi întoarse zâmbetul, fără să deschidă gura.

— Da, cred (și îl luă de mână). Doar că nu prea îmi plac barurile, spuse Nicola, care preferase întotdeauna localurile scumpe și instalațiile de sonorizare violente.

— Dar noi ne-am cunoscut într-un bar.

— Ei, atunci înseamnă că au și ele ceva bun.

El coborî și, dând ocol mașinii, veni în dreptul portierei ei. Apăru o mână. O ridică în noapte.

— Arăți superb, spuse el, apoi adăugă cu voce mai tare: Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să lăsăm haina ta în mașină.

Nicola arăta ca de un milion de dolari. Sau de un milion de lire. Peste sacoul adânc tăiat și fusta despicată la spate ale compleului de catifea neagră, aruncase o haină de nurcă blondă („E imitație", minți se ea); pantofi sport, ciorapi, diamante în urechi și la gât, la capătul unui lanț subțire de aur, și un ceas de aur, și catarama de aur a genții de piele neagră.

— Adică, spuse Guy, n-o să știe nimeni că nu e adevărată.

Ceva mai devreme, când, așa cum se înțeleseseră, ea coborâse imediat ce o sunase la interfon, Guy fusese serios îngrijorat (și, desigur, serios mișcat) de opulența neprihănită a ținutei ei. Câte eforturi făcuse, și cu cât succes inteligent, ca să pară sofisticată. Și nu mergeau decât până la bar să vadă meciul și să îl încurajeze pe Keith, care poate îi spusese că localul era de lux.

— Cine?

— Cei din bar.

— Adică vrei să spui că ar putea încerca să mi-o fure? Dar tu o să mă aperi. Și n-or să îndrăznească.

Guy zâmbi palid. De fapt, teama lui fusese că haina va provoca resentimente la Marchizul de Edenderry. Desigur însă că păstră gândul pentru sine.

Intrară în bar și în lumea lui zgomotoasă de dorințe primitive, dorințe recunoscute, urmărite cu ardoare și satisfăcute regulat. Spaimele de peste zi fuseseră lăsate deoparte pentru o seară: asta era ideea. Printre deziderate se numărau bunurile și serviciile, sexul și bătăile, banii și mai multă televiziune și, într-o sinergie fatidică, băutura și jocul de darts. O tăblie de masă în curs de mutare îi administră lui Guy o lovitură timpurie și neplăcută, care îi umplu câmpul vizual cu o durere familiară; își făcu cu greu loc în urma ei, a Nicolei, pentru care presa numeroasă părea să se dea la o parte până la vârfurile firelor din blana hainei. Iadul o să fie gălăgios și înghesuit, își spuse Guy. Iadul o să fie aglomerat. Ajunseră în mijlocul Marchizului de Edenderry, unde era aer și spațiu – și mese cu scaune. Localul era pur și simplu prea mare pentru a fi saturat doar cu ființe omenești. Se așezară și imediat lângă ei apăru un chelner în uniformă, a cărui ținută țeapănă și grabă afirmau sus și tare că seara aceea va fi una a eficienței maxime și a unei cifre de afaceri mari, pentru că echipa managerială

trebuie să-şi fi propus un profit istoric. Se vedeau şi măturători atenţi, cu mături cu cozi lungi, gata să se ocupe de scrumierele răsturnate şi de cioburile de sticlă. Şi, când în apropiere izbucni o bătaie – surprinzător de viguroasă şi de energică pentru o oră atât de puţin avansată –, două namile trecute de prima tinereţe îşi făcură apariţia şi îl doborâră pe cel care părea să câştige lupta cu câţiva pumni scurţi în nas; după care îi administrară o călcare în picioare ca la carte, aruncând în jur priviri furioase. După mai multe ă-uri şi î-uri şi după ce-şi ceru de două ori scuze de la chelner, Guy comandă o bere; Nicola ceruse, cu un aer de mare timiditate, un coniac, adică ceea ce băuse toată după-amiaza. Chelnerul se încordă, luându-şi un aer şi mai înţepat, şi se îndepărtă. Guy era mulţumit sau măcar părea mulţumit să vadă câteva din chipurile familiare de la Crucea Neagră. Acum o priveau pe Nicola cu o admiraţie care se exprima în încruntări de durere şi dezamăgire profundă. Guy simţi că bârfele pe teme sexuale, minciunile spuse la Crucea Neagră erau cumva active şi aici, la Marchizul de Edenderry; dar pe ea nu o puteau atinge. Îi aruncă o privire Nicolei, serioasă şi neatinsă în ţoalele ei de scandal. Nu ştia că mintea ei lucrează asemenea siliconului, făcând calcule incredibile legate de posibila traiectorie a ultimei săgeţi care îi bisecta unghiul erecţiei: arce, tangente, ţinte.

— Sper să câştige Keith, spuse el.

— A, o să câştige, spuse ea.

Guy îi surâse cu capul aplecat pe-o parte, parcă întrebând-o cum de e atât de sigură. I-ar fi putut spune ceea ce credea şi ea că este adevărul, anume că o simţea în sâni; o simt în sâni. Desigur însă că asta păstră pentru sine.

La 7:45 fix, Keith Talent, din North Kensington, împinse uşile duble ale Marchizului de Edenderry şi rămase locului scoţându-şi mănuşile de şofer, în

timp ce toate capetele se întorceau. Fii calm, dar nu crispat. Ridică bărbia, trecându-şi în revistă responsabilităţile imediate. Se auzită strigăte din fundul sălii. Sprijin la greu. Nu te interesa de adversar. Joci cu ţinta, nu cu omul. Mike Frame, patronul. Şi Terry Linex şi Keith Carburton, de la Rare Perfumes – un gest frumos. Mulţumesc. Acum, Mike Frame făcu un pas înainte şi puse serios o mână pe umărul lui Keith, pentru a-l conduce către o porţiune eliberată de pe lungimea barului. Doi bărbaţi în costume, sponsorii de la Duoshare. Şi Tony de Taunton, de la DTV. DTV. TV. Cu un formalism intens, lui Keith i se o feri o selecţie de vinuri selecte, şansa de a alege dintre băuturi alese. În nici un caz. Bere blondă. Berea blondă vine la butoi. La butoi!

— Înţeleg că, în mod obişnuit, eşti jucătorul numărul trei al barului, Keith.

— Numărul trei. Corect, Tony.

Keith lămuri că primii doi aruncători din partea barului, Duane Kensal şi Alex O'Boye, fuseseră amândoi indisponibili când începuse turneul Duoshare pe anul în curs. Absent, adăugă că asemenea lucruri erau întotdeauna imprevizibile, când era vorba de eliberări condiţionate şi pe cauţiune.

— Nu, eu sunt jucătorul cu şansa a doua astă-seară, spuse el, coborând orizontul de aşteptare Îmi convine de minune.

— Mult succes.

— Mulţumesc, Tony. Mda, să trăieşti.

7:50 şi uşile duble se dădură iar de perete, cu înţeles: vacarmul se potoli şi, din centru, se auziră zgomote ca din curtea şcolii, chiote, hohote aspre de râs. Keith se răsuci. Nu aşa repede. Şi se întoarse cu faţa spre intrare, cu zâmbetul pregătit. Patru japonezi. Ăla! Paul Go! Îl văzuse la Artesian! Parcă-i dement la 20-urile triple. A făcut două jocuri de zece săgeţi într-o jumătate de oră! Şi a ieşit cu un

maxim! Nu zâmbește niciodată! A obținut finișul de 170! Nu cere informații despre adversar. Keith sorbi din bere. Așadar, Paul Go îl bătuse pe Teddy Zipper. Orientalul cu iuțeală de mână reușise să-i dea o lecție camionagiului din sudul Londrei. Keith își parcă rânjetul la bar, în timp ce grămada exclusivistă se desfăcea pentru a-l include pe adversarul său. Apoi se întoarse, privi o clipă în ferocitatea de necunoscut a ochilor ficși și fără pleoape ai lui Paul Go, își luă rămas-bun, făcu un cerc cu limba în interiorul obrazului drept și se desprinsese de la mal, înaintând lent prin fum și gălăgie – și prin valurile de iubire ale localului.

— Vine încoace, spuse Guy. Cred că vine încoace. Pare... pregătit pentru orice.

— Nu-i așa? zise Nicola. Ador costumația ca de pisică-de-mare.

— Cred că o să mai avem nevoie de scaune. Dacă vine la noi, o să mai avem nevoie de scaune.

Ceva mai încolo, Keith trecea prin furcile caudine ale prietenilor și fanilor. Strângeri de mână și palme pe spinare, făcut cu ochiul exagerat și burlesc, capul mare și uscat zvâcnind a recunoaștere și confirmare. În joacă, dădea la o parte paharele din mâinile care i le întindeau și azvârlea țigări peste umăr, ca Henric al VIII-lea cu copanele de pui. În urma lui Keith se strângeau chipuri care râdeau.

— Parcă e Fluierașul Fermecat, spuse Nicola.

— Parcă e... spuse Guy cu îndoială, dar atât de fascinat, că vorbele îi ieșiră totuși pe buze; nu știa cum i s-ar mai fi simțit vreodată superior lui Keith, principiul masculin, atât de pozitiv încărcat. Parcă e Marmaduke.

În sfârșit, se apropia de masa lor, mergând cu spatele și vânturând din mâini – către Curtly, Dean, Fucker, Zbigii Unu și Doi, Bogdan, Piotr, Norvis, Shakespeare.

— Multă baftă, Keith! strigă Guy cu paharul ridicat, dar mult prea devreme, căci Keith încă își

întindea gâtul, dirijând cine știe ce scandare sau cântec.

— Noroc, Keith!

— Da, noroc, Keith, spuse Nicola.

Acum, se uita dincolo de ei, fluturând din mâini într-o chemare autoritară.

— Cred că mai avem nevoie de niște scaune, spuse Guy.

— Bun, deci, spuse Keith, inspirând curtenitor. Guy, Nick: Debbee. Ea e Debbee. Debee, ea e Analiese. Analiese, Petronella. Petronella, salut-o pe Iqbala. Iqbala, fă cunoștință cu... Fă cunoștință cu... Fă cunoștință cu...

— Keith!

— Scuză-mă, scumpo...

— Sutra! spuse Sutra.

— Sutra, spuse Keith, care n-o cunoștea de mult pe Sutra.

— Cred că mai avem nevoie de niște scaune.

— Bun, deci. Ce beți? Un pahar cu lapte pentru tine, Debs?

— Keith!

— Fir-ar a dracului de treabă, spuse Keith închizând ochii cu cel mai profund dezgust. Uite că vine vara. Ia uite ce-a răsărit din gunoaie. Uite cine-a ieșit la lumină.

Guy și Nicola se întoarseră amândoi, privind în sus: în spatele lor stătea o blondă ștearsă sau stafia unei blonde. Se uita la Keith cu ceva ce semăna a dorință amorțită.

— Mai aduc un scaun.

— Guy, nu te mișca. E beată moartă, nu' așa, spuse Keith, trecând peste capul lui Guy. Tu. Întinde-o dracului de-aici.

— Nu. Cred că o să mai fac rost de-un scaun.

Guy străbătea distanțe tot mai lungi, în căutarea scaunelor; când reveni, după ce trăsese și smucise de unul până îl eliberase de sub baricadele înconjurătoare de zgomot și nevoi, îl găsi pe Keith într-o

dispoziţie mai blândă, fluturând ospitalier dintr-o mână.

— Trish, zise el, în timp ce Trish se aşeza încet. O halbă de vodcă, da? O găleată de spirt?

Şi începu să comande băuturile, fără a neglija nici o clipă să facă urieşeşte cu ochiul, să îşi ţuguie buzele, să facă semne cu degetul mare ridicat sau cu trei degete într-o rafală cu care încuraja speranţele şi potolea temerile nenumăraţilor suporteri, discipoli şi alţi dependenţi-de-Keith Talent, care umpluseră localul aparent cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi umplut apartamentul lui. Un meci acasă. Keith juca pe teren propriu.

— Doamne, iartă-mă. În ritmul ăsta, în câteva minute o să apară şi Kath. Parcă-s futălău' ăla de Nefner, zău aşa. Eu n-am... n-am făcut niciodată un secret din admiraţia faţă de... faţă de farmecele femeieşti. Ia uitaţi-vă aici, zise Keith întorcându-şi pârjolul privirilor spre Debbee. Domnişoara Debbee Kensit. Azi face şaişpe ani. Saltă-n două picioare, fato.

Debbee se ridică. Tricoul de plasă neagră, cuprinzându-i vesel sânii; chiloţii largi şi albi, purtaţi după modă, peste pantalonii scurţi, strâmţi şi negri; apoi cele două fâşii de piele goală până la macaroanele groase şi roz ale ciorapilor lungi, de lână. Faţa rotundă a lui Debbee era plăcută, mai mult chiar decât plăcută, până zâmbea. Zâmbetul o schimba mult pe Debbee: parcă îi tăia IQ-ul în două. Şi te purta, dacă erai dispus să îl urmezi, într-o lume de gingii şi oase, de spaimă şi relaţii copilăreşti cu dragostea şi durerea (deşi doar Keith cunoştea atingerea teribilelor bancnote de zece lire, lăsate pe servantă şi pe poliţa căminului). Guy, care descoperea că amploarea vie a angajamentelor lui Keith îi făcea plăcere, fusese întotdeauna de părere că trebuia să faci treizeci şi cinci sau patruzeci de ani până să capeţi chipul pe care îl meritai. Debbee

demonstra că aceasta se putea întâmpla și la a șaisprezecea aniversare. Dar aici nu mai era vorba de „merit"; nu, câtuși de puțin.

— Șaisprezece bătuți pe muchie, îi dădea Keith înainte. Curată ca neaua abia căzută. Virgină, nu' așa, care se păstrează pentru bărbatul visurilor. Eu, unul, n-am atins-o nici cu un deget. Și nu-i pericol. Pentru că e specială. Specială. Specială pentru mine.

— Ce-ți face degetul, Keith? întrebă Trish. Ce-ți face bietul degețel?

— Oricum, nu mă aștept ca vreuna din voi, hoaște bătrâne, să pricepeți așa ceva. Hei! Fiți cuminți, fetelor, zise el cu o privire ca de preot. Fiți cuminți, doamnelor.

De jur-împrejur, la Marchizul de Edenberry, boxele începeau să își dreagă glasul.

— Ne purtăm frumos, da? N-o faceți pentru mine. Nu vă cer s-o faceți pentru mine. Faceți-o pentru darts. OK? Faceți-o pentru darts.

În afara sentimentului că era posibil, în orice clipă, să leșine din pricina lipsei de atenție sau chiar să moară și să îi scutească pe toți de probleme, Nicola considera că, pentru moment, era util plasată și bine pregătită, ca un sportiv sau un artist, pentru un anume gest de îndrăzneală în decursul piesei. Stătea moale în forma scaunului și a hainei, cu umerii flexați combativ, cu picioarele încrucișate și un pantof săltând răbdător. Uitându-se de la o față la alta – Debbee, Analiese, Sutra, Petronella, Iqbala, Trish –, nu simțea pic de gelozie. Doar Petronella, conchise ea în parantează, i-ar fi putut pune probleme într-o dispută. Petronella era înaltă și suplă, dar frumos echilibrată din coapse și, lucrul cel mai important, proceda imens și uluitor de murdar, era absolut nucleară din prima clipă. Nicola fusese întotdeauna încântată și alarmată de cât de bine se descurca în bătăile cu alte femei, în rarele ocazii când i se întâmplase. Îi plăceau femeile și le

plăcea şi ea lor, lăsând orice altceva la o parte. În trecut, avusese multe prietene iubite şi o iubită. În cele din urmă însă, femeilor nu le puteai face nimic (şi nici ele nu-ţi puteau face nimic). Puteai doar să le zgârii şi să le muşti, le puteai însemna şi răsuci părţile moi, dacă era nevoie, iar Nicola era bună în bătăile cu femeile. Se perfecţionase într-o categorie mult mai dificilă, bătându-se cu bărbaţii... Keith era cel care o îngrijora. Keith, decise ea, nu era în cea mai bună formă. Nu o deranja câtuşi de puţin vorbăria lui, aspectul lui înspăimântător, anti-galanteria lui. În ce-l privea pe Keith, problema, astă-seară, la Marchizul de Edenberry, aceeaşi dintotdeauna şi de pretutindeni, era lipsa lui de formă, faptul că nu era în formă. Adunase în jurul lui sau lipite de el femei care să facă din el o insulă de non- sau neg- teroare, în această noapte a terorii. Şi nu-i reuşise. Era îngrozit. Vedea că este îngrozit, jalnic de friabil, cu recalcitranţa dizgraţioasă a unui stomac deranjat în tresăririle permanente ale feţei. De aceea, Nicola începu să caute un cârlig (ştiind că va exista unul), care să îi ajute să treacă dincolo, ceva care să-l încurajeze şi să dea formă haosului lui. Nu avea de gând să îl lase să îi afecteze realitatea. Dar încă nu avea chef de vorbă şi se bucură când Guy îşi demonstră utilitatea întrebând, cu o încruntare interesată:

— Keith, cu cine joci astă-seară?

— Nu te interesezi niciodată de adversar. Joci cu ţinta, nu cu omul. E ceva între tine şi săgeţi... Cu Paul Go.

— E japonez?

— Eu îi respect pe toţi cei cu care joc.

— Un popor de oameni foarte hotărâţi.

— Nişte nenorociţi de cămătari, spuse Keith, încercând, o dată în viaţă, o defăimare de natură rasistă.

Nu ştia ce să spună mai rău despre ei, dat fiind că, de exemplu, abia dacă auzise de al Doilea Război

Mondial. Tatăl lui Keith, care auzise bine de al Doilea Război Mondial și care dezertase cu succes în timpul lui, ar fi putut întreba dacă știa toată lumea ce lucruri oribile le făcuseră unora dintre băieții noștri la vremea aceea; dar Keith era redus la câteva mormăieli doar pe jumătate amintite din articolele de umplutură ale tabloidului.

— Le strălucesc ochii după bani. Nea Caisă de la Tokio o să-și umple buzunarele.

— Da, mă rog, au și ei inamicii lor.

— Și eu la fel, prietene! O, da. Las' că i-am auzit eu. Se-ndoiesc de forța mea. Temperamentul meu sub semnul întrebării... și așa mai departe. După unii, eu nu-s decât o jigodie lipicioasă (se auziră expectorațiile și pârâiturile unui nou anunț și, din nou, chipul lui Keith tresări speriat). Ei, acum s-a-ntors roata. Mă duc acolo să le iau maul țărănoilor, o dată pentru totdeauna.

Dar Keith rămase pe loc, cu tot timpul care trecea și în ciuda mișcării generale înregistrate în local, în direcția laturii dinspre stradă a arenei. Femeile îl priveau din starea lor obișnuită când ieșeau în lume cu bărbații lor, aceea de tăcere mai mult sau mai puțin îngălată. Trish deja plecase, dispărând undeva.

— Cred că trebuie să mă duc la vestiar, spuse Keith indecis. Să-mi adun gândurile.

Se plesni cu palma peste piept și se ridică rapid, clătinându-se, în picioare. Atac de cord? Nu: Keith se pipăia, căutându-și punguța cu săgeți. O scoase cu un gest brutal.

— Nu e un vestiar adevărat, spuse el mai departe, cu un zâmbet timid. E toaleta pentru Domni. I-au dat pe toți afară. Ca să permită celor doi concurenți să... să își adune gândurile. Gata, doamnelor! Urați-mi succes!

Doamnele îi urară succes, toate în afară de Nicola, care se scuză și dispăru, în căutarea toaletei pentru Doamne.

Unde se duce o doamnă, într-un bar care colcăie, dacă vrea să întâlnească un domn și să se bucure de un pic de intimitate? Nicola știa răspunsul. Nu la toaleta doamnelor, acolo nu puteai aduce un domn. Doamnelor nu le-ar fi plăcut. Nu unor Doamne. La Domni, la Domni – domnii fiind mult mai toleranți și mai amatori de distracții în domeniu. Doamnele n-ar trebui să intre la Domni. Numai domnii. Dar ea nu era o doamnă. Decât dacă era... decât dacă era Lady Muckbeth...

La început, Nicola își făcu de lucru la intrare, pe lângă automate. Oare ce mai distribuiau, în ziua de astăzi? Nu doar țigări și prezervative, nu aici, ci și meșe, medicamente pentru prostată și pacemakere. După un ultim strigăt fără speranță aruncat prin ușă, bărbatul cu cămașă împopoțonată plecă și Nicola păși înăuntru, în lumea testosteronului alb.

O făcuse cu un aer de stăpână. Tânărul masiv care ieși grăbit dintr-o cabină se uită la ea și șovăi îndreptându-se spre ușă și decizând că era mai bine să nu se mai spele pe mâini. Ea își aprinse o țigară cu calm amănunțit și, odată cu primul fum, ridică bărbia. În toaleta bărbaților erau trei bărbați: Keith, care ridică privirea din lavoarul unde își dădea cu apă pe față și se încruntă ușor, întâlnind-o pe a ei în oglindă; un lăptar cam șifonat, aplecat peste punga albă a unui pisoar, cu fruntea lipită de faianță, plângând și scâncind ușor de durere în timp ce urina; și Paul Go. Către el și colțul lui se îndreptă ea alene, către Paul Go, care își așeza fără expresie săgețile, aliniind pene, axuri, capete, vârfuri. Se opri atât de aproape de el, încât, în cele din urmă, fu obligat să ridice ochii.

— Vorbești englezește?

El înclină scurt din cap.

— Și de unde ești? Din Japonia, da, dar... Honshu, Kyushu, Shikoku?

— Honshu.

— Tokio, Kyoto, Nagoya, Nagasaki?

— Utsonomiya.

— Poftim?

— Utsonomiya.

— Ești de mult printre noi, Paul? Spune-mi. Știi ce înseamnă Enola Gay?

El înclină scurt din cap.

O vreme, îi fixă cu privirea puful negru de pe buza de sus, apoi întoarse blana blondă spre el și îi spuse lui Keith:

— E interesant, nu-i așa, dragule?

Keith păru dispus să fie imediat de acord.

— Lumea zice mereu că japonezii sunt altfel decât noi. Decât tine și decât mine. Mai altfel. Mai altfel decât negrii. Mai altfel decât evreii. Mai altfel și decât creatura aia de colo.

Arătă către lăptarul care urina și care nu se arătă câtuși de puțin ofensat. Pe de-a-ntregul absorbit de drama solitară a automutilării, ridicase o mână către fața mânjită de lacrimi și luase poziția cuiva care se pregătește să se așeze pe un taburet înalt.

— Sigur, ar trebui să putem aborda chestiunea dintr-o perspectivă deschisă și cercetătoare. Cu alte cuvinte, la urma urmelor, cât de diferite de noi, din punct de vedere spiritual și uman – spuse ea și se întoarse din nou – sunt cu adevărat maimuțele astea nenorocite?

Paul Go așteptă. Apoi zâmbi.

— Și acum îți arăți dinții ăia pe care nu-i înțelege nimeni.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite într-o tăcere surprinzătoare, chiar când o stare nouă se lăsa deasupra sălii de alături. Bărbatul cu cămașa impopoțonată își făcuse iar apariția; împreună cu alți spectatori. Fără a mai pierde vremea, Nicola traversă încăperea păcănind din tocuri, deschizându-și poșeta.

Îl sărută pe Keith – Pasărea Rănită – şi îi şterse atent buzele cu o batistă de hârtie. Făcând un pas înapoi, îl măsură din priviri în întregime, cu ochi în care se citea dragostea.

— Keith, cămaşa! Cred că s-a momototolit puţin în maşină!

Se aplecă să netezească celofibra striată. Se aplecă şi mai tare.

— În genunchi, fato, spuse Keith calm.

Deci asta era necesar: ciorapii diafani întâlnind celălalt luciu pe podeaua toaletei. Nicola îngenunche. Trase în jos de tivul cămăşii şi îşi umezi un deget pentru a lua o scamă de pe dunga verticală a pantalonilor. Spuse:

— Câştigă, Keith. Răspunde provocării lansate de... de *hibakusha*. Treci pe la mine mâine. O să am iar bani pentru tine... Tu eşti zeul meu.

— În picioare, fato.

Paul Go trecu pe lângă ei. Până şi bătrânul lăptar se îndreptă în faţa pisoarului şi dădu să pornească spre uşă. Keith mai stătu puţin, uitându-se la ea şi dând din cap. Dar ea plecă ultima.

Guy patrula prin Marchizul de Edenderry, cu nasul înainte, cercetător, cu zâmbetul-fior şi surâsul-tresărire pe buzele nehotărâte. Barul, întreaga cavernă de piele şi sticlă, se înclinase, vărsându-şi conţinutul spre stradă, spre ţinta de darts înălţată, spre *oché*-ul călcat în picioare. Nu se mai vedea, acolo sus, decât un bărbat îmbrăcat într-o haină de seară violet, pe deasupra capetelor; vocea lui poate nu era cea mai urâtă din toate timpurile, dar cu siguranţă era cea mai urâtă din câte se auziseră până atunci (un coşmar de arome pompoase); cu vocea aceasta spunea:

— Aşadar, aş dori să vă mulţumesc pentru sincerele mulţumiri adresate pentru aducerea acestei competiţii aici, în această seară...

Guy le văzu pe Debbee şi pe – cum o chema? – Petronella stând în picioare pe o masă, la un metru de bastionul legănător de capete şi umeri. Se temea că se purtase cam stângaci cu haremul lui Keith; complet neajutorat; păruseră să se uite drept prin el, să vadă drept prin întrebările lui frumos enunţate despre unde locuiau şi cu ce se ocupau; deşi reuşise să schimbe câteva vorbe cu Analiese despre teatru. Se înălţa şi se chircea şi simţea nevoia de a o vedea pe Nicola: o nevoie de copil rătăcit pe o stradă comercială, disperat să vadă unul dintre manechinele grăbite încetinind şi înmuindu-se, căpătând forma blândă a fiinţei iubite. Probabil e tot la Doamne, îşi spuse Guy şi porni către Domni.

Nu-şi imagina că Nicola va vrea să vadă tot meciul sau chiar şi o parte din el, aşa că se întoarse la masă, să o aştepte acolo. Mai erau şi alţii care preferau să stea la mese, ocupaţi cu băutura, cu pipăitul sau cu bătăile. Îşi goli paharul şi clipi spre mulţime. Apoi simţi o atingere uşoară pe umăr şi, cu un surâs iertător, se întoarse şi dădu ochii cu autentica ruină a lui Trish Shirt.

— Hopa! Te simţi bine?

Fata se uita fix în gol, în timp ce o ajuta să se aşeze; se uita în gol – sau poate se uita la propriile gânduri, la propria lume interioară. Era o blondă căreia tot ce i se poate întâmpla unei blonde i se şi întâmplase. În timp ce mârâitul publicului de la meciului de darts, ploaia de săgeţi, creştea constant, Trish Shirt spuse, cu greutate nesfârşită:

— Nu ştiu... Nu ştiu lumea asta... ce-o să.

Observaţia îl şocă pe Guy mai mult decât orice altceva. Îi urmări cu atenţie chipul. Să urmăreşti atât de puţin în materie de vorbire, de reacţie, de expresie – şi pe urmă s-o dai chiar şi-aşa în bară.

— La toaletă! spuse ea.

Guy aşteptă.

— Vine la mine-a'asă. Mi-aduce... de băut şi alea. La mine-a'asă. Şi mă foloseşte ca p-un closet.

Îl sărută pe Keith – Pasărea Rănită – şi îi şterse atent buzele cu o batistă de hârtie. Făcând un pas înapoi, îl măsură din priviri în întregime, cu ochi în care se citea dragostea.

— Keith, cămaşa! Cred că s-a momototolit puţin în maşină!

Se aplecă să netezească celofibra striată. Se aplecă şi mai tare.

— În genunchi, fato, spuse Keith calm.

Deci asta era necesar: ciorapii diafani întâlnind celălalt luciu pe podeaua toaletei. Nicola îngenunche. Trase în jos de tivul cămăşii şi îşi umezi un deget pentru a lua o scamă de pe dunga verticală a pantalonilor. Spuse:

— Câştigă, Keith. Răspunde provocării lansate de... de *hibakusha*. Treci pe la mine mâine. O să am iar bani pentru tine... Tu eşti zeul meu.

— În picioare, fato.

Paul Go trecu pe lângă ei. Până şi bătrânul lăptar se îndreptă în faţa pisoarului şi dădu să pornească spre uşă. Keith mai stătu puţin, uitându-se la ea şi dând din cap. Dar ea plecă ultima.

Guy patrula prin Marchiz[illegible]nderry, cu nasul înainte, cercetător, cu zâmbetul-hor şi surâsul-tresărire pe buzele nehotărâte. Barul, întreaga cavernă de piele şi sticla, se înclinase, vărsându-şi conţinutul spre stradă, spre ţinta de da[illegible]s înălţată, spre *oché*-ul călcat în picioare. Nu se mai vedea, acolo sus, decât un bărbat îmbrăcat într-o haină de seară violet, pe deasupra capetelor; vocea lui poate nu era cea mai urâtă din toate timpurile, dar cu siguranţă era cea mai urâtă din câte se auziseră până atunci (un coşmar de arome pompoase); cu vocea aceasta spunea:

— Aşadar, aş dori să vă mulţumesc pentru sincerele mulţumiri adresate pentru aducerea acestei competiţii aici, în această seară...

Guy le văzu pe Debbee și pe – cum o chema? – Petronella stând în picioare pe o masă, la un metru de bastionul legănător de capete și umeri. Se temea că se purtase cam stângaci cu haremul lui Keith; complet neajutorat; părușeră să se uite drept prin el, să vadă drept prin întrebările lui frumos enunțate despre unde locuiau și cu ce se ocupau; deși reușise să schimbe câteva vorbe cu Analiese despre teatru. Se înălța și se chircea și simțea nevoia de a o vedea pe Nicola: o nevoie de copil rătăcit pe o stradă comercială, disperat să vadă unul dintre manechinele grăbite încetinind și înmuindu-se, căpătând forma blândă a ființei iubite. Probabil e tot la Doamne, își spuse Guy și porni către Domni.

Nu-și imagina că Nicola va vrea să vadă tot meciul sau chiar și o parte din el, așa că se întoarse la masă, să o aștepte acolo. Mai erau și alții care preferau să stea la mese, ocupați cu băutura, cu pipăitul sau cu bătăile. Își goli paharul și clipi spre mulțime. Apoi simți o atingere ușoară pe umăr și, cu un surâs iertător, se întoarse și dădu ochii cu autentica ruină a lui Trish Shirt.

— Hopa! Te simți bine?

Fata se uita fix în gol, în timp ce o ajuta să se așeze; se uita în gol – sau poate se uita la propriile gânduri, la propria lume interioară. Era o blondă căreia tot ce i se poate întâmpla unei blonde i se și întâmplase. În timp ce mârâitul publicului de la meciului de darts, ploaia de săgeți, creștea constant, Trish Shirt spuse, cu greutate nesfârșită:

— Nu știu... Nu știu lumea asta... ce-o să.

Observația îl șocă pe Guy mai mult decât orice altceva. Îi urmări cu atenție chipul. Să urmărești atât de puțin în materie de vorbire, de reacție, de expresie – și pe urmă s-o dai chiar și-așa în bară.

— La toaletă! spuse ea.

Guy așteptă.

— Vine la mine-a'asă. Mi-aduce... de băut și-alte... La mine-a'asă. Și mă folosește ca p-un [illegible]

— A, sunt sigur că nu e adevărat, spuse Guy, chibzuind că „a'asă" era o hiperbolă pentru locul unde stătea Trish, asta, bineînțeles, dacă te puteai încrede în descrierile lipsite de compasiune ale lui Keith.

— Mă ține agățată ca pe o revistă cu țâțe. La mine-a'asă. Fi'ncă vrea să vie și să-și facă mendrele cu mine. La mi ne'asă. Unde-i respectu'? Unde-i mulțumirea. Da' vorbește... despre mine?

— Keith?

— Keith.

Pusese întrebarea cu o umilință atât de totală, încât Guy nu izbuti să găsească un răspuns. Se gândi la paie: acesta să fi fost cel de care te agăți, sau cel care te strivește? Realitatea era că Keith vorbea des despre Trish, chiar în mod obișnuit, trâmbițându-și traseele prin oraș; și dubla mențiunile cu detalii a căror violență era pe măsura chefului sau a timpului pe care îl avea la dispoziție. Guy spuse:

— Vorbește des despre tine, ca un drag.

— Keith?

— Keith.

— Ah, îl iubesc din toată inima, spuse ea. Cu adevărat.

Fața i se îmblânzi și mai mult: o mamă care își veghează copilul adormit. O mamă care a fost departe un timp, într-o instituție. O mamă smintită. O mamă – vai! – pe care nu o vrei în apropierea copilului tău, cu dragostea ei nepotrivită.

— Haide. Ce zice?

— Zice, spuse Guy, conchizând neputincios dar corect că Trish era dispusă să creadă orice, zice că sentimentele lui față de tine pornesc dintr-o afecțiune adâncă. Și din încredere.

— Atunci de ce? De ce, Keith, de ce? De ce-mi arunci în ochi? Cu ea. La toaletă?!

— Cum, aici? Da, mă rog, uneori e, într-adevăr, impulsiv.

— Cu ea în genunchi.

Guy ridică ochii. Ceea ce zări făcu gambele să-i tremure, ca sentimentul de anticipare şi de repulsie pe care îl avea în clipa loviturilor lui Marmaduke, la fiecare jumătate de oră. Nicola stătea singură sus pe bar, cu braţele încrucişate, cu pantofii în mâna dreaptă, cu haina de blană blondă ca un soare jos, urmărind competiţia cu o expresie de răceală inexplicabilă.

Acum, Trish plângea, iar Guy o luă de mână.

— Totul, spuse ea printre lacrimi şi din nou cu o infinită dificultate, totul vine... de răpă.

Şi, în timp ce Trish privea fix – parcă privea acum în propriii ochi – Guy o ţinu de mână, uitându-se la mulţime : cum sugea culoarea din încăperea imensă, atrăgând toate energiile spre ea, formând o singură fiinţă triumfală ; cum tremura, apoi izbucnea, trăia un orgasm sau murea, eliberând individualităţi ; şi cum era purtat campionul pe mişcarea ei de retragere, bătut pe spate, cu părul ciufulit, imitat de mâini de femeie şi râzând, ca un zeu al gloatelor.

— Aşadar, basmul continuă, spuse Keith Talent, de la Royal Oak, dând paharul peste cap şi ştergându-se la gură cu mâneca. Practic, atmosfera meciului s-a schimbat în a doua porţiune a setului trei. Revenindu-şi după un început surprinzător în care rapidului aruncător oriental nu i-a reuşit mai nimic, mărunţelului de la Răsărit i-au fost îngăduite trei aruncări clare la 16 dublu, prima dublă de pe ţintă. Bărbatul mai puternic nu avea altceva de făcut decât să stea şi să privească. Dar temerile s-au dovedit neîntemeiate, căci tânărul japonez a făcut-o de oaie. Bucurându-se din plin de avantajul terenului propriu, jucătorul din North Kensington a mers din bine în mai bine, executându-l pe bărbatul mai slab, care nu şi-a mai revenit după prima lui tură. Da, greşeala l-a costat scump. După

nimic nu l-ar mai fi putut ajuta să evite înfrângerea.

Spunând acestea, Keith închise ochii și căscă. În secret, propria voce îl uimea. În loc să nu funcționeze deloc, ceea ce nu ar fi fost surprinzător, vocea îi funcționa fenomenal (deși chiar și el era șocat de cât de profundă îi devenise după ultimele câteva pahare). Dar câtă autoritate, ce fluență! Keith căscă iar: inhalarea, vaierul aspru. Se făcuse atât de târziu, că Marchizul de Edenderry era închis de aproape o jumătate de oră; dar petrecerea se prelungea în spatele ușilor încuiate, cu paharele umplute iar ochi de patron, Mike Frame. Keith căscă din nou. Poate se molipsea de la tovarășii lui (care beneficiaseră de cinci ceasuri de analiză post-partidă). Toți gemură brusc și unanim când Keith spuse:

— Pregătindu-se pentru un finiș considerabil într-un încordat set patru...

Keith se opri sau se întrerupse. Observă că Trish adormise sau, în orice caz, își pierduse cunoștința. Femeile stăteau, toate, [illegible]tele aplecate de epuizare sau poate de evlav[illegible]irii. Keith se simțea atât de fericit și de mândru, încât gura i se deschise și următoarele cuvinte îi ieșiră de pe buze, în timp ce mâna dreaptă (cu degetul pentru darts drept în sus) număra, trecând de la una la alta: Debbee, Analiese, Trish, Nicky, Sutra, Petronella, Iqbala...

— An-tan-tichitan...

Nicola se ridică dreaptă în scaun. Și Guy mișcă. Și, în vârtejul general de apropouri neînțelese și de bancuri ratate, Trish Shirt își reveni cu un țipăt. Se sculă de pe scaun, dar nu se îndreptă de spate. Rămase așa, în picioare, cocârjată într-o aplecare descompusă, arătând cu tot brațul către Nicola Six.

— Tu! Tu ești aia! Aa, las' că te-am văzut eu. La Domni. Stătea în genunchi la Domni! În fața lui Keith. Stătea în genunchi la Domni și-i sugea...

Keith făcu un pas abil în față și o izbi o dată în umărul obrazului, cu pumnul strâns. Rămase aplecat deasupra ei, gâfâind, dar trupul nu mai mișcă. Nu departe, în spatele lor, Mike Frame aștepta indulgent, zăngănindu-și cheile.

— Un capitol, spuse Nicola în mașină, de un sordid monumental.

— Da. Surprinzător de urât.

— Când ajung acasă, o să fac un duș fierbinte.

— Oribilă poveste. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să plecăm imediat după meci și să-i lăsăm să-și vadă de-ale lor.

— Știi, când Keith a lovit-o pe nebună, a făcut-o în ideea de galanterie. Față de mine. Ca atunci când îți întinzi haina peste o băltoacă.

— Crezi?

— Curios cum merg nebunia și obscenitatea mână-n mână. Ca nebunia și antisemitismul. Shakespeare avea dreptate. Ofelia...

— A, da. O Ofelia cam jalnică, mă tem.

Guy era încă sub influența adrenalinei și a furiei, dar și a confuziei pe care i-o crease propria reacție față de enormitatea lui Talent. Nu simțise teamă, ci doar paralizie, ca și cum toate lucrurile în care crezuse vreodată ar fi dispărut de pe fața pământului. Acum, adăugă pentru sine:

— Greu de știut cum trebuie procedat...

Ceva mai târziu, ea spuse:

— Mor după limba ta. Și după tot sărutatul ăsta.

— Te pricepi foarte bine.

— Norocul începătorului.

Parcaseră pe străduța ei înfundată. Acum, îți oferi o serie de săruturi literare: Maud, [illegible] Eva în Grădina Raiului și (o creație recentă) [illegible] Înainte și După Moartea lui Polonius. [illegible] adăugă o Târfă de-o Mie pe Noapte. [illegible]

cu siguranţă – era convinsă – pentru a-i readuce la viaţă mădularul pleoştit. După care, cu ultimul dintr-o lungă serie de suspine, întinse mâna după poşetă. El constată pe neaşteptate:

— Ciorapii. Sunt amândoi rupţi în genunchi.

— Ştiu. Nici nu mai ştiu ce rost au ciorapii, când sunt atât de subţiri. Sigur, o pereche de ciorapi buni şi rezistenţi, asta îşi doreşte oricine. Aşteaptă-mă să ajung la uşă. Nu coborî din maşină.

Se dădu jos şi se îndreptă spre poarta grădinii. Apoi însă se întoarse şi merse înapoi – mergând aşa cum o va face într-o altă noapte, foarte curând, către un alt bărbat, în altă maşină. Se apropie şi se aplecă în dreptul geamului şoferului, pe care Guy îl coborî repede. Nicola băgă capul pe geam şi îi oferi Prinţesa Evreică.

La final, Guy duse involuntar o mână la gură.

— A fost... a fost...

— De neiertat? spuse Nicola misterios. Apropo. N-o să-i mai dau lecţii lui K

— Serios? zise Guy cu drag

— Încerci să faci cât poţi. Dar, în fine, am reuşit să-mi dau seama ca nu pot să sufăr la el.

— Şi anume?

— Prea e clasa muncitoare.

Clasă muncitoare sau nu, Keith Talent de la Ken-Chel era încă pe val. Noaptea abia începuse. Deşi dintr-o familie modestă – fiul unui simplu infractor –, Keith Talent era încă în libertate.

Făcuse cu Cavalierul greu un tur de magistru al Londrei Metropolitane: Plaistow pentru Petronella, Arnos Grove pentru Sutra, Slough pentru Analiese (Basil se purta ciudat), apoi spre Ickenham, pentru ca Debbee să ajungă în siguranţă acasă. Şi petrecu o vreme în casă, bând nes şi stând la taifas cu foarte simpatica ei mamă, care auzise despre victoria lui Keith la televizor (difuzată sub forma unei informaţii de ultimă oră, în mijlocul unei partide de

darts pe care o urmărea deja) și stătuse trează ca să-l felicite și, bineînțeles, ca să se asigure că mica Debbee nu-i oferea lui Keith un număr din partea casei. Iar Keith nu-și neglijase nici obligațiile față de Trish Shirt, ajutându-l personal pe Mike Frame să o înghesuie în minitaxi și stând el însuși acolo, cu bancnota de douăzeci de lire pregătită și dându-i șoferului instrucțiuni detaliate. Nu o uitase nici pe Iqbala, pe care o lăsase la urmă, dat fiind că erau vecini, și care dormea acum dusă (verificase) în portbagajul mașinii.

Nesul fu băut, țigările fumate, taifasul consumat. Un Keith Talent nou. Gustul victoriei e dulce. Altădată, Keith și Debbee ar fi dispărut la un moment dat, să-și facă puțin de cap, și Keith ar fi reglat totul ulterior cu doamna K. Sau ar fi așteptat în mașină, fumând și ascultând casetele cu darts, până când Debbee i-ar fi aruncat cheia pe geam și el ar fi intrat pentru una mică și gratuită. Dar astă-seară? Cel pe care îl vedeau acum era un Keith Talent nou. Și Debbee era mai aparte. Ea costa 85 lire. Iar el constată că nu-l mai interesează, acum, că fata împlinise șaisprezece ani, vraja se destrămase în mare măsură. Nu. O sărută și o strânse în brațe pe doamna Kensit, o sărută încă și mai cast pe Debbee în prag și își văzu de drum. În mașină, bâgă o înregistrare cu darts în casetofon (finala Obbe-Twemlow, veșnic proaspătă) și porni spre locuința lui Trish Shirt.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea la el în garaj, fumând un pachet de țigări și bând o sticlă de *porno*. Țț, țț: avea pete de sânge pe guler. La intervale lungi, dar regulate, lacrimi de mândrie i se scurgeau în poală. Încă o țiglă? Deja cam amețit. Finișu' ăla cu centru': drept în mi'loc. Fără bâțâieli, da' tot o găsise pe Debbie la-nghițuială. O pipă mică. Din când în când, se uita drept în [redacted] frumusețea unduitoare a țintei de darts: [redacted]

tuturor speranțelor și visurilor. Ea era autoarea. Nicky era autoarea. Old Nick. Apoi acasă, la corvezile iubirii. Plimbă nevasta, făcu câinele să râgâie și... Și pe urmă, semiconștient, semianalfabet și nici măcar semicalificat, Keith Talent de la Double-U Eleven își rezemă capul de peretele semipermanent de plută și visă la semipreționsa Nicola, sub cerul rece și negru al seminopții.

Şi acum, sub soarele jos, mă duc la Kim Talent cu nerăbdarea îndrăgostitului, cu nerăbdarea sfâşietoare a îndrăgostitului, temându-mă că lumea se va sfârşi înainte să văd vălvătaia cercetătoare a ochilor ei. Pe drum, în răzmeriţa tăcută de pe Golborne Road, văd trei tinere care merg împreună, lingându-şi şi sugându-şi degetele. De ce? Ce noutate profană... Dar bineînţeles, au mâncat cartofi prăjiţi, au mâncat cartofi din punga desfăcută, acoperită cu oţet şi sare. Şi acum se ling pe degete. Fie să facă asta cât mai mult. Fie să aibă libertatea, degetele, buzele. Cu nerăbdarea îndrăgostitului am să îi deschei salopeţica. Şi cu nerăbdarea îndrăgostitului am să-i desfac găicile lipicioase ale scutecului.

Kim dormea. La fel şi Keith, la ora trei după-amiaza. Încercase să se scoale. Încercase plimbarea remontantă până la Crucea Neagră. Şi se întorsese repede acasă. Sforăitul lui chinuit umplea apartamentul. Şi somnul lui Kim era neliniştit, cu ghioncţi dureroşi, prinsă cum era în bătălia pătimaşă, eternă şi în mare parte necunoscută a bebeluşului care se străduieşte nu doar să fie bebeluş, prunc, copil, tânăr, ci şi să descâlcească, atât de necopt, nodurile şi chichiţele existenţei însăşi. Chiar şi un bebeluş ştie că moartea nu este o unică idee, ci un simbol complex. Bebe, care-i necazul? Tati, uite cum e: e cu mintea şi cu trupul. Am întrebat-o pe Kath dacă nu vrea să profite de ocazie ca să meargă la cumpărături. I-am spus-o apăsat, dar fără disperare. Paloarea hotărâtă de pe faţa ei spunea nu, nu; apoi însă ochii i s-au închis şi s-a decis ceva, s-a decis ceva important. Şi ne-a lăsat.

„Trebuie să încetez să-i mai fac rău lui K." Am trezit-o cu nerăbdarea îndrăgostitului. „Nu se face să te răzbuni pe Copil." A plâns, derutată și tristă, în timp ce-i descheiam nasturii pe podeaua din living. Cu o singură smucitură, i-am desfăcut scutecul... Ce fel de planetă este aceea unde simți ușurarea, unde simți mirarea că o fetiță de zero și ceva ani e încă virgină? Pe urmă, am întors-o pe burtă.

Pe fesa dreaptă, o vânătaie perfect rotundă și șocant de neagră, și granuloasă ca o radiografie, aruncând o lumină neagră asupra lumii interne a celulelor. Pe fesa stângă, trei arsuri de țigară, într-un triunghi.

M-am ridicat atât de repede în picioare, că am lovit lampadarul model standard și, dacă încăperea ar fi fost mai spațioasă, m-aș fi prăbușit pe spate, până pe palier. Peretele m-a susținut, cu o lovitură în craniu. Cu efort și voință, Kim s-a întors singură, o abilitate nouă, și s-a uitat în sus la mine de pe podea.

— El ți-a făcut toate as[illegible]-i așa?

— ... Mm. Ou.

— Tati e de vină, nu-i așa

— ... Pou.

M-am lăsat în genunchi și i-am spus, prin sforăiturile care zdruncinau geamurile:

— O să... Nu știu ce-o să fac. Dar o să te apăr. Te rog, nu te teme. Te rog, iubita mea.

— Te rog, am spus, mai fă-mi acest ultim și mare serviciu. Te rog.

Nicola s-a împins cu fața înainte.

— Ce naiba, am spus că da!

— Dar la ce-mi folosește cuvântul tău? Ești singură. Pe ce poți tu să juri? Nu iubești pe nimeni și nimic.

— Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt, nu-i așa? Oricum voiam să fac ceva de felul ăsta. Ce mare lucru?

— Ai puţină răbdare cu mine, am spus.

Aveam o durere de măsea în genunchi, o durere de picior în gură şi o durere de ureche în fund. Am înclinat din cap.

— Bun. Deci. Îl faci pe Keith să se mute la tine. Sau să stea cât mai mult timp aici. Şi îl faci fericit. Până în seara cea mare.

— Nu intenţionez să mă trezesc alături de el, dimineaţa. Iese din discuţie şi n-o să se întâmple în veci. Şi îţi dai seama că asta înseamnă să-l trimit pe Guy la plimbare o vreme.

— Unităţile mele se duc pe apa sâmbetei.

— Eu mă gândeam la America.

— America, am oftat din rărunchi, dar toţi trebuie să facem sacrificii; am tras aer în piept şi am spus: Apropo, te-ai descurcat excepţional la Marchizul de Edenderry. Ne-ai scos pe toţi dintr-o situaţie dificilă.

Am fost acolo, desigur, la Marchizul de Edenderry. Am fost acolo. Dar sunt cu adevărat undeva? Mă uit la mâna mea întinsă şi mă aştept să dispară, să înceapă să se şteargă de pe ecran. Sunt când înăuntrul, când în afara lucrurilor. Sunt privitor în propriul meu vis. Sunt propria mea fantomă, trimiţând bezele. M-a întrebat cu indulgenţă:

— Ai terminat scrisoarea pentru Mark?

— Nu. Şi deja are vreo opt mii de cuvinte.

— N-o termina. Sau nu o expedia. Uite o idee mai bună. Trimite-ţi-o ţie. Ştii povestirea lui Borges, *Aleph*? E foarte drăguţă, despre invidia dintre scriitori.

Goli paharul şi îl azvârli, gol, în şemineu. Tipic.

— Acum?

Iată-le că apar din nou, durerile. Adunaţi-vă pe lângă mine, micuţelor.

O *tristesse* splendidă la finalul lui *Waters*. Nu înţeleg de ce. E un [illegible]

Marius se întoarce dintr-o crepusculară călătorie în adâncul propriului cuget și îl găsește pe Kwango strângându-și bagajele sărăcăcioase. O conversație ridicolă. Kwango declară că va fi plecat trei luni. De ce, o, Kwango? Femeia e pregătită. Așteaptă. De unde, o, Kwango, de unde știi? De unde știi, o, mărețule Kwango? O șoptesc păsările. Îi simt mirosul în apă.

Și Kwango nu vorbește în dodii. Marius se grăbește spre cabina Corneliei și se desfată...

Sau așa presupunem, că se desfată. Ajuns în punctul acesta, Marius devine bărbat de lume („Spre dimineață, am posedat-o încă o dată"), însoțit de numeroase aiureli kwangoane despre apă, feminitate, fluxuri și refluxuri. Mă așteptasem la o atitudine bărbătească mai degrabă din partea ei. Mă așteptasem să pună șaua pe Marius. Dar nu, la pat, e un sonet lacrimogen.

Oricum, orgia de șaptezeci și două de ore se încheie cu revenirea lui Kwango și o călătorie rapidă până la Samarinda, unde hidroavionul Corneliei deja saltă pe apă. Fără promisiuni. Fără regrete. Doar un ultim sărut...

Sunt devastat. Simt că mă destram. Ce rost mai au suspinele, ce rost au lacrimile, ce rost au încruntările dese și melancolice? E un rahat de doi bani!

Ultimul meu gest de dragoste s-a săvârșit cu nouăzeci de zile în urmă.

Am încolțit-o și i-am făcut de petrecanie. Am procedat fără fricțiuni, inexorabil. Cum mi-ar fi putut rezista? Nici Burton Else nu s-ar fi descurcat mai bine. Kwango însuși ar fi lăcrimat de mândrie.

A fost un raid de mare precizie. Totul a fost perfect. În ziua stabilită, am zburat nesurâzător de pe La Guardia până pe Logan. Apoi, aparatul de șase locuri până în Cape: câtă libertate aerodinamică și cum plutea puiul de avion, răpit de curenții

de aer, peste apele fără nici un vas. Am aruncat o privire atentă în urmă: Bostonul în amurg, cu soarele în spate, cartierul rău famat al cerului. Am aterizat cu oarece delicatețe, ca și vechiul Boeing 377 cu elice care cobora în paralel cu noi, ca o femeie corpolentă, dar cu glezne subțiri, cu fusta ridicată pentru a călca pe vârfuri pe asfaltul umed. Înainte.

Nisipul adunat de vânt acoperise artera principală. În jeepul închiriat, am traversat Provincetownul umflat de prosperitate, am trecut de indicatorul care trimite către Farul de la Cape Cod și am intrat în pădure. Nu o dată m-am dat jos să descurc trena de bălării agățate, strânsoarea lianelor fără nume întărită de urâțenia cârceilor cu gheare, a rămurelelor cu încheieturi ascuțite, toate acestea într-un nor de muște. Și în fine, tabăra, ușa cu plasă, descuiată, și Missy Harter pe scăunelul din fața pianului, strângând cana de cafea cu amândouă mâinile.

Venise ca să își aducă aminte, la fel ca în fiecare an: tatăl ei, pe care îl iubea, pe care îl iubeam, Dan Harter, cu blugii lui de om bătrân, cu Jim Beam și Tom Paine ai lui. Era perfectă pentru mine.

Am plâns. I-am pus bourbon în cafea. I-am spus că și eu sunt pe moarte. Am căzut în genunchi.

Cum mi-ar fi putut rezista?

Azi-noapte, când am intrat, Nicola mi-a adresat cel mai solemn și mai veridic zâmbet și mi-a spus:

— Am luat o decizie. Doamne, acum totul e atât de clar. Renunț la tot.

— Ce faci?

— O să plec undeva. Poate cu Mark. E simplu. Planul B. Am să trăiesc.

— Ce-o să faci?

A râs muzical.

— Ce față ai făcut. Ah, nu te teme. Numai gura e de mine. Te-am păcălit. Mergem înainte cu Planul A. Nu te teme. Am glumit. Doar m-am făcut că mi-e teamă.

Azi-noapte a fost, într-un fel, ultima noastră noapte. Am simţit-o amândoi. Lumea intervenea în toate. Camera în care stăteam de vorbă, habitatul Nicolei, avea să fie modificată, compromisă, ca şi a lui Keith, ca şi a lui Guy. Locurile acestea nu vor mai fi niciodată la fel cum au fost. Am spus:

— O să-mi fie dor de conversaţiile noastre.

— Mai e o chestie cu care te-am păcălit. Dintre toate minciunile recente, asta a fost cea mai grea. În practică. Adică să nu mă apuce râsul. Prin comparaţie, jocul de-a virgina a fost floare la ureche. Mark Asprey.

— Da?

— Opera lui. Scrierile lui.

— Sunt...?

— Sunt un mare rahat, a spus ea.

— Inima-mi se-nalţă ca un vultur.

Cu ce era îmbrăcată? Nu-mi amintesc. Nu purta un costum sau o mască a inocenţei sau depravării. Simple haine. Şi nici machiată nu era; şi nu era băută sau nervoasă. Era ea însăşi, orice va fi însemnat aceasta, ea însăşi, uzată, dar lucioasă, asemenea catifelei purtate, extremă, aromată, agitată, subtilă. M-a întrebat:

— Ce părere ai despre mine? Hai, adevărul.

— Adevărul? am repetat, ridicându-mă în picioare. Eşti ca un vis urât, draga mea. Tot sper că am să mă trezesc – aici, am pocnit uşor din degete – şi tu ai să dispari. Eşti un coşmar.

S-a ridicat şi a venit spre mine. Felul în care îşi ţinea capul aplecat m-a făcut să spun repede:

— Nu pot.

— Nu se poate să nu ştii că trebuie să se întâmple.

— Ai mai văzut aşa ceva. Când un bărbat nu poate.

— Numai când nu vrea. E simplu: te laşi ca de plumb. Nu te teme. Îndrept eu tot. Fac eu tot ce trebuie. Nici nu încerca să te gândeşti la dragoste. Gândeşte-te... gândeşte-te la celălalt lucru.

Mai tărziu, mi-a spus:

— Îmi pare rău dacă eşti supărat pe mine. Sau pe tine însuţi.

— Nu sunt supărat.

— Presupun că n-ai mai făcut niciodată aşa ceva.

— Da, crezusem că o să-mi sfârşesc viaţa fără s-o fac.

— S-ar putea să găseşti şi alte motive de mirare. Cum spune Keith, nu se termină până...

— Până când ultima săgeată n-a ajuns la ţintă.

— Oricum, a spus ea, asta nu se întâmplă decât o dată.

— Oricum, am spus, îţi sunt extrem de recunoscător. M-a pregătit pentru moarte.

— Asta am sperat.

— Cu Mark, care-a fost...

— Taci...

Ne-am îmbrăcat şi am ieşit să ne plimbăm pe aleile picurânde, încăperile întunecate ale oraşului suferind complicat. Suntem morţi. E uimitor că putem. Mai uimitor e faptul că vrem. Mână în mână şi braţ la braţ, mergem legănat, prin închipuiri şi tristeţi comune, prin cartierele Londrei. Noi suntem morţii. Deasupra noastră, cerul are o nuanţă rozalie, un viclean antonim al sănătăţii, ca ceva rău, ceva drogat. Ca şi cum, printr-o perdea artificială de fum, ai putea întrezări adnotările lui Dumnezeu, în alfabet Morse sau stenografiate, stelele aranjate în trunghiuri şi spunând de aceea şi pentru că, spunând de aceea şi pentru că. Noi suntem morţii.

Capitolul 20: Ne facem că ne e teamă

Chiar dacă pentru el, personal, viitorul arăta luminos, Keith avea probleme cronice, cum au toți escrocii, întotdeauna, cu Daunele.

Cea care se ocupa de cazul lui, o doamnă Ovens, îl urmărea îndeaproape. Cu riscuri tot mai mari, sărise peste ultimele șapte ședințe; a opta, programată pentru ziua de după istorica victorie de la Marchizul de Edenderry, o dormise zgomotos. Acum, dacă nu era atent, îl păștea o prezentare în instanță și cel puțin amenințarea cu o pedeapsă obligatoriu ispășită la închisoare. Keith o sună a doua zi pe dna O de pe telefonul din mașină și făcu frumos, pe tonul cel mai cuminte de care era în stare. Dacă era nevoie de referințe, John Dark, polițaiul corupt, putea depune mărturie în favoarea bunului caracter al lui Keith. I se mai acordă o șansă: și anume tocmai în dimineața Marii Finale de la Duoshare Sparrow Masters. Și Keith ura asta ca pe o infirmitate, pentru că făcea parte din eșecul pe care, în curând, îl va lăsa în urmă: cozile învălătucite și răsuflarea de birou a după-amiezilor, și apăsarea greutăților compuse din semne și simboluri, care nu mai voiau să dispară odată.

Daunele lui Keith. Erau un adevărat chin. Ah, câte nu trebuia să facă, ce suferințe nu trebuia să îndure! Pentru unii, o bancnotă de cinci lire pe săptămână (împărțită la șaisprezece sau la șaptesprezece) pur și simplu părea să nu fie de ajuns...

Daunele lui Keith erau banii pe care îi plătea sau îi datora pentru răul provocat de-a lungul unei cariere care se întindea pe aproape două decenii. Ai fi zis că statutul de copil-minune în sfera violenței își avea și avantajele lui în materie de Daune, dat fiind că unii dintre oamenii pe care îi loveai sau îi răneai (și bineînțeles că te concentrai întotdeauna împotriva celor mai vârstnici) urmau să moară oricum. Dar nu: acum trebuia să le plătești rubedeniilor sau chiar prietenilor, drept care numai cei singuri te iertau de datorii, dintre care unele vechi de douăzeci de ani, câte un nas strivit ici, un timpan spart colo, toate adaptate la inflația de peste zece procente, la sporul pentru suferință, la cheltuielile medicale care creșteau în spirală și uite-așa, nu se mai termina niciodată.

— Daunele, Keith? îl întrebă Kath, în timp ce punea telefonul în furcă.

— Îți dau eu ție Daune, uite-acuș'.

Scos complet din sărite, Keith o ducea pe Kath la spital pentru problema cu trompele, fiin'că serviciul de ambulanță nu mai deservea zona lor, deocamdată. Era prima dată de la căsătorie când Kath urca în mașina lui Keith.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă Kath, privind mai atent la copila din brațe. Scâncete.

Keith smuci din cap și se uită în spate, la Clive, dar câinele mare era cuminte.

— Și bubuieli.

Acum Keith își aminti – și se mustră pentru că nu-și amintise mai din vreme. Precipitat, înfipse o casetă cu darts în casetofon și dădu sonorul mai tare.

— E din mașina de-alături, spuse el.

Erau blocați în trafic și alături se aflau, evident, destule alte mașini, iar scâncetele și bubuielile nu lipseau.

— Aglomerația asta, spuse Keith.

Le lăsă pe Kath şi pe cea mică la poarta spitalului St Mary. Apoi dădu primul colţ, trase pe stânga şi coborî. Pregătindu-se să audă alte reproşuri dinspre partea femeiască (chiar şi Trish urma să încerce să se descarce pe el mai târziu), Keith îi dădu excedat drumul Iqbalei din portbagaj.

— Lady Barnaby, spuse Hope. O, Doamne, e îngrozitor.

— Ce e?

— A murit.

— De unde... spuse Guy, lungindu-şi gâtul spre ea.

— Am primit o invitaţie la înmormântare sau ce-o fi.

— Groaznic, spuse Guy.

Luau un mic dejun întârziat, în bucătărie. Erau de faţă şi Melba, Phoenix, Maria, Hjordis, Auxiliadora, Dominique şi Marie-Claire. Şi Lizzyboo, aplecată peste brioşele ei. Şi Marmaduke : după ce petrecuse un timp considerabil întinzând micul dejun pe toată suprafaţa mesei, acum îşi mânca în linişte acuarelele.

— Presupun că putem să ne eschivăm.

— Eu cred că ar trebui să mergem.

— Pentru ce? Nu ne interesează prietenii şi rudele ei, dacă le-o avea. Nici ea nu ne-a interesat vreodată prea mult, iar acum e moartă.

— O manifestare de respect, spuse Guy, golind bolul cu RahatUman. M-am gândit să mă duc azi.

Voia să spună la birou, în City. Sau asta ar fi vrut să spună, dacă nu ar fi minţit.

— S-au reluat tranzacţiile comerciale?

— Încă nu, spuse el. Dar Richard zice că putem spera.

De asemenea, un neadevăr. Dimpotrivă, Richard declarase că nu se zărea nici un dram de speranţă... Guy simţea că nu mai poate să se intereseze de istoria contemporană, de Ceea Ce Se Petrecea. Tot

amâna să-şi sune cunoştinţa de la Evidenţa Populaţiei, ca să întrebe ce şanse erau ca săptămâna viitoare, pe vremea aceasta, să-şi înfăşoare unicul copil într-un sac de gunoi. Oamenii evitau, evitau. Îşi aruncă un ochi peste corespondenţa lui Hope: despărţirea de Lady Barnaby era tot ce i se oferea în materie de viaţă socială, asupra căreia părea să se fi instalat un bine-venit moratoriu. Dar Richard, necăsătorit, fără copii – nu iubea pe nimeni – era o mină de informaţii inimaginabile. Că la momentul eclipsei totale, pe 5 noiembrie, în timp ce cancelarul îşi ţinea discursul la Bonn, două mari şi foarte urâte arme nucleare aveau să fie detonate, una deasupra Palatului Culturii din Varşovia, cealaltă peste Marble Arch. Că, până la stoparea scurgerilor de materiale fisionabile dinspre Bagdad, israelienii luaseră la ţintă Kievul. Că soţia preşedintelui era deja moartă. Că suprapunerea periheliului cu sizigia va face oceanele să leviteze. Că se prăbuşea cerul...

Guy se ridică să plece. În timp ce golea cana de cafea, îşi îngădui o privire stupefiată către Lizzy-boo, care se ocupa acum de resturile terciului lui Marmaduke. Capul aplecat şi masivitatea neclintită a umerilor pe sub halatul bleumarin lansau un mesaj contradictoriu: persoana se stafidea, chiar dacă trupul se umfla. Şi nu demult, parcă mai ieri, în rochia de tenis... Hope spuse:

— Înainte să pleci, vrei, te rog, să arunci gunoiul, să aduci lemnele înăuntru, să pui pastilele de tratare în apă şi să verifici rezervorul? Şi adu vinul jos. Şi sună-l pe geamgiu. Şi la service.

Sună telefonul. Guy traversă încăperea şi răspunse. O tăcere animalică, urmată de un fonem animalic – poate un salut exotic sau un nume de botez. Apoi tonul.

— Greşeală.

— Ce de greşeli, spuse Hope. N-am mai văzut în viaţa mea atâtea greşeli. Din toată lumea. Trăim un timp al greşelilor, mai spuse ea.

Nicola, care nu iubea pe nimeni, care era mereu singură, se uita la vasele nespălate care stăteau acolo fără formă, aşteptând să fie resuscitate, aşteptând să li se dea formă; moarte şi murdare acum, ceştile şi farfurioarele şi paharele aveau nevoie de apă curată, de lichid verde, de perie, cârpă şi degetele ei îmbrăcate cu mănuşi şi apoi de reaşezarea ordonată pe rafturile dulapului. Era incitant: se apropia de momentul în care o cană pentru ceai, de exemplu, putea fi utilizată şi pusă deoparte, nespălată (sau aruncată, sau spartă) – utilizată pentru ultima oară. Obiectele de îmbrăcăminte puteau fi abandonate în acelaşi fel. Nu mai trebuia cumpărat şampon, nici săpun, nici tampoane. Sigur, avea bani destui pentru lux şi obiecte neimportante; avea un venit disponibil suficient. Şi, în aceste ultime zile, avea să facă să zbârnâie cărţile de credit. În săptămâna care trecuse, printr-o coincidenţă, sunaseră şi dentistul, şi ginecologul, sau secretarele lor, ca să confirme consultaţiile de rutină în vederea măsurătorilor sau a aplicării de substanţe. Fixase datele, dar nu se mai deranjase cu agenda... Acum, Nicola îşi suflecă mânecile şi spălă vasele pentru ultima oară.

Curând după aceea, în timp ce se schimba, sună telefonul. Nicola mai primise câteva asemenea apeluri: o companie de credit care dorea să o ajute cu contractul de închiriere, recent expirat. Nu-i păsa, căci beneficia de o lună de graţie; iar o lună de graţie îi aducea mai multă graţie decât avea nevoie. Îl ascultă până la capăt. Contractul de închiriere putea fi reînnoit, cu ajutorul lor – îi spuse – până la o mie de ani.

O mie de ani. Compania de credit era dispusă, era dornică să subscrie mileniul. Ce hybris demn de un Hitler. Din câte ştia ea despre ce se petrecea în Orientul Mijlociu, din câte culesese din ce mai rămăsese din presa independentă (comentarii

contorsionate, speculaţii), părea cu putinţă să susţii că Hitler dicta încă în veacul acesta – Hitler, marele brigand. Chiar dacă intrau de-acum în luna noiembrie, încă mai avea timp să semene moartea exponenţial. Pentru că ceea ce făcuse el se putea face înmiit în intervalul unei jumătăţi de după-amiază.

Avea emoţii? Fără îndoială, ar fi fost dezagreabil ca acum, atât de târziu, planurile să-i fie date peste cap de un holocaust. Dacă istoria, dacă afacerile curente atingeau punctul culminant pe 5 noiembrie, în timpul eclipsei totale, atunci mica ei dramă, programată pentru primele minute ale zilei următoare, nu mai avea nici un impact, nici un conţinut – şi absolut nici o formă. Şi nici un spectator. Nici un pic de atenţie. Pe de altă parte, nici el nu era de ratat, marele eveniment. Mă identific cu planeta, îşi spuse Nicola înclinând din cap şi începu să se îmbrace. Ştiu cum e. Se spune că totul doreşte să îşi continue existenţa aşa cum este. Ştii: chiar şi nisipul vrea să rămână nisip. Eu nu cred. Sunt lucruri care vor să trăiască şi lucruri care nu vor.

În timp ce îi îmbrăca, îşi consultă sânii, care îi comunicară că marele eveniment nu va avea loc, dar cel mic da.

Sunt unii care consideră – citi Keith – că secretul altarului de la Stonehenge se găseşte în jocul de darts. Ruinele circulare de piatră sunt de formă circulară, ca o ţintă de darts. Astfel se poate explica un mister pe care istoricii se străduiesc să îl dezlege practic de mii de ani. Căci Stonehenge datează din anul 1500 î. Cr.

1500 î. Cr.! se minună Keith.

Este un fapt istoric cert că primii locuitori ai peşterilor din Anglia au jucat o formă de darts. Este un

lucru cert, care reiese din formele trasate pe pereții peșterilor, care seamănă cu țintele de darts. Numeroși jucători consideră că îndemânarea la jocul de darts provine de la oamenii cavernelor. Șeful cavernei era cel care aducea de fiecare dată carnea, după ce se folosise de îndemânarea sa în aruncarea săgeților. Deci, într-un fel sau altul, totul se leagă de jocul de darts. Dacă vă gândiți mai bine, întreaga lume este un joc de darts.

Ori de câte ori ar fi cugetat la el, pasajul acesta îi stârnea întotdeauna lacrimile lui Keith. Îi confirma toate teoriile. Și lacrima grea a lui Keith conținea, poate, nu doar mândrie, ci și tandrețe. Întreaga lume este un joc de darts: da, poate. Dar întreaga lume – pe unele ecrane, în unele planuri de rezervă – era fără îndoială o țintă de darts. Keith se aplecă deasupra carnețelului și scrise chinuit:

Aduți aminte că ești o mașină. Arunci săgeata la fel de fiecare dată.

Plagiind un pasaj anterior din *Darts: Cum să stăpânim disciplina*, Keith îi dădea, în felul său inimitabil, și un aer de originalitate.

Idei clare din capu tău. Nu vrei nimic în capu ăla nenoroict.

Acum contemplă ultima propoziție cu ochiul sever al perfecționistului. Tăie cu o linie „nenoroict" și scrise: „nenorocit". Un observator s-ar fi întrebat de ce se ostenea Keith să facă toate aceste ștersături și inserții. De ce mai corectezi, o, Keith, când cuvintele sunt menite doar ochilor tăi? Dar, când scriem, cineva ne urmărește. Mama. Învățătoarea. Shakespeare. Dumnezeu.

Au! Aah! Iar mâncărimea aia. Vidul acela abdominal. Cronic, nu' așa. Deodată, într-un singur val,

dispăruseră toate femeile din viața lui, uite-așa. Petronella plecase în Southend cu bărbatu-său, Clint, în luna de miere. Analiese se întorsese în Slough (iar traficul de pe M4 era incredibil). Debbee avea șaisprezece ani. Iqbala, după pățania din Cavalier, nu mai vorbea cu Keith – sau cu nimeni altcineva. Și Sutra (Sutra!) coborâse la loc, în lumea din care apăruse atât de surprinzător: grabă, foame, văzute prin fereastră sau parbriz – alte femei, mai multe femei, femei găsite și negăsite, și Keith deasupra tuturor, multiform, ca un masacru al ciorilor, făcând: cra, cra, cra... Mai rămânea Trish. Iar pe-acolo nu mai călca în veci, nu era nici un pericol, după azi-dimineață și starea în care o găsise. Cu vreun ceas în urmă, pe la prânz, trecuse pe la Nick, după o casetă video. Dar casetele lui Nick, hotărî Keith, erau ca mâncarea chinezească. În ce-o privea pe Nicola însăși, de partea aceasta a ecranului, Nicola în carne și oase, carnea misterioasă, cu ochii adaptați la întuneric și buze neinvățate, și cu felul în care umplea rochiile, Keith nu era nici răbdător, nici nerăbdător: chiar și așezată alături, cu coapsele atingându-se, ea era și aproape, și departe, la fel ca televiziunea.

Sună telefonul. Traversând garajul ca să răspundă, o făcu nutrind convingerea că succesul nu îl schimbase deloc.

— Keith Talent? Salut. Bună ziua. Tony de Taunton, producător executiv. *Dartworld*.

Așa, da. Marchizul de Edenderry... *Dartworld*? *Dartworld*!

— Felicitări, spuse Tony de Taunton. Un efort de mare clasă, acum câteva zile. Un efort splendid. Meci strâns (și continuă, cu teribilă candoare). O vreme, ai aruncat complet aiurea. Și, cu Paul Go într-o formă atât de proastă, m-am gândit: aoleu și vai de mine, o să fie o seară cumplită. Dar parcă ai prins curaj când ai văzut cât de mizerabil aruncă

micul Paulie. Şi, până la urmă, tăria de caracter a fost cea care ţi-a adus victoria.

— Mda, să trăieşti.

— Acum, cred că urmăreşti emisiunea, nu-i aşa, Keith?

— Tot timpul, spuse Keith cu convingere.

— Bine. Acum, cu finalele şi toate celebrităţile, facem un scurt documentar despre participanţi. Le-ai văzut. De câteva minute fiecare. Aşa că vrem să facem unul şi cu tine, Keith.

Keith zâmbi prudent, ca omul ce nu poate fi dus de nas.

— ... Dar asta-i televiziunea, spuse el.

— Exact. Cum se spune. Ştii tu: din viaţa ta.

— Ca o emisiune despre viaţa cuiva.

— Le-ai mai văzut. Unde stai, unde lucrezi, hobby-uri, familie, ce te interesează, toate astea. Ştii, o emisiune despre viaţa ta.

Keith se uită în sus: ruina împuţită a garajului. Tony de Taunton întrebă dacă puteau începe a doua zi şi Keith spuse că da.

— Adresa?

Keith i-o dădu, neputincios. Nevasta, câinele, apartamentul.

— Excelent. Atunci ne vedem. La revedere.

Cu nefericirea şi disperarea pe chip, Keith formă numărul Nicolei cu degete fremătânde.

— Nu te teme. Aşteaptă puţin şi pe urmă mai încearcă o dată, spuse Nicola şi aşează receptorul în furcă.

Apoi puse mâna la loc, de unde o luase.

— Doamne, e mai tare decât telefonul. Era o greşeală. Altă greşeală. Serios. Deşi stofa asta e destul de tare, ea e mai tare decât telefonul. Serios. Cred că aşa ceva nu există în natură.

Faţa lui Guy încerca să arate plăcut; dar expresia ei era, fără dubiu, încordată.

— Aşa se întăresc şi alţi bărbaţi?

— A, așa cred, cârâi Guy. În anumite împrejurări.

— Am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc. Mi-am consultat rafturile cu literatură, dar fără prea mult noroc. Prin natura temei, scriitorul pornește de la premisa unui fond comun de cunoștințe și proceduri, din care se desprind în mod subtil personajele. Mă tem că pe mine nu mă ajută.

— Da, la urma urmelor, spuse Guy cu capul ușor aplecat pe-o parte, asta este evident nonficțiune.

— Și acum? Ideea este, bănuiesc, să miști pielea din afară foarte ușor, peste cea dinăuntru. Stofa nu te roade, nu-i așa? Îmi închipui că ai și chiloți sau altceva pe tine, nu? Și, desigur, mai sunt și celelalte părți, de mai jos. Joacă și ele un rol? Cred că, mângâiate sau strânse, ar putea... Guy. Guy! Ce față îngrozitoare ai făcut!

El încercă să spună ceva, cât mai calm.

— Ce? Te doare cumva?

— Puțin, șopti el.

— Nu înțeleg. Credeam că e ceva plăcut.

Guy îi explică, în parte.

— Ah, dragule! Scumpul meu! Ar fi trebuit să-mi spui! Vai, cât de jalnică sunt. Stai să... O să...

Și se întinse spre catarama curelei. Apoi, degetele lungi i se opriră și Nicola zâmbi în sus, către el, cu modestie.

— Uite, mi-a venit o idee. E... e un fel de joc. Cred că o să funcționeze. Și o să încerc să fac ceva foarte îndrăzneț. Guy?

— Da?

— Ai putea să mă lași puțin singură aici, te rog? O jumătate de oră (iarăși zâmbetul de sfidare copilăroasă). Ca să-mi adun curajul în locul lipicios?

El spuse un „Desigur" atât de dulce, că Nicolei îi veni să-i ia obrajii înguști în palme și să-i spună cât de mulți bărbați, nenumărați, își scriseseră numele cu sperma pe burta și pe sânii ei, pe fața și

în părul ei. Ce ședințe de autografe. Ce vânători de semnături... Dar nu spuse, înainte de a-l lăsa să iasă, decât:

— Știi, uneori mă faci atât de fericită, că mi se pare că trebuie să mor. Ca și cum să continui să trăiesc ar însemna să cer prea mult...

Pe strada comercială, nu văzu decât grămezi de pantofi, grămezi de pălării răsturnate spectaculos, grămezi de genți, grămezi de curele. Umbla vătămat, cu un bubuit în urechea afectată de salivă. Ghici cine era acolo când ajunsese Guy acasă la Nicola? Keith. Keith tocmai pleca. Keith tocmai își strângea lucrurile: în timp ce el făcea aceasta, Guy fusese nevoit să aștepte pe verandă, umbrindu-și ochii cu mâna în vreme ce căuta Cavalierul în lumina soarelui jos. Cei doi se încrucișaseră în ușa de la stradă; Keith părea rupt de oboseală, dar altminteri grozav de încântat de sine, și pe bună dreptate, ar fi spus unii, după ultimele eforturi de la Marchizul de Edenderry. Era cum nu se poate mai puțin probabil, își spuse Guy, dar, dacă era ținta unei păcăleli, atunci era o păcăleală pe cinste; iar dacă el și Nicola aveau o relație, atunci era o relație cu totul specială. Capre și maimuțe! Acum, un întreg San Marco de porumbei acoperi strada cu desene, asemenea piliturii de fier atrase de magnetul unui copil. În intersecție, mai ales, un porumbel care mânca pizza mai vru niște pizza, riscând să fie el însuși pizzificat de camionul care trecea pe lângă el.

Îl atacă o foame perversă și invincibilă. Intră în primul fast-food pe care îl găsi, un restaurant cu preparate pe bază de cartofi, cu numele de Tate sau Tatties sau să fi fost Potato Love? Coada sau turma era deasă, dar mergea repede. În capul ei stătea o spaniolă tânără, într-un țarc metalic. Lua farfuriile de carton încărcate de pe ferestruica din spate și despica fiecare cartof cu o lingură de

margarină, caşcaval sau hexaclorofen. Pe urmă le trecea prin cuptorul Microsecond: şi atâta şi dura, cât o jumătate de puls. Guy ştia că aparatul utiliza TiredLight, tehnologia adaptabilă. Mâncarea continua să se coacă pe farfurie, în gură, în stomac. Ba chiar şi în canalele subterane.

— Mulţumesc, spuse el şi achită suma care i se ceruse.

Fata avea o frumuseţe necizelată. Dar probabil nu va rămâne multă vreme aşa. Mărturie stătea mama, care activa dincolo de ferestruică, încadrată în ea ca pe un ecran de televizor primitiv. Doar că aceasta nu era o emisiune gastronomică. Era despre ceea ce fac, de regulă, bucătăriile din ideea de femeie. Iar fiica avea să ajungă acolo şi mai rapid decât mama, pentru că aparatura modernă economiseşte timp, dar îl şi consumă – absoarbe timpul din aerul însuşi... Guy îşi luă tacâmurile de plastic şi se uită împrejur, după un scaun. Cu ceva dificultate, se aşeză pe jumătate (aşa-i mai bine) şi desfăcu cu grijă buzele moi ale cartofului. Miezul sfârâia, bolborosind de TiredLight fără fum, dar coaja era îngheţată la atingere. Se întoarse târşâindu-şi picioarele până la fata din ţarc.

— Cartoful ăsta, spuse el fără vlagă, nu e bombardat suficient.

O jumătate de puls mai târziu, cartoful îi cădea iar în farfurie, ca un cartuş gol. Acum era prea tare bombardat. Şi, dintr-odată, preistoric. Guy se uită la cartof, apoi se uită la fată. Cu un zâmbet şters, o întrebă:

— Chiar te-aştepţi să mănânc aşa ceva?

Ea se mulţumi să ridice din sprâncene şi să-şi aplece capul, parcă vrând să spună că văzuse oameni mâncând şi lucruri mai rele. Guy lăsă cartoful pe tejghea şi porni înapoi, spre locuinţa Nicolei. Şi pe drum, pe strada comercială, continuă să vadă grămezile de mănuşi, pălării, genţi şi pantofiori. De

ce-ar fi trebuit să-ţi amintească ele? Lui Guy i se păru că vede pretutindeni grămezi de ochelari, grămezi de păr.

— Acum, jocul e foarte simplu, începu ea. Şi complet infantil, bineînţeles. L-am învăţat de la fetele care purtau sutien, de la orfelinat, acum mulţi ani. Se cheamă „Îndrăzneşte". Mai e cunoscut şi sub numele de „Teama". Cred că e cunoscut în toată lumea, cum se întâmplă de obicei cu jocurile astea. Ne facem că ne e teamă.

— Nu-l cunosc. Ce se întâmplă?

Ea râse trandafiriu.

— Nu mare lucru. Tu îţi pui mâna pe gâtul meu, să zicem, şi o laşi să coboare până când eu spun: mi-e teamă. Sau pe genunchi. Sau eu îţi pun o mână pe burtică şi o las încet în jos.

— Până când eu spun: mi-e teamă?

— Sau până spun eu: mi-e teamă. Jucăm? Cred, spuse ea, scoţând la vedere breteaua albă a sutienului de sub bluză şi roşind la comandă, cred că e mai corect dacă scot ăsta de pe mine. Întoarce-te cu spatele.

Guy se întoarse. Nicola se ridică în picioare, descheindu-şi bluza. Aplecându-se înainte, desfăcu copcile şi îşi desprinse cupele de brocart. Zâmbi aparte.

Alături, în chiloţi, cămaşă şi o haină de seară cu brandenburguri pe care ea i-o cumpărase de curând, Keith stătea prăvălit pe patul Nicolei. Urmărea lucrările pe micul ecran. Felinarele îi ieşiră din orbite. Pupătoarea i se răsuci într-un rânjet conspirativ. Nicola îşi încheie repede nasturii, până la ultimul, până la buza gâtlejului ce dădea pe-afară. Keith era şocat. Întotdeauna crezuse că, atunci când erau singuri, Guy şi Nicola discutau poezie şi-atât. Ridică moale din umeri.

— Cristoase, ce balcoane, murmură el pentru sine.

Şi aşa, jucară teama, teama, teama. Nicola se făcea că-i e teamă, deşi nu-i era (doar se făcea), iar Guy se făcea că-i e teamă, deşi nu se făcea (chiar îi era teamă).

— Desfă nasturele de sus. Şi pe următorul. Stai... mi-e teamă. Nu, mai departe... Nu mi-e teamă. Poţi să-i săruţi.

Şi iată-i, atât de apropiaţi, în simetria temătoare. Guy îşi coborî buzele spre ei. Ce puteai spune despre sânul acesta. Doar că era exact ca sânul celălalt. Ce rost avea să-i compari cu altceva decât între ei?

Salut, băieţi, le spuse Keith în gând. Mişto amortizoare avea. Păcat că erau cam mici. Dar, după un timp, faţă de ţâţele mari îţi pierzi respectul. La-nceput sunt foarte distractive. Acum, Analiese... Se şterse la suflătoare.

Cu puncte şi linii, cu înaintări şi şováieli, mâinile le urcau pe coapse. Degetele lui ajunseră la marginea ciorapilor, cu explozia lor de carne femeiască. („Mi-e teamă!", intonă ea.) Ale ei, calde şi grele, îi pătrunseră pe sub curea.

— Ţi-e teamă? îl întrebă.

— Nu, spuse el, deşi îi era.

— Dar mie îmi e, spuse ea, deşi nu-i era.

— Dar mie nu mi-e, spuse el, deşi îi era.

Îl scoate din minţi, nu' aşa, reflectă Keith. Emise un zgomot lichid din scrâşnitoare. Teamă? În câteva clipe o s-o ia razna de tot. Uite...

— Aşa trebuie să fie la pipăit? întreba ea.

— Da, exact aşa.

Keith simţi aparitia moale a transpiraţiei în pipăitoare. O secundă întoarse privirea, parcă de durere. Apoi simţi un val de panică, unul care aproape îl azvârli din pat, în timp ce Nicola spunea:

— Repede. Hai în dormitor.

Cu o zvâcnitură masivă, Keith se ridică chinuit în picioare. Se opri: nu-i nimic. Se întinse la loc,

ascultându-şi ticăitoarea bătând regulat şi pe Nicola spunând:

— Nu... aici... acum. Ridică-te. Ce de nasturi. Parcă... Va trebui să...

— Uuf! făcu Keith.

Fluieră aspru şi semafoarele albastre i se umplură de toată lumina lor. Fir-aş al dracului. Ba nu, aşa ceva nu se face. Nu. La un bărbat. Nu se face, îşi spuse el în gând, în timp ce laba i se întindea în jos, spre mădular. Nu-i faci aşa ceva la un bărbat.

— Întinde-te. Şi închide ochii.

Şi astfel, Keith văzu totul şi Guy nu văzu nimic. Dar Guy simţi. Guy se ocupă cu simţitul. Simţi mâinile, când şi când câte o şuviţă de păr, umezirile fierbinţi şi necruţător de experte ale gurii. Şi alte lucruri stranii. O bănuială (un trecător act de trădare) că acum, după aceasta, va putea fi liber, în siguranţă, acasă, cu febra trecută şi femeia uitată, şi viaţa lungă care îl aştepta împreună cu copilul şi cu Hope. Dar mai erau consecinţele (animalul mascul nicicând pierdut complet din gânduri). Curând, şi cu abundenţă stânjenitoare... Ar putea-o îneca. S-ar putea îneca amândoi. Frica fizică nu lipsea niciodată complet din afacerile sale intime desfăşurate aici, în fundătură, în fundătura cu frumuseţea nebună, când ea era luată printr-o surprindere sexuală. Îi prinse capul în palme. Lumea era, oricum, pe moarte. Spre final, care nu mai veni, spuse neputincios:

— Sunt... Sunt...

Atunci se întâmplă ceva – ceva minuscul în umflăturile stratificate.

— Destul! spuse el şi o trase, scoţând-o din zbatere, şi, într-un final, se pierdu complet din gânduri.

Ea îi săruta ochii. El clipi, deschizându-i.

— Parcă ai leşinat, spuse ea. Te simţi bine? Parcă ai leşinat.

El privi în jos. Era bine. Nu stricase nimic.

— Parcă ai leşinat, spuse ea iar. A, am înţeles, iar am stricat tot.

— Nu, nu... a fost divin.

Şi, în timp ce îl conducea la ieşire sau mai degrabă îl ajuta să coboare scările (trebuia să participe la un seminar despre eczeme), îl reţinu puţin şi îi spuse:

— Ştii, nu era nevoie să te opreşti. Eram pregătită pentru... prăbuşirea ta în moarte, citā ea drăgălaş, deşi era de părere că găsise momentul cel mai potrivit pentru mica atenţionare cu dinţii. Cealaltă prăbuşire, vreau să spun. Adevărul este că tânjeam să îmi umpli gura. Pentru că acum sunt pregătită pentru tot. Vreau să mă dezvirginezi, spuse ea şi îi oferi Târfa de-o Mie pe Noapte. Dar, mai înainte, vreau să faci un singur lucru.

Guy îşi şterse bărbia umedă şi întrebă:

— Ce? Să-mi părăsesc soţia?

Ea îl privi cu ochi mari. Cum putuse să spună o asemenea enormitate? Cum ai putut!? Guy începuse să îşi ceară scuze pentru impertinenţă, când ea zise:

— O, nu. Nu vreau să o părăseşti. Ce fel de om crezi că sunt? (Şi nu era un reproş, ci o întrebare pusă din cea mai pură curiozitate.) Nu vreau să o părăseşti. Vreau doar să-i spui.

În dormitor, Keith îşi îngăduia să savureze o binemeritată ţigară. Teoretic, fumatul era interzis în dormitor, deşi Nicola, fumătoare înrăită, fuma în dormitor tot timpul. Acum stătea sprijinită de cadrul uşii, cu braţele încrucişate.

— Smoching, nu' aşa.

Îl măsură lent şi fascinat, detestându-l centimetru cu centimetru, de la picioare (cu tălpile înroşite şi tremurând uşor) până la faţa cu expresia rumegătoare, măreaţă, ministerială.

— Smochingul ăla stă fantastic pe tine, Keith. Şi tu arăţi fantastic în el.

— Mda, să trăieşti.

— Sper din tot sufletul că nu te intimidează chestia asta cu televiziunea, zise ea şi îi urmări faţa căzându-i instantaneu; limba lui Keith părea acum să încerce să facă ordine printre obiectele din gură. Nu pentru asta te-ai străduit? Nu pentru asta ne-am străduit? Ei, Keith?

— Încălcarea vieţii personale.

— Sau statutul de star în darts... Televiziunea nu e adevăr, Keith, după cum tocmai ai văzut. Sau nu neapărat. Dragule, trebuie să-ţi scoţi toate astea din minte şi să mă laşi pe mine să mă ocup de tot. Lasă-mă să te transpun. N-o să te trădez, Keith, ştii prea bine.

— Îţi mulţumesc.

— Ţi-am făcut o casetă nouă. Dar, într-un fel, deja ai văzut una. Şi, după expresia poznaşă de pe faţa ta, îmi dau seama că... ai şi făcut-o.

— Mda, spuse Keith perplex, întorcând privirea. Am şi făcut-o.

Keith traversă holul şi ieşi pe uşa de la stradă fluierând *Welcome to My World*. În timp ce trecea pe lângă ea, aruncă întâmplător o privire numelui ei, de pe sonerie. 6: Six. Six. 6! îşi spuse Keith. Dublu 3! Naşpa. Cea mai proastă dublă de pe toată ţinta. Nu te atingi de ea decât dacă ai feştelit-o la dublu 12 şi ai intrat în interior pe dublu 6. Crimă. 3-ul e spaima tuturor jucătorilor de darts. Acolo jos, la bază, la ora 6, acolo cazi. Şi, dacă pici înăuntru, e 1, dublu 1. Darts sub presiune. Old Nick. Dublu 3. 6. 6. 6. Naşpa. Naşpa de tot. O, ce tare...

O bătrână cu părul ca fibrele de pe nucile de cocos trecu pe lângă el, plesnindu-se cu un bici făcut în casă. Preţ de o clipă, Keith rămase locului, ascultând sau, în orice caz, auzind ţipetele oraşului, asemenea ţipetelor câinilor sau copiilor, răspunzându-şi, preverbale, moştenitoarele mileniului, aşteptându-şi moştenirea.

Cu ochelari de baga și halat de mătase gri, Guy îngenunche încordat deasupra jocului de șah electronic, cu spatele lung încovoiat într-un semicerc perfect, ca un compas, cu nasul curios la câțiva centimetri de tablă (poziția aceasta dificilă părea să-i aline durerea de mai jos, inima cilindrică, aceea care îl durea tare, tot timpul): după șase mutări avea cu doar un pion mai puțin și spera să supraviețuiască, ajungând în ceea ce se numea pe vremuri jocul la mijloc. Voia să rămână în joc cât mai mult, pentru că, după ce pierdea, trebuia să meargă să îi mărturisească lui Hope adevărul.

O dată la câteva minute și fără să se întoarcă, Guy lua o jucărie înfășurată din coșul de pai și i-o azvârlea peste umăr lui Marmaduke. În felul acesta, înainte de a o distruge, Marmaduke trebuia mai întâi să o desfacă din ambalaj, ceea ce îi lua puțin mai mult timp. Guy îi auzea respirația mârâită în timp ce sfâșia hârtia; apoi icnetele de efort, pe măsură ce jucăria se frângea, cedând.

Una dintre probleme era că șahul era terminat, șahul era mort. Acum, campionul mondial nu mai avea nici o șansă împotriva computerului lui Guy, care costa 145 de lire sterline. Ca invenție omenească, șahul pusese probleme computerelor o perioadă lăudabil de lungă; acum însă se terminase. Pe vremuri partener util de antrenament, șahul sărise acum de pe scaun, formăind și făcând eschive în șortul de sport, pentru a fi brutal pus la pământ din prima rundă. Partidele între computere erau de neurmărit, piezișe și cu bătaie lungă, la o săritură de cal de capacitatea de înțelegere a omului, cu piesele realiniindu-se permanent în primul rând (ca și cum ar mai fi existat o infinitate de rânduri anterioare, rândul minus unu, minus doi, minus n), parcurgând invariabil mutări și repetiții elaborate, zile întregi în care nu era luată nici o piesă.

Când sunt programate exclusiv să câştige, computerele joacă la sinucidere... Guy fremătă din nas văzând că una dintre turele computerului era descoperită. Nu era un lucru neobişnuit: îi loba mereu piese neimportante şi chiar şi dama computerului era în mod regulat *en prise*. Putea lua tura, şi mai departe? Luă tura. Computerul replică sec.

— Da, sclipitor, şopti Guy.

Patru mutări mai târziu (cât de nemilos era siliconul), se uita clipind la regele încolţit. În clipa aceea, Marmaduke, care trebuie să se fi apropiat ţinându-şi răsuflarea, îşi înfipse dinţii în tendonul lui Achile de la călcâiul drept al lui Guy. Şi, până să-şi vină el în fire, copilul îşi vârâse pe gât capătul cu căciula de blană a unui soldăţel de jucărie şi începea să capete o culoare periculoasă, prăbuşit pe spate, peste un blindat masiv. Din fericire, în apropiere se găsea Petra, dar şi Hjordis, şi, împreună, reuşiră (Marie-Claire era, de asemenea, la îndemână) să rezolve totul cu ajutorul Paquitei şi cu prezenţa mereu liniştitoare a Melbei şi a lui Phoenix.

Guy făcu un duş, apoi îşi tamponă şi bandajă călcâiul. Mai târziu, în bucătărie, inspectă termenele de garanţie ale cotletelor de miel – datele mişcate, caracterele mărunte – şi le pregăti pentru grătar.

— Nu se poate să nu fie adevărat, spuse el bucătăriei, în general, tot ce se spune despre mâncare şi iubire. Aţi auzit vreodată ideea?

Aşteptă, întors cu spatele.

— Când mâncarea se îndepărtează prea mult de iubire... Pregătirea mâncării trebuie să fie legată de iubire. Laptele mamei. Şi, când mâncarea se îndepărtează prea mult de iubire, apare o ruptură, ca o ruptură în comunicare. Şi ne îmbolnăvim toţi. Când se îndepărtează prea mult de iubire.

Se uită peste umăr. Surorile ascultau, Lizzyboo acordându-i întreaga atenţie (se oprise chiar şi din mâncat), Hope cu o răbdare suspicioasă. Ocupându-se

de aragaz, Guy simți ochii soției cercetându-i latul spatelui, părul, chiar și firele de păr de pe ceafă. Cât de puternică le era concentrarea și strânsoarea? Ce-i ținea? Luând cu ea câteva pungi de pâine nedospită și o cutie cu salată de icre cât pentru un orfelinat, Lizzyboo se retrase în camera ei. Acum era momentul: momentul sosise. Guy simți forțele mișcând înăuntrul lui, dar chipul cu ochii albaștri spălăciți îi arăta slăbiciunea – slăbiciunea care, în el, era inevitabilă, slăbiciunea de care se sfâșia atât de slab. Cât de frumos este adevărul, își spuse el. Pentru că el nu dispare niciodată. Pentru că rămâne acolo, același, indiferent ce încerci să-i faci. Hope îi vorbea intermitent, despre sarcini pe care nu le îndeplinise (casnice, sociale, fiscale); în următoarea ei pauză de respirație spuse inteligent, cu spatele îndreptat către ea:

— Am ceva să-ți spun (și deja era de partea cealaltă). Cred că o să sune mai dramatic decât este în realitate. Și cred că și tu ai ceva de spus.

Aici se întoarse. Aici, desigur, se pregătea să introducă factorul agravant pe care îl evidențiase de curând Nicola: faptul că Hope își luase, „cam sordid", un amant, în persoana lui Dink. Dar, după o singură privire aruncată urii solare din ochii lui Hope, Guy își spuse: Săracul Dink! S-a dus – n-a fost niciodată aici. A fost depersonalizat. Nici măcar istorie nu e.

— Ce vreau să spun e că, de mai mult timp, a apărut nevoia de a ne... redefini... De fapt, nu vreau să-ți propun decât o ajustare. Și cred sincer că este important, foarte important, chiar vital să fim cât mai onești cu putință. Și nu văd de ce n-am putea să rezolvăm totul ca doi oameni rezonabili. Cu un minimum de perturbări pentru toată lumea. Am pe cineva.

Guy întâmpină dificultăți la cazarea în hotelul de pe Bayswater Road. Era al cincilea unde încerca.

Chiar dacă rănile se vor dovedi a fi în mare parte superficiale, probabil că, la recepție, prezenta o față care nu inspira încredere (și nici nu dovedea prosperitate), cu buza umflată, ochiul învinețit și crestătura laterală spectaculoasă care îi brăzda fruntea. În plus, primii cinci nasturi de la cămașa aburindă și muiată de ploaie îi lipseau complet; și, ca bagaje, nu avea decât o pungă de plastic din care se ițea o bucată dintr-o pereche de chiloți uzi. În cele din urmă, cardul de osmiu avu câștig de cauză.

Ajuns în cameră, se spălă și o sună pe Nicola. Nu-i răspunse nimeni. Își despachetă catrafusele – două cămăși și cele câteva perechi de lenjerie intimă pe care reușise să le recupereze din curte – și încercă iar. Nu-i răspunse nimeni, nici măcar vocea fără trup a robotului. Ieși, avântându-se pe străzile fără taxiuri, prin săgețile în diagonală ale ploii care duhnea, prin vâltorile disperate de pe Queensway și Westbourne Grove: hoardele mânate ale săracilor. Înaintă lipăind pe străduța închisă la un capăt și urcă treptele verandei, sună la sonerie, după care se rezemă de ea. Nu-i răspunse nimeni. În lumina caldă de la Crucea Neagră, bău coniac și stătu de vorbă cu Dean și Fucker, care îl informară că Keith era în partea de vest a orașului cu *sugarmummy* a lui, o târfă brunetă pe nume Nick, care îi dădea bani și cadouri și care avea o calitate în plus, aceea că putea suge seva dintr-o mașină de tuns iarba, prin zece metri de furtun. Guy îi ascultă până la capăt cu un scepticism greu încercat, apoi se întoarse la ușa ei, unde rămase încă două ore.

... Pe drumul înapoi spre hotel, trecu pe lângă Landsowne Crescent. Casa, casa lui îi păru deja insuportabil luminată dinăuntru, ca o casă a morții, o casă care îți dădea fiori, pentru că în ea murise un copil. Partea bună era că găsise două perechi de șosete murate în stratul de trandafiri, plus toate cravatele de mătase. Se opri pe Queensway și își

cumpără obiecte de toaletă de la o farmacie cu program non-stop. Încă o dată, se văzu nevoit să pledeze la recepţie pentru a obţine cheia. O sună, şi continuă să sune, între excursiile la minibar. Nu-i răspunse nimeni. Şi, când oamenii nu sunt de găsit, nu este nimic de făcut. Când omul nu răspunde, nu răspunde.

A doua zi dis-de-dimineaţă (trebuie să te mişti rapid), Keith stătea pe treptele de piatră de la Windsor House, fluturând din braţe.

Cristoase, ce mai seară în oraş: cina la Pink Tuxedo, ceva de băut la Hilton, clubul special cu manechine sus pe podium, pe urmă înapoi la ea acasă, cu câteva casete care încheiaseră armonios seara. Keith îi dedică un gând acru lui Guy, care îi stricase acest ultim capitol cu telefoanele lui nesfârşite. Dar chiar şi-aşa. Acum, scoase din buzunarul interior meniul luat ca amintire: mâncase *faisan à la mode de champagne* sau vreo altă asemenea prostie. Refuzase vinul şi o ţinuse pe bere. Cu berea nu poţi s-o dai în bară prea tare. Berea vine la butoi! Chiar şi aşa însă, Keith nu era sigur că mâncarea grea îi făcea bine; iar bănuiala îi era motivată de cele cinci ore petrecute în baie la întoarcere. Acestea erau momentele în care simţeai acut inconvenientele unui apartament atât de compact. Într-o asemenea situaţie, într-o asemenea stare de suferinţă vocală, ultimul lucru de care aveai nevoie era să-ţi auzi nevasta şi copilul forfotind şi scârţâind cât era noaptea de lungă.

O limuzină cu şofer trase la bordură, urmată de un microbuz însemnat cu faimosul logo reprezentând săgeţile. Uşor ameţit de prima ţigară a zilei savurată la verticală, Keith făcu câţiva paşi înainte pentru a-i întâmpina pe Tony de Taunton, producător executiv, şi pe Ned von Newton, însuşi omul cu microfonul. Clătinând din cap, îl contemplă pe Ned

von Newton, o secundă nevenindu-i să își creadă ochilor. Domnul Darts.

— Ce onoare, spuse Keith. Ascultați, băieți, a intervenit o mică schimbare în plan.

— Am nimerit adresa, nu-i așa, Keith? întrebă Tony de Taunton, înălțându-și fața cutată către blocul de locuințe, care scânteia în lumina soarelui jos ca și cum, clipă de clipă, sticla i-ar fi fost spartă cu ciocanul din cerul limpede.

— M-am mutat, nu' așa. Haideți c-o iau eu înainte, cu Cavalierul.

Nu ne putem opri. Ea nu se poate opri.

O, dolorologia chipului meu, cu dureri care își ocupă pozițiile ca niște santinele, ca soldații care îmi detestă viața. Senzația asta de iradiere nucleară, genul de durere pe care ți-o provoacă un vaccin... când seringa are doi metri lungime. Și nu în braț sau în fund. În cap, în cap. Durerea nu se poate opri.

Cristoase, până și înțepata de viespe care prospectează în căutarea prafului pe sticla ferestrei pe jumătate deschise... Urcă legănat pe geam, apoi își dă drumul și planează greoi, pe urmă urcă iar și nu vrea să zboare de-aici. Intratul și ieșitul pe fereastră ar trebui să fie una dintre principalele ei deprinderi. La ce altceva e bună, decât să înțepe lumea când e speriată? La fel ca porumbelul pe care l-a văzut Guy, pe care l-am văzut eu, pe care îl vedem toți și care se confruntă cu un repertoriu strâmt de decizii posibile: să se repeadă după pizza acum și să riște el însuși pizzificarea sau să fâlfâie dizgrațios în aer timp de o secundă sau două și să se repeadă la pizza mai târziu.

Descopăr că mi-am petrecut ultimele zece minute uitându-mă pe geam, la un băiețel de vreo doisprezece ani care fura obosit o mașină. În timp ce făcea asta, pe lângă el a trecut șchiopătând un bărbat foarte în vârstă, în pantofi de tenis. Nu era mașina mea. Nu era mașina lui Mark. Îmi telefonează să-mi spună că vine înapoi la o petrecere de Noaptea lui Guy Fawkes, sau Noaptea Rugului, cum îi spune el. E plin de laude la adresa Concorde-ului. Nu trebuie să-mi fac griji, o să găsească el un pat cald

în altă parte; dar poate ne vedem. După seara de ieri, nu-l mai urăsc. Simt cum aşteaptă să se nască un sentiment nou. Dar care? Asprey mă întreabă dacă mi-a plăcut *Crossbone Waters*. L-am minţit, spunându-i că nu. Cartea a dat naştere unui savuros scandal, îmi spune el; e câte ceva despre el în revistele de pe jos, din baie... Azi-dimineaţă a venit Incarnacion. În loc să stau s-o ascult, în loc să stau să o ascult pe Incarnacion asasinând experienţa umană, am ieşit să mă plimb. Dar m-am întors repede. Prea multă lume care îşi refuză plăcerea, care îşi economiseşte efortul de a mă lua la bătaie. Când văd bătăile, mă decid să fiu incredibil de politicos cu tinerii mari şi voinici. Incarnacion era în birou. Părea să mi se uite în caietul de însemnări. Şi încă un lucru. Xeroxul ca un prăjitor de pâine – am crezut că nu funcţionează, dar iată-l, cu luminiţa aprinsă. Bâzâind cald... Uneori (nu ştiu) fac un salt, ieşind din propria minte, şi mi se pare că sunt într-o carte scrisă de altcineva.

Viespea a plecat. Dar nu pe fereastră. O aud izbindu-se de obiecte. O să se întoarcă. O să se întoarcă spre mine. Insectele şi moartea se întorc întotdeauna spre tine. Le goneşti şi ele se întorc spre tine. Toate lucrurile urâte se întorc, într-un final, spre tine.

Ei, iată o revelaţie.

Dink nu face nimic. Mi-a spus Lizyboo. Am smuls-o de la ea la Grasu'. Am îndopat-o cu îngheţate cu sos de ciocolată şi creme de zahăr ars, până când, într-un târziu, s-a dat pe brazdă. Mâncarea e dulce ca romanţurile de supermarket, ca o poveste cu până-la-adânci-bătrâneţi. Mâncarea e scârboasă. Îi e silă de răul pe care şi-l face singură, dar nu se poate opri, nu se poate opri. (Nimeni nu poate. Nici eu.) Pe obraji i se scurg lacrimile, pe bărbie i se scurge sosul. Cred că arătam ca perechea din

caricatura de pe cărţile poştale. Din cafeneaua de la mare. Ion Găină nu mănâncă slănină. Care e mai crudă dintre ele?

Dink nu face nimic. Dink nu i-a făcut nimic lui Lizzyboo şi nu i-a făcut nimic nici lui Hope: aşadar, Hope e curată, mai mult sau mai puţin (dar n-am să o folosesc; nu am nevoie de ea). Lui Dink îi plac mâgâierile şi tot restul, ceva pipăială şi un pic de giugiuleală. Dacă insişti, poţi chiar să-l vezi gol. Dar nu face nimic. Se teme să nu-şi strice jocul – backhandurile cu efect, smash-urile tăiate. Dink n-a mai ejaculat de treisprezece ani. Şi ticălosul hirsut e tot abia numărul nouăzeci şi nouă în lume.

Şi mai e problema bolilor fatale. Dacă e să contracteze vreuna, n-are să mai fie numărul nouăzeci şi nouă în lume. Şi ar începe să fie numărul cinci miliarde şi jumătate. Dink e deştept. Dink e la modă. El ştie că morţii nu joacă tenis. Aşa a ajuns să aibă o asemenea regulă.

Bietele surori, înconjurate de atâţia falşi masculi, cu falsele lor reguli. Până şi masturbarea e prea mult pentru ei. Guy, Dink; şi acum şi eu. Da, şi eu m-am lăsat. Sincer vorbind, nu am nimic împotriva acestei activităţi. Întotdeauna m-am gândit că o să intru legănându-mă în baie, cu pantalonii în vine, poate doar încă o dată. În ultima vreme însă, de când cu leziunile astea noi de pe mâini, am lăsat toate astea în urmă. Mă tem să nu mă îmbolnăvesc singur de vreo boală venerică. Ar fi o premieră? Şi ce-mi pasă mie?

Kath susţine că Keith e vesel prin casă, când e acasă. Evident însă, nu destul de vesel ca să se abţină de la a-i lăsa o vânătaie nouă pe bărbie. Deodată, parcă toate femeile de pe stradă sunt colorate în negru, vineţiu şi roşu: ochi violet, buze stacojii. Uneori, aceste instrucţiuni pentru cruzime vin de sus. Cruzimea se deleagă.

$E = mc^2$ este o ecuație frumoasă. Dar care este teodiceea uraniului? Fizica feroce. Și poveștile de dimensiuni medii, de zi cu zi, newtoniene, fizica vieții obișnuite, a șezlongului, a împăturitului de hărți și a monedelor băgate în parcometru: toate acestea te pândesc, la rândul loc. Copiii mici învață permanent despre fizică (și cum mai alunecă și se împiedică), la școala loviturilor dure.

O vânătaie nouă și pe poponețul cu noblețea precoce a curburii, plus trei noi arsuri de țigară, tot în triunghi. Fesa stângă spunea „de aceea"; fesa dreaptă spunea „pentru că". Încerc, dar nu-l văd pe Keith făcând așa ceva. Cu ochi aprinși de jarul țigării.

Trebuie să fie ca o dependență, o dependență pot să înțeleg – o spumă pe creasta a ceva irezistibil și imoral. Calmul greoi pe care îl simte dependentul nesatisfăcut, care se trezește în sunetul vocii care spune că astăzi e ziua cea mare: ziua răsfățului și a luptei încetate – ziua plăcerilor. Și dimineața trece atât de dulce, cu păcatul asigurat.

— Nu oveci.

Am gemut speriat: copila era trează, cu ochii mari, dezbrăcată. De pe jos s-a auzit mârâitul lui Clive, ca un avertisment sacadat.

— Nu oveci.

— Poftim? am spus uimit. Nu. Nu te lovesc. Nu te lovesc. Nu, sigur că nu, iubita mea.

Mai vine pe-aici cineva de care nu știu eu? O asistentă socială deghizată, asemenea Nicolei? Vreun unchi zâmbăreț, ca mine, asemenea mie? Sunt eu? Îmi masez fața. Afară iadul, tortura, crima soarelui jos și ilaritatea sa crudă. Nu spun nimic. Kath nu spune nimic. Iar Kim nu-mi poate spune. Kim nu poate spune. Și nimeni nu se poate opri.

Viața nu s-a sfârșit, nu încă. Dar viața amoroasă da. Pot foarte bine s-o pun în cui.

— Te rog, am spus acum nouăzeci și ceva de zile, într-un alt loc. Draga mea. Fă acest ultim lucru pentru mine. Te rog, Missy. Nu aici. Doamne, nu. Închiriem o cabană drăguță undeva, în Palm Springs sau la Aspen. Te rog, Missy. O să fiu pacientul ideal. Promit. Fă acest ultim și important lucru pentru mine.

Natura însăși mă anunța că am pierdut, că dragostea a pierdut. Ea ura totul, pe ea însăși, pe mine, circumstanțele contemporane. Cel de al doilea și ultimul act de dragoste avusese loc în dimineața aceea și auzisem sau simțisem (așa credeam) pocnitura fatidică sau durerea concepției. Ura totul, dar cel mai tare ura natura, copacii, în posturile lor rănite și retrase, spuma spongioasă de-a lungul țărmului, bușteanul acela de pe potecă, de forma unei foci, tragic sau doar trist răsturnate în moarte. Și adorase locul acesta.

M-am ascuns la vedere. Am luat barca și am ieșit în larg. La început, cerul arăta ca una din băltoacele călduțe ale lui Darwin, de un albastru zaharisit, unde viața se forma ineluctabil; dar razul însuși era ostenit. Nu mai avea mult de trăit acum, că oceanul se spărgea pe dunele dinspre est și era cu câțiva metri mai aproape în fiecare săptămână. Vâslele alunecau printre darele lăsate pe suprafață de păianjeni-de-apă morți. Am scos o exclamație când am văzut că familia de țestoase-cu-ciocîși continua ocupația, claie peste grămadă printre trestii. În vremurile bune, când mai aveau încă disciplină și *esprit*, arătau precum cățile trupelor de intervenție coreene, cu însemnele gradelor. Acum, acești supraviețuitori se băláceau la apă mică, fără țintă și epuizați: castroane murdare de la cantina săracilor. Și eu, bătrânul bucătar, cu mânecile sumecate. Timp de o oră, cerul a fost de un adevărat albastru de Cape Cod, cu nori consistenți sclipind măreț, ca niște grupuri statuare. După aceea, numai căldură, cu soarele și cerul căpătând încet aceeași culoare.

Nu s-au spus prea multe. Natura a continuat să comunice cel mai mult. Roverul limuzină a venit după ea la asfinţit. La volan era unul dintre aghiotanţii lui Sick, Mirv Lensor, altă podoabă washingtoniană. „Mirv Lensor, Expeditor" scria pe cartea de vizită pe care a fluturat-o în direcţia mea când am nesocotit ordinele şi am ieşit clătinându-mă pe alee, într-o nepermisă sfidare. Sheridan Sick are în apartament un sistem de ventilaţie care elimină toţi nitraţii din aerul pe care îl respiră el şi Missy. Astfel, procesul de îmbătrânire este măsurabil întârziat. Acolo, timpul trece mai lent, mai lent decât trece pentru mine.

După plecarea ei a căzut noaptea şi m-am apucat de făcut focul. Mi-am petrecut seara zgâindu-mă la fereastra din spate, luminată de lampadar. Ea mă cuprindea, mă includea, spunea totul: faţa mea reflectată şi, apoi, la câţiva milimetri dincolo de ea, suprafaţa exterioară, ca o ambarcaţiune cu fundul de sticlă, numai adâncul mării, apa grea, cu tot felul de mici creaţii îngrozitoare, cu tentacule, ca nişte gantere deformate de gravitaţie; sau ca o lamă pregătită pentru microscopul unui savant smintit, culturi dezgustătoare într-o opoziţie crescândă, gândacul ambiţios cu antenele baleind ca ale unui radar, molia cu picioare lungi făcând, pentru scurt timp, loc în jur cu frenezia continentală a aripilor, musculiţele fără număr, furnicile cu coapse rotunde şi păianjenii păşind hotărâţi pe picioroange, din când în când câte un nevinovat fluture alb ştergându-se din dreptul ferestrei, toate în căutarea luminii atomice, a soarelui nuclear al becului de la lampadar. Şi toate lucrurile nepotrivite prosperă.

Se-ntâmplă. În cele din urmă, seara târziu, ţipetele oraşului se combină şi se preschimbă în ceva, acum, că eclipsa e atât de aproape – oraşul îşi

găseşte în sfârşit glasul, ca pulsaţia unei inimi mohorâte, care spune:

— Nu... Nu... Nu...

Nu se poate opri. Şi, la doi kilometri de fereastra mea, e altcineva care ascultă. Iar ea nu se poate opri să nu spună:

— Da... Da... Da...

În faţa acestor forţe sunt neajutorat. Nu le poţi opri – veacul spune că nu le poţi opri. Trebuie să devin toreadorul tubercular pe care l-a cunoscut Hemingway. Taurul cântăreşte o jumătate de tonă. Îl laşi pe el să aibă puterea.

Manolito, parcă? Mort în rumeguşul Madridului.

Capitolul 21: Cu viteza iubirii

Guy obţinu o noapte cu Nicola. Guy Clinch ajunse în finală cu Nicola Six. Şi obţinu noaptea de dragoste.

Se întâmplă, oarecum, neprogramat. Forţa iubirii, care învăluie planeta asemenea vremii, găsi în noaptea aceea un agent sau un mesager în Guy, care nu se simţise nicicând atât de totalmente primitiv. Nu ştia că Nicola nu era decât fata de la buletinul meteo, cu un indicator şi o hartă. Pentru el, totul era real. Habar n-avea că era doar o reclamă.

Mai întâi însă, trebui să îi dea explicaţii pentru asfixiantul vid al absenţei ei: nu doar pentru noaptea aceea cu ploaie, când lui Guy îi explodase casa în faţă, ci şi pentru cele treizeci şi şase de ore în plus pe care i le dedicase cu altruism lui Keith Talent şi nevoilor lui. Efortului de a-l ajuta pe Keith. Ah, cum trăia pentru alţii...

— Am fost, spuse Nicola, să vizitez mormintele părinţilor mei. În Shropshire.

Guy se încruntă. Bărbaţii Nicolei şi încruntările lor vermiculare.

— Parcă spuneai că nu ştii nimic despre părinţii tăi.

— A fost, replică Nicola, care uitase deja jumătate din ce-i spusese la început, a fost un neadevăr deliberat. Adevărul este că, mai demult, am mituit o îngrijitoare de la orfelinat, care mi-a spus unde sunt îngropaţi (şi, ridicând din umeri, întoarse privirea). Nu e cine ştie ce, nu – doar morminte.

— ... Bietul şoricel.

— Dumnezeule mare, ce trenuri. Ca în Rusia pe timpul epurărilor şi foametei. M-am simţit ca Nadejda Mandelstam. Dar cimitirul e mic şi drăguţ. Cu pietre funerare. Cu arbori de tisă.

Dacă ar fi întrebat-o unde înnoptase, poate ar fi riscat să-i răspundă: „La o tavernă primitivă". Dar nu veni vorba. La urma urmelor, se bucura enorm să o vadă.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, ştiu. Dar am avut o stare ciudată. O stare de inspiraţie.

— Lasă. Bine că te-ai întors sănătoasă.

Luau cina la lumina lumânărilor pe jos, în sufrageria ei, în faţa şemineului. Lumina flăcărilor şi lumina lumânărilor puneau în valoare rochia lungă, roz (în replică, se auzea şoapta jupoanelor, şueta stinsă a şifonului) şi panglicile roz, prinse fără măiestrie în părul ei dezordonat. Cât de simplu şi hrănitor: pâine, brânză, roşii, un *vin de pays* catifelat, dar fără pretenţii... De fapt, Nicola cojise eticheta pentru a masca vinul roşu şi gros pe care îl alesese, un Margaux dintr-o recoltă foarte căutată.

— Poate o să ţi se pară o toană, spuse ea stins, dar am simţit că trebuie să îmi închei conturile cu ei. Cu tine.

Guy înclină din cap şi sorbi, sorbi şi înclină din cap. Cerul gurii, papilele sale educate continuau să savureze fructele, florile, esenţa plină (puternică, de prună, de butoi, muşcătoare) a vieţii examinate, a vieţii formate din gânduri şi simţăminte atât de languros combinate. Înţelegerea îl îmbogăţise. De asemenea însă, era de-acum un *paramour* fără vlagă, un om bolnav şi cu desăvârşire indispus. Răceala cu care se alesese pe ploaia aceea insalubră evoluase rapid, transformându-se într-o febră arctică. De trei ori sunase la recepţie, să ceară reumplerea completă a minibarului de care îi depindea regimul pe bază de covrigei, caju, ciocolată elveţiană şi toate

lichidele, de la bere neagră, la sherry dulce. În afară de a-şi însângera vârfurile roase ale degetelor pe tastele telefonului, fusese incapabil să facă ceva sau să gândească. În vise, când nu escorta copii desfiguraţi prin grădini zoologice, atrăgea atenţia în multe feluri, toate nedorite, printr-o nuditate morală şi o ocară priapică... Acum era plin de înţelegere, plin de slăbiciune – şi mai ce? Atâta vigoare câtă îi mai rămăsese părea adunată în barajul de buşteni pe care îl avea în chiloţi. Când se dusese la baie, la puţin după ce ajunsese acasă la Nicola, fusese nevoit să facă un fel de stând pe mâini, înainte de a da cu spatele până la vasul de toaletă, cu faţa aproape atingându-i covoraşul.

— Cred că am făcut un fel de obsesie, spuse ea gustând acum din senzaţia riscului, pentru caracterul sacru al rolului jucat de părinţi. Şi în orice caz pentru marile rituri ale trecerii. Ca pierderea... ca atunci când faci dragoste pentru prima oară.

Aşa că, într-un fel, Guy avu parte de tot.

Mai întâi, începând de pe la 10:45, pe covor, dinaintea focului, mângâiatul părului şi privitul ochi în ochi, mărturisirile delicioase şi săruturile solemne.

La miezul nopţii, fu condus de mână până în dormitor. Lăsat singur (nu va întârzia mult), se descheie la cămaşă cu un zâmbet boţit şi se crispă uşor, aşezându-se să îşi scoată pantofii; apoi, cu fatalism recunoscător, se băgă gol în răcoarea stranie a aşternuturilor altcuiva. La 12:20, desconsideră ordinul de a închide ochii, în timp ce ea intra în goană pe uşă şi sărea în pat, în bustiera de culoarea pielii şi ciorapii cu macaroane, trăsi probabil într-un ultim acces de modestie...

Îi luă o veşnicie să se încălzească! Ce opriri şi porniri jucăuşe, până să se lase complet învăluită în puterea lui calorifică. Guy nici nu visase că va fi atâta râs, atâta bucurie copilărească. Mici suspine

şi mârâieli adorabile, dar şi pierderi bruşte ale curajului şi succese siropoase. La 1:15 fu desfăcut sutienul gros. Pentru prima dată, simţi răcoarea fluidă a sânilor ei pe piept. La 2:05 dispărură, pârâind, ciorapii zgrunţuroşi. Când se încălzi bine de tot, i se îngădui să-şi treacă mâna peste forţa netedă a interiorului pulpelor ei.

Între timp şi în tot acest timp, convenţiile fierbinţi ale săruturilor cu gust de nesomn, de arşiţă şi de ignorare intimă a dimineţii de mâine sau a oricărui viitor. Peste toate era aşternut un strat fin de sudoare şi, pentru el, împunsăturile şi eschivele mângâierilor neconvenite aplicate inimii sale exterioare. Chiloţeii, inocent lipsiţi de feminitate in textură (elasticul lateral sugera chiar o exigenţă medicală) dispărură din raza vederii la 3:20.

Camera îşi schimbase culoarea de multe ori pe parcursul nopţii, dar era plină de paloarea zorilor şi de orele nedormite pe care le acumulaseră împreună când, în cele din urmă, se lăsă asupra ei, la 4:55. De-acum şi pielea ei căpătase o transparenţă dureroasă; dârele albastre de pe sâni păreau să rimeze cu semnele de întrebare ale părului negru de pe gât şi ceafă.

— Da. Iubita mea.

Parcă scotea toată răsuflarea din ea.

— Cum doare. Ah, cum arde...

Intrase pe vârfuri; dar, la 5:40, era stabilit deplin şi imens în palatul violaceu pe dinăuntru al dulcelui păcat. Timp de o oră, inhalările ei sacadate, zonele de chin exaltat fură călăuzele prudenţei lui împuţinate. La 7:15, cu câte cinci degete de la picioare pe fiecare umăr, cu patru vârfuri de degete pe fesă, cu o palmă uşoară cântărindu-i scrotul şi cea mai mare parte a feţei în gura ei, Guy se legăna înainte şi-napoi asemenea balansului mistic al unui *negro spiritual* intonat la unison de toţi băieţii şi toate fetele din corul dragostei.

— Acum, spuse ea. Acum oprește-te.

Se opri. Ea îi puse un deget mic pe piept. Pe urmă dispăru și Guy își începu prăbușirea prin aerul rarefiat.

— Tocmai mi-am dat seama ce nu e bine. Ce nu e deloc bine.

Guy clipi în pernă.

— Ar fi oribil. De neiertat.

Guy rămase întins, așteptând.

— Trebuie să le spui părinților tăi. Și alor soției tale, bineînțeles.

Deja, ca și cum ar fi scăpat prin urechile acului, își trăgea chiloții pe ea. Într-adevăr arătau ca un corset elastic acolo, în lumina dimineții. Guy râse anapoda și spuse:

— Nu am decât tată. Iar ea nu are decât mamă. Și ce să le spun?

— Doar să reglezi conturile.

— O să-i sun.

— Să-i suni??

La 7:20, când sfârșiră de discutat, Nicola spuse:

— Atunci du-te la New York. Du-te în New England. Du-te în New London.

Du-te în London Fields.

Keith era nemulțumit.

— Care va să zică, ai început iar, spuse el, în timp ce Kath îi servea un mic dejun târziu. Iar intri cu bocancii. Cu întrebările tale. Ei? Ei?

Se uita fix la ea din adăpostul îngălat al mahmurelii. După ce Nicola îi dăduse liber ca să încheie socotelile cu Guy, Keith se aventurase până la Crucea Neagră și la Golgota, unde, odată cu trecerea orelor, se convinsese cu ajutorul băuturii... Kath se întoarse la spălatul vaselor. Spuse:

— El mi-a oferit informația.

— Vezi să nu-ți ofer eu ceva, uite-acum. Tony de Taunton?

— Mi-a spus doar că vor să facă un filmuleţ. Despre tine.

Dând din cap, Keith spuse:

— Şi tu zici: „Da, e bărbatul meu" şi toate astea (şi dădu iar din cap). „Avem şi-o fetiţă." Toate astea.

— N-am zis nimic.

O spusese încet. Keith păru îmblânzit, deşi rămânea limpede că nu era deloc în apele lui. Lăsă furculiţa şi cuţitul să-i cadă în farfurie, în timp ce Kath îl întreba:

— Şi zi, când e?

— Ce să fie?

— Emisiunea la televizor.

— Nu-i treaba ta. E afaceri, nu' aşa. Darts. Nu e...

Keith făcu o pauză. În realitate, era la ananghie. El la televizor: nu reuşea să vadă cele două lumi suprapunându-se. Oricât se străduia, concentrându-şi toate forţele, nu izbutea defel. Îndreptă degetul pentru darts către ea.

— E ca la ştiri. Nu-i bine să crezi tot ce dă la televizor. Nu aşa se face.

— Da' în darts trebuie să crezi, nu se poate altfel.

— Mda, da'... Chestia asta. Nu e... nu e chiar la televizor, spuse el. Evident.

— Ce nu e? Emisiunea?

— Isuse Cristoase!

Keith consideră mai prudent să schimbe subiectul. Începu să vorbească despre cât era Kath de urâtă acum şi cât îl deprima (se jură că-i frângea, dracului, inima) de fiecare dată când se uita la ea.

— Pricepi ce vreau să zic? conchise el mult mai moderat. Succesu'. Şi se întâmplă că eu pot să-i fac faţă. E un stil de viaţă care ţie nici nu-ţi trece prin cap. E acolo. Mă cheamă. Şi m-am dus.

Copila dădea semne că se trezeşte: chinul treziei urma să se reia curând. Curând, fetiţa va începe să freamăte de fire şi circuite. Ochii albaştri ai lui Keith se umplură cu tot ceea ce nu mai putea să

îndure; buzele i se strânseră, apoi se albiră, apoi dispărură în interior, în timp ce el spunea cu venin nestăvilit:

— Intenționez să-mi completez pregătirea în altă parte.

Richard era prezent, cu frumusețea lui acră, la birou, pentru a-i deschide lui Guy, după cum conveniseră. Rămaseră o vreme în picioare, printre piesele de mobilier japonez, trecându-și în revistă pozițiile, în conversație. Lumea la care făceau acum referire cuprindea cam o jumătate de procent din realitatea lui Guy; pentru Richard, ea fusese dintotdeauna totul.

— Nu văd altă posibilitate decât să așteptăm să treacă, spuse Richard. E o nebunie totală, bineînțeles.

— De acord.

De fiecare dată când li se întâlneau ochii, Richard părea să se aplece încă doi centimetri pe spate, parcă vrând să pună o distanță și mai mare între el și inadmisibila neorânduială a lui Guy. Presupun (își spuse Guy), presupun că arăt...

— De acord, repetă el.

— Știi care e ultimul termen la modă? „Război cathartic."

— Nu, zău.

— Săracele măsuri de descurajare nu sunt într-o formă foarte bună, așa că au nevoie de un imbold. Două orașe. E bună, nu-i așa. O să ne simțim cu toții mai bine după un război cathartic.

Richard râse și râse și Guy, sincer amuzat. Desigur, până la un punct îi convenea ca nimic să nu mai aibă nici o importanță. Atunci însă, o asemenea ilaritate generalizată putea fi considerată o condiție necesară pentru ca nimic să nu aibă importanță. Cam cu un an în urmă, terminase în sfârșit *Holocaustul* lui Martin Gilbert și hotărâse cu

seriozitate că opera de o mie de pagini putea fi citită şi ca un tezaur de umor german... Guy se aşeză la birou şi îşi sună tatăl pe linia directă. I se făcu rapid legătura, dar tot mai trebui să treacă de tot personalul angajat: densităţile tot mai mici de confuzie hispanică lăsau locul interceptărilor de criminalist ale majordomilor, secretarelor, avocaţilor, paznicilor de vânătoare.

— Nu are legătură cu biroul, îi repetă el unui domn Tulkinghorn. E o problemă personală. Şi relativ urgentă.

În cele din urmă, tatăl descinse greoi şi ostenit la telefon, ca şi cum receptorul însuşi ar fi fost o povară suplimentară pe care i se cerea să o poarte.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun acum. E mult prea delicat.

— Dar despre ce e vorba?

Guy îi spuse despre ce era vorba.

— Păi, altceva nu mai e de spus, nu-i aşa. Ai... ai aprobarea mea. Toate bune, băiatule. Mă bucur că am stat de vorbă.

Guy nu venise la birou să discute cu Richard. Venise după paşaport şi cardurile de călătorie – şi după bastonul acela de rezervă, pe care îl zări cu încântare rezemat de perete, lângă uşă. În timp ce traversa încăperea ca să-l ia, Richard, care era fratele mai mic al lui Guy, spuse:

— Atunci, de ce te mai duci la New York? Ai hernie? Am tras cu urechea. Am impresia că ai făcut-o frumuşel de oaie. Tâmpitule.

Guy se uită în pământ. Richard nu avea cum să priceapă, desigur, dar el nu fusese în viaţa lui mai fericit. Guy se uită în tavan.

— Tu n-ai cum să pricepi, desigur, dar în viaţa mea n-am fost mai fericit.

— Tâmpitule, spuse Richard.

Luă metroul până pe Strand, unde cumpără o geantă de voiaj şi o mulţime de lucruri noi, de pus

în ea. În tăcerea aurie a magazinului universal, trecu de la raionul de articole bărbăteşti la cel cu articole de damă, în căutarea unei eşarfe de mătase, pentru mama lui Hope, şi a uneia pentru Nicola, dacă tot era acolo. Arcadele şi galeriile hainelor de damă, catolicitatea croielii şi culorilor lor îl surprinseră şi îl impresionară. Prin comparaţie, bărbaţii umblau îmbrăcaţi în uniforme. Dar... Dar acum (şi, într-un fel, aşa era de o jumătate de veac) suntem toţi în uniforme. Şi nu voluntari, ci bărbaţi şi femei scoşi după şablon, recruţi înlăcrimaţi. Copiii în şir indian, pe trecerea de pietoni, sunt în uniforme. Bătrâna doamnă de colo, care şovăie de la o pălărie la alta, e în uniformă. Pruncii ni se nasc nu în costumul lui Adam, ci în uniformă – în mici costume de marinar. Greu de iubit. Greu de iubit, când toată lumea e aşa, înrolată. Dragostea e mai grea.

Acum, uşa turnantă îl depuse pe trotuar (bastonul cu mâner de alamă îşi făcea, într-adevăr, efectul). Deasupra, soarele jos imprima conturul unui vultur pe stratul de nori cirus. Astăzi un vultur, cu ochi de vultur; mâine poate un hoitar, încovoiat peste leşurile londoneze. Privind în jos, văzu o pisică drăgălaşă după gratiile unui geam de la un demisol; căscă şi se întinse, în afara istoriei. Un bătrân trecu la pas pe lângă el; îşi înăbuşea timid un zâmbet, amintindu-şi de ceva drag sau amuzant. Păstrează asta! Da, cu siguranţă! Guy opri un taxi şi ajunse repede la o înţelegere cu şoferul în uniforma gărzilor regale. Urcă. Nu se mai temea. Pe drumul spre Heathrow, îşi aruncă ochii peste cărţile pe care ea i le dăduse drept lectură transatlantică şi citi iar inscripţiile. Spre apus, ca nişte fuioare, norii subţiri îl absorbeau întru împlinirea propriei realităţi. Nu se mai temea; şi nu se mai temea pentru iubire. În parte, datorită principiilor ei, manifestate cu atâta curaj independent, dacă te gândeai bine, cu eclipsa la doar câteva

zile depărtare. În parte se datora imaginii lui Keith, care i se ştergea din minte: singura parte proastă aici era recent dezvăluitul talent pentru critica literară (ce alte atracţii şi calităţi mai putea manifesta Keith?). În principal însă, recunoscu el faţă de sine însuşi, de vină erau chiloţeii aceia. Guy zâmbi şi continuă să zâmbească de durere la fiecare zguduitură a taxiului pe drum. De groază. Şi neplăcuţi la atingere (iar vârfurile degetelor lui le exploraseră fiecare atom). Exact genul de obiect pe care te aşteptai să-l poarte o virgină la treizeci şi patru de ani.

Dublu 17, reflectă Keith. Proastă combinaţie. Intri, aştepţi un 1 şi dublu 8. Dar nu arată nici de treizeci. Nici măcar bine întreţinuţi. Mai bine mergi pe 10, dublu 10. Cremele hidratante, nu' aşa.

— Unde-mi sunt cheile, spuse ea.

Keith se uită prost dispus la marginea de sus a ciorapilor ei, în timp ce îl conducea în sus pe scări. Ea se opri, apoi se întoarse şi spuse:

— Când mai aveai două săgeţi să alegi pentru 66. Am crezut că o să mergi pe 16, centru. Dar tu ai mers pe centru şi dublu 8. Magistral. Âla da final, Keith.

— Mda, să trăieşti.

— Şi 125-ul! Toată lumea aştepta o triplă de 19, 18 mare şi centru. Dar tu mergi pe exteriorul centrului, triplă de 20 şi gata. O lovitură de graţie strălucită... Keith! Ce s-a-ntâmplat? De ce te uiţi aşa la mine?

— Se zice triplu. Nu triplă. Triplu.

Nicola urcă ultimul etaj cu capul coborât într-un unghi vinovat. În sufragerie, spuse prudent:

— Dragule, ce părere ai? Am putea merge să mâncăm în scurt timp sau vrei să te relaxezi aici un pic, mai întâi?

— Eu nu fac niciodată aşa ceva, spuse Keith cu un gest larg al mâinii. Nu când abia am intrat pe uşă. Trebuie să mă obişnuiesc cu locul, da?

— Iartă-mă. Vrei să-ţi scoţi haina şi să o încerci? întrebă ea, referindu-se la ţinta nouă care îi fusese livrată acasă în după-amiaza aceea. Până mă duc eu să-ţi aduc berea?

— Toate la timpul lor.

— Îţi place?

— Nu, e mişto, spuse Keith scoţându-şi sacoul şi întinzând mâna falnic către punguţa cu săgeţi. Dulap în perete, de lemn. Mahon masiv.

Nicola se grăbi la frigider, unde cutiile cu bere blondă stăteau ca bombele în locaşul lor. Nu-i spusese chiar că poate să-i aducă o bere şi nădăjduia că procedează bine. Ezită, aşteptând să audă bufniturile săgeţilor.

În zilele care urmară, îl duse (pe Keith) la restaurante ilustre, de modă veche, în al căror pluş şi lumină de lumânări îi luceau difuz disonanţa de clasă, răutatea, anticharisma; stătea cu meniurile legate cu şnur şi o asculta pe Nicola traducând. Îl traducea (pe Keith) în sanctuare de o stricteţe teribilă, cu pânzeturile acuzatoare şi supierele superioare, unde el comanda întotdeauna ce comanda şi ea. Îi cumpăra (lui Keith) veste negre, simpatice şi pantaloni negri cu vipuşcă, pe care le adora; ca rezultat, când se întorcea de la toaletă şi până la masa lor, mâinile se ridicau în întregul salon, ca în clasă, când învăţătoarea cea drăguţă pune o întrebare uşoară. El nu vorbea niciodată (Keith). La început, bănui că era cuprins de o furie de neînţeles. Să fi fost încă supărat pentru gafa ei cu „tripla"? Vorbise cineva de rău Marchizul de Edenderry? Apoi înţelese: credea că nu se face. Credea că nu se vorbeşte. Deşi ceilalţi vorbeau. Stătea acolo, mestecând (Keith) cu grijă, fără poftă, adâncit în visurile lui despre darts. Sau poate se întreba de ce, în închipuire, te simţeai în largul tău în locuri ca acestea, deşi bineînţeles că nu te simţeai şi nu aveai să te simţi niciodată. Cu chelnerii, Keith era ca o muscă pentru

băieţeii poznaşi; chiar şi cea mai vagă privire din partea şefului de sală îi scorojea sufletul. Nicola bănuia că astfel se explica predilecţia lui proletară pentru mâncarea indiană – şi pentru ospătarii indieni. Cui îi e teamă de nişte spiriduşi cu feţe măslinii? O dată, încercă un pahar de Mouton Rothschild (Keith) şi îl scuipă în şervet. Ea plătea ostentativ, verificând întotdeauna nota, în timp ce Keith întorcea o privire gânditoare spre candelabre. Ştia ce se aşteaptă din partea celui care se leapădă de originile umile: te porţi ca şi cum ai considera că totul ţi se cuvine. Dar acum nici să considere asta şi nici să se prefacă a considera asta nu-i era uşor, mai nou. Când chelnerul ca un zeu îi vorbea în ceea ce era probabil franceză, când o sfătuia şi o implora frângându-şi mâinile, Keith avea mereu senzaţia că o întreabă ce-a apucat-o de iese în lume cu unul ca el. Ca el. (Keith.)

Acasă însă, la ea în apartament, Keith era stăpân. Venea pe la zece sau unsprezece şi o privea printre cioburile, printre fâşiile de parchet ale mahmurelilor târşâite. Ea se îmbrăca bogat pentru el, ca să obţină din partea lui surâsul de admiraţie batjocoritoare. Înainte de a trece la beri sau la băuturile energizante, i se serveau croasanţi, căni de espresso tare şi chiar, o dată sau de două ori, îl momi să se binedispună cu un Tequila Sunrise, în care ceva dulce se lupta cu apăsarea grea a băuturii. Apoi, arunca la săgeţi toată ziua, întrerupându-se doar să accepte câte o gustare excepţională, de exemplu, şi o bere blondă, turnată în halba de cositor încrustat pe care i-o cumpărase special, sau să savureze câte o casetă video nouă. Acum, că Keith avea nevoie de câte patru sau cinci pe zi, Nicola nu stătea o clipă degeaba. La început, lăsa săgeţile când suna telefonul şi se dovedea a fi Guy, care striga ca să acopere zgomotul din cine ştie ce aeroport sau staţie de benzină; după o vreme însă, suzeranitatea lui locală

deveni atât de clară, încât își continua antrenamentele pe tot parcursul convorbirilor. O dată, Guy sună de la un motel pustiu și făcu un comentariu pe tema zgomotelor de fond; Nicola îi răspunse că era probabil un monitor sau un aparat cu monede, explicând în felul acesta bufniturile triple ale tungstenului lui Keith. Când vorbea cu Guy, Nicola parcă era Keats. Pentru Keith, era un paradis inferior. O iubea așa cum și-ar fi iubit antrenorul, în vremuri mai mărețe. Se simțea imediat ce intrai pe ușă: întreaga locuință trăsnea a pornografie și darts.

În ajunul Nopții Rugului, al Nopții Finalei, cu puține ceasuri înainte de ora la care era programat anunțul publicitar – docu-drama despre Keith –, Nicola decise să îl scuture de șirurile obișnuite de torționari în smoching și îl duse, pentru o cină ușoară, la 192, restaurantul ziariștilor de pe Kensington Park Road. Stătea acolo cu sucul de portocale în față, așteptând sceptic porția de sushi pe care i-o propusese ea.

— La ce te gândești, Keith? spuse Nicola cu blândețe.

El nu-i răspunse.

192. Cel mai bine era să dai maximum din prima. Lovitura psihologică. Mai rămâneau 12. Dar, dacă pătrundeai înăuntru, mai aveai 6. 6. Dublu 3. Crimă. De evitat. Mai era o cale. Ești la 57 și vrei un 17 ca să lași vârful – și dai un triplu. 51. Mai rămân 6. Sau mergi pe dublu 14 și dai dublu 11. Mai rămân 6. Sau, Doamne ferește, ești pe dublu 11 și dai dublu 8! Ai greșit patul. Mai rămân 6. Ai greșit patul. Naspa. Urât de tot. Crimă.

O așteptare de paisprezece ore în salonul VIP de la Heathrow; cu Mach II până pe Newark; cu elicopterul până pe Kennedy; cu 727 până pe Middletown; cu limuzina până în New London. America trecea pe lângă el, dincolo de sticla armată.

Acum, durerea i se întinsese în jos până la gambe și în sus până la sfârcuri. Fiecare pas al secundarului de pe ceasul propriu administra o delicioasă apăsare asupra traumei ființei sale. Se uită afară la câmpiile împrejmuite, muncite din New England și la păduri, la fel de brutal lucrate, dar încă păstrându-și lumina ramificată, împodobită cu panglici de Ziua Recunoștinței. Cu neputință de imaginat că triburile de mohawk și de mohicani rătăciseră odată pe-aici – da, și wampanoag, narrangaset, pequot, penobscot, passamaquoddy, abnaki, malecite, micmac. Avea sentimentul, pe care nu se poate să nu îl ai în America, al unui întreg continent devorat, folosit, mestecat.

Cu o seară înainte, lâncezise în Middletown, la un hotel recent deschis lângă aeroport, cu numele de Founding Fathers. Încă o dată, întâlnise dificultăți nedefinite când încercase să convingă conducerea că nu era nici sărac, nici nebun, nici suferind. Una dintre probleme părea să aibă drept punct de plecare obiceiul pe care și-l făcuse în ultima vreme de a chicoti de unul singur. Poate arăta ca unul dintre primii marinari englezi, găfâind bolnav de scorbut, cu manșetele pantalonilor fâlfâindu-i în jurul gleznelor. Oricum, cardurile de iridiu și titan avură câștig de cauză. După duș, sună a doua oară, cu succes, la căminul pentru pensionari și își confirmă întâlnirea cu mama soacră. După un Virgin Mary băut în Salonul Mayflower, cină devreme, în Restaurantul Puritan. Alături de farfurie stăteau cele două cărți dăruite de ea: una pentru drum la dus, una pentru întors. Acum se încruntă la *Iubirea* lui Stendhal, chicotind meditativ... Ajuns în cameră, dădu cel de al treilea telefon al zilei Nicolei, care, în ciuda orei târzii și a legăturii proaste (bufniturile de metronom ale aparatului cu monede), îi oferi un sfert de oră extraordinar vorbindu-i despre planurile pentru întoarcerea lui. Ceea ce complică acțiunea

următoare: o manevră mult amânată de autoexaminare, realizată în pielea goală, cu un picior sus pe birou, în faţa oglinzii. Mm, destul de rău. Poate chiar grav. Era o priveliştе care le-ar fi făcut pe asistente să fugă din sala de tratamente. Se vedeau câteva nuanţe dezagreabile de verde şi suprafaţa era vălurită ca de un vânt aspru; una peste alta însă, carnea îi era aproape pitoresc de albastră. Albastră, poate, ca laguna cea albastră. Adormi întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă inversai eroinele din *Macbeth* şi *Othello*. Cu o Desdemonă scoţiană, n-ar fi existat nici poveste, nici intrigă, nici regi ucişi. Dar cu o Lady Macbeth mediteraneană era posibil ca povestea să fie şi mai neobişnuită, şi mai sângeroasă, pentru că o asemenea femeie nu ar fi privit niciodată cu atâta îngăduinţă grijile lui Casio şi s-ar fi repezit probabil direct la Iago...

Acum porni mai departe cu maşina, spre New London. *Iubirea* îi stătea cuibărită în poală, la fel ca şi a doua carte, încă nedeschisă, ceva intitulat *Lumina multor sori*. Guy nu citea: migrena din vintre stabilise într-un fel sau altul o legătură cu durerea orbitoare de testicule pe care o simţea în ochi. Urmări ştirile la televizorul din limuzină, parcă rezervat şi chiorâş, în acelaşi fel în care şoferul îşi urmărea pasagerul dubios, cu priviri furişate în oglinda retrovizoare. Preşedintele luase o hotărâre. Urma o intervenţie. Se hotărâse ca soţia preşedintelui să fie operată.

Documentarul biografic de nouăzeci de secunde despre Keith Talent fu urmărit de 27½ milioane de persoane – din Marea Britanie, din Scandinavia, din Olanda, din statele din centrul Americii, din Canada, din Orientul Îndepărtat şi din Australia. Fu urmărit de iubitorii de darts de pretutindeni şi apoi trimis în spaţiu cu viteza luminii.

Fu urmărit de Nicola Six, cocoţată pe genunchii lui Keith.

„Ambiţiosul Keith Talent este un comerciant de viitor cu sediul în cartierul londonez West Kensington."

Pe fondul tumbelor dezordonate ale unui solo de xilofon, Keith putea fi văzut dând din cap inteligent într-un interfon. Între degetul mare şi arătător, frământa un pix în formă de săgeată.

„În elegantul apartament din Kensington unde îşi desfăşoară Keith activitatea, sună telefoanele de la München şi Los Angeles. În afaceri, ca şi în darts, Keith nici nu se gândeşte să se mulţumească a fi pe locul doi. Victoria e totul, acesta este sloganul său. Mereu alături îi stă credincioasa asistentă Nicky, gata întotdeauna să dea o mână de ajutor."

Asistenta Nicky, în tricou, blugi şi ochelari de soare, apărea în spatele şefului ei cu mai multe foi de hârtie, la care Keith începea să dea inteligent din cap înainte de a-i fi fost puse în faţă. O mână i se odihnea pe umăr, în timp ce ea îi arăta cu cealaltă. Acum, un cadru descriptiv de la Marchizul de Edenderry, urmat de chipul emoţionat al lui Keith, umplând ecranul.

„Eu sunt genul de om la care-i place să se relaxeze la un pahar cu băieţii. Aici. Cu sprinij... cu sprinij... cu sprijinul celui mai bun bar din Londra."

Nicky stătea alături de el. Keith părea să-i fi prins capul într-o figură din luptele libere. Soloul de xilofon lăsase locul unei chitare hawaiiene. Keith trase din ţigară aproape lăcrimând.

„În materie de darts, Keith este cunoscut pentru finişurile sale clinice. Punctajele de 170, 167, 164, 161. «De 160. (Iată-l pe Keith încheind nemilos.) De 158. De 157. De 156. Exact. De 155. Sunt unii care îmi pun la îndoială forţa. Dar vineri intenţionez să îi fac pe critici să amuţească.»"

Keith şi Nicky traversau parcarea de mână, cu braţele împreunate legănându-li-se.

„Keith este burlac, iar el şi Nicky nu intenţionează încă să se căsătorească. Dar un lucru este limpede."

Vedere panoramică a Cavalierului din spate și sunetul de heavy-metal, după care mașina acceleră puternic și se îndepărtă pe strada distorsionată.

„Keith Talent va ajunge foarte, foarte departe."

— Dar, Keith, spuse Nicola pe un ton uluit, pe timpul pauzei pentru reclame. Ai fost extraordinar. Un talent nativ. Camera de televiziune pur și simplu te adoră, Keith.

Keith aprobă din cap, sobru.

— Mă întreb doar, în trecere, ce-o să zică soția ta.

O privi cu ostilitate controlată, parcă nesigur dacă nu cumva este luat peste picior. Nicola știa că, ajuns în punctul acesta, Keith era într-o stare de derută aproape de psihoză. Și nu știa tot. În realitate, el se mai agăța încă de iluzia că documentarul avea să fie difuzat doar acolo unde fusese filmat: în apartamentul ei și, bineînțeles, la Marchizul de Edenderry. Dar până și Keith găsea ideea aceasta greu de acceptat; îndoielile tot mai serioase îl ispitiseră să defecteze televizorul de la Windsor House în singurul mod de care era în stare, și anume stingându-l și trăgându-i un picior. În cele din urmă, inima nu-l lăsase să comită un asemenea sacrilegiu și se mulțumise să îi spună lui Kath că – deși logica spune că nu are rost să faci un documentar TV dacă el nu se transmite la televiziune – documentarul nu se transmitea la televizor.

— Dar acum cine te mai susține? întrebase ea. Cine mai înțelege cu adevărat cum e cu tine și jocul de darts?

— Mai ține-ți fleanca, îi răspunsese Keith, care începea să se simtă din ce în ce mai acasă în fundătură.

Pauza pentru reclame se terminase și, înainte ca următoarea să poată începe, se auzi o voce spunând:

„... o scurtă privire adversarului lui Keith în marea finală, iar Kim Twemlow ne va explica de ce consideră că va fi un meci mai special. După pauză."

Acum, deşi nu se interesa niciodată de adversar, Keith se ţinuse, desigur, la curent cu evenimentele (prin intermediul telefoanelor date la fiecare jumătate de oră). Cea de a doua semifinală din Duoshare Sparrow Masters urma să se dispute între vechiul inamic al lui Keith, Chick Purchase, şi tânărul necunoscut din Totteridge, Marlon Frift. Apăruse însă o problemă – şi o amânare. În urma unei seri petrecute în oraş, Marlon făcuse un infarct şi starea lui de sănătate era în continuare sub semnul întrebării.

Nicola aşteptă să înceapă soloul de orgă şi abia apoi întrebă:

— Cine e, Keith?

— Nu te interesezi niciodată de adversar. Nu are nici o însemnătate. Joci cu ţinta, nu cu... jigodia ticăloasă.

„... în urma dureroasei tragedii care l-a afectat pe Marlon Frift. Prin neprezentare."

Pe ecran, marele Chick se plimba prin magazinul de la colţul străzii, apărea la curse în redingotă gri şi joben, era văzut el însuşi călare şi apoi pescuind pe cine ştie ce canal blestemat. Chick la sală, cu extensorul, sărind în piscină, cu pieptul lucios la solar – Chick, marele Chick cu caii lui, cu păsările lui, cu pitbullul lui... Şi apoi Kim Twemlow, fostul număr unu mondial, cu pantofii lui albi, cu cureaua albă la pantaloni, cu faţa buhăită, spunând: „Dacă vă uitaţi la media punctajelor, trebuie să fie marele Chick, de departe. Tot respectul faţă de Keith pentru progresele pe care le-a făcut. Cred că s-a şi ferchezuit pentru ocazia cea mare şi aşa mai departe. Dar, în forma în care e acum, nu-i în stare nici să-i golească scrumierele lui Chick..."

După o vreme, Keith spuse răguşit:

— Fie.

— Cine e individul ăsta, Chick?

Îi prezentă o versiune taciturnă a disputei cu vechiul său partener de afaceri. Despre violul asupra

surorii lui Chick și spitalizarea lui Keith, care îi urmase, omul mai mic nu avu de spus decât:

— Ne-am luat la bătaie din cauza la o gagică și el, care e mai mare, a ieșit pe locul doi. Și acum, mâine seară, el și cu mine avem un randeveu. Ca să hotărâm o dată pentru totdeauna cine e numărul unu.

— Foarte bine, Keith. Ar putea fi în avantajul nostru. Acum, bănuiesc că vrei să te mai destinzi cu o casetă video. E ceva mai special. Pe tema nopții de Halloween. Cu câteva zile mai târziu, dar nu contează, Keith.

— De groază?

— În vechiul calendar, era ultima noapte a anului. Când ies toate vrăjitoarele și toți vracii.

Pe când Keith se îndrepta greoi spre dormitor, limuzina lui Guy intra în curtea instituției. Pe micul ecran de televiziune era prezentată acum o diagramă colorată a uterului soției președintelui. Soția președintelui, atât de tânără, atât de blondă... Guy îl întrebă pe șofer dacă îl deranja să tragă pe dreapta o clipă. Pe șofer îl deranja, dar trase totuși pe dreapta. Guy își îndoi trupul lung și coborî.

Dădu să se îndrepte... dar nu se întâmplă nimic. Șoferul urmări cu dezgust calm cum Guy icnește, mai întâi cu mirare, pe urmă cu efort, și rămâne într-o poziție dezordonată, pe vine, la marginea drumului. După o a doua încercare și un al doilea eșec, dădu cu spatele până lângă o bancă de lemn. Aici se așeză, cu degetele împletite pe mânerul bastonului, ca suport moale pentru bărbie. Acum zări conacul în stil Tudor, în formă de L, acoperișul de ardezie și ferestrele cu vitralii, iazul ca o monedă de argint pe peluza din față; și mai văzu amploarea și natura sarcinii care îl aștepta. Până acum, fusese doar ceva ce trebuia îndeplinit în goana spre altceva – spre inevitabil. Acum însă, bineînțeles că totul părea imens.

Fizica părea ciudată, fizica părea feroce. Gravitația îl împingea în jos, dar dacă și Guy însuși împingea în jos, cu destulă putere, în baston, atunci, încetul cu încetul, începea să se înalțe.

Pe când Guy se îndrepta de spate, Keith se lăsa pe spate, așezându-se confortabil în patul Nicolei: o procedură de durată. Ea îi umflă pernele și îi trase cizmele din picioare; Keith chiar îi îngădui să îi aducă o cutie de bere proaspătă din frigider. Acum se uită în jur cu o expresie de disconfort, după cutia cu batiste de hârtie.

— Așteaptă, dragule, spuse ea. Astea s-ar putea să-ți placă mai mult.

Deschise un sertar și începu să scotocească în el.

— Toate perechile mai bune par să fie la spălat. Cele de pe casete, Keith. Așteaptă (se întoarse, aplecându-se în față, și își băgă ambele degete mari pe sub rochie). Uite, folosește-i pe ăștia. O să ți-i punem pe cap până când o să ai nevoie de ei. Poți să te uiți prin găurile pentru picioare. Pe oricine altcineva ar putea arăta caraghios, dar nu pe tine, Keith.

Triunghiul negru se înfoie o clipă, în timp ce Keith spunea:

— Mda, să trăiești.

Îl lăsă acolo, răstignit pe deasupra cuverturii, cu masca de gaze cu danteluță. Apoi reintră, în format electronic. Pe ecran, intră în dormitor purtând o mantie neagră, cizme până la coapse și pălărie ascuțită, de vrăjitoare. Și, pe când se răsucea și mantia se învolbura, se vedea pe dinăuntru modul simplu în care formele simple (picioare, șolduri, fese, talie) pot fi făcute să strălucească pe retina de reptilă și să pârjolească creierul de reptilă. Vrăjitorie: amulete, romboedre, iadeșuri, inele magice – magie, ghicit, demonologie...

Keith se descurca de minune.

Şi atunci ea intră încet în dormitor, purtând o mantie neagră, cizme până la coapse şi pălărie ascuţită, de vrăjitoare.

Keith se descurca de minune. Şi atunci ea, cea adevărată – necromanta –, intră în dormitor.

Avea să meargă foarte bine.

Guy îşi înăbuşi încântarea când sora-şefă sau asistenta medicală sau concesionara morţii îl informă că starea doamnei Broadener se agravase mult. Nu va înţelege ce avea să-i spună. Şi nu-i va răspunde. Dacă avea noroc. Avea să meargă foarte bine. Hope nu-şi putea suferi mama, bineînţeles, iar mama nu o putea suferi pe Hope; Guy n-o mai văzuse pe doamna Broadener de şapte sau opt ani. Singurul lucru pe care îl ştia despre locul acesta, ultimul ei refugiu, era un amănunt care îi scăpase lui Lizzyboo. Deşi nici o doamnă în vârstă nu mai ieşea de-aici pe picioare, oricare doamnă în vârstă trebuia să poată intra pe picioare: politica firmei. Doamna Broadener venise pe picioarele ei; dar nu va mai ieşi la fel. Acum, Guy trecea prin saloanele care proliferau: săli de aşteptare, mai mult sau mai puţin deghizate. Alţi vizitatori nu păreau să mai fie.

— Priscilla, spuse el când rămaseră singuri.

Se uită atent în jos. La ce? Ceva prins în lupta aproape dizgraţioasă de la finele existenţei, procesul din care atât de puţin mai poate fi salvat. Luă mâna acestei persoane şi se aşeză lângă ea.

— Îţi aduci aminte de mine, nu-i aşa? începu el. Guy? Soţul lui Hope? Arăţi bine. Mulţumesc că m-ai primit. Ăă... vin... vin cu veşti bune! Toată lumea e bine. Hope se simte excelent. Marmaduke, nepotul dumitale, e într-o formă extraordinară. Ne dă bătăi de cap, ca de obicei, dar...

Ea îl urmărea vorbind sau aşa părea. Chipul îi tresălta minuscul pe fusul său; ochii îi înotau în lacurile noi, imense, dar nu clipeau. Mâinile Priscillei erau strâns încleştate sau legate.

— Lizzyboo e plină de energie. A luat ceva în greutate în ultima vreme, dar nu e un capăt de lume, nu-i așa? Nu, toată lumea e bine și îți trimite salutări. E minunat, nu-i așa, când membrii unei familii sunt atât de apropiați și se iubesc între ei (șovăi, dându-și seama cât de repede i se acoperise fața de lacrimi) și, indiferent ce se întâmplă, se protejează unii pe alții. Și asta pentru totdeauna.

Deodată, ea începu să vorbească. Spuse doar:

— E tot un...

Guy așteptă. Nu mai urmă nimic.

— Ei, cred că a venit vremea să plec. La revedere. Mulțumesc că m-ai primit.

— Rahat, spuse ea.

Guy așteptă.

— La revedere, Priscilla.

Nicola și Keith stăteau în capul oaselor în pat, împreună, și fumau. Trăgeau voinicește din țigări. Nicola înălța bărbia când dădea fumul afară. Spuse:

— Nu ai ce să-ți reproșezi, Keith. Se întâmplă oricui.

— A, da? Să știi că mie nu mi s-a mai întâmplat până acum. Niciodată.

— Serios? Niciodată?

— Nu-i un pericol. Eu... m-am băgat și buf! Mie nu mi s-a întâmplat așa ceva niciodată.

În realitate, bineînțeles că i se mai întâmplase. Lui Keith i se întâmpla, în medie, de cinci ori pe săptămână. E drept, nu i se întâmpla chiar regulat. Iar în cazul acesta, considera că are dreptul să fie oarecum mirat sau chiar furios. Ce să fi fost? Poate gleznele ei uscate. Și toată vorbăraia. Sau poate felul în care, în ciuda elasticității ei evidente, părea atât de grea, grea ca un automobil, grea precum Cavalierul greu. Doar încercarea de a o întoarce era ca și cum ai fi parcat un camion de mobilă.

— Cred că i se întâmplă, spuse ea, chiar și lui Chick Purchase. Din când în când.

— La cum se poartă el cu fofoloancele, ar trebui închis, zise Keith serios.

Şi continuă, meditând că Chick Purchase chiar era închis, destul de des, pe motive legate de femei, dar şi ca parte a activităţilor lui obişnuite.

— Eşti un om foarte sensibil, Keith. Şi un tip incredibil de dur şi aşa mai departe, cu toate asperităţile tale. Ar trebui să fii conştient de meritele tale.

Keith îşi arcui sprâncenele. Dacă se gândea mai bine, se întreba cum de nu e mai furios. Dar furia nu apăru. Apăru autocompătimirea. Nu cea obişnuită, care arăta şi suna asemenea furiei. Un alt fel: o autocompătimire dintr-o altă gamă.

— Presiunea de la darts, spuse el.

— Da. Şi o mică dificultate în a trece de la un mediu la altul. De fapt, despre asta e vorba.

— Mda. Mă rog.

Nicola văzu ochii lui Keith începând să selecteze propriile articole de îmbrăcăminte, întinse pe jos: pantalonii umiliţi, de pildă, călcaţi în picioare, din care se smulsese răsucit.

— Tre' să mă culc devreme. Să mă pregătesc pentru meciul cel mare. Să vád ce face Clive.

— Ah, Keith, înainte să pleci.

Îşi luă capotul negru şi ieşi din cameră, întorcându-se aproape imediat, cu o tavă de argint: o sticlă impozant de scumpă şi două pahare, plus un aparat ca o lampă de pe alte meleaguri, cu tuburi.

— Ásta e vechi de când veacul. Încearcă. Iar asta – continuă ea – e practic nou-născută, tocmai adusă de la Teheran. Nu mi-a fost uşor să o găsesc.

— Da, mai fumez şi eu câte-un pic de marijuana, spuse Keith. Din când în când. Mă relaxează.

— Poate te interesează să afli, Keith, că termenul de „asasin" vine din cel pentru „haşiş". Asasinii – ucigaşi cu ajutorul trădării şi violenţei. Înainte de a porni la treabă, li se dădea o porţie sănătoasă

Şi, dacă mureau în luptă, li se promitea pătrunderea imediată în rai. Cu vin, femei şi cântece, Keith. Şi haşiş, fără îndoială.

Puţin mai târziu, spuse:

— Dar, deocamdată, ajunge cu etimologia. Am început să vorbesc ca o profesoară. Nu vrei, mai bine, să te întinzi şi să má laşi să vád cum funcţionează scula asta?

Guy luă iar legătura cu curierul sau expeditorul de la aeroport, din New London. Aici, i se spuse că, dacă doreşte, poate să ia un taxi aerian direct până la Newark. Cu un pic de noroc, putea prinde un Concorde ceva mai devreme şi economisi poate chiar o jumătate de zi de călătorie. Curierul zâmbi, clipind potent; totul era posibil; era specializat în moralul maxim al călătoriilor extrem de scumpe. Ajuns în punctul acesta, îl plăti pe şofer, a cărui nemulţumire şi-o asigură printr-un bacşiş nesatisfăcător. Afară, în amurgul cald, lumina avea culoarea unui dovleac zâmbăreţ, culoarea de Halloween, care promitea că ne daţi ori nu ne daţi.

Înainte de a se retrage în Salonul Celebrităţilor (zborul avea o mică întârziere), Guy cutreieră sălile, copleşit de interesul promiscuu al dragostei, printre costumele cu pantaloni şi pantalonii mulaţi ai Americii. Deşi se spunea că este tot mai puţină, varietatea expusă la vedere a speciei umane, cu porţiile ei dramatice de mărime şi culoare, continua să îl impresioneze şi să îl afecteze. Era adevărat că se zăreau semne ale uniformizării (o naţiune), toată lumea îmbrăcată în halate alb-murdar sau roz, cu rozete cât un stadion, ca familia de colo, toţi patru într-o formaţie perfectă de familie, bărbat, femeie, băiat şi fată, fiecare cu zâmbetul exagerat al viitorului... Guy azvârli medicamentele contra durerii, tuburile şi punguţele. Pretutindeni, femei tinere îl priveau cu amabilitate. Dar, desigur, o singură femeie

îi putea alina durerile. Ochii de pe anume chipuri, chipuri de copii, îl făceau să se întrebe dacă această aventură a lui, atât de agitată şi de inspirată, atât de paroxistică, nu era pe cale să evadeze din secolul XX sau de pe planetă sau din ceea ce unul îi făcuse celeilalte.

Pentru că dragostea... Dar oare natura nu te întreba permanent de ce atâta agitaţie? Era dificil de eludat întrebarea când le vedeai adunate aşa laolaltă, bătrânele doamne care mergeau pe culoare cu cinci metri pe oră sau stăteau prăbuşite pe scaune în saloane, cu capetele tremurând a mânie şi negare, spunând niciodată, niciodată, niciodată. Toate fuseseră adorate şi plânse, probabil li se adresaseră rugăminţi, în faţa lor se făcuseră plecăciuni, fuseseră mângâiate, sărutate, linse; şi acum unanimitatea goală a dezamăgirii, a suferinţei şi greutăţilor. Le stătea înscrisă pe guri, pe buze, scrijelită cu crestături, ca anii de detenţie. În mintea lor doar gândurile care refuzau să dispară, reci şi înăbuşite, în capetele lor mici ca nişte ceainice, care fierbeau pe dedesubtul acoperitorilor de păr bătrânesc... Indiferent ce ar fi fost, puţine femei avea parte de ceea ce îşi doreau.

Intră mai adânc în Salonul Celebrităţilor, unde cafeaua şi telefoanele erau gratuite şi unde spera să termine de citit *Iubirea*.

— Acum, spuse ea. Opreşte-te acum!

Şi nici măcar nu auzise telefonul sunând.

— OK, zise Keith vesel (cu consoana aceea veselă, ca şi cum şi-ar fi dres glasul).

Se căţără pe trupul ei, până când îi simţi ascuţimea slăbănoagă a genunchilor pe umeri.

— Închide ochii şi deschide gura.

Dar Enola Gay fiind Nicola Six... Enola închise gura şi deschise ochii.

— Hei, dragule. La tine mă gândeam, spuse ea. Şi plângeam de mi se rupea inima.

— Cristoase, spuse Keith.

— ... Nimic. Oare? Cred că n-am să dorm prea mult la noapte, aşa că sună-mă, dacă vrei. Nu pot să dorm, pentru că mă gândesc la tine. Da, ştii că mă gândesc uneori că n-o să mai dorm până la sfârşitul zilelor.

Aşezându-se comod pe perne, Keith îşi trecu o mână peste beregata ei şi se întinse după sticla de coniac, nu' aşa.

— Vino la mine, dragostea mea. Vino la mine. Cu viteza iubirii.

Furtunile de praf obligară zborul Concorde să rămână la sol. Guy ajunse cu maşina din Newark la New York şi petrecu câteva ceasuri costisitoare la Gustave, pe Central Park South. Nu putea să doarmă. La televizor se vorbea despre afacerile imobiliare şi luptele americane şi reclamele la produsele medicale şi cumpărăturile făcute la gura sobei şi chestii din amvon şi ultima speranţă şi numerele gratuite. În timp ce şoferul îl conducea prin New York, către aeroportul Kennedy şi zborul de dimineaţă, cu traseul schimbat, îşi puse întrebarea pe care şi-o punea întotdeauna acum, când se afla la New York. Se întrebă: unde-au dispărut săracii? Locurile unde îşi fac săracii cumpărăturile, locurile unde se hrănesc săracii – unde-au dispărut?

Cu viteza iubirii... Îşi repetă în timp ce bătea cu pasul salonul VIP, cu peste cinci kilometri pe oră. Se pricepea s-o întoarcă din condei fata asta. Încântător. Cu viteza... Da, cu adevărat fermecător.

Presupun că, în faza aceasta, dezvăluirea faptului că Richard și Guy sunt frați este o figură ieftină. Nu pot însă decât să o adaug la propria mea uimire. Și pentru mine a fost o noutate. M-aș putea întoarce, să repar greșeala. Dar nu este momentul. Nu este niciodată momentul. Pur și simplu, nu este niciodată momentul.

M-ai fi putut dobori cu un bobârnac. Desigur, dacă cineva și-ar face un țel din a mă doborî pe mine, nu m-aș mai ridica niciodată de jos. Și nici de bobârnac nu e nevoie. Întind mâna după o foaie nouă de hârtie și brațul îmi trosnește ca un conclav de spori sau ca o larvă grasă care detonează în măruntaiele stacojii ale unui foc de bușteni. Moartea îmi amintește de ceva, ceva ce uitasem și reușisem să las în urmă când, pe neașteptate, am început să mor. Vârsta a doua, asta este. Da, totul e perfect, atâta vreme cât nu încerci nimic prea temerar sau prea sportiv, cum ar fi să mergi până la colțul străzii după o sticlă de lapte sau să tragi apa la toaletă sau să-ți arunci pantofii din picioare sau să caști, sau să te întinzi prea brusc după vitamina E sau să te lași prea repede în cada de baie verde ca iarba. Toate acestea sunt excluse. Ca și vârsta a doua, ca și visele mele, moartea mustește de informații. În sfârșit, afli în ce direcție se scurge timpul. Săgeata timpului. Timpul curge! Și, în plus, ești monstruos...

Când vine vârsta a doua, ți se pare tot timpul că mori. La fel e și cu moartea. Aici însă se termină asemănările. Se termină toate asemănările.

E nouă și jumătate, în dimineața zilei de 5 noiembrie.

Nicola este deja cu mine de mai bine de trei ore. E alături... O aud umblând de colo-colo. Din fericire, nu emite pretenții la atenția mea totală. A avut decența, de exemplu, să mă lase să închei capitolul 21. Eu o alimentez cu cafea. A făcut un duș. Ceva mai târziu, a făcut o baie; și mi-a cerut ață dentară. Când nu umblă de colo-colo, stă pe sofa, îmbrăcată într-unul din halatele de casă ale lui Asprey și nici măcar nu fumează: doar se uită pe fereastră – la soarele jos, care acum a atins apogeul și va rămâne la fel de jos până la intervenția lunii, care se va interpune între soare și ochii noștri. Din când în când, parcă intră în transă și atunci pot să trec pe vârfuri în birou, să scriu. Dar cum umple apartamentul, cum umple prezența ei apartamentul, ca un miros greu sau ca furia. A dat iar drumul la televizor, fără îndoială în căutarea știrilor de la Washington, Bonn sau Tel Aviv, a știrilor despre furtuni, maree, lună, soare (se prăbușește cerul!), dar căutând prin toate un corelativ, elementul de-acolo, de afară, care ar putea confirma ceea ce este aici, înăuntru. Evenimente și evenimențe posibile – lumea trebuie să le vrea. În timp ce, pentru mine, este mai ușor: pentru mine, televizorul însuși este corelativ, codoș, înlocuitor, mediator, picior-în-prag, mizerabil paparazzo.

Face parte din natura obsesiei, presupun, ca omul să încerce să dea de capătul a ceea ce îi stă la dispoziție. Omul tinde să vrea să ajungă la capăt.

Lângă tronul de baron al lui Mark Asprey se găsește un teanc înalt până la șold de reviste de toate felurile. Nu au în comun decât o cantitate mai mare sau mai mică de material editorial despre Mark Asprey: un profil, un interviu, cât câștigă,

care e culoarea preferată, cu cine se culcă. Revistele sunt din ce în ce mai vechi şi Mark din ce în ce mai tânăr pe măsură ce mă apropii de fundul teancului (efectul este intensificat de vizitele mele tot mai frecvente). Până când, aseară, m-am trezit uitându-mă printre lacrimi de încordare la fotografiile lor alăturate, a lui Mark Asprey şi a Corneliei Constantine, sub titlul: AU FĂCUT-O SAU N-AU FĂCUT-O? Ea zice că nu. El zice că da.

Bineînţeles! Marius Appleby e un pseudonim. E Asprey. Ştiam eu, nici măcar nu m-am mirat. A fost aproape trist. Ce altceva ar fi putut explica gustul familiar şi greu, de prăjitură concentrată, al sentimentelor mele de dragoste şi ură faţă de *Crossbone Waters*?

Scotocind mai adânc în teanc, găsesc şi alte relatări, anterioare: scandal, acuzaţii. Ea l-a dat în judecată; el a plătit, ca să nu ajungă în instanţă; îndoielile persistă. „Toată cartea e plină de minciuni", declară Cornelia şi avocaţii ei. „Ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat", insistă Asprey.

Evident, acum ţin cu Cornelia. Dar rămân două puncte neclare. În total, nu există decât vreo zece fotografii ale ei, inclusiv câteva în costum de baie, şi, din punct de vedere fizic, corespunde, dar cu două excepţii. În primul rând, se vede limpede că Cornelia are un piept dramatic de plat. Al doilea aspect se leagă de faţa ei sau de expresia ei, care nu se schimbă niciodată şi care mărturiseşte (cel puţin după părerea mea) o prostie fără margini.

Ce s-a întâmplat, de fapt? Presupun că, dacă doreşti adevărul, trebuie să îl întrebi pe Kwango.

Înainte de a putea deschide subiectul faţă de Nicola, am auzit-o spunând brusc:

— Detest locul ăsta.

— Da, e cam excentric pentru unele gusturi.

— E un monument de vulgaritate. Dar nu-i numai asta. Halatele, bibelourile, premiile şi tot restul. Toate sunt false.

— Nu.

— Uită-te la traducerea asta. E într-o păsărească. Şi le tipăreşte la comandă.

— Dar e atât... atât de...

— Nu scrie decât piese de teatru ieftine şi articole drăguţe. Fir-ar să fie, de ce crezi că n-ai auzit niciodată de el?

— Atunci de ce face asta? am întrebat.

— Tu de ce crezi? Ca să-i impresioneze pe fraieri.

— Au! am spus. Scuzaţi, vă rog.

În mod regretabil, dezamăgitor, totalmente inacceptabil şi la fel ca toţi ceilalţi muribunzi pe care i-am cunoscut vreodată, sufăr de eructaţii şi toate problemele care vin odată cu ele. Dacă extrapolez după moartea tatei, a fratelui meu, a lui Daniel Harter şi a lui Samson Young, atunci pot să conchid că datul colţului e o scenă vântoasă... Mă bucur că nu mai trebuie să-mi petrec timpul la Crucea Neagră, unde am trăit multe momente încărcate de ruşine. Acolo nimeni nu mă recunoaşte (fiecare zi e la fel ca prima) şi sunt nevoit să stau ca un caraghios, comportându-mă „caracteristic".

Copila plânge, copila plânge şi se răsuceşte, în lupta îngrozitoare pe care o dă pentru a fi bebeluş. Lupta ei se dă cu tot ce este de neschimbat şi inoperabil. De efort, trage vânturi. Hop! Poate vânturile sunt dezaprobate exclusiv pentru legătura lor cu slăbiciunile mortale, cu starea de bebeluş, cu cea de muribund. Pentru ea, pentru Kim, evident, sau cel puţin aşa am citit, sânii, penisul – toate acestea înseamnă viaţă. Şi scaunul, fărâma de murdărie, ea înseamnă moarte. Dar nu manifestă nici o aversiune naturală şi bebeluşilor nimic nu li se pare dezgustător şi oare nu toţi trebuie să fim învăţaţi cu forţa să ne urâm excrementele?

Sunt tatăl copilului lui Missy. Sau Sheridan Sick este. („Presupun că e al lui Sick." „Nu-i mai spune așa." „Dar așa-l cheamă, nu?") Missy vine în Anglia. Ca să fie alături de mine. Sau pentru avort. Aud soneria sunând și mă duc să deschid și iat-o... Indiferent de ce a venit, nu mai am timp pentru ea. Doar ca să aștern totul pe hârtie.

Missy a trebuit să plece. Din rațiuni ce țin de echilibru. Și de spațiu. Ea aparține unei alte versiuni. A preferat să își hotărască singură soarta. Nu a vrut o formă artistică. A vrut să fie în siguranță. În siguranță în America, la final de mileniu.

Încă mai cred că dragostea are puterea de a atrage persoana iubită, de a o aduce la mal. Arunci undița la capătul celălalt al lumii și ea aduce ființa iubită la mal. Dar nu mai încerc nici măcar să o sun. În mine, dragostea a cedat. Altceva a sleit-o de puteri.

Își are locul ei în viața mea din vis, ca și cum visele ar fi vestigii ale puterii dragostei. Aceste vise despre Missy sunt asemenea viselor lui Missy, foarte logice și realiste, nu ca efluviile nucleare ale coșmarurilor mele. Tot purtăm aceeași conversație. La Cape. Eu spun: „Îngrijește-mă." Ea spune: „Și cu cartea ta cum rămâne?" Eu spun: „Renunț la ea. Vreau să renunț la ea. E o carte malefică. Ceea ce fac e un lucru malefic, Missy."

Și atunci, ea spune: „Stai cu ochii pe fată. Fii atent. Urmează un final surpriză. Nu e Keith. E celălalt tip."

Când i-am deschis ușa, azi-dimineață pe la șase și jumătate, arăta atât de transparent de distrusă și epuizată – și atât de transparentă: fantomatică, preschimbată în fantomă, ca și cum faptele s-ar fi comis deja și ea mi s-ar fi alăturat, de partea cealaltă. După câteva dușuri și mai multe căni de cafea cu whisky, a început să îmi povestească: noaptea urii.

La un moment dat, pe la început, am ridicat ochii din notițe și am spus:

— E scandalos. Vai, bieții mei cititori. Să-ți fie rușine, Nicola. Să-ți fie rușine.

Am întrebat-o de ce Dumnezeu nu l-a dat pe Keith afară pe ușă după primul fiasco. Din perspectiva temei, ar fi fost mult mai bine. Și ar fi făcut un contrast bun cu Guy.

— Ar fi însemnat că nimeni nu te-a avut cu adevărat.

— În afară de tine.

— Nimic din toate astea nu are legătură cu mine...

— Ești îngrijorat din cauza lui Guy, nu-i așa? Crezi că el e. Crezi că el o s-o facă, nu-i așa? N-o să fie el. Jur. Ții la el, nu-i așa?

— Cred că da. Într-un fel. Sunt prietenul lui cel mai bun. Tocmai eu! Unde-au dispărut prietenii oamenilor? Unde sunt familiile? Unde-i familia lui Kath? Cum de nu e sufocată de surori și mame? Tu poți să te odihnești, dar eu o să mă zbucium aici toată ziua. Fizic, nu sunt capabil să fac față. Aeroportul! Cum mai iau taxiul? Nu pot să sufăr romanele care se termină cu activități frenetice. „Jane? Sun-o pe June și spune-i lui Jean despre Joan. Jeff, vorbește cu Jim înainte ca Jack să dea peste John." Toate permutările astea. Cum să mai scrii ceva?! Mă dor picioarele. Heathrow!

— Ușurel. Calmează-te. Nu e decât mișcare. Uite ce ai de făcut.

După ce mi-a trasat programul, parcă nu mai arăta atât de rău. Și am fost mai mult uşurat decât intrigat, de pildă, când mi-a spus că voi avea o perioadă pentru scris între nouă și miezul nopții... Am ridicat ochii spre ea. Tocmai îmi aducea încă o cană de cafea și stătea lângă mine, în picioare, mângâindu-mă neatent pe ceafă cu încheieturile degetelor de la mâna stângă.

— S-ar putea să apară Mark Asprey, am spus. Sper din tot sufletul că nu mai aveţi nimic de împărţit.

— Nu vine până mâine, mi-a răspuns ea. Când eu n-am să mai fiu aici.

Nicola se uita pe fereastră, afară, la lume. Gâtul zvelt i s-a încordat şi ochii i s-au umplut de indignare sau pur şi simplu de încredere în sine. Avea aura aceea care mă mişca cel mai mult la ea: ca şi cum ar fi fost înconjurată, din toate părţile, de mulţimi de inamici mărunţi şi vicleni.

Abia m-am întors. Şi trebuie să ies din nou.

Scriu cuvintele acestea, ca să-mi ţin mâna să nu tremure. Şi pentru că nimic nu are valoare, dacă nu e pus pe hârtie. Nu pot să ies în lume, nu în clipa aceasta. Dar bineînţeles că am să ies. E un fel de obligaţie absolută.

A sunat telefonul şi, de cum am răspuns, am simţit o boare de urâţenie şuierând fără buze pe fir. Cum am putut să mă înşel atât de tare? Cum am putut să nu văd? Pretutindeni sunt lucruri pe care nu le văd.

— Kath, am spus, ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— În altă parte. Fetiţa... du-te şi ia fetiţa. Sunt o femeie păcătoasă, Sam.

— Tu... Ba nu, nu eşti.

— Atunci ce e? Spune-mi ce e.

— Situaţia asta.

Chiar când închideam, Nicola a ieşit din baie, spunând:

— Cu aia vrei să te-mbraci? Doamne, Dumnezeule, uită-te la noi. Şi ştii ce e cel mai rău în toate astea? În tine. În întreaga poveste. În lume. În moarte. Asta: că se întâmplă cu adevărat.

Capitolul 22: Ziua ororilor

Primele trei evenimente – lumina, sunetul și impactul – fuseseră aproape simultane. Mai întâi, ochiul se deschise către becul pârjolitor al lampadarului standard prăbușit, pe urmă, bubuitura pripită a unei bombe artizanale sau a artificiilor, și, în fine, descinderea rapidă a scrumierei de sticlă, pline cu vârf. Scrumiera aceasta stătuse ceasuri întregi în echilibru instabil pe raftul de deasupra patului: acum era dislocată de fizica banală a vieții de zi cu zi. Căzu, accelerând la rata obișnuită: zece metri pe secundă pe secundă. Zece metri pe secundă la pătrat. Și se răsturnă în aer. Astfel, Keith le încasă pe toate. Lovitura, mucurile strivite, o găleată de scrum – drept în pupătoare. Drept la mecla. Era ziua de cinci noiembrie. Era ziua ororilor.

Keith scuipă, zbătându-se și sărind dezordonat în picioare. Ea dispăruse. Unde? Cu ochii holbați și rostogolindu-i-se în cap, se concentră asupra orarului de ceas. Nu! Înjură, printr-un nor uscat de praf de oroare. În uraganul sleit al dormitorului, își căută hainele. În drum spre toaletă, își zdrelii o oroare de deget în piciorul de alamă al patului. În lacrimi, își consolă bășica inflamată. În oglindă, imaginea lui Keith începu să se îmbrace. O oroare de unghie ruptă i se tot agăța de materialele învolburate, toate sintetice: produse de omul ororilor. Pe perete, umbra lui Keith se îndreptă și se avântă cu capul înainte, ieșind din încăpere. Se opri în hol și își

eliberă grosolan un segment de scrot, prins dureros în dinții fermoarului de oroare.

Afară, în stradă, se împletici. Dădu să se îndrepte spre mașină, spre Cavalierul greu. Praful de la construcții și nisipul portocaliu de la construcții formau o ceață portocalie la nivelul ochilor, agentul portocaliu al vederii, ea însăși încrustată cu impurități nemișcate, ca un parbriz pătat cu insecte moarte. Într-un șanț, într-un buncăr plin cu țevi și cabluri, un muncitor aplica ciocanului pneumatic o tremurătură teribilă din genunchi, mai sonoră decât un act divin. Ca mine, asemenea mie azi-noapte, cu ea. Sub picior, asfaltul scrâșnea de pietrișul de oroare. Și continuă să scrâșnească până în rădăcinile ororilor de dinți ai lui Keith.

Mașina arăta straniu. Keith culese înștiințările de amendă pentru parcare ilegală. Apoi îngheță. Parbrizul, în partea de lângă șofer, era făcut zob. Corpul lui Keith începu să zvâcnească în urma loviturii neașteptate. Ocoli mașina, descuie și deschise portiera – și simți alunecarea de oroare și prelingerea de oroare a sticlei zdrobite. Cineva încercase să desprindă casetofonul sudat și îi smulsese indicatoarele, dar... Biblioteca lui Keith cu înregistrări de la meciurile de darts! Era bine, intactă, întreagă. Nu se coborâseră până acolo. Un timp, stătu cu ochii țintă la alarma defectă, pe care o furase de curând. Fără să se gândească, întinse mâna și mătură de pe scaun giuvaierurile din sticla ororilor.

O nouă catastrofă: vârful pătat al degetului mijlociu îi fusese străpuns de ororile de cioburi. Nu-l durea; nu simțea decât o suferință mentală. Un dom sau bulb grăsun de sânge al ororii pulsa acum peste crusta gălbuie. Începu să picure. În mașină, pe jos, găsi un afiș mototolit cu o fată decoltată, cu care își bandajă primitiv degetul pentru darts afectat. Și cadranul digital de pe bord – cât era ceasul

ororii? – rămânea nedesluşit, neînţeles, de razele soarelui jos, care nu fusese niciodată mai jos (pornise la drum), săltând la înălţimea autobuzelor, peste crestele traficului. Prin geamul deschis, zgomotul maşinilor în mers se auzea ca şuieratul şi foşnetul eschivelor şi croşeurilor unui boxer. Zece şi douăzeci. Întâlnirea cu doamna Ovens era programată la 9:15. Dar cozi erau întotdeauna. Din mers, fărâme din sticla făcută ţăndări, cuarci de praf de sticlă păreau să îi gâdile pielea capului precum particulele luminii de oroare.

Ajunse în complicata intersecţie de pe Great Western Road: un familiar loc al ororilor, cu trecere de pietoni, staţie de autobuz şi podeţ înălţat peste canal, care, toate, complicau accesul. Cincisprezece minute mai târziu, era tot acolo. Cronometrându-şi demarajul la fracţiunea de secundă, ororile de automobile lansate, ororile de camioane rostogolite îi luau faţa, unul după altul, Cavalierului greu. Ori de câte ori apărea un gol în şirul de maşini, apărea şi un automobil din sens invers, care parcă sălta sau sărea ca să ocupe poziţia. Fie asta, fie, în timp ce Keith înainta centimetru cu centimetru, metroul arunca o încărcătură hotărâtă în intersecţia din faţa lui. Keith izbi cu pumnii în blana artificială de leopard care îmbrăca volanul. În urmă, percepea volumul crescând al grabei frustrate: cum mai gemea şi şerpuia... În faţă, simţea soarele jos, ca o veioză aplecată pentru interogatoriu. Acum, strada se eliberă, dar, în timp ce Keith ambala motorul care se cutremura, înaintând melancolic, încă un detaşament de suflete de oroare îşi făcu apariţia săltând pe zebră – feţele trecătoare ale sufletelor de oroare.

În cele din urmă, îşi croi drum cu mâna înăsângerată pe claxon. Pentru a ajunge unde? Mersul la volan era ca un film-test sau o dramatizare a Codului Rutier, aşa cum va fi arătat el cândva, cu fiecare cotitură şi fiecare stânjen comportând răspunsuri

multiple: începător dând cu spatele, biciclist înjurând, cărucior intrând în trafic. Împărțită în secțiuni mici de automobilele, parcate câte două în paralel pe carosabil, de mașini de gunoi și firme de deblocat roțile, drumurile deveneau o carte pentru copii, cu mașini care săpau gropi, puneau asfalt, schimbau stâlpi electrici, trasau marcaje, curățau burlane, cu biblioteci mobile, transportoare blindate, motocompresoare, buldozere, tancuri, excavatoare. O perioadă lungă de timp, rămase blocat în urma unui camion care căra frunze. Ieșind din spatele lui, un tub aspirator sugea piramidele scorojite așezate cu mătura la marginea străzii. Urmări sorbiturile, fluturările ca de pene; sexul îi reveni în minte și nu găsi spațiu acolo. Tot ce făcuse vreodată neamului femeiesc făcuse iar, înzecit, în noaptea trecută, cu ea. Dansul biciuit al frunzelor umezite. Desfrunzită, defloratã, despuiată de frunze și flori, cu copaci zbârciți ca niște fețe omenești îmbătrânite și frângându-și mâinile goale, Londra încă se mai putea îneca în acest frunziș al ororilor.

Când ajunse în apropierea clădirii, la 10:55, se bucură de puțin noroc – sau de arta condusului. Străduța din spate era plină cu mașini parcate câte două și câte trei, complet blocată cu automobile parcate de-a latul, de-a curmezișul, unul peste altul. Dar, ca de obicei, nimeni nu îndrăznise să blocheze ieșirea de la vechea fabrică de lapte (despre care Keith știa că este dezafectată) sau, cel puțin, așa i se păru când se uită, mijindu-și ochii prin flama prăfoasă a lunetei. Keith dădu repede cu spatele. Dar era ziua ororilor. În consecință, pe locul respectiv aștepta o oroare de motocicletă, rezemată în scară, iar Keith auzi scrâșnetul de oroare. Mai mult, când se dădu jos să își desprindă spoilerul, își făcu apariția impresionantă însuși oroarea de motociclist, proprietarul ororii de motociclete – unul din specia aceea de bărbați, miracole gigantice de păr facial și probleme

de greutate, care adoră vântul şi drumul larg, care iubesc ororile de motociclete pe care le incalecă acolo. Îl aburcă pe Keith pe capota Cavalierului, îl dădu cu capul de ea o vreme, după care înălţă înspăimântător o oroare de pumn înmănuşat. Keith scăpă cu un scheunat, oferindu-i o carte de credit furată drept chezăşie a adresei sale false. Se duse şi parcă la cinci kilometri mai încolo şi sprintă înapoi cu ochii în lacrimi, prin blocajele fumegânde şi incredibila înghesuială a mulţimii de oroare.

Guy Clinch se îndrepta spre Londra cu de două ori viteza sunetului, unul dintre cei şase pasageri din săgeata lansată a avionului Concorde. Pentru că întârziase zece minute, ratase zborul dinainte şi petrecuse trei ore încercând să doarmă într-un fel de hotel-capsulă de la Kennedy, înainte de a decola, lin, dar spectaculos, către centrul încă liniştit al uraganului Lulu. Acum se afla într-o altă capsulă, cu ochii clătiţi de albastrul frumos şi rece al troposferei. Prin hublou, vedea atât luna, cât şi soarele, cel de al doilea discret filtrat prin plasticul tratat. Datorită înălţimii la care se afla observatorul, cele două corpuri păreau să se îndrepte unul către celălalt cu o grabă necelestă. Dedesubt, planeta rotitoare cădea prin curba spaţiu-timp, inocentă (deşi des înşelată) în haina ei de blană blondă. Dincolo de ea, demenţial de vastă, demenţa spaţiului.

Două stewardese superbe şi poliglote îl răsfăţau până la epuizare; nu de mult savurase o farfurie cu ouă jumări şi somon afumat; acum citea *Iubirea*. Chiar şi aşa, Guy resimţea un disconfort pronunţat. Aplecându-se să îi reumple cana cu cafeaua excelentă (un amestec de grade de prăjeală, după bănuiala lui), una dintre stewardese observase înclinarea anormală a măsuţei; îi dăduse un impuls uşor şi apoi, fără veste, se apăsase în ea cu toată greutatea, din umăr. Când deschisese din nou ochii,

probabil după vreun minut și jumătate. Guy se trezise față în față cu șeful stewarzilor, încruntat și ghemuit îngrijorat pe culoarul dintre scaune. Stewardesa stătea mai în spate, cu încheietura degetului arătător lipită de dinți. Guy își ceru scuze și, în cele din urmă, cei doi dispărură. Durerea însă nu dispăru.

Ultimul capitol din *Iubirea* era intitulat „Despre eșecuri". „Întregul tărâm al iubirii este plin de povești tragice", spunea Madame de Sévigné, relatând nefericitele aventuri ale fiului său cu celebra Champmeslé. Montaigne abordează cu mult aplomb această temă scabroasă." Guy sfârși capitolul minunându-se, apoi răsfoi anexele stufoase. O să-și ia o povară de pe umeri când o să termine de citit cartea, căci mostra lihnită de gândire erotică nu îi potolea cu nimic junghiurile poftelor. „Despre curte în iubire." Guy zâmbi modest, cu gândul la ultima convorbire telefonică și la încântătoarea carnalitate pe care părea să o fi stârnit în ea. „Jurământul căsătoriei nu reprezintă un mod de apărare împotriva iubirii." Fără îndoială, o să-l aștepte la jumătatea scărilor, îmbujorată toată. „Îndrăgostitul rămâne, după moartea persoanei iubite, singur timp de doi ani." Sărutând-o, o să-i așeze ambele palme pe spatele pulpelor, dedesubtul a ceea ce ar putea foarte bine să fie rochia neagră de cașmir, cu nasturi, și aproape o s-o ridice întreagă spre el. „Succesul obținut prea ușor despoaie curând iubirea de farmec; piedicile nu fac decât să-i mărească valoarea. Orice îndrăgostit pălește la vederea ființei iubite." În timp ce traversează sufrageria, răsuflarea ei o să fie fierbinte și dulce (*și a ei, totul va fi al ei*); poate și lacrimi chiar, delicioase. „Suspiciunile și gelozia care decurg din ea nu fac decât să agraveze boala numită iubire." Nu avea importanță ce-o să se întâmple în dormitor și, într-un fel, apărea teama de pierderea individualității (în extazul orbitor și așa

mai departe); dar ce ciudat o să arate chipul ei din unghiul acela, când, așa cum îi promisese râzând, o să îngenuncheze ca să-l dezbrace de pantaloni și de chiloți. „O persoană îndrăgostită este fără răgaz și fără întrerupere preocupată de imaginea ființei iubite." Atât de bronzați, atât de apropiați unul de altul. „Nimic nu împiedică o femeie să fie iubită de doi bărbați..."

Guy lăsă *Iubirea* deoparte și luă a doua carte, *Lumina multor sori*. Timp de o clipă, se întrebă nedeslușit ce mai făcea Keith; apoi însă, privirea îi căzu asupra dedicației Nicolei, care deja îi dăduse destul de gândit.

„Pe groapa-ți îngropând iubirea vie
Podoabe-aștern iubirile din hău,
Tot ce le-am dat din mine îți dau ție,
Ce-a fost al lor, acum e doar al tău.
Dragi chipuri ce în tine le socot,
În totul ei, stăpân pe mine-n tot."[1]

Unul dintre sonete, fără îndoială (iar Guy cunoștea destul de bine sonetele); un sextet complet. Cum...? A, da: „În pieptul tău... În pieptul tău atâtea inimi bat." Cam complicat. Adresat de bărbat femeii. Iubiții din trecut nu sunt doar „dispăruți"; ei sunt morți. Dar pe vremea aceea oamenii mureau mai tineri. Ce bine era dacă aveam un exemplar. „Și dragostea domnește-n tot ce-i dat." Absolut fascinant.

— Mai rămân patru sute, spuse doamna Oven. Pentru nas.

---

1. William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 9, ediție îngrijită, notă introductivă și comentarii de Leon D. Levițchi, Editura Univers, București, 1986, p. 181. Traducere de Maria Messu.

— Pentru nas? Care nas? N-a fost nici un nas!

— E același incident, Keith.

— Aia era o ureche.

— Urechea nu se poate fractura, Keith. Și ajungem și acolo. La urechea sfâșiată

— Mușcată, spuse Keith ferm. Mușcată.

— Ceea ce-mi aduce aminte: dinții e doisprezece cincizeci.

— Doișpe cincizeci! Vai de capul meu... Iar au crescut prețurile, hai?

— Șapte cincizeci a fost pentru molar. Ăsta e un incisiv. Caninii sunt șaptesprezece douăzeci și cinci.

— Cristoase! Dar sunt doar un om care muncește.

— Așa consideră legea că e corect, Keith.

— Capitalismul, nu' așa. Niște lipitori, toți.

Oftă, excedat.

— Și mai e limba despicată.

Acum, Keith ridică un deget în dezacord.

— Când cu întâmplarea asta, spuse el prudent, eu, eu am intrat în spital de treișpe ori. Cu sechele permanente la piept. Despre asta nu auzim nimic. Nu-i pericol.

— Da, dar oare ce făceai tu în perioada aceea, Keith?

— Încercam, în felul meu, să pun pe picioare o mică afacere. Să scap din groapa sărăciei. Asta e. Dă-i drumul. Râzi.

— Limba despicată, Keith.

— Isuse Cristoase!

În cele din urmă, Keith acceptă să mărească plățile săptămânale de la 5 lire la 6,50. Pe deasupra, ca o dovadă de bună credință, se angajă să efectueze patruzeci și opt de ore de muncă în folosul comunității. Dat fiind că, de fapt, consta în a fura diverse mărunțișuri de la oameni foarte în vârstă, munca în folosul comunității nu era chiar atât de rea. Munca în folosul comunității era, după părerea lui Keith, mult subapreciată. Dar într-o zi ca aceasta,

gândurile omului trebuiau să fie la darts, bineînțeles. Nu la târguiala asta cu o hipiotă bătrână despre prețul pentru o oroare de nas, o oroare de dinte sau o oroare de limbă.

Keith ajunse la service-ul din Rifle Lane. Din fericire, Fucker era de serviciu.

— Cine-a făcut porcăria asta? întrebă Fucker. O să fie nasol de reparat. Dar ai garanție.

Mulțumit, Keith se așează pe un scaun de mașină desfundat, în încăperea din spate. Citi revistele zdrențuite: gagici goale. În sfârșit, liniște. Alături, într-o cutie mare de carton, o pisică și mai mare zăcea pe moarte. Înghesuită cu cruzime, se chinuia, strănutând și oftând. Începu să plângă ritmic. Keith era obișnuit cu zgomotele, cu zgomotele neîntrerupte și nedorite. În cea mai mare parte, viața lui se desfășura pe o coloană sonoră cu un decibelaj sadic. Zgomotele, zgomotele – zgomotele la limita suportabilității. Era obișnuit și cu apropierea, cu apropierile înțepătoare; dar era neapărată nevoie ca strănuturile pisicii chele să-i împroaște și să-i umezească pantalonii sus, pe coapsă? Plângea în ritm. Suna aproape la fel ca... Fusele dezbrăcate din carte. Nimic despre Nick. Las' că le-arată ea lor. Închise ochii și se văzu gol, legănându-se înainte și-napoi cu o violență și viteză incomprehensibile, ca în intervalul de pregătire controlată pentru un zbor spațial. Uite-o, doar o zonă erogenă într-o tanga. Și uite-l și pe Keith, în costumul lui de astronaut, gata să se ia de piept cu gravitația... Un zgomot nou, o apropiere nouă, un nou motiv de îngrijorare; Keith se uita neclintit la oroarea de pisică.

— S-a dus, așa-i? Ce nasol, spuse Fucker.

Stăteau acolo, inspectând rama strâmbată a parbrizului Cavalierului, sticla chinuită, sufocată de urme de degete.

— Da' ai garanție.

— Mulțumesc.

Şi Keith se aplecă să caute în buzunar şi se despărţi de bani: fără sfârşit, bancnotă a ororilor după bancnotă a ororilor.

Cu soarele jos ca un pulover aspru apăsându-i blând faţa nerasă, Keith se întoarse la Crucea Neagră, să ia micul dejun. Palmele pe spate şi fumul de ţigară, berea blondă şi ouăle fierte nu erau o combinaţie reuşită. Keith decise că dorea o plăcintă cu carne de porc. Atunci simţi că-ţi scoţi banii îndoit. Shakespeare se apropie legănat şi îi ciufuli violent părul timp de cel puţin un minut. După ce încetă, Keith se uită în jos, pe bar: o mască proaspătă şi moale de mătreaţă îi săra acum mâncarea şi i se topea în spuma ororii de bere. În aceeaşi clipă, dinţii îi străpunseră o murdărie spectaculoasă aflată printre zgârciurile încâlcite din gură. Keith, care îşi asuma riscul şi mânca multă plăcintă cu carne de porc, nu era străin de murdării; dar nu-i mai inundase niciodată gâtlejul ceva atât de tumoral. Fără să se întrerupă din conversaţia pe care o purta cu altcineva, Pongo îi întinse sticla cu apă de gură verzuie pe care o ţineau sub tejgheaua barului, iar Keith porni în grabă către toaletă. După o jumătate de oră, când vărsăturile chinuitoare se mai potoliră, spre uşurarea tuturor celor din clădire, se întoarse să bea paharele de scotch din partea casei şi să se şteargă la ochi cu o bucată de ziar smulsă cu drag de Pongo din propriul lui tabloid. Keith înclină din cap, studiind ambalajul plăcintei: data de expirare era plasată mult în mileniul următor. Mai bău câteva pahare de scotch şi se încălzi destul pentru a începe să le povestească băieţilor despre noaptea petrecută cu Nick. Stomacul încă îi bolborosea şi scuipa, regretând oroarea de plăcintă.

Când totul începu să se întunece.

— Ia uite!

Se holbară prin sticla murdară sau unii dintre ei se holbară la cele două globuri albe care, într-o

paralaxă perfectă, se împreunau ca o entitate necunoscută sub microscop și luna începea să ardă ca un mic soare.

— E eclipsa... Eclipsa!... Care clips?... O nenorocită de pană de curent... E nenorocita de eclipsă... Aprindeți dracului lumina... Eclipsa, nu' așa... E nenorocita de eclipsă...

Keith se întoarse cu spatele, cuprins de oroare. În stânga lui, un jucător de darts aștepta cu săgețile pregătite la *oché*-ul aflat în penumbră, cu capul aplecat într-un martiriu de nerăbdare. Cineva azvârli o monedă pe tejghea. Căzu zăngănind pe muchie, sonor, ca un motor rece înainte de a porni. Și moneda continuă să se rotească zuruind, tot mai repede, tot mai strâns. Așa fusese și el cu o seară în urmă, el, învârtindu-se până la capătul sforii... Shakespeare stătea tremurând la trei metri depărtare, cu fața între ușile duble de la Crucea Neagră. Astăzi era ziua în care, conform planului lui Shakespeare, ar fi trebuit să își conducă poporul ales până în munții din Eritreea: tărâmul făgăduinței. Dar, în timp ce se uita de jur împrejurul său în dimineața aceea, planul nu i se părea cine știe ce realizabil. Afară simțise frigul, vântul eclipsei, porumbeii amuțiți. Aflat la șase sute de kilometri distanță, vârful unui con întunecat de umbră înalt de patru sute de mii de kilometri se îndrepta spre el cu trei mii de kilometri pe oră. Urmă presimțirea schimbării, ca sosirea unui front de aer sau a tunetului, cu lumina licărind, dar din ce în ce mai puternic. Apoi o umbră târându-se de-a curmezișul cerului. Totalitate. Shakespeare plângea. Știa că urmează să se petreacă ceva îngrozitor când ziua ororilor era noaptea ororilor, când soarele ororilor era luna ororilor.

Tot acolo, sus (dacă ar fi fost cineva capabil să o descopere), și arătând cum nu se poate mai bine în lumina neașteptatului amurg, strălucea mândră Venus, fiica lui Jupiter, soția lui Vulcan, amanta

lui Marte, nicicând mai luminoasă decât atunci când întunericul totalității se întindea deasupra pământului.

Unde era Nicola Six?

Nu știa nimeni.

Lumina multor sori se dovedi a fi o carte de memorii despre război, remarcabilă în felul său. Guy își termină porția de *faisan à la mode de champagne* și continuă, rușinat, să bea din vinul roșu, pe care îl bănuia la un preț de restaurant de vreo trei ori cât salariul minim săptămânal. Căpitanul de grupă Leonard Cheshire, VC, OM, DSO, DFC, autorul, catolic și evident om de bine, era unul dintre cei doi observatori britanici ai bombardamentului de la Hiroshima.

Guy se uită afară, prin hublou. „Al doilea contact" sau primul moment de eclipsă totală avusese loc în urmă cu douăzeci de minute. Pilotul aparatului Concorde, un entuziast al eclipselor și membru al Clubului Celor O Mie de Secunde, își anunțase intenția de a rămâne în umbra care se mișca spre est până când avea să înceapă coborârea, deasupra Irlandei. Astfel, totalitatea dura mult mai mult decât cele trei minute terestre. Când ajunse în dreptul lor, Guy se încordase ca în așteptarea unui impact. Sau încercase. Dar își dăduse seama că nu se putea încorda mai tare decât era deja. După cum falusul său nu se putea întări mai mult. În clipa aceea, silueta lunii acoperi complet soarele, apoi, cu fantastică simultaneitate, coroana solară îi scăldă circumferința într-un foc de neuitat. Guy era uimit, bântuit de perfecțiunea suprapunerii. Da, numai observatorul cu privilegii divine era binecuvântat cu această lovitură de biliard desăvârșită, dreaptă, absolut dreaptă, pe o distanță de o sută cincizeci de milioane de kilometri. Poate era condiția necesară pentru existența de planetă: soarele tău

trebuia să se potrivească perfect cu luna. Umbra începu să depășească avionul; pilotul preluă din nou microfonul și, cu emoție în glas, îi instrui pe pasageri să admire „efectul de inel cu diamant" al celui de „al treilea contact", când prima felie de soare reapărea, mărindu-se. Da, da, da: exact ca piatra pe verigă. Ca un inel pentru ea, poate. O logodnă cerească.

Începură coborârea. Guy luă *Lumina multor sori*. La pagina 46, scăpă cartea pe jos. Întinse mâna după punga de hârtie și și-o deschise în fața gurii. Aștteptă. Poate exista o explicație. Poate, până la urmă, era ceva complet nevinovat...

Enola Gay era avionul care efectuase zborul până la Hiroșima. Pilotul botezase aparatul cu numele mamei lui. Era, încă o dată, băiețelul ei.

Dar Little Boy era numele bombei atomice. Care ucisese 50 000 de oameni în 120 de secunde.

Keith stătea pe palierul din fața ușii ei, moșmondind lăcrimos la legătura mare de chei – cheile lui Keith, cheile lui de temnicer, chei pentru Debbee, Trish și Analiese, cheile de la casă, cheile de la mașină, de sus și de jos. Dar cheile de la Nicola? Sună încă o dată la sonerie; încercă încă o dată toate cheile. Acum, Keith era aproape de panică, de panica aceea cu înjurături și zgâlțâit de ușă. Voia foarte mult să o vadă, nu pentru actul de iubire și ură, pe care, spre surprinderea lui și atât cât își dădea seama, nu mai voia să îl repete niciodată, cu nimeni. Nu. O voia pentru credința ei în el, pentru că ea reprezenta cealaltă lume și, dacă ea spunea că el, Keith, este real, atunci și cealaltă lume va spune la fel. Dar stai. Dacă era undeva, sub roțile unui autobuz? Ghetele lui de darts, pantalonii lui de darts, cămașa lui de darts, chiar și...! Keith se bătu cu palma peste pieptul plin de oroare. Atunci, de ușurare, i se înmuiară genunchii. Nu era chiar

totul pierdut. Punguța cu săgeți rămânea la locul ei, în buzunarul cel mai apropiat de inimă. Sună încă o dată la sonerie; încercă încă o dată toate cheile. În tot timpul acesta, era conștient de ochii care îl urmăreau. Astăzi, chiar și străduța înfundată la un capăt era aglomerată, cu glasuri și gesturi ascuțite: sentimentul schimbării de populație. Keith se întoarse. Un polițist solitar îl urmărea din stradă, neclintit pe fondul siluetelor animate de dincolo de el. Un copil. În uniformă. Un pămpălău. Keith era aproape convins că polițistul nu va încerca să facă nimic aici, ca să nu fie linșat. Dar acum, acesta înainta, cu umerii aplecați într-un unghi interesant și... mă rog... poate nu dădea prea bine, Keith neîngrijit, cocârjat peste legătura de chei. De aceea, afectat, se prefăcu a se căuta prin buzunare, apoi se răsuci pe călcâie, clătinând din cap. Se întoarse agale pe alee și, cu un pic din vechea nonșalanță (paharele de scotch și cele suplimentare, de *porno*, își făceau datoria), urcă sprinten în Cavalierul greu. Keith demară cu un salt neintenționat, ratând la mustață un cărucior de copil nesupravegheat și urmărind în oglindă silueta tot mai mică a gaborului ororilor.

Cu soarele jos gâdilându-i în joacă firele de păr din nas, Keith se îndreptă spre Windsor House. Nick o să apară mai târziu: o să o sune de-aici. Și-apoi, voia să vadă ce mai face Clive. Aparatul de radio funcționa. În timp ce mergea spre casă, ascultă iritat știrile, dizolvarea Crizei, starea mai bună de sănătate a soției președintelui, delegațiile care porneau simultan către Paris și Praga (nu un summit, mai degrabă Twin Peaks), și se întrebă dacă aceasta explica și congestionarea pronunțată pe care o găsi pe Ladbroke Grove. Parcă pe stradă, în față la Vinurile Maharajahului. Pe drumul spre lift, pasul i se schimbă, de la obișnuitul târșâit țeapăn la dansul neașteptat al înotătorului care intră în apă

rece a oceanului. Piciorul drept, adânc în oroarea rahatului. Din fericire, pe de altă parte, liftul mergea, sau aproape. Coborî până la parter, ca reacţie la chemările lui apăsate. Dar nu urcă prea mult. Stând pe jos şi aşteptând timp de douăzeci de minute să se dea drumul la lumină, Keith apropie un chibrit aprins de şanţurile subţiri de pe talpa jegoasă a pantofului. O consolare: câinele care lăsase o asemenea mizerie era, aproape cu certitudine, mort deja. Şi gândurile îi erau exclusiv la câinii ororilor şi pisicile ororilor în timp ce, după o cădere înfricoşătoare, începea să urce iar zgâlţâit, înghesuit în urât mirositorul lift al ororilor.

Pe palierul îngust, Keith atacă broasca adesea recalcitrantă. Dar astăzi era ziua ororilor. Se uită în jos, la cheia noduroasă, separată. Pe preşul din faţa uşii stăteau patru plicuri ale ororii: două orori de facturi, o oroare de citaţie şi o oroare de ordin de confiscare. Keith se săturase de broaşte şi chei; făcu un pas în urmă şi se aruncă în uşă. În mod normal, aceasta ar fi cedat ca un biscuit muiat în lapte. Dar instalaţiile pe care, la un moment dat, el însuşi le comandase funcţionau, evident: drugii şi siguranţele pe care el le folosise pentru a interzice accesul portăreilor, al cumpărătorilor de datorii neplătite, al recuperatorilor, al ororilor de escroci escrocaţi.

— Kath, spuse el pe ton scăzut.

Se trase înapoi de lângă sticla givrată. O siluetă ameninţătoare se îndepărtă, apoi reapăru, ca o umbră întrezărită într-o biserică.

— Te-am văzut, îi şopti ea.

— Du-te-n mă-ta, o momi Keith. Ce? Când? Hai, iubire, zău aşa.

— La televizor.

— ... N-a fost nimic. Doar pentru televiziune. Un car de tâmpenii. Special pentru televiziune.

— Ai spus la lumea întreagă, zise ea. La televizor.

Şi Keith nu mai avu ce răspunde.

Chiar şi străvechiul Metrocab cu care venea de la Heathrow avea propriul punct de vedere asupra formelor de tortură. În primul rând vibraţia, bolboroseala ca de ceaun din spatele banchetei, părea să îi stimuleze lui Guy durerea din vintre, presupunând că acolo, jos, mai era posibilă vreo intensificare. Dar ciudăţeniile nu se opreau aici. Taximetristul îşi trata maşina aşa cum un ţăran îşi tratează calul sau asinul, cu o cruzime nesimţitoare, de proprietar. Perioadele de acceleraţie erau ca aerul expirat printre dinţii lungi şi buzele lăbărţate; urma nechezatul beat al frânelor. Era un fel de a-ţi distrage atenţia, dacă ascultai nechezatul şi răgetul în trepte, furia şi supunerea pe care şoferul le scotea cu biciul din ceea ce îi asigura traiul, maşinăria neagră.

Pe când plătea, un puştan în trecere azvârli o jucărie mecanică pe geam şi se opri să o vadă cum stârneşte panica pe bancheta din spate a taxiului, dând din cap cu extazul farsorului.

— Noaptea artificiilor, spuse şoferul, apatic.

Guy îşi continuă drumul pe jos, în fundătură; o sunase de la aeroport, fără rezultat; nu se aştepta să fie acasă. Şi nici nu era. Guy intră în clădire şi urcă scările. A doua cheie deschise o lume olfactivă pe care şi-o amintea din zilele de şcoală: platforme de lemn şi vestiare, toaleta unde se strângeau fumătorii. Văzu ţinta de darts şi halba de cositor gravată special pentru el, pentru Keith. Alături, dincolo de coridorul îngust, zări ruina patului, scrumiera răsturnată pe pernă şi scrumul de pe cearşafuri. Pe jos stăteau împrăştiate băltoace lucioase de lenjerie exotică. Văzu cele trei sticle de coniac goale şi narghileaua. Pe scaun, ca o uniformă pregătită pentru şcoală, pantalonii cu broderie şi cămaşa roşie cu inscripţia: KEITH TALENT – TERMINATORUL.

O cameră mai încolo, găsi un plic pe care scria „Guy", aşezat nu prea la vedere printre revistele de

modă și de darts de pe biroul ei aglomerat. Biletul spunea: „Am plecat la darts." Prins de el, un permis de liberă trecere sau un bilet. Sună telefonul. Așteptă, înainte de a răspunde.

— Unde mă-ta ai fost pân-acum?? zise o voce pe care Guy o cunoștea bine.

— ... Sunt Guy.

— ... A, salut, prietene. Am... ăă... am de luat niște chestii. E-acolo, nu?

— Nu, nu-i aici.

— Știi când se-ntoarce?

— Nu, nu știu.

— Fofoloancele, spuse Keith indulgent. Nu le găsești niciodată când ai nevoie de ele. Da' le găsești mereu când n-ai. N-aș putea... n-aș putea să trec... Nu, lasă. Păi, salut.

Guy așteptă.

— OK. Ne vedem mai târziu, prietene – și adăugă monoton: Mda, păi, ea zicea că o să vrei să vii și tu. Ca sponsor virtual. Ca să ajuți la finanțare.

— Fără îndoială.

— Pentru darts

Nici o bucurie, își spuse Keith. Și cred că și prea deștept nu se simte. Nici. Dar asta e, asta e, în viața asta, succesul e întotdeauna de partea celui care... Ținta din garajul lui Keith îl privi terminând sticla de *porno*, dezbrăcându-se și, alergând ușor pe loc pe podeaua rece, spălându-se, oribil, în chiuveta de orori. Stilul de viață al lui Keith. Sceptic, conectă ceainicul electric furat de curând. Aceasta bâzâi întrerupt timp de câteva secunde și speranțele lui Keith renăscură. Apoi însă, mașinăria emise un sfârâit fierbinte și excretă ștecărul înnegrit din dosul de oroare. Se spălă cu apă călâie, în fața oglinzii cu acnee. Apoi cu șamponul încheiat, încă și mai rece, pe oroarea de păr. Îmbrăcă trioul de darts cu numărul trei, așa umed și mototolit. Pe el

scria: KEITH TALENT – REGELE INTERCEPȚIILOR. Se șterse pe cap cu o oroare de cârpă veche.

Un gândac portocaliu, apărut de nicăieri, trecu grăbit pe lângă el și Keith îl strivi civilizat, dintr-un adânc înrădăcinat și civilizat obicei. Dar corpul cu carapace și antene al gândacului îi aminti lui Keith, chiar în clipa în care se storcea, că piciorul îi era descălțat și de pantof, și de ciorap. Un picior al ororilor. Keith își trase violent piciorul întreg în sus, cu o schelălăială senilă de dezgust. Așadar, mai era capabil să se simtă dezgustat; și nu merse până la capăt cu călcătura abilă. Privirea pe care i-o aruncă gândacului strivit pe jumătate ar fi putut fi luată drept îngrijorare oripilată. Parazitul stătea acolo, pe jumătate răsturnat; diversele sale apendice se mișcau toate cu viteze diferite - dar nici una dintre ele nu era viteză umană. Eu, eu însumi, acum doar câteva ceasuri, își spuse Keith profund letargic... Se încălță cu pantoful stâng. După multe minute petrecute nesatisfăcător cu o perie, se încălță și cu pantoful drept. Cred c-o să ajung acolo devreme, cu destul timp înainte. Să văd care-i atmosfera. Se ridică în picioare. Ce naiba. Hotărăști, pur și simplu, că o să te bucuri de fiecare clipă. Că n-ai fi vrut să ratezi așa ceva pentru nimic în lume. Nu te interesezi de... Trase fermoarul canadienei. Mă relaxez, beau ceva. Profit de ocazie ca să exersez pe țintele celebrităților. Și, în general, mă adun, Tony. Am noroc, Ned, că par să reacționez pozitiv în situații importante. Ieșind, mai aruncă o privire chipului plin de ură al ororii tresărinde a gândacului.

Guy se dusese acasă.

Sau se dusese în Landsowne Crescent. Încă avea cheile de la casă în buzunar, dar buna-creștere – și prudența – îi impunea să sune la sonerie. Prin ușa pe jumătate de sticlă și nervurile ei înflorite de

metal, se întrezărea o siluetă redutabilă. Guy se gândi că ar putea fi Doris, cea care nu putea urca scările. Din cauza genunchilor. Cea care se temea de toate scările și le ura.

Ușa se deschise. Era Lizzyboo. Guy nu putu să nu se holbeze. Și nu putu să nu-și amintească de zeppelinul pe care îl văzuse în ziua aceea, plutind fără efort pe deasupra Terminalului 4.

— Nu-i așa că e minunat? Nu-i așa că e minunat?!

O spusese cu bucurie. Și, ascultând-o, Guy o văzu limpede pe cealaltă Lizzyboo, cea pe care o iubise timp de o lună, cea pe care o sărutase și o pipăise printre porțelanurile care tremurau. Cealaltă Lizzyboo era încă acolo, ascunsă dedesubt; și acum putea ieși în deplină siguranță.

— Totul e iar bine.

Desigur, pentru Guy, aceasta nu însemna nimic, pentru că ea se referise la planetă.

— Ce face Hope? Ce face băiatul?

— Mai bine du-te tu sus.

Se duse sus. În timp ce cotea pe scară, rămase descumpănit la vederea unei siluete aflate pe hol, aproape de ușa dormitorului. Umbra în așteptare avea ceva mustrător, ritualic, ecleziastic. Se apropie și văzu că era un băiețel în armură.

— Cine e? se auzi o voce. Dragule?

Guy se pregătea să formuleze un răspuns plin de recunoștință. Dar băiețelul i-o luă înainte.

— Un om, spuse el.

— Ce om?

— ... Tati.

Marmaduke se dădu la o parte, cu un aer vag oficial, iar Guy intră în cameră. Băiatul îl urmă, apoi trecu fără zgomot pe lângă tatăl său, până la marginea patului pe care stătea întinsă Hope, pe un șiep de perne.

— Unde au dispărut toți? întrebă Guy, căci casa era straniu golită de personal.

— Au plecat. Nu mai e nevoie. Acum e altfel.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost o schimbare bruscă. A doua zi.

În timp ce ei vorbeau, Marmaduke se dezbrăca sau se descătărăma. Așează sabie, pumnal, suliță și scut ordonat, pe scaun. Se eliberă de platoșă. Deget după deget, își scoase mănușile.

— Și tu? întrebă Guy.

Chipul ei descria, în timp și distanță, drumul pe care va trebui să îl parcurgă dacă era să revină vreodată. Un drum lung. Poate nici chiar pământul nu era destul de mare ca să îl cuprindă... Una câte una, Marmaduke își scoase apărătoarele pentru gambe, urmate de papuceii din zale. Apoi coji meticulos pantalonii strâmți, cu aer autentic.

— Fără scutec! remarcă Guy.

Marmaduke rămăsese în chiloți. Se dezbrăcă și de ei. Se urcă în pat.

— Mami!

— Da, iubitule.

— Mami, să nu-l iubești pe tati.

— Nu. Sigur că nu.

— Bine.

— Pa-pa, tati.

Guy ieși în lumina tot mai ștearsă a după-amiezii. Se uită la permisul sau biletul pe care i-l lăsase ea și se întrebă cum avea să omoare atâta amar de timp. Aplecat, cu geanta în mână, rămase lângă poarta grădinii. Ridică privirea. Cerul era deja stropit cu artificii și rachete: înlocuitorul de război. Curând, în întreaga Londră, o mie, un milion de Guy aveau să ardă, să ardă.

E ciudat: lași parasolarul în jos și nu... soarele e tot acolo, ca-n Hawaii. Keith ajunse cu mașina la studiouri, amplasate foarte convenabil printre depozitele renovate de pe malul vechiului canal. Acolo profită, conform instrucțiunilor, de parcarea privată.

Un îngrijitor ieşi în grabă de după nişte pubele şi îl îndemnă fără prea multe menajamente să parcheze în altă parte. Când Keith scoase legitimaţia, îngrijitorul se ghemui deasupra aparatului walkie-talkie stricat. Keith ascultă refuzul, sfârâiala de oroare şi scârţâitul de oroare, şi iar refuzul. Când, în cele din urmă, veni şi aprobarea, Keith pufni, îşi îndreptă haina şi închise portiera maşinii împingând-o cu palma. Geamul din partea opusă şoferului explodă în afară. Îngrijitorul îi aduse ferm un făraş şi o oroare de mătură.

Ţintele de antrenament ale celebrităţilor? Care ţinte de antrenament ale celebrităţilor? Fu introdus prin cantină, până într-o cameră unde se depozitau materiale şi unde se întâmpla să fie o ţintă. Incredibil, dar soarele îl căuta până şi aici. Din ce era făcut soarele? Din cărbune? Oxiacetilenă? Cristale fosforescente? Ce se întâmplase cu el? De ce nu dispărea odată? De ce nu se stingea? Nu: el continua să îşi toarne căldura ca printr-o pâlnie, direct în ochii lui cu pleoape obosite. Clipi uitându-se la centrul numerotat al ţintei, el însuşi ca un soare jos, centrul gravitaţional al tuturor speranţelor şi visurilor lui. Capul i se lăsă în jos, confruntat cu strălucirea orbitoare a ororii. Cu punguţa violet în mână (ce tocită şi jegoasă părea), Keith îşi măsură cu pasul distanţa, se întoarse, pufni pe nas, tuşi şi se îndreptă de spate. Soarele dispăru. Prima săgeată îşi luă zborul în noaptea ororilor.

Mă întorc din ultima misiune şi găsesc pe preş un bilet de la Mark Asprey. Adus personal. Din Connaught. Ia stai puţin...

Dragă Sam, mă bucur că ai izbutit să dai de rostul afacerii cu Cornelia Constantine. Nu minţea când declara că *Crossbone Waters* e „toată numai minciuni". Nu au existat nici laguna trandafirie, nici câinele turbat, nici lacrimile lângă focul de tabără, sub lumina pulsândă a stelelor. Şi, mai ales, nu a existat nici un maraton al seducţiei. De fapt, în realitate, idioata mi-a făcut o criză de isterie din prima zi, după masa de prânz, la hotel – un loc de care, pe parcursul celor două săptămâni, nu ne-am îndepărtat decât arareori.
Fără îndoială, te întrebi cum rămâne cu „sânii ei magnifici". Şi pe ei i-am creat din două tuşe abile ale facilei mele fantezii, căci nu erau, vai, mai reali decât curtenitorul Kwango. Cunoşti genul: fund mare şi gras, dar ţâţe mai deloc. Şi îngrozitor de proastă! Cu un obicei ciudat de a...

Urmează trei sau patru sute de cuvinte din cea mai grosolană pornografie. Scrisoarea se încheie astfel:

Nu pricepi, nu-i aşa, netalentatul meu prieten? Nici măcar acum, că eşti pe moarte şi ros de invidie. Nu mai contează nimic din ce se scrie. A trecut vremea când conta. Adevărul nu mai contează şi nu e dorit!

— Stai puţin, am spus.

Nicola ieşea din baie. Am ridicat ochii către ea.

— Doamne sfinte, n-o să apuci să faci nici cincizeci de metri. E grotesc.

Observase scrisoarea, cu ochii ei inteligenţi. A spus:

— Eşti gata să auzi care e lucrul urât pe care i l-am făcut? Poate o să te mai înveselească. Vino încoace. Tot vreau să-mi aranjez părul. De fapt, are oarece afinităţi cu cazul tău. A scris un roman – a continuat ea, în vreme ce o urmam, intrând în dormitor. De ani de zile tot încerca să-l scrie. Mi l-a arătat. Era scris de mână, într-un caiet mare. Şi avea ceva. Nu erau tâmpeniile pe care le scrie de obicei. Era scris din suflet.

— Şi?

— I l-am distrus. Pe el l-am încuiat în dormitor şi am pus caietul pe foc. Filă cu filă. În timp ce-mi băteam joc de el.

— Hei, nu-i rău deloc.

Îmi urmărea direcţia privirii.

— Nu te teme. Pe-al tău nu l-am distrus.

— Mulţumesc. De ce? Ce ţi-a venit?

— Nu e nevoie.

— Nu te înţeleg, Nicola.

— Aşa e. Arăţi groaznic. Nu ai nişte pastile pe care să le poţi lua? Povesteşte-mi despre copil, a mai spus ea, oftând.

Durerea se propagă prin interconexiuni difuze şi reţele prolixe de fibre, pe lângă zonele declanşatoare, pe ramuri, prin desişuri... Vrei să se termine. Să se termine! Dar asta înseamnă frică, să vrei să se termine. Aceasta s-ar putea să fie caracteristica ei principală. Simptomele fizice imediate sunt moderate şi nu-ţi distrag atenţia, aşa cum face durerea.

Am simţit frica fetiţei de cum am intrat. O boare neaşteptată de după-amiază şi tăcere, şi nici urmă

de Keith sau Kath: doar Kim, covrigelul zvârcolindu-se la picioarele mele, pe podeaua bucătăriei. Nu părea să fi pățit ceva, era doar udă leoarcă și plângea – și-i era frică. Ceea ce era suficient, prea mult, n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. A, știu, când apar copiii, cum mai tropotim și ne furișăm ca șoarecii prin tuneluri întunecate ca să îi îngrijim, să le anticipăm dorințele, să-i luăm în brațe și să-i alinăm. Dar așa trebuie să fie. Așa trebuie să fie pentru totdeauna. Pentru că, atunci când noi nu mai suntem lângă ei, lumile încep să li se năruiască. Din toate părțile, orizontul urcă, până împinge cerul. Zidurile se prăbușesc. Durerea o îndură, poate. Durerea e aproape și ei știu de unde vine. Dar nu și frica. De frică trebuie păziți. Doamne, Dumnezeule, dacă ar ști numai ce e acolo, în lume. Și de aceea nu trebuie în veci lăsați așa, singuri.

Sau nu complet singuri. Aplecându-mă să o iau în brațe, am auzit un mârâit de avertizare – dinspre Clive, care stătea drept, în pătratul cât Clive dintre cele patru caricaturi de încăperi.

— Cuminte, băiatu', am spus. Sunt dintre cei buni. O iubesc. Nu sunt om rău. Bravo, cuminte.

Se pare că unui câine poți să-i spui așa ceva și te crede. A înaintat; cu un oftat și o jumătate de salt, s-a așezat cu labele din față pe chiuvetă, în căutarea lui Keith sau a lui Kath; din spate, arăta ca un pușcaș instruit, pregătit pentru orice, cu genunchii îndoiți, cu arma înălțată. După ce copila s-a mai liniștit, am observat pe masă o cutie de chibrituri și o unică țigară. Acesta era mesajul lui Kath pentru mine.

Pentru că înțelesesem totul pe dos. Și viața te obligă mereu să te pui în situații din ce în ce mai stranii. „Trebuie să încetez să-i mai fac rău lui K, scrisese Keith. Nu se face să te răzbuni pe Copil." Dar K nu era Kim. K era Kath. Dar Keith nu putea să înceteze. Și nici Kath nu putea să înceteze.

Nu-mi venea decât o singură idee. Am îmbrăcat-o. Când i-am schimbat scutecul, am constatat fără mirare că nu apăruseră semne noi. De data aceasta, Kath se opusese forței propriei ei lipse de putere. Am lăsat un bilet și un număr de telefon și aș fi putut adăuga acolo, pe loc, că sunt oameni care îi pun pe alții să comită, în numele lor, cele mai mari acte de cruzime. Îi pun pe alții să o facă în locul lor.

Și apoi asta.

Cu fața care îi sălta și se legăna pe umărul meu, am purtat copila pe străzi – prin proaspăt dezlănțuitul carnaval: o izbucnire de vigoare omenească și descărcare, cu baloane și fanfare, boxe proptite pe pervazul ferestrelor, baruri întoarse pe dos. Ne-am lăsat prinși în ritm și ne-am continuat drumul poticnit prin mulțimea care creștea rapid. Unul dintre momentele acelea când tot omul ar vrea să fie negru, suplu și zurbagiu; și, pe fondul strălucirii întunecate, fețele albe, zâmbind timid, rușinate să iasă la lumină, să fie văzute cât de puțin. Străzile erau infantile și bete. Ici, pasul mare al polițiștilor plimbându-se indulgenți. Colo, o femeie de culoare dansând, cu caschetă de polițist pe cap. Dincolo, chipul ridicat, fascinat, al unui copil.

Viața! Precum viața caldă din brațele mele. Dar iată că, dintr-odată, se poate și prea multă viață, o răsuflare altfel întretăiată, altfel de primejdii... O intersecție strâmtă de pe Portobello Road și viața care ne înghesuia din toate patru părțile, tot mai multe capete peste tot, ca ghiulelele stivuite, și misterioasa sosire a panicii, cu brațele învârtindu-se morișcă, în timp ce se zbăteau să iasă în margine. Și marginea nu exista, doar viața, tot mai multă viață. Am ridicat-o pe Kim deasupra capului, chiar acolo, printre urlete. Iar mulțimea, ființa mare din care noi formam o celulă, a început să se prăvale centipet și (mi-am spus) nu mai putea fi decât un singur final, în care ori te prăbușești, ori îi calci pe alții în picioare, ori ambele.

Apoi totul s-a terminat și am ajuns pe partea cealaltă. Am folosit ușa de la demisol, din Landsowne Crescent. Lizzyboo putea. Era vindecată, scăpată de primejdie. Am spus că va veni Kath. Am spus că știu că va face ceea ce se cuvine. Am spus că se bucură de toată încrederea mea.

— Ție-ți convine. Ai scăpat, un capitol întreg. Eu m-am jucat cu moartea acolo, afară.

— Da, așa spui tu.

— Jur că a fost cât pe ce.

— Nici eu n-am stat degeaba.

— Te-ai vopsit în culorile războiului.

— Da. Și am citit.

Am așteptat, urmărindu-i fruntea.

— M-ai făcut să arăt ridicol. Cum îndrăznești? Credeam că o să fiu un personaj tragic. Măcar puțin. Și toate chestiile astea, de parcă n-aș fi deținut controlul. Clipă de clipă.

— Îmi pare rău, am spus. Dar eu nu te văd așa.

Atunci a spus ceva ce nu am auzit bine. Dar nu voiam să repete. Am început să mă pregătesc de plecare.

— Ce zici, rochia asta e destul de dezgustătoare? a strigat ea în urma mea. Ar fi mai bine să-ți spun ce intenționez să fac pe drum, până acolo.

Mi-a spus.

— Nicola!

— Nici nu-ți dai seama ce elocventă e un pic de murdărie. Atent aplicată.

— Tocmai m-am gândit. Ne vedem la studiouri și așa mai departe... dar aici ne luăm adio.

— Ia cheia mea de la apartament. Dacă ajungi devreme, o să ai o perspectivă ideală.

Am căutat o sfidare în răceala ei. Am spus rece:

— O să lipsești între nouă și douăsprezece, da? Nu pricep cum crezi că o să reușești.

— Nu e prima dată când ţi se-ntâmplă. Hai, du-te. Te pup.

— Hai să n-o facem. Hai să renunţăm... Ah, pune o haină pe deasupra, Nicola. Nu merge. N-o să meargă. Nu mai pot, Nicola. Sunt lucruri pe care nu le văd.

Plec.

M-am întors.

Pentru moment, se pare că Nicola ne-a băgat pe toţi în ceaţă.

Capitolul 23: Tu mergi înapoi cu mine

Taxiul negru se va îndepărta, definitiv şi irevocabil, cu şoferul plătit – plus un bacşiş frumos – de către victimă. Dezgustător înveşmântată (cum a putut?!), ea va înainta păcănind din tocuri în fundătură. Maşina grea o va aştepta; farurile se vor aprinde în timp ce avansează lent spre ea. Se va opri cu motorul în ralanti, în vreme ce portiera din dreptul pasagerului se deschide.

Faţa lui va fi învăluită în întuneric, dar ea va vedea sticla spartă de pe locul pasagerului şi unealta pregătită în poală.

— Urcă.

Ea se va apleca înainte.

— Deci tu eşti, va spune, recunoscându-l cu emoţie. Mereu tu.

— Urcă!

Şi ea va urca...

Dezgustător înveşmântată: cum a putut?! Într-o picorochie albă, mulată, cu bretele subţiri, cauterizată la talie, promovând întregul volum al caracteristicilor sexuale secundare şi atât de strâmtă în partea de jos, încât conturul vizibil al chiloţilor dă o curbură ca de scutec pufos posteriorului rotunjit; şi fără ciorapi, cu pantofi de satin stacojii, cu tocurile neiertat de înalte, tocuri care vor arăta încă şi mai înalte (după cum sugerau) când umbra lor va juca

pe spatele idioților! Părul îi era dat cu spray sclipitor și tapat sălbatic. Pe drumul spre studiouri, alese un perete sănătos de cărămidă, impregnat de fumul și umezeala londoneză, și se apropie, lipindu-și fundul de el. Rochia era făcută de mâna omului, din salivant și excitin, de mâna omului din toate punctele de vedere, făcută de oameni cu gândul la oameni. Voia să meargă pe jos până acolo, să-și pună la încercare nervii și să-și întărească sânii.

Își frecă fundul de peretele umed de cărămidă. Sigur, nu avea o oglindă și nu putea să verifice; dar, la pipăit, părea perfect.

Keith spuse:

— Și deci, unde e barul?

— Barul? Care bar?

Tony de Taunton îl privi cu curiozitate.

— Locul de desfășurare. Ăla – Keith pocni din degetul pentru darts –... Chuckling Sparrow.

— Nu e nici un bar. Ai impresia că n-avem destule pe cap, Keith, și fără să lăsăm să intre și să iasă de-aici două sute de bețivani, patru seri pe săptămână? (În timp ce vorbea, Tony de Taunton îi întinse lui Keith un pahar cu bere slab alcoolizată și îl conduse, de braț, până la fereastră.) Nu, nu, amice. Toți măcelarii ăia jovialí și bunicuțele zâmbăreț – povești de bibliotecă. Facem tăieturi și adăugăm fundalul de bar la montaj.

— Chestie de bun-simț, spuse Keith.

Stăteau într-un hangar ca o cavernă, plin cu zgomote nevăzute. Mecanici și tâmplari se mișcau stoic de colo-colo cu scânduri sub braț. Toți erau experți în a face zgomot. Foi de carton argintiu răspândeau lumina spectrală a viselor apoase. Pe perete era un anunț care conținea cele mai triste cuvinte pe care le citise Keith vreodată: FUMATUL INTERZIS. Și o oglindă, în care deslușì un individ caraghios, într-un tricou roșu, mototolit: Keith cel

de la televiziune. Exista şi un bar, cu patru sau cinci taburete pe care te puteai cocoţa. Dar nimic din pâcla şi gălăgia gâlgâită pe care ajunsese să le considere a fi sângele care dădea viaţă jocului său de darts. Unde era papagalul localului, care înjura beat pe stinghia lui soioasă? Unde erau câinii localului, care scheunau în coşmaruri pe sub mesele rotunde?

— Uite. Vine Chick, spuse Tony de Taunton. Nu se poate să nu-ţi placă stilul lui.

Un Rolls-Royce crem trăsese în parcarea de sub geam. Din el coborâră încet doi bărbaţi.

— Invitaţii tăi unde sunt, Keith?

— Vin şi ei, imediat. Cine-i cu el?

— Julian Neat.

Julian Neat: agentul starurilor din darts. Agentul lui Steve Notice, al lui Dustin Jones.

— Da. Se-aude că Chick aproape a semnat contractul.

Nick şi Chick intraseră pe uşi diferite, dar în acelaşi timp, ceea ce, la drept vorbind, era ideal pentru Keith Talent cel de la televiziune, care începuse să aibă nevoie de un pic de încurajare, căci simţea că stă să moară sau să o ia razna în orice clipă. Ea îşi făcu loc pe lângă comitetul de recepţie şi se îndreptă spre el cu grabă şovăitoare. N-o mai văzuse niciodată atât de frumoasă.

— Ah, Keith al meu.

— Unde naiba ai fost, fato?

— Ce s-a-ntâmplat? Ţi-ai pierdut cheile? Ţi-am văzut costumul de darts tot pe scaun.

— Unde naiba ai fost, fato?

Se lipi rugător de el.

— Îţi povestesc mai târziu. Am făcut nişte aranjamente. Pentru noi, Keith. Plecăm într-o călătorie minunată.

— Hei, potoliţi-vă, îi tachină Ned von Newton, domnul Darts. Veniţi încoace, să ne împrietenim.

Se alăturară celorlalţi la barul semicircular. Keith înaintă cu nonşalanţă (văzuse felul în care Chick o cântărea pe Nick). Ea îl ţinea de mână, privindu-l, cu ochii iubirii încântate cuminte, pe Keith cel de la televiziune.

Guy stătea cu spatele la clădire, cu faţa către câmpurile demolate. Cuburi de beton, izolate cu garduri de plasă, în fiecare ardea câte un foc pe care se coceau cartofii pentru săraci. Aparent purificată de experienţa acelei după-amiezi, luna întrecea în strălucire focurile; până şi flăcările aruncau umbre.

Se întoarse şi văzu o siluetă cu glugă lângă uşă. Se opri.

— Sunt înăuntru, spuse aceasta.

Guy reflectă: e o fată. Se trase mai aproape. Una dintre femeile lui Keith. Blonda delabrată care...

— Keith, spuse Trish Shirt. Şi... Nicky, oftă ea greţos. Acum cică-s căsătoriţi.

— Nu prea cred.

— Ba da. A fost la televizor (şi, aplecându-se, îi puse o mână pe braţ). Să-i spui că-l aştept. O veşnicie şi-nc-o zi. O să-l aştept mereu.

Ajuns în hangar, Guy rămase în spate, lângă uşă, capabil parcă să mai întârzie, într-o frenezie a discreţiei. La început, nu simţi decât o simplă dezamăgire. Sperase că Nicola va fi acolo, dar nu era. Nicola nu era acolo. Vedea o fată în grupul strâns la bar, în lumina unui bec; semăna mult cu Nicola. Era într-adevăr Nicola, aproape cu siguranţă. Dar era o persoană pe care Guy nu o cunoştea.

I se păruse că Trish nu are consistenţă, că arăta, cu gluga ei, neutralizată, nicidecum femeie sau doar nonumană, ci obiect. Dar fata de la bar, descoperită, întoarsă spre lumină, ba chiar deschisă complet către lume, era încă şi mai puţin umană decât obiectul cu glugă.

Nicola rădea cu gura până la urechi. Ecuația care exprima energia aici ar fi putut fi reprezentată cam așa: $x = yz^2$, unde y este o anume magnitudine a frumuseții feminine solitare, z este numărul de bărbați prezenți și x violul multiplu platonic care, în anume forme posibile ale viitorului, se poate ridica la nivelul de acțiune. Trebuie spus că bărbații din jurul ei se mulțumeau să se încrunte și să zâmbească, parcă mustrați de culoarea și volumul ei, de vârtejul rapace al riscului. Încotro privește musafirul când fetița gazdelor face tumbe dinaintea lui: e chiar atât de transparent? Dar aceasta nu era fetiță. În timp ce se suia cu spatele pe taburet, se strânse brusc și se întoarse spre Keith, asemenea cuiva care cere încrezător iertarea; și nu puteai să nu i te alături Nicolei în lupta ei comică împotriva tivului de la rochie. Atenția lor totală: aceasta obținuse.

Keith o urmărea cu mândrie. Și Chick o urmărea – Chick, Chick Purchase, mare, delicat, atent, cu părul des, cu vocea groasă și periculos, cu aura durului sau doar a infractorului, ca un actor, ca un star care acceptă rolul pe care i-l atribuie imaginația banală. Pe fața lui se vedea plăcerea asociată de a face dragoste cu femei și a lovi în bărbați sau chiar și mai rău, până la legătura dintre diseminarea vieții și eliminarea ei. Dar era și ceva ridicol, sinistru de ridicol în felul în care arăta: era îmbrăcat ca o fată, era îmbrăcat ca o femeie. Umplea vălurirea pantalonilor cu ceva din legănarea pe care o vezi de obicei la o fată, iar cămașa avea o pensă, genul de pensă care i-ar fi plăcut unei femei. Dar nu era o fetiță. Sexul îi era inconfundabil. Chick? În craci strâmți de la talie la genunchi ai pantalonilor portocalii, era vizibil și amenințător ridicol. Îi curgeau balele după femei – de aceea încă nu ajunsese în vârf, nici în materie de ilegalități, nici în dartș.

Astă-seară, alături de el nu se afla nici o tânără speranță, nici un tricou ud : în Rollsul crem, doar Julian Neat, care arăta exact a ceea ce era : un mijlocitor de succes, într-o cultură epuizată.

— Trecutul e trecut, spunea Keith. Hai să uităm neplăcerile și să dăm mâna. Corect, prietene?

— OK, zise Chick gros. Spune-mi un lucru, Keith. Ce caută o fată ca asta împreună cu un cioroi ca tine?

— Chick, spuse Julian Neat.

— Vezi? făcu Keith.

— Mi se pare grozav de nedrept, Chick, spuse Nicola cu avânt. Keith e foarte bun la darts.

— Bine, potoliți-vă toți, interveni Miles Fitzwilliam apropiindu-se și scoțându-și căștile de pe urechi. Declarațiile dinaintea meciului.

Cei doi concurenți se lăsară să alunece greoi de pe taburete.

Guy înțelese că era o ocazie. Dar o ocazie pentru ce? În primul rând, parcă uitase să meargă.

Nicola îl zări : îi surâse și-i făcu semn cu mâna, cu animație de marionetă. În timp ce traversa hangarul, în el crescu speranța că va redeveni femeia pe care o cunoștea ; dar ea îi era din ce în ce mai străină. Un zâmbet străin, ochi străini Când se apropie destul de mult, îi spuse de încercare :

— Bună.

— Hei, liniște!

Ea îi trimise un pupic cu buzele țuguiate, peste care așeză drăgălaș un arătător de atenționare.

— Evident, spunea Keith către camera aplecată fascinat până la treizeci de centimetri de fața lui, sperăm să câștige cel mai bun. Când vom ieși în ring.

Își dădu seama că aștepta mai mult de la el.

— Așadar, să sperăm că tipul... că omul cu... tehnica cea mai bună va ieși învingător față de cel... mai slab dotat. Pentru darts. Până la moarte.

Nicola aplaudă tăcut; apoi palmele i se aşezară nemişcate, ca pentru rugăciune.

— Sunt încrezător, Miles, contribui şi Chick. Nu pot să nu fiu, după punctajele mele. În plus, vezi tu, eu şi Keith ne ştim de mult. Şi ştiu că are obiceiul ăsta cam ciudat. Se sufocă. Până la moarte. Ca să fiu sincer, nădăjduiesc să nu fie un meci din cale-afară de dezechilibrat. De dragul spectacolului.

— Mulţumesc, băieţi. Cinci minute, da?

Nicola făcu semn cu degetul şi Guy se trase mai aproape.

— Iubitule, îi spuse răsuflarea ei caldă, nu te teme! E doar un vis.

Lui Keith i se opri inima în loc sau dădu să-i sară din piept la vederea nou-sositului: Kim Twemlow, fostul număr unu mondial, cu zâmbetul lui, cămaşa lui cu strasuri, pantofii lui albi. Omul acesta era un zeu pentru Keith, lasă faţa lui ca o coajă de portocală. Alţii n-aveau decât să îi comenteze umflătura ciudată dintre coaste şi mersul în cadru. Avea încă părul des, pentru treizeci şi opt de ani. Doar că unii dintre noi trăiesc viaţa atât de din plin, ard cu flacără atât de intensă, încât anii trec nu unul câte unul, ci şase sau şapte odată, ca anii câinilor.

Cât despre Guy, Keith îl văzu, închise ochii şi îi redeschise în altă parte.

Julian Neat mai spunea unul.

Nicola râdea cu gura până la urechi, când Guy făcu un pas înainte.

— Tu mergi înapoi cu mine!

Se întoarseră toţi.

— Tu mergi înapoi cu mine!

Rămaseră toţi cu ochii căscaţi. Rămaseră toţi cu ochii căscaţi la această mică întâmplare inutilă şi neplăcută. Pierde-vară palid, cu ochii fierţi. Expresia Nicolei sugera că, deşi făcea întotdeauna eforturi să vadă partea amuzantă a lucrurilor, ei bine, de data aceasta era deatul de neplăcut surprinsă.

Guy o apucă de încheietură, iar ea scoase un țipăt ascuțit, exersat, de pe taburetul care se înclina. Cam la momentul acesta, Keith intervenea întotdeauna.

— S-a terminat. Nu fi tâmpit.

— Tu mergi înapoi, spuse Guy cu o pronunție desăvârșită, ca și cum poate nu l-ar fi auzit sau nu l-ar fi înțeles, cu mine!

Ea îl privi. Buza de sus i se plimbă peste dinți.

— Nu, nu merg. Pentru ce? Ca să vorbim despre dragoste și Enola Gay? Nu merg. Nu merg înapoi cu tine.

— Așa e, zise Keith către ceafa lui Guy. Merge înapoi cu mine. Pentru încă o porție din ce-a căpătat azi-noapte. Cu mine merge înapoi.

— Ba nu. Nici nu mă gândesc. Nu' așa. Nu merg înapoi nici cu tine.

Așteptară cu toții.

— Merg înapoi cu el, spuse ea aplecându-se și așezând o mână pe penisul lui Chick Puchase.

Guy plecase, dar Keith nu avea de gând să plece nicăieri.

Îi spuseră că urma să se adauge sunetul ulterior, zumzetul inimitabil de bar, cu strigăte, hohote de râs, sticlă spartă și chiar cu bufniturile computerizate ale săgeții când întâlneau ținta. Și așa, soneriile sunară, mecanicii începură să ciocăne și tâmplarii să zăngăne; toți producătorii de zgomot începură să își producă zgomotele. Însoțiți de răgâielile constante ale simulatorului de fum de țigară, care trimitea nori pe deasupra *ché*-ului ocluzat. Râsul rămase, dar nu era râs de bar. Era râsul lui Julian Neat, al lui Kim Twemlow și al Nicolei Six.

— Keith? Păcat că n-ai câștigat, Keith, spuse Malcolm McClandricale. Dar nu e sfârșitul lumii. Ce-ai spus, Dom?

— Au zis că nu pot să-l folosească.

— Poftim, Keith! Așa, n-o să trebuiască să roșești la Marchizul. Așa. Cel mai bine pentru toată lumea.

— Au zis că-l folosesc. Au crezut că au o semifinală de la fete, dar nu au.

— O dulceață. Și cu ce fac umpluturile? N-avem decât zece minute.

— Mai bagă un cântec de pahar sau ceva. Un dans. O tombolă sau ceva.

— Cristoase. Totuși, Keith. Nu mă mir că n-ai jucat la valoarea ta adevărată. Cu toate problemele. Ce de probleme! Keith! Keith, șterge-ți lacrimile, băiatule.

— Și-a revenit?

— Tu ce crezi?

— Să chemăm o mașină?

— Keith!

Dar Keith se trezi brusc, se trezi din visul spulberat, din transa meciului de darts. Se ridică în picioare și spuse cu veselie tinerească:

— Aș putea să dau vine pe rana de la deget, care nu s-a vindecat. Dar astă-seară am trăit o experiență valoroasă. Pentru pregătirea mea viitoare. Fiindcă în ce fel poți să te maturizezi, Malcolm, dacă nu înveți?

— Atitudinea cea mai potrivită, Keith.

— Pentru că ea e moartă. Credeți-mă. Știi ce e, Malcolm? E donatoare de organe. Să faci așa ceva și să supraviețuiești? Nu-i pericol. S-a zis cu ea, prietene. M-auzi?

— Cum zici tu, Keith.

Se va nota și folosi... Coborî învârtindu-se în cușca tremurătoare a scării în spirală. Cu fiecare impact, cizmele îi sunau mai tare, mai aspru, forța și masa îi creșteau cu tot ce era neg- și anti-. Apoi dădu de aerul rece al nopții și văzu luna – mai roșie, în ochii lui, decât soarele la amiază.

Keith fugi aplecat până la Cavalierul greu.

Trebuie să mă întorc în London Fields – dar desigur că, acum, n-am s-o mai fac. E prea departe. Momentul, momentul, n-a fost niciodată momentul. Este departe, departe... Dacă închid ochii, văd cerul inofensiv, plutind pe deasupra parcului de un verde lăptos. Șina de cale ferată, coasta de deal, copacii, izvorul: aici m-am jucat cu fratele meu, în copilărie. E atât de mult de-atunci.

Oamenii de aici sunt asemenea Londrei, asemenea străzilor Londrei, departe de orice formă am încercat eu să le dau, cu stricteţe asimetrici, cu exactitate strâmbi – departe de multe lucruri şi departe de artă.

Apare această bănuială teribilă. Oricum, nu merită salvarea. Lucrurile n-or să meargă niciodată.

Acum hai, ultimul act.

Capitolul 24: Termenul limită

Pe strada închisă la un capăt, maşina aştepta. Şi eu la fel...

Sunt aici. Sunt înăuntru. Şi ce straniu e aici, cenuşiu de peşte, cafeniu de maimuţă, toate suprafeţele umede şi lipicioase, aerul de nerespirat. Totul deja distrus. Şi nu mai merită salvat.

Maşina era acolo, pe partea opusă a străzii. Când miezul nopţii a sunat sau a bătut, am traversat, m-am aplecat şi am privit pe geamul spart, spart de propria mea mână, cu atâta timp în urmă. Criminalul s-a întors către mine.

— Coboară din maşină, Guy. Coboară din maşină, Guy!

Plângea. Şi ce dacă? Acum plângem toţi, de-aici încolo.

Guy fusese. Bineînţeles. După o mie de ani de războaie şi revoluţii, cu promisiunea sfârşitului meu şi al tău, Guy deţinea în continuare toţi banii şi toată puterea. Când Keith se apropiase fugind aplecat de-a curmezişul parcării, Guy îl aştepta, cu toată puterea aceea. Se înfruntaseră. Şi Keith pierduse. A doua oară în seara aceea, Keith simţise gustul înfrângerii, al înfrângerii obliterante. Fusese înfipt în pământ ca un ţăruş de cort. Unde era acum? Undeva; legănat, poate, de braţele iubitoare ale lui Trish Shirt.

— Uite ce-a făcut din mine.

— Coboară din maşină, Guy.

— Uite ce-a făcut din mine!

Am încheiat târgul. În timp ce se îndepărta, a șovăit și s-a învârtit în loc, clătinând amplu din cap.

— Doamne, Sam, nu face asta pentru mine.

— Dar oare nu e întotdeauna altcineva? Care face lucrurile.

— Nu face asta pentru mine.

Dar și-a continuat drumul.

Taxiul negru s-a îndepărtat, definitiv și irevocabil. Uite-o că vine, pe tocuri, plângând, tremurând, prin mirosul de praf de pușcă. Pe cer se mai văd încă artificii, unde de șoc din ce în ce mai îndepărtate, amintirea detonărilor, focurile de armă ieftine, *descrescendo*-ul șuierător și fumul atâtor Guy pârliți. Îi văd urmele pe față. Încă o oră petrecută cu Chick și ar fi putut să ne scutească el de efort. Ar fi putut să ne scutească de atâta suferință. Am aprins farurile și mașina a avansat lent spre ea. Am oprit, cu motorul în ralanti. Am deschis portiera din dreptul pasagerului. Am spus:

— Urcă.

Chipul îmi era ascuns în întuneric. Dar mi-a văzut unealta pregătită în poală.

— Urcă!

Ea s-a aplecat.

— Deci tu ești, a spus, recunoscându-mă cu emoție. Mereu tu.

— Urcă!

Și ea a urcat...

Nu mai rămân de pus pe hârtie decât unul sau două lucruri.

Pastila a alunecat destul de uşor pe gât. Mai am cam o oră. În cele din urmă. Deocamdată, am sentimentul pronunţat al luxului. Aveam şapte ani când am învăţat ce înseamnă viaţa. Ce înseamnă moartea am învăţat încă şi mai devreme. Îmi dau seama că, de atunci încoace, n-am mai simţit niciodată cu atâta certitudine că lumea va continua să existe încă şaizeci de minute.

M-a întrecut în scris. Povestea ei a prins. A mea nu. De fapt, nu mai e nimic de spus. Mereu eu : din prima clipă, la Crucea Neagră, s-a uitat în direcţia mea cu ochi care mă recunoşteau. Ştia că îl găsise pe cel care urma să o ucidă. Mă-ntreb dacă a ştiut că o să fie coadă... „L-am găsit. Pe Portobello Road, într-un bar cu numele de Crucea Neagră, l-am găsit." Pe mine, imaginaţia m-a trădat. Şi tot restul. Ar fi trebuit să pricep că orice cruce are patru vârfuri. Nu trei.

Tocmai am mai aruncat o privire peste început - cine ştie, cu un pic de efort, poate i se poate lipi un final nou. Şi ce văd ? Capitolul 1 : Criminalul. „Keith Talent era un individ rău... S-ar putea spune chiar că era individul cel mai rău." Nu. Individul cel mai rău am fost eu. Eu am fost fiara cea mai rea şi cea de pe urmă. Nicola mi-a distrus cartea. Trebuie să fi încercat o plăcere de vandal. Sigur, l-aş fi putut lăsa pe Guy să acţioneze, mulţumindu-mă cu finalul

„surpriză". Dar ea a ştiut că n-am s-o fac. În mod măgulitor pentru mine, a ştiut că nu sunt chiar fără speranţă. A ştiut că n-am s-o găsesc demnă de salvare, chestia asta malefică, această carte malefică pe care am încercat să o scriu, plagiind viaţa.

Iniţial, îmi propusesem un ultim capitol în stil clasic: Unde sunt ei acum? Nu mi se mai pare potrivit. Dar pot să mai citesc puţin din cartea vieţii. Palidul Guy se va întoarce acasă în genunchi. Am încheiat un târg. Soarta lui Keith este, desigur, mai puţin sigură – Keith, cu abilităţile lui cultivate, cu eliberarea lui educată. Dar va rămâne legat de Guy, prin intermediul copilului. L-am pus pe Guy să jure. Să facă ceea ce se cuvine. În cele din urmă, a lăsat în seama altuia cruzimea. Eu bunătatea, paternalismul sau banii. A fost tot ce-am putut face mai bine.

Şi Nicola. Necropolitana Nicola, cu pantofii ei stacojii. Biata Nicola, era atât de rece! Mi-a uşurat sarcina; chiar şi asta planificase. „Mi-e atât de frig", spunea ea iar şi iar. „Mi-e atât de frig." Şi: „Te rog. Faci un lucru bun... Faci un lucru bun." Şi, după prima lovitură, a scos un geamăt de aprobare viscerală, ca şi cum, în sfârşit, ar fi început să se încălzească.

Ieri, în ceasul dinaintea sosirii ei şi a zorilor, am avut un vis profetic. Ştiu că era profetic, pentru că acum s-a împlinit. Ieri am visat că mi-am mâncat dinţii. Asta e senzaţia pe care ţi-o dă crima. Am eşuat, în artă şi în iubire. Mă-ntreb dacă mai am timp să-mi spăl tot sângele ăsta de pe mâini.

Documente finale

Scrisoare către Mark Asprey

Revii, mă tem, descoperind o scenă oarecum confuză. O să mă găseşti întins pe pat, ordonat sper, cu ochii deschişi spre tavanul cu oglindă, dar cu un zâmbet stoic pe faţă. În maşină, afară, sub un cearşaf, se găseşte un alt cadavru, ceva mai puţin împăcat.
Pe masa de lucru, în birou, vei găsi o mărturisire completă. În clipa asta, nu este mai mult decât atât. Poate şi o elegie în amintirea unei femei nefericite, pe care ai cunoscut-o. Dar nu pot justifica nimic din ce stă scris acolo, iar soarta ei mă lasă rece. Mor fără să fi lăsat un testament şi fără rude apropiate. Fii executorul meu literar: aruncă totul. Dacă o editoare din America pe nume Missy Harter întreabă de mine, fă-mi favoarea de a-i comunica un ultim mesaj. Transmite-i dragostea mea.
Chiar şi un chiriaş ideal trebuie să încheie prin a-şi cere scuze pentru dezordine – confuziile, intruziunile, amprentele nedorite. Aceasta şi fac. Vei da peste obişnuitele şi jalnicele vestigii ale unei existenţe. Dezordinea obişnuită. Regret că nu mai sunt aici, să te ajut să faci ordine.

PS: Dacă ai o oră sau două la dispoziţie, poate vrei să îţi arunci ochii peste ceva ce am lăsat pe masa din salon: o scurtă opinie critică asupra Dramei.
PPS: Nu mi-ai înscenat tu totul. Nu-i aşa?

Mă trezesc gândindu-mă la cuvintele exemplarului poet al războiului[1]: „Părea că din lupt-am scăpat..." Poemul este o viziune sau o premoniţie a morţii (din păcate, exactă: moartea lui a survenit câteva zile mai târziu), în care poetul războiului – el însuşi o coliziune forţată, el însuşi o alăturare stranie – se întâlneşte cu dublul său, cu copia sa din lumea cealaltă: „Sunt inamicul pe care l-ai ucis, prietene al meu:

Te-am cunoscut prin întuneric: la fel te-ai încruntat
Ieri prin mine, străpungând, ucigând.
M-am ferit; dar mâinile-mi erau potrivnice şi reci.
Hai să dormim acum..."

Există şi un al treilea sens în care poetul este el însuşi o coliziune stranie. Era tânăr; iar tinerii nu sunt făcuţi – tinerii nu sunt programaţi – să înţeleagă moartea. Dar el a înţeles-o.

În acelaşi timp, mă urmăreşte discursul de capitulare al căpeteniei indiene Joseph, conducătorul tribului *nez percé*: subjugat, apoi înfrânt în luptă (şi pe urmă deposedat de tot, conform obiceiului):

„Am obosit să lupt. Aş vrea să am timp să îmi caut copiii şi să văd câţi dintre ei găsesc. Poate am să-i descopăr printre morţi... De-acolo de unde se află soarele acum, nu voi mai lupta niciodată."

---

1. Wilfred Owen (1893-1918) este unul dintr-o serie întreagă de „poeţi ai războiului", soldaţi care au luptat în Primul Război Mondial şi au scris despre el. Fragmentul care urmează face parte din poezia intitulată *Strange Meeting* (*Întâlnire stranie*).

Chiar şi când nu-i avem, toţi vrem să facem acelaşi lucru, vrem timp să ne căutăm copiii şi să vedem câţi dintre ei găsim. Cu degete unsuroase de atâta frecat între ele, cu umilinţă, atenţie, bucurie, teamă, emoţii, mă agăţ de speranţe: speranţe legate de tine. Sper că eşti împreună cu mama ta şi că cineva are grijă de voi. Sper că tatăl tău se găseşte pe undeva, prin preajmă – stăpânit. Începutul ţi-a fost greu. Continuarea nu la fel de grea. Sper.

Acum doi ani am văzut ceva ce nu ar trebui să vadă nimeni: mi-am văzut fratele mai mic mort. Ştiu, după expresia de pe chipul lui, că nimic nu poate supravieţui morţii trupului. Nimic nu poate supravieţui unei distrugeri atât de totale. Copiii le supravieţuiesc părinţilor. Operele de artă supravieţuiesc creatorilor lor. Eu am dat greş, în artă şi în iubire. Cu toate acestea, te rog pe tine să îmi supravieţuieşti.

Se pare că totul a fost fără speranţă, de la bun început. Nu înţeleg cum de s-a întâmplat. Într-un fel, m-am folosit de toată lumea, chiar şi de tine. Şi tot am pierdut... Delicioasă, apoasă şi insipidă, lipsa durerii mă învăluie. Mă simt fluid şi fără substanţă, ca o creaţie. Ca şi cum m-ar fi inventat cineva, pentru bani. Şi nu-mi pasă.

Se apropie zorii. Astăzi, cred, soarele va începe să urce ceva mai sus pe cer. După ce a aruncat o privire înflăcărată planetei. Privirea sa de foc, care a formulat o întrebare de foc. Norii şi-au recăpătat vechea culoare, vechea culoare englezească: culoarea unui ou fiert moale, cojit de degetele oraşului.

Desigur, erai prea mică pentru a-ţi aduce aminte. Dar cine spune? Dacă iubirea circulă cu viteza luminii, atunci poate are şi alte puteri la limita posibilului. Iar lucrurile lasă urme asupra copiilor. E adevărat. Totul a lăsat urme în tine. Şănţuleţele exacte săpate de covor pe coapsă; dâra vârfurilor

degetelor mele pe umerii tăi; reprezentarea fidelă a strânsorii hăinuţelor. O bucăţică de elastic de la şosetă ţi-ar putea transforma gambele în coloane romane. Ca să nu mai pomenesc de răni, precum adâncitura lăsată de cine ştie ce piesă de mobilier şi incrunstată vizibil pe fruntea ta.

Într-un fel, şi tu ai fost o mică făptură diabolică. Dacă ieşeam împreună şi stăteam pe o pătură, în parc, ori de câte ori îmi prindeai ochiul, îi administrai un şoc scurt de durere anticipată, ca să mă ţii în priză. Ai fost o mică făptură diabolică. Dar mă tem că toţi suntem nişte mici făpturi diabolice. Şi cu asta, gata. Gata cu totul.

Aşadar, dacă ai simţit vreodată ceva în spate, chiar şi când nu erai cu adevărat, ca o căldură bine-venită, ca un bec, ca un soare care încearcă să lumineze întregul univers – să ştii că eu eram. Eu eram. Eu eram.